

Giới thiệu *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc*

Truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* nội dung bắt đầu từ khi nàng vô tình bị xuyên không và trở thành một người con gái Vô dụng trong xã hội từ khi mọi người gọi nàng là Phế Vật ...

Nhưng sự đời khó đoán , có gì cũng có thể thành được thiên nga mà , từ một kẻ phế vật mà nàng đột nhiên trở thành một đệ nhất bảo sư trong thiên hạ . Hào quang của nàng tỏa ra khắp kinh thành , mọi người đều sợ khi nàng đến nhà chơi , mỗi lần đến là phải hi sinh cái gì đó quý giá như bảo vật thì nàng mới tha mạng cho ...

Sự lạnh trí của nàng đã làm cho cô đã nổi danh lên đến đỉnh cao của thiên hạ , chọc nàng tức là tự tìm đến cái chết . Cho đến khi gặp vị sư phúc Hắc kia thì mọi chuyện lại đổi thay , một câu chuyện tình bắt đầu !!!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Kẻ bị đè bẹp là người!

Thành Lạc Xuyên, Sở gia đang tiến hành một cuộc đấu võ kịch liệt.

Triệu Thanh Tinh không một chút thương hại nhìn về phía Già Lam nằm co quắp trên võ đài, bịch bịch bịch... không biết đánh bao nhiêu quyền, tay đều mỏi nhừ.

“Thanh Tinh, đừng đánh nữa, sắp xảy ra án mạng chết người rồi!”

“Già Lam đã hôn mê, người đánh tiếp sẽ đánh chết nàng mất!”

Dưới võ đài, hai cô gái trẻ đồng thời hô to, một kinh hoàng, một lo lắng.

Triệu Thanh Tinh lạnh lùng nhếch môi: “Không cần lo lắng, mạng của nàng ta rất cứng! Chỉ cần nàng ta không mở miệng cầu xin tha thứ, cũng không chết thì cuộc đấu võ vẫn chưa kết thúc... Các vị chấp pháp trưởng lão, các người nói có đúng hay không?”

Mấy vị trưởng lão vội vàng tha thiết gật đầu.

“Đúng vậy, chỉ cần nàng ta không cầu xin tha thứ, không chết, cuộc đấu võ coi như chưa kết thúc!”

“Trước lúc luận võ, mọi người đều đã kí vào giấy sinh tử, cho dù chết, cũng không liên quan gì tới đối thủ. Mời Triệu tiểu thư tiếp tục, trận đấu võ này thật rất đặc sắc!”

Thế lực của Triệu gia ở Lạc Xuyên thành dù không bằng Sở gia, nhưng tuyệt đối có thể xưng là quý tộc trong Lạc Xuyên thành, tiền tài bạc triệu, thế lực to lớn. Ngược lại, Già Lam chỉ là một người có thân phận không rõ ràng, ăn nhờ ở đậu tại Sở gia, chỉ là một cô gái xấu xí địa vị không bằng một hạ nhân, đổi lại là người khác, đều chọn đứng về phía Triệu Thanh Tinh.

Triệu Thanh Tinh cười lạnh, đến gần Già Lam nói nhỏ vào tai của nàng: “Dựa vào người còn muốn đánh bại ta, tiếp cận Chiêu ca ca sao? Người cũng không biết cầm cái gương mà soi một cái, rớt cuộc bản thân mình lớn lên xấu biết chừng nào, người thật là mơ mộng hão huyền! Ta sẽ không cho người có cơ hội tiếp cận Chiêu ca ca, bởi vì sự tồn tại của người, chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với Chiêu ca ca!”

Đáy mắt nàng hiện lên ánh sáng lạnh, cảm thấy đắc ý với chiến tích của mình, không nhìn thấy người nằm bên dưới mình đang siết chặt nắm tay.

“Người xấu xí, hôm nay ta nhất định đánh chết người, để xem có ai dám nói ta không đúng hay không?” Một cú đấm mạnh mẽ đánh xuống, đột nhiên người nằm bên dưới rung lên một cái, bụng của nàng (Triệu Thanh Tinh í) bị vật gì đó nặng nề thui vào, cả người giống như lấp một cái lò xo, bay lên không trung!

Trên đài dưới đài im lặng như tờ, mọi người trợn mắt há mồm nhìn một màn này, âm thanh hít hà liên tục vang lên. Không ngờ kẻ phế vật này còn có sức lực đánh trả? Càng khiến bọn họ không thể tiếp nhận chính là, nàng ta không chỉ đánh trả, mà còn dùng một cước đá bay Triệu Thanh Tinh lên trời!

Phải biết rằng, Triệu Thanh Tinh được coi là một trong đồng linh có thiên phú, mười sáu tuổi đã bước vào hàng ngũ Linh giả cấp ba, còn Già Lam thì sao? Nàng ta đến mười sáu tuổi, đẳng cấp Linh Thuật không có đột phá được Linh giả cấp một, nói cách khác, nàng căn bản không có thiên phú tu luyện linh thuật, là phế vật được mọi người công nhận!

Thực lực chênh lệch như vậy, tuyệt đối là lấy trứng chọi đá, nhưng nàng, không ngờ nàng...

Trong nháy mắt, lúc Triệu Thanh Tinh bay khỏi võ đài sắp rơi xuống, một bóng dáng màu lam như tia chớp đuổi tới, xông về phía bên cạnh võ đài, nắm

được một chân của Triệu Thanh Tình, đem nàng ta kéo về phía võ đài!

Già Lam thân nhiên xoay người, liếc mắt nhìn về phía Triệu Thanh Tình vừa rơi xuống trên võ đài, nàng cười nhạt nói: “Lúc này, ngươi mới nói, chỉ cầu đối thủ không xin tha, không chết, cuộc đấu võ không thể xem là kết thúc, đúng không?”

Bỗng nhiên, Triệu Thanh Tình lắc lắc đầu, tự nhủ, vừa rồi chỉ là trùng hợp thôi. Nàng ta cố gắng đứng lên, tức giận nói: “Thì sao?”

“Hơn nữa, có người nói, trước khi bắt đầu đấu võ mọi người đã kí vào giấy sinh tử, cho dù chết cũng không thể trách tội đối thủ, đúng không?” Già Lam quay đầu, mỉm cười nhìn về phía các vị Chấp pháp trưởng lão đang đứng bên cạnh võ đài.

Nàng cười, nửa bên mặt có bốt hình Long Hòa càng trở nên đáng sợ, mấy vị Chấp pháp trưởng lão cảm thấy chán ghét, cau mày nói: “Đúng, đây là quy định của cuộc đấu võ!” Bọn họ cũng tin tưởng, một cước vừa rồi của nàng chỉ là tiềm lực bùng nổ của nàng trước khi chết, một người phế vật như nàng làm sao có thể đánh lại Triệu Thanh Tình?

“À, ta biết rồi!” Già Lam hiếp mắt cười, một giây sau, nét mặt của nàng đột nhiên thay đổi, cả người giống như con báo bỏ nhào về phía Triệu Thanh Tình, cười lên trên người của nàng ta. Hai cái tay bùm bùm, mạnh mẽ tát vào mặt Triệu Thanh Tình. Như lai thần chú, mạnh mẽ phát huy!

“Kêu ta là người xấu xí? Ngươi mới là người xấu xí! Cả nhà ngươi đều là người xấu xí! Ta cho ngươi đời này, kiếp sau, kiếp sau nữa... Vĩnh viễn biến thành người xấu xí!”

“A a a a a...” Tiếng kêu thê lương của thiếu nữ vang dội khắp đấu trường.

Dưới võ đài, hai cô gái khiếp sợ thụt lùi về phía sau, trợn mắt há mồm nhìn một màn này, mạnh mẽ nuốt một ngụm nước miếng.

Thật đáng sợ!

Một người bình thường sợ bóng sợ gió, không có chút tiếng tăm nào, đến khi ra oai, đúng là quá dữ!

Mấy Chấp pháp trưởng lão đồng loạt đứng lên ngăn cản: “Dừng tay! Đã phân thắng bại! Ngươi mau dừng tay lại!”

Già Lam không thèm để ý tới bọn họ, một cú đánh đập vào quai hàm Triệu Thanh Tình, khiến cho mặt mũi của nàng ta bị đánh sưng càng thêm dữ tợn, quai hàm của Triệu Thanh Tình sưng vù, miệng đầy máu, không nói được lời nào.

“Chẳng phải các ngươi vừa mới nói à? Chỉ cần đối phương không xin tha, không chết, cuộc đấu võ không kết thúc?”

Mấy Chấp pháp trưởng lão liền kinh ngạc, lời này đúng là do bọn họ nói, không thể bắt bẻ.

Xung quanh đấu trường, trong chốc lát liền sôi trào.

Có người không ưa Triệu Thanh Tình độc ác, phách lối và Chấp pháp trưởng lão của Thiên Bang, hò hét hoan hô. Cũng có người gấp đến độ giơ chân, hướng Sở gia cầu tình: “Sở gia chủ, xin mau ngăn nàng ta lại! Nếu đánh tiếp, tiểu thư nhà ta sẽ khó giữ mạng!”

Không chờ Sở gia chủ mở miệng, Sở phu nhân giành nói: “Triệu quân gia, gấp cái gì chứ? Ban này, tiểu thư nhà ngươi đem người ta đánh gần chết, sao không thấy ngươi vội vã can ngăn? Không lẽ tánh mạng của Triệu gia các ngươi cao quý, còn mạng của Sở gia chúng ta là cỏ rác sao?”

Ý của Sở phu nhân chính là muốn bảo vệ Già Lam. Mặc dù Già Lam ở nhờ Sở gia, nhưng cũng coi như là người nhà của Sở gia.

Sở gia chủ luôn luôn sợ vợ, bị vợ quản lý nghiêm, tăng hắng một tiếng, nghiêm giọng nói: “Ý của phu nhân chính là ý của ta! Mọi việc đều dựa theo quy củ của cuộc đấu võ mà làm đi. Bằng không lập ra quy định để làm gì? Làm bóng đá sao?”

Triệu quân gia hung hăng lau mồ hôi, hần sớm biết Sở gia chủ không đáng tin! Đường đường là một người đàn ông, lại sợ vợ tới như vậy, thật sự là mất mặt đàn ông trong thiên hạ! Hần quay đầu, không thể làm gì hơn là đem mọi hi vọng gửi vào Sở đại thiếu gia, dù sao thì cuộc đấu võ này cũng là vì Sở đại thiếu gia lựa chọn thư đồng có năng lực Linh sư, đi đến học phủ lớn nhất ở hoàng thành đi học.

“Sở đại thiếu gia, tấm lòng của tiểu thư nhà ta đối với ngươi như vậy, lấy thân phận thiên kim đại tiểu thư Triệu gia của nàng tới tham dự trận đấu võ này. Bây giờ lại bị một dã loại không có thân phận rõ ràng ức hiếp, ngươi nhất định phải vì tiểu thư lấy lại công bằng!”

“Ngươi nói, thân phận của ta và tiểu thư nhà ngươi ai quý hơn?” Sở Viêm Chiêu cười nhạt, tay cầm một cái khăn tay trắng cẩn thận lau chùi bội kiếm của mình.

Triệu quân gia hơi sững sờ, nịnh hót trả lời: “Đương nhiên là thân phận của thiếu gia cao quý hơn rồi!”

“À! Tiểu thư nhà ngươi đến báo danh tham gia đấu võ, có người nào ép buộc nàng ta không?” Sở Viêm Chiêu lại miễn cưỡng nói thêm một câu, sắc mặt Triệu quân gia chợt thay đổi, Sở đại thiếu gia nói bóng gió là tiểu thư nhà mình tự nguyện tới báo danh, cộng thêm thân phận không cao quý bằng hần, cho nên hết thảy mọi chuyện là do tiểu thư tự mình chuốc phiền!

Cái này có thể làm sao cho phải?

Sở gia chủ mặc kệ, Sở đại thiếu gia cũng không muốn quản, lẽ nào hôm nay tiểu thư sẽ bị đánh chết trên võ đài?

Triệu quân gia cố gắng lau mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, nếu tiểu thư xảy ra chuyện hần cũng đừng hòng trở về Triệu gia, hần chắc chắn phải chết theo tiểu thư, có thể gia đình của hần còn được đãi ngộ tốt.

Mục Tư Viễn ghen cừi, liếc nhìn Sở Viêm Chiêu. Người bạn thân này của hần thật đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc. Trên võ đài, có vô số mỹ nhân vì hần đánh đến mức ngơ ngác ta chết, bản thân hần lại coi như không thấy, chỉ quan tâm tới bội kiếm trong tay, không hổ danh là hoàng thành đệ nhất học phủ --- Học viện Thiên Dực. Đặc biệt tuyển chọn Kiếm sư cấp bốn kiêm Linh sư cấp bốn trẻ tuổi nhất của thành Lạc Xuyên.

Triệu Thanh Tinh cần phải cảm thấy may mắn, Già Lam không có nghe thấy xưng hô ‘Dã loại’ mà Triệu quân gia gọi nàng, bằng không nàng ta nhất định sẽ nhận lấy vô số bạt tai của Già Lam!

Già Lam nàng vô duyên vô cớ xuyên không thành một cô gái xấu xí, còn mơ mơ màng màng bị đánh một trận. Thân là vua của lính đánh thuê như nàng làm sao chịu nổi? Trong lòng Già Lam tức giận muốn bốc lửa, muốn kiếm người trút giận. Triệu Thanh Tinh tự động đưa tới cửa, cộng thêm lời nói chết không cần phụ trách. Nàng làm sao không đem đôi phương đẩy vào chỗ chết hử?

Sau khi hả giận, nàng dần tỉnh táo lại, bản thân còn chưa hiểu rõ thế giới xa lạ này. Nếu giết người, kết quả nhất định là sẽ chết rất nhanh. Nếu hiện tại dừng tại, kết quả chưa chắc là tốt, nhưng ít nhất nàng có thêm thời gian để giải quyết mọi phiền phức!

Tự suy nghĩ một chút, nàng nện vào đầu vai Triệu Thanh Tinh một cái, ít nhất làm gãy ba cây xương sườn của nàng ta, đau đớn khiến Triệu Thanh Tinh ngất đi. Lấy kinh nghiệm của nàng, thương thế của nàng ta ít nhất cần bảy ngày mới đỡ lên.

Bây giờ, đủ để nàng thích ứng với cuộc sống ở nơi này.

Nàng ưu nhã đứng dậy, nhìn Chấp pháp trưởng lão nói: “Nàng ta ngất xỉu rồi. Phóng chừng trong ngày hôm nay cũng không thể tỉnh lại, còn không tuyên bố kết quả!”

Lần thứ hai, đầu trưởng chìm vào im lặng.

Lần đầu tiên Sở Viêm Chiêu ngẩng đầu lên nhìn võ đài, trên đài có một cô gái mang gương mặt khó coi, ánh mắt nàng sáng kinh người, trong đáy mắt là sự lãnh ngạo, bất cần và lạnh nhạt.

Ánh sáng trong mắt hần hơi trầm xuống, trong đầu mơ hồ có ấn tượng, hình như hần đã từng gặp qua nàng ở trong phủ, rất xấu, rất tự ti, luôn trốn trong một góc nào đó dùng ánh mắt ái mộ nhìn hần. Nhưng, người trước mắt và người trong trí nhớ hoàn toàn là hai người...

“Viêm Chiêu, sau này nàng ta có thể là thư đồng của ngươi, ngay cả thực lực Linh giả cấp một nàng ta cũng không có, là một người ở trên võ đài dùng hết tính mệnh để giành chiến thắng, ngươi không có một chút xúc động à?” Mục Tư Viễn nhảy mắt đùa bỡn, làm cho Sở Viêm Chiêu trừng mắt nhìn hần.

Mục Tư Viễn quên mất ánh mắt của đối phương có lực sát thương rất mạnh, cười đùa: “Nhất định là có! Ngươi vừa nhìn nàng một cái, ta cẩn thận quan sát, hôm nay nàng là cô gái đầu tiên được ngươi nhìn, ngươi đừng hòng phủ nhận!”

“Ta sẽ nói thật cho mẹ ta biết, ngươi nói bà không phải là phụ nữ.” Sở Viêm Chiêu nhàn nhạt nói một câu, thành công khiến Mục Tư Viễn tái mặt.

“Ê, ê, ê, không được mach leo sau lưng! Ta và mẹ nuôi có quan hệ rất tốt, ngươi đừng có mà ly gián!”

Trên võ đài, Chấp pháp trưởng lão đứng đầu đứng lên, mặt âm u, mở miệng: “Ta tuyên bố, trận đấu này, Già Lam thắng! Từ nay, Già Lam chính là thư đồng của Sở đại thiếu gia, một tháng sau sẽ theo Sở Đại Thiếu đến học viện Thiên Dực!”

Không khí đấu trường có vẻ quái dị, mọi người không biết có nên vỗ tay hay không, hay là nên đồng tình.

Để cho một người xấu xí không có một chút Linh lực đi theo Sở Đại Thiếu đến học viện Thiên Dực, đến lúc đó không chỉ Sở gia mất mặt mà thành Lạc Xuyên cũng mất mặt.

“Chờ chút!” Già Lam nhíu mày, ngoáy ngoáy lỗ tai: “Ngươi mới nói cái gì?”

Chấp pháp trưởng lão không tình nguyện tuyên bố, bây giờ nàng còn bắt hần lặp lại, tâm tình của rất khó chịu: “Ta nói, ngươi thắng! Còn không vừa lòng sao?”

“Không phải câu này, câu phía sau kia!” Già Lam cố chấp nói.

Chấp pháp trưởng lão ở trong lòng hừ một tiếng: “Trong lòng ngươi vui sướng lắm sao? Một phế vật lại xấu xí, hiện tại bay lên cảnh cao, làm thư đồng của Sở Đại Thiếu. Chính là phúc khí ngươi tu tâm đời mới có được đó!”

“Ta không nghe lầm à? Thắng đấu võ lại đi làm thư đồng?” Già Lam cố gắng ngoáy lỗ tai. Nàng sống hai mươi lăm năm, cho tới bây giờ nàng chưa từng phải sống một cách hèn hạ như vậy, thật không xứng với thân phận của nàng. Nàng vẫy vẫy tóc giống như lắc đầu, kiên quyết nói: “Ta cự tuyệt làm thư đồng!”

Mọi người có mặt ở hiện trường đều đại ra, mỗi người đều nhếch miệng, khẩu hình giống y như nhau phát ra âm “A”, khó có thể tin vào những gì mình

vừa nghe.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nàng muốn mạnh mẽ hơn!

Động tác chà lau bảo kiếm của Sở Viêm Chiêu hơi ngừng lại, ngừng đầu lên, ánh mắt sắc bén bắn về phía Già Lam, thật giống như nàng gây ra tội ác tày trời.

“Ngươi nói cái gì?” Chấp pháp trưởng lão cũng học động tác của Già Lam, ngoáy ngoáy lỗ tai, nghi ngờ không biết có phải mình bị ảo giác nên nghe lầm hay không.

Già Lam liếc mắt một cái, chỉ vào miệng mình: “Nhìn khẩu hình của ta nè. Ta cự, tuyệt, làm, thư, đồng!”

Lúc này, mọi người có mặt ở đấu trường đều choáng váng tập thể. Nàng ở trên võ đài liễu mình đấu võ, hết sức cố gắng đến giây phút cuối cùng, rốt cuộc cũng đạt được mục đích, bây giờ lại đột nhiên từ bỏ. Lúc đầu, nàng nỗ lực vì cái gì? Chẳng nhẽ là vì muốn ăn đòn?

“Phốc! Ha ha... Nàng cự tuyệt làm thư đồng? Viêm Chiêu, ngươi bị người khác cự tuyệt rồi!” Mục Tư Viễn không chút nào giữ hình tượng cười phì lên, thấy bạn chí cốt kinh ngạc, thấy bạn thân bị tổn hại, tâm tình của hắn đặc biệt sung sướng.

Bảo kiếm trong tay Sở Viêm Chiêu trượt xuống, suýt chút nữa rơi xuống đất, khuôn mặt tuấn mỹ như được điều khắc tối sầm xuống, đôi mắt dài hơi khép lại, lộ ra một chút sắc bén.

“Đi, theo ta đi luyện kiếm!” Hắn đứng lên rồi đi, để lại cho Mục Tư Viễn một bóng lưng cao ngất, quanh thân đầy hàn khí chuyển động.

Cả người Mục Tư Viễn run rẩy, mơ hồ có dự cảm không tốt, luyện kiếm? E rằng là luyện hắn thì có!!!

“Cái này... Ta nhớ là ta có vài chuyện phải làm, hôm nay không thể cùng luyện kiếm với ngươi được. Thật ra kiếm thuật của ta không có cao siêu, không xứng luyện kiếm với ngươi... A! Cứu mạng!!!” Không để hắn thành công bỏ trốn, hắn bị người nào đó nhấc cổ áo lên tựa như đang xách một con gà con, rồi khỏi khán đài.

Già Lam chỉ cảm thấy trên khán đài có chút rối loạn nho nhỏ, chả hề biết trên đó đang xảy ra chuyện gì, nàng quan sát xung quanh tựa như mọi chuyện chẳng có liên quan gì tới mình, liền nhảy xuống võ đài. Bên cạnh võ đài, có một cô gái chạy về phía nàng, đôi mắt ươn ướt, cực kì giống một con thỏ trắng: “Già Lam, không có chuyện gì thì tốt rồi! Ta lo lắng cho ngươi gần chết!”

“Ngươi...” Đầu óc của Già Lam đột nhiên choáng váng, rất nhiều ký ức như sóng biển đổ về, thì ra là ký ức của chủ nhân thân thể này truyền lại cho nàng. Nàng liền nhận ra cô gái trước mắt, cô gái này tên là Tống Thiên Nhi, chính là con gái rượu của đệ nhất phú thương Tống gia thành Lạc Xuyên.

“Già Lam, ngươi thật dũng cảm, có thể vì yêu mà liều mạng, ta thật sự rất bội phục ngươi!” Tống Thiên Nhi cười híp mắt, suy nghĩ hết sức đơn thuần.

“Ngươi cũng tham gia đấu võ?” Già Lam cười nhạt nhìn nàng ta, từ chối cho ý kiến.

“Ồ, cha ta bắt tat ham gia, hắn nói Tống gia bọn ta chỉ dựa vào tiền của để tạo nên vinh quang thì không được, cần một thế lực đáng tin để bảo vệ chúng ta, như vậy thì Tống gia bọn ta mới có thể tồn tại lâu dài.” Khuôn mặt sáng rực của Tống Thiên Nhi dần dần ảm đạm, rõ ràng là nàng ta không tình nguyện tham gia.

Già Lam vỗ vỗ bả vai của nàng ta: “Trên đời này, người duy nhất chúng ta có thể dựa vào đó chính là bản thân mình! So với việc đi cầu xin người khác bảo vệ, còn không bằng cố gắng khiến cho mình trở nên mạnh mẽ một cách nhanh chóng, dùng chính sức lực của bản thân đi bảo vệ người nhà của mình!”

Thân thể Tống Thiên Nhi chấn động rất rõ ràng, lần đầu tiên nàng nghe được lời nói như vậy, không biết tại sao, loát một cái nhiệt huyết cả người bỗng chốc sôi sục lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn xuất ra hồng quang. Nàng quơ nắm đấm nhỏ, hưng phấn nói: “Đúng vậy, về sau ta sẽ là người bảo hộ Tống gia!”

Hai hộ vệ đi theo bảo vệ cho Tống Thiên Nhi vừa chạy đến, đột nhiên nghe lời tuyên ngôn tràn ngập ý chí chiến đấu của tiểu thư, hai người liếc nhau một cái, đáy mắt bắn ra hào quang hưng phấn lạ thường.

Từ xưa tới nay, tiểu thư luôn nhất gan xấu hổ, lần đầu tiên nàng ta biểu lộ ra nhiệt huyết, bọn họ kích động suýt rơi lệ, khi nào về nhà bọn họ nhất định phải kể lại cho gia chủ nghe mới được, bọn họ cuối cùng cũng có hi vọng rồi.

“Đừng rồi! Học viện Thiên Dực rất nổi tiếng à?” Sau khi tiếp nhận kí ức của chủ nhân thân thể này, Già Lam mới nhớ, hôm nay nàng liều mạng tham gia đấu võ, cố kiên trì tới giờ phút cuối cùng, mục đích chính là muốn làm thư đồng của Sở đại thiếu gia, đi đến học viện học tập. Mới này, nàng chưa có tìm

hiểu tình huống rõ ràng nên đã ở trước mặt mọi người cự tuyệt làm thư đồng, hiện tại nhịn không được hỏi thăm một chút.

Ai bảo ở đại lục này người mạnh mới được làm vua? Quả đấm của người nào mạnh, thì kẻ đó có quyền lên tiếng!

Giống như hồi nãy, nếu nàng không có đủ thực lực, hiện tại người nằm chết lên chết xuống trên võ đài chính là nàng.

Kiếp trước, nàng là vua của lính đánh thuê, nàng đã có thói quen đứng từ trên cao nhìn xuống mọi người, làm sao có thể khoan nhượng việc bản thân là cùi mục?

Nàng muốn mạnh lên! Mặc kệ ở nơi nào, nàng vẫn muốn trở thành một người mạnh mẽ, chỉ có nàng ức hiếp người khác, chứ không phải là người khác bắt nạt nàng!

“Học viện Thiên Dực là học viện đứng đầu ở Phụng Lân quốc, nơi đó tập hợp đầy đủ hai phần ba võ học tinh anh của Phụng Lân quốc, rất nhiều cao thủ nổi tiếng đều được đào tạo từ nơi đó, hàng năm không biết có bao nhiêu người nghĩ nát óc để được vào đó học. Nhưng, ngưỡng cửa của học viện Thiên Dực rất cao, chỉ có thiên tài như Sở đại thiếu gia mới có cơ hội được học viện Thiên Dực mời vào học.” Lúc Tổng Thiên Nhi nhắc tới học viện Thiên Dực, khuôn mặt của nàng toát lên vẻ hào quang rực rỡ, có thể thấy được nàng cũng rất muốn vào học viện Thiên Dực.

“Sở Viêm Chiêu lợi hại như vậy à?” Già Lam hỏi.

“Đương nhiên rồi! Sở đại thiếu gia của thành Lạc Xuyên chính là đệ nhất thiên tài trong thế hệ thanh niên, hần song tu Linh – Kiếm, mới hai mươi tuổi, hần đã là Linh sư cấp bốn kiêm Kiếm sư cấp bốn rồi.” Tổng Thiên Nhi hâm mộ nói.

Ánh mắt Già Lam đông cứng lại, xem ra vị Sở đại thiếu gia này đúng là có vốn liếng để kiêu ngạo, không phải chỉ là một tên gỏi thêu hoa, khó trách Già Lam trước kia lại yêu thích hần điên cuồng như thế, còn vì hần mà đánh mất cái mạng nhỏ.

“Vậy ngươi có biết làm sao mới có thể vào học viện Thiên Dực hay không?”

Tổng Thiên Nhi nói: “Ta không biết, sao ngươi không hỏi Sở Đại Thiếu, hần chắc chắn biết.”

Già Lam gật đầu, hai người vừa đi vừa trò chuyện, thẩm thoát đã đi tới cửa chính.

“Ta liền đưa ngươi đến đây thôi.”

Tổng Thiên Nhi vừa mới rời đi, ngoài cửa lớn, có một trận ồn ào nho nhỏ.

“Người của học viện Thiên Dực quả nhiên không giống người thường, mỗi người nhìn có vẻ như tiên nhân, không hổ là học phủ lớn nhất của hoàng thành, là nơi hội tụ tinh anh!”

“Nghe nói là bọn họ theo Phó viện trưởng tới đây, mục đích là ở thành Lạc Xuyên lựa chọn nhân tài xuất sắc, thêm vào học viện của bọn họ. Có người nói danh sách chỉ có ba người, một trong số đó đã bị Sở Đại Thiếu chiếm, còn dư lại hai chỗ, không biết ai sẽ là người may mắn tiếp theo...”

“Thấy cô gái bên trái hay không? Nghe nói nàng là người của Triệu gia bản gia (*), thiên phú đặc biệt hơn người. Lần này nàng ta theo Phó viện trưởng đến thành Lạc Xuyên, phần lớn có lẽ là về thăm người thân ở Triệu gia. Chắc chắn, xem ra lần này Triệu gia nhất định nở mày nở mặt.

(*) Người bên họ nội.

“Người đàn ông bên phải cũng không đơn giản, hình như là quý tộc trong hoàng thành...”

Rất nhanh, đội ngũ bốn người đi qua cửa chính của Sở gia, bốn vị tinh anh đến từ học viện Thiên Dực ăn mặc giống nhau về quần áo và trang sức, bên hông đeo một cái huy hiệu làm người ta kinh sợ và ao ước, dùng ánh mắt của bọn họ bắn phá người đi đường, mỗi người đều mang vẻ mặt cao ngạo, giống như một vị thần từ trên cao nhìn xuống chúng sinh.

“Học viện Thiên Dực.” Già Lam nhìn đoàn người này, ánh mắt từ từ ảm xuống, sâu không thấy đáy.

Nhất định sẽ có một ngày, nàng sẽ trở thành một thành viên trong đó, đồng thời nàng cũng sẽ mạnh hơn bọn họ gấp mấy lần!

Tổng Thiên Nhi tình cờ quay đầu lại, thấy trong ánh mắt của Già Lam chiếu xạ ra hào quang kinh người, nàng hơi ngẩn ra, không hiểu vì sao, trong lòng của nàng ta cũng bắt đầu rực rộ. Có thể, có một ngày, nàng cũng có thể trở thành một thành viên của học viện Thiên Dực!

Khi đội ngũ đi qua trước mặt các nàng, trong đó có một vị đệ tử tinh anh nhũ mào, không coi ai ra gì nói: “Hừ! Bắt chúng ta đi tìm Phụng gia đại thiếu gia, hần thật là lớn lối!”

“Phụng thiếu gia thích phô trương, ngươi cũng không phải là người thứ nhất biết chuyện này. Ta chỉ tò mò không hiểu tại sao Phó viện trưởng lại đuổi theo Phụng Thiếu bắt hần gia nhập học viện Thiên Dực, từ hoàng thành đuổi tới thành Lạc Xuyên, một người ngu ngốc phóng đảng như vậy, có cần khiến Phó viện trưởng hao tâm tổn sức như thế không chứ?” Tên còn lại mỉa mai, tức giận bất bình.

Mọi người bắt đầu kinh ngạc, ngưỡng cửa của học viện Thiên Dực rất cao, là nơi mà bọn họ chỉ có thể hâm mộ chứ không thể đuổi đến, hiện tại đường đường là một Phó viện trưởng lại buông xuống thân phận đuổi theo Phụng Thiếu dụ hần gia nhập học viện Thiên Dực, này, này, này... Cái này thật là

quá sức quái dị rồi!?”

Không lẽ trên người Phụng Thiếu thật sự có thiên phú kinh người, khiến học viện Thiên Dực cầu nhân tài như khát nước?

Một nam một nữ đi đầu không có tiếp lời, như cười như không, hai người ngạo nghễ mà đứng, bày ra bộ dạng tôn quý không ai sánh bằng!

“Phụng Thiếu là ai?” Già Lam hiếu kỳ hỏi Tổng Thiển Nhi, Tổng Thiển Nhi trả lời: “Phụng Thiếu chính là một nhân vật cực phẩm gây xôn xao nhất ở hoàng thành, bình thường nếu người đến hoàng thành, không thể không biết Phụng Thiếu là ai, bằng không sẽ bị người ta cười cho thúi mặt!”

“Nói một chút coi!” Già Lam chớp chớp mi.

“Nói đến Phụng Thiếu thì rất là thú vị, mỗi lần hắn lên sân biểu diễn đều oanh động khắp thành, có thể coi là một cực phẩm!” Đôi mắt Tổng Thiển Nhi lóe sáng như hạt châu, háng hái búng búng nói: “Nghe nói hai năm trước, Phụng gia gia chủ mở tiệc đại thọ năm mươi tuổi, Phụng gia thiếu gia, tiểu thư đều dâng lên đan dược, thuốc bổ và báu vật làm lễ vật mừng thọ. Còn hắn thì sao? Hắn chọn chín mươi chín vị nữ nhân, đem các nàng lột sạch, trưng bày trong chín mươi chín cái quan tài bằng kiếng trong suốt, làm lễ mừng thọ tặng cho cha của hắn, chộc cha hắn tức giận học máu tại chỗ. Nghe nói Phụng lão gia buồn bực không thôi, nhất thời không khống chế cảm xúc được, ra oai phá hủy toàn bộ nơi tổ chức lễ mừng thọ!”

Già Lam cười nhạt, tiếp tục lắng nghe Tổng Thiển Nhi nói: “Nghe nói, năm ngoái Phụng gia vì hắn tổ chức lễ gặp mặt, đem toàn bộ cô gái chưa chồng trong hoàng thành mời đến, hi vọng hắn có thể chọn ra cô gái có thể hợp ý, sau đó hai bên kết thân, nối dõi tông đường. Kết quả thì sao?... Trong một đêm, tất cả cô gái được mời đến đều bị cạo lông mày! Đến ngày hôm sau, tối giờ Phụng Thiếu phải xem mắt các cô gái đó thì một bóng hồng cũng chẳng thấy, các nàng đều bị khiếp sợ, suốt đêm chạy trốn về nhà.”

“Tuyệt vời nhất chính là, lúc ấy Phụng Thiếu còn hết sức vô tội ủy khuất than thở một câu: Ta vốn kinh tài tuyệt đỉnh! Nhưng mà làm nhan bạc mệnh! Trời cao! Ta tình nguyện để ngài cướp đi khuôn mặt đẹp đẽ và tài hoa kinh người này, cũng không nguyện để ngài trừng phạt ta phải sống cô độc suốt quãng đời còn lại đâu!”

Tổng Thiển Nhi một bên bắt chước, một bên che miệng cười trộm.

Già Lam giống như có thể xuyên thấu qua nàng nhìn thấy được hình tượng của đệ nhất cực phẩm - Phụng Thiếu ở hoàng thành. Nàng cười nhạt, vì Phụng Thiếu này quả thật rất hoang đường, hoặc là một nhân vật biết che giấu cực kì tốt, giả bộ mơ hồ. Nhân vật như thế mới thật sự đáng sợ!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thân thể của nàng

“Già Lam, phu nhân đang tìm người, mau đi theo ta.” Sở quân gia ở phía sau đi lên.

Tổng Thiển Nhi quay sang vẫy tay với Già Lam: “Ta về trước đây, bữa nào rảnh ta sẽ đến thăm người.”

Già Lam bèn đi theo Sở quân gia đến phòng của phu nhân, trong trí nhớ của Già Lam, phu nhân là người rất uy nghiêm, cả Sở gia đều sợ bà, thực ra người quản lí mọi chuyện lớn nhỏ trong Sở gia chính là Sở phu nhân. Thái độ của Sở phu nhân đối với nàng vẫn luôn không nóng không lạnh, bà không coi nàng như hạ nhân mà đối đãi, nhưng cũng không có cho nàng hưởng đãi ngộ đặc biệt, thực tế nàng vẫn luôn ở trạng thái tự sinh tự diệt.

Bây giờ Sở phu nhân gọi nàng đến, phần lớn có liên quan đến việc nàng đột nhiên phát huy tài năng.

Khi nàng cất bước vào căn phòng, một tâm mất sắc bén mang theo sức mạnh vô hình rơi trên người nàng, giống như muốn nhìn thấu cả người nàng.

Già Lam cảm nhận được, nàng ngoéo môi như cười như không. Phu nhân là người khôn khéo, nếu đã không thể tiếp tục giấu giếm thì thân nhiên đối mặt vậy.

“Phu nhân.” Nàng đi đến trước mặt Sở phu nhân, không kiêu ngạo không nịnh hót gọi.

Sở phu nhân híp mắt, nhìn chằm chằm Già Lam trong chốc lát. Đột nhiên khẽ thở dài: “Từ đầu đến cuối người... vẫn thay đổi! Thật ra, trái lại ta hi vọng người tiếp tục không có tiếng tăm gì, ít nhất khi đó người sẽ không gặp họa sát thân.”

Già Lam giương mắt, nàng nhận ra hàm ý trong lời nói của Sở phu nhân.

“Ta nghĩ, thời gia sẽ nói cho người biết mọi chuyện liên quan đến thân thể của người.” Sở phu nhân đứng dậy, rào bước thông thả đến trước bàn trang điểm, lấy hộp gỗ làm bằng cây tử đàn, lại từ trong hộp gỗ lấy ra một vật đưa cho Già Lam.

Già Lam kinh ngạc, nàng phát hiện vật đó chính là chiếc vòng ngọc thạch màu xanh biếc, màu xanh của biển rộng bao la, gọn sóng ồ ạt, trong đó còn kèm theo hào quang kì lạ, khiến người ta cảm thấy màu sắc này tuyệt đối không nên có ở dân gian!

“Đeo nó đi, nó là của ngươi.” Sở phu nhân nói.

Khi Già Lam đeo chiếc vòng vào tay, trong chớp lát, tỏa ra muôn vàn ánh sáng màu xanh, lam quang tràn ngập khắp phòng!

Càng kì quái chính là, nàng cảm giác được bản thân và vòng ngọc có thể câu thông, thật là thần kì!

Ý niệm nàng khẽ động, bóng người bay vào trong không gian của vòng ngọc. Trong vòng ngọc có rất nhiều linh khí, hoàn toàn khác xa với linh khí ở bên ngoài. Rất nhanh, nàng phát hiện có rất nhiều ngăn tủ, trong ngăn tủ có đủ các loại sách tu luyện kĩ năng được sắp xếp ngăn nắp. Linh thuật, kiếm thuật, luyện đan thuật, luyện độc thuật, luyện khí thuật, ngự bảo thuật, vân vân, thậm chí còn có cổ thuật. Các loại sách tu luyện kĩ năng được sắp xếp từ bậc sơ cấp đến bậc tông sư, từng cái từng cái được trưng bày, rất là đầy đủ!

Đây đúng là một thư viện di động siêu cấp!

Từ trên không nhìn xuống xa xa, sương mù dày đặc bao phủ không gian này, khiến tầm nhìn không rõ lắm, nhưng Già Lam tin tưởng nơi đó nhất định còn ẩn chứa rất nhiều bí mật. Không gấp, nàng có thời gian để từ từ thăm dò.

Ý niệm khẽ động, nàng liền trở lại không gian thực tế, nàng kinh ngạc ngược mắt nhìn về phía Sở phu nhân.

“Đây là đồ vật mà năm đó cô cô của ngươi để lại cho ngươi, để trên người ngươi! Cô cô của ngươi là tỷ muội tốt của ta, mười năm trước, lúc nàng đem ngươi giao cho ta, khắp người bà ấy đều là vết thương, mặt của ngươi cũng bị hủy. Cô cô của ngươi vì muốn bảo vệ ngươi, một mình bà đã dẫn dắt kẻ thù rời đi, đến bây giờ vẫn chưa rõ sống chết. Trước khi rời đi, bà ấy dặn dò ta rất nhiều lần, muốn ta để cho ngươi sống một cuộc sống như người bình thường không ai biết đến. Không để cho kẻ thù của ngươi biết đến sự tồn tại của ngươi.” Trên gương mặt nghiêm túc của Sở phu nhân hiện lên chút đau thương: “Mười năm rồi, bà ấy vẫn chưa trở về tìm ta, ta đoán bà ấy đã...”

Trong lòng Già Lam khẽ dao động, một người thật lòng đối xử tốt với ngươi, không hi vọng ngươi đi tranh danh đoạt lợi, trèo lên địa vị cao cao, cũng không hi vọng ngươi vinh hoa phú quý, mà họ hi vọng ngươi có cuộc sống như người bình thường. Cho nên, Sở phu nhân mới không quan tâm nàng, để cho nàng tự sinh tự diệt ở trong phủ sao? Bởi vì địa vị của Sở gia ở thành Lạc Xuyên, nếu nàng được đãi ngộ đặc biệt chắc chắn người khác sẽ nghi ngờ, trái lại không thêm quan tâm đó mới là biện pháp bảo vệ nàng tốt nhất.

Mặc kệ nàng và vị cô cô kia có quan hệ ruột thịt hay không, chỉ dựa vào tình cảm chân thành liệu chết để bảo vệ nàng, nàng nhất định phải tìm cô cô, sống thấy người chết phải thấy xác!

Bỗng nhiên ánh mắt nàng sáng lên, chiếu xạ ra ánh sáng sạch sẽ: “Họ tên của cô cô ta là gì? Có manh mối gì để tìm cô cô hay không?”

Sở phu nhân vui mừng nhìn nàng: “Cô cô ngươi tên là Nạp Lan Huyền Sương, bà ấy đến từ một gia tộc cổ xưa, có người nói cô cô của ngươi từng có một đoạn tình duyên với gia chủ của Phượng gia, còn những chuyện khác thì ta không rõ. Lại nói, khuôn mặt của ngươi cùng cô cô của ngươi có vài phần giống nhau...”

“Nạp Lan Huyền Sương, Phượng gia...” Sau khi Già Lam rời khỏi phòng Sở phu nhân, hai cái tên này vẫn còn lẩn quẩn trong đầu nàng, nàng nhận không được nghĩ tới vị thiếu gia cực phẩm Phượng Thiếu kia.

Phượng gia, sớm muộn gì nàng cũng sẽ đến đó! Trước hết, nàng phải nhanh chóng làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn mới được, chỉ có đủ thực lực, nàng mới có thể tung hoành ở thế giới này!

Trong lúc suy nghĩ, nàng thấy Mục Tư Viễn và Sở Viêm Chiêu ở đằng xa, hai người họ đang cầm kiếm đi tới, Già Lam nhớ tới học viện Thiên Dực. Vì vậy nàng chủ động đi tới, chào hỏi hai người bọn họ: “Sở Đại Thiếu, ngươi có biết cách thức khảo hạch của học viện Thiên Dực hay không?”

Sở Viêm Chiêu liếc thẳng bạn tốt một cái, có chút đắc ý nhếch môi cười, ý như muốn nói: Ngươi nhìn đi, chính nàng ta chủ động chạy tới, chứng tỏ nàng ta ở trước mặt mọi người cực tuyệt là thư đồng, chỉ là cách làm lạt mềm buộc chặt mà thôi!

Mục Tư Viễn tròn mắt, ánh mắt Già Lam sinh ra vài phần hèn mọn, hấn ghét nhất chính là nữ nhân có tâm cơ.

“Ngươi hỏi chuyện này để làm gì? Lẽ nào ngươi ôm mộng hảo huyền, muốn trở thành học sinh của học viện Thiên Dực?” Sở Viêm Chiêu cười nhạo, lí do nữ nhân này dùng để tiếp cận hắn thật sự là buồn cười.

Già Lam không để ý tới lời nói châm chọc của hắn, lặp lại: “Mời ngươi cho ta biết cách thức khảo hạch của học viện Thiên Dực!”

Nữ nhân này, đúng là không biết xấu hổ! Sở Viêm Chiêu hừ lạnh một tiếng, dự định mạnh mẽ đã kích nàng một phen: “Mỗi năm học viện Thiên Dực chỉ tuyển nhận ba học sinh ở thành Lạc Xuyên, mấy ngày nữa sẽ công khai khảo hạch, chỉ có hai gã cao thủ được tiến vào, mới có tư cách trở thành học sinh của học viện Thiên Dực. Về phần hai người được chọn, ta nghĩ... Ngươi có thể đoán ra rồi.”

Già Lam khẽ liếc hắn một cái, nhìn bộ dạng núc na núc ních của hắn, không phải hắn thật sự cho là hắn được học viện Thiên Dực đặc biệt tuyển chọn, nên không cần tham gia khảo hạch, trực tiếp đi thẳng vào học viện Thiên Dực à?

“Cảm ơn.” Già Lam xoay người rời đi, trước khi đi nàng còn quăng thêm một câu: “Cái mũ màu đỏ trên đầu ngươi thật không tệ!”

Sở Viêm Chiêu ngẩn người, không có phản ứng gì nhiều, hắn đưa tay sờ đỉnh đầu của mình, trên đầu hắn có cái mũ nào đâu?

Đột nhiên, Mục Tư Viễn ở bên cạnh hần cười phì một tiếng, không hề giữ hình tượng cười rộ lên.

Sở Chiêu Viêm hung hăng trừng hần: “Ngươi thèm ăn đòn có phải hay không?”

“Ha ha ha, ngươi thật là ngốc! Lẽ nào ngươi không nhận ra nàng ta đang trêu ngươi giống con gà trống, trên đầu mang một cái mồng gà đỏ au à?” Mục Tư Viễn ôm bụng cười không ngớt.

Khóe mắt Sở Chiêu Viêm co giật, hần đưa mắt nhìn bóng lưng của Già Lam, ánh mắt càng âm trầm đáng sợ.

Trở lại phòng mình, Già Lam cẩn thận nghiên cứu các loại kỹ năng linh thuật, kiếm thuật, luyện đan thuật, luyện độc thuật, luyện khí thuật, ngự bảo thuật, triệu hoán thuật, cô thuật... Nhiều kỹ năng như vậy, nàng muốn học hết chúng, e rằng cần mười năm, hoặc là mấy chục năm mới học xong. Nàng không có nhiều nghị lực như vậy, vẫn là lựa chọn ra mà học vậy.

Nàng chọn học linh thuật và ngự bảo thuật trước. Cho nên chọn hai loại này, thứ nhất, Linh sư là nghề nghiệp cao quý nhất ở thế giới này, không phải ai cũng có thiên phú để tu luyện Linh thuật, Linh sư càng chiếm số ít hơn, nhưng khi tu luyện Linh thuật tới một trình độ nhất định thì sức mạnh kỹ năng của Linh thuật sẽ càng vượt xa hơn. Thứ hai, nàng phải rời khỏi Sở gia, đi tìm cô cô, đầu tiên là cần phải có bạc. Đương nhiên, thuật luyện đan và thuật luyện khí có thể kiếm tiền, nhưng trong khoảng thời gian ngắn muốn học được thì rất khó khăn, thuật triệu hoán và cô thuật có chút phức tạp, nàng không cho là trong thời gian ngắn chúng nó có thể giúp cho nàng kiếm được bạc.

Trái lại, ngự bảo thuật khiến cho nàng cảm thấy có hứng thú, nếu như ngự bảo thuật của nàng đủ mạnh. Có phải nàng có thể trực tiếp câu bảo vật từ trong tay kẻ thù bỏ vào trong túi mình không?

Nàng xoa cằm cười hắc hắc, muốn bao nhiêu gian trá có bấy nhiêu.

Nàng ngồi xếp bằng trên giường, muốn bắt đầu tu luyện nhập môn của Linh Thuật. Tu luyện Linh thuật là không thể rời khỏi việc thu nạp linh khí. Già Lam bắt đầu tu luyện không bao lâu, rất nhanh nàng cảm nhận được linh khí ở chung quanh đang tụ tập về phía nàng, đây chính là quá trình ngưng tụ linh khí.

Trong sách nói, mới học nhập môn Linh thuật, có thể mất tám mươi ngày mới có thể tu luyện tới ngưng tụ linh khí. Thế nhưng, lần đầu nàng tu luyện liền làm được. Chứng tỏ nàng có thiên phú tu luyện ngưng tụ khí, hơn nữa thiên phú này không bình thường.

Linh khí tụ tập càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhiều, đột nhiên không biết vì sao, cánh tay của nàng truyền đến một trận đau nhức, khiến nàng tạm thời ngừng việc tu luyện.

Kéo ông tay áo lên, Già Lam cúi đầu nhìn xuống, thấy trên cánh tay của nàng có một đóa Mặc Liên yêu đã yếu ớt nở rộ.

Đó là một đóa yêu liên không đầy đủ, chỉ có bảy cánh hoa, cánh hoa hình cung như được chạm khắc trên cánh tay, mỗi một đường cong đều hết sức tinh tế đều đặn, đem đóa yêu liên miêu tả thật sinh động. Lúc này một luồng khí đen sẫm đang từ mạch máu của nàng bơi lội thẳng tới vị trí của yêu liên, nó nhanh chóng uốn lượn quanh co tạo thành đường nét của yêu liên, hình thành một cánh hoa tự nhiên, lúc này đóa yêu liên có tám cánh hoa.

Nàng thăm kinh hãi.

“Ui ui, tám cánh hoa! Ngày chết của ngươi không xa!” Một âm thanh tồi tệ vang lên, Già Lam cảnh giác nhìn vị khác không mời mà tới, một lão đầu ăn mặc nhếch nhác, không biết lão ta xông vào phòng nàng từ lúc nào nữa.

“Đóa yêu liên này là dựa vào linh khí tu luyện trong người ngươi áp chế. Cho nên, trước kia ngươi không ngừng tu luyện linh khí, nhưng toàn bộ linh khí đều bị yêu liên hấp thu. Mỗi ngày ngươi chăm chỉ tu luyện, linh khí tràn ngập trong cơ thể của ngươi đều cung cấp cho yêu liên hấp thu, cánh hoa của yêu liên cũng sẽ không tăng lên. Hôm nay ngươi cậy mạnh đầu võ, sử dụng hết linh khí trong cơ thể, yêu liên không thể hấp thu linh khí, nên cánh hoa mới mọc ra. Biến thành hình dạng như hiện tại.”

Lão đầu cất bước đi về phía nàng, hơi thở hư vô, bước đi không có tiếng động, một đầu tóc rối bấn che đầy khuôn mặt của hần, làm cho nàng không nhìn rõ bộ dạng của hần.

Già Lam âm thầm quan sát hần, xem ra nàng gặp phải cao thủ tuyệt đỉnh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Chiến Hoàng Bút dũng mạnh

“Ngươi là ai? Tại sao ngươi biết được những chuyện này? Làm sao mới có thể trừ bỏ yêu liên?”

“Ta không biết!” Lão đầu không chút nể mặt lác đầu, chờ hơn nửa ngày mới nghe ra một câu: “Nhưng ta biết một người biết cách trừ bỏ yêu liên.”

“Ài? Làm cách nào tìm được hắn?” Ánh mắt Già Lam sáng lên.

“Hắn là đồ nhi của ta, nhưng...” Trong ánh mắt lão đầu xét qua tinh quang, giọng điệu cực kì gian xảo: “Bản lĩnh của hắn không thể truyền ra ngoài, trừ khi... người bài hắn làm sư phụ.”

“Bái sư?” Già Lam có chút do dự, từ trước tới nay, nàng không hề thích bị người khác trói buộc. Có sự phụ, nàng chắc chắn sẽ bị sư phụ quản lí, hơn nữa, còn được tặng thêm một sư tổ. Thoáng một cái, thân phận của nàng bị tụt xuống hai cấp...

“Người không muốn thì thôi, cùng lắm thì chết đi, mười tám năm sau người lại là một đóa hoa nhỏ!” Giọng điệu của lão đầu kia thật sự rất đáng ăn đòn!

“Ta chưa nói không muốn.” Khóe miệng Già Lam run rẩy, nàng không cam lòng phải chết thế này, nàng còn phải đi tìm cô cô của nàng, nàng còn muốn trở thành kẻ mạnh để tung hoành ngang dọc trong thế giới này!

Lão đầu vén áo choàng, ngồi xuống mép giường, điệu bộ mười phần nghiêm túc: “Nếu người muốn liên hướng ta dập đầu sáu cái, ba cái dành cho lão sư tổ là ta, ba cái là tạ hay sư phụ người nhận.”

Như vậy cũng được à? Già Lam có cảm giác mình bị lừa lên thuyền giặc, khê cắn môi, trái tim khê rung một cái, nàng quỳ xuống.

Thùng thùng thùng thùng thùng!

Sáu cái dập đầu, không có ăn bớt ăn xén một cái.

Tính cách già Lam Như vậy đó, nếu không làm thì thôi, nhưng khi đã làm thì phải làm thật nghiêm túc. Hôm nay nàng nhận sư phụ và sư tổ, đó chính là chuyện cả đời, vì một ngày làm thầy cả đời làm thầy...

Đúng rồi, sư phụ của nàng là nam hay nữ nhỉ?

Lúc nàng ngẩng đầu lên, một bóng đen lướt qua, lão đầu nhoáng lên một cái liền biến mất, chỉ để lại một câu, vang vọng vắng bên tai của nàng một lúc lâu: “Ba ngày sau, đi Bảo Khí Các, sư phụ của người sẽ xuất hiện ở đó, ha ha ha... A!”

Tiếng cười im bật, ngoài cửa chỉ truyền đến tiếng kêu rên, Già Lam đứng dậy, chạy ra ngoài cửa, đúng lúc chứng kiến lão đầu vừa vuốt cái trán do bị đụng vào tường, bóng lưng đáng thương rời đi.

Đầu Già Lam đầy hắc tuyến, vụng trộm lau mồ hôi, vì sao nàng lại có cảm giác giống như bị lừa thế nhỉ, cảm giác này tựa như lọt vô ổ cướp thì phải?

Sư tổ không đáng tin cậy, sư phụ có thể dựa vào sao?

Ba ngày kế tiếp, Già Lam gần như trốn ở trong phòng, nàng cố gắng tu luyện, không hề bước ra khỏi phòng dù chỉ nửa bước. Trên dưới Sở gia cho là nàng cự tuyệt làm thư đồng của thiếu gia ở trên lôi đài, khi trở về mới thấy hối hận, nên hiện tại trốn trong phòng nghiền ngẫm lỗi lầm. Vì vậy, không có ai tới làm phiền nàng, thỉnh thoảng đi ngang qua phòng của nàng sẽ có người ném ánh mắt thương hại hoặc là khinh bỉ.

Ngày thứ ba, chính là ngày sư tổ nói nàng có thể gặp được sư phụ, cuối cùng Già Lam cũng ra khỏi phòng. Ngẩng đầu nhìn trời, ánh nắng tươi sáng, ngay cả tâm tình của nàng cũng khác lên. Có lẽ, ngày hôm nay chính là ngày quan trọng nhất trong cuộc đời của nàng, quyết định sinh tử và số phận của nàng.

Nàng đặc biệt thay một bộ quần áo sạch sẽ khác, dùng một cái khăn che lại khuôn mặt, Già Lam rời khỏi Sở phủ.

Thành Lạc Xuyên là một tòa thành thị hạng ba trong thuộc Phụng Lân Quốc. Nếu là thành thị hạng một, dân số dĩ nhiên là một trăm triệu người; nếu là thành thị hạng hai, dân số nghìn ngàn người; loại thứ ba chính là trăm ngàn người!

Thành Lạc Xuyên là một tòa thành hạng ba, địa thế xa xôi, là một tòa thành cách xa hoàng thành mấy cái thành, còn có một mảnh rừng cây nguyên thủy kéo dài vạn dặm.

Trên đường lớn của thành Lạc Xuyên rất náo nhiệt, cửa hàng mọc lên như nấm, từng tốp người qua qua lại lại như nước chảy.

Già Lam đi trên đường lớn, chậm rãi quan sát hoàn cảnh mới mẻ mới lạ của thế giới này, rất nhanh người ở trên đường đều phát hiện nàng, nói xấu sau lưng nàng.

“Nhìn kìa! Nàng không phải là người xấu xí ăn nhờ ở đậu Sở gia sao? Nàng ta cho là mình che lại mặt, người khác sẽ không nhận ra nàng sao? Quần áo trên người nàng thay tới đổi lui cũng chỉ có ba bộ, ai mà không nhận ra chứ?”

“Nghe nói, ba ngày trước nàng đấu võ, đột nhiên phát uy sức mạnh, đánh thắng tiểu thư Triệu gia, Triệu tiểu thư bị đánh đến nổi bây giờ vẫn còn nằm liệt giường. Người nói xem nàng có phải bị ma nhập hay không? Nếu không tại sao lại trở nên lợi hại như vậy?”

“Ta còn nghe nói, nàng cự tuyệt cơ hội trở thành thư đồng của Sở Đại Thiếu. Nếu nàng không bị ma nhập, thì cũng là bị trúng gió!”

“Không phải ba ngày nay nàng không ra khỏi phòng hay sao? Chắc chắn là nàng hối hận muốn học máu rồi, cơ hội tốt như vậy, tự đừng lại bỏ phí.”

Già Lam đi xuyên qua đám người, mắt không hề chớp, trực tiếp đi thẳng tới nơi mình cần đến ---- Bảo Khí Các.

Đây là một cửa hàng rất lớn, chiếm hơn một nửa diện tích đường dài, phòng ốc cao lớn, tường đồ sộ, máy vị cao nhân ngọc sư, và những hộ vệ mặc đồng phục đứng ngay ngắn ngoài cửa. Nhưng hộ vệ ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề này, cẩn thận quan sát sẽ thấy luồng hơi thở mạnh mẽ phát ra từ bọn họ!

Già Lam chú ý đến huy hiệu đeo bên hông bọn họ, xác định bọn họ là người tu luyện kiếm thuật, hơn nữa cả đám đều là Kiếm sĩ cấp ba, càng lợi hại hơn nữa là, nàng chú ý đến bội kiếm bên hông bọn họ đều là loại linh khí kém.

Pháp bảo là công cụ giúp đỡ của Linh thuật sư, từ đẳng cấp thấp đến đẳng cấp cao, có thể chia làm các loại pháp khí, linh khí, bảo khí, đạo khí, thần khí và loại pháp bảo như có như không trong truyền thuyết ---- tiên khí. Mỗi loại pháp bảo đều phân làm ba cấp: Thượng đẳng, trung đẳng, hạ đẳng.

Chỉ cần là hộ vệ của Bảo Khí Các, trên người bọn họ đều có một loại pháp bảo phù hợp với cấp bậc linh khí của mình, xác thật là một số tiền khổng lồ, thật là rộng rãi nha!

Già Lam cất bước đi vào Bảo Khí Các, trong và ngoài cửa lớn, bên hông lữ khách lui tới đều mang huy hiệu ở bên hông, có Kiếm sĩ cấp hai, Linh giả cấp ba, cũng có Kiếm sĩ cấp bốn, Linh sư tứ cấp,... Mỗi người đều có tinh thần hăng hái đi vào cửa lớn.

Trong mơ hồ, nàng nghe thấy bọn họ đang bàn tán chuyện gì đó: “Hiện nay, Bảo Khí Các tốn rất nhiều nhân lực và của cải, từ nghĩa địa Ma Tiên đào lên rất nhiều bảo bối, phần lớn pháp bảo đều được lấy ra, lần này chúng ta được mở rộng tầm mắt rồi!”

“Có pháp bảo cũng không dùng được, bằng bản lĩnh mèo quào của ngươi, ngươi có thể khống chế được chúng sao?”

“Sợ gì chứ? Mời một vị Ngự bảo sư là được, trước tiên kêu hắn làm cho pháp bảo khuất phục, sau đó để cho pháp bảo nhận ta làm chủ nhân, như vậy chẳng phải là xong rồi sao?”

“Ngươi cho là Ngự bảo sư dễ mời tới như vậy à? Giá tiền mời một Ngự bảo sư đủ để mua một món bảo khí!”

“Đầu năm nay, nghề nghiệp yêu thích chính là kiếm tiền, ai kêu chúng ta không có thiên phú trở thành Ngự bảo sư?”

“Nhưng mà đừng lo, Bảo Khí Các có Ngự bảo sư riêng biệt, chỉ cần ngươi mua pháp bảo của bọn họ, bọn họ sẽ chủ động cung cấp Ngự bảo sư phụ vụ cho ngươi, khiến cho ngươi không cần lo lắng chuyện về sau...”

Lông mi Già Lam rung rung, thì ra ở thế giới này Ngự bảo sư rất hiếm. Rốt cuộc, nàng cũng tìm được con đường kiếm tiền rồi. Song, chuyện kiếm tiền, trước gác qua một bên đi. Hôm nay, mục đích của nàng tới đây không phải là kiếm tiền, mục đích chủ yếu của nàng chính là đi tìm vị sư phụ chưa từng gặp mặt của mình.

Đang suy nghĩ, bên cạnh có người đụng nàng, thì ra có người khiêng một cái rương ra khỏi đại môn.

Theo sát bên người nàng đi qua, ánh mắt Già Lam xẹt qua một hào quang khác thường, chợt lóe rồi biến mất. Lòng của nàng khẽ rục rịch, bất thành linh cảm xúc của nàng đột nhiên nhấp nhô cuộn cuộn. Ngay cả chính nàng cũng không rõ nguyên do. Nàng xác định chính mình khác thường, e rằng là có liên quan tới vật bên trong cái rương.

Bên cạnh Bảo Khí Các có con hẻm nhỏ. Nàng đuổi theo người nọ, theo dõi một hồi, nàng thấy người kia đem cái rương vứt bỏ rồi, sau đó bỏ đi. Lúc này nàng mới xuất hiện.

Là một thanh thiết kiếm không hoàn chỉnh, phía trên có một Đài Tiễn Thạch vừa dày vừa nặng, giáp trụ tàn tạ, nhân thú bạch cốt... Dù loại rác bỏ đi, có lẽ mấy thứ này chính là bảo vật mà Bảo Khí Các khai quật từ cổ mộ Tiên Ma. Nàng dường như có thể nghĩ thấy hơi thở cổ xưa mà mục nát.

Trong đồng rác này, đột nhiên có thứ gì đó đùn lên, nhảy vào mi mắt của nàng.

Đó là một cây bút lông sói màu đen, trên cán cây viết có vết tích loang lổ, giống như là một loại vũ khí được khắc hoa văn, nó khẽ run run chui từ đồng rác ra, phóng một cái tới trước mặt Già Lam.

Già Lam nhìn nó, tròn tròn hai mắt, rơi vào tình trạng hóa đá.

Đợi tới lúc hai tay truyền đến một trận đau nhói, Già Lam mới hồi hồn, ngay lập tức, nàng cảm thấy lòng dạ của mình dường như hòa nhập vào cây bút, cây bút này tựa như biến thành một phần của thân thể nàng.

“Ta là Chiến Hoàng Bút, sau khi ta tỉnh dậy ngươi là người đầu tiên ta nhìn thấy, ngươi liền là chủ nhân của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đi con đường của kẻ khác, để cho kẻ khác không có đường để đi

Trong chỗ u tối, Già Lam nghe được âm thanh trầm dày từ tính của một nam tử. Tiếp đó...

Phốc phốc phốc phốc... Kinh mạch trong cơ thể, từng luồng nhiệt màu trắng tùy ý xuôi theo dòng nước, kinh mạch cả người lập tức thông suốt, dồi dào khí huyết. Luồng nhiệt ở bên trong đan điền chuyển động một chỗ lát, dần dần lên trên đỉnh, hình thành một sức mạnh di chuyển hùng vĩ cuộn cuộn. Ý nghĩ vừa chuyển động, Già Lam liền ngồi thiền, tiến vào cảnh giới quên chính mình.

Hai gã hộ vệ của Triệu gia, nhận lệnh của nhị tiểu thư, sau khi phát hiện Già Lam xuất hiện ở cửa Bảo Khí Các, bọn họ liền đi theo đuôi nàng đến hẻm nhỏ.

Cả hai đều tròn to đôi mắt.

Không gian ngõ hẻm nhỏ hẹp, giống như ở một nơi xa, tự tạo thành một thế giới khác. Linh khí ở bốn phía chấn động, thiết kiếm, tiễn thạch tồi tàn, khô giòn rách nát... Kèm theo linh khí chấn động, đánh vào tường một cái, phát ra âm thanh leng keng của kim loại.

Trình độ của Già Lam, nâng cao từng chút một...

Hạ phẩm Linh giả cấp hai, trung phẩm Linh giả cấp hai, thượng phẩm Linh giả cấp hai... Tột cùng... Đột phá!

Linh giả cấp ba!

Trường kiếm trong tay hai gã hộ vệ bất tri bất giác rơi xuống đất, quai hàm của bọn họ hạ thấp xuống... Hạ thấp xuống... Hạ thấp xuống. Sau đó rơi xuống đất lúc nào cũng không biết, thiên tài bọn họ đã từng thấy, nhưng chưa từng thấy người... Người... Kinh khủng như vậy... Cơ bản chính là một quái thai mà!

Thanh âm loảng xoảng của trường kiếm rơi xuống đất, khiến Già Lam thức tỉnh, nâng từ trong cảnh giới kỳ diệu tỉnh lại.

Ngoảnh đầu lại, nàng phát hiện hai gã hộ vệ nhà họ Triệu.

“Tìm ta có chuyện gì không?” Già Lam hết sức bình tĩnh.

Hai gã hộ vệ rất nhanh liền tỉnh táo lại, song song cúi người nhặt kiếm lên, hừ lạnh một tiếng: “Già Lam, ngươi hại tiểu thư nhà ta thật thê thảm, bây giờ bọn ta tới báo thù cho tiểu thư nhà ta!”

Hai người bọn họ đều là Kiếm sĩ cấp ba, đối phó với một gã Linh giả cấp ba vừa mới thăng cấp, căn bản không thành vấn đề, ý chí chiến đấu của hai người bay lên cao. Nhanh chóng thay Triệu gia đem vị thiên tài này bóp chết từ khi còn trong trứng nước. Đây là trách nhiệm của bọn họ!

Thần trí của Già Lam khẽ động, Chiến Hoàng Bút bay vút lên không trung.

“Người muốn hại chủ nhân, giết không tha!” Hào quang huyền kim sắc lớn lên, đột nhiên Chiến Hoàng Bút rung động mãnh liệt, sức mạnh tăng vọt, vung nhanh đầu bút của nó...

Hai cái chữ ‘Đại’ to lớn, giống như muôn vàn hào quang huyền kim sắc bắn về phía hai người bọn họ, xuyên qua thân thể hai người.

Đúng là giết người trong chớp mắt!

Hai gã hộ vệ tan thành mây khói!

Ánh mắt Già Lam lập lòe ra tia sáng kì quái, chứng kiến thực lực kinh khủng của Chiến Hoàng Bút, kinh ngạc tán thưởng, càng kích thích suy nghĩ muốn trở nên mạnh mẽ của nàng. Nhất định có một ngày nào đó, nàng chắc chắn sẽ vượt qua Chiến Hoàng Bút!

“Chiến Hoàng, về sau có thể dịu dàng một chút hay không?” Nàng vỗ về cây bút trong tay, cười trêu nó.

“Ta sẽ cố gắng!” Thanh âm lãnh khốc vang lên, sau đó liền chìm vào im lặng.

Người bên ngoài ngõ hẻm nghe thấy tiếng động lớn ở bên trong đều vây quanh xem, khi mọi người đi vào ngõ hẻm thì đã không gặp một bóng người nào rồi, chỉ có hai chữ ‘Tiện! Nhân!’ được khắc trên bức tường.

Chiến Hoàng Bút không chỉ mạnh mẽ dũng mãnh, dù lớn tuổi nhưng vẫn rất hài hước, rất có sáng ý!

Già Lam nhếch môi cười, rất nhanh liền rời xa đám người.

Đúng lúc Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn đi ngang qua, đi theo mọi người đến vây xem, thấy hai chữ ‘Tiện! Nhân!’ thật lớn, hai người kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau.

“Thật là quý dị! Ai làm vậy hử!? Ta rất bội phục hử!” Mục Tư Viễn sờ cằm, vẻ mặt rất hứng thú.

Sở Chiêu Viêm thì nhìn chăm chăm vào hai chữ kia, không nhịn được sợ hãi khen ngợi: “Nhìn hai kiểu chữ này, đầu bút mạnh như kiếm, người bình thường không thể nào làm được, thật giống như là trong truyền thuyết...”

“Người nói là... Làm sao có thể như vậy chứ?” Mục Tư Viễn lộ ra vẻ mặt kinh hãi, hai người nhìn lẫn nhau, chìm vào bầu không khí quái lạ.

Khóe mắt liếc qua, Sở Chiêu Viêm vừa khéo bắt được một bóng dáng quẹo vào cổng lớn Bảo Khí Các. Ánh sáng trong đáy mắt hắt hơi trầm xuống, cúi đầu nói: “Đi, đi vào Bảo Khí Các!”

“A? A! Người biết là ai làm à?” Mục Tư Viễn kích động nhảy dựng lên, chạy theo Sở Chiêu Viêm vào Bảo Khí Các.

Cách cổng lớn của Bảo Khí Các không xa, càng ngày càng có nhiều người tụ tập đến, mơ hồ nghe được có người tranh luận.

“Con gái nhà giàu mới nổi chính là con gái nhà giàu mới nổi, vĩnh viễn cũng không thể trở thành quý tộc được! Trong phạm vi một trăm dặm Tổng gia các người, toàn bộ đều là mùi tiền, từ trong ra ngoài đều mang mùi tiền. Thúi không thể ngửi được! Mọi người mau tới đây ngửi thử xem, trên người nàng ta có phải toàn là mùi tiền hay không?”

Giọng nói của ả ta vừa rơi xuống, mọi người ở chung quanh liền cười vang.

Già Lam chen vào đám đông, thấy Triệu Thanh Lan mang theo hai gã thiếu nữ quý tộc, đang cùng nhau làm nhục Tổng Thiến Nhi. Tổng Thiến Nhi sợ sệt cúi đầu, cắn cánh môi, rõ ràng là bộ dạng bị người ta ăn hiếp đến đáng thương. Hai gã hộ vệ sau lưng nàng đang trợn mắt trừng Triệu Thanh Lan, nhưng lại không dám ra tay.

Triệu Thanh Lan là nhị tiểu thư của Triệu gia, cũng chính là muội muội của Triệu Thanh Tinh, có lẽ là do ba ngày trước nàng làm tỷ tỷ của ả bị thương, hiện tại ả ta đem hết mọi bực tức trút lên đầu Tổng Thiến Nhi.

Triệu Thanh Lan không chút thương xót, tiếp tục dùng lời ác độc: “Tổng Thiến Nhi, không ngờ người dám chìm trong trụy lạc như vậy. Không ngờ người lại cùng tiểu tiện nhân Già Lam kết bạn. ả ta là ai, có thân phận địa vị thế nào, người ở chung một chỗ với ả, đúng là người xấu xí kết hợp với con gái nhà giàu mới nổi.”

Tổng Thiến Nhi vẫn cúi đầu đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt phụt ra phản nộ: “Già Lam là bằng hữu của ta, ta không cho phép người sỉ nhục nàng ấy!”

Bản thân và gia tộc bị người khác sỉ nhục thâm. Nàng chỉ lùi bước theo bản năng, nhưng khi bạn bè bị sỉ nhục vì mình, nàng liền phản kháng!

Người bạn như vậy, đáng giá để kết giao!

“Bạn? Người bạn kia của người sợ là mãi mãi cũng không quay về được!” Triệu Thanh Lan thâm thâm nở nụ cười, ả nghĩ rằng hai tên hộ vệ của ả đã đem Già Lam giải quyết xong rồi!

Ánh mắt của Tổng Thiến Nhi kinh sợ, lại lộ ra vẻ khó tin, một khắc sau, nàng liền cười vui vẻ.

Triệu Thanh Lan nhún mày, sau đó liền nghe thấy giọng nói của người ở sau lưng: “Người người đang nói là ta sao? Vậy thì phải khiến người thất vọng rồi!” Giọng nói nhàn nhạt lại mang theo vài phần trêu tức, thành công khiến Triệu Thanh Lan và hai đồng bạn giật mình.

“Người... Làm sao người...” Triệu Thanh Lan quay đầu nhìn thấy Già Lam, tầm mắt lướt qua nàng, nhìn về phía sau, tìm kiếm hai gã hộ vệ của ả.

“Người đang tìm ai hử? Lẽ nào... là người người kêu đi giết ta?” Già Lam như cười như không, nửa thật nửa giả.

Dung mạo Triệu Thanh Lan đột nhiên biến đổi, trong lòng nảy sinh ra vô số nghi hoặc. Người ả phái đi có thực hiện mệnh lệnh của ả hay không, bây giờ bọn họ đang ở đâu? Đáng chết ả cũng không tin, hai gã hộ vệ của ả lại mất mạng trong tay của Già Lam.

“Ai... ai phái người ám sát người chứ?”

Một tiếng cười lạnh lẽo truyền vào tai Triệu Thanh Lan, Già Lam vượt qua người ả, đến bên cạnh Tổng Thiến Nhi: “Về sau gặp phải loại người thối rữa như thế này, thì coi như ả ta không tồn tại đi! Người càng cho ả mặt mũi, ả càng không biết xấu hổ!”

Tổng Thiến Nhi gật đầu như già tòi.

“Tiện nhân, người dám sỉ nhục ta?” Sắc mặt của Triệu Thanh Lan khi đỏ khi trắng hệt như da con tắc kè.

“Phải nhớ kỹ, Nhục nhân già, tất tự nhục! (*)” Già Lam không thèm để ý ả, tiếp tục ‘dạy dỗ’ Tổng Thiến Nhi.

(*) Sỉ nhục người khác, tất nhiên cũng là tự làm nhục chính mình.

Tổng Thiến Nhi nặng nề gật đầu, bộ dạng bị dạy dỗ.

“Tiện nhân, người dám coi thường ta?” Triệu Thanh Lan thẹn quá hóa giận, giọng khàn khàn rống to.

“Môi trường của Bảo Khí Các đúng là không được tốt lắm, làm sao lại để chó điên chạy loạn cắn người vào đây?” Già Lam ngoáy ngoáy lỗ tai, nhún mày.

“Già, lam! ——” Triệu Thanh Lan tức giận đến các cơ trên mặt cũng co rút, nàng cứ nhiên dám coi thường mình, xem mình như không khí.

Lần này, Già Lam mới có phản ứng: “Người đang kêu ta à? Ta tưởng rằng... Tiện nhân là tự xưng của người chứ!”

Lời nàng vừa nói, mọi người vây xem cảm thấy hơi thở như bị nghẹn trong cổ họng, còn chưa lên tới miệng, tiếng cười to liền vang lên. Mọi người cười như điên không ngừng lại được.

Triệu Thanh Lan cảm thấy yết hầu nóng rát, có chút ngọt tanh, nhưng bị nàng cố gắng nuốt xuống. Tức điên! Á tức điên rồi!

(Ngữ: =] học máu rồi, chị iu lị hại lị hại)

“Ha ha ha, thật là lợi hại! Nàng ta đúng là có bản lĩnh đem người đang sống sờ sờ chọc tức chết. Nhân tài nha!” Mục Tư Viễn vừa cười hô hố, vừa lộ ra vẻ mặt suy nghĩ lại khâm phục: “Thật thú vị! Một người bình thường luôn rụt rè nhút nhát, nhưng tâm tư lại nhanh nhẹn như vậy, Triệu Thanh Lan đúng là đồ óc heo ngu như lợn, bị tức chết cũng đáng đời!”

Nghe lời Mục Tư Viễn nói, ánh mắt của Sở Chiêu Viêm càng thêm thâm trầm khó lường, nếu như vừa rồi hẳn không nhìn lầm, bóng đen rồi đi kia rất giống nàng. Từ khi nào nàng ta trở nên lợi hại như vậy?

Một gian phòng khách quý ở lầu hai, từ vị trí của nó, có thể quan sát mọi xó xỉnh ở trong đại sảnh.

Màn cửa sổ được hai cây ngón tay vén lên, lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ thanh thuần, mắt phượng hip lại, một nam tử lười biếng nghiêng người dựa vào bệ cửa sổ, ánh mắt nhìn xuống đám người ở phía dưới.

“Tiểu tử kia thật sự rất có ý tứ!” Giọng nói từ tính vang lên một cách tự nhiên, tà mị khiến lòng người bị mê hoặc.

“Chủ nhân đang nói ta sao?” Một con thú nhỏ màu trắng vui vẻ đẩy ra mái tóc đen như mực của hắn đang rũ trên đầu vai xuống, chiếm vị trí dành riêng của nó, phát hiện tầm mắt của chủ nhân nó rơi vào lầu dưới, Tiểu Tị Không không nhịn được ghen tỵ: “Người xấu xí! Người xấu xí!”

Nam tử liếc mắt nhìn nó, nhọt nhạt mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Không cầm tiền của bằng hữu mua hư vinh!

“Triệu tiểu thư, hai món bảo vật người muốn đã đến rồi.” Quản sự (*) Bảo Khí Các vừa vặn trở lại, trong tay cầm theo hai món bảo khí hợp với nhau.”

(*)Người quản lý.

Ánh mắt Già Lam chớp động, giống như tùy tiện hỏi: “Hai món bảo khí này đúng là đồ tốt, đã có người nào trả tiền chưa?”

“Chưa có! Từ trước tới nay, Bảo Khí Các của chúng ta có quy tắc chính là trước tiên nghiệm hàng, sau đó mới trả tiền.” Quản sự mỉm cười nói.

“Ta muốn nó, ta trả bạc gấp đôi.” Nói xong, Già Lam quay đầu hỏi Tổng Thiến Nhi: “Người có mang đủ bạc hay không?”

Tổng Thiến Nhi gật đầu như giả vờ: “Đủ! Đủ! Tổng gia của ta thứ khác thì không có, chứ bạc thì chúng ta có nhiều vô số kể!”

Mọi người im lặng ko nói đc câu nào, lời nói này thật sự là rất vênh váo! Những thứ khác họ không có nhưng bạc thì họ không thiếu. Đúng là chỉ có Tổng gia giàu nhất thành Lạc Xuyên mới nói được lời kiêu ngạo như thế.

Triệu Thanh Lan vừa mới bị Già Lam chọc giận suýt học máu, bây giờ thấy nàng công khai khiêu khích, ả hạ quyết tâm, cắn răng nói: “Ta trả gấp ba! Món bảo khí này nhất định là của ta!”

“Gấp ba? Đường đường là quý tộc tiểu thư của Triệu gia, người cũng không biết ngượng mà ra giá này à?” Già Lam khẽ cười nhạo.

“Vậy người có tăng giá hay không?” Triệu Thanh Lan trừng mắt hạnh.

“Ta ra giá...” Già Lam vươn một ngón tay lên, nàng vừa định ra giá cao hơn ả một chút, nàng mới không có dần như vậy, thật sự cùng ả ta đấu giá. Ai

ngờ, Tống Thiên Nhi đột ngột cướp lời của nàng: “Bọn ta a giá gấp mười lần!”

Già Lam lão đảo một cái, cô gái này đột nhiên trở nên mạnh mẽ, sức bật kia quả thật rất là trâu!

Tống Thiên Nhi lên nhìn bộ dạng như bị bệnh của nàng, nàng ta xít lại gần bên cạnh Già Lam, nhỏ giọng nói: “Không phải ngươi muốn ta a giá gấp mười lần hay sao?” Tống Thiên Nhi liếc mắt nhìn ngón tay của Già Lam còn đang chỉ thẳng lên trời, à thì ra nàng đã hiểu lầm.

Già Lam đen mặt, liếc hai gã hộ vệ đứng đằng sau Tống Thiên Nhi, hai người này đang lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Sao hả? Ngươi còn muốn ra giá nữa không?” Già Lam nhìn về phía Triệu Thanh Lan nở nụ cười khinh miệt: “Suýt chút nữa ta quên mất, Triệu gia của các ngươi là quý tộc ở thành Lạc Xuyên, như vậy thì tiền bạc trong nhà khẳng định là chồng chất như núi. Tống gia thì là cái gì chứ? Chỉ là nhà giàu mới nổi cả người đều lấy đỉnh mũi tiền, làm sao có thể so sánh với người có xuất thân từ gia tộc quý tộc như Triệu gia các ngươi?”

Những lời sỉ nhục của Triệu Thanh Lan khi nãy nói với Tống Thiên Nhi, tất cả đều được nàng trả lại cho ả, giọng nói của Già Lam thay đổi, nhếch môi cười: “Nhưng mà, nói sao nhỉ? Có tiền có thể sai khiến ma quỷ... Thân phận và địa vị của Tống gia đúng là không bằng quý tộc các ngươi, nhưng bọn họ có thể dùng bạc ném chết các ngươi, ngươi có tin hay không?”

Sắc mặt Triệu Thanh Lan biến đổi, Tống Thiên Nhi lại gật đầu lia lịa.

Già Lam hí hóp cười, bộ dạng như trường bồi dạy dỗ cháu nhỏ: “Thiên Nhi, người của Triệu gia bọn họ không phải luôn khinh thường Tống gia các ngươi hay sao? Sau này nha, mặc kệ Triệu gia bọn họ muốn mua cái gì, Tống gia các ngươi cứ việc nâng giá lên gấp mấy lần để mua chúng, để cho Triệu gia bọn họ không mua được thứ gì hết, xem Triệu gia bọn họ có thể làm cái gì?”

Mặt Tống Thiên Nhi hơi sáng lên, Già Lam tiếp tục nói: “Cách làm này gọi là đi con đường của kẻ khác, để cho kẻ khác không có đường để đi!”

Chỉ một thoáng, Tống Thiên Nhi giống như con gà đá, máu nóng xông lên trên khuôn mặt thanh tú đáng yêu của nàng, nàng liền nặng nề gật đầu: “Đúng! Tống gia chúng ta thứ khác không có, chỉ có nhiều vàng bạc để ném chết đám người quý tộc danh giá này. Về sau, mặc kệ Triệu gia các ngươi muốn mua cái gì, Tống gia chúng ta liền trả tiền gấp mười lần để mua nó, nếu các ngươi dám sỉ nhục Tống gia bọn ta dù chỉ một câu... Tống gia bọn ta nhất định sẽ theo tới cùng!!”

Hai tên hộ vệ của Tống gia đồng loạt đứng thẳng ưỡn ngực lên, tiểu thư đột nhiên trở nên oai phong như vậy, bọn họ cũng có chút mặt mũi nha!

Già Lam hài lòng liếc Tống Thiên Nhi một cái, không tệ, trẻ nhỏ dễ dạy, rất có khí phách của con gái nhà giàu mới nổi!

“Ồ! Vì sao trước đây ta không phát hiện, Tống Thiên Nhi cũng có một mặt đáng yêu như vậy chứ? Đáng yêu, thật là đáng yêu!” Mục Tư Viễn nhìn chăm chăm Tống Thiên Nhi, cười ha hả một hồi lâu, trong đáy mắt của hắn tràn ra vô số ánh sáng lấp lánh.

“Con gái nhà giàu mới nổi? Không ngờ khẩu vị của ngươi lại nặng như vậy?” Sở Viêm Chiêu lười biếng cười, nhưng tầm mắt của hắn thủy chung vẫn đặt trên người Già Lam, mang theo rất nhiều sự tìm tòi nghiên cứu.

Ban đầu, Triệu Thanh Lan ngây người. Đột nhiên bị Tống Thiên Nhi bùng phát làm sợ giật mình, chờ đến khi phản ứng kịp lúc, lửa giận trong lòng ả ta bốc cháy hùng hực. ả là tiểu thư cao quý xuất thân từ danh môn quý tộc, làm sao có thể thất bại trên tay một đứa con gái nhà giàu mới nổi được chứ? Chuyện này nếu bị truyền ra ngoài, mặt mũi của ả và Triệu gia phải dẽ ở đâu?

Ả tuyệt đối không thể thua!

“Ta thêm giá! Ta trả giá cao hơn nàng ta một trăm lượng!” ả ta gần như rống lên.

Mọi người vây xem bắt đầu thôn thức, cùng so bạc với đệ nhất thủ phủ (*) Tống gia, đây không phải là đi tìm đường chết hay sao? Xem ra vị nhị tiểu thư của Triệu gia này bị chọc tức tới ngu rồi.

(*) Nhà giàu có.

“Triệu tiểu thư, Bảo Khí Các của bọn ta có quy định, trước khi khách hàng ra về, nhất định phải thanh toán tiền bạc xong xuôi mới được đi. Ngươi xác định trên người ngươi có đủ tiền để mua hai món bảo khí này chứ?” Quản sự có lòng tốt nhắc nhở.

“Tống cộng là bao nhiêu bạc?” Triệu Thanh Lan đột nhiên nhớ ra, từ đầu tới giờ, ả chưa có hỏi qua giá tiền của hai món bảo khí này.

Quản sự lấy bàn tính vàng ra, lách cách một chút: “Giá gốc của món bảo khí một là ba ngàn năm trăm lượng, giá gốc của cả hai món bảo khí là bảy ngàn lượng, giá khởi đầu gấp mười lần là bảy vạn bảy ngàn lượng, cộng thêm một trăm lượng. Tống cộng bảy vạn bảy ngàn một trăm lượng.”

Lời của quản sự nói khiến cho sắc mặt của Triệu Thanh Lan càng thêm trắng bệch, bảy vạn bảy ngàn một trăm lượng? ả lấy đâu ra nhiều bạc như vậy chứ? Lúc ra khỏi nhà, trên người ả mang nhiều nhất chỉ có một vạn lượng, bây giờ kêu ả lấy đâu ra bảy vạn bảy ngàn một trăm lượng đây?!

Mọi người vây xem lại chắc lưỡi, đặc biệt là khi thấy vẻ mặt Triệu Thanh Lan biến đổi. Liền khẳng định ả ta không có nhiều bạc để trả.

Già Lam cười nhặt, vì ả bày mưu tính kế: “Thiếu bạc sao? Ngươi có thể tìm hai người bạn của ngươi để mượn tiền mà, bạn bè là để làm gì? Không phải là để giúp đỡ lẫn nhau khi gặp khó khăn nguy hiểm sao?”

Triệu Thanh Lan nhìn về phía hai người bạn của mình, hai ả giật mình một cái, đồng loạt lui về sau một bước.

“Thanh Lan, người cũng biết. Cha mẹ ta cho ta rất ít tiền tiêu vặt, một lát nữa ta còn phải đi mua son phấn và vải vóc, e là không thể cho người mượn được.”

“Ta cũng vậy, từ trước tới giờ ta chưa bao giờ đem theo tiền bên người.”

Sắc mặt Triệu Thanh Lan đỏ lên, ả vừa xấu hổ lại vừa mắc cỡ. Vào thời khắc quan trọng, người bên cạnh lại không thể nhờ vả được, quan hệ thân thiết không bằng người xấu xí và con gái nhà giàu mới nổi. Tại sao ả lại xui xẻo như vậy chứ? Quen biết bạn bè một cách cầu thả như thế!

“Nhị tiểu thư, nếu như người không thể thanh toán khoản tiền đó, như vậy bảo khí sẽ thuộc về Tống tiểu thư.” Quản sự công bằng phân xử.

“Bán tiểu thư không cần! Người bán cho các nàng đi!” Trong túi nàng không có tiền, cho dù Triệu Thanh Lan không cam lòng, nhưng lại không có cách nào khác. ả trừng mắt, cắn răng nói: “Ta thật muốn nhìn, các nàng ta có thể lấy ra đủ bảy vạn bảy ngàn lượng bạc hay không?”

Già Lam sờ sờ túi quần của nàng, giả vờ phiền não: “Bảy vạn lượng á, nhiều như vậy sao? Dù cho ta có bán thân đi nữa, cũng không đủ bảy vạn lượng...”

Mọi người đứng chung quanh nhỏ giọng cười nhạo. Nhìn quần áo cũ nát của nàng, không biết đã mặc bao nhiêu năm rồi, bộ dạng nàng lại xấu xí, người như nàng ta dù có cho không bọn họ cũng không cần, càng khỏi nói tới việc bán được bảy vạn bảy ngàn lượng.

Triệu Thanh Lan nghe vậy, ả cảm thấy cuối cùng mình cũng tìm lại chút mặt mũi. ả cười mỉa mai. Hành động so với lời nói quan trọng hơn: “Không có bạc à? Người cũng có thể tìm Tống tiểu thư để mượn mà! Nàng ta không phải là bạn tốt của người hay sao? Bạn bè là cái gì? Không phải là để giúp đỡ lẫn nhau khi gặp khó khăn nguy hiểm sao?”

ả học lại lời nói của Già Lam, đem trả lại cho nàng.

Tống Thiên Nhi không hề suy nghĩ, lấy một xấp ngân phiếu, nhét vào trong tay Già Lam: “Chỉ cần người thích, muốn mua gì cũng được, ta có rất nhiều bạc!”

Triệu Thanh Lan không nhìn thấy tình huống ả muốn thấy, không ngờ Tống Thiên Nhi lại sáng khoái như vậy, chẳng cần suy nghĩ kĩ liền đem bạc cho Già Lam, một xấp ngân phiếu nhiều như vậy, vừa nhìn liền biết giá trị của ngân phiếu không nhỏ, tổng cộng khoảng chừng mười vạn lượng. Nét mặt của Triệu Thanh Lan lúc trắng lúc đỏ, ánh kính bị nhìn về phía hai đồng bạn của mình, so sánh giữa hai bên, ả mới nhìn ra bộ dạng của băng hữu là gì, như thế nào mới chân chính là băng hữu!

Hai người bạn của ả chột dạ cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ, nếu hôm nay các ả hỏi Triệu Thanh Lan mượn bạc, chưa chắc gì Triệu Thanh Lan ả dám cho bọn họ mượn, cho nên, ả có tư cách gì trách cứ các nàng!?

Già Lam xúc động nhìn xấp ngân phiếu trên tay, lại đem xấp ngân phiếu trả lại cho Tống Thiên Nhi, vỗ vỗ đầu vai của nàng ta: “Số ngân phiếu này người giữ lại đi!”

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tống Thiên Nhi, Già Lam cười xán lạn, nhìn thẳng vào mắt Tống Thiên Nhi, nàng gần từng chữ: “Chúng ta là bạn bè, ta tuyệt đối sẽ không dùng tiền của bạn mình để mua hư vinh!”

Giờ khắc này, ánh mắt sáng rực khiếp người, long lánh hào quang của nàng tỏa sáng. Mọi người không nhìn thấy gương mặt xấu xí của nàng, mà chỉ thấy ánh mắt sáng kinh người và tâm hồn kiêu ngạo bất khuất của nàng!

Nhóm người vốn đang nghị luận xôn xao bỗng nhiên im lặng xuống, cả không gian lặng ngắt như tờ. Một lần nữa, bọn họ có nhận thức mới đối với Già Lam, nghe đồn nàng phế vật vừa xấu xí, lại không có linh lực.

Không thể cầm tiền của băng hữu mua hư vinh!

Lời của nàng khơi dậy lòng đồng cảm của mọi người, chỉ có bạn bè thật sự, mới không cầm tình hữu nghị quý báu giữa bọn họ để đổi lấy lợi ích và hư vinh.

Một gương mặt xấu xí như vậy, trong nháy mắt tỏa ra sức hấp dẫn khó tả bằng lời, thật sự hấp dẫn ánh mắt của người nhìn!

Tống Thiên Nhi nhìn ánh mắt của Già Lam, trong lòng nàng kích động vô cùng, nàng rất muốn nói cho Già Lam biết, trong lòng của nàng cũng nghĩ giống như vậy, nàng tuyệt đối sẽ không đem tình bạn của bọn họ trao đổi lấy bất cứ lợi ích nào!

Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn đứng trong đám đông liếc nhìn nhau, lần thứ hai, ánh mắt hai người nhìn về phía Già Lam sinh ra một chút tán thưởng. Suy cho cùng, không tính tới những phương diện khác, chỉ cần nhìn thái độ thật tình của nàng đối đãi với bạn mình, cũng đã giành được sự tán thưởng và tôn trọng của bọn họ.

Sắc mặt của Triệu Thanh Lan và hai đồng bạn của ả càng ngày càng đỏ, thấy tình bạn giữa Tống Thiên Nhi và Già Lam càng sâu, tựa như ám chỉ tình bạn giữa bọn họ có bao nhiêu giả tạo rẻ mặt!

Để làm dịu bầu không khí xấu hổ và khó chịu này, Triệu Thanh Lan lên tiếng: “Nói mấy thứ này để làm gì? Người có bản lĩnh thì đem bạc ra đây, đem hai món bảo khí này mua đi!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chị đang trêu chọc cưng đó

Già Lam quay đầu, khó hiểu nháy mắt mấy cái nhìn à: “Triệu tiểu thư, chẳng lẽ người không biết quy tắc cơ bản của cuộc bán đấu giá. Không phải người nào ra giá cao nhất, là có thể cự tuyệt mua đồ. Thứ mà Triệu tiểu thư không cần, lý nào chúng ta lại muốn?”

Mất hạnh Triệu Thanh Lan tròn tròn: “Người không muốn mua, vì sao người lại đấu giá với ta làm gì?”

Già Lam cười gian xảo: “Cái này người còn không hiểu à? Chị đang trêu đùa cưng đó!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Triệu Thanh Lan trắng bệch, vươn ngón tay run rẩy chỉ vào Già Lam, đột nhiên, ả phun ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt lên trời liên tục!

“Thật là yếu ớt như vậy? Chỉ là không mua được bảo khí thôi, có cần như thế không?” Già Lam lắc đầu liên tục, Triệu Thanh Lan nghe được câu này của nàng, hai mắt liên tục trắng, hoàn toàn tức giận ngắt đi.

“Mau đem Triệu tiểu thư đưa về Triệu gia!” Quân sự thấy chuyện không may xảy ra, vội vàng ra lệnh cho bọn hộ vệ đem Triệu Thanh Lan khiêng lên, đưa về Triệu gia.

“Già Lam, người... Người chờ đó!” Hai thiếu nữ quý tộc làm sao dám ở lại lâu? Cả hai đều chạy thực mạng, rời khỏi Bảo Khí Các.

Già Lam nhướn mày, cũng không để ý lắm.

Quân sự thở phào một cái, trái lại ông không có tức giận chút nào hết, mỉm cười đem bảo khí thu về, biết rõ hôm nay hai món bảo khí này không thể bán được.

“Các vị, buổi đấu giá pháp bảo hôm nay rất nhanh sẽ bắt đầu, mời các vị đến hiện trường của buổi đấu giá.” Quân sự lên tiếng, đa số mọi người có mặt đều đi về phía hiện trường của buổi đấu giá.

Già Lam không có đi, nàng nhìn trái nhìn phải, muốn xem nàng có thể tìm ra sư phụ của mình hay không.

Hai người Sở Viêm Chiêu và Mục Tư Viễn đi tới, tầm mắt của Già Lam lia nhanh qua người bọn họ ba lần, nhưng một khắc cũng không có dừng lại, giống như nàng với bọn họ là người xa lạ.

Sắc mặt Sở Chiêu Viêm hơi tối xuống, âm tình bất định. Từ ngày đó, nàng chủ động tới tìm hắn hỏi những chuyện có liên quan đến Học Viện Thiên Dực, sau đó nàng không có tới tìm hắn nữa, hắn bắt đầu hoài nghi, có phải nàng thật sự có hứng thú đối với Học Viện Thiên Dực, chứ không phải là sử dụng chiêu trò vờ tha để bắt thật?

Thấy nàng không nhìn mình, trong lòng hắn buồn bực, chầm chậm nói: “Công phu chọc giận người khác của người đúng là càng ngày càng tiến bộ.”

Già Lam miễn cưỡng liếc hắn một cái, qua loa phun ra hai chữ: “Nhàm chán.”

Dám khinh thường hắn, trong lòng Sở Chiêu Viêm cảm thấy là lạ, không cam lòng lại có chút mất mát, lời nói đến miệng, trong đầu liền sinh ra một chút ác độc, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Người không phải muốn tham gia kiểm tra đánh giá để được vào Học Viện Thiên Dực sao? Người có thiên phú丹丹顿 như heo giống như người, cho dù người có cố gắng tu luyện, thì cả đời này người cũng không thể bước vào Học Viện Thiên Dực dù chỉ nửa bước!”

Già Lam liếc hắn một cái, thầm nghĩ có phải lần trước đấu võ, nàng ở trước mặt hắn cự tuyệt không làm thư đồng cho hắn, nên hắn mới tức giận. Vì vậy nàng mới cho hắn một chút mặt mũi, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt hắn nói: “Sở Đại Thiếu, người rảnh rồi làm à?”

Con người Sở Chiêu Viêm chặt chẽ, tức giận trừng mắt nhìn nàng, tầm mắt còn chưa có bắn tới trên người nàng thì nàng đã xoay người bước đi rồi, mặt nhìn về nơi khác. Sở Chiêu Viêm tức giận lại không có chỗ phát tác, quay đầu tìm bạn chí cốt của mình, ai ngờ, Mục Tư Viễn đang cười ha ha đi đến gần Tổng Thiên Nhi, nụ cười đẹp trai, tinh thần sáng lạn.

“Thiên Nhi, ta có thể gọi nàng là Thiên Nhi không. Lúc nãy nàng dạy dỗ Triệu Thanh Lan, thật sự là rất khí phách! Nàng rất gan dạ!”

Khuôn mặt Tổng Thiên Nhi đỏ ửng, gãi đầu một cái, chỉ cười khúc khích.

Bọn hộ vệ của Tổng gia nhìn thấy tiểu thư nhà mình được yêu thích như vậy, đáy lòng cuộn cuộn dâng trào, rất có hàm xúc con gái nhà người ta mới lớn.

Chờ đợi một hồi lâu, Già Lam cảm thấy có người đang kéo kéo vạt áo của nàng, cúi đầu nhìn xuống, kinh ngạc nhìn thấy một con thú nhỏ màu trắng.

Nó kêu ngao liếc nhìn nàng một cái, sau đó dùng cái miệng của mình ngậm lấy vạt áo của nàng, cố gắng kéo đi qua hướng khác.

Nó muốn dẫn nàng đi chỗ nào à? Xuất phát từ lòng hiếu kì, Già Lam lặng lẽ rời khỏi đám người.

“Già Lam đâu?” Tổng Thiển Nhi ngẫu nhiên quay đầu lại, không thấy hình bóng của Già Lam đâu, nàng bắt đầu lo lắng.

“Có thể nàng ấy đi vào bên trong hiện trường đấu giá rồi, chúng ta đi qua bên kia chờ nàng ấy đi!” Mục Tư Viễn nở nụ cười rất đẹp, đáy mắt đều là hình bóng xinh đẹp của Tổng Thiển Nhi, từng vệt tinh quang nhàn nhạt tỏa ra.

Hộ vệ Tổng gia càng nhìn càng cảm thấy không thích hợp, mặc dù tiểu thư được yêu thích là chuyện tốt, nhưng tiểu tử này ham mê sắc đẹp, rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi của tiểu thư. Căn cứ vào một ít tin đồn của Mục Thiếu, chưa chắc gì Mục Thiếu thật lòng với tiểu thư nhà mình, chẳng qua hẳn chỉ đơn thuần cảm thấy tiểu thư nhà mình thú vị, muốn trêu chọc tiểu thư một chút thôi. Tiểu thư lại đơn thuần như một đứa trẻ, bọn họ tuyệt đối không cho phép tiểu tử xấu xa này ức hiếp tiểu thư!

Hai người bước lên trước một bước, chặn vô số đào hoa từ trên người Mục Tư Viễn phóng tới.

“Mục Thiếu, mời các vị đi trước!”

Nụ cười trên mặt Mục Tư Viễn hơi bị kiềm hãm, phát điên nhìn hai chướng ngại vật cản trước mặt, hung dữ trừng mắt lại.

Hai gã hộ vệ cũng không biết lấy dũng khí từ đâu ra, không chút sợ hãi ánh mắt tấn công sắc bén của Mục Thiếu.

Hai chọi một, cuộc chiến đấu mắt!

Tổng Thiển Nhi hoàn toàn không hiểu rõ tình hình, còn đang ngó trái nhìn phải tìm kiếm tung tích Già Lam, bỗng nhiên nàng phát hiện Sở Đại Thiếu cũng biến mất. Nàng vội vã tìm kiếm khắp nơi, nàng lo lắng không biết Sở Đại Thiếu có ngấm ngầm bắt nạt Già Lam hay không.

Sân sau Bảo Khí Các, đình tạ núi non trùng điệp, núi nói như tranh vẽ.

Mái hiên gie ra, con thú nhỏ màu trắng cũng thả lỏng góc áo của Già Lam ra, miễn cưỡng dừng ở lan can hành lang, hai móng vuốt màu trắng đan chéo vào nhau mà đứng, thân thể lông xù màu trắng của nó nghiêng người dựa vào cây cột ở hành lang, bộ dạng kia rõ ràng là bắt chước theo dáng vẻ lười biếng của con người.

Già Lam nhìn chăm chăm vật nhỏ lớn bằng bàn tay này, âm thầm kinh ngạc. Nó có bộ lông vũ trắng thuần, sạch sẽ như vừa tắm, giữa đỉnh đầu điểm xuyết một nhúm lông màu bạc, đặc biệt là đôi tròng mắt sáng ngời như trộm của nó rất dễ người ta động lòng, đúng là nó có đủ vốn để kêu ngao. Có tình, Già Lam thích nhất chính là đã kích vào lòng kêu ngao của vật nhỏ bé xinh nha!

“Ngươi là... Một con gà con à?”

Hai móng vuốt của con thú nhỏ trượt xuống, dáng vẻ lười biếng trong nháy mắt liền biến mất, lông vũ trên người run lên: “Ngươi mới là con gà con! Người ta chính là thần thú Không Tước đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất vũ trụ! Người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở, ngươi hiểu không?”

Chắc lần này con thú nhỏ rất tức giận, đột nhiên đất bằng nổi lên gió lớn, tiếng gió thổi gào thét, hoa cỏ trong vòng mười bước trong nháy mắt đều tàn lụi, không còn một chút sức sống.

Không ngờ nó là thần thú biết nói! Không biết có chủ nhân hay không?

Già Lam rút lui hai bước, liếc mắt nhìn bồn hoa bên hành lang: “Hoa gặp hoa nở?”

Tiểu thú quay đầu lại, nhảy dựng như điên: “Cái này không tính!”

Già Lam mỉm cười, nàng quyết định không trêu chọc nói nữa: “Ngươi tới tìm ta có chuyện gì không?”

Tiểu thú thờ phỉ phò cảm lấy lông vũ của mình, khinh khinh liếc nàng một cái: “Ta mới không muốn tìm ngươi, là chủ nhân kêu ta tìm ngươi...”

“Chủ nhân ngươi...?” Ánh mắt Già Lam sáng lên, không lẽ là sư phụ của nàng?

Tiểu thú nhỏ mơn miến cường nhưn mảy: “Chủ nhân chôn hai món bảo vật dưới tảng đá kia, đó là quà gặp mặt hẳn tặng cho ngươi, tự ngươi lấy đi.”

Đúng là sư phụ!

Già Lam không có nghi ngờ gì cả, đi tới bên cạnh tảng đá mà Tiểu thú chỉ, nàng khom người đem tảng đá ôm lấy, bên hông có vài tiếng su su, không biết là âm khí gì phóng tới. Nàng nhanh tay nhanh mắt, nhảy lên không trung, giống như một con diều hâu xinh đẹp vườn mình, tránh né ‘âm khí’ đánh lên.

Chỗ âm khí rơi xuống, rơi vãi một chút dấu vết vàng đen.

Già Lam nhướng mày, quay đầu, thấy Tiểu Thú chột dạ ngẩng đầu nhìn trời.

Vật nhỏ! Già Lam không tức ngược lại nở nụ cười, cảm tảng đá lên, liền phát hiện hai món bảo vật bên dưới tảng đá, một quyển Lư Nguyệt Thuật và một ngân kính... Đặc biệt đáng chú ý chính là, trên bìa sách Lư Nguyệt Thuật có in hai dấu móng vuốt nhỏ!

"Người khẳng định, những bảo vật này là chủ nhân của người tự tay chôn xuống, mà không phải người chôn?" Già Lam nhíu mày, cầm quyển sách trên tay lắc qua lắc lại, hai dấu móng vuốt cũng lắc lắc theo.

Tiểu Thú chột dạ quay đầu, thờ phỉ phò: "Không tin thì người có thể đi hỏi chủ nhân á!" Dù sao thi hiện tại chủ nhân cũng không thể gặp người, nàng cũng không thấy được hấn, ta cũng không sợ người tìm chủ nhân tố cáo nó, nó hừ hừ!

Già Lam cũng không muốn tị nạnh với nó, nghiến cứu hai bảo vật trong tay hỏi: "Lúc nào thì chủ nhân của người có thể gặp ta?"

"Chủ nhân nói, người lớn lên quá xấu, hấn không muốn gặp người. Người chỉ cần dựa theo Lư Nguyệt Thuật tu luyện là được. Chờ khi nào người học được sơ sơ, chủ nhân sẽ trở lại gặp người."

Tiểu thú đắc ý liếc Già Lam, hi vọng chứng kiến vẻ mặt tự ti mặc cảm của nàng, thế nhưng Già Lam lại khiến nó thất vọng rồi, nàng căn bản không tin chuyện xằng bậy nó nói.

"Như vậy cái gương này dùng để làm gì?"

"Hắc hắc, đó là chủ nhân sợ người ngày nào cũng bị chính khuôn mặt xấu xí của mình hù dọa, cho nên mới tặng người Vạn Vật Kính. Người quay về tắm gương soi một cái thì biết." Tiểu Thú đắc ý rung đùi, tìm cơ hội làm tổn thương nàng, ai bảo đột nhiên có một tên đồ đệ không biết từ đâu chui ra, giành giật tình cảm với nó chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Yêu cầu cực phẩm của Phượng Thiếu

Già Lam bán tín bán nghi, kéo khăn che mặt trên mặt xuống, soi vào Vạn Vật Kính.

Ánh sáng kì lạ xẹt qua mặt kính, một khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành dần dần hiện ra trong kính... Mây liễu mắt hạnh, cằm nhỏ nhắn, mũi khéo léo, sắc nước hương trời.

Đôi mắt đen thui sáng lóng lánh, giống như một đầm nước sâu, sâu không thấy đáy, ánh sáng trong con ngươi chớp động, có thể hấp dẫn vạn vật trong thiên địa.

Đây chính là gương mặt có thể khiến chúng sinh nghiêng ngã!

Tiểu Thú hít sâu một hơi, chớp mắt mấy cái, lần thứ hai nhìn vào trong kính, không ngờ dung mạo thật của nàng lại xinh đẹp đến thế.

Từng đột ghen tị và cảm giác không an toàn như dòng nước lũ cuộn cuộn dâng lên, Tiểu Thú tà liếc nàng, thề thốt đủ loại, nhất định phải khiến cho nàng vĩnh viễn xấu xí như thế này, chủ nhân sẽ không thêm để mắt tới nàng! Hừ hừ!

Ở một mái hiên cách đó không xa, Sở Chiêu Viêm theo dõi Già Lam tới, vừa định muốn nhìn trộm xem có chuyện gì đang xảy ra, Tiểu Thú liền phát hiện ra sự có mặt hấn, vẽ ra một hình cung màu trắng, bỏ nhào về phía hấn.

"Ài?"

Sở Chiêu Viêm nhanh chân lui về sau, hai tay nhanh chóng bày ra kết ấn ngăn địch: "Hỏa Thụ Ngân Hoa!"

Ánh sáng rực rỡ ở trước người hấn nổ tung, giống như pháo hoa nở rộ trong đêm tối, từng bó đèn rực rỡ lóa mắt, kéo dài như sao băng, dọc theo một thanh ánh sáng không lồ, gần như muốn đem bóng dáng của Tiểu Thú nuốt vào bụng!

Trong nháy mắt Già Lam liền hiểu rõ, kỹ năng Hỏa Linh Thuật rực rỡ, đẹp đẽ và mạnh mẽ, khiến đáy lòng Già Lam bị chấn động thật mạnh, thì ra tu luyện Linh Thuật đến một trình độ nhất định, có thể phát huy ra sức mạnh kinh khủng đến thế.

Hèn chi, Sở Chiêu Viêm có thể được Học Viện Thiên Dược lựa chọn, đặc biệt mời hấn vào học, trở thành học sinh của Học Viện Thiên Dược, đúng là hấn có thực lực.

Không biết Tiểu Thú như thế nào nhỉ?

Già Lam trầm ngâm đi qua, đi vào trong chum ánh sáng thật lớn, mơ hồ nhìn thấy một đoàn màu trắng bay xung quanh ở đó: “A a a a . .”

Đó là tiếng kêu nổi đóa của Tiểu Thú, vòng xoáy màu trắng càng lúc càng lớn, từ từ chọc lủng tầng ánh sáng kia, mạnh mẽ đập về phía Sở Chiêu Viêm.

"Dừng tay!" Một âm thanh như có như không từ đằng xa bay tới, ngăn cản đòn công kích cuối cùng của Tiểu Thú.

"Thiên Thiên, người càng ngày càng bướng bỉnh, còn không mau trở về?" Giọng nói từ tính, tràn đầy mê hoặc.

"Oh oh, chủ nhân, ta tới ——" Trong tiếng kêu vui sướng, bóng dáng màu trắng của Tiểu Thú nhoáng lên một cái, biến mất không thấy tăm hơi.

Già Lam nhìn xung quanh, muốn tìm chủ nhân của giọng nói kia, tiếc là chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng màu trắng phía sau núi giả.

Bóng lưng phóng khoáng tự do -----

Như một vị thần -----

Chớp mắt kinh hồng!

“Chẳng lẽ hần là sư phụ? Làm cái gì vậy chứ, lẽ nào hần không muốn gặp nàng?” Nàng bĩu môi, trong lòng có chút không hài lòng.

Sở Viêm Chiêu chưa hoàn hồn, còn đang cảnh giác nhìn xung quanh, vừa nãy quá nguy hiểm, Tiểu Thú tuyệt đối không có năng lực cướp đoạt tính mạng của hần! Nếu như hần đoán không sai, con Tiểu Thú này chắc chắn là loại thú thuộc về thân cấp, đi ngàn dặm cũng không tìm được một con.

“Hần là sư phụ của người? Người biến hóa nhiều như vậy, cũng là vì hần sao?” Khó hiểu, trong lòng hần cảm thấy rất buồn bực, không lẽ là vì vừa ném thứ mùi vị thất bại, hay là vì năng?

“Người theo dõi ta là gì?” Già Lam nhíu mày nhìn về phía hần.

Sắc mặt Sở Chiêu Viêm đỏ ửng, quát nạt: “Ai thèm theo dõi người, ta chỉ là đi dạo quanh đây thôi, hít thở không khí không được sao?”

“Nhàm chán!” Già Lam lại không thèm đếm xỉa tới hần, cất Lưu Nguyệt Thuật và Vạn Vật Kính, đem khăn che mặt mang lại lần nữa, xong xuôi liền cất bước đi về hiện trường đấu giá.

Tạm thời coi như nàng đã tìm được sư phụ, hiện tại nàng phải nghĩ biện pháp kiếm tiền sinh hoạt mới được, chỉ có như vậy nàng mới có thể thoát khỏi Sở gia, tự lực cánh sinh, sau này mới có thể đi đến Phượng gia ở hoàng thành, thăm dò tin tức của cô cô.

Đi tới hiện trường đấu giá, buổi đấu giá còn chưa có chính thức bắt đầu, các loại âm thanh oán trách bay vào trong tai. Thì ra buổi đấu giá bị hoãn lại, bởi vì có một vị khách quý chưa có đến.

“Ta giết! Cái gì khách quý quan trọng chứ, còn bắt chúng ta chờ hần? Chẳng lẽ hoàng đế đích thân tới?”

“Còn quan trọng hơn là hoàng đế đích thân đến! Chắc là người không còn biết! Nghe nói gần đây Phượng đại thiếu gia tới thành Lạc Xuyên, chỉ có hần mới phổ trương như vậy thôi, bắt chúng ta chờ đợi hần đến buổi đấu giá.”

“Phượng gia? Phượng gia nào?”

“Ngư như heo! Ở Phượng Lâm quốc chúng ta còn có cái Phượng gia thứ hai sao? Đương nhiên là Phượng gia ở hoàng thành rồi! Chính là đại thiếu gia Phượng Thiên Sách - đệ nhất thế gia Phượng gia của Phượng Lâm quốc chúng ta.”

“A . . A? A a a! Chính là vị đại thiếu gia cực phẩm kia tới thành Lạc Xuyên sao?”

Già Lam nghe mọi người nghị luận, ngẩng đầu sai bước, xuyên qua hơn một nửa hiện trường buổi đấu giá. Từ xa xa, nàng đã nhìn thấy Tổng Thiên Nhi đang hướng nàng vẫy tay.

"Già Lam, người vừa đi nơi nào?" Tổng Thiên Nhi ‘a’ một tiếng, nhìn thấy Sở Chiêu Viêm tinh thần có chút hoảng hốt phía sau, hơi kinh ngạc: “Người . . người vẫn cùng Sở Đại Thiếu ở cùng một chỗ?”

"Dĩ nhiên không phải!" Già Lam trả lời theo bản năng, nàng không muốn có quan hệ dính dáng gì tới Sở Chiêu Viêm.

Sở Viêm Chiêu ngược mắt, nặng nề liếc nhìn nàng một cái, âm tình bất định.

"Viêm Chiêu . . ." Mục Tư Viễn vừa định đến gần hần, lại bị câu nói lạnh lùng của hần làm cho đông cứng: “Bây giờ ta không muốn nói chuyện!”

Mục Tư Viễn sững sờ, không biết phải làm sao, hết nhìn Già Lam lại nhìn sang Sở Chiêu Viêm, càng cảm thấy kì lạ, không khí giữa hai người không được hài hòa cho lắm.

Chỗ ngồi trong hiện trường buổi đấu giá được chia theo đẳng cấp, chỗ ngồi ở đại sảnh rất phổ biến, lầu một là lô ghế hạng ba, lầu hai là lô ghế hạng hai,

lầu ba là lô ghế hạng nhất, tầng cao nhất chính là lô ghế siêu cấp đặc biệt.

Vị trí của bốn người bọn Già Lam, rất gần với lô ghế hạng nhất, giữa lô ghế và lô ghế, chỉ cách nhau một bức tường thấp, trên bức tường thấp được chạm rồng, có thể nhìn được cảnh trí bên trái bên phải của lô ghế.

Bốn người vừa ngồi xuống không lâu, từ cách vách truyền đến thanh âm mềm nhẹ của nữ tử: “Sở Chiêu Viêm.”

Sở Chiêu Viêm nhìn lại phía tiếng kêu, thì ra nữ tử gọi hẳn chính là Triệu Nhã Nhi đến từ Học Viện Thiên Dực. Triệu Nhã Nhi có dung mạo rất đẹp, bề ngoài thanh tú, vóc dáng cao gầy, thiên phú xuất chúng, hơn nữa thân phận của ả chính là đồ đệ xuất sắc nhất của phó viện trưởng, khiến cho ả lúc nào cũng được hào quang bao phủ, đưa tới vô số ánh mắt nhìn chăm chú... Gọi ả là ‘Thiên chi kiều nữ’ (con gái cưng của trời) cũng không quá đáng!

Đột nhiên ả gọi Sở Chiêu Viêm, xung quanh liền có vô số ánh mắt ghen tị bắn về phía Sở Chiêu Viêm.

Sở Chiêu Viêm thân nhiên nhìn ả gật đầu, nét mặt không có chút biến hóa, trái lại Triệu Nhã Nhi vẫn mỉm cười dịu dàng: “Nghe nói ngươi song tu Linh – Kiếm, Linh Thuật và Kiếm Thuật đều đạt tới cấp bốn, được Học Viện Thiên Dực đặc biệt mời vào, ta còn chưa kịp chúc mừng ngươi.”

Tầm mắt Sở Chiêu Viêm không dấu vết lướt qua huy hiệu bên hông của Triệu Nhã Nhi, nhàn nhạt nói: “Hai mươi ba tuổi là trung phẩm Linh Sư cấp năm, cũng không phải là người bình thường có thể làm được.”

Thế hệ này của Triệu gia, Triệu Nhã Nhi dựa vào tài nghệ hơn người của mình, ba năm trước, ả trở thành người có thành tích cao ở thành Lạc Xuyên được Học Viện Thiên Dực chọn trúng. Lúc đó, Linh Thuật của ả đã đạt tới thượng phẩm cấp ba. Không ngờ ba năm ngắn ngủi, ả đã thành trung phẩm Linh Sư cấp ba.

Triệu Nhã Nhi mỉm môi, mỉm cười: “Ba năm không gặp, ngươi vẫn lạnh lùng như vậy, đáng thương cho đường muội của ta đối với ngươi vừa gặp đã yêu, e là ba năm nay nàng không có đạt được lợi ích gì... Đúng rồi, hôm nay náo nhiệt như vậy, hai nha đầu Thanh Tinh và Thanh Lan sao không có tới đây giúp vui?”

Ả nhìn chung quanh một vòng.

Mục Tư Viễn suy nghĩ nhìn về phía Già Lam, nếu Triệu Nhã Nhi biết được hai đường muội của mình, một người bị Già Lam đánh cho tàn phế, người còn lại bị nàng chọc tức mà hôn mê, không biết phản ứng của ả sẽ thế nào.

“Sở Đại Thiểu có muốn qua chỗ chúng ta hay không? Ta giới thiệu nấy vị học trưởng của học viện Thiên Dực cho ngươi làm quen, rất nhanh ngươi sẽ gia nhập vào học viện Thiên Dực, nên sớm tìm hiểu tình huống ở học viện một chút, giao thiệp với nhiều người, đối với ngươi chỉ có lợi chứ không có hại.” Triệu Nhã Nhi nhiệt tình nói.

Sở Chiêu Viêm quay đầu theo bản năng, tầm mắt vô tình lướt qua người Già Lam, không biết vì sao, hần có chút để ý phản ứng của nàng. Từ trước tới giờ, không phải nàng luôn yêu mến hẳn hay sao, hiện tại có nữ nhân đến gần hẳn, nàng sẽ có phản ứng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Phương Thiểu lên sân khấu rất chấn động

Mấy người ở đây đều hóa đá, tâm tình của Sở Đại Thiểu cũng rất khó đoán? Người ta từng hần, hần không buồn, trái lại còn hải lòng mỉm cười?

“Triệu sư tỷ, buổi đấu giá rất nhanh sẽ bắt đầu, hôm khác mở tiệc trong phủ chiêu đãi các vị sư huynh, sư tỷ!” Sở Chiêu Viêm ưu nhã đứng lên, quay về phía lô ghế ở bên cạnh ôm quyền, lời nói của hần khiến chúng đệ tử của Học Viện Thiên Dực rất xúc động, nên đều hướng hần ôm quyền đáp lễ.

Lúc này, dưới đại sảnh xôn xao.

Tám bạch y nữ tử mang khăn che mặt đi tới giữa khách khứa, váy lượn nhẹ nhàng, tung bay như lông vũ, mỗi người đều có vóc dáng là lướt, không biết đã câu mất bao nhiêu linh hồn của đám khách có mặt. Kèm theo kỹ thuật nhảy múa của nàng, cả bầu trời đầy cánh hoa rơi, như mộng như ảo.

Bầu không khí vốn vẫn đục, lập tức tươi mát đứng lên, hương thơm lừng lờ.

“Chuyện gì vậy? Đây là tiết mục đặc biệt mà buổi đấu giá chuẩn bị sao?” Mục Tư Viễn nhìn tám bạch y nữ tử, tràn ngập tò mò.

“Phô trương như vậy... Không giống...” Hần tự hỏi tự trả lời.

Trong tiếng nghị luận, có một nam tử trung niên dáng người rắn rỏi đi vào hội trường, hần chuyên nghiệp nở nụ cười nói: “Chào mọi người, đã để mọi người chờ lâu, Phương Thiểu lập tức đến đây.”

“Đến thì đến, rắc nhiều cánh hoa như vậy để làm gì?” Trong đám người, có người ồn ào la hét.

Nam tử trung niên cười ôn hòa: “Phượng Thiếu nói, mọi người ở đây có nhân khí quá nặng, rắc cánh hoa để khử đi mùi của nhân khí.”

Mọi người hết biết nói gì luôn. Nhân khí quá nặng? ... Đây là ý gì hả? Không lẽ hắn muốn yêu khí?

Già Lam hí hóp, Phượng Thiếu trong truyền thuyết sắp lên sàn sao? Được, nàng sẽ bắt đầu từ hắn, tiếp cận Phượng gia, tìm kiếm tung tích của cô cô.

Suy nghĩ như thế, đối với những chuyện đang xảy ra ở dưới sảnh nàng càng phải nhiều quan tâm hơn.

Nụ cười phảng phất như đọng lại trên khóe môi nam tử trung niên, hắn lại nhã nhặn nói: “Phượng Thiếu nói, hôm nay hắn xung đột dương khí, cho nên, mời các vị khách nam hãy tự động tránh xa lối đi, hôm nay hết thấy những tôi tớ phục vụ, bán đấu giá sư, bao gồm cả Ngự Bảo Sư đều được đổi thành nữ!”

Phản ứng của mọi người hiện tại không biết nên dùng từ nào để hình dung nữa rồi. Yêu cầu của Phượng Thiếu quả thực đã phi nhân loại yêu cầu!

Thú vị! Tên này thật đúng là rất hoang đường, nhất định là cố tình làm ra vẻ huyền bí, dùng phương thức huênh hoang để che giấu chính mình. Đấy mắt Già Lam xẹt qua ý cười, nàng càng ngày càng có nhiều mong đợi Phượng Thiếu xuất hiện.

Trong đó có mấy vị khách nam không vui nhảy ra phản bác: “Dựa vào cái gì? Phượng Thiếu thì ngon lắm sao? Chỉ vì một mình hắn lại bắt nhiều người phải nhượng bộ?”

Người này vừa dứt lời, trên đỉnh đầu của hắn, đột nhiên xuất hiện một cái bao bố, trùm từ đầu xuống chân.

"Thả ta đi ra ngoài! Thả ta đi ra ngoài!" Hắn càng giãy dụa, 'bao tải' càng siết chặt, đến khi nghe được âm thanh ồ ồ mơ hồ của hắn.

Một bạch y nữ tử lóe lên rơi xuống trước mặt hắn, một sợi tơ vàng từ trong tay bay ra, đem miệng bao bố may lại. Động tác lưu loát nhanh nhẹn như mây trôi nước chảy, tựa như nàng đã làm chuyện này rất nhiều lần!

Toàn trường lặng ngắt như tàu, âm thanh hút khí liên tục nổi lên.

“Túi Càn Khôn! Bảo khí hạ phẩm?” Có người kinh hô, sau đó là âm thanh tất tấc kinh ngạc tán thán, tốc độ lan truyền giống như ôn dịch. Bọn họ kinh ngạc tán thán không phải vì bảo khí, mà là vì một món bảo khí trân quý lại ở trên người tỷ nữ bình thường, vì vậy khiến người ta rất kinh ngạc.

Bảo khí hạ phẩm? Già Lam nhớ lại, Triệu Thanh Lan mua một món bảo khí hạ phẩm có giá trị ba ngàn năm trăm lượng, nếu trên người tỷ nữ này có hơn ba ngàn lượng, nàng ta cần gì phải bán thân? Do đó, Già Lam càng khẳng định, chủ nhân của các nàng không phải là người tầm thường, như vậy mới có thể giữ lại các nàng, khiến các nàng cam tâm tình nguyện làm nô tỳ.

“Trên người tám tỷ muội chúng ta đều có mười mấy Túi Càn Khôn, ai không phục thì thử xem?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng nhưng tràn đầy uy phong của cô gái vang lên!

Có vài tên khách nam mới rồi còn không hài lòng, hiện tại vừa thấy một màn trùm bao bố xong, bọn họ nào dám mở miệng phản bác? Bọn họ lập tức lùi bước, từng người từng người chán nản lùi thủi về xó tường, tránh xa lối đi.

Trời ạ! Mỗi người đều có mười mấy cái Túi Càn Khôn, sao các nàng không đem toàn bộ khách đuổi đi hết cho rồi đi, dứt khoát bao hết buổi đấu giá đi! Hiện trường chỉ còn lại một mình Phượng Thiếu làm khách, muốn đấu giá như thế nào thì đấu giá, muốn chơi như thế nào thì chơi!!!

Ngoài ra chưa kể đến, Phượng Thiếu đúng là người chuyên gây ra chuyện giật gân! Nhưng nhớ tới hắn từng nói, một mình hắn rất buồn chán nên tìm nhiều người đến để chơi đùa, thú vị hơn nhiều!

Lúc đó những người nghe câu này của hắn, đều bái phục sát đất!

Thu dọn hiện trường xong, tám bạch y nữ tử xếp thành hai hàng, đứng ngay ngắn hai bên lối đi. Trung niên nam nhân xoay người về phía cửa ra vào, ôn hòa cười hô: “Phượng Thiếu, hiện trường đã được dọn sạch, ngài có thể đi vào rồi!”

Trên trán mọi người xuất hiện vô số hắc tuyến, ý của hắn chính là bọn họ tới trước nên khiến hiện trường đấu giá bị làm bẩn hay sao?

“Đúng là cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều rồi!” Giọng nói trầm thấp từ tính từ ngoài cửa chính nhẹ nhàng bay vào, âm thanh thân nhiên lại ung dung, giọng nói nhẹ nhàng lại tà mị.

Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào cửa ra vào.

Thân thể Già Lam cũng nghiêng về phía trước, nàng muốn nhìn thử xem chủ nhân của âm thanh này có bộ dạng như thế nào? Phượng Thiếu trong truyền thuyết rốt cuộc có bao nhiêu cực phẩm?

“Nhưng... chắc chắn, vì sao lại ngửi thấy có một chút ma khí? Chẳng lẽ là do người của Bảo Khí Các các người mang tới từ Tiên Ma Mộ Địa?” Phượng Thiếu còn chưa xuất hiện, âm thanh oán trách lần thứ hai vang lên, khiến mọi người xóc xếch trong gió.

Lúc này thì nói nhân khí quá nặng, bây giờ lại nói có ma khí, hẳn rồi cuộc muốn thế nào đây? Không bằng trực tiếp bay lên trời, lên đó người tiên khí đi! Nhân gian thiếu một Phụng Thiên, coi như cũng bớt được rất nhiều phiền phức!

Đột nhiên, một đoạn vải lụa màu trắng bay vào, giống như cầu vồng nổi lên từ bắc tới nam, một nam tử đáp trên đoạn vải trắng, ống tay áo tung bay nhẹ nhàng, từng bước chậm nhẹ, đi về giữa đài cao trong hội trường.

Nam tử này ước chừng hai mươi tuổi, vóc người cao ráo, hẳn đáp trên lụa trắng mà đi, phảng phất giống như đang đi dạo trên đám mây, dáng vẻ lười biếng rảnh rỗi, khiến người ta không nhìn được ngửa mặt nhìn lên.

Mái tóc hắc đen nhánh được buộc gọn gàng ở phía sau, dùng bạch ngọc làm trâm, giờ tay nhấc chân đều lộ ra phong thái tao nhã, đẹp đẽ quý giá lại tự nhiên, đàn ông như vậy tuyệt đối là có sức hấp dẫn chết người!

Hắn chính là đệ nhất thế gia của Phụng Lâm Quốc, đại thiếu gia Phụng gia ---- Phụng Thiên Sách!

Nhưng, khi hai cánh tay của hắn giương ra, lúc đối mặt với mọi người, trước ngực của hắn toát ra một đóa hoa mẫu đơn màu hồng không gì sánh bằng! Lập tức khiến hình tượng như tiên của hắn hoàn toàn sụp đổ!

Cách ra sân như thế, có quá khoa trương hay không? Khóe miệng Già Lam run rẩy, nhưng hắn có thể bước đi tự do trên lụa trắng, đủ chứng minh thực lực của hắn không tầm thường, hành vi của hắn có chút quái đản, nhưng hắn có đủ vốn để quái đản.

Già Lam nghĩ như vậy, đột nhiên nghe được một tiếng ‘ôi’ từ giữa hội trường truyền tới, trong nháy mắt liền rơi xuống đất. Phụng Thiên Sách còn chưa theo kịp được tốc độ của đoạn lụa trắng, chân liền tiếp nhảy về phía trước ba bước, mới chột vật dừng lại... Một màn này, dường như có chút quen thuộc, khiến nàng nhớ tới sư tổ của nàng, lão đầu có tính cách hơi ác liệt, lại mơ hồ một chút.

Hoa hoa lệ lệ lên sân khấu, lại kết thúc một cách ỉu xiu. Từ đầu tới cuối, mức độ tương phản quá lớn, khiến đám khách có mặt ở đây cười lăn lộn trong lòng, bọn họ càng xác định vị Phụng Thiên này có bao nhiêu ngu ngốc!

Nghĩ rằng lên sân khấu một cách tráng lệ, muốn tạo uy phong sao? Kết quả xem chút nữa là ngã chổng vó.

Đám khách trong hội trường đều gập người, nghẹn cười thật là cực khổ, thấy bộ dạng lung tung của Phụng Thiên, trong lòng bọn họ thật sự rất vui sướng!

Có bao nhiêu người có thể nhìn thấy được Phụng Thiên, nhân vật trong truyền thuyết cơ chứ...

Già Lam hít một hơi thật sâu, cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của Phụng Thiên Sách, mỗi lời nói mỗi cử động, nàng vẫn không tin hắn là người hoàng đường như lời đồn đại, nếu hắn vẫn che giấu thực lực của bản thân, như vậy sự nhẫn nại của hắn rất là mạnh mẽ.

Phụng Thiên Sách hồn nhiên không thêm để ý tới phản ứng của mọi người ở chung quanh. Hắn phất tay một cái, nhóm thị nữ đồng thời chạy tới đỡ hắn. Một lần nữa, hắn dùng tư thế ưu mỹ đứng thẳng lên, tựa như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra hết, phe phẩy chiếc quạt trong tay, phát ra âm thanh瑟瑟: “Ừ? Sao chỉ có bấy nhiêu đây người đến thôi? Chọn người như thế nào mới khiến ta vừa lòng thỏa thích?”

Mọi người đồng loạt câm nín, toàn bộ hội trường đều đầy người, hắn còn chế ư?

Hắn nhìn xung quanh một vòng, quạt xếp gãi gãi cái ót, đột nhiên làm ra động tác bưng tỉnh hiểu ra: “Ừ, nơi này ma khí quá nặng, nếu không tìm xấu nữ tới trấn tà, đúng là không được!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Cú đâm dành cho Phụng Thiên!

Xấu nữ?

Phụng Thiên Sách vừa mới phun ra hai chữ xấu nữ, lơ ghé ở lâu, ánh mắt mấy người ngồi cùng với Già Lam đồng loạt nhìn về phía nàng. Trong hội trường đầu gió, muốn nói tới xấu nữ, ngoại trừ nàng ra thì không có người thứ hai!

Trong lòng mọi người, hai chữ ‘xấu nữ’ này tựa như viên đá, không cần thận rơi vào mặt hồ yên lặng nghìn năm, từng vòng từng vòng sóng lăn tăn, xảy ra phản ứng dây chuyền.

Xôn xao xôn xao...

Người của lơ ghé một, người của lơ ghé hai, người của lầu một, người của lầu hai, sau đó, tất cả ánh mắt quý dị của mọi người trong hội trường đều đồng loạt nhìn về phía Già Lam.

Muôn người để ý!

Vô số tầm mắt tập trung nhìn trên người mình, Già Lam cười khẩy trong lòng, vẻ mặt ung dung thản nhiên. Nàng không thèm quan tâm đến ánh mắt chăm chọc hay xem trò vui của mọi người, nàng chỉ quan tâm đến dụng ý của Phụng Thiên Sách!

Ở thành Lạc Xuyên, hẳn nhắc tới xấu nữ, người đầu tiên được nghĩ tới nhất định sẽ là Già Lam. Phụng Thiên Sách nhắc tới xấu nữ, chẳng khác nào đang ám chỉ đến nàng, hẳn rồi cuộc muốn làm gì?

Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, chưa từng có đụng chạm với nhau, vì sao hẳn lại nhắm vào nàng?

Là nàng suy nghĩ nhiều hay chỉ là trùng hợp?

Phụng Thiên Sách ‘Ừ’ một tiếng, nhìn theo tầm mắt của mọi người.

Lúc này, Già Lam cũng nhìn về phía hẳn, thỉnh thoảng hai tầm mắt va chạm nhau giữa không trung, cách nhau ba tầng lầu, trong lòng dâng lên một cảm giác kì lạ, giống như là hai người không thể gặp nhau, lại đột nhiên gặp nhau ở thời điểm không ngờ tới!

Đây là một loại cảm giác mơ hồ, giống như... số mệnh sắp đặt sẵn!

Đây là lần đầu tiên Già Lam nhìn thẳng vào mắt Phụng Thiên Sách, hẳn có một khuôn mặt tuyệt mỹ mà tự nhiên, ngũ quan gần như hoàn mỹ, tản ra sức quyến rũ mê hoặc lòng người.

Nhưng trong nháy mắt, hẳn như tên công tử quần áo lụa là nở nụ cười ngả ngớn, đập vỡ mỹ cảm mê hoặc.

"Ha ha, chính là ngươi!" Hẳn cười ha ha, đôi mắt sáng trong trẻo, dùng cái quạt vỗ tay, âm thanh bộp bộp vang dội.

Mọi người đều bị sặc do chính nước bọt của mình, quả nhiên, rất là sốc mà!

Cực phẩm xấu nữ xứng với cực phẩm lãng lợ, đúng là tuyệt phối!

"Ngươi chính là Già Lam tiểu thư? Phụng Thiên nhà ta có lời mời." Nam tử mang mặt cười dẫn theo tám bạch y nữ tử đi tới chỗ nàng, mời người cũng phô trương như vậy, đúng là tương xứng với kiểu mẫu huênh hoang của hẳn.

Nhưng trong mắt Già Lam, bọn họ rõ ràng là tới bắt người, mà không phải tới mời người. Nàng vốn muốn tìm cơ hội tiếp cận Phụng Thiên, hiện tại đột nhiên cơ hội tìm đến cửa, sao nàng có thể dễ dàng buông tha.

Được thôi, vì thi đến gần quan sát hẳn, để xem hẳn có phải đang có ý nguy trang hay không.

Già Lam ưu nhã đứng dậy, lúc ngược mắt nhìn lên, đôi mắt nghiêm nghị, khẽ héch cằm về trước, đơn giản ỏi ra một câu: "Đi thôi!"

Nam tử mang mặt cười hơi sững sờ, ngạc nhiên nhìn đôi mắt kinh người của nàng, cô gái có đôi mắt linh động lại xinh đẹp như vậy, sao có thể là xấu nữ?

Sở Chiêu Viêm chau mày, hẳn nghĩ rằng Già Lam là người kiêu ngạo, nhất định sẽ cự tuyệt, ai ngờ nàng lại đáp ứng. Rồi cuộc nàng đang suy nghĩ cái gì thế?

Tổng Thiên Nhi lo âu kéo lấy tay Già Lam: "Già Lam, ngươi thật sự muốn đi theo bọn họ hả?"

"Phụng Thiên nồng nhiệt yêu thích, là vinh hạnh của ta." Già Lam nhàn nhạt trả lời, nét mặt không có một chút vui sướng giống như được vinh hạnh.

"Già Lam tiểu thư, xin chờ một chút." Nam tử mang mặt cười hướng tám bạch y nữ tử ngoắc tay, Già Lam rất nhanh bị tám người vây quanh, tám người cùng nhau lấy ra một cái lư hương nhỏ, trong lư hương có đốt hương thơm ngào ngạt, hương thơm lượn lờ bay tới trên người Già Lam, khiến cho từ đầu tới chân nàng đều bị mùi hương bao vây.

"Được rồi, hiện tại ngươi có thể đi gặp Phụng Thiên, mời!" Nam tử mang mặt cười cố tình làm lơ ánh mắt phóng phi đào của Già Lam, cười tủm tỉm mời nàng ra ngoài.

"Ha ha, có trò hay để xem rồi!" Hai mắt Mục Tư Viễn lờ sáng, ánh mắt hứng thú lấp lánh không ngừng, hẳn rất chờ mong khi cực phẩm xấu nữ gặp phải cực phẩm lãng lợ, đến cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì thật.

Người xem kịch vui đâu chỉ có mình hẳn! Mọi người ở đây đều mang tâm trạng hưng phấn chờ xem kịch vui... Chưa nói, hai người trong tuồng kịch này, mới gặp nhau lần đầu nha!

"Mọi người đều nói, nàng lớn lên rất xấu xí, rồi cuộc xấu bao nhiêu?" Tiếng quạt từng chút vang bên tai Già Lam, nhẹ nhàng phe phẩy.

Trong hội trường thoáng cái liền im ắng, người chưa từng nhìn thấy diện mạo thật sự của Già Lam cũng bắt đầu tò mò muốn nhìn rồi cuộc xấu cỡ nào, người từng thấy qua mặt Già Lam thì lại tò mò muốn nhìn biểu tình khiếp sợ của Phụng Thiên khi thấy mặt Già Lam. Mọi người nín thở, chờ đợi một màn đặc sắc hơn!

Già Lam nhìn thẳng vào Phụng Thiên Sách, không hề có ý tránh né, trong lòng lại nổi lên trò đùa dai, nàng cũng muốn nhìn đáng vẻ của đối phương khi thấy gương mặt của nàng, hẳn sẽ có phản ứng gì nhỉ?

Khăn che mặt mang trên tai được gỡ xuống một cách nhẹ nhàng, khuôn mặt có bốt hình Hỏa Long hết sức dữ tợn chậm rãi đập vào mi mắt Phụng Thiên Sách, đồng thời cũng rơi vào mắt của tất cả mọi người có mặt ở đây.

Hội trường chỉ còn tiếng hít sâu, thật là... xấu quá đi! Cực kì xấu! Làm người ta mắc ói! Âm thanh ói mửa liên tiếp vang lên.

Già Lam không để ý tới phản ứng của mọi người, nàng tập trung nhìn chăm chú vào Phụng Thiên Sách, không bỏ sót bất kì biến hóa nào trên mặt hắn. Chỉ thấy khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn từ từ đến gần, cực kì khiêu chiến sự nhẫn nại của Già Lam, trong phút chốc khăn che mặt rơi xuống, con ngươi của hắn hơi phóng to, sau đó trong đáy mắt chiếu xạ ra hào quang kì dị, giống như sao sáng trên dải Ngân Hà, tỏa sáng trời cao vô thượng!

Tiếp đó, hắn kéo ra một nụ cười, cười đến ung dung hoa quý: "Thật đẹp! Ta thích nhất là loại khẩu vị này!"

Hơi thở ấm áp phun ở chóp mũi nàng, khoảng cách giữa hai người giống như mặt kẻ mặt, nghe được lời khen ngợi của hắn, toàn thân Già Lam nổi đầy da gà.

Đừng! Bịch! Oành!

Trong lúc nhất thời, các loại âm thanh kì quái đồng thời vang lên, có người không cẩn thận làm rơi ly trà trong tay, có người đụng trán vào cây cột, có người trực tiếp té từ trên ghế xuống đất...

Mọi người không khỏi ghé mắt, trợn mắt nhìn vẻ mặt say mê của Phụng Thiên, cả đám giống như bị sét đánh.

Trong lòng mọi người ở đây đều nghĩ, Phụng Thiên ánh mắt của lão nhân gia ngài thật đúng là cực phẩm. Không ngờ có thể nhìn khuôn mặt xấu xí như quỷ dạ xoa mà khen đẹp. Cuối cùng là thẩm mỹ của chúng ta có vấn đề, hay là thẩm mỹ của lão nhân gia ngài không có hạn chót, gào khóc?

Mục Tư Viễn đang ôm bụng cười, cười đến chết đi sống lại, thật là tài tình! Phẩm vị của Phụng Thiên quả nhiên rất đặc biệt!

Ngược lại với bộ dạng cười sặc sụa của hắn, thân thể Sở Chiêu Viêm chấn động, vẻ mặt nhất thời cứng lại, để lộ ra vẻ nghi hoặc và khó hiểu.

Khuôn mặt tuấn mỹ từ từ lui về sau, quang ảnh sáng ngời, hương thơm thoang thoảng tùy ý tản đi, Phụng Thiên Sách gõ cây quạt, cười đến sung sướng: "Ha ha, ta có dự cảm, nàng sẽ đem phúc khí tới cho ta, hôm nay ta nhất định sẽ thắng lợi mà về!"

"Đi, chúng ta đi lên lầu!" Tay áo rộng thùng thình của hắn mở ra, đưa tay ôm eo thon của nàng, sống lưng Già Lam y như bị điện giật, gần như phản xạ có điều kiện theo tiềm thức, khuỷu tay của nàng chia về phía sau, đánh vào bụng của đối phương, tiếp sau đó nắm đầm đưa lên, vừa vịn đập vào mắt phải của đối phương!

Phụng Thiên Sách đâu có ngờ rằng nàng đột nhiên ra tay, hơn nữa động tác lại nhanh lại chính xác, thuần thực như vậy, giống như được diễn tập rất nhiều lần. Đầu tiên là bụng của hắn bị đập một cú cực mạnh, kế đó mắt phải bị đập, mắt choáng váng, thân thể ngã trái ngã phải, nhìn cái gì cũng thấy hai tầng bóng dáng.

Mọi người lập tức ngây người như phỗng, quên mất phản ứng. Chờ tới khi nam tử mang mặt cười hoàn hồn trước tiên, quát to một tiếng: "Còn đực ra đó làm cái gì? Mau chóng bảo hộ Phụng Thiên!" Tám bạch y nữ tử vừa hoàn hồn, chạy nhanh tới trước mặt Phụng Thiên.

Già Lam giương mắt, nhìn dấu vết bầm tím trên mắt phải của Phụng Thiên, khoe miệng của nàng khê miết xuống, phản ứng của nàng hình như hơi bị lộ thì phải.

"Già Lam tiểu thư, ngươi làm sao có thể đối xử thô lỗ với Phụng Thiên như vậy? Nhìn Phụng Thiên một chút đi, hết xinh đẹp rồi này." Nam tử mang mặt cười nhìn như đang quở trách Già Lam, nhưng khi nhìn kĩ lại chắc chắn sẽ phát hiện hào quang hừng hực trong mắt hắn, khiến Già Lam nhớ tới mỗi khi Mục Tư Viễn đùa giỡn, hiệu quả đều tuyệt vời như nhau.

Chủ nhân bị đánh, hẳn không có quan tâm chủ nhân có bị thương hay không, chỉ lo đến chuyện chủ nhân có xinh đẹp hay không, nam tử này đúng là quái thai.

Đương nhiên, chỉ có Già Lam mới có suy nghĩ này. Bộ dạng của mọi người trong hội trường đều cố nín cười xem kịch vui. Không ngờ xấu nữ Già Lam lại đánh cực phẩm Phụng Thiên. Ha ha ha, đây tuyệt đối là tin tức mới của thành Lạc Xuyên!

"Thiếu gia, ngươi không sao chứ?"

"Già Lam tiểu thư, ngươi thật là quá đáng!"

Tám bạch y nữ tử vây quanh Phụng Thiên, hỏi han ân cần, cả đám đều dùng ánh mắt căm thù nhìn Già Lam, giống như nàng đã làm chuyện tà trời ậy.

Quản sự Bảo Khí Các rất sợ Phụng Thiên nổi giận, gây ra rắc rối không cần thiết, hắn vội vã mang người đến đây: "Phụng Thiên, ngươi đừng tức giận, ta đem Già Lam tiểu thư mời xuống khỏi sân khấu."

"Chờ một chút!" Phương Thiên Sách đẩy đoàn người đang vây quanh mình ra, che mắt phải bước lên phía trước: "Ai cho phép người đuổi nàng xuống hả? Người của ta, người cũng dám chọc?"

Quản sự đỏ mặt hời hợt, ông cũng vì sợ hấn tức giận thôi, nên mới muốn đuổi người xuống. Già Lam là người của Phương Thiệu hồi nào vậy?

Thật ra, Phương Thiệu à! Người bị người ta đánh, còn muốn ra tay bảo vệ người đánh người! Quả là không thể nào hiểu rõ suy nghĩ trong đầu của hấn!

Ánh mắt khó hiểu của Già Lam thoáng lướt về phía Phương Thiên Sách, vừa rồi nàng còn đang tự suy xét hành động của mình, rất có thể đem cơ hội tiếp cận Phương Thiệu đánh mất, ai ngờ hấn không những không nổi giận với nàng, ngược lại còn muốn bảo vệ nàng.

Thật là một kẻ kì lạ!

"Ta nói cho các ngươi biết! Từ nay về sau, Tiểu Lam Lam chính là người của Phương Thiên Sách ta. Ai dám bắt nạt nàng ấy, chính là bắt nạt ta! Bắt nạt người ta, cũng chính là bắt nạt cha nuôi của ta! Biết cha nuôi của ta là ai không?" Phương Thiên Sách gấp quạt lại, chia vào con mắt bầm tím của mình, tự cho là phóng khoáng tiêu sái, lại giả vờ thần bí: "Ha ha... Ta mới không thêm nói cho các ngươi biết!"

Mọi người bật ngửa, ở toàn Phương Lâm Quốc, ai chả biết cha nuôi của Phương Thiệu chính là đệ nhất cao thủ của Phương Lâm Quốc, đồng thời, chính là Tư Đồ Trường Thắng - viện trưởng đương nhiệm của Học Viện Thiên Dực.

Cũng bởi vì chuyện này, Phó viện trưởng của học viện không ngại đường xa đuổi theo Phương Thiệu, hi vọng hấn gia nhập vào Học Viện Thiên Dực.

Mọi chuyện đều rất rõ ràng, hấn còn giả vờ thần bí như vậy, cố ý làm người ta chán ghét!

Già Lam nghe được nick name 'Tiểu Lam Lam', da gà trên người nàng rớt xuống lịch lịch, ớn lạnh quá! Hấn còn có thể xấu hổ hơn nữa không?

"Tiểu Lam Lam, đừng sợ! Về sau có ta bảo bọc nàng, không có người dám bắt nạt nàng nữa đâu!" Phương Thiên Sách cười khanh khách nhìn nàng, không chú ý tới con mắt phải buồn cười của mình. Từ trong mắt hấn, Già Lam nhận thấy sự chân thành và một số chuyện nàng không hiểu, nàng không có đem lời nói của hấn đặt ở trong lòng, mơ hồ có dự cảm, mặc kệ hấn có phải là người hoang đường thật sự hay không, nhưng nàng dám chắc hấn là người nói được làm được.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Tiểu Lam Lam, nàng thật là hài hước

Hương thơm dịu mát lượn lờ, trên ghế dựa có trải áo lông cừu, nam tử mặc quần áo rộng thùng thình lười biếng ngồi ở đấy, vạt áo trước ngực hơi mở, đóa hoa mẫu đơn màu hồng nhạt trước ngực hấn cùng với nụ cười trầm thấp, càng tăng thêm vẻ diễm dứa lãng lợ.

Hấn dùng một tay chống má, mắt phượng tà mị nheo lại, yên lặng đánh giá Già Lam, dáng vẻ yêu mị động lòng người giống như con chồn bạc tu luyện ngàn năm, thoáng chớp mắt liền có thể câu sạch sẽ hồn phách của người nhìn!

Dưới ánh mắt tràn ngập mị hoặc của hấn, Già Lam hết sức bình tĩnh, không chớp mắt nhìn thước gỗ quyết định bán đấu giá trong tay hấn. Nàng phát hiện khắp nơi đều là pháp bảo bán đấu giá, từ pháp khí thấp tới pháp khí hạng trung, từ hạng trung đến hạng nhất, cần cái gì thì có cái đó, khiến cho người lần đầu tiên tiếp xúc với pháp bảo như Già Lam được mở rộng tầm mắt.

Nàng mới bắt đầu tu luyện Ngự Bảo Thuật, dựa vào cấp bậc hiện tại của nàng, có lẽ nàng chỉ có thể khống chế được pháp khí cấp bậc từ linh khí trở xuống mà thôi, nhưng dù sao đây cũng chỉ là tu luyện theo lý thuyết mà thôi, muốn tăng cấp Ngự Bảo Thuật một cách nhanh chóng, biện pháp tốt nhất, chính là thực chiến!

"Chủ nhân, ta đói bụng!" Đột nhiên, Chiến Hoàng Bút di chuyển gây gổ trong lòng nàng, cứ nhích tới nhích lui khiến lòng ngực nàng nhột nhột, còn phát ra âm thanh của nước bọt.

Già Lam liền tỉnh ngộ, âm thầm trao đổi với Chiến Hoàng Bút: "Căn cứ vào những ghi chép ở trong sách, pháp khí có đẳng cấp cao có thể nuốt chửng linh hồn của pháp khí cấp bậc thấp hơn nó, là thật à?"

"Chính xác! Pháp bảo bậc cao muốn nâng cao pháp lực, ngoại trừ tự mình tu luyện thì cách tốt nhất chính là liên tục nuốt những linh hồn của pháp bảo có cấp bậc thấp. Ta vừa mới tỉnh lại nên cần một ít món điểm tâm ngọt, bổ sung thêm thể lực. Những pháp bảo trước mặt tuy có cấp bậc hơi thấp nhưng vẫn đỡ hơn không có." Chiến Hoàng Bút vừa nghiêm túc lại vừa mạnh miệng xoi mói, khiến Già Lam cảm thấy xấu hổ. Những món pháp bảo trước mặt đối với người bình thường có thể gọi là bảo vật nghịch thiên, nhưng đến miệng Chiến Hoàng Bút lại biến thành mấy món điểm tâm lấp bụng khi đói...

"Ta chỉ là Ngự Bảo Sư sơ cấp, e là không thể khống chế chúng nó."

"Yên tâm đi, có ta mà!"

Chiến Hoàng Bút hết sức tự tin khiến cho Già Lam tin tưởng nó vô điều kiện.

“Thiếu gia, cầm trứng gà lăn mắt đi, sau khi lăn xong vết bầm trên mắt sẽ biến mất rất nhanh.” Hai tay Tần quân gia đem mấy quả trứng gà được lột vỏ sẵn dâng lên, cười khanh khách nhìn Phụng Thiên Sách, chuyên nghiệp hóa nở nụ cười, khó mà phân được đó là nụ cười chân thành hay giả dối.

Phụng Thiên Sách hơi nghiêng mặt, dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn về phía Già Lam: “Tiểu Lam Lam, nàng giúp ta đi!”

Già Lam miễn cưỡng liếc mắt nhìn hắn một cái, không quan tâm.

“Mắt của ta là do nàng làm bị thương, nàng nên chịu trách nhiệm với ta chứ!” Biểu tình đáng như như bị người ta vứt bỏ của hắn làm Già Lam cảm thấy áy náy, dù sao thì đôi phụng cũng không có làm gì nàng, vô duyên vô cớ bị nàng đánh một quyền, nàng cũng nên đền bù cho hắn.

Thở dài, Già Lam đứng dậy, cầm một quả trứng gà, bắt đầu ‘trị liệu’ cho hắn.

“Ui da! Tiểu Lam Lam à, nàng nên nhẹ tay một chút, đừng có thô lỗ với người ta như vậy!”

“Bên trái một chút! Qua bên trái một chút!”

“Ừ, ừ... đúng rồi! Chính là chỗ này...”

“Ừm... Thật là thoải mái!”

“Tiểu Lam Lam, nàng giỏi quá! Dễ chịu muốn chết!”

Âm thanh mập mờ, không ngừng được truyền ra từ lô ghế khách quý khiến mọi người ở lô ghế kế bên nghe được mà đỏ mặt tía tai. Có cần nóng nhiệt tung tóe từ phía như vậy không? Vừa mới gặp nhau liền cấu kết với nhau nhanh như vậy à? Thật là thần tốc!

“Già Lam không sao chứ? Phụng Thiếu có thể bắt nạt nàng ấy hay không?” Tống Thiên Nhi nhìn lô ghế trên tầng cao nhất, không ngừng lo lắng.

“Nghe tình huống chiến đấu như vậy, người bị ‘bắt nạt’ e là Phụng Thiếu thì có. Không ngờ Già Lam lại hào phóng như vậy, chắc chắn...” Mục Tư Viễn cười hết sức tà ác, làm cho hai gã hộ vệ của Tống gia trợn mắt khinh bỉ, bọn họ biết vị Mục thiếu gia này không phải là người tốt lành gì, tư tưởng đúng là không thuần khiết. Sau này, nhất định phải bảo hộ tiểu thư không cho nàng ở gần con sói háo sắc này.

“Đầu óc của người nên được giặt sạch lại rồi đó, có cần bản thiếu gia giúp người hay không?” Sở Chiêu Viêm nhân dịp nhếch môi cười, nụ cười thâm trầm khó đoán.

“Đừng, đừng!” Mục Tư Viễn vội nghiêng người cách xa hắn, xua tay: “Ta chỉ là muốn phát huy sức tượng trưng của ta một chút mà thôi. Người cần tẩy não ắt hẳn là Phụng Thiếu! Không đến lượt ta đâu, nếu như ta nhìn Già Lam, ta tuyệt đối nói không nên lời ba chữ ‘Nàng thật đẹp’ đâu.”

“Nữ nhân ngu xuẩn này, nàng thật sự cho rằng mình có thể một bước lên mây sao? Có thể từ chim sẽ biến thành phụng hoàng à? Phụng Thiếu là ai, hắn có thân phận gì chứ? Hắn làm sao có thể nghiêm túc với nàng? Chờ ngày nào đó nàng ta rơi từ trên mây xuống, để coi nàng ta té thành dạng gì?”
Gương mặt nam tính của Sở Chiêu Viêm phủ đầy vẻ lo lắng, ánh mắt nhìn về phía lô ghế khách quý càng thêm âm trầm.

Lỗ tai Già Lam không ngừng bị ‘ma ám’ của Phụng Thiên Sách quấy nhiễu, trên mặt nàng giăng đầy hắc tuyến. Nàng thề, nếu như không phải nàng vô tình đánh vào mắt hắn, xung quanh không có người, nàng nhất định đập chết cái tên lằng lơ chết tiệt này!

Thật sự là thử nghiệm tính nhẫn nại của nàng mà! Từ xưa tới nay, nàng chưa bao giờ gặp phải loại người cực phẩm như vậy!

“Già Lam tiểu thư, có muốn uống ly trà hạ hỏa không?” Tần quân gia tốt bụng mang trà tới cho nàng, khuôn mặt vui vẻ chưa bao giờ thay đổi, hừ, giống y như chủ nhân của hắn. Rất đáng đánh!

“Không cần! Ta không khát.” Già Lam cố gắng nhẫn nhịn, hít sâu một hơi.

“Uống một chén đi, người đang cần mà!” Thái độ của Tần quân gia rất là ân cần.

“Ta nói, ta không khát!” Già Lam tiếp tục hít sâu, tiếp tục chịu đựng.

“Không khát cũng nên uống một chút, ta là người từng trải, ta hiểu.” Tần quân gia khuyên nhủ.

Già Lam nghiêng răng ken két, chủ tớ hai người bọn họ sắp đánh sập giới hạn chịu đựng của nàng rồi nhá! Vươn tay cướp lấy ly trà từ Tần quân gia, nhìn khuôn mặt tươi cười hết sức bỉ ổi của Tần quân gia: “Tần quân gia, mặt của người được chế tạo từ chỗ nào vậy... Ta thấy thật là rẻ mạt!”

Khuôn mặt tươi cười chuyên nghiệp của Tần quân gia có chút lung túng, hơi biến dạng, Phụng Thiên Sách ngồi bên cạnh cười phá lên, cười đến tà mị hút hồn người xem.

“Ha ha, Tiểu Lam Lam, nàng là hài hước!”

Bên ngoài lò ghê, quản sự của Bảo Khí Các bước tới bái kiến: “Phượng Thiếu, có một chuyện phiền toái, xin ngài quyết định.”

“Chuyện gì, nói đi! Ta góp ý cho ngươi!” Phượng Thiên Sách tốt bụng nói.

“Chuyện là như vậy, Bảo Khí Các của chúng tôi có bốn vị Ngự Bảo Sư, hai người cấp cao, hai người cấp thấp, trong có chỉ có một vị Ngự Bảo Sư cấp thấp là nữ, còn lại đều là nam. Dựa theo yêu cầu của Phượng Thiếu Gia, buổi đấu giá ngày hôm nay nhất định phải chọn Ngự Bảo Sư nữ, Ngự Bảo Sư này sẽ không thể không chế các bảo vật cấp cao... Ngài xem, ngài có thể hạ thấp yêu cầu xuống một chút hay không?”

Giọng nói quản sự rơi xuống, Phượng Thiên Sách cũng đã thu hồi nụ cười, liếc người truyền đạt bên cạnh một cái.

Tần quản gia liền vội vàng tiến lên, trả lời: “Vậy làm sao được? Từ trước tới nay, Phượng Thiếu luôn nói một là một, nếu như thay đổi xoành xoạch, người khác sẽ coi Phượng Thiếu ra gì? Cả một thành Lạc Xuyên lớn như vậy, chẳng lẽ không tìm ra được một nữ Ngự Bảo Sư cấp cao hử?”

Quản sự khổ sở nói: “Này... Chức nghiệp Ngự Bảo Sư vốn đã rất hiếm, toàn bộ Ngự Bảo Sư đều được Bảo Khí Các mời đến đây làm việc, trừ bốn người bọn họ, thật sự không tìm ra Ngự Bảo Sư khác...”

Tần quản gia ngắt lời của hắn, không chút nhân nhượng: “Tóm lại, quyết định của Phượng Thiếu là không thể thay đổi.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Khi quản sự gấp đến độ xoay vòng, thình lình một giọng nói vang, khiến ánh mắt của hắn sáng choang.

“Vậy để ta!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tặng nàng một chiếc quan tài

Quản sự giương mắt nhìn lên, kẻ chủ động xin đi giết giặc không ai khác chính là phế vật Già Lam, đáy mắt dâng lên ánh lửa của hắn lập tức u ám. Hắn thả tin Phượng Thiếu có năng lực ngự bảo, chứ không tin Già Lam có thể không chế pháp bảo. Bởi vì cả thành Lạc Xuyên này ai chẳng biết Già Lam không có linh lực?

Người không có một chút linh lực, làm sao có thể biết Ngự Bảo Thuật? Đây chẳng phải là nói tầm bậy sao?

“Có được hay không, phải thử mới biết được, không phải sao?” Già Lam nhìn chằm chằm từng biến hóa trên mặt hắn, không đợi hắn hỏi, chủ động nói rõ.

Quản sự chăm chú nhìn nàng, thời khắc này hai mắt nàng sáng kinh người, trong con ngươi đen nhánh dâng lên ánh sáng rực rỡ, làm trái tim hắn chậm rãi dao động, được, nhưng... Nàng thực sự có thiên phú ngự bảo sao?

“Tiểu Lam Lam nói được chính là được, ta ủng hộ nàng hết mình.” Ánh mắt trong trẻo Phượng Thiên Sách mang theo sự chân thành, một giây sau, nụ cười ngả ngón phá vỡ bầu không khí ngay lập tức, hắn tà khí nhếch môi cười: “Người của ta, ta nói được, thì là được!”

Già Lam bị hắn nhìn nỏi da gà cùng mình, thật muốn đập hắn một trận cho sưng tay, có gắng xem nhẹ sự tồn tại của hắn, ánh mắt lấp lánh của nàng nhìn thẳng về phía quản sự.

Quản sự nghĩ ngợi một lát, rốt cuộc cũng gật đầu: “Được thôi! Vật đầu giá đầu tiên là linh khí có cấp độ tương đối thấp, ngươi có thể thử xem, nếu như thành công, ngươi có thể tiếp tục đấu giá những vật kế đó. Nếu làm tốt, ta sẽ mời ngươi trở thành Ngự Bảo Sư chính thức của Bảo Khí Các. Nhưng nếu như không thành công...” Hắn cố tình liếc nhìn Phượng Thiên Sách, câu nói tiếp theo quá rõ ràng, nếu như không thành công, dù Phượng Thiếu Gia có đảm bảo, nàng cũng không thể trở thành Ngự Bảo Sư chính thức.

“Nếu không thành công, ta lập tức rời khỏi nơi này!” Già Lam sáng khoái nói.

Hai bên đạt được hiệp nghị, Già Lam đi theo quản sự rời khỏi lò ghê khách quý.

Tiếng búa nện vang lên, hội trường đấu giá im lặng như tờ, buổi đấu giá chính thức kéo màn. Bán đấu giá sư nhiệt tình giới thiệu, tất cả mọi người đều biết, bảo vật bán đấu giá hôm nay đều được đem về từ Tiên Ma Mộ Địa, nơi nguy hiểm không người dám đến trong truyền thuyết. Người của Bảo Khí Các có thể đem những bảo vật này từ nơi nguy hiểm như Tiên Ma Mộ Địa về đây, có thể thấy được lực lượng của bọn họ mạnh mẽ cỡ nào, cho nên giá cả của những bảo vật này nhất định không tầm thường, phải chuyển qua mấy lần, vật lấy ít làm quý!

“Vật đầu giá đầu tiên là Thiên Táng Chi Quan! Linh khí thượng phẩm, giá khởi đầu là hai ngàn lượng bạc trắng, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn hai trăm lượng.” Khi bán đấu giá sư tuyên bố vật đầu giá đầu tiên, hội trường không ngừng thôn thức.

Thiên Táng Chi Quan? Tên này cho dù có dễ nghe thì nó cũng chỉ là cái quan tài mà thôi. Ai muốn bỏ ra một đồng tiền vang mua thứ đồ không may chứ?

Dù nó là linh khí thượng phẩm, cũng không có ai thèm.

Bán đấu giá sư đầu ngó rằng mọi người sẽ phản ứng như vậy, hắn vẫn duy trì nụ cười chuyên nghiệp, không để ý tới lời bàn tán của mọi người. Giá cả của vật bán đấu giá đầu tiên hắn là từ hai nghìn lượng trở lên, hơn nữa nó đến từ Tiên Ma Mộ Địa, nên hắn nâng giá lên gấp bội, nhưng bây giờ lo lắng bản thân nó mang tới điềm xấu, cho nên mới lấy giá cả bình thường ra để bán.

“Ta tuyên bố, buổi bán đấu giá chính thức bắt đầu!”

Mặc dù Thiên Táng Chi Quan là vật xui xẻo, nhưng vẫn là linh khí thượng phẩm, giá này cũng hợp lắm rồi. Coi như mình không cần, đưa cho nhà mai táng cũng không sai. Vì vậy, có một số người nóng lòng muốn thử xem sao, nhưng mà khi bọn họ nghe người ở lô ghế khách quý kêu giá, cả đám liền bỏ qua.

“Phượng Thiệu ra giá hai ngàn hai trăm lượng!”

“Thao! *(nói tục tựa như F**k) Lấy thân phận Phượng Thiệu, hắn muốn cái gì mà không có? Vô duyên vô cớ mở miệng đòi mua quan tài để làm gì? Lẽ nào tặng cha hắn?”

“Kẻ có tiền mà, trong túi có nhiều tiền quá nên đâm ra bị khùng!”

“Người có muốn kêu giá không?”

“Điên hả? Đấu giá với Phượng Thiệu? Ta tìm phân?”

Lúc Phượng Thiên Sách ra giá, hội trường không có ai đấu giá với hắn, bầu không khí rất quý dị, khiến bán đấu giá sư cảm thấy hơi khó xử. Từ lúc Bảo Khí Các thành lập tới nay, lần đầu tiên hắn gặp phải trường hợp khó xử như vậy.

Tiếng búa gõ vang lên, bán đấu giá sư tuyên bố: “Thiên Táng Chi Quan thuộc về Phượng Thiệu!”

Kế bên cửa sổ, Phượng Thiên Sách miễn cưỡng dựa vào trước cửa sổ, ánh mắt mê ly mập mờ cười khê: “Ta mua món bảo vật này là để tặng cho Ngự Bảo Sư ngày hôm nay, coi như quà gặp mặt của ta.”

Mọi người choáng váng bật ngửa, Ngự Bảo Sư nào xui xẻo như vậy? Được người ta tặng quà gặp mặt, còn là cái quan tài nữa chứ! Phượng Thiệu à Phượng Thiệu, người rốt cuộc có bao nhiêu căm hận người này hả?

Bán đấu giá sư vẫn tiếp tục duy trì nụ cười ôn hòa của mình, đảo mắt một vòng, cất giọng hỏi: “Tiếp theo, xin mời Ngự Bảo Sư của chúng ta ----- Già Lam tiểu thư.”

“Ài? Ta nghe không lầm chứ?” Mục Tư Viễn mở lớn miệng. Hắn đã nói ra nỗi lòng của mọi người ở đây, có người khoa trương ngoáy lỗ tai, nghi ngờ lỗ tai của mình có phải bị ảo giác thính giác hay không?

“Già Lam? Ngự Bảo Sư?” Sở Viêm Chiêu chau mày, tại sao hắn cảm thấy chuyện này rất sốc, chắc chắn là trùng tên thôi.

Nhưng khi Già Lam bước lên giữa hội trường đấu giá, khuôn mặt lãnh khốc và hoài nghi của hắn triệt để bị nghiền nát, lộ ra sự khó tin.

“Già Lam! Cố gắng lên!” Tổng Thiên Nhi hưng phấn đứng lên, quơ đôi tay trắng nõn của mình, kích động hò hét.

“Đúng là Già Lam?” Mục Tư Viễn há miệng rất khoa trương, vô cùng kinh ngạc, không có từ nào diễn tả nổi.

Khách trong hội trường đều nghị luận âm ỉ, chuyện này có phải rất sốc? Phế vật ăn nhờ ở đậu tại Sở Gia, kẻ không có linh lực như Già Lam, lại có thể trở thành Ngự Bảo Sư? không thể nào! Tuyệt đối không có khả năng! Nhất định là Bảo Khí Các nể mặt Phượng Thiệu mới mời nàng ta lên đài, phải, nhất định là như vậy!

“Tiểu Lam Lam, thích lễ vật ta tặng không? Đây chính là tấm lòng của người ta, nàng không nhận, người ta sẽ đau lòng.” Phượng Thiên Sách hí hóp phượng, dựa người vào bộ cửa sổ, cười như yêu nghiệt.

Kèm theo nụ cười của hắn có gió nhẹ du đưa, thoi sợi tóc của hắn bay bay, mơ hồ có thể thấy được một vòng hào quang vờn quanh người hắn, như hồng nhan ở giữa hoa rơi, từng trận hương thơm, đẹp như thần tiên trên trời rơi xuống nhân gian.

Hội trường đấu giá, có vô số nữ tử mắt ứa ra sao, bộ dạng mê trai nhìn hắn. Cực phẩm chính là cực phẩm, kẻ ngốc chính là kẻ ngốc, nhưng mà lòng thích đẹp mọi người đều có, là đạo lý không thể thay đổi.

Già Lam lắc đầu than nhẹ, người này đúng là yêu nghiệt mà!

Khi mọi người tỉnh lại, lần thứ hai điên cuồng ngã ngửa, quả nhiên, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Ai nói Phượng Thiệu đối xử với nàng tốt? Phượng Thiệu hận nàng biết bao, nên mới gặp liền tặng cho nàng cái quan tài!

Già Lam nhìn chằm chằm cái quan tài Thiên Táng Chi Quan có dung lượng chứa vừa đủ hai người, trán đổ mồ hôi nhễ nhại. Nàng sống hai đời, không muốn nhận nhất, không muốn gì hết, chỉ muốn đánh người tặng quà một trận thôi!

không trả lời hẳn, Già Lam bắt đầu điều hòa lại nhịp thở, hướng về Thiên Táng Chi Quan thi triển phép thuật ngự bảo...

Tinh túy của Ngự Bảo Thuật là ở tinh thần lực, thuần phục, xóa bỏ huyết khế, lập lại một huyết khế khác, nếu bảo khí không có chủ nhân, vậy thì dễ hơn nhiều, chỉ cần dùng tinh thần lực của mình thuần phục linh hồn của bảo khí, như vậy mặc kệ kẻ nào cũng có thể làm huyết khế; nếu bảo vật đã có chủ, thì hơi phức tạp một chút, cần phải thêm một bước xóa bỏ huyết khế trước.

Già Lam quan sát Thiên Táng Chi Quan, quan tài không chút bị hư hại, nhìn như đồ bình thường. Nàng âm thầm ghi nhớ, suy đoán Thiên Táng Chi Quan có thể đã có chủ nhân, tình huống này, nàng muốn thu phục bảo khí, trước hết phải xóa bỏ dấu vết chủ nhân trước của nó để lại.

Hít một hơi thật sâu, Già Lam thu liễm tâm thần, trên mặt bỗng hiện lên một tầng u lam. Hai tay nhanh chóng tạo thành ấn biến ảo, giữa hai ngón tay ngưng tụ một tầng gọn sóng u lam nhạt, đầu ngón tay đưa về phía trước, đem linh khí trên người rót vào Thiên Táng Chi Quan...

“Thùy...Thùy Linh Thuật?”

“Linh giả cấp ba?”

Mọi người vẫn còn đang xì xầm chế nhạo, thoáng chốc liền lặng ngắt, Linh giả cấp ba, hơn nữa còn là thuộc tính Linh Thuật, Linh Thuật có thuộc tính nước rất là hiếm. Chỉ dựa vào điểm này, hoàn toàn đánh ngã nhận thức của mọi người về Già Lam!

Cái gì phé vật? Cái gì không có linh lực?

Phé vật không có một chút linh lực là đây sao? Có thể phóng ra linh khí như Linh giả cấp ba mà là phé vật?

Lời đồn ác độc này là kẻ nào tung ra? Tất cả đều là nói vớ vẩn! thật không đáng tin! thật là lừa gạt tình cảm của người khác aaaaaaaaaaaaaa!

---- Lời người qua đường A ----

Phượng Thiệu nằm nghiêng trên trường kỷ, vạt áo nửa mở, vút ánh mắt câu hồn về phía độc giả: Ai u ~ người ta muốn cất giầu! Có được hay không?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Già Lam, tỏa sáng

Trong chốc lát, linh khí rót vào Thiên Táng Chi Quan, Già Lam rất nhanh bị một đoàn huyết ảnh cản trở, đó là huyết khế của chủ nhân cũ để lại.

Luồng khí mạnh mẽ đập vào mặt, lông mày của nàng chau lại, cảm thấy đoàn huyết ảnh này không đơn giản chút nào. Tuyệt đối không phải là linh khí có thể thừa nhận, uy lực của nó vượt xa tường tường của nàng. Chủ nhân cũ để lại khế ước nhất định là cao thủ tuyệt đỉnh, cao thủ tuyệt đỉnh lại để huyết khế trên món linh khí, điều này nói rõ cái gì?

"Chờ một chút! Chủ nhân, đây tuyệt đối là huyết khế của cao thủ cấp Tông sư để lại. không thể tùy tiện đụng vào! Nếu Ngự Bảo Sư tâm thường muốn không chế nó, e rằng chưa kịp xóa bỏ huyết khế thì đã bị huyết ảnh nuốt chửng, chết là cái chắc." âm thanh của Chiến Hoàng Bút truyền đến, giọng nói pháp phòng rất rõ, xem ra nó bắt đầu hưng phấn.

“Cao thủ cấp Tông sư để lại huyết khế? Người có thể đối phó với nó không?” Già Lam thầm than mình xui xẻo, tại sao lần đầu tiên nàng ngự bảo liền gặp phải bảo khí gai góc như thế này chứ?

“Hừ, chỉ là một cấp Tông sư nhỏ bé?” Giọng nói Chiến Hoàng Bút bình thường lại mang theo sự khinh thường rất rõ ràng, giọng điệu oai phách, giống như vương giả ngồi trên cao nhìn xuống đám kiến hôi dưới chân.

Bóng dáng cây bút như thoi đưa, nhảy vào linh khí, soàn soạt soàn soạt... Hai ‘Già Lam’ thật to, lóe ra ánh sáng trắng chói mắt, đột ngột bắn về phía huyết ảnh, đem huyết ảnh cắt ra thành từng mảnh.

Bên tai, phảng phất như nghe thấy tiếng huyết ảnh gào thét, vô cùng thâm trầm, vô cùng kinh khủng.

Chiến Hoàng Bút không hề cho huyết ảnh có cơ hội phục hồi như cũ, tâm bút bỗng nhiên mở ra, vừa giống cây dù to lại vừa giống cái miệng to, gầm lên một tiếng, đem phần còn lại của huyết ảnh cắt hết, nuốt vào trong bụng!

Già Lam hơi ngẩn ra, sức chiến đấu của Chiến Hoàng Bút thật sự là dũng mãnh tới cực điểm, trong chớp mắt đã nuốt chửng huyết khế của cấp Tông sư thì thôi, còn mạnh mẽ cung cấp linh khí cho nàng.

Huyết khế đã được xóa bỏ, đến lúc nàng phát huy tài năng Ngự Bảo Thuật của mình rồi, chính thức đem linh khí thuần phục.

“Nàng, nàng, nàngNàng làm được rồi! Nàng ta thật sự thu phục được Thiên Táng Chi Quan!”

“Ngự Bảo Sư... Thành Lạc Xuyên của chúng ta lại xuất hiện một Ngự Bảo Sư!”

Chỉ một thoáng, tiếng vỗ tay vang lên như sấm! Tiếng ồ vang lên khắp hội trường!

một đôi mắt như loài lang sói bắn về phía Già Lam, một Ngự Bảo Sư xuất hiện có ý nghĩa gì? Trong lòng mọi người đều có tính toán. Ánh mắt tán thưởng kính nể, đúng là một Ngự Bảo Sư đáng kính trọng. Đột nhiên Già Lam lại nổi tiếng lần nữa, cảm thấy mình giống như ngôi sao điện ảnh. Cái loại cảm giác đứng trên đỉnh núi cao, hưởng thụ cảm giác được mọi người ngưỡng mộ cúng bái, thật sự là không tệ!

Già Lam cảm thấy mình giống như quay về thời gian làm vua lính đánh thuê, tiếp nhận vô số ánh mắt hâm mộ, sùng bái của đồng bạn, đáng tiếc, những ngày đó đã không thể trở lại... Nhưng, nàng không giận, nàng là thiên tài, cho dù đi đâu cũng có thể tỏa sáng: Là vương giả, chỉ cần là vương giả thì sẽ tồn tại mãi mãi, sẽ có một ngày nàng chắc chắn du ngoạn đến đỉnh cao của thế giới.

Bỗng dưng, cả người tản ra một loại sức quyến rũ kì lạ, chói lọi khắp bốn phương, khiến cho khí thế của mọi người bị chèn ép xuống, tựa như chỉ còn một mình nàng ở giữa trời đất!

“Chuyện này khó tin hơn cả chuyện khó tin nữa, xem ra ta cần phải tẩy não lại rồi...” Mục Tư Viễn gõ đầu mình, nghiêng đầu lẩm bẫm.

“Nàng thật sự là Già Lam sao?” Sở Viêm Chiêu hoài nghi lắc đầu, có lẽ hẳn nên điều tra nàng một phen, hẳn nhất định phải tra rõ chân tướng.

"Già Lam, nàng quá tuyệt vời!" Tống Thiên Nhi thật lòng vui thay bạn mình.

Phượng Thiên Sách nhìn chăm chú vào Già Lam đang tỏa sáng trên sân khấu, ánh mắt ngang ngạnh xưa nay của hắn lóe lên một chút thâm thúy khó phát hiện, chỉ ngăn ngừi trong chốc lát, hắn liền khôi phục lại bộ dạng không tìm không phổi, hướng về phía Già Lam vỗ tay khen ngợi: “Ha ha, ánh mắt của ta chưa bao giờ sai.”

Mọi người điên cuồng trợn trắng hai mắt, chưa thấy ai mặt dày như hắn, chỉ một câu nói liền đem công lao của người khác biến thành của mình. Ý kia không phải nói, nếu không có ánh mắt biết thương thức ngọc của hắn, Già Lam sẽ không có cơ hội đứng trên sân khấu tỏa sáng như vậy. Tại sao hắn không nói, tất cả Ngự Bảo Sư đều là của dòng họ nhà hắn đi!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Người so với người, tức chết người!

Có lần đầu tiên ngự bảo, kể đó việc thuần phục mấy món bảo vật có cùng đẳng cấp càng dễ dàng hơn, tốc độ thu phục linh khí của Già Lam càng lúc càng nhanh hơn, gần như là linh lực của nàng vừa rót vào linh khí, linh khí liền tự động ‘đầu hàng’, khiến cho mọi người có mặt đều hô to thần kỳ!

Chiến Hoàng Bút không ngừng nuốt chừng huyết khê của linh khí, đồng thời đem hồn khí của linh khí ngón một nửa, chứa lại một nửa. Để lại một nửa là vì có ý đồ, chính là tránh tai mắt của người ngoài. Nếu bị người ngoài biết, nàng là Ngự Bảo Sư nhưng lấy danh nghĩa làm việc công để mưu cầu lợi riêng, vừa ngự bảo vừa nuốt chừng khí hồn, e là nàng sớm xuống đài rồi.

Mấy món linh khí bán đấu giá mở màn kết thúc, bắt đầu đấu giá bảo khí có đẳng cấp cao hơn, Già Lam tự biết thực lực của mình có hạn, chỉ dựa vào thực lực trước mắt của bản thân là không thể nào thu phục được hồn khí của bảo khí, thế nên mọi chuyện kể tiếp giao cho Chiến Hoàng Bút xử lí đi.

Chiến Hoàng Bút vừa ra tay, hiệu quả oanh động như làn sóng, vừa mới ra tay liền trực tiếp đem tên Già Lam kí lên hồn khí của linh khí, vừa khí phách lại dũng mãnh!

Khách mời trong hội trường đều sững sốt, cứ tưởng gặp pháp bảo đẳng cấp cao nàng liền không chế không nổi, ai ngờ nàng chẳng những không chùn bước, tốc độ thuần hóa càng lúc càng nhanh, gần như trong nháy mắt, mọi chuyện đều làm xong!

“Rốt cuộc nàng có phải là người không vậy? Ai nói Ngự Bảo Sư thuần phục bảo khí rất khó? Ta thấy rất dễ mà!”

“Trước kia ta thấy thời gian Ngự Bảo Sư cao cấp ngự bảo dài ời là dài, pháp bảo càng cao cấp càng tốn nhiều thời gian. Tốc độ ngự bảo của Già Lam quá kinh người, không khác gì đang chọn củ cái... chắc chắn, nàng ta có thiên phú ngự bảo kinh người như vậy, tương lai có nhiều triển vọng nha!”

Tiếng vỗ tay như sấm động, cả hội trường sôi sục lên.

Quần sự liên tục dụi hai mắt mình, mãi cho đến khi Già Lam đem tất cả vật đấu giá thu phục xong, cuối cùng hắn mới giật mình thoát khỏi cơn mộng.

Quả nhiên là nhân tài!

Nếu như không thể giữ nhân tài như vậy ở lại Bảo Khí Các, hẳn xác định bản thân sẽ hối hận cả đời.

"Già Lam tiểu thư. . ." Quân sự vừa muốn đi lên mời Già Lam gia nhập vào Bảo Khí Các, trở thành một Ngự Bảo Sư thật sự. Ai dè có người nhanh hơn một bước, cướp lời hắn.

"Già Lam tiểu thư, lấy thiên phú ngự bảo của ngươi hoàn toàn có đủ tư cách gia nhập vào Liên Minh Ngự Bảo ở hoàng thành. Mỗi năm, Liên Minh Ngự Bảo đều tuyển nhận một nhóm Ngự Bảo Sư ưu tú gia nhập. Nếu ngươi đồng ý, lão phu sẽ tự tay viết một phong thư giới thiệu, giới thiệu ngươi với mình chủ Liên Minh Ngự Bảo."

Chỉ thấy ở cửa ra vào của hội trường có một người đàn ông trung niên dáng người cao gầy đứng đó, ông mặc trường bào màu xám tro khéo léo, trên trường bào có thêu hoa văn cổ xưa, tóc hắt buộc gọn gàng ở sau đầu, ngũ quan nhu hòa, đôi mắt đen mềm mại sáng lấp lánh, nhìn kĩ lại sẽ thấy bên trong đáy mắt phảng phất như chứa đựng trí tuệ ngàn năm lắng đọng.

Trong đám đông, có người nhận ra hắn, thất lễ hô to: "Phó viện trưởng? Phó viện trưởng? của học viện Thiên Dực sao lại tới đây?"

Các học sinh học viện Thiên Dực kích động đứng lên, đi xuống lầu, nghênh đón Phó viện trưởng của bọn họ.

Thì ra ông ta chính là Phó viện trưởng học viện Thiên Dực?

Già Lam có chút giật mình, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại. Kịp trước, có nhân vật nổi tiếng gì mà nàng chưa gặp qua chứ? Mặc gì phải vì thân phận đặc thù của đối phương mà mất đi lương tâm chứ?

"Già Lam tiểu thư, không biết ngươi có bằng lòng hay không?" Phó viện trưởng cười ôn hòa nhìn cô, ông đã đứng đây quan sát một hồi lâu, chỉ là do mọi người quá mức chuyên tâm nên không nhận ra sự tồn tại của ông.

Có được thư giới thiệu do chính tay Phó viện trưởng là chuyện vinh dự biết chừng nào?

Trong lòng mỗi người đều nghĩ, Già Lam nhất định sẽ tiếp nhận, cơ hội tốt như vậy, vì sao không nhân chứ? Có được thư giới thiệu do phó viện trưởng viết chẳng khác nào đã bước được một chân vào học viện Thiên Dực rồi.

Câu trả lời của Già Lam lại khiến mọi người thất vọng, đồng thời mở rộng tầm mắt: "Cám ơn lòng tốt của ngài! Nếu Liên Minh Ngự Bảo là nơi dựa vào thực lực để nương thân, thế thì ta hi vọng có thể dùng chính thực lực của mình mà tranh thủ. Nếu như nó chỉ là nơi tuyển Ngự Bảo Sư dựa vào đạo lý đối nhân xử thế, một nơi không có công bằng như vậy, không đi cũng chẳng sao!"

Nàng Nàng Nàng Nàng Nàng... Nàng cự tuyệt?

Cả hội trường lặng ngắt như tờ, tiếp đó là âm thanh hít hà bùng lên.

Phó viện trưởng học viện Thiên Dực viết thư giới thiệu đó là bao nhiêu nặng nề rồi? Người bình thường đập muốn bể đầu cũng cầu không được, không ngờ nàng lại dứt khoát từ chối?

Vô số người trẻ tuổi, đặc biệt là một số Ngự Bảo Sư của Bảo Khí Các đều khó tin nhìn Già Lam. Thật hận không thể xông lên hung hăng bóp chết nàng!

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ cơ hội tốt như vậy lại bị nàng làm lãng phí, đúng là phá của không tiếc tay mà! Thật không có thiên lý!

Một đôi mắt sói nhìn chằm chằm Già Lam giống như muốn nhìn thấu nàng, Huhuhu... Tại sao bọn họ không có tài năng ngự bảo thiên phú giống như nàng chứ? Cho dù có được một phần ngàn như cô, bọn họ cũng cảm thấy thỏa mãn.

Người so với người, quả nhiên là tức chết người!

Phó viện trưởng thân nhiên mỉm cười nhìn nàng, đối với sự từ chối của nàng, ông cũng không có để ý lắm. Ngược lại, trong mắt có vài phần tán thưởng: "Tốt! Ngươi có thể giữ vững lương tâm của chính mình, có thể chống lại sức hấp dẫn ở bên ngoài, không quan tâm hơn thua, không kiêu ngạo không nóng nảy, như vậy rất tốt! Lão phu tin tưởng, trong tương lai rất nhanh ngươi sẽ tỏa sáng, nổi danh khắp thiên hạ!"

Đây tuyệt đối là đánh giá cao nhất!

Mấy học sinh học viện Thiên Dực nghe được đánh giá cao mà phó viện trưởng dành cho Già Lam, cả đám đều ghen ghét nhìn về phía nàng.

"Chỉ bằng nàng ta sao? Một kẻ xấu xí mà nổi danh khắp thiên hạ?" Một nam sinh khinh thường chồm vào: "Nếu thật sự có ngày đó, ta liền chặt đầu mình xuống làm trái cầu cho nàng ta đá!"

Mấy người còn lại cười ầm lên.

Già Lam hí hóp mắt, liếc người nọ, thân nhiên nói: "Tên của ngươi?"

"Gi?" Tên học trò kia ngớ người.

"Ta nói, tên của ngươi. Ta sẽ ghi nhớ tên của ngươi, miễn cho sau này không tìm được trái cầu mình muốn." Già Lam hơi mỉm cười, đôi con ngươi xinh đẹp lấp lánh hào quang, tên học trò kia thấy vậy trong lòng có chút hối hận, mơ hồ cảm thấy tương lai mình rất đáng buồn.

“Ta... ta đi không thay tên, ngồi không đổi họ, Tàn Tam Thiếu – Tàn Tô Hoa của học viện Thiên Dực chính là ta!” Không thể mất mặt trước đồng bạn, hắc đàn phải kiên trì tiếp.

Già Lam nhẹ nhàng cười, gật đầu nói: “Ừ, ta nhớ rồi.”

Tùy ý nói một câu lại khiến Tàn Tô Hoa cảm thấy rất bất an, nếu lỡ ngày sau nàng thật sự thành công, hắc sẽ làm sao bây giờ? Chân mày chau lại thành chữ bát, ㄟ lại ㄟ, trong lòng Tàn Tô Hoa bị giày vò rất nhiều.

Mọi người cứ tưởng mọi chuyện đến đây sẽ kết thúc, ai ngờ Già Lam đột nhiên nói với phó viện trưởng: “Phó viện trưởng, nếu ngài thật lòng khen ngợi ta, không ngại cho ta cơ hội tham gia khảo hạch để nhập học vào học viện Thiên Dực chứ? Ta nhất định sẽ không để ngài thất vọng!”

Lúc này, ngay cả phó viện trưởng cũng biến sắc: “Người nói gì? Người muốn tham gia khảo hạch vào học viện Thiên Dực?” Ánh mắt cơ trí của ông ngưng tụ lại, quan sát Già Lam từ đầu đến chân mấy lần, có lẽ là xuất phát từ thói quen phán đoán, ông nhìn thực lực của một người, thường thường sẽ nhìn huy chương đeo bên hông của họ, có thực lực gì chỉ cần nhìn huy chương liền biết ngay.

Già Lam cũng không ngoại lệ, cô căn bản không có huy chương nào hết, cho nên phó viện trưởng phán đoán nàng chỉ có khả năng ngự bảo hơn người, ngoài ra các phương diện khác đều bình thường. Dù sao ở Phương Lâm Quốc, muốn tìm một có Kiếm thuật, Linh thuật và Ngự Bảo Sư xuất sắc thì rất là hiếm.

Lúc này, quan sát một phen, phó viện trưởng liền phát hiện ra đầu mối. Thì ra tiểu nha đầu này là một người không để lộ tài năng, ông chậm rãi gật đầu: “Được. Ba ngày sau, người hãy tới tham dự khảo hạch đi.”

“Cám ơn, ta đi trước.” Mục đích ngày hôm nay đã đạt được, Già Lam không có lý do ở lại nữa, thăm nghĩ nhanh chóng trở về tu luyện Lưu Nguyệt Thuật của sư phụ cho nàng, để xem có thể nhanh chóng trừ bỏ yêu liên trên người hay không.

Già Lam hướng về lầu ba vẫy tay với Tổng Thiếu Nhi, rồi xoay người rời đi, lúc này liền có người hô to: “Phó Phó viện trưởng, tiêu rồi! Phụng Thiên. . . Phụng Thiên, hắc lại chạy mất rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cái ôm mờ ám

Lô ghế khách quy trống rỗng chẳng có ai, Phụng Thiên Sách thừa dịp mọi người đặt chú ý trên người Già Lam liền mang theo thủ hạ của mình lên đi không thấy tăm hơi.

Phó viện trưởng lắc đầu khẽ than, không có bức mình, ngược lại chỉ có nụ cười dung túng giống như chuyện này ông đã tập mãi thành quen.

Già Lam trở về chỗ ở của mình, lập tức bắt đầu nghiên cứu Lưu Nguyệt Thuật.

Lưu Nguyệt Thuật, một học thuật chữa bệnh bậc cao, ngoại trừ công hiệu cứu mạng chữa thương, trong chiến đấu nó còn là kỹ năng trợ giúp vô cùng quan trọng. Chờ khi nàng học xong Lưu Nguyệt Thuật, thực lực cũng sẽ tăng lên. Trong chiến đấu, nàng có thể ung dung chữa thương cho mình và đồng bạn, với nâng cao linh lực.

Kỹ năng trợ giúp này mới nghe thì không có gì đặc biệt, nhưng trong chiến đấu lại có hiệu quả rất cao. Đương nhiên khi thực lực của hai bên ngang nhau, nếu linh lực của nàng tăng thêm liền có thể xoay chuyển càn khôn, kiểm soát cuộc chiến.

Hơn thế nữa, nếu có linh lực mạnh, nàng thậm chí có thể khiến người chết sống lại. . .

Dĩ nhiên, đối với Già Lam mà nói, trừ yêu liên trên người, giữ được mạng nhỏ mới là điều quan trọng nhất.

Bất chèo chân ngồi thiền, không biết là tu luyện bao lâu, đột nhiên Già Lam cảm thấy cả người toát ra ón lạnh, lạnh lẽo càng ngày càng nhiều, trên trán nàng có lớp mồ hôi lạnh mỏng, cả người nàng cũng dần bị đóng băng. . . Hiện tượng này thật sự không bình thường!

Không lẽ nàng tu luyện sai phương pháp rồi? Bị tẩu hỏa nhập ma hả?

Chẳng dám tiếp tục tu luyện nữa, nàng vội vàng thu liễm nội tức, từ trong trạng thái tu luyện đi ra.

“Tiểu Lam Lam, sao lại tu luyện lâu như vậy? Làm người ta đợi lâu muốn chết.” Hai móng heo ở sau lưng bắt đầu sờ soạng, chuyển tới hông nàng, ôm nàng. Hơi thở ấm áp phun ở vành tai, khiến nàng giật thót cả mình. Khuỷu tay theo bản năng húc về đằng sau, lại không có thành công, bị tay của đối phương kẹp chặt, khiến động tác của nàng bị hạn chế.

“Ha ha, ta liền biết nàng muốn đánh ta mà! Con gái phải dịu dàng một chút, người ta mới thích.”

Nghe được lời nói buồn nôn kiểu này, Già Lam liền biết người phía sau là ai. Hai đầu lông mày chau lại, ngược lại bình tĩnh nói: “Người tới nơi này làm cái gì?”

Đúng là âm hồn không tiêu tan, không ngờ hắt lại từ Bảo Khí Các mò tới tận ổ của mình, rốt cuộc trên người nàng có cái gì hấp dẫn khiến hắn kiên nhẫn như vậy? Đương nhiên Già Lam sẽ không tự kỷ cho rằng hắn bị sắc đẹp của mình mê hoặc đâu, thật là đóa hoa kì lạ, nên mới yêu thích diện mạo như mẫu dạ xoa này của nàng sao?

“Nàng cũng thấy đó, có người muốn gây phiền phức cho ta, ta chả còn chỗ để trốn rồi, đành trốn ở chỗ của nàng thôi. Nàng sẽ không nhẫn tâm để ta bị lão già kia bắt đi chứ?” Không thấy rõ mặt hắn, nhưng Già Lam có thể tưởng tượng được bộ dạng của hắn lúc này rất đáng bị đánh đòn, hắn chẳng những đem pho viện trưởng học viện Thiên Dực kêu là lão già, đúng là hắn có bản lĩnh khiến người sống sờ sờ phải tức chết mà!

“Thân là đại thiếu gia của thiên hạ đệ nhất gia ở Phụng Lăng Quốc, lại phải dùng phương thức giả làm công tử ăn chơi để nguy trang bảo vệ chính mình, người không cảm thấy mình thật đáng thương sao?” Già Lam cười nhàn nhạt, âm thanh mỉa mai hoặc tràn đầy chắc chắn.

“Nguy trang?” Phụng Thiên Sách không kiềm chế được nở nụ cười, thỉnh thoảng khẽ sát vào tai nàng, phả hơi thở nóng bỏng: “Tiểu Lam Lam! Nàng xứng đáng là hồng nhan tri kỉ của ta! Nàng là người đầu tiên nhìn thấu nguy trang của ta, nàng nói xem, ta có lí do gì không thích nàng?”

“Cuối cùng người cũng đã thừa nhận?” Già Lam đưa tay đẩy hắn ra, không ngờ hắn lại thừa nhận một cách sáng khoái như vậy.

“Tất nhiên! Cái này có gì không thể thừa nhận?” Phụng Thiên Sách cười tới thoải mái hào hứng, lại đột nhiên thu nụ cười, làm bộ bất đắc dĩ thở dài: “Nàng biết không, thân là đại thiếu gia của đệ nhất gia tộc trên đất Phụng Lăng Quốc này, trời sinh nhất định là không tầm thường... Aiz, ta vừa được sinh ra đã được mọi người chú ý, có rất nhiều gia tộc mơ ước thân thể của ta, khát vọng mấy bà vợ lớn nhỏ trong nhà có thể sinh ra mấy đứa con gái nữa, để kết thân với ta. Ta phải tốn rất nhiều công sức để nguy trang cho chính mình đó, như vậy mới có thể che giấu được tài hoa tuyệt vời và đầy bụng chiến lược, để cho mấy đóa hoa đào đó tránh xa ta ra.”

Đột nhiên hắn đưa tay bưng mặt nàng lên, mặt đối mặt với nàng, nháy nháy mắt nói: “Sao nào? Hiện tại đã biết ta đặc biệt hơn người, có phải nàng càng yêu mến ta thêm đúng không?”

“Người lừa được tất cả mọi người nhưng không lừa được ta!” Già Lam nhìn thẳng vào đáy mắt hắn, khoảng cách của hai người bằng hai ngón tay, nhìn lẫn nhau, có thể nghe rõ hô hấp của đối phương. Già Lam không có chút khách sáo, cứ nhìn chăm chăm đối phương như thế, muốn nhìn thấu đối phương một cách triệt để. Nàng sâu kín nói: “Từ trong mắt người, ta nhìn thấy được tài năng người che giấu, người giống như một thần binh ngàn năm, một khi ra khỏi vỏ, nhất định sẽ tỏa sáng bốn phương, khiến người trong thiên hạ phải khiếp sợ! Nhưng bây giờ, người lại kiên quyết đem nhét vào trong vỏ kiếm điều khắc đẹp đẽ, cố gắng dùng sức lôi cuốn bên ngoài để che giấu bản chất thật sự của thần binh của người. Hiện tại người đang ngủ đông, đang chờ cơ hội thuộc về người. Người giống như người, một khi không ra khỏi vỏ thì thôi, nếu đã ra khỏi vỏ, chắc chắn sẽ như sấm vang chớp giật, mạnh mẽ quyết liệt khắp bốn phương! Ta nói có đúng không?”

Phụng Thiên Sách rất khác thường cười ha hả, cười đến thờ không được, tiếng cười kéo dài một hồi lâu, hắn mới từ từ ngừng lại, ánh mắt rời rạc nhìn về phía Già Lam khiến người ta nhìn không ra vẻ mặt, mà mỉa mai phát: “Nàng nói rất đúng! Ta chính là thần binh ngàn năm, không đúng không đúng, thần binh ngàn năm không đủ để hình dung tài năng tuyệt vời và thiên phú xưa nay chưa từng có của ta. Hắn là nên dùng thần binh thượng cổ vạn năm mới đúng, như vậy mới chính xác! Tiểu Lam Lam, nàng nhìn đi, về sau có ai bắt nạt nàng, ta liền lấy thần binh thượng cổ là ta ra để bảo vệ nàng, giết một cái sấm vang chớp giật, thiên hạ cũng phải kinh sợ!... Sao? Có phải nàng đã bị sức quyến rũ của ta mê hoặc rồi đúng không?”

Già Lam hít sâu một hơi, nàng có chút bội phục Phụng Thiên Sách nhân văn vĩ đại, bằng không bà ta làm sao sinh ra được đóa hoa kì dị như thế này?

“Một chút cũng không có, hiện giờ ta không muốn nói chuyện với người nữa, mau lấy tay của người ra!”

“Giật rồi à?” Khuôn mặt tuấn mỹ của Phụng Thiên Sách hiện lên nụ cười tà mị, tay ôm eo nàng càng siết chặt hơn, giọng nói từ tính dễ nghe: “Lẽ nào nàng không có phát hiện, khi nàng tu luyện một mình, thân thể sẽ rất lạnh à? Ta ôm nàng là vì muốn sưởi ấm cho nàng, không ngờ nàng chả thèm cảm kích, thật khiến người ta đau lòng!”

Già Lam ngẩn người rõ ràng, lúc này mới nhận ra khác thường. Đúng vậy, lúc đầu tu luyện không hiểu tại sao trên người nàng xuất hiện khí lạnh thấu xương, cực chẳng đã mới ngừng tu luyện. Hiện tại được hắn ôm, khí lạnh trên người hầu như đã biến mất hoàn toàn, nàng không rõ khí lạnh thật sự biến mất hay là vì nhiệt lượng trên người hắn hòa tan khí lạnh.

Nhìn ra nghi vấn của nàng, Phụng Thiên Sách chậm rãi thả lỏng tay, khẽ nhíu mày: “Nếu nàng không tin, ta không ôm là được.”

Thân thể vừa rời khỏi người hắn, lần thứ hai khí lạnh tập kích, Già Lam run người mấy cái. Thì ra, khí lạnh không có bị đuổi đi hết, đúng là vì hắn cho nên khí hàn mới được hòa tan.

Cẩn cẩn môi tựa như nàng đang làm một quyết định to lớn, Già Lam thò tay, thô lỗ túm cổ áo của Phụng Thiên Sách, đem hắn kéo lại. Lúc này đổi lại, là nàng chủ động ôm hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đánh gục Phượng Thiếu

Thân thể dính vào nhau trong giây lát, hai người đồng thời run rẩy, giống như bị điện giật, một dòng có điện nhỏ chạy dọc trên thân thể.

Già Lam ngửa đầu lên, đôi mắt to đẹp mở to nhìn thẳng vào Phượng Thiên Sách.

Mùi hương tuyệt liên nhẹ nhàng khoan khoái quanh quần xung quanh thân thể hắn, từng dòng hương thơm dịu mát tỏa ra từ thân thể hắn. Trong thoáng chốc, Già Lam sinh ra ảo giác, phảng phất như thấy đỉnh núi tuyết, nam tử mặc trường bào màu trắng đứng sừng sững trên sườn núi trong gió vu vu. Chung quanh thân thể hắn là từng gợn mây nhạt bồng bềnh trôi nổi, mưa gió cũng không thể cướp đi ý chí của hắn, băng tuyết làm nền càng khiến hắn giống như thần tiên muốn bay theo gió.

Nam tử có hơi thở sạch sẽ mát lạnh như thế này làm sao có thể làm ra chuyện cực kì hoang đường?

Hình ảnh người trước mặt từ từ không rõ, cho tới khi...

“Ôi, thật thô lỗ!” Thanh âm của hắn vừa vang lên liền đem mọi hình ảnh tốt đẹp trong đầu Già Lam đập nát bấy, kéo nàng về hiện thực. Nàng chắc chắn là bị điên rồi! Không ngờ nàng lại cho rằng trên người hắn có tiên khí, đúng là một kẻ lãng lơ thích trêu chọc người khác!

Muốn đẩy hắn ra nhưng lại tham luyến độ ấm của hắn. Già Lam đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng quyết định tiếp tục ôm cái lò sưởi ấm này, không thể bạc đãi thân thể của mình được.

“Tiểu Lam Lam, nàng ôm ta chặt như thế, ta sẽ không thể cầm giữ nổi nha.”

Già Lam trừng mắt nhìn khuôn mặt mỉa mai hoặc lãng lơ của hắn, hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên nở nụ cười nhàn nhạt, nụ cười dữ tợn mà yêu mị: “Phượng Thiếu tiên tư ngọc dung, thiên nhân chi tử, nhan sắc như vậy mới thật sự khiến người ta thêm nhỏ dãi, ta sợ người không kiềm chế được chính là ta...”

Nàng đưa tay đặt lên trên ngực hắn, dùng sức đẩy, khiến hắn ngã lên giường. Thân thể của nàng cũng nghiêng về trước mà ngã xuống, nằm trên người Phượng Thiên Sách, ánh mắt yêu mị nhưng đáy mắt lại rất thanh tịnh.

Tư thế một trên một dưới, hơi thở mập mờ vây quanh, mắt phượng của Phượng Thiên Sách híp lại, nhìn như mê ly nhưng cũng vô cùng thanh tịnh. Hai tay hắn ôm lấy thắt lưng Già Lam, không chút kiêng kỵ vuốt ve, vẻ mặt rất là hưởng thụ: “Ta rất vui lòng thỏa mãn tất cả nhu cầu của nàng”

“Thực sự?” Già Lam nằm rạp trên ngực hắn, thân thể mềm mại như rắn, xinh đẹp lại mê người.

“Đương nhiên là thật rồi.” Tầm nhìn của Phượng Thiên Sách từ cằm nàng di chuyển đến cái cổ trắng nõn mảnh khảnh của nàng, chậm rãi trượt xuống, đôi mắt màu hổ phách không ngừng thay đổi, tản ra màu sáng kì lạ.

“Ta biết rồi.” Già Lam nhàn nhạt nhếch môi cười, để tay trong ngực hắn, từ từ trượt xuống về phía dưới, trượt xuống vị trí xương vai hắn, ánh mắt nàng đột nhiên trở nên hung ác, bắn ra tinh quang, ba ngón tay nàng bấm vào yếu huyệt của hắn, nhanh chóng ngăn lại tất cả phản kháng. Nàng dùng tư thế nửa đứng nửa cưỡi, một tay đè xương bả vai của đối phương, một tay hướng về ngực hắn nện từng cú đấm xuống!

Giờ khác này, nàng đã đợi quá lâu!

Cái tên lãng lơ chán sống này, vẫn nên đánh!

Lúc trước có người ngoài, nàng không tiện ra tay, hiện tại chỉ còn lại hai người, cơ hội tốt như vậy nàng không đánh hắn một phen như vậy thật khiến bản thân uất ức mà.

Mỗi một quyền đánh xuống đều vang dội vô cùng, không chút nào lưu tình.

“Lãng lơ chết tiệt, ta sớm muốn đánh ngươi một trận rồi!”

Bốp bốp!

“Ngươi chính là kẻ lãng lơ khiến ta mắc ói nhất!”

Bốp bốp bốp bốp!

“Mặc kệ là thật hay giả, ngày hôm nay ta nhất định phải thay trời hành đạo, đập cho ngươi một trận no đòn!”

Bốp bốp bốp bốp bốp bốp!

Đánh thật sáng khoái!

Lo lắng gây tổn hại tới bộ mặt cao quý của Phụng Thiếu, Già Lam cố ý né không búp vào mặt hắn, chỉ đánh vào những nơi người ta không phát hiện dấu vết bị thương. Vừa thoải mái hơn một chút, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, sau đó là tiếng đập cửa vang lên: “Già Lam, mau mở cửa! Ta có chuyện muốn hỏi nàng.”

Là thanh âm của Sở Chiêu Viêm!

Âm thanh quyền đầm rơi như mưa tạm thời đình chỉ, Già Lam đang suy nghĩ, Sở Đại Thiếu tới tìm nàng làm gì? Lúc này, có một giọng nói vang lên thay nàng đáp: “Không có lễ phép! Không nghe thấy chúng ta đang bận à?”

Khóe mắt Già Lam hung hăng co giật, tức giận lườm người nằm dưới mình, nhìn bộ dạng của hắn rất là hưởng thụ, chẳng có dấu hiệu vừa bị người ta đập một trận, miệng cười toe toét nhìn nàng khiêu khích.

Cái tên lăng lợ chết tiệt! Hắn ngại chuyện xấu giữa hai người bọn họ bị ít người biết quá à?

“Tiểu Lam Lam, ta chỉ biết là nàng yêu thương ta, biết ta bị ngựa liên giúp ta giải ngựa. Sao rồi, hết giận rồi chưa?”

Già Lam giọng cao nồm đồm, hít vào thật sâu, xem ra nàng chưa đủ độc ác, sớm biết hắn như thế nàng nhất định không chịu đựng nữa, đập hắn chết cho rồi.

Ngoài cửa, Sở Chiêu Viêm nghe được giọng nói của nam nhân từ trong phòng truyền ra, sắc mặt hắn liền âm trầm xuống, không hiểu tại sao lại tức giận.

Giọng nói này rõ ràng là Phụng Thiếu, tại sao hắn lại ở trong phòng Già Lam?

Nữ nhân đáng chết, nàng cư nhiên không biết xấu hổ như vậy để một người nam nhân đi vào phòng mình?

Chờ chút, vừa rồi nghe thấy âm thanh kì quái... Chẳng lẽ hai người trong đó...

Tưởng tượng ra hình ảnh mập mờ kia, mặt Sở Đại Thiếu càng lúc càng đen thui, đen như đất nồi, vốn lẽ hắn còn muốn đến nghiệm chứng một chút, xem nàng có thật là Già Lam hay không. Hiện tại, hắn không hề còn chút ý nghĩ nào về chuyện này nữa.

Tức giận như ngọn lửa bùng bùng thiêu đốt dưới đáy lòng hắn. Không biết là vì nàng lừa dối mình, hay là vì nguyên nhân khác. Nói tóm lại, hắn không muốn ở lại chỗ này dù chỉ một giây.

“Không quấy rầy hai vị! Lần sau Phụng Thiếu tới, nhất định phải thông báo với chủ nhân của phủ đệ một tiếng. Sở phủ của chúng tôi không phải người nào muốn tới thì tới, muốn đi thì đi đâu!”

Lạnh lùng bỏ lại một câu, gương mặt tuấn tú của Sở Chiêu Viêm, phát tay rồi đi.

"Ha ha, xem ra Tiểu Lam Lam nhà chúng ta rất có sức hấp dẫn..." Phụng Thiên Sách thừa dịp Già Lam thoáng phân tâm, hắn nhanh như chớp bắt lấy bàn tay đang bám tại yếu huyệt của hắn. Thân thể đột nhiên khê lạt, hắn đẩy Già Lam ra, nhẹ nhàng rơi xuống.

Trong lúc lộn mình, động tác vừa nhanh vừa mạnh mẽ như mây trời nước chảy, Già Lam giật mình ngẩn người.

Thân thủ nhanh thật!

Nàng bị ảo giác à?

“Sở Đại Thiếu là người có lòng dạ hẹp hòi, không biết hắn có đi tìm Phó viện trưởng mach lẻo, tiết lộ hành tung của ta, ta vẫn nên đi trước thôi, ngày khác quay lại thăm nàng.”

Già Lam còn chưa có phản ứng kịp, hắn tiêu sái khoát khoát tay, rất nhanh liền đi ra ngoài.

“Phụng Thiên Sách, người rốt cuộc là người như thế nào?”

Chân mày Già Lam chậm rãi nhíu lại, càng ngày càng không nhìn thấu hắn.

Đợi lúc sau hoàn hồn, Già Lam suy tư có nên tiếp tục tu luyện Lưu Nguyệt Thuật hay không, bấy giờ mới phát hiện khí lạnh trên người đều biến mất. Kì quái, sao khí lạnh lại không còn? Hơn nữa, sao nàng ôm Phụng Thiên Sách mới có thể khiến khí lạnh giảm bớt? Đây là chuyện như thế nào?

Thùng thùng! Thùng thùng!

Có âm thanh gõ vào bệ cửa sổ!

“Ài?” Già Lam bước lên, mở cửa sổ ra. Sau đó nhìn thấy con thú nhỏ màu trắng đốm đáng dựa vào mép cửa sổ, tư thế ngạo mạn, lười biếng lại lăng lợ làm nàng liên tưởng đến tên cực phẩm lăng lợ Phụng Thiếu kia.

Nàng gần như cho rằng, Phụng Thiên Sách là vị sư phụ thần bí của mình...

Không thể nào! Tuyệt đối không có khả năng!

Sư phụ của nàng nhất định là người sáng suốt uy vũ, đức hạnh cao cả, là một nhân vật không tầm thường, tuyệt đối không thể là tên cực phẩm lăng lợ Phụng Thiên Sách!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nữ nhân nên tự mình vươn lên

“Người xấu xí, còn nhớ ta không?” Con thú nhỏ đốm đáng rung rung bộ lông màu trắng xinh đẹp của nó, bộ dạng kia thật có thể sánh bằng người nào đó.

Già Lam mỉm cười đáp trả: “Nhớ chứ, người không phải là ‘hoa gặp hoa nở’ sao?”

Con thú nhỏ đan chéo chân đứng hơi trật một cái, lỗ mũi nho nhỏ phun ra khí trắng, quay đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hất sang một bên: “Không biết lễ phép! Ta không thèm chấp nhặt với người!”

Già Lam cười nhạo thâm trong bụng, có thể nuôi dưỡng một con thú vừa kiêu ngạo lại có tính nét xấu như vậy, đương nhiên chủ nhân nó không phải là người bình thường. Trong đầu nàng lóe lên thân kinh hồng, càng khiến nàng hiếu kỳ, sư phụ nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào?

“Thiên Thiên, người tìm ta để làm gì? Sư phụ kêu người đến truyền tin cho ta à?”

Con thú nhỏ không hài lòng nhảy dựng lên, kêu gào: “Không được gọi ta là Thiên Thiên! Cái tên này chỉ có một mình chủ nhân gọi! Tất cả người khác đều không được!”

Già Lam nhún vai tỏ vẻ không sao hết, nói: “Ừ, không gọi người là Thiên Thiên cũng được, vậy ta gọi người là ‘hoa gặp hoa nở’, con gà chết toi, hay là cái rắm nhỏ. Tự người chọn một tên đi!”

Con thú nhỏ như muốn phát điên, bộ lông trắng muốt không ngừng run rẩy. Hai mắt trừng nàng, trừng một hồi lâu nó cúi đầu, xì một tiếng: “Được rồi, Thiên Thiên thì Thiên Thiên.”

Khóe miệng hơi nhếch lên tạo thành độ cong rất nhỏ, rất nhanh liền thu hồi, Già Lam cảm thấy thú vị nhìn nó, hỏi: “Sư phụ kêu người đến đây, rốt cuộc có dặn dò gì không?”

Nghe lời muốn cầu cạnh của nàng, con thú nhỏ rung lông chim của nó lên, ngẩng cao đầu đắc ý nói: “Chủ nhân kêu ta tới nói cho người biết, trong lúc người tu luyện Lưu Nguyệt Thuật sẽ có một chút triệu chứng kì quái, ngàn vạn lần người đừng bị chuyện này hù mà sợ té đài ra quần, đây chỉ là hiện tượng bình thường. Về sau mỗi lần tu luyện, nên tìm một người có thể chất thuần dương ở bên cạnh giúp đỡ người. Nếu không kết quả của người rất tệ thắm!”

Thế chất thuần dương? Già Lam liền nghĩ tới Phụng Thiên. Có lẽ nào lại trùng hợp như vậy? Cố tình người có thể chất thuần dương lại là Phụng Thiên Sách. Không lẽ mỗi lần nàng tu luyện Lưu Nguyệt Thuật đều phải ôm cái con lăng lợ kia để tu luyện?

Cả người nàng nổi da gà, trên đời này có chuyện gì đáng sợ hơn chuyện này không...

“Từ cách này ra, sư phụ có nói tới biện pháp khác không?” Già Lam lau mồ hôi, nàng muốn bỏ cuộc không tu luyện nữa.

Đột nhiên, con thú nhỏ mang vẻ mặt oán giận nhìn chằm chằm nàng, nói lầm bầm: “Không có! Chỉ có biện pháp này thôi! Có biện pháp này, người nên âm thầm cảm thấy vui mừng thì có!”

Già Lam run sợ, không hiểu mình đắc tội với vật nhỏ này từ khi nào nha! Tại sao mỗi lần gặp nàng nó đều vác cái bản mặt như đi gặp kẻ thù vậy?

“Có người đến, ta phải đi rồi, chủ nhân còn đang chờ ta về!” Con thú nhỏ khề cử động lỗ tai, bóng dáng nhỏ bé nhảy xuống bệ cửa sổ, vừa đi được vài bước nó liền nhảy trở về: “Không được tố cáo trước mặt chủ nhân ta, ai tố cáo người đó chính là... Người đó chính là con gà chết toi!” (Ngữ: =] Thiên Thiên em chơi ngu vậy)

Nói xong, bóng dáng của nó lóe lên, rất nhanh liền biến mất.

Con vật nhỏ này! Vừa nhỏ mọn lại nhiều chuyện.

Nàng có muốn tố cáo nó, nàng phải tìm được chủ nhân của nó trước mới nói.

Một lúc sau, ngoài cửa vào sân, xuất hiện một bóng dáng quen thuộc.

"Thiên Nhi, sao ngươi lại tới đây?"

Mắt Thiên Nhi ửng đỏ giống như chịu uất ức nào đó.

"Đã xảy ra chuyện gì? Có người bắt nạt ngươi à?" Già Lam hỏi.

Tổng Thiên Nhi điều chỉnh lại cảm xúc, uất ức đan chiếu các ngón tay vào nhau, nói: "Ta vừa về nhà, nghe trộm cha ta và bà mới đang bàn luận chuyện hôn sự. Cha ta nói linh lực của ta kém cỏi, kiếm thuật thì tập luyện không tốt nên không có cơ hội gả cho Sở Đại Thiếu, tiếp tục ở lại thành Lạc Xuyên cũng không có tiền đồ gì. Ông dự định cho bà mới lên hoàng thành làm mai, để cho ta gả vào một gia tộc lớn nào đó ở hoàng thành... Già Lam, ngươi nói ta phải làm sao đây? Ta không muốn gả cho người mà ta chưa từng biết mặt!"

Hai mắt lưng tròng khiến người ta thương tiếc.

Già Lam nhìn nàng một hồi, mới bình tĩnh phân tích: "Ta hỏi ngươi, ý nguyên ban đầu của chuyện cha ngươi muốn đem ngươi gả ra ngoài là gì?"

Tổng Thiên Nhi hơi ngần ra, thành thật trả lời: "Bởi vì cha ta nói, Tổng gia chúng ta chỉ có tiền thôi là không đủ. Phải có thế lực đáng tin bảo vệ chúng ta, Tổng gia chúng ta mới có thể trường tồn."

"Vậy thì được rồi! Cha ngươi lo lắng nhất chính là Tổng gia các ngươi không có quyền thế chống đỡ, sẽ có một ngày suy tàn. Như vậy giả sử, thực lực của ngươi tăng lên, ngươi có năng lực bảo vệ những người trong gia tộc. Cha ngươi sẽ không cần lo lắng tìm nơi gả ngươi đi, phải không? Nói không chừng tới lúc đó tình huống lại đảo ngược, cha ngươi còn phải coi chừng cửa lớn của Tổng gia, chờ vô số thanh niên trẻ tuổi đẹp trai lại tài giỏi tới cửa cầu hôn, muốn dựa hơi cầu xin Tổng gia các ngươi che chở."

"Thật sao?" Tổng Thiên Nhi nhìn thẳng vào đôi mắt sáng tràn ngập tự tin của Già Lam, linh hồn của nàng bị rung động thật sâu. Sự tự tin của Già Lam vô tình lây sang Tổng Thiên Nhi, tiếp thêm sức mạnh cho nàng. Trong nháy mắt, nàng bị thuyết phục, lòng tin của Già Lam biến thành tín niệm của nàng, triển vọng của Già Lam biến thành triển vọng trong lòng nàng, nàng giống như nhìn thấy được ngày mình có đủ thực lực bảo hộ gia tộc mình!

"Già Lam, ngươi có thể giúp ta hay không? Chỉ cần có một ngày như thế, ngươi muốn ta làm cái gì, ta cũng nguyện ý!"

Tổng Thiên Nhi chưa bao giờ muốn trở nên mạnh mẽ như vậy, trong lòng nàng giống như có ngọn lửa rạo rực thiêu đốt!

Già Lam nhìn ra được khát vọng trở thành người mạnh mẽ trong đáy mắt Tổng Thiên Nhi, nàng âm thầm gật đầu, vui mừng nhếch môi. Không sai, đây chính là thứ nàng muốn thấy!

Đều là nữ nhân, nhưng nàng hiểu rõ hơn bất kỳ ai, nữ nhân ở thế giới này không được đối xử bình đẳng. Nữ nhân chỉ có thể tự mình vươn lên, tự lập, khi đó mới thật sự được tôn trọng!

"Được, ta hỏi ngươi, ngươi có cảm thấy hứng thú với được liệu hay không?"

Tổng Thiên Nhi gật đầu như giả vờ: "Khi còn bé, thân thể ta yếu ớt lại nhiều bệnh. Phải uống rất nhiều thuốc, bệnh lâu uống thuốc nhiều, ta cũng có thể tự mình chế thuốc. Cha ta từng nghĩ tới chuyện đưa ta học để trở thành luyện dược sư, thế nhưng không có luyện dược sư nào chịu nhận ta làm đồ đệ, bởi vì... Bởi vì họ nói ta là con gái nhà giàu mới nổi, không có tư cách trở thành luyện dược sư." Nàng ừm khuất bẹp bẹp miệng, lộ ra một chút tự ti.

Già Lam nhìn nàng, trong lòng có chút cân nhắc: "Vậy ngươi có cảm thấy hứng thú với động vật nhỏ, côn trùng nhỏ hay không?"

Lần thứ hai Tổng Thiên Nhi gật đầu như giả vờ, bẻ ngón tay ra đếm: "Nhà ta nuôi rất nhiều tầm con, thỏ, rùa, con nhện, rết, còn có rắn hoa, rắn bốn mắt, măng xà..."

Già Lam đỏ mặt, sở thích của con nhỏ này thật là đặc biệt.

"Hai quyển sách này là bí tịch tu luyện Luyện Đan Thuật và Cổ Thuật, ngươi cầm về từ từ nghiên cứu cho tốt, có chỗ nào không hiểu thì chúng ta cùng nhau nghiên cứu. Tin tưởng ta đi, chờ tới khi ngươi đem Luyện Đan Thuật và Cổ Thuật tu luyện đến mức nhuần nhuyễn, ngươi sẽ có được sự tôn trọng của mọi người! Đến lúc đó, cha của ngươi sẽ không còn coi thường ngươi nữa, càng không ép buộc ngươi phải lập gia đình, ông nhất định sẽ lấy ngươi làm niềm tự hào!"

"Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ khiến ngươi trở thành người mạnh mẽ!" Vô vọng vai Tổng Thiên Nhi, Già Lam để cho nàng một ánh mắt yên tâm.

Tổng Thiên Nhi ngẩng đầu, nhìn vào ánh mắt sáng ngời như ngọc của Già Lam, trên người nàng giống như được tiếp thêm sức mạnh, nàng nặng nề gật đầu một cái, lựa chọn tin Già Lam một cách vô điều kiện.

Hai người nhìn nhau mà cười, tình hữu nghị kỳ diệu kéo gần lại khoảng cách của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tiệc học trò ưu tú

Hai ngày chớp mắt trôi qua, ngày mai là ngày khảo hạch của học viện Thiên Dục, dưới sự trợ giúp của vòng ngọc gia truyền Già Lam tích tụ đầy đủ linh khí, tu luyện cũng có chút kết quả. Còn về Lưu Nguyệt Thuật, Già Lam không dám tùy tiện tu luyện nữa, thâm nghĩ chờ vượt qua khảo hạch sẽ đi tìm Phụng Thiên Sách, bắt hắn giúp nàng tu luyện.

“Già Lam, ngươi mau chuẩn bị một chút, đại thiếu gia mời ngươi dự tiệc.” Thanh âm của nha hoàn trong phủ vang lên.

Mời nàng đến dự tiệc? Từ khi nào nàng có vinh hạnh này? Được Sở đại thiếu gia mời, tham dự tiệc của Sở gia? Không có chuyện lại lấy lòng, không phải người gian cũng là kẻ trộm.

“Trong buổi tiệc có những ai tham dự?” Nàng suy nghĩ một chút liền bổ sung thêm: “Phụng Thiên có đến không?”

“Người tham gia yến tiệc đều là những học trò ưu tú của học viện Thiên Dục, Phụng Thiên ngươi nói... Đúng, dự tiệc còn có một vị công tử họ Phụng từ hoàng thành đến.”

Mắt Già Lam lóe sáng, ban đầu nàng thấy Phụng Thiên Sách chỉ hận tránh không kịp, hiện tại nàng có chút hi vọng được gặp hắn, bởi vì hắn là cái lờ sỏi bằng xương bằng thịt có thể giúp nàng tu luyện Lưu Nguyệt Thuật.

“Được, ta lập tức đến!”

Trong yến tiệc, Sở Đại Thiếu ung dung chào hỏi khách mời, đem phong cách công tử thế gia vọng tộc phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, thành thạo. Khách mời hôm nay, đều là học trò ưu tú của học viện Thiên Dục, cũng chính là sư huynh, sư tỷ sau này của hắn. Mặc dù, hắn coi thường việc phải nịnh bợ người khác, nhưng vì tương lai của Sở gia, hắn vẫn cố ép bản thân, nhanh chóng tạo mối quan hệ tốt với những người này, vì tương lai của hắn ở học viện Thiên Dục mà lót đường.

Trong đám đông, có một vị khách không mời mà đến, đó chính là Phụng Nhị Thiếu người ngồi ở vị trí đầu tiên bên trái hắn.

Phụng Nhị thiếu gia – Phụng Thiên Dục, danh tiếng của hắn ở hoàng thành không thua kém gì Phụng Thiên Sách. Chỉ khác là, Phụng Thiên Sách nổi tiến là hoàng đường, Phụng Thiên Dục lại nổi tiếng vì văn võ song toàn, mười lăm tuổi đã được học viện Thiên Dục mời đến học tập, được gọi là thiên tài số một của học viện Thiên Dục. Phụng Thiên Dục không chỉ nổi tiếng ở Phụng Lâm Quốc, mà còn là nhân vật nổi tiếng nhất trên đại lục Hạo Thiên, là một trong số Hạo Thiên Bát Công Tử.

Vô số quang sáng bao phủ hắn, hắn phải được tòa sáng hấp dẫn ánh mắt của người. Đáng tiếc, trên đầu hắn vẫn còn một Phụng Đại Thiếu, lúc nào cũng che giấu đi hào quang của hắn!

Khi mọi người còn đang nghị luận chuyện thiên phú dị bẩm của Phụng Thiên Dục, mười lăm tuổi đã tu luyện đến Linh sư cấp 4, Phụng Thiên Sách đột nhiên được viện trưởng học viện Thiên Dục, cũng chính là đệ nhất cao thủ Tứ Đồ Trường Thăng nhận làm con nuôi... Dựa vào cái gì Phụng Thiên Sách được như thế? Phụng Thiên Sách tư chất bình thường, trời sinh là bao cỏ, dựa vào cái gì được viện trưởng Tứ Đồ nhận làm con nuôi, dựa vào cái gì hắn có thể chiếm được địa vị mà Phụng Thiên Dục hắn ao ước?

Khi mọi người bàn luận Phụng Thiên Dục gia nhập nhóm Hạo Thiên Bát Công Tử, chính là lúc Phụng Lâm Quốc kiêu ngạo nhất, bỗng nhiên Phụng Thiên Sách được hai trong tám vị Hạo Thiên Bát Công Tử theo đuổi, thế phải nhận hắn làm đại ca? Phụng Thiên Sách dựa vào cái gì chứ? Muốn tài năng không có tài năng, muốn nhân phẩm không có nhân phẩm, tại sao hắn được Bát Công Tử theo đuổi chứ? Nguyên bản, Phụng Thiên Dục còn lấy danh hiệu Hạo Thiên Bát Công Tử mà nở mày nở mặt, thỉnh thoảng cảm thấy danh hiệu này chính là sỉ nhục của hắn!

Chính vì đồ kị, cũng vì không vừa mắt Phụng Thiên Sách, cho nên càng quan tâm đến hành tung của Phụng Thiên Sách. Mọi hành động của Phụng Thiên Sách, y đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Y muốn nhìn xem, trên người đại ca của y có sức hấp dẫn gì có thể khiến cho hắn luôn gặp vận may kì lạ như vậy.

Trong lúc suy tư, Phụng Thiên Dục ngắm nghía ly rượu trong tay mình, ngón tay thon dài giống như tác phẩm điêu khắc tinh xảo, y híp cặp mắt dài hẹp của mình, khóe mắt không có vết nhăn khi cười, gương mặt lạnh lùng xinh đẹp như ngọc.

“Nhị Thiếu, tại sao ngươi lại có hứng thú với một con nha đầu như vậy?” Sở Chiêu Viêm cười thăm dò. Kể từ sau khi tức giận rời khỏi căn phòng Già Lam, hắn không có đi tìm nàng nữa, càng không đồng ý nhắc đến nàng với bất kì ai. Ai ngờ Phụng Nhị Thiếu đột nhiên tới, liền nói thẳng muốn gặp Già Lam, điều này khiến hắn rất bất ngờ.

Phụng Thiên Dục không trả lời, chỉ câu môi cười, nụ cười xinh đẹp lại có chút âm u lạnh lẽo. Nam tử ngồi bên cạnh hắn, cũng là một học trò ưu tú trong học viện Thiên Dục – Tần Tô Hoa, cười trêu: “Sở Đại Thiếu, ngươi thật là nông cạn. Từ trước tới nay, Phụng Nhị Thiếu lúc nào cũng quan tâm đến hành tung của Phụng Đại Thiếu, đồ đạc của Phụng Thiếu như thế nào, phòng ngủ ra làm sao, sử dụng nhà xí nào... Nhị Thiếu đều rất có hứng thú, đừng nói chỉ là nữ nhân Phụng Đại Thiếu từng chạm qua, ha ha...”

Tiếng cười còn chưa dứt, đột nhiên nghe phịch một tiếng. Tần Tô Hoa đang ngồi trên cao bỗng dưng bắn lên, quay vòng trên không trung ba vòng, nặng nề rơi xuống, ngã chụp ech, hết sức thảm hại!!!

Bấy giờ, bốn phía đều vang lên tiếng cười, cả đám nhìn có chút hả hê.

Tần Tô Hoa à Tần Tô Hoa, lẽ nào ngươi không biết Phụng Nhị Thiếu là người cực kì không thích đùa giỡn hay sao? Dám nói đùa với Phụng Nhị Thiếu như vậy, hơn nữa hần còn không biết sống chết lấy từ huyết của Phụng Thiếu ra bàn luận, đúng là tự tìm đường chết!

Triệu Nhã Nhi cười nhạt liếc nhìn Tần Tô Hoa nằm trên mặt đất, đồng tình lắc đầu, ả chậm rãi đi tới bên cạnh Phụng Thiên Dục, ánh mắt lờ mờ nhìn sườn mặt hần, nhẹ nhàng nói: “Nhị Thiếu, thật ra ngươi không cần để ý tới Già Lam, Phụng Đại Thiếu chỉ có hứng thú nhất thời với Già Lam thôi, ta đoán chỉ là đúng lúc Phụng Đại Thiếu muốn tìm xấu nữ trấn tà, nên mới chỉ định Già Lam. Ngươi gặp qua nàng rồi liền hiểu rõ lời ta nói, nam nhân bình thường sẽ không thích nữ tử có dung mạo như vậy.”

“Phải không?” Ánh mắt như ngọc đen của Phụng Thiên Dục phát sáng, nhưng tà ác vẫn không giảm bớt: “Ta đương nhiên hiểu, đại ca ta dù có danh tiếng xấu. Nhưng ngươi có từng thấy đại ca ta tiếp xúc thân mật với người khác, cho dù là thị nữ bên người hần, hần cũng chưa từng chạm qua. Còn Già Lam, nàng ta ra tay đánh đại ca, hần cũng không tức giận, ngược lại còn bảo vệ nàng ấy, đủ để chứng tỏ nữ tử này không đơn giản...”

Sắc mặt Triệu Nhã Nhi ngưng trọng, cẩn thận nghĩ lại cũng thấy lời nói của Phụng Thiên Dục rất đúng. Nếu như không phải ả tận mắt nhìn thấy, ai có thể tin rằng phế vật Già Lam lại có thiên phú ngự bảo, đồng thời còn khiến Bảo Khí Các chấn động một phen.

“Nhị Thiếu, ngươi hoài nghi, Phụng Đại Thiếu và Già Lam có quan hệ mờ ám không muốn người khác biết? Bọn họ có thể quen biết nhau từ trước?”

“Không! Ta chỉ muốn nghiệm chứng xem mắt nhìn người của đại ca ta có tốt hay không...” Tia sáng âm u chợt lóe trong đáy mắt hần, Phụng Thiên Dục hơi hí mắt, có chút suy nghĩ.

Từ ánh mắt nhìn người của đại, hần có thể đoán được đại ca hần thật sự ngu ngốc hay là nguy trang.

Mấy năm nay, đây chính là chuyện hần không buông được. Hần có thể thua người giỏi giang hơn hần, nhưng không cam lòng chịu thua người ngu xuẩn, bất tài!

Sở Viêm Chiêu âm thầm quan sát vẻ mặt Phụng Thiên Dục, con người u ám.

“Đại thiếu gia, Già Lam đến rồi.” Người trông cửa truyền lời vào, tầm nhìn của mọi người trong yến tiệc đều bắn về phía cửa ra vào, đặc biệt là ánh mắt sắc bén của Phụng Thiên Dục.

Già Lam vừa bước vào cửa liền cảm thấy rất áp lực. Ánh mắt của những người này rõ ràng là coi nàng là con khi diễn trò mua vui mà, không có ai thật lòng mời nàng đến.

Nàng dừng bước, ngẩng đầu nhìn một vòng, không thấy bóng dáng Phụng Thiên Sách đâu hết. Chân vừa giong lên chuẩn bước tới liền rụt lại, xoay người rời đi.

Mọi người có mặt đều trợn mắt, vốn bọn họ muốn coi trò vui, giờ thì hay rồi người xem trò lại đổi thành nàng. Liếc mắt một vòng không thấy vui, không thèm nói một tiếng liền xoay người rời đi, người này thật là...

“Đứng lại!” Một thanh âm lạnh lẽo, uy nghiêm từ sau lưng truyền tới.

Già Lam mặc kệ, trong mắt nàng những kẻ đến đây đều là con cháu nhà giàu có quyền thế. Không phải người cùng thế giới với nàng, bọn họ mời nàng tới chỉ vì muốn coi nàng diễn trò. Nàng không cần phối hợp với bọn họ, làm khi mua vui cho họ?

“Ta kêu nàng đứng lại! Nàng có nghe không?” Kèm theo tiếng quát lớn chính là gió mạnh từ sau lưng Già Lam đánh tới, rùng ngâm hồ gắm, âm thanh ngút trời, Già Lam lập tức cảm nhận được nguy hiểm ập tới.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: À! Bạo hoa cúc của ngươi!

“Hả! Là Tật Phong Chi Nhận!”

“Lần này người xấu xí chết là cái chắc!”

“...”

Tiếng nghị luận vang lên khắp nơi trong bữa tiệc.

Phía sau Già Lam, một luồng gió mạnh chém về phía nàng, xu thế mạnh mẽ vô cùng, Già Lam tuyệt đối không thể tránh khỏi!

Âm thanh tiếc hận vang lên bốn phía, đắc tội với Phương Nhị Thiểu chắc chắn sẽ rơi vào kết cục bi thảm, thật đáng tiếc!

Khi mọi người cho rằng Già Lam chết là cái chắc, đột nhiên một chùm tia sáng màu vàng huyền hoặc từ cơ thể nàng phát ra, ánh sáng chói lọi, làm mất mọi người đều lơ mờ.

Phong nhận bị một cổ lực lượng mạnh mẽ ngăn chặn, rầm rầm một tiếng rồi biến mất.

“Làm sao có thể?” Dung nhan tuấn mỹ lạnh lùng của Phương Thiên Dục hơi biến đổi, lộ ra khó tin, không ngờ nàng có thể phá được Phong Linh Thuật chiến đấu, Tật Phong Chi Nhận?

Khó tin hơn nữa còn ở đằng sau, mắt đẹp phát ra ánh sáng huyền kim, một bóng dáng màu lam đột nhiên xoay lại, chum tia sáng đối diện giống như con báo, bỏ nhào tới phía hắn...

Phương Nhị Thiểu bình tĩnh chống đỡ, vội kết ấn, một lần nữa sử dụng Tật Phong Chi Nhận.

Già Lam cười lạnh. Từ xưa tới nay, nguyên tắc của nàng luôn là người không đụng ta, ta không chạm người, hiện tại nam tử người đột nhiên rat ay muốn uy hiếp đến tính mạng của nàng, nếu đã như vậy, nàng cần gì phải khách sáo với hắn?

"Băng Chi Trường Mâu!"

Kèm theo tiếng hét trầm thấp của nàng, vô số hơi nước trong không khí ngưng tụ, hơi nước ngưng tụ thành băng mâu, được Già Lam cầm trong tay.

Mượn sức mạnh thần kì của Chiến Hoàng Bút phóng ra, chùm tia sáng vàng từ người nàng bắn ra, thẳng tiến không lùi xung phong liều chết!

Tốc độ của Chiến Hoàng Bút quá nhanh, hầu như mọi người không thể nào bắt được nó, chỉ có thể nhìn ánh sáng càng lúc càng thịnh, tràn ngập trong đại sảnh yến tiệc...

Ánh sáng huyền kim bùng nổ trong nháy mắt, nhất thời tầm mắt của Phương Nhị Thiểu xuất hiện điểm mù, Tật Phong Chi Nhận của hắn lại bị phá giải lần nữa, hắn dốc sức hít một hơi lạnh, liền nhận ra chuyện không ổn.

Già Lam thừa thắng xông lên, hét lên một tiếng, triệt để bùng phát: “Thằng khốn! Dám đánh lên bà! Chán sống rồi phải không?” Giọng điệu không phải kiêu căng, cuồng vọng bình thường!!!!!!!!!!!!

Băng Chi Trường Mâu trượt khỏi tay, chia thẳng vào yết hầu của đối phương. Nào ngờ Phương Nhị Thiểu cảm thấy không ổn, bay lên, xoay người muốn trốn. Cứ như thế, băng mâu vốn nên đâm trúng yết hầu của đối phương, ai ngờ mục tiêu thay đổi, thẳng tắp cắm vào...

“A! —— ”

Miệng Phương Nhị Thiểu phát ra tiếng kêu thêm lương tới cực điểm, tất cả mọi người có mặt trong yến tiệc đều ngây người như phỗng, vô cùng khiếp sợ.

Trong mắt mọi người, Phương Nhị Thiểu xinh đẹp không còn hình tượng rơi từ trên không trung xuống, phía sau mông của hắn, một cây băng mâu lớn bằng nắm đấm hoa hoa lệ ghim ngay hoa cúc nhà hắn, cái này...

Mọi người giương mắt dò dẫm, không nói nên lời, không có biện pháp hoàn hồn.

Già Lam rat ay độc ác như vậy, cũng ngăn ngó, khóe miệng nàng không ngừng co quắp. Thật là đòi trụ! Thật là bạo lực! Đây không phải là ý định của nàng... Từ xưa tới nay, người ta đều rất thuần khiết!!!

“Phương Nhị Thiểu!”

“Nhị Thiểu!”

Có mấy học trò không có mắt vội vã chạy tới hướng Phương Thiên Dục, muốn nhìn xem hắn có bị làm sao hay không. Ai ngờ chào đón bọn họ là vẻ mặt dữ tợn và ánh mắt âm lãnh như phi đao của Phương Thiên Dục, làm bọn họ sợ không dám tới gần.

Phương Nhị Thiểu? Nàng nhớ nha hoàn kia có nói, trong bữa tiệc có người họ Phương đến từ hoàng thành, chẳng lẽ không phải Phương Thiểu mà là Phương Nhị Thiểu?

Ta ****! Có lẽ nào bát tự của nàng và Phương gia không hợp? Vừa mới chọc một Phương Thiểu, bây giờ còn đắc tội thêm một Phương Nhị Thiểu. Sao nàng lại xui xẻo như vậy chứ? Luôn dây dưa với Phương gia?

Thừa lúc mọi người đặt chú ý lên người Phương Nhị Thiểu, Già Lam thuận lợi, vội vội vàng vàng chuồn ra khỏi hiện trường.

“Nhị Thiểu! Chúng tôi không nhìn thấy gì hết! Cái đó, ta giúp người bắt Già Lam về...” Tần Tô Hoa rất biết điều, hắn biết Phương Thiên Dục hận không thể giết sạch mọi người có mặt ở đây, cho nên hắn phát hiện Già Lam bỏ trốn, liền lập tức muốn chạy đi.

Tần Tô Hoa vừa đi, những người khác đều giật mình, cả đám liền mượn cớ rời đi, thoát khỏi hiện trường, chỉ chừa lại một mình Tần Tô Hoa trong đại sảnh, tức giận gào rít!

“Già Lam, nàng chờ đó ----- Thù này không báo, ta thề không làm người!”

Sở Chiêu Viêm dừng lại ở chỗ cách đại sảnh không xa lắm, quay đầu nhìn Phụng Thiên Dục không ngừng gào rít, lại nhìn về phương hướng Già Lam rời đi. Chân mày hắn càng cau chặt, càng phát hiện bản thân không thể nhìn thấu nàng.

Lúc này, nàng bộc phát năng lực mạnh mẽ như vậy, còn có chùm tia sáng màu vàng kia nữa, hết thảy đều xuất hiện rất thần kì. Một ngày nào đó, Già Lam hoàn toàn lật đầu ấn tượng trong đầu hắn, ngoại trừ khiếp sợ chính là nghi ngờ sâu đậm.

“Già Lam, trên người nàng rốt cuộc che giấu bao nhiêu bí mật?”

Già Lam lao thẳng như điên, sau gáy nàng còn cảm nhận được cảm giác lạnh buốt, khẳng định đằng sau có người đang nhìn chăm chăm vào nàng. Nàng không dám ở lại trong Sở phủ, cũng không đến Tổng phủ, mà trực tiếp tìm một khách sạn, vào một căn phòng, dự định tạm thời ở lại đây một đêm, tránh bão!

Nửa đêm, đang mơ màng ngủ, có người vào phòng nàng. Kèm theo hương thơm kì lạ, nàng muốn tỉnh lại nhưng không thể mở mắt, chỉ có thể hí mắt, mơ hồ thấy bóng người.

Đó là bóng dáng một nam nhân tựa như thần. Một chút ánh sao, xuyên qua màn lụa mỏng đi kèm với ánh trăng chiếu vào trên người hắn, trong thoáng chốc, bóng dáng phiêu dật như tiên giáng trần, giống như vị thần.

Trong đầu xẹt qua bóng dáng kinh hồng của người kia, trùng khớp với bóng dáng của người này... Đúng rồi, là sư phụ của nàng!

"Người là... Sư phụ?" Cô mơ màng hỏi.

Nam tử xoay người, từng bước một đến gần nàng, dung mạo càng không nhìn rõ. Tuy không thấy mặt hắn, nhưng giọng nói hắn rất êm tai, mang theo vài phần mê hoặc, vang lên trong bóng tối: “Lá gan ngươi cũng không nhỏ, người nào cũng đắc tội hết!”

Ừa? Lẽ nào chuyện tối nay, sư phụ đều biết?

Già Lam khẽ ho khan vài tiếng, che giấu xấu hổ: “Không phải con cố ý, tại Phụng Nhị Thiếu đột nhiên xoay mình... cái đó mới đưa lên...”

Vai nam tử hơi run lên, Già Lam mơ hồ nghe được tiếng cười nhỏ, cho rằng mình bị ảo giác.

“Ngủ đi! Ta đáp ứng sư phụ sẽ chăm sóc nàng thật tốt! Đương nhiên sẽ không để nàng xảy ra chuyện. Ngươi chỉ cần nhớ rõ một câu là được, người bình thường vô tội, người mang bảo vật có tội.”

Già Lam mơ hồ gật đầu, nàng biết sư phụ nói tới chuyện sức mạnh của Chiến Hoàng Bút, hẳn thật sự vì nàng mà lo nghĩ. Kể đó, nàng cảm nhận được trên người nàng ấm áp lên, sư phụ đem linh khí rót vào người nàng, linh khí dần tràn ngập trong cơ thể, nương theo chỗ dựa gần hắn, mùi hương mát rượi chui vào mũi nàng, nàng giống như گیر được hương thơm của tuyết liên ngạo nghễ trên đỉnh núi tuyết, sự ấm áp cùng nàng đi vào mộng đẹp.

“Vật nhỏ! Lúc nàng an tĩnh thật đáng yêu!”

Ngón tay thon dài như được điêu khắc từ ngọc, khẽ chạm vào dung nhan ngủ say không chút đề phòng của nàng, vuốt ve qua lại một hồi, mới lưu luyến rời đi.

Khi Già Lam tỉnh lại, trong phòng chỉ có một mình nàng. Không khí còn lưu lại mùi hương nhàn nhạt quen thuộc. Nàng đưa tay lên xoa gò má của mình, giống như nơi ấy còn lưu lại dấu vết gì đó.

Giãn tay chân ra, đột nhiên nàng phát hiện mặc kệ tinh thần hay thể lực của nàng đều tăng lên không ít, nhất định là do đêm qua sư phụ truyền linh khí cho nàng rồi.

Nàng tươi cười ngọt ngào, tuy hai lần đều không nhìn thấy gương mặt của sư phụ, nhưng nàng có dự cảm rất mạnh liệt, nàng nhận người này làm sư phụ quả nhiên không chịu thiệt!

“Lục soát! Mau tìm từng căn phòng cho ta! Nhất định phải đem Già Lam bắt lại, ai tìm được Già Lam sẽ được Phụng Nhị Thiếu trọng thưởng.”

Ngoài phòng truyền đến tiếng ồn ào.

Già Lam che trán, cuối cùng cũng tìm tới, nàng chỉ là không cẩn thận thọc vào hoa của của Phụng Nhị Thiếu thôi mà. Chuyện này kết thành thù lớn, đòi lại là nàng nàng cũng không đồng ý bỏ qua!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 20: Gửi lời thăm hỏi cả nhà người!

Đó là một đôi mắt không hề có độ ẩm, hần không chớp mắt nhìn chằm chằm Già Lam, giống như nhìn nhiều hơn vài cái là có thể đem đôi phương xé thành từng mảnh nhỏ...

Sát khí bắn ra bốn phía!

Còn Già Lam, đối với vị khách không mời mà tông cửa vào, nàng liền áp dụng chính sách không để ý, mặc kệ hần trùng cái khi gió gì, nàng sừng sững bất động, ta định hình ta định hình.

Thuộc hạ của Phượng Nhị Thiếu thối lui ra ngoài cửa, về mặt hần không thay đổi đứng chặn ngoài cửa, đường nét xinh đẹp của khuôn mặt đã bị khí lạnh, điên cuồng bao phủ, tràn đầy khí phách bề ngỗ!

Lần thứ mười Già Lam giương mắt, hần vẫn giữ nguyên cái bản mặt và đáng vẻ như cũ, chỉ là hai vai vì tức giận cực kì mà run lên.

Sát khí càng ngày càng nặng, làm người ta hít thở không thông.

Già Lam tự nhận định lực của mình không tệ, nhưng bị nam nhân trùng nửa canh giờ mà không chớp mắt một cái, là người bình thường đều sẽ chịu không nổi. Nàng khề thờ dài thành tiếng, tự biết chuyện này không có cách nào giải quyết một cách hữu nghị, nếu nàng không xin lỗi đối phương, nói không chừng khí thế của đối phương chẳng những chẳng yếu đi mà còn trả thù hung ác hơn nữa. Gì chứ, thua người không thua trận!

Già Lam đứng dậy, nàng không có ý định hao phí hơi sức với hần nữa, khoanh tay nói: “Chuyện đã như vậy, người có giết ta cũng không có lợi ích gì! Hơn nữa, người cũng không phải xử nam, lần đầu tiên của người đã sớm mất rồi, thêm một lần không nhiều bớt một lần cũng không ít, có gì khác biệt đâu? Người coi như là được thể nghiệm lại một lần nữa đi...”

Người bên ngoài cửa hít một hơi mạnh, nữ nhân này điên rồi phải không, nàng chê chính mình đắc tội Phượng Nhị Thiếu quá ít hay sao? Không ngờ nàng lại dám cố tình hiểu lệch sự thật, cái này không phải là đâm chọc vào chỗ đau của Phượng Nhị Thiếu lần thứ hai sao? Nhưng, cẩn thận nghĩ lại, bọn họ lại cảm thấy buồn cười, mỗi người đều lộ ra vẻ mặt vận vẹo vì cố gắng nín cười, làm ra vẻ nghiêm túc.

Sát khí trong mắt Phượng Thiên Dục điên cuồng dâng lên, tóc dài như mực bay lên dữ dội, âm thanh của hần rõ ràng run lên: “Giỏi! Nàng thật là giỏi!”

Già Lam cười ha ha một tiếng, có vài phần giống công tử ăn chơi: “Cảm ơn Nhị thiếu gia đã khen! Tối hôm qua, vội vội vàng vàng gấp mặt, ta còn chưa gửi lời thăm hỏi cả nhà người, ha ha, để tỏ một chút lễ phép... Nhị Thiếu, ông nội người... Con cháu đều khỏe hết chứ?”

Nàng cố tình nhấn mạnh mấy chữ ‘Nhị Thiếu, ông nội người’, giọng điệu kéo thật dài, rõ ràng đang chửi người, còn vòng vo tam quốc.

Tối qua, nếu không phải hần cố ý đánh lén, làm sao nàng phản kích? Nàng chỉ tự vệ mà thôi, dựa vào cái gì hần còn dám dẫn người tới hỏi tội nàng?

Tay chân Phượng Thiên Dục lạnh lẽo, từ xưa tới nay, hần luôn lấy làm kiêu ngạo vì bản thân có tính kiềm chế tốt, lần thứ hai kiêu ngạo này bị nàng đánh nát, hần tức giận hướng về phía nàng gào rít: “Hôm nay, nếu ta không giết nàng, ta không phải là Phượng thiên dục!”

Hai tay hần giờ lên tạo thành thủ khế, đang muốn kết ấn công kích, đột nhiên khóe mắt hần chợt thấy ánh sáng màu trắng lướt qua, hần thấy hai tay Già Lam một trái một phải, xuất hiện Băng Mâu, không chỉ thế hai tay nàng còn không ngừng kết ấn, ngưng kết càng nhiều Băng Mâu...

Một, hai, ba, bốn, sáu...

Phượng Thiên Dục rõ ràng ngẩn ra, nhìn nàng giống như đang làm ảo thuật, biến ra từng món từng món Băng Mâu, tựa như linh khí trên người nàng sử dụng không bao giờ hết. Tầm mắt quét qua từng cái Băng Mâu bén nhọn, đột nhiên hoa cúc của hần căng thẳng, cảm giác đau đớn quen thuộc lần nữa ập tới, thậm chí quên mất công kích.

“Đừng nói ta quá đáng, thật sự là do chúng nó làm người bị thương, chứ không phải ta. Bây giờ ta làm mười cái Băng Mâu tặng cho người, người có tức giận gì thì cứ trút lên người chúng nó, đương nhiên, nếu người muốn giữ lại làm kỉ niệm ta cũng không có ý kiến.” Già Lam đem mười cây Băng Mâu đẩy tới trước mặt hần, bản thân thì lui về sau hai bước.

Ánh sáng long lánh sắc bén trên Băng Mâu đập vào trong mắt Phượng Thiên Dục, quả nhiên là châm chọc hần một cách trần trụi, sắc mặt của hần âm lạnh như sắt, tay áo rộng quét ngang, sức mạnh đột phát, bùm bùm, đem mười cây Băng Mâu đánh nát bấy!

Ánh mắt Già Lam chợt lóe, sớm biết thực lực của hần không đơn giản cho nên nàng đã sớm lui về nơi an toàn, nàng vỗ vỗ tay: “Tốt rồi, tốt rồi, mọi bức tức đều biến mất hết rồi phải không? Chúng ta vui vẻ tụ họp, vui vẻ giải tán có duyên gặp lại!” Thừa dịp hần vừa sử dụng sức lực mạnh, hơi thở ổn định, Già Lam vừa nói vừa chuồn mất, phương pháp nàng chạy trốn cũng rất không tầm thường, trực tiếp leo lên cây cột trong phòng, tốc nóc ngói mà kiểm đường chạy.

“Muốn chạy trốn hả? Nàng xuống đây cho ta!” Phượng Thiên Dục tung người bay lên.

Già Lam chưa học kinh công, nhưng được cái tay chân linh hoạt, leo lên cây cột với nằng mà nói cũng không có khó khăn gì mấy. Tốc độ của nằng mau, tốc độ của Phụng Thiên Dục càng nhanh hơn, lúc nằng sắp phá ngói mà chạy thì trên cái mông nằng xuất hiện một bàn tay, đem nằng vững vàng kéo lại!! (Ngữ: =))) ôi má ơi)

"Buông tay, lưu manh!" Về mặt Già Lam đỏ bừng trong nháy mắt, không vì cái gì hết, chỉ là vì đối phương bắt cái gì không bắt lại bắt trúng...

F***! Hấn cố ý!? Muốn trả thù cũng không nên dùng thủ đoạn thấp kém như vậy chứ? Thật là!

Phụng Thiên Dục không ngờ tốc độ của nằng nhanh như vậy, trong tình thế khẩn cấp, hấn chỉ tiện tay vơ đại một cái, ai dè lại bắt trúng chỗ không nên bắt. Khuôn mặt hấn nín nghẹn vừa đen vừa đỏ, nhưng không buông tay, hấn có dự cảm, chỉ cần hấn buông lỏng tay, đối phương nhất định sẽ chạy mất tăm hơi. Vì vậy, hai người một trên một dưới, treo lơ lửng trên cột phòng, thư duy nhất kết nối hai người là một bàn tay, cảnh tượng này muốn bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu, muốn bao nhiêu quý dị có bấy nhiêu quý dị.

Đúng lúc này, bên ngoài có một nhóm người đi tham quan, thì ra là các học trò ưu tú của học viện Thiên Dục cũng đến trợ ở đây. Nghe bên này có tiếng động nên kéo nhau đến xem.

"Ủa? Đó không phải là Phụng gia Nhị Thiếu sao?"

"Người phía trên hấn không là người xấu xí ở Sở gia... Già Lam?"

"Bọn họ đang làm gì vậy?"

Bọn họ vừa nghị luận vừa dùng hai con mắt miết về phía bàn tay Phụng Thiên Dục, không phải là tư tưởng của họ không thuần khiết, mà do cái tay của hấn để ở chỗ không nên để, khiến bọn họ không có tư tưởng méo mó cũng khó!

Trong đám người, Triệu Nhị nhận ra Phụng Thiên Dục, tay phải giơ lên, che miệng nhỏ nhắn, lộ ra vẻ kinh ngạc. Phụng Nhị Thiếu hoàn mỹ không sức mẽ trong mắt ả, tại sao lại cùng người xấu xí như Già Lam ở chung chứ? Lại còn... Trái tim ả không có cách nào tiếp nhận sự thật này!

"Già Lam, người thật to gan! Sao người dám cười lên đầu Phụng Nhị Thiếu?" Triệu Nhị làm sao dám quở trách Phụng Nhị Thiếu sai, ả đương nhiên đem mũi nhọn chỉ vào Già Lam, nói chung ả không thể tiếp tục ngồi nhìn cảnh tượng này nữa.

Lời nói vô tâm của ả rơi vào tai những người khác liền khơi gợi ra ý nghĩ vớ vẩn.

Xung quanh liền vang lên tiếng cười trộm.

Hai đương sự, một trên một dưới, liếc nhìn nhau, không khỏi ớn lạnh.

"Ê, người còn không mau buông tay? Muốn bị người ta chê cười sao?" Mắt hạnh Già Lam trừng lớn, giơ một chân lên, dùng sức đạp xuống.

Mắt Phụng Thiên Dục u ám, chỉ cảm thấy chuyện hôm qua và hôm nay đều đem mất mũi ông bà nhà hấn mất hết rồi. Anh minh thần võ của hấn đều mất sạch trong vòng hai ngày!

"Nàng xuống đây cho ta!" Hấn gầm lên.

"Dựa vào cái gì? Ta đâu có ngu! Xuống dưới chờ người giết chết ả?" Già Lam hừ lạnh.

"Nàng không xuống, ta cũng có biện pháp giết nàng!" Bàn tay Phụng Thiên Dục đột nhiên dùng sức, sức mạnh vừa đủ để xé rách một mảng vải trên mông Già Lam, Già Lam kinh hãi trượt một cái liền đặt mông lên đầu hấn, lần này thật sự cười lên đầu hấn rồi!!!!

Hình ảnh này dừng lại trong giây lát, mọi người ngây ra như phỗng, hình ảnh không thuần khiết thẳng cấp vào vèo!

"Ha ha, có náo nhiệt như vậy sao không ai gọi ta thế hử?" Ngoài cửa, lại thêm một vị khác không mời mà đến, kèm theo bước chân tới gần của hấn là mùi thơm xộc mũi, người chưa đến, mùi hương đã tới trước, mọi người liền đoán được người đến là ai, chỉ có người đó mới dùng loại hương phấn lãng lợ như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Ông trời! Mau đem con yêu nghiệt này đi đi!

Phụng Thiên Sách khoa trương phe phẩy quạt xếp, đi tới cửa phòng, nụ cười nhẹ nhàng cho tới khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng thì ánh mắt của hấn định rồi lại định, đôi con ngươi phóng to, tầm nhìn khoa trương rơi vào nơi nào đó của Già Lam.

Cảm giác lạnh lẽo đột kích, Già Lam đưa tay sờ sờ, phát hiện vấy trên mông của nàng bị lủng một lỗ, để lộ da thịt trắng mịn, còn mảnh vải vốn nên ở cái lỗ đó, lại nằm trong tay Phụng Thiên Dục, nàng bị hấn kéo rách vấy... Mặc dù cái lỗ lủng rất nhỏ, người khác gần như không phát hiện, nhưng vừa vịn lại rơi vào mắt Phụng Thiên Sách!

Mắt mũi Già Lam bỗng chốc đổi sang màu xanh tím, còn có chuyện gì mất mặt hơn chuyện này nữa không? Nếu không có người phát hiện thì thôi, nàng liền tùy tiện che giấu cho qua, thế mà chi tiết nhỏ như vậy lại để người khác phát hiện, hơn nữa còn là nhân vật cực kì khiến cho nàng đau đầu!

Nếu nói nàng là khắc tinh của Phụng Nhị Thiểu, thì Phụng Thiểu chính là khắc tinh của nàng! Thật đúng là vật khắc vật mà!!

“Tiểu Lam Lam, nàng muốn biểu đạt tình cảm mến thương với ta, dè dặt một chút là được rồi. Không cần hào phóng như thế! Con gái nhà lành, để lộ mông ra ngoài không tốt lắm, không lịch sự!”

Không thèm đếm xỉa tới dáng vẻ xấu xí trong gió lạnh của Già Lam, hấn quay đầu, nhìn về phía Phụng Thiên Dục đang nằm trên mặt đất, nửa khuôn mặt bị đè dưới cái mông của Già Lam, giọng điệu thành khẩn nói: “Nhị đệ, người cũng vậy, nhìn con gái người ta lộ mông người không biết khuyên người ta một chút sao? Người lại còn đem vải quần áo của người ta nữa... Chắc, người thật sự là không có thừa kế một chút đạo đức tốt đẹp nào của đại ca hết!”

Già Lam tức giận đến mức rung cả người, nàng phát hiện Phụng Thiên Dục đang ở dưới mông nàng cũng không có tốt hơn nàng bao nhiêu. Cuối cùng, tần suất run run của hấn cùng nàng cộng hưởng, cả hai đều bị lời nói tựa như Đường Tăng niệm kinh của Phụng Thiên Sách oanh tạc xơ xác.

Ông trời à! Van cầu ông, mau đem con yêu nghiệt này đi đi!

Nhìn hai người vẫn giữ dáng vẻ kì quái run như cây sậy, Phụng Thiên Sách làm như không thấy tình trạng kì dị của hai người, phe phẩy quạt xếp, làm bộ như suy tư: “Món quà lớn như vậy, làm sao ta có thể đáp lại?”

Hắn rầu rĩ suy nghĩ một chút, chân mày đang cau lại bỗng giãn ra, cười nói: “Có! Bánh ít đi thì bánh quy lại, nếu không ta cũng lộ cái mông ra cho nàng xem?”

Nói xong, hấn liền xoay người, đưa tay đến bên hông, làm bộ như muốn cởi quần, khiến mọi người có mặt kinh hãi quay đầu sang bên khác. Hơn nữa, có vài nữ tử sợ tới mức thét chói tai!”

Điên rồi điên rồi!

Đường đường lại Phụng Đại Thiểu gia, cư nhiên lại muốn cởi quần trước mặt mọi người để đem mông cho Già Lam xem. Hắn đúng là nào tàn, nhất định là vậy!

“Đừng có xấu hổ! Người bình thường không thể nhìn mông của ta đâu!” Phụng Thiên Sách kiêu ngạo nhướn mày, làm như người nào nhìn mông hắn một cái, đó là chiếm được phần lớn lợi ích.

Già Lam che ngực mình, thở không ra hơi, suýt chút nữa động kinh về châu ông bà.

Ông trời! Nếu như ông không đem con yêu nghiệt này đi, vậy thì ông mang con đi đi!

Từ xưa tới nay, Già Lam luôn tự hào bản thân có thể đem người sống sờ sờ có thể chọc tức chết, nhưng khi gặp phải hấn, nàng hoàn toàn chịu thua, hấn mới thật sự là cực phẩm, người chết cũng có thể bị hấn chọc tức mà nhảy dựng lên!

“Rốt cuộc nàng muốn ngồi tới khi nào? Còn không mau cút khỏi người của gia!!!!!!!!!!!!” Phụng Thiên Dục dưới mông nàng, cuối cùng cũng bùng nổ.

Nếu nói xui xẻo và thê thảm nhất, thì không ai có thể xui xẻo, thê thảm hơn Phụng Thiên Dục.

Hắn vừa chịu đựng nỗi nhục bị nữ nhân đè lên mặt, còn bị đại ca không có tính người dùng lời nói tàn phá, rốt cuộc hắn trên ai chọc ai vậy hả? Vì sao mọi chuyện không may đều rót xuống đầu hắn!?

Lúc này, Già Lam mới nhớ tới chính mình vẫn còn ngồi trên mặt Phụng Thiên Dục, hèn gì lúc té xuống không thấy đau, hóa ra là nhờ cái đệm thịt này.

Nàng giật mình một cái, từ trên mặt hấn nhảy ra, sửa sang lại xiêm y, đem chỗ thùng che lại. Mắt nhìn mũi mũi nhìn tìm, nàng như không nhìn thấy Phụng Thiên Sách, càng không ngó Phụng Thiên Dục. Nàng biết, lựa chọn sáng suốt nhất lúc này chính là tránh xa hai anh em nhà họ Phụng này là tốt nhất. Mặc kệ là đụng tới ai cũng đều có thể đe dọa tới tính mạng, một là có thể bị đánh, hai là có thể bị giết ngay lập tức!

Mọi người vây xem đang tiếp nhận sét đánh cuộn cuộn, tất cả đều hóa đá, hoàn toàn không còn xúc động nào khác.

Phụng Thiên Dục xoa xoa nửa khuôn mặt bị đè đỏ hồng, tức giận từ mặt đất bò dậy, ánh mắt như muốn ăn thịt người, nhìn xung quanh.

Không chờ hấn nổi cáu, Phụng Thiên Sách không nhìn hấn, phe phẩy cây quạt trên tay, ưu nhã bước tới chỗ Già Lam, nụ cười mơ mộng mà mê ly trên môi, tràn đầy mê hoặc: “Tiểu Lam Lam, nghe nói hôm nay nàng muốn tham gia khảo hạch để vô học viện Thiên Dục, ta liền tự mình đến đây cổ vũ cho nàng. Dọc đường đi, có ta bảo vệ, đảm bảo bữa nay nàng mở cờ là đánh thắng, bản lĩnh áp đảo quần hùng.”

Đột nhiên hấn tới gần, nghiêng người dựa sát vào bên tai Già Lam, thấp giọng, giả bộ thần bí: “Nàng yên tâm, ta đã giúp nàng chuẩn bị mọi thứ, hôm nay

nếu có người dám thắng nàng, ta sẽ đem hán nhét vào túi càn khôn, vứt xuống hồ nuôi cá, há há!!! Cho nên, nàng không cần lo lắng bị thất bại, tất cả các túi càn khôn đều trên người của ta!”

Già Lam nhìn khuôn mặt cực kì tuấn mĩ phóng to trước mắt, đáy lòng bị giầy vò gấp bội, cái tên này! Một hồi giống như lưu manh vô lại, một hồi lại như thần tiên xuống trần, rõ ràng là hai tính cách hoàn toàn trái ngược nhau lại xuất hiện trên cùng một người, làm người ta nghĩ mãi không ra.

Mọi người hết biết nói gì. Hán có thể đem ‘chuyện xấu’ che giấu như bí mật một chút có được hay không? Ít nhất cũng đừng có nói ngay trước mặt bọn họ chứ!!

“Đi, ta dẫn nàng đi mua mấy bộ đồ mới, ăn mặc thật đẹp, lát nữa hãy tới hội trường khảo hạch.” Phụng Thiên Sách kéo tay Già Lam, hăng hái đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý tới nhị đệ sắp ngất xỉu vì tức giận.

Nàng tham gia khảo hạch còn phải ăn mặc đẹp sao? Kết quả thắng thua có liên quan gì tới quần áo đẹp hay xấu? Còn nữa, người xấu xí bên cạnh hán dù có mặc quần áo bằng vàng, nàng ta cũng xấu xí không ai sánh bằng!

Phụng Thiên Dục đưa mắt nhìn Già Lam được Phụng Thiên Sách che chở đi ra ngoài, khỏe mắt, khỏe miệng của hán không ngừng co giật. Tốt! Hôm nay có đại ca che chở cho nàng, tạm thời tha cho nàng cái mạng! Không phải nàng muốn tới học viện Thiên Dục sao? Rất tốt! Chờ nàng tới học viện Thiên Dục, đó chính là nàng tự chui đầu vào lưới!

Một đôi mắt âm u bắn ra từng tia sáng lạnh lẽo.

Phụng Thiên Dục tức giận đến mức hai mắt gần như biến hình.

Già Lam không có từ chối lời mời của Phụng Thiên Sách, bởi vì nàng biết, hôm nay nếu muốn tránh khỏi sự trả thù của Phụng Nhị Thiểu, e là chỉ có là bùa hộ thân Phụng Thiên Sách này mới có tác dụng.

“Liên đi vào cửa hàng này đi! Chọn mấy món quần áo xinh đẹp, lúc khảo hạch để lộ cái mông không được nhả nhặn cho lắm!” Phụng Thiên Sách không do dự kéo Già Lam vào một cửa hàng may quần áo, miệng luôn bới móc. Hầu như có thể khiến người đi đường trên nửa con phố đều nghe rõ mồn một.

Trên đầu Già Lam xuất hiện đầy vạch đen, cảm đầu vọt thẳng vào cửa hàng quần áo. Thật mất mặt! Cuối cùng nàng cũng hiểu rõ cảm nhận của Phụng Nhị Thiểu, bỗng nhiên sinh ra cảm giác người cùng cảnh ngộ, thật là thông cảm cho đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Ném chết người rồi, à á á!

Trong cửa hàng quần áo có rất nhiều kiểu dáng dành cho phái nữ, Già Lam lướt mắt nhìn một vòng, rất nhanh tầm mắt liền bị một chiếc váy màu lam thanh cao có thêu vân thủy lưu tô hấp dẫn, nhìn thấy màu lam như biển lớn, Già Lam liền nhớ đến chiếc vòng tay gia truyền của mình... Không biết vì sao, nàng rất yêu thích màu lam này.

“Váy lấy cái này đi!”

“Váy lấy cái này đi!”

Hai âm thanh vang lên cùng một lúc, Già Lam quay đầu lại, ánh mắt chạm vào mắt Phụng Thiên Sách. Không ngờ bọn họ cùng nhìn trúng cái váy này...

Dựa theo tâm lí mẫu thuẫn bản năng của mình, Già Lam muốn lựa chọn chiếc váy khác, nhưng màu lam kia mê hoặc tâm trí nàng, khiến nàng không có biện pháp cự tuyệt.

“Lấy nó!”

Già Lam buồn bực vọt vào phòng thay đồ, Phụng Thiên Sách nhàn nhạt mỉm cười, vừa ưu nhã lại thanh tao, hán lười biếng dựa vào tủ bày hàng, một bên chờ Già Lam, một bên chau mày giống như suy nghĩ chuyện gì đó.

Lúc này, càng ngày càng đông người vào cửa hàng, đương nhiên đa số là thiếu nữ, khi các nàng nhìn thấy vị nam tử tuấn mĩ như tiên đứng trước quầy hàng, trái tim các thiếu nữ không khỏi nhảy loạn lên.

“Hán là ai? Là công tử nhà nào vậy? Đẹp trai quá!”

“Thật đẹp trai! Chắc chắn hán không phải là người ở thành Lạc Xuyên chúng ta, mĩ nam đệ nhất của thành Lạc Xuyên chính là Sở Đại Thiểu, so sánh với Sở Đại Thiểu, người này đẹp trai hơn nhiều!”

“Đi qua hỏi hân liền biết thôi...”

“Ta không dám, không thấy bên cạnh hân có rất nhiều người hầu hay sao?”

Đối với những lời bàn tán xì xầm của mấy thiếu nữ mê trai này, Phụng Thiên Sách đã quen rồi, nhìn quen cũng không oán trách gì. Tầm mắt của hân thường thường miết về phía phòng thay đồ, cái loại dừng dừng lại để lộ dáng vẻ mị hoặc phong tình này, khiến một đám thiếu nữ hoàn toàn bị nghiêng ngả.

Khi Già Lam thay đồ mới xong, thông thả bước ra, liền nhìn thấy đám thiếu nữ mê trai nghiêng ngả...

Già Lam không khỏi thở dài, lam nhan họa thủy! Nàng rất muốn đánh thức mấy bông hoa si này, ngàn vạn lần đừng bị dáng vẻ bề ngoài của người nào đó mê hoặc, nếu các nàng nhìn thấy năng lực chọc tức chết người không đền mạng của Phụng Thiên Sách, các nàng nhất định sẽ không bị vẻ ngoài của hân cuốn hút nữa.

“Ha ha, quá đẹp! Mắt thẩm mỹ của ta quả nhiên không tệ!” Phụng Thiên Sách chậm rãi đến gần Già Lam, trên môi cười nhẹ nhàng lại đắc ý, giống như nàng là tác phẩm nghệ thuật mà hân nhìn trúng và đang thưởng thức tác phẩm mình chọn được.

Già Lam khẽ giương mắt lên, nhìn thẳng vào tròng mắt hân, muốn tìm ra dấu vết dối trá, lại phát hiện không tìm ra gì hết.

Tên nam nhân này đem chính mình che giấu thật tốt, khiến hân nhập vai thật giống, thậm chí còn có thể dùng nét mặt chân thành như thế để khen ngợi xấu nữ như nàng ‘rất đẹp’!

“Chờ chút!” Hân đột nhiên sáp lại gần, đưa tay tới cổ nàng, nàng giật mình rút lui về phía sau. Đột nhiên, một cánh tay xuất hiện trên hông nàng, đem nàng kéo lại, cơ thể hai người kề sát nhau, ngẩng đầu lên, chớp mũi kẻ chớp mũi.

Bỗng dưng Già Lam run lập cập, hơi thở mát lạnh như tuyết liên, để cho nàng bình tĩnh đứng ở nơi xa, quên hô hấp cũng quên khước từ.

Cửa sổ trên mái nhà của cửa hàng, khẽ mở ra một kẽ nhỏ, trùng hợp lại có một tia nắng yên lặng xuyên qua tiến vào bên trong, tia nắng màu vàng đi lạc chói mắt kia, hóa thành bối cảnh tuyệt đẹp duy nhất trong giây phút đó, khiến cho khuôn mặt nhìn nghiêng cực kỳ anh tuấn của anh, và cả đôi mắt chuyên chú kia, khắc sâu dấu ấn vào trong mắt, trong lòng của Già Lam...

“Tiểu Lam Lam, nàng đang chờ ta sao?” Khóe miệng hân đột nhiên nhếch lên, nụ cười trên môi càng thêm đậm, cười đến có chút xấu xa.

Tay phải của hân nhẹ nhàng từ cổ nàng trượt xuống, một sợi tơ hồng quấn quanh đầu ngón tay hân nhẹ nhàng đóng đưa trước mắt nàng, thì ra trong lúc nàng thay đồ, không cẩn thận bị nó dính vào.

Già Lam khẽ cắn môi, thầm rửa bản thân mấy lần, nàng mới vừa chế nhạo đám hoa si thiếu hiểu biết kia xong, ai ngờ thoáng một cái, nàng cũng biến thành thành viên trong đội ngũ hoa si đó. Có thể tưởng tượng được, yêu nghiệt này có bao nhiêu yếu nghiệt!

Thật muốn xán cho hân một bạt tay!

Đây là lần cuối cùng, nếu nàng còn có bất cứ ý niệm gì với hân nữa, nàng sẽ... À mà thôi, có gì vì một người dung khác họ mà nguyên rửa chính mình!?

“Nhàm chán!” Già Lam lạnh mặt xoay người đi ra ngoài.

“Tiểu Lam Lam, nàng chưa có trả tiền!”

Chân Già Lam dừng lại, khóe miệng không ngừng co giật, vì sao nàng lại tức giận đến nỗi quên trả tiền cơ chứ? Hai tay nàng bận bịu lực lợi, âm thầm cắn môi, đêm qua nàng đem số bạc còn lại trả tiền thuê phòng trong khách sạn, bây giờ trên người chẳng còn một xu.

Làm sao đây? Không lẽ mượn tiền Phụng Thiên Sách?

“Tiểu Lam Lam, lẽ nào trên người nàng không có tiền? Có muốn ta trả giúp nàng không?”

Già Lam tiếp nhận ánh mắt khác thường từ hai bên, nàng phiền chán túm tóc, nếu như người thật lòng muốn cho mượn bạc, người có thể lặng lẽ mà. Có cần la ó om sòm cho tất cả mọi người biết hay không?

“Trở về ta sẽ trả lại cho người!” Già Lam nghiêng răng nghiêng lợi bỏ lại một câu, sau đó nhanh chóng bước ra khỏi cửa hàng quần áo, nàng không muốn cùng hân ở lại chỗ này thêm một giây nào nữa!

“Trả lại bạc? Sao lại khách sáo như vậy? Nàng đã là người của ta, ta làm sao có thể tính toán chi li chút bạc đó chứ!” Âm thanh uể oải từ sau lưng vang lên tựa như đoạt mệnh truy hồn, khiến Già Lam sử dụng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy, chạy ra khỏi cửa hàng quần áo, chạy được bao xa thì cứ chạy!

“Phụng Thiên Sách chết tiệt! Người được sinh ra là để khắc ta hay sao vậy?” Già Lam buồn bực gãi đầu, bất tri bất giác đi tới hội trường khảo hạch.

Nàng hít thở thật sâu, hôm nay là ngày quan trọng, nàng muốn dùng toàn lực để ứng phó, vì bản thân mà giành giật một cơ hội. Có thể đi trên con đường của người có thực lực mạnh mẽ hay không, có thể tìm được cô cô hay không, nơi này chính là nơi xuất phát của nàng!

Mới vừa chuẩn bị bước vào hội trường, cách đó không xa, đột nhiên hô lên: “Đến! Đến! Mọi người mau chuẩn bị!”

Già Lam vừa nghe, trong lòng không khỏi giật mình, có mai phục?

Cho dù có mai phục, nàng cũng phải đi vào!

Ngẩng đầu ưỡn ngực, nàng bước vào cửa lớn, mỗi bước đi đều rất cẩn thận, khắp người đều phòng bị, phòng ngừa có người đánh lén.

Khi đi được hai mươi bước, chỉ cần đi qua chỗ ngoặt phía trước, liền đến hội trường khảo hạch, đây cung trong lòng Già Lam càng căng thẳng hơn...

"Hoan nghênh! Hoan nghênh!"

“Chúc Già Lam tiểu thư giương cờ là thắng!”

Trong không trung, cánh hoa anh đào bay đầy trời, giống như cơn mưa cánh hoa...

Già Lam tưởng là ám khí đánh lén, đưa tay ngăn cản, mới phát hiện từng cánh hoa thơm mềm mại. Trên mặt nàng vạch đen trượt xuống liên tục, không cần đoán cũng biết người nào làm ra chuyện này!

Người này đúng là âm hồn không tiêu tan!

Nàng nhanh chân chạy nhanh rời khỏi cơn mưa cánh hoa anh đào này, tầm nhìn trước mắt liền thay đổi, thông thoáng mở rộng. Cuối cùng cũng chạy thoát khỏi bóng ma, nàng thở hắt hên nghĩ...

Nhưng một khắc sau khi nàng ngẩng đầu lên, nàng cảm thấy mình bị vô số tia sét đánh trúng, đánh bên ngoài cháy sém bên trong!

Một mảnh màu đỏ tung bay theo gió.

Đặc biệt trong hội trường, bốn phía giăng đầy khăn lụa đỏ có viết bốn chữ ‘Già Lam tất thắng’, tranh chữ vô cùng lớn, hầu như bao phủ cả hội trường này.

Già Lam khẽ nhếch môi, trong nháy mắt đầu óc nàng trống rỗng... Một hồi sau, nàng mới bắt đầu mài răng, khóc miệng run rẩy, phun ra vài chữ: “Phượng! Thiên! Sách!”

“Tiểu Lam Lam, đây là do ta dày công chuẩn bị cho nàng đó, nàng rất thích, rất cảm động đúng không?” Đứng sau nàng, Phượng Thiên Sách mang theo một nhóm người từ xa chạy đến.

Già Lam ôm trán, con mắt nào của hắn nhìn thấy nàng rất thích, rất cảm động?

Già Lam tự nói với mình, nếu như nàng đáp lại hắn một câu, hôm nay, nàng không cần tham gia khảo hạch khảo hiếp gì nữa, trực tiếp ngã xuống... Là bị hắn chọc tức chết!

Thật mất mặt!

Mặc kệ hắn! Nàng chỉ thêm liếc hắn một cái, nàng tiếp tục buồn bực đi về phía trước.

“Thiếu gia, tỷ muội Triệu gia đến!” Tàn quân gia nhìn hai nữ tử mang vẻ mặt không có ý tốt đi về phía Già Lam, mà Già Lam đang phân tâm đi thẳng không nhìn trước ngó sau, càng không chú ý đến các ả.

Lông mi dài của Phượng Thiên Sách khẽ rũ xuống theo thói quen, Tàn quân gia liền hiểu, có lẽ thiếu gia chỉ nhớ mấy góc rẽ lá cành của Triệu gia. Hết cách! Người và gia tộc không thể khiến thiếu gia hứng thú, cho dù có nhắc một trăm lần trước mặt hắn, nét mặt hắn vẫn như vậy, rõ ràng chọc mấy gia tộc kia tức chết!

“Tỷ muội bên Triệu gia và Già Lam tiểu thư có chút đụng chạm, có người nói tỷ muội các ả từng bị Già Lam tiểu thư đập một trận tã toi, một bị gãy mấy cái xương sườn, một bị chọc tức đến hôn mê, được người ta khiêng ra khỏi Bảo Khí Các. Nếu tỷ muội các ả đụng phải Già Lam tiểu thư, khẳng định lại có một hồi gió tanh mưa máu. Có cần tiểu nhân đi qua đó ngăn cản không, không cho các ả đến gần Già Lam tiểu thư?” Tàn quân gia kiên trì giải thích.

“Sao phải cản? Nếu các ả từng là kẻ bại trận trong tay Tiểu Lam Lam, Tiểu Lam Lam có thể đánh bại các ả một lần, dĩ nhiên nàng ấy có thể đánh bại bọn họ lần thứ hai, có cái gì phải lo chứ?” Phượng Thiên Sách bình tĩnh nói, cũng không quên nhắc nhở Tàn quân gia: “Người tìm mấy người có y thuật giỏi đến đây, nếu Tiểu Lam Lam đem các ả đánh bị đến trọng thương lần nữa, chúng ta có thể chữa trị kịp thời.”

Tàn quân gia liếc trộm chủ tử nhà mình, thầm nghĩ chủ tử đúng là sợ thiên hạ không loạn, rõ ràng có thể tránh một trận tranh chấp, ngược lại hắn còn muốn làm cho trận tranh chấp càng kịch liệt thêm.

Hắn lắc đầu khẽ thở dài, đã sớm quen với tình cách không bình thường của chủ tử rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Vũ khí bí mật của nàng

Già Lam cảm đầu đi về phía trước, đột nhiên phía trước có hai bóng người cản đường đi của nàng.

“Già Lam, thật đúng là xem thường người, không ngờ người có thể tìm Phụng Thiếu làm chỗ dựa. Khó trách lá gan của người càng ngày càng to ra, dám đắc tội Triệu gia của ta.” Người nói không phải ai khác chính là Triệu Thanh Tinh bị Già Lam đánh ngã xỉu trên võ đài, nhìn sắc mặt của ả, coi ra đã bình phục rồi.

Già Lam nhàn nhạt liếc nhìn các ả, nói: “Hôm nay, ta đến tham gia khảo hạch, nếu các người muốn báo thù chúng ta hẹn nhau trong hội trường. Đấu võ mồm với các người, thắng cũng không có gì vinh quang, ngược lại còn lãng phí thể lực của ta.”

Đấu võ mồm? Hình như nói thêm một câu với các ả, Già Lam cũng cảm thấy tốn nước bọt và thể lực, làm hai nữ Triệu gia tức giận xanh mặt rồi lại trắng.

“Được! Chúng ta gặp lại trong hội trường! Tỷ muội bọn ta nhất định sẽ hợp tác làm cho các người thua thê thảm!” Triệu Thanh Tinh nghiêng răng nghiêng lợi, Triệu Thanh Lan dùng ánh mắt giết người nhìn chòng chọc Già Lam, hai tỷ muội này đều thua trên tay nàng, hận nàng tận xương tủy luôn rồi.

Già Lam thờ ơ nhún vai: “Vậy thì chờ xem!”

Hai nữ từ tức giận rồi đi, cách đó không xa Tống Thiên Nhi và Mục Tư Viễn đã đi tới.

“Già Lam, bọn họ không có làm gì người chứ?” Tống Thiên Nhi lo lắng nói, vừa rồi nhìn thấy hai tỷ muội Triệu gia đi về phía Già Lam, nàng liền cảm thấy không ổn.

“Không phải ta rất tốt hay sao?” Già Lam nhún vai.

Tống Thiên Nhi cười híp mắt: “Vậy thì tốt! Già Lam, người có nghe nói không? Khảo hạch lần này đã sửa đổi quy tắc, trận chung kết là hai đấu hai, hai bên cùng tranh tài, cần có một Linh Sư và một Kiếm Sư trợ giúp Linh Sư, cùng nhau đánh bại hai thành viên của đội đối phương mới là người thắng lợi cuối cùng. Già Lam, người phải chuẩn bị cho tốt, người đã chọn được người cùng tham gia thi đấu chưa?”

“Hai đấu hai?” Già Lam nghi hoặc nói, giương mắt liếc về Mục Tư Viễn.

Mục Tư Viễn cười ha ha bước lên: “Nghe nói đến phút cuối Phó viện trưởng đột nhiên thay đổi quy tắc, mục đích là bồi dưỡng năng lực hợp tác chiến đấu cho các tuyển thủ, làm cách nào để Linh Sư và Kiếm Sư trợ giúp Linh Sư hợp tác ăn ý khi chiến đấu, từ trước tới nay luôn là vấn đề khiến Phó viện trưởng lo lắng. Sao? Người định chọn ai làm Kiếm Sư cho người? Nếu như người muốn mời ta làm Kiếm Sư đặc biệt cho người, ta có thể miễn cưỡng suy nghĩ...”

Hắn cười đắc ý tựa như Già Lam nhất định sẽ chọn hắn làm Kiếm Sư.

Ai ngờ, tầm mắt Già Lam vượt qua người hắn, rơi thẳng vào người Tống Thiên Nhi, đáy mắt hiện lên tia sáng: “Tốt! Chúng ta có thể cùng nhau chiến đấu!”

“A! Ta?” Tống Thiên Nhi lấy làm kinh hãi, liên tục xoa tay: “Ta không được! Linh thuật của ta không linh nghiệm! Kiếm Thuật cấp 1 cũng kém, ta không thể làm Kiếm Sư riêng của người đâu, ta sẽ làm liên lụy người!”

“Chẳng lẽ người không muốn cùng ta đi vào học viện Thiên Dược? Người không muốn trở nên mạnh mẽ, bảo vệ Tống gia, để cha người không cần nhờ bà mai làm mối cho người nữa?” Già Lam bắt đầu đầu độc Tống Thiên Nhi.

“Làm mai? Cha người muốn đem người gả cho nhà nào?” Mục Tư Viễn nhìn Tống Thiên Nhi, vội hỏi.

“Hả...” Tống Thiên Nhi mắc cỡ cúi đầu, đan ngón tay, đây là chuyện riêng của nàng, làm sao có thể nói cho người khác nghe chứ?

Không chú ý tới câu hỏi của Mục Tư Viễn, Già Lam tiếp tục khích lệ: “Người muốn bảo vệ Tống gia, vậy người cần phải dũng cảm bước ra một bước, chứ nói suông ai mà không biết nói? Những thứ ta dạy người, lúc trở về người không có tập luyện sao? Không có tiến bộ gì sao?”

Tống Thiên Nhi nghe đến đó, ánh mắt sáng lên, vui vẻ ngẩng đầu, nàng gật đầu như gà mổ: “Ta có tập! Ba ngày nay, ta không hề bước ra khỏi cửa một bước, vẫn luôn tập luyện, hiện tại có thể...”

Nàng còn chưa kịp nói hết, Già Lam liền chặn ngang lời nàng, nháy mắt mấy cái với nàng: “Vậy được rồi! Như vậy không phải người là vũ khí bí mật của ta sao, hiểu không?”

Tống Thiên Nhi hít sâu một hơi, chống lại ánh mắt đen sẫm có sức sống của Già Lam, trong chớp mắt cả người nàng tràn ngập sức mạnh: “Được, ta làm

Kiểm Sư riêng cho ngươi!”

Mục Tư Viễn buồn bực gãi gãi đầu, sao hắn lại cảm thấy mình giống như kẻ dư thừa thế nhỉ? Quay đầu muốn tìm bạn thân của mình, phát hiện bạn thân đang cùng Phó viện trưởng nói chuyện gì đó, sau lưng họ là một hàng học trò ưu tú của học viện Thiên Dực.

Nhìn cảnh tượng này, hắn liền không nhịn được mà vui mừng thay bạn thân, vàng luôn luôn tỏa sáng. Mặc kệ Viêm Chiêu ở thành Lạc Xuyên hay là học viện Thiên Dực, cũng luôn tỏa sáng, tìm được một vị trí dành cho hắn.

Có thể cùng hắn kẻ vai chiến đấu, tiếp tục làm bằng hữu, hắn quyết định, trận đấu ngày hôm nay, hắn nhất định phải dùng hết sức ứng phó, nhất định phải trúng tuyển vào học viện Thiên Dực.

“Viêm Chiêu, tư chất của ngươi không tệ, lão phu rất coi trọng ngươi, hi vọng ngươi có thể tiếp tục chăm chỉ tập luyện, đừng để lão phu thất vọng.”

Sở Viêm Chiêu nhận được lời động viên của phó viện trưởng, trên khuôn mặt lạnh lùng tỏa ánh sáng kì lạ, hắn nhàn nhạt mỉm cười: “Viêm Chiêu nhất định không phụ lòng hi vọng của Phó viện trưởng.”

Có thể được Phó viện trưởng đánh giá như vậy, các học trò ưu tú đứng phía sau đều hâm mộ lại ghen tỵ với hắn. Sở Viêm Chiêu không quan tâm hơn thua, cứ xử thần nhiên, rất có phong phạm con cháu thế gia.

Lúc này, truyền tới tiếng cười trong sáng, phá vỡ không khí chung quanh hiện trường.

"Ha ha ha, Phó viện trưởng, một ngày không gặp như cách ba thu, làm người ta nhớ muốn chết!"

Tiếng cười kinh rộn người như vậy, ngoài cực phẩm lăng lợ Phượng Thiên Sách thì không có người thứ hai!

Chỉ thấy Phượng Thiên Sách phe phẩy quạt, dưới chân như có gió, phong lưu phóng khoáng đi tới, người chưa tới, mùi hương thom nức mũi đã bay xộc vào mũi mọi người.

Phó viện trưởng bất đắc dĩ lắc đầu cười khế, ánh mắt nhìn Phượng Thiên Sách có vài phần nuông chiều và dung túng: “Phượng Thiệu, cuối cùng con cũng chịu đến gặp lão phu.” (Ngữ: ta thấy JQ giữa phó viện trưởng với Sách ca + __=)

Bình thường, người thấy ông liền bỏ chạy, ngàn dặm xa xôi từ hoàng thành chạy tới thành Lạc Xuyên, bây giờ đột nhiên chủ động đi ra gặp ông, thật khiến phó viện trưởng không có thói quen.

“Phó viện trưởng, người thật là oan uổng cho con! Con đuổi theo người từ hoàng thành đến thành Lạc Xuyên. Hôm nay, cuối cùng cũng theo kịp người. Aiz, vì muốn được tham gia vào học viện Thiên Dực vĩ đại, con ngàn dặm xa xôi đuổi theo người, con thoải mái lắm sao?” Phượng Thiên Sách ủy khuất bệt bệt môi, gương mặt ngay thơ, vô hại.

Mọi người ào ào khinh bỉ hắn, bản lĩnh đổi trắng thay đen thật lợi hại! Rõ ràng phó viện trưởng dẫn theo một đám học trò ưu tú ngàn dặm xa xôi chạy theo hắn. Bây giờ hắn lại lật ngược lại, còn nói ngược lại là bản thân chạy theo người ta?

Ngươi còn giả bộ vô tội? Ngươi nha nha! Thật không biết xấu hổ!

Không chờ mọi người nôn mửa ở trong lòng xong, hai tay Phượng Thiên Sách khoác lên vai phó viện trưởng, thần bí cười hề hề: “Phó viện trưởng, nhìn thấy tranh chữ treo khắp nơi kia không? Trong thời gian khảo hạch, người nhớ nương tay với người của ta nhé, ngàn vạn lần không được làm người của ta sợ. Nếu ngươi không cho nàng vào học viện Thiên Dực, ta cũng sẽ không gia nhập học viện.”

Vô sỉ! Không ngờ ngươi dám uy hiếp phó viện trưởng!

Lần thứ hai, mọi người đồng loạt khinh bỉ hắn.

Phó viện trưởng cười hiền lành, không có bị hắn ảnh hưởng, khẽ gật đầu nói: “Lấy tư chất của nàng, lão phu thấy không có vấn đề, nhưng Phượng Thiệu này, còn ngàn vạn lần đừng có nuốt lời. Nếu con không vào học viện Thiên Dực, cuộc sống của lão phu cũng không dễ dàng... Con hiểu không?”

Một già một trẻ dùng tiếng lóng, khiến người ta có cảm giác hai người này câu kết nhau làm chuyện xấu!

Phượng Thiên Sách vỗ vỗ đầu vai ông, cười to: “Người yên tâm đi! Phượng Thiên Sách con có bao giờ nói thật?”

Phó viện trưởng gật đầu theo bản năng, đột nhiên cảm giác lời này nói không đúng, hai mắt ông trừng nhìn hắn, suýt chút nữa bị thẳng nhóc này lừa gạt!

Phượng Thiên Sách cười cong môi, nói đùa: “Nói sai, nói sai! Lời Phượng Thiên Sách con nói, có khi nào là giả?”

“Cái này không kém lắm!” Phó viện trưởng lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Thằng nhóc này thật là quỷ quyết, hơi chút không để ý là bị hắn lừa, nếu không ông cũng không cần từ hoàng thành xa xôi chạy đến đây, vẫn không thể bắt được hắn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Phách lối làm bại

Khi đang nói chuyện, tiếng chuông được gõ lên, cuộc khảo hạch chính thức bắt đầu.

Mọi người đều ngồi vào chỗ, ba người Già Lam, Tống Thiên Nhi và Mục Tư Viễn cũng hòa theo dòng người, đi theo đám người tham gia khảo hạch, hăng hái chuẩn bị chiến đấu.

“Già Lam, xong đời rồi! Ta nghe bọn họ nói trông đề mục khảo hạch có thi văn nữa, làm sao bây giờ? Ta không có chuẩn bị.” Tống Thiên Nhi mang vẻ mặt đau khổ, ý chí chiến đấu vừa giương cao, lập tức rũ xuống.

“Thi văn?” Già Lam tự tin như lông mày, thi văn thì thi văn, lại nói trên người nàng có thư viện di động, muốn cái gì liền có cái đó. Phiền toái duy nhất chính là, nàng sợ người có lòng xấu phát hiện nét chữ của nàng không giống với nét chữ của ‘Già Lam’, có thể sẽ dẫn tới phiền phức không cần thiết.

“Thiên Nhi, như vậy ta đọc người viết.”

Tống Thiên Nhi nhìn vẻ mặt tự tin của nàng, nhất thời cũng an tâm nhiều hơn, gật đầu như già tôi: “Không thành vấn đề!”

Người tham gia khảo hạch ước chừng hơn một trăm người, chia cặp xong thành năm mươi cặp dự thi.

Già Lam và Tống Thiên Nhi thành một tổ, số thứ tự là 42. Tỷ muội Triệu gia được vào tổ thứ 3, Mục Tư Viễn và một nam tử trẻ tuổi khác thành một tổ, nhận được số thứ tự 20...

Kẻ thù gặp mặt hết sức đồ mắt. Già Lam không ngừng tiếp nhận ánh mắt hình viên đạn của tỷ muội Triệu gia.

Già Lam chả thèm để ý tới các ả, nàng tập trung nghe quy tắc tranh tài.

TRận đấu chia làm hai phần, thi văn và thi võ. Các đội phải thông qua thi văn mới có tư cách tham gia thi võ, đồng thời mang theo thành tích thi văn đi vào cuộc thi võ, kết hợp thành tích thi văn và thi võ, dựa vào đó chọn ra một tổ ưu tú nhất nhận vô học viện. Thế nên, thành tích thi văn rất là quan trọng.

Phó viện trưởng! Phó viện trưởng! Phó viện trưởng! ——" Trên khán đài, Phụng Thiên Sách không ngừng đưa lần thu ba đến phía phó viện trưởng, từng tiếng ‘phó viện trưởng’ trầm bổng du dương, vòng vo trăm vòng, cuối cùng phó viện trưởng không chịu nổi nữa, nhận lấy tờ giấy nhỏ từ trong tay hắn, hướng về phía người chấp sự của hội trường khảo hạch vẫy tay, dặn dò vài câu, người chấp sự nhận tờ giấy nhỏ, đi đến hội trường khảo hạch.

Phụng Thiên Sách làm ăn gian dối như vậy, mặt phó viện trưởng không khỏi đỏ bừng vì xấu hổ.

“Phụng Thiên, cái này ngươi hài lòng chưa?” Phó viện trưởng bắt đầu nhìn Phụng Thiên Sách, không hiểu vì sao hắn lại có nhiều hứng thú với tiểu nha đầu kia như vậy, mặc kệ ngoại hình hay địa vị, hai người đều không hợp nhau, ông nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra thằng nhãi Phụng Thiên Sách này nhìn trùng cái gì của tiểu nha đầu này.

Phụng Thiên Sách cười mê hoặc, lung lay quạt xấp: “Phó viện trưởng, ngài nói cái gì? Người ta nghe không hiểu.” Trong nháy mắt liền phủi sạch mọi chuyện xấu xa, cái gì gọi là qua cầu rút ván? Chính là nói hắn!!

Phó viện trưởng bắt đầu đi lắc đầu, nếu có thể khiến Phụng Thiên Sách ngoan ngoãn tham gia vào học viện, giải quyết xong trách nhiệm của hắn, cho dù hắn ngoại lệ thu thêm một học trò, như vậy cũng đáng giá!

Phụng Thiên Dục ngồi không xa hai người bọn họ, cười trào phúng: “Chỉ dựa vào tư chất của người xấu xí kia, cho nàng ta câu hỏi dễ nhất, e rằng nàng ta cũng không biết trả lời.”

“Nhị đệ, bị mộng của nữ nhân đè lên mặt thật sự có chút mất mặt. Thế nhưng, là một người nam nhân, lòng dạ nên rộng lượng một chút mới đúng. Về phương diện này, ngươi cần phải học tập đại ca, lòng dạ đối nhân xử thế nhất định phải rộng rãi. Đừng có học nữ nhân bụng dạ hẹp hòi, như vậy không tốt!” Phụng Thiên Sách dùng giọng điệu sâu xa dạy dỗ đệ đệ, chọc Phụng Thiên Dục tức giận nghiến răng ken két, bần về miệng lưỡi, hắn tuyệt đối không thể đánh bại đại ca hắn được, vì một người có da mặt dày đến trình độ nhất định, đó chính là sức mạnh vô địch, mặc kệ ngươi dùng binh khí sắc bén cỡ nào cũng đều không làm gì được nó!

Bốn phía chung quanh vang lên tiếng cười khê, Phụng Thiên Dục hung ác trừng lướt qua, mọi người đồng loạt cúi đầu, số còn lại chỉ nhún vai, biểu hiện tâm tình lúc này của bọn họ.

Hội trường khảo hạch, Già Lam và Tống Thiên Nhi nhận được đề thi văn, đề thi nói rõ là, trình bày và phân tích về phong, lôi (sấm), thủy, hỏa, mộc năm thuộc tính khác nhau trong Linh Thuật, nói về ưu khuyết điểm của mỗi thứ, kỹ xảo đặc biệt của mỗi thuộc tính... Đề thi này cơ bản là lý luận đơn thuần về tu luyện Linh Thuật.

Lúc Già Lam đọc đề thi, trong lòng lập tức có đáp án, trong thư viện di động trên người nàng mang đầy những bí tịch về thuộc tính Linh Thuật, bao gồm tất cả các kỹ xảo đặc biệt và phương pháp, cái gì cần cũng có, đề thi này giống như viết riêng cho nàng, không có gì khó.

“Thiên Nhi, ta đọc ngươi viết.”

“Được.”

Tổng Thiên Nhi cầm bút chuẩn bị viết, người chấp sự đi tới, thu hồi đề thi của các nàng, đổi lại một đề thi mới.

“Đề thi của các ngươi được sửa lại, nghiêm túc làm bài đi, Phó viện trưởng và Phụng Thiên rất quan tâm đến các ngươi.”

Già Lam chau mày, liếc mắt nhìn về phía khán phòng, đúng lúc Phụng Thiên Sách đang hướng về nàng phất phất tay, nụ cười tươi rói trên khuôn mặt đẹp trai khiến thân và người đều phần nộ tựa như đang hướng về nàng đòi phần thưởng.

Không cần hỏi cũng biết, chính hắn là người bắt người chấp sự đổi đề thi.

Người này, không phải là muốn nói cho mọi người biết hắn giúp các nàng gian lận chứ?

Trên trán Già Lam lộ mấy vạch đen, buồn bực mở đề thi, không nhìn thì thôi, vừa nhìn nàng liền nổi trận lôi đình, hận không thể bóp chết Phụng Thiên Sách!

“Hãy nêu tục danh của một trong số Hạo Thiên Bát Công Tử, nếu gặp một người trong Hạo Thiên Bát Công Tử, ngươi sẽ sử dụng loại Linh Thuật nào đánh bại đối phương?” Tổng Thiên Nhi nhớ lại đề thi vừa đến, mặt có chút khó xử: “Gặp rồi, ta từng nghe cha ta nhắc tới Hạo Thiên Bát Công Tử, thế nhưng ta không có một chút hứng thú nào hết, cho nên không có nhớ kĩ. Già Lam, ngươi biết Hạo Thiên Công Tử là ai không?”

Già Lam nghiêng răng, sắc mặt càng khó coi hơn nàng ấy: “Biết cái quỷ á!... Hạo Thiên Bát Công Tử rốt cuộc là ai!”

Lần thứ hai ngẩng đầu lên, Già Lam hung hăng trừng về phía khán đài, làm động tác cắt cổ với Phụng Thiên Sách, ngươi giỏi lắm, ngươi đem ta ra đùa giỡn đúng không?

Nụ cười trên môi Phụng Thiên Sách hơi khựng lại, nghi hoặc nói: “Vì sao Tiểu Lam Lam lại tức giận? Chẳng lẽ đề thi ta đưa ra quá đơn giản, khiến nàng không có chỗ phát huy?”

Nếu Già Lam nghe được mấy lời này, không tức giận đến hộc máu mới là lạ! Vốn dĩ nàng có thể trả lời các câu hỏi, hắn lại cố tình thay đổi, đổi một cái câu hỏi nàng không biết, thật sự không biết hắn biến khéo thành vụng, hay là đang trêu đùa nàng?

“Đại ca, ánh mắt của nàng có ý gì vậy? Nàng rõ ràng muốn bóp chết ngươi!” Rốt cuộc Phụng Thiên Dục cũng chờ được cơ hội, châm chọc một phen.

“Ý của ngươi là... nàng ấy không biết trả lời câu hỏi này? Không thể nào!!!” Phụng Thiên Sách làm bộ dạng bưng bình, đột nhiên quay đầu, ánh mắt quái dị nhìn Phụng Thiên Dục, lắc đầu, đồng tình nói: “Tiểu Lam Lam chọt vào hoa cúc của ngươi, cư nhiên lại không biết ngươi là một trong số tám vị công tử của Hạo Thiên... Chắc chắn, nhị đệ, cuối cùng đại ca cũng biết, vì sao nàng lúc nào cũng sầu não không vui rồi... Nghĩ thông suốt một chút đi, buồn khổ chỉ tổn hại sức khỏe mà thôi.”

Đối mặt với lời an ủi ngọt ngào của Phụng Thiên Sách, Phụng Thiên Dục hoàn toàn xốc xếch trong gió lạnh, dùng nói với hắn, đáp án của đề thi đại ca dành cho người xấu xí chính là hắn nhá!!!!

A a a a a... Rốt cuộc hắn đã làm cái gì sai chứ? Tại sao ông trời lại cho hắn một vị đại ca như thế?

“Già Lam, làm sao bây giờ? Nếu như không thông qua cuộc thi văn, chúng ta không có cách nào tiếp tục tham gia thi võ.” Tổng Thiên Nhi nhíu mày nói.

Chân mày Già Lam nhíu chặt trong nháy mắt, ánh mắt nghiêm túc, giống như là hạ quyết tâm, vỗ vỗ bàn: “Viết, cứ dựa theo lời ta mà viết!”

Nàng kẻ sát tay Tổng Thiên Nhi, nói thầm một hồi, về mặt Tổng Thiên Nhi càng ngày càng 囧: “À? Viết như vậy có được không?”

“Cứ viết như vậy đi! Ta nói được là được!” Già Lam đắm mạnh vào bàn, ánh mắt long lanh sáng ngời không chút dao động, lộ ra vẻ nhẹ nhàng hung ác.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Cúc hoa tàn, mẫn địa thương

Kết quả thi văn lục tục được công bố, điểm cao nhất là năm điểm, hợp quy cách là ba điểm, dưới ba điểm liền trực tiếp bị loại.

Phó viện trưởng đảm nhận làm giám khảo, hiện trường bắt đầu chấm điểm từ tổ thứ nhất.

“Tổ một, bốn điểm! Tổ hai, hai điểm...”

Có người vui, cũng có người buồn.

“Tổ ba, năm điểm!”

Tỷ muội Triệu gia ôm nhau cười vui vẻ, có được năm điểm phần thi văn, các ả liền có thể nắm chắc cơ hội bước vào vòng thi võ. Vừa nghĩ, hai tỷ muội liền liếc mắt về phía tổ Già Lam khiêu khích, cho dù có người giúp đỡ nàng ta làm bậy, nàng cũng không thể thắng tỷ muội các ả, bởi vì tỷ muội ả dựa vào chính sức mình mà thắng cuộc. Chờ tới khi thật sự đấu võ, các ả chống mắt nhìn xem còn có ai có thể giúp đỡ Già Lam gian lận?

Già Lam mặc kệ các ả, hiện tại nàng chỉ quan tâm thành tích thi văn của tổ nàng thôi.

“Tổ hai mười lăm, năm điểm!”

Tiếng hoan hô vang lên, Mục Tư Viễn làm bộ ôm ngực, bình tĩnh liếc đồng bạn của hắn, kì thật miệng đã sớm vênh lên trời rồi.

“Già Lam, bọn họ đều được năm điểm, chúng ta có thể đạt được điểm đầu không?” Tống Thiên Nhi hâm mộ nhìn mấy tổ được năm điểm, đồng thời cũng lo lắng thành tích của mình.

Già Lam chưa đáp lời nàng ta, trong lòng đã có dự định chờ phó viện trưởng công bố thành tích, bốn mươi tổ được công bố thành tích đã có hơn một nửa bị đào thải, thoạt nhìn không phải tất cả mọi người đều chú trọng việc học tập.

“Tổ bốn mươi hai...” Rốt cuộc cũng đã đến tổ các nàng, Phó viện trưởng liếc mắt nhìn đáp án của tổ các nàng, ánh mắt rõ ràng co rút. Ngẩng đầu, hơi hít một hơi về kì quái nhìn Già Lam, cúi đầu lại cố gắng trừng mắt đáp án, số điểm được chấm gạch trong cổ họng, nói không ra lời...

“Phó viện trưởng, có vấn đề gì à?” Già Lam rất bình tĩnh hỏi thăm.

Khóe miệng phó viện trưởng hung hăng co rút vài cái, lắc đầu: “Không có vấn đề.”

“Mời cho điểm!” Già Lam cười đến vô hại.

Phó viện trưởng hít sâu mấy hơi, suy nghĩ một lát, cuối cùng mở miệng: “Tổ bốn mươi hai... năm điểm!”

Bên dưới ánh mắt Già Lam chợt lóe, nhìn về phía phó viện trưởng cười yếu ớt: “Cảm ơn phó viện trưởng.”

Tống Thiên Nhi kích động cầm tay Già Lam, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập hưng phấn.

“Chờ một chút!” Triệu Thanh Lan quan sát về mặt phó viện trưởng, cảm thấy bên trong có quỷ, hai tỷ muội cùng đi lên: “Phó viện trưởng, bọn ta yêu cầu công khai đề thi và đáp án của Già Lam, nếu đáp án của nàng ta có vấn đề, ta yêu cầu phó viện trưởng có thể chấm điểm công bằng một chút.”

Già Lam cười nhạt: “Các người nói như vậy, chính là hoài nghi phẩm đức của phó viện trưởng đúng không? Phó viện trưởng là người đức cao vọng trọng (*có đức độ và danh vọng cao), sao có thể chấm điểm qua loa như vậy? Các người ngay cả lòng tôn sư trọng đạo cũng không có, sao có tư cách vào học viện Thiên Dực học được?”

“Già Lam, người đừng có ngụy biện! Đề thi của người rõ ràng có vấn đề, người có dám lấy ra cho tất cả mọi người xem hay không?” Triệu Thanh Lan không chịu buông tha.

Không đợi Già Lam trả lời, Triệu Thanh Lan thừa dịp mọi người không chú ý, bàn tay nhanh như chớp cướp lấy đề thi và đáp án của Già Lam, cầm trong tay khoe khoang: “Mọi người mau nhìn xem! Đây là đề thi của tổ Già Lam, cùng đề thi tổ khác hoàn toàn khác nhau!”

Triệu Thanh Lan đắc ý cất cao giọng, bắt đầu đọc: “Hãy nêu tục danh của một trong số Hạo Thiên Bát Công Tử, nếu gặp một người trong Hạo Thiên Bát Công Tử, người sẽ sử dụng loại Linh Thuật nào đánh bại đối phương?”

Bốn phía rơi vào tĩnh lặng, đề thi này quả nhiên có vấn đề!!!

“Ta lại đọc đáp án của tổ nàng ta cho mọi người nghe, ‘Băng Mâu...’” Triệu Thanh Lan đắc ý định đọc tiếp, nhưng mới đọc hai chữ, nét mặt ả liền hiện lên biểu tình kì quái. À nhìn Già Lam như thấy quái vật, cuối cùng mới hiểu vì sao lúc này về mặt phó viện trưởng lại kì lạ như thế.

“Cái gì băng mâu? Sao không đọc tiếp?” Triệu Thanh Tinh tò mò hỏi.

Triệu Thanh Lan lại háng giọng, nghẹn đỏ mặt, giọng nói run run thì thầm: “Băng mâu kiên, hoa cúc tàn, bát công tử, mẫn địa thương!”

Thoáng chốc, cả hội trường yên lặng không tiếng động, chỉ còn tiếng gió lạnh gào thét...

Hoa cúc của bạn học Phượng Thiên Dục lại căng thẳng, hắn có loại cảm xúc muốn giết người!!!

“Ha ha ha ... Tiểu Lam Lam, nàng thật tài giỏi, rất có ý thơ!” Tiếng cười sang sảng từ miệng Phượng Thiên Sách vang lên, hắn cười đến ‘run rẩy hết cả người’, hai mắt tràn đầy nước mắt, cười đến ra nước mắt.

Phó viện trưởng vốn đang cực khổ nín cười cũng không nhịn được bật cười thành tiếng.

Băng Mâu Kiên, hoa cúc tàn, Bát công tử, đầy đất thương!

Mười hai chữ này lan truyền khắp nơi trên đại lục Hạo Thiên, sau đó truyền vào trong tai bát công tử, vì vậy đã mang đến không ít phiền phức cho Già Lam...

Tổng Thiên Nhi mặc cỡ đến đỏ mặt, giật nhẹ góc áo Già Lam, về mặt lưng cuống, mặc dù ý tưởng là Già Lam nói, nhưng người viết là nàng ta nha.

Già Lam vỗ vỗ tay của nàng ta, ý bảo nàng ta bình tĩnh, nàng không thấy đáp án có vấn đề, trái lại cảm thấy đáp án của mình rất ngắn gọn, rất đúng đề, rất có cảm xúc nghệ thuật!

Sau một hồi lộn xộn, Triệu Thanh Lan ngẹn đỏ mặt, giờ ‘chứng cứ’ trong tay, tức giận nói: “Già Lam! Hiện tại ngươi còn gì để nói nữa không? Ngươi chịu thừa nhận chính mình gian lận trong thi cử chưa?”

Già Lam mở to mắt, vô tội lắc đầu: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì? Cái ngươi vừa đọc chỉ là bài thơ ta làm lúc rảnh rỗi mà thôi, chẳng lẽ làm thơ con cóc cũng là làm bậy?”

Nàng không nhanh không chậm vươn một ngón tay, chỉ về phía mặt trái của ‘chứng cứ’ trên tay Triệu Thanh Lan: “À! Bên mặt trái của tờ giấy chính là đáp án của ta!”

Triệu Thanh Lan sùng sốt, không dám tin lật mặt trái tờ giấy lại xem, quả nhiên, trên giấy trắng còn có một đáp án, bên trên có viết về năm loại thuộc tính phong, lôi, thủy, hỏa, mộc của Linh Thuật, trình bày và phân tích đủ ưu khuyết điểm, kĩ xảo đặc biệt... giống hệt những đáp án của người khác.

“Ngươi... sao lại có thể được!? Nhất định có mớ ám trong này!!” Triệu Thanh Lan nhìn tờ giấy, vẫn như cũ không tin tưởng Già Lam, các nàng làm sao có thể tài giỏi như vậy? Nhưng trong lòng ả không cam, khó lắm mới chụp được nhược điểm của Già Lam, sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy?

Triệu Thanh Lan nhíu đầu lông mày, thở hổn hển. Biết bây giờ mọi chuyện đã diễn theo chiều hướng khác, các ả không thể ngăn chân Già Lam được. ả kéo muội muội, dùng ánh mắt làm ám hiệu, tiếp theo là thi võ, các ả có cơ hội đối phó Già Lam.

Già Lam nhìn hai tỷ muội ả, lấy dáng vẻ người chiến thắng, nhếch môi cười.

Một hồi sóng gió nho nhỏ trôi qua, rất nhanh thi võ liền tiếp tục.

Không ngoài dự đoán, trận đầu tỷ thí dụng phải tổ Mục Tư Viễn, mặc dù không có chiến đấu chính diện với hắn, nhưng hơi thở và nhịp bước của Mục Tư Viễn, nàng đoán được, năng lực của Mục Tư Viễn không phải hạng xoàng.

Nói thật, Già Lam không có một chút hảo cảm gì với Mục Tư Viễn, nhưng cũng không có ác cảm.

Giao chiến với bọn họ, nàng cố gắng giữ dùng toàn lực đối phó. Đây chính là tôn trọng đối thủ, cũng là tôn trọng bản thân.

Mục Tư Viễn am hiểu Kiếm Thuật, nhìn huy hiệu hắn đeo bên hông liền biết, hắn là Kiếm Sư cấp 4. So với đám bạn đồng lứa, hắn có thiên phú kiếm thuật rất cao, nhưng vì trên hắn còn có một thiên tài song tu Linh Kiếm như Sở Chiêu Viêm chen ép, đem ánh sáng của hắn che giấu xuống dưới, cho nên hắn mới không có tiếng tăm gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kỹ thuật đánh nhau chính là ưu tú!

“Ai nha, không ngờ lại gặp các ngươi ở vòng đầu tiên. Các ngươi đúng là xui xẻo mà, đường đến học viện lại bị chặn từ đây, trong lòng ta thật là áy náy!” Mục Tư Viễn vỗ bộ ngực, dáng vẻ bất cần đời trêu chọc, còn đồng bạn của hắn, nét mặt lạnh băng, không cảm xúc, Già Lam nhìn hai người bọn họ chỉ muốn đánh một trận cho đã!

“Cản trở các ngươi đi vào học viện Thiên Dực, người nên áy náy là bọn ta mới đúng. Mong rằng các ngươi đừng có khóc nhè khi xuống đài.” Già Lam thân nhiên nói.

“Xem ra ngươi rất tự tin, nhưng có một số việc có tự tin cũng chưa đủ, vẫn cần dựa vào thực lực mới được.” Ánh mắt Mục Tư Viễn sáng lên, chậm rãi rút kiếm trong tay, khuôn mặt đẹp trai hé ra dưới ánh sáng của kiếm, rất là chói mắt.

Thế chiến từ từ kéo ra, hai bên cách nhau chừng mười mét, bắt đầu đối chiến.

“Thiên Nhi, nhiệm vụ của ngươi chính là cản trở Lý Hắc, chỉ cần hắn không thể giúp đỡ Mục Tư Viễn, chính là hoàn thành nhiệm vụ của ngươi.”

“Được, ngươi cũng cẩn thận! Kiếm thuật của Mục thiếu gia rất lợi hại!”

Hai nàng trao đổi ánh mắt một cái, Tổng Thiên Nhi xung phong ra ngoài, mục tiêu chính là Lý Hắc.

Tốc độ của các nàng nhanh, tốc độ của đối phương cũng không chậm, gần như cùng một khắc (= 15 phút), bóng dáng Mục Tư Viễn dường như biến mất tại chỗ, anh thả người nhảy lên, nhảy lên ba trượng, một đạo gió lạnh vô cùng lợi hại từ trên cao nhìn xuống, phá không chém tới!

Song, đối phương cũng không ngốc, cũng lựa chọn Kiếm sư đấu với chiến thực Linh Sư, bởi vì năng lực linh mẫn của nghề nghiệp, Linh sư rõ là không bằng Kiếm sư, Kiếm sư phải giành trước một bước. Trong khi Linh Sư còn chưa kịp ngưng tụ linh khí, thi triển Linh Thuật, hành động phải đồng loạt với Linh Sư, đây chính là điểm then chốt để chiến thắng!

Trong nháy mắt, hàn quang lấp lánh, kiếm phong hùng mạnh đập vào mặt!

Sức mạnh của Kiếm sư cấp 4 đúng là không giống bình thường!

“Kiếm thuật của Mục thiếu gia quả nhiên giỏi! Lần này hai người trong danh sách được chọn nhất định sẽ có tên của hắn trong đó.”

“Tổ số 42 này coi như tiêu rồi! Cho dù Phụng Thiên có muốn che chở nàng ta, nàng ta cũng không có biện pháp vùng mình.”

“Chờ chút, ta không bị hoa mắt chứ, Già Lam phản kích...”

Trong mắt mọi người, Già Lam thông dong lùi về sau vài bước, tay phải vừa chuyển, không ngờ trong tay lại xuất hiện một băng mâu, cổ tay dùng sức, đem băng mâu ném ra ngoài.

“Nhanh như vậy à?” Trên đài quan sát, hai mắt phó viện trưởng đột nhiên tròn lớn, dùng sức xoa mắt, có chút khó tin. Trong hiểu biết của ông, chỉ có Linh sư cao cấp mới có thể ngưng tụ linh lực và thi triển Linh Thuật trong khoảng thời gian ngắn như vậy, bởi vì sử dụng Linh Thuật tiêu hao rất nhiều linh khí, trong khoảng thời gian ngắn, Linh sư sơ cấp chỉ có thể sử dụng Linh Thuật có hai lần mà thôi. Hơn nữa, còn mất rất nhiều thời gian, đây cũng là điểm quan trọng cần thiết của Kiếm sư, trong khi Linh sư thi triển linh thuật, bảo vệ an toàn cho Linh sư.

Phó viện trưởng còn chưa hết kinh ngạc, liền thấy hai tay của Già Lam lại chuyển động thành vòng, mỗi khi chuyển xong một vòng, trong tay liền có thêm một băng mâu, nhìn Già Lam giống như pho tượng Quan Thế Âm nghìn tay, từng băng mâu giống như mũi tên bay vút ra ngoài, trên đài đài biến ảo ra một tầng ánh sáng trong suốt, chiếu xạ ánh mặt trời, ánh sáng rực rỡ như ngọc!

Lần này, toàn trường ô lên!

“Còn? Còn nữa? Rốt cuộc nàng có phải là người hay không?”

“Đám mù con mắt của ta rồi, hãy nói cho ta biết đây không phải là sự thật!”

“Nàng ta lấy đâu ra nhiều linh khí như vậy?”

Cái này đâu phải là chiến đấu, rõ ràng là khoe kỹ thuật đánh nhau!

Rốt cục trên người nàng có bao nhiêu linh lực, hình như nàng xài hoài không hết... Toàn trường bạo động rồi!

Phó viện trưởng khó khăn lắm mới ngăn chặn lại kích động, đôi mắt cơ trí chợt lóe hưng phấn, đột nhiên ông quay đầu nhìn Phụng Thiên Sách, vỗ vai hắn, gật đầu lia lịa.

Phụng Thiên Sách liếc nhìn vẻ mặt và ánh mắt quái dị của phó viện trưởng, sắc mặt cảnh giác nghiêng người, xa cách nói: “Phó viện trưởng! Khẩu vị của ngài có nặng quá không vậy? Đừng nói là ta không đáp ứng, cha nuôi cũng sẽ không chịu đâu!”

Phó viện trưởng tức giận trừng hắn, thẳng nhóc thái thái này, trong miệng chả bao giờ nói được một câu đàng hoàng.

Trên đài, Mục Tư Viễn tùy ý vung trường kiếm lên, chặn lại một băng mâu, đang muốn tấn công tiếp, ánh sáng trong suốt nhảy vào mắt hắn, băng mâu giống như mũi tên phóng tới phía hắn, hai mắt hắn mở to, hít sâu một hơi. Thân thể lóc lên, trường kiếm lượn vòng, nhanh chóng tạo thành một tường khí ngăn chặn băng mâu lại.

Ầm phanh!

Băng mâu không ngừng va chạm vào bức tường khí, khiến hắn chật vật chạy trốn trên không trung: “Mẹ nó! Có cần khoa trương như vậy không?”

Gia Lam đưa mắt nhìn tình trạng trên không trung, biết Mục Tư Viễn rất nhanh không chịu nổi nữa, nàng liền tích cực tiến lên, tranh thủ thời gian giải quyết Kiếm sư của đối phương, chuyện kể đó sẽ dễ dàng hơn...

Đột nhiên, chân của nàng bị vật gì đó quấn quanh, hai cổ đạo lực bám víu ở hai chân nàng, trói chặt hai chân của nàng. Nàng cúi đầu nhìn lại, chẳng biết hai cây móc đang chui ra từ lúc nào, thừa dịp lúc nàng không để ý, đem hai chân nàng trói chặt.

Bỗng nhiên, Già Lam tỉnh ngộ, ngẩng đầu nhìn về phía Lý Hác, hắn đã phá bỏ sự công kích của Tổng Thiên Nhi, sử dụng Linh thuật mộc đánh lên nàng.

Không xong, không thể nhúc nhích được!

Ánh mắt u ám xuống, hai tay Già Lam kết ấn, trong miệng học ra vài chữ: “Thần long chi nộ!” (*sự tức giận của thần long.)

Rầm rầm rầm

Một cột nước phá không mà ra, biến hóa thành một con rồng nước, gào rít lượn vòng, gió cuốn mây tan, đánh chớp nhoáng về phía Lý Hác...

“A! À?...” Một góc của lối đài, bóng người nào đó bị hồng thủy tưới xuống, thân hình vụn vỡ, đang thi triển linh thuật mộc – Lý Hác.

“Long, Long thần chi nộ? Chiến kỹ Linh thuật thủy cấp 4?” Giọng nói Lý Hác run rẩy, trợn mắt hốc mồm.

Không ngờ chiến kỹ của nàng lại vượt cấp như vậy... Hắn là Linh gia cấp ba, đương nhiên hắn biết chiến kỹ cấp 4 là uy hiếp lớn nhất của hắn. Để mặc mưa như xối nước tưới lên người, hắn quên mất phản ứng, cũng không phản ứng kịp nữa rồi.

Già Lam không có chút ý định dừng lại, hai tay chuyển đổi rất nhanh, lần nữa kết ấn, hai ngón tay hướng về phía trời: “Phong!”

Rắc vù vù vù vù... thanh âm vụn vỡ liên tục vang lên, cả người Lý Hác đều bị đóng băng, linh thuật mộc của hắn lập tức... mất tác dụng.

Hai chân Già Lam được tự do, nàng không có hướng thụ thành tựu chiến thắng tạm thời của mình, tiếp tục thi triển ‘thần long chi nộ’ của mình, công kích Mục Tư Viễn trên không trung.

Hiện trường sôi sục hẳn lên!

Trên lối đài, bóng người của nàng giống như Tu la, tựa như thành chết vùng tay, không ngừng kết ấn, thủy long gào rít, âm thanh giận dữ rống lên. Hơi nước mờ hồ trên gương mặt của nàng, bóng dáng của nàng, mọi người có thể nhìn thấy quần áo tinh xảo màu lam phát phối trong gió, làm nổi bật dáng người mạnh mẽ mà phiêu dật, khiến người khác mê mẩn!

Mọi người nhìn Già Lam chiến đấu, phảng phất như không phải đang nhìn nàng chiến đấu, mà là đang xem nàng biểu diễn kỹ thuật chiến đấu. Linh gia cấp ba cao cấp, đem nó phát huy đến trình độ cao nhất, thậm chí còn vượt xa chiến kỹ cấp 4...

Nhân vật biến thái như vậy, khiến người ta xem như thế là đủ rồi!

Ánh mắt phó viện trưởng càng ngày càng thâm trầm, lại kinh ngạc, chỉ cảm thấy trên người Già Lam giống như có rất nhiều bí ẩn, làm người khác không thể nhìn thấu.

“Phó viện trưởng, bây giờ người cần đặc biệt cảm ơn, ca ngợi người ta hay không nè?” Phượng Thiên Sách phe phẩy quạt, sít lại gần, cười đến đáng đánh đòn: “Ha ha, chúng ta đều là người một nhà, cảm ơn thì miễn đi, người vẫn nên ca ngợi ta đi! Nếu không phải mắt nhìn người của ta độc đáo, làm sao người có thể phát hiện ra thiên tài này chứ?”

Phượng Thiên Dục nặng nề ôm trán, một khắc cũng không muốn ngồi cùng một khán đài với người anh này của hắn, thật mất mặt! Hắn còn có thể vô si hơn nữa hay không? (Tịch Ngự: nếu bé Dục không xấu thì nhất định rất đáng eon ha!!!)

Phó viện trưởng nhân nhật cười khế, dùng ánh mắt sâu xa nhìn Phượng Thiên Sách: “Ánh mắt Phượng Thiệu thật là độc đáo, tại hạ xin bội phục!”

Không ngờ phó viện trưởng lại ca ngợi hắn thật... Phượng Thiên Dục hung hăng trợn trắng, năng lực đầu độc của đại ca quả nhiên lợi hại, ngay cả phó viện trưởng cũng bị hắn gieo học. Đúng là sâu bọ có hại mà!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Xuất hiện một cặp thiên tài mới!

Người đáng thương nhất trong lối đài không ai khác ngoài Mục Tư Viễn đang bay trên không trung, hắn sử dụng khinh công, không ngừng vòng qua lộn lại. Đằng sau hắn, là một con rồng nước giương nanh múa vuốt bất cứ lúc nào cũng có thể đem hắn nuốt vào bụng!

Không có Lý Hác che chở, một kiếm sư như hắn dưới sự công kích biến thái của linh sư bên tổ đối phương... nào có đủ tay mà đánh trả?

Chạy một vòng, hắn rốt cục cũng không chịu nổi nữa, vừa chạy vừa hô to: “Ta nhận thua! Đừng đánh nữa!”

Hiện trường xôn xao, hơi thở sùng sục rất lâu không dứt, kết quả như vậy đúng là ngoài dự đoán của mọi người, ai có thể nghĩ tới một phế vật xấu xí tự đứng lại nổi tiếng, vừa ra tay liền đánh bại tổ của kiếm sư cấp 4 và linh sư cấp 3?

Tỷ muội Triệu Thanh Tinh dễ dàng vượt qua vòng thi thứ nhất, liếc mắt nhìn sang trận chiến bên cạnh, hai ả âm thầm kinh hãi, thực lực của Già Lam trở nên mạnh mẽ từ khi nào?

“Tỷ, chúng ta phải làm sao đây? Tại sao con tiện nhân kia lại trở nên lợi hại như vậy?”

“Sợ gì? Chúng ta còn có vũ khí bí mật chưa lấy ra, vốn định giữ lại nó để đánh vào trận chung kết, hiện tại xem ra, rất có thể chúng ta sẽ đối đầu với các ả, vậy hãy để cho các ả nếm thử mùi vị của vũ khí bí mật đi!” Mặt Triệu Thanh Tinh âm u, trên khuôn mặt tươi cười nhẹ lan tràn hung ác, mấy ngày trước được bị Già Lam sỉ nhục trên lời đài, ả nhất định sẽ đòi lại!

Mấy vòng đầu vô kế tiếp, thực lực của đôi phương không bằng tổ Mục Tư Viễn, Già Lam và Tống Thiên Nhi dễ dàng vượt qua các vòng, xông vào trận chung kết. Đến tận đây, hai nàng cùng đối mặt với tỷ muội Triệu Thanh Tinh cũng vừa lọt vào vòng chung kết.

“Ta chờ trận chiến này lâu lắm rồi!” Ánh mắt Triệu Thanh Tinh lạnh lẽo, sát khí nổi lên.

Già Lam nhàn nhạt liếc ả một cái: “Ta lại không có mong chờ giao chiến với bại tướng của mình chút nào.”

“Tỷ! Nói chuyện dông dài với ả làm gì? Mau lấy bảo bối ra, để cho ả chết nhưng không biết vì sao đi!” Trong sự thúc giục của Triệu Thanh Lan, Triệu Thanh Tinh đắc ý, tay phải run lên một cái, một ngọc châm xuất hiện trong tay ả, từ từ lớn dần. Ngọc châm này có hình dạng cổ xưa, bên trên nó có điều khắc hoa văn phức tạp, hơi chấn động, từng đợt hơi thở viên cổ thê lương đập vào mặt!

Mọi người có mặt tại hiện trường mở to mắt, phát ra tiếng thở dài: “Là bảo vật trấn gia của Triệu gia... Thiên Cân Như Ý Châm!”

“Có bảo khí thượng phẩm, các nàng không thắng mới là lạ! Đáng tiếc, vốn đang cho rằng hôm nay Già Lam sẽ trở thành một hắc mã!” (*ý nói là ngựa tốt, người tài giỏi gì gì đó, không hiểu lắm ==)

“Hắc mã cái rắm! Đầu năm nay, cuộc chiến chính là cha! Là gia tộc! Là bảo khí!

“Ha ha, lần này bá phụ đúng là bỏ ra số tiền lớn! Xem ra ba tỷ muội chúng ta có thể đoàn tụ trong học viện Thiên Dục...” Trên khán đài, Triệu Nhã Nhi mỉm cười, rất có phong phạm của học sinh ưu tú và khuê tú đại gia.

“Chưa chắc Già Lam sẽ thua!” Một âm thanh vang lên từ bên trái nàng, Triệu Nhã Nhi ngạc nhiên nhìn về Sở Chiêu Viêm: “Sở Đại Thiểu, từ khi nào thì ngươi biết quan tâm đến đây tớ của Sở gia vậy?”

“Nàng ấy không phải đây tớ của Sở gia.” Sở Chiêu Viêm bình tĩnh mà lại trả lời khách quan, không mang theo bất kì tình cảm nào, nhưng Triệu Nhã Nhi nhìn ra sự bất đồng trong ánh mắt và giọng nói của hắn.

“Ta thấy bộ dạng của nàng ta như vậy, ngay cả tư cách làm đây tớ cho Sở gia các ngươi cũng không có. Nếu như Phượng gia chúng ta có một nha đầu không biết quy củ, ta không thể không đánh chết nàng.” Phượng Thiên Dục nghe hai người nói, cũng chờ mò góp vui, hừ lạnh một tiếng, vẫn chưa hết tức giận.

“Nhị đệ à, ngươi thật là bạo lực. Về sau, ngàn vạn lần đừng nói với người ngoài rằng ta là đại ca của ngươi, thật là làm tổn hại hình tượng cao to vĩ đại của ta!” Phượng Thiên Sách tám tấc lắc đầu, thân thể cố gắng xê dịch về phía phó viện trưởng, tỏ vẻ tránh né.

Phượng Thiên Dục hít sâu một hơi, cổ nén xúc động nhào tới đánh bẹp người nào đó. Những lời này phải do hắn nói mới đúng, hắn mới là người muốn phải sạch quan hệ với Phượng Thiên Sách.

“Đều là do cùng một mẹ sinh ra, tại sao lại có khác biệt lớn đến như vậy? Sau khi về nhà ta phải lại mẹ mới được, nhị đệ có phải là con ruột hay không?” Phượng Thiên Sách không coi ai ra gì suy xét vấn đề của mình, giả vờ thâm trầm.

Trong đầu Phượng Thiên Dục cảm thấy có một dòng khí lạnh chảy vào, trong đầu có chút trống rỗng, hai tay nắm chặt, gân xanh nổi trên mu bàn tay, nhưng phó viện trưởng ở bên cạnh, hắn không có biện pháp ra tay, hắn thật sự rất muốn lấy hạ phạm thượng một lần, đem đại ca yêu nghiệt này hung hăng đánh một trận cho đã!!!

Ngươi mới không phải là con ruột! Ngươi mới là được nhặt về!

Phượng gia của ta đã tạo nghiệt gì, tại sao lại sinh ra con yêu nghiệt khiến người ta hận ngứa răng như vậy?

Phượng Thiên Sách không nhìn ánh mắt giết người của đệ đệ, cũng không muốn biết tại sao mọi người lại yên tĩnh như vậy, tay cầm quạt bạch ngọc đưa lên cạnh miệng làm loa, hướng về mọi người nhẹ giọng nói: “Mọi người đều im lặng, đừng dọa Tiểu Lam Lam, ảnh hưởng đến việc nàng phát huy!”

Mọi người ở chung quanh đều ngẩng đầu nhìn bầu trời, nếu ai nói chuyện nghiêm túc với hắn, người đó chính là kẻ ngốc!

Triệu Nhã Nhi nhìn Sở Chiêu Viêm và Phượng Thiên Sách, trong lòng buồn bực, trên người Già Lam có sức hấp dẫn gì? Tại sao lại có thể khiến cho hai người có thói quen cuồng vinh ủng hộ, bênh vực nàng?

Lúc này, thể chiến trên lôi đài đã được kéo ra.

Trong lúc Thiên Cân Như Ý Châm trên tay tỷ muội Triệu gia biến ảo, lớn dần. Thể tích chiếm hơn nửa lôi đài, từ xa nhìn lại, nó giống như một con đầu cực lớn bay lơ lửng trên khoảng không bầu trời, chờ con đầu rơi xuống.

Già Lam và Tổng Thiên Nhi nhìn Thiên Cân Như Ý Châm lơ lửng không ngừng lớn dần trên đỉnh đầu mình, hai người cùng rút lui về sau, bị ép tới mép lôi đài. Nếu lại lùi tiếp, hai người sẽ ra khỏi lôi đài, tự động nhận thua!

“Già Lam, làm sao đây?” Tổng Thiên Nhi không khỏi cuống cuống, cảm thấy Thiên Cân Như Ý Châm bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống trên đầu nàng, đem các nàng đè thành bánh thịt người.

Già Lam hí hóp mắt, khoe miệng cười tà, đôi con ngươi của nàng mở to, hai mắt như điện, tinh quang bắn ra bốn phía.

“Bảo vật tự động đưa tới cửa, ta không nhận, chẳng phải rất xấu hổ hay sao? Vừa vặn, Thiên Táng Chi Quan của ta còn thiếu một ngọc châm!” Giọng điệu điên cuồng mà ngạo mạn, khiến người ta khó tin.

“Hà?” Tổng Thiên Nhi hoàn toàn không có phản ứng gì nhiều.

“Thiên Nhi, đến lúc ngươi sử dụng vũ khí bí mật rồi, mặc kệ là trình độ gì chỉ cần có thể quấy rối các ả là được.” Ánh mắt Già Lam lại sáng ngời, chột nhìn vào, phảng phất giống như đem hồn phách người ta hút vào đó.

Tổng Thiên Nhi cười lớn, tiếp nhận qua rồi, cuối cùng nàng cũng có cơ hội thể hiện thực lực!

Bỗng nhiên, khí thế của Tổng Thiên Nhi có biến hóa, tràn ngập tự tin, con ngươi phát sáng, còn sáng hơn cả mắt của Già Lam, người khác không kịp bắt giữ.

Khi một người tự tin, lúc đó mới là đẹp nhất, quả nhiên mấy lời này không có nói sai!

“Đi chết đi!” Triệu Thanh Tinh yêu kiều hét lên một tiếng, không ché Thiên Cân Như Ý Châm, bắt đầu công kích tổ Già Lam.

Ầm! Ầm! Ầm!

Giống như thái sơn đè lên đầu, từng chút từng chút một, Như Ý Châm nặng nề đánh xuống lôi đài, mỗi một cái rung động đều khiến lôi đài nứt ra vài phần, hoàn toàn chính là vua phá hoại!

Tỷ muội Triệu gia nhìn Già Lam và Tổng Thiên Nhi bị ngọc châm công kích, chặt vật chạy trốn, trên mặt hai người liền toát ra nụ cười đắc ý, thật hả giận, phảng phất giống như thấy thắng lợi trong tầm mắt, không chút lo lắng.

“Tỷ, nhìn bọn chúng chạy trốn chặt vật như vậy thật hèn mọn! Chỉ dựa vào tư chất và thân phận của bọn họ, cũng muốn vào học viện Thiên Dực, đúng là người si nói chuyện mộng!”

“Con tiện nhân Già Lam, làm hại tỷ muội chúng ta mất mặt như vậy, hôm nay chúng ta mượn sức mạnh của ngọc châm để chết các ả, để các ả chết không có nơi chôn chôn!”

“Đúng vậy! Giữ lại các ả chính là tai họa... À! Tỷ, sao muội cảm thấy trên người có rất nhiều kiến đang bò? Á! Đau quá! Đau chết mất!”

“Ta cũng vậy! không biết cái gì chui vào người...A! Đau quá!”

Hai tỷ muội Triệu gia vừa rồi còn đắc ý, đột nhiên cuộn tròn thân thể, đau đến mức lăn lộn trên đất, biểu tình khó chịu lại thống khổ.

Trên khán đài lại xôn xao, chẳng biết trên lôi đài đang xảy ra chuyện gì, ban nãy rõ ràng tỷ muội Triệu gia đang ở thế có lợi, sau đột nhiên lại ngã xuống hết vậy? Cái này cũng thật kỳ quái!

“Là cổ thuật thất truyền đã lâu!” Ánh mắt phó viện trưởng trầm xuống, nhìn chằm chằm về phía Tổng Thiên Nhi có vẻ ngoài nhu nhược, vô hại. Hai mắt ứa ra từng luồng hưng phấn!

Kinh ngạc, lại là một kinh ngạc! Không ngờ hôm nay ông có thể gặp được hai vị thiên tài, một người có linh lực bùng nổ xài không hết, có thể sử dụng chiến kỹ linh thuật hệ nước thuần thực như vậy, người kia lại có thể sử dụng cổ thuật thất truyền từ lâu... Đây chính là ý trời, ý trời muốn học viện Thiên Dực có thêm hai học sinh thiên tài?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Ngủ chung trong quan tài

“Cổ trùng! Không lẽ là cổ trùng trong truyền thuyết?” Triệu Thanh Tình phản ứng kịp thời, hai mắt khiếp sợ tròn to, nghe nói cổ trùng uống máu người, không đạt được mục đích, tuyệt đối không bỏ qua. Hai tỷ muội các ả bây giờ đang bị cổ trùng quần thân, nếu không thể thoát khỏi chúng nó, chẳng lẽ bị chúng cắn chết tui?”

“Tổng Thiên Nhi! Lòng dạ của người thật độc ác! Dùng chiêu thức ác độc như vậy, người nhất định sẽ bị báo ứng!” Triệu Thanh Lan hung hăng nhìn Tổng Thiên Nhi đang kết ấn, đọc chú ngữ. Ầ nghĩ Tổng Thiên Nhi muốn ra oai phủ đầu tỷ muội ả, còn ác độc hơn cả Già Lam, muốn làm cho tỷ muội ả chịu khổ.

Tay và miệng của Tổng Thiên Nhi hơi khựng lại khi nghe lời ả nói. Có chút do dự! Lần đầu tiên nàng sử dụng cổ thuật để chiến đấu, không ngờ sức mạnh của cổ thuật khủng khiếp như vậy.

“Thiên Nhi! Đừng để ý bọn họ! Nếu người tha cho bọn họ, người chết nhất định là chúng ta.” Già Lam lên tiếng đánh thức nàng, sau đó liền thấy Già Lam xoay người bay lên như con điều hâu, nhắm thẳng đến nơi Như Ý Châm rơi xuống, nhảy lên đó.

Hai tay Già Lam kết ấn, tay phải duỗi ra một cái, trong miệng phun ra hai từ đơn giản mà mạnh mẽ: “Gạt bỏ!”

Uy lực của Chiến Hoàng Bút, xuyên qua thân thể nàng truyền đạt với Thiên Cân Như Ý Châm, xóa bỏ huyết khế trên người nó.

Già Lam!

Chữ vàng vững vàng khắc dấu lên Như Ý Châm, Già Lam dùng máu làm khế ước, trong ánh mắt trừng to của mọi người, hoàn toàn đem Thiên Cân Như Ý Châm (N: tạm dịch ra là cái gối đầu nặng ngàn cân) chiếm làm của mình.

Tài nghệ nhanh nhẹn, linh hoạt khiến người xem hoa cả mắt. Cho đến khi một luồng lam quang vô tình từ cổ tay nàng bắn ra, toàn trường lặng ngắt như tờ!

Tuyệt đối không phải là màu lam thuộc về nhân gian! Phảng phất như tất cả màu lam trong trời đất, đều hội tụ ở chỗ này!

Thật thần kì!

Một đôi mắt mãnh liệt nhìn chằm chằm khuôn mặt của Già Lam, Già Lam đã sớm nhận ra khuôn mặt mình có cảm xúc nóng rát, nàng nuốt nước miếng một cái, vội vàng đem ống tay áo che cổ tay lại, đem tia sáng màu lam kì lạ kia cất giấu.

Quái lạ! Bình thường vòng tay không có xảy ra tình huống kì cục như vậy, ngoại trừ lần đầu tiên nàng nhận được nó từ tay của Sở phu nhân, nó cũng từng xuất hiện ánh sáng này, nhưng khi bình thường, nó cũng giống như mọi chiếc vòng khác, cho nên nàng mới dám đeo trên cổ tay mình.

Sao hôm nay vòng tay lại đột ngột phát sinh chuyện kì lạ?

Cùng lúc, Già Lam bắt được luồng sức mạnh thần bí lướt qua người nàng, sức mạnh thần bí chợt lóe rồi biến mất khiến nàng giật thót cả tim... Là ai? Kẻ nào đang nhòm ngó sức mạnh của nàng?

Nàng đứng trên Thiên Cân Như Ý nhìn xuống, mắt lạnh quét ngang toàn trường, muốn tìm nơi phát ra nguồn lực thần bí kia.

Là phó viện trưởng sao? Không giống!

Hình như hắn cũng phát hiện ra điều gì đó, đầu tiên là nhìn bao quát toàn trường, sao đó tầm mắt rơi vào cổ tay nàng, nhất định hắn nghĩ rằng nguồn sức mạnh đó là do vòng tay của nàng gây ra!

Bên cạnh hắn, vẻ mặt Phượng Thiên Dục và Sở Chiêu Viêm đều có chút ít biến hóa, hình như cũng đang tìm nơi phát ra nguồn lực đó.

Đáng tiếc, nguồn lực này tới quá nhanh, biến mất cũng cực kì nhanh. Nàng không có bắt kịp, nhưng mà trong lòng có chút không yên. Có phải liên quan đến thân thể này hay không? Nếu không tại sao vòng tay của nàng lại đột nhiên có biến hóa kì dị...

Thình lình trên cánh tay xuất hiện từng cơn đau nhức, cảnh vật trước mắt trùng điệp lay động, trong đầu Già Lam mãnh liệt có xúc động ngắt xù ập tới, thân thể của nàng nhẹ rơi xuống, lâm vào hôn mê.

“Già Lam! Già Lam!” Trong mơ hồ, nàng nghe được tiếng gọi loáng thoáng của Tổng Thiên Nhi, sau đó liền mất đi tri giác.

Già Lam cảm thấy dường như nàng đã mơ một giấc mơ dài, toàn thân đều mềm nhũn. Có gió lạnh thổi trên người nàng, nàng trở mình, dựa theo độ ẩm và mùi thơm mát lạnh ôm ‘gối ngủ’ kề bên mình.

“Thật dễ chịu!” Say mê lại ngọt ngào, thành thật mà nói nàng cảm nhận rất rõ ràng, khiến ‘gối ôm’ hơi cứng đờ, phát ra tiếng cười khẽ bất đắc dĩ.

Ngón tay thon dài trắng nõn khẽ vỗ nhẹ lên khuôn mặt ngủ ngọt như trẻ con của nàng, đầu ngón tay xẹt qua cái bớt xấu xí trên mặt nàng, thoáng ngừng lại, động tác càng chậm chạp nhẹ nhàng hơn, lưu luyến ở đó thật lâu. (N: Không nhẽ anh Sách biết chị lâu rồi @@)

“Đừng nhúc nhích! Nhột!”

Ngón tay không an phận, chạm vào rồi mờ ra, Già Lam dùng sức hướng chỗ ẩm áp cọ cọ, mùi vị sạch sẽ mát lạnh, mùi thơm thoang thoảng như tuyết liên, dịu dàng, khiến cho nàng si mê, để nàng tham lam hô hấp.

Thật dễ ngủ! Thật muốn cắn một cái!

Nói là làm liền, Già Lam há mồm, vươn đầu lưỡi mê người ra, ở nơi thịt thơm ngào ngạt tươi mới khẽ liếm một cái, mùi vị giống như nàng dự đoán, rất thơm ngọt, trên môi nở nụ cười vui vẻ...

Người nào đó giống như bị điện giật, cả người khẽ run lên, hơi thở nhàn nhạt hỗn hển. Tiểu Nha Đầu này, lá gan không nhỏ nha! Không ngờ nàng lại dám làm chuyện động trời như vậy!

Có nên đánh thức nàng không? Nghĩ một hồi, khắc tiếp theo, hần cảm thấy không muốn đánh thức nàng cũng không được.

Trên cổ bị cắn mạnh một cái, tay hần liền phản xạ có điều kiện đẩy nàng ra, che cổ mình, dờ khóc dờ cười. Chắc là con nhóc này đói bụng, nằm mơ cũng thấy đồ ăn, kết quả hần biến thành ‘mỹ thực’ trong mộng của nàng.

Cái đây này, làm Già Lam bưng tỉnh, phịch một tiếng, không biết đụng phải cái gì. Nàng xoa xoa chỗ bị đụng đầu, mờ mắt ra, rơi vào trong đáy mắt chính là bầu trời sao lấp lánh... Hai mắt mở to, nàng hoài nghi không biết mình có nằm mơ hay không, đột nhiên sao lại đến nơi xa lạ này?

Nàng cẩn thận nhìn xung quanh, phát hiện nàng đang nằm... trong quan tài.

Là Thiên Táng Chi Quan của nàng, cái này nàng nhận ra!

Mẹ nó! Tại sao nửa đêm nửa hôm, làm sao nàng chui vô quan tài?

Càng làm nàng sợ chính là... Lúc này, một âm thanh của nam tử từ dưới mình nàng vang lên: “Tiểu Lam Lam, đau!”

Là giọng nói của Phượng Thiên Sách?!

Đột nhiên, Già Lam phát hiện trái tim của mình càng ngày càng yếu ớt, mới tỉnh lại liền gặp chuyện kích thích. Vừa mờ mắt lập tức thấy bầu trời đêm xa lạ coi như xong, không biết tại sao nằm trong quan tài cũng coi như xong, kích thích nhất là... Dưới người mình lại là một con yêu nghiệt!

Nghe âm thanh uất ức kêu đau của hần, giống như nàng đã là gì với hần ấy... Đừng có kêu nàng phụ trách, cưới hần nha?

Suy nghĩ của Già Lam rối loạn, tể bào não xoay chuyển nhìn về phía ai đó đang nằm bên dưới.

Phượng Thiên Sách lười biếng nằm bên dưới, ánh trăng chiếu xuống, màu ánh trăng nhàn nhạt bao phủ quanh thân hần, tóc đen tuyệt đẹp chảy xuống bên người, khoe miệng hần khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười tà mị như ẩn như hiện, mông lưng như sương khói, như tuyết bay tán loạn, mộng ảo mà mê hoặc lòng người.

Trong nháy mắt, nàng cảm thấy ánh mắt hần tao nhã như vậy. Phảng phất như khí chất sâu xa không còn nữa, thánh khiết, không cho phép khinh nhờn dù chỉ một chút. Nhưng mà khắc sau, khí chất tà mị nhẹ nhàng đó bị che mất, khiến hần giống như còn chôn bạc tu luyện ngàn năm, câu mắt hồn phách của mọi người.

Mâu thuẫn như thế, xung đột như thế, mập mờ như thế, khiến người ta không chịu được mê hoặc, cuối cùng người nào mới thật sự là hần?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chưa chắc ai ăn ai đâu?

“Tại sao lại như vậy?” Tầm mắt Già Lam lướt qua dấu răng trên cổ hần, âm thầm thè lưỡi, thì ra đây chính là ‘cái đầu heo’ thơm ngon mà nàng nếm trong mộng.

Phượng Thiên Sách hí mắt nhìn chăm chăm nàng, có chút ủy khuất nói: “Ta vừa mờ mắt liền thấy nàng ôm ta, còn cắn ta... nàng còn hỏi ta có chuyện gì?”

Hần rõ ràng cố tình xuyên tạc lời nói của nàng!

“Ta hỏi ngươi, vì sao ta lại ở chỗ này? Còn nữa, vì sao ngươi lại ở đây?” Già Lam dùng sức trừng hần, vì sao nàng cảm thấy mỗi lần nói chuyện với hần

đều mệt như vậy chứ?

“À, không phải nàng muốn đến hoàng thành sao? Ngược lại ta cũng tiện đường, nên mang nàng cùng nhau bỏ trốn.” Long mi dài giống như quạt khẽ chớp nhìn nàng, Phụng Thiên Sách không chậm không nhanh nói.

Già Lam thở dài thườn thượt, thật sự nàng không thể nào trao đổi với hắn. Chuyện duy nhất nàng biết chính là bọn họ rời khỏi thành Lạc Xuyên.

“Người không có xe ngựa à?” Già Lam liếc mắt nhìn Thiên Táng Chi Quan của mình, đêm hôm khuya khoắt hai người nằm trong quan tài ngủ... hình ảnh này thật là rất quý dị chứ?

Già Lam nghi ngờ đánh giá hắn, muốn tìm ra sơ hở của hắn.

“Tiểu Lam Lam, nàng lại muốn cắn ta nữa à?” Phụng Thiên Sách kéo chặt cổ áo của mình, cảnh giác nhìn chăm chăm Già Lam, bộ dạng như đề phòng ‘sói’: “Đừng mà, đau!”

(N: Phụng ~ anh thật vô sỉ :v cơ mà em thích)

Càng khiến người ta ón lạnh chính là, hắn còn khẽ cắn môi dưới của mình, bộ dáng như bị bắt nạt, yêu mị đến mức người ta tức lộn ruột.

Già Lam xốc xếch đủ kiểu, nàng hoàn toàn không có biện pháp trao đổi với hắn, nàng ngửa đầu nhìn trời... Trời ạ! Mau thu con yêu nghiệt này đi!

“Ha ha...” Một lúc sau, tiếng cười réo rắt mà trầm thấp từ miệng Phụng Thiên Sách tràn ra. Già Lam quay đầu nhìn hắn, hắn đang cười tùm tùm nhìn nàng. Nụ cười điên đảo chứng sinh, khiến người nhìn lóa mắt.

Già Lam ngây người trong chốc lát, cho đến khi thanh âm hùng hậu trầm thấp vang bên tai nàng, nàng mới giật mình hoàn hồn.

Phụng Thiên Sách vẫn duy trì tư thế nàng ngửa, hai tay vẫn nắm chặt cổ áo, cổ họng vang lên âm thanh cuộn cuộn nuốt nước bọt, âm thanh trầm hậu mà sâu sắc, mờ ảo lại thanh u, chậm rãi dường như muốn hòa với âm thanh của đất trời.

Trong tiếng côn trùng kêu râm ran, gió thổi cỏ xanh, hoa dại nở rộ... Còn có ánh trăng nghiêng mình không tiếng động tưới xuống trần gian, tất cả hòa nhập vào âm thanh trầm thấp này của hắn. Đó là một thế giới yên lặng lại hòa nhã, dịu dàng vô song.

Già Lam ngơ ngác nhìn hắn, đúng lúc, đúng lúc... tóc đen nhẹ nhàng theo gió thổi tới, phát vào khuôn mặt trắng nõn như ngọc của hắn. Chỉ một thoáng cả người hắn giống như làn khói mỏng, mờ ảo yên tĩnh như trăng sáng, dần dần làm mờ tầm nhìn của nàng...

Một giọt nước có thể phản chiếu cả thế giới!

Người có thể thổi ra thanh âm trong sạch như vậy, hắn làm sao có thể phù phiếm mà tà mị như vẻ ngoài được?

Huân thanh bỗng nhiên thay đổi, dần nặng trĩu, âm thanh trầm lắng vui mừng, tác động đến lòng người, không khỏi sinh ra cảm giác chua xót và áp lực.

Là cô tịch, là bi thương, hoặc là một cảm xúc khó diễn tả bằng lời...

Già Lam che ngực, không hiểu vì sao trong lòng nàng lại có chút khó chịu.

Từ nhỏ, nàng là cô nhi. Mười mấy năm qua, chính mình cố gắng làm việc, trải qua bao lần mưa bom bão đạn, cả người đầy sẹo chính là vì chứng minh sự tồn tại của chính mình. Nhưng, mỗi khi đêm khuya vắng lặng, chỉ có mình nàng liếm vết thương, cô đơn vượt qua một đêm lẻ loi, tro tro.

Khi đối mặt với cái chết, nàng chưa từng sợ hãi, vì đi đến đâu thì nàng vẫn chỉ cô đơn một mình, chỉ khác là thay một địa phương khác mà thôi.

Nàng lẳng lẳng nằm trở lại, ôm chiến lợi phẩm của nàng, lắng nghe huân thanh trầm thấp bên tai. Thông thả kể lại chuyện xưa của nó, đột nhiên nàng cảm thấy mình không còn cô độc như thế nữa.

Trong một đêm kì lạ như vậy, cảm nhận nhiệt độ trên người hắn, cảm nhận hô hấp của hắn, giống như là món quà tuyệt vời.

Nước chảy dưới ánh trăng, ánh sáng rõ ràng đan vào nhau như tạo thành cái lưới mềm mỏng, bao trùm xuống Thiên Táng chi Quan, ánh trăng trong sạch mỏng lung phủ lên người đôi nam nữ nằm sóng vai nhau, bầu trời đầy sao... Như vậy, cũng là một loại khác của cái đẹp!

“Tiểu Lam Lam, nếu cho nàng một nguyện vọng, nàng muốn nhất là cái gì?”

“Hử?” Già Lam vẫn chưa hoàn hồn từ trong tiếng huân thanh.

“Nếu như bây giờ cho nàng một nguyện vọng, nàng muốn làm gì nhất?”

Già Lam ngược nhìn bầu trời sao, cẩn thận suy nghĩ: “Chuyện ta muốn làm nhất chính là cố gắng sống sót! Còn người?”

“Nguyện vọng của ta vừa vặn trái ngược với người...” Hai tay Phụng Thiên Sách gối sau đầu, hắn nghiêng đầu nhìn nàng, môi mỏng vênh lên, cười đến mơ hồ: “Đáng tiếc! Ta là một tai họa! Tai họa sống ngàn năm... Muốn chết cũng không chết được!”

“Muốn chết? Không phải rất dễ sao?” Đáy mắt Già Lam hiện lên tia sáng lạnh, đột nhiên xoay người, từ trên nhìn xuống, dùng tay bóp cổ hắn, ba ngón tay khảm nhập vào máu thịt hắn.

Phượng Thiên Sách bình tĩnh nhìn nàng, cười nhàn nhạt: “Nàng từng giết người vô tội sao?”

Ánh mắt của hắn nhàn nhạt, nhưng rất có lực nhìn thấu mọi chuyện, tựa như nhìn xuyên qua nội tâm của nàng. Quả thật, nàng chưa từng giết người vô tội, kẻ nàng giết đều là người đáng chết. Mặc dù hắn rất đáng ghét, luôn chọc nàng tức giận nghiêng răng, nhưng từ trước đến nay hắn chưa từng làm chuyện gì tổn thương đến nàng.

Nàng thật sự có thể xuống tay được à?

Thần trí nàng có chút hoảng hốt. Người bên dưới đột nhiên cử động, tránh thoát khỏi bàn tay của nàng. Vốn dĩ, nàng nằm trên hắn nằm dưới, thỉnh thoảng lại đổi thành hắn trên nàng dưới.

Già Lam khẽ hô một tiếng, thầm rửa mình phân tâm.

“Tiểu Lam Lam, lòng nàng chưa đủ độc ác, nàng như vậy sớm muộn gì cũng gặp chuyện tổn hại.” Phượng Thiên Sách nghiêng người nằm trên nàng, đem hai tay nàng giam cầm, tuần hoàn cúi xuống nhìn nàng, trông mắt sâu không lường được nụ cười tà tử lan tràn bên môi.

Già Lam buồn bực, hai chân đá lên, muốn tránh thoát khỏi hắn, lại bị đôi chân mạnh mẽ kẹp chặt, giam giữ lại.

“Thân là một linh sư, hai tay không thể dùng, cũng không khác gì phế nhân. Nếu như bây giờ ta muốn ăn nàng, trái lại nàng chỉ có thể ngoan ngoãn để ta xâm phạm...” Hắn cúi đầu nở nụ cười, lời nói mỉa mai, đáy mắt lại rất trong sáng.

Già Lam thờ phỉ phò, trong đầu có tia sáng kì lạ vụt qua, đúng vậy, nàng là linh sư, mất đi hai tay... nàng không có bất kì lực chiến đấu nào. Nếu gặp phải hoàn cảnh như vậy, nàng chỉ có thể để người ta chi phối sao?

Không! Nàng tuyệt đối không để người khác ép vào khuôn khổ!

“Chưa chắc ai ăn ai đâu!” Già Lam mỉm cười, hai mắt khẽ nháy, giọng nói hơi hột mang theo mê hoặc.

Chợt nàng cử động, hướng về phía hắn, nhẹ nhàng hôn lên môi mỏng của hắn.

Nụ hôn chuẩn chuẩn lướt, lại khiến người ta kinh ngạc run sợ. Thân thể Phượng Thiên Sách bỗng run lên, mắt sắc nhìn chăm chăm nàng, một vệt sáng chợt lóe trong đáy mắt đen kịt.

Liên nhân lúc này đi!

Thân thể Già Lam như cá chạch, mượn sức hai bên quan tài, đập hắn ra, thuận thế xoay người, văng văng nằm trên người Phượng Thiên Sách, lần thứ hai trình diễn tư thế nữ trên nam dưới.

“Kẻ cười đến cuối cùng, mới là người thắng cuộc! Sau này ngươi nên nhớ kĩ, đừng tùy tiện trêu chọc nữ nhân, đặc biệt là không nên trêu chọc ta!”

Dùng tư thế của người thắng cuộc, Già Lam vỗ vỗ tay, tự nhiên đứng lên. Đột nhiên, một bóng trắng bay vụt về nàng, đụng vào đầu vai nàng.

Già Lam thuận thế hơi nghiêng về phía quan tài, đợi khi định hình lại, liền thấy Tiểu Thú kiều ngạo đứng trước mặt nàng, ánh mắt hung hăng nhìn nàng, giống như giữa bọn họ có thù không đội trời chung!

“Thiên Thiên?” Thấy tiểu thú, Già Lam không khỏi nhớ tới vị sư phụ thần bí của mình, nàng nhìn xung quanh: “Sư phụ đâu? Là sư phụ kêu người đến tìm ta?”

Tiểu thú cao ngạo quay đầu không thèm để ý nàng, trái lại miết về phía Phượng Thiên Sách.

“Đúng là con thú nhỏ đáng yêu, ngay cả nó cũng không thích bộ dạng bạo lực của nàng, cho nên mới dám làm việc nghĩa, giúp ta ra mặt, đúng không?”

Phượng Thiên Sách ngồi dậy, vuốt ve đầu của tiểu thú. Con thú nhỏ luôn luôn kiều ngạo, không ngờ nó lại lộ vẻ xấu hổ, mắc cỡ dưới tay hắn.

Già Lam không khỏi mở to hai mắt nhìn, nàng rất nghi ngờ, tiểu thú này có phải là giống cái hay không nhỉ? Cho nên nó mới thiên vị cho nữ nhân.

“Thiên Thiên, sư phụ đâu? Rốt cuộc lúc nào hắn mới chịu gặp ta?”

Tiểu thú giương mắt, ánh mắt kì quái không ngừng liếc về phía Phượng Thiên Sách. Một lúc sau, nó rung rung bộ lông của nó lên: “Chủ nhân nói, kêu ta chuyển lời bảo người đến hoàng thành, hắn sẽ hội họp với người ở đó.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Yêu thương nhưng nhớ

Bầu trời đầy sao tuyệt đẹp, cánh đồng hoang vu vắng vẻ.

Trong một quan tài nọ, hai người một thú chen lẫn nhau mà nằm ==’

Trên đời này, chuyện không có khả năng xảy ra nhất đều phát sinh trên người Già Lam. Nàng nhận ra rằng kể từ ngày đầu tiên gặp phải Phụng Thiên Sách, đủ các loại chuyện kì quái ồ ạt kéo nhau tới, khiến nàng không có cách đề phòng.

“Thiên Thiên! Đủ rồi nha!!! Cả người ta đều bị ép dán chặt vào vách quan tài rồi đấy...” Già Lam hết biết nói gì nhìn chăm chăm Thiên Thiên, rõ ràng chỉ là con khổng tước nhỏ xíu, lại thích cụng cụng như con heo, ép nàng đến góc... quan tài rồi, khoảng cách giữa nàng và Phụng Thiên Sách xa thiệt là xa.

Đôi mắt nhỏ như hạt đậu cực kì đề phòng, tựa như nàng là nữ sắc lang vậy. Hết sức lo sợ nàng sẽ làm chuyện gì đó với Phụng Thiên Sách! ==

“Trời tối quá, ta không nhìn thấy.” Thiên Thiên lúc lắc quay đầu, động tác kia dường như im lặng nói, kỳ thật người có thể đi ra.

Già Lam buồn bực, từ trước tới giờ Thiên Thiên luôn không ưa nàng còn chưa tính, nói gì thì cũng coi như đồng môn. Hiện tại, nó còn làm trò trước mặt người ngoài, rất rõ ràng nó không hề nể mặt nàng, cái này không phải là ‘đồng môn tương tàn’ sao?

Tâm tình khó chịu, Già Lam hí mắt một cái. Đột nhiên xoay người đánh về phía nó, muốn hù nó một chút!

Thân ảnh màu trắng bé nhỏ cực kì nhảy bèn nhảy lên, Già Lam thấy sẽ vô huyệt, lúc này Thiên Táng Chi Quan bất ngờ trượt xuống, hai mắt Già Lam mở to, sau đó vô cùng chính xác nhào vào lòng người nào đó...

Trong không khí truyền đến âm thanh thứ gì đó gãy vụn, Già Lam biết, đây chính là âm thanh tan nát cõi lòng của nàng!!!

Nàng không ngờ bản thân lại nhào vào lòng hắn.

Ngẩng đầu, chống lại vẻ mặt kinh ngạc, vô tội và ủy khuất của người nào đó bên dưới, Già Lam hận không thể đập chết chính mình! Đặc biệt là khi nghe âm thanh tràn đầy cợt nhả của hắn, nàng càng thêm oán hận. Già Lam càng hận thì càng muốn đi tìm chết ngay lập tức!

“Tiểu Lam Lam, nàng muốn ôm ta có thể nói thẳng mà... Nàng nhiệt tình như vậy, thật khiến người ta không kịp thích ứng!”

Một đôi tay rất tự nhiên đặt lên eo nàng, hoàn toàn không để ý tới vẻ mặt muốn chết đi của người nào đó. Tay hắn vuốt ve nàng, hoàn toàn xem nàng là con mèo nhỏ nằm trong ngực mình, tựa như đang vuốt lông nó.

Thiên Thiên đứng trên mép quan tài quay đầu lại, thấy một màn như vậy, nó như bị sét đánh. Long chim trên mình đều dựng thẳng lên, Thiên Thiên nổi điên nhảy dựng.

Chủ nhân...

Bị nhào tới!

Lại do nó trực tiếp tạo thành nữa chứ...

A a a a a không thể!!!!!!!!!!!!!!

Tuy rằng nàng rất muốn đi chết, nhưng nhìn thấy bộ dạng tiểu thú phát điên, trông lòng nàng cảm thấy có chút an ủi.

À thôi, chuyện cũng đã như vậy, con mẹ nó thuần khiết, rụt rè đều là cái rắm! Nàng liền đơn giản ôm lò sưởi ấm bằng thịt bắt đầu tu luyện Lưu Nguyệt. Chính mình đã tự đưa tới cửa, lí nào lại bỏ phí cơ hội?

Thiên Thiên nhìn chăm chăm Già Lam, thấy trên người nàng chậm rãi tỏa ra một tầng ánh sáng màu lam, rất nhanh trong Thiên Táng Chi Quan có rất nhiều linh khí vây quanh, nó thật sự tức điên đến cực điểm rồi!

Vô sỉ a a a a a...

Mau buông chủ nhân của ta ra!!!

Điên thì điên, nhưng không có mệnh lệnh của chủ nhân, nó không dám tự mình hành động. Khiến thân phận của chủ nhân bị bại lộ. Kết quả là... Một thân thú khổng tước có bộ lông trắng nõn, lúc này vì tức nghẹn họng mà biến thành con khổng tước màu hồng. =]]

Phụng Thiên Sách rũ mắt nhìn xuống, thấy thiên hạ trong ngực từ kích động chuyển thành bình tĩnh, gần như chỉ dùng có vài giây. Hơn nữa, còn rất

đàng hoàng nằm trong ngực hần tu luyện. Nụ cười trong con ngươi xinh đẹp của hần dần lan tràn ra, âm thầm lắc đầu. Không biết là nên khen nàng nhanh nhạy, gặp chuyện đều bình tĩnh giải quyết. Hay là than thở vì bản thân mình suy bại tới mức làm gối ôm kiêm lò sưởi ấm của người ta.

Khoảng cách giữa hai người không có một khe hở, chóp mũi hần nhẹ chạm vào đầu tóc của nàng, từng trận mùi thơm mát lạnh, ngọt ngào kèm theo mùi vị thuộc về xứ nữ... Hơi thở của Phụng Thiên Sách vô tình nặng nề, phun vào đầu tóc của nàng.

Cái này thực sự là đầy dọa không phải dành cho người mà... Nhưng, lúc này nàng đã tiến vào trạng thái nhập định, hần không dám kinh động đến nàng. Chỉ có thể cứng nhắc nằm ở đó, hô hấp thật sâu, một bên đợi nàng tỉnh lại, một bên thôi miên chính mình.

Một đêm này, có người chịu hết giày vò, có người học hỏi rất nhiều thứ, còn có một tiểu thú mắc ghen mà nội thương!

Lúc hừng đông, Già Lam mơ hồ tỉnh dậy trong tiếng chim hót líu rít, phát hiện mình ngủ trên người Phụng Thiên Sách cả đêm, hần cũng chưa có tỉnh ngủ, Thiên Thiên ngồi chồm hổm ngủ bên cạnh gối đầu, cái đầu nhỏ gật gật, bộ dạng giống như vừa mới ngủ.

Già Lam nhẹ nhàng mà bò dậy, nhảy ra khỏi Thiên Táng Chi Quan, thừa dịp một người một thú còn chưa có tỉnh lại. Nàng đến nơi lân cận tìm kiếm nguồn nước, dự định tắm rửa một chút.

Ánh ban mai tinh khiết chiếu xuống, chim nhỏ hót véo von, Già Lam tìm kiếm suốt một đường, cuối cùng cũng tìm được một dòng suối nhỏ. Suối nước róc rách, quanh co quanh quẩn, Già Lam cúi người xuống, hai tay vốc nước rửa mặt.

Nước suối mát lạnh gột rửa cả người uể oải của hần, trong nháy mắt tinh thần phấn chấn lên.

Cả đêm tu luyện Lưu Nguyệt Thuật, không biết có hiệu quả như thế nào nhỉ? Trong lòng ngập tràn hi vọng vén ống tay áo lên, chỉ thấy đóa yêu liên vốn nở rộ hết tám cánh, lúc này chỉ còn lại bảy cánh.

Thật tuyệt!

Không ngờ chính mình tu luyện một đêm lại đạt được kết quả tốt như vậy! Một đêm một cánh. Chẳng phải chứng tỏ nàng chỉ cần tu luyện thêm bảy ngày, yêu liên trên người nàng có thể biến mất hoàn toàn sao?

Trong nháy mắt, tâm tình liền tốt lên!

Nếu kết quả rõ ràng như vậy, nàng nhất định phải cố gắng hơn mới được. Trước tiên, nàng cần phải vững vàng bắt giữ Phụng Thiên Sách. Có thể khiến cho hần cam tâm tình nguyện hiến thân, trở thành lò sưởi ấm của nàng?

Chỉ cần bảy ngày, nàng có thể triệt để bỏ rơi hần, sau đó bắt đầu cuộc sống mới của mình!

Già Lam vui vẻ quay về chỗ cũ, Phụng Thiên Sách và Thiên Thiên đều tỉnh lại, không biết bọn họ kiếm đâu ra cái bàn, một người một thú ngồi ở đó hưởng thụ bữa sáng của bọn họ.

Già Lam ngăn người trong nháy mắt.

Bộ dạng này, bọn họ dường như xem cánh đồng hoang này chính là vườn hoa sau nhà mình à? Nói ăn cơm thì ăn cơm, còn có nguyên bộ bàn ghế... Má ơi!

Không hổ là con cháu nhà giàu, phô trương như vậy nàng thật sự học không được.

Già Lam âm thầm quan sát đến bốn phía, thăm nghĩ nhưng thứ này hơn phân nửa là do Tàn quán gia và thị nữ của hần chuẩn bị, cô còn cảm thấy rất khó hiểu. Đàng sau Phụng Thiên Sách luôn có một đội người ngựa đi theo tháp tùng, làm sao lúc này chỉ có một mình hần, thì ra là bọn họ lặng lẽ ẩn mình, âm thầm đi theo hần.

Bữa sáng của Phụng Thiên Sách rất phong phú, uống cháo tổ yến, ăn phù dung cao, bánh ngọt, còn có một số món ăn tinh xảo mà nàng không biết tên...

Thật lãng phí và phô trương, rất là kích thích đến tâm lý căm ghét người giàu của Già Lam, con mẹ nó xa xỉ! Coi chừng bị trời đánh!

Ngón tay thon dài trắng như bạch ngọc nhẹ nhàng cầm muỗng, không nhanh không chậm uống cháo, lông mi thật dài cong lên, đôi mắt sáng ngời, đáng ăn ưu nhã, đẹp đến mức khiến người ta giận sôi ruột!

Còn Thiên Thiên lại ngồi chồm hổm một bên canh giữ món ăn nguội không biết tên ở trước mặt, từng chút từng chút, chậm rãi ăn, chậm rãi nhai nuốt, ưu nhã ăn, đáng ăn rất cao quý giống Phụng Thiên Sách, bổ sung cho nhau.

Một màn như vậy thật sự rất quái dị, nhưng rất là hài hòa. Giống như mọi chuyện xảy ra trên người một người một thú đều là chuyện đương nhiên, hình như bọn họ đã tập luyện rất nhiều lần.

Cảm nhận được ánh mắt nhìn chăm chú của Già Lam, đột nhiên Phụng Thiên Sách ngẩng đầu lên, nhìn nàng mỉm cười, ngoắc tay: "Tới đây ăn cơm nào, chờ nàng lâu rồi."

Chương 31: Đứng đầu bát công tử, Nạp Lan công tử?

Già Lam ngượng ngừng đi tới gia nhập với bọn họ, hưởng thụ đãi ngộ xa xỉ.

Ăn được phân nửa, đột nhiên Già Lam ngừng đầu lên, mỉm cười: “Phượng Thiếu, tối hôm qua ngủ ngon không?”

Nhìn nụ cười của nàng kết hợp với các nốt đốm trên khuôn mặt khiến Thiên Thiên vừa nuốt một viên trái cây cả kinh cầu nhàu một tiếng, đem trái cây nuốt xuống, ho khan liên tục.

Nụ cười này thật đáng sợ!

Động tác uống cháo của Phượng Thiên Sách hơi ngừng lại, nhàn nhạt nhìn về phía nàng, không nói gì.

“Ta nặng như vậy, không có đê chết người chứ?” Nụ cười trên mép Già Lam càng sâu hơn.

Tay cầm cán muỗng của Phượng Thiên Sách hơi run lên, đầu cúi xuống theo phản xạ bản năng.

“Vậy thì tốt rồi! Buổi tối chúng ta lại ngủ chung nữa há!” Già Lam cười hết sức ngọt ngào, cố gắng để lại ấn tượng tốt với hắn không đến nỗi chịu cự tuyệt.

“Loảng xoảng!”

“Lách cách!”

Cái muỗng trong tay Phượng Thiên Sách rơi xuống bàn.

Thiên Thiên nhảy dựng trên mép bàn khiến mâm đựng trái cây đổ hết.

Hiện trường rơi vào bầu không khí lúng túng trước giờ chưa từng có.

Già Lam phảng phất như không thấy, tiếp tục ưu nhã ăn bữa sáng, thấy vẻ mặt luống cuống của Phượng Thiên Sách, đáy lòng thoải mái vô cùng. Từ trước tới giờ, luôn là Phượng Thiên Sách đùa bốn nàng, hiện tại bây giờ cũng hòa nhau một ván, cuối cùng nàng cũng đã biết nên dùng cách nào đối phó với cái tên cột nhà Phượng Thiên Sách rồi khả khả...

Một lúc sau, Phượng Thiên Sách mới cầm muỗng lên, tiếp tục ăn cháo, hít một hơi, phát hiện cháo đã lạnh từ lâu.

Khóe mắt lờm qua, thấy Già Lam cong môi cười, đắc ý trên môi càng lúc càng lớn.

Thiên Thiên bị ‘chôn’ dưới mâm đựng trái cây, giống như đang mang cái vỏ rùa, hai tròng mắt bị che dưới mâm lờ lờ sáng, tròng mắt vòng vờ chuyển động, a a a ... Nó nhất định phải ngăn cản bọn họ, tuyệt đối không cho phép người quái dị làm bản chủ nhân thuần khiết của nó!!

Sau_khi ăn sáng xong, hai người một thú quyết định lên đường, xuất phát cùng đi hoàng thành. Đoạn đường này, bầu không khí hết sức ‘hài hòa’. Hơn nữa, Già Lam và Phượng Thiên Sách ở chung... thật sự là có thể dùng bốn chữ ‘tương kính như tân’ (N: Tôn trọng nhau như khách) để hình dung.

Ví dụ như bây giờ... .

“Phượng Thiếu, bộ quần áo hôm nay người mặc thật là đẹp! Quả thật chính là đo lường riêng cho người! Nhưng nếu người khác mặc vào, tuyệt đối không có khí chất thoát tục, khí vũ hiện ngang như người.”

Thiên Thiên khinh bỉ liếc Già Lam, vốn là đo lường theo yêu cầu có được hay không?

“Quần áo của Tiểu Lam Lam cũng không tệ, thoát nhìn có chút nhu mì quyến rũ, xinh đẹp động lòng người.”

Thiên Thiên vô lực ngã úp sấp vào đầu vai Già Lam, nó thế nào thì cũng không có ai nhìn ra.

“Ta làm sao có thể bằng Phượng Thiếu người? Người mới là người có phong thái yếu điệu, đẹp khiến người trần tục cũng phải ghen tỵ, ta không bằng người dù chỉ một phần nửa ấy chứ.”

“Tiểu Lam Lam khiêm nhường, tám chữ phong thái yêu kiều, mỹ hám phạm trần... Chưa chắc đã xứng với vẻ đẹp của nàng.”

“Ngươi mới đẹp!”

“Nàng mới đẹp!”

“Ngươi đẹp hơn ta!”

“Nàng mới đẹp hơn ta!”

Thiên Thiên nôn khan, không nhìn được thờ phỉ phỉ, nó thật sự không chịu nổi bầu không khí tang bốc lẫn nhau của hai người này.

Vạn các người, cầu các người để ý tới tâm tình và cảm nhận của thú cưng nhỏ bé là nó có được hay không?

Cứ như vậy, hai người một thú ‘hài hòa’ lên đường. Đại khái khi hoàn hôn buông xuống, bọn họ mới đi đến một tòa thành phố cấp thứ 2 ---- Thành Từ Nguyệt.

Còn chưa vào thành, bọn họ đã phát hiện có người xếp thành hàng hoan nghênh ở cửa thành, nhưng không biết có phải là nghênh đón bọn họ hay không.

“Phượng Thiệu, sức hấp dẫn của ngươi đúng là lớn nha, người vừa mới tới, lại có nhiều người xếp hàng nghênh đón như vậy rồi, ta càng ngày càng sùng bái ngươi nha!” Già Lam phát hiện nàng càng ngày càng có tiềm năng tang bốc người khác, ngay cả bản thảo cũng không cần viết, há mồm liền nói ra.

“Aiz, người có sức hấp dẫn nhiều, muốn ngăn cũng không ngăn được!” Người nào đó thờ dài, sau đó phe phẩy cây quạt, hết sức cợt nhả đi về hướng cửa thành.

Già Lam đứng phía sau tròn trĩnh hai mắt. Hắn đúng là có dũng khí, câu trả lời như vậy mà cũng nói được. Ngộ nhờ không phải hoan nghênh hắn, để coi hắn đem mặt mũi giấu ở đâu?

“Ừa, đây không phải là Phượng Đại Thiệu sao? Hôm nay đúng là quý khí đến nhà, không chỉ hoan nghênh Hạo Thiên Bát Công Tử, còn nghênh đón khách quý Phượng Thiệu nữa chứ, thật là về vang cho kẻ hèn này...”

Một nam tử trung niên bước ra khỏi đám đông, thanh âm hùng hậu, khuôn mặt cười khanh khách, vừa nhìn liền biết là người khéo đưa đẩy. Nghe lời hắn nói, mặc dù không phải hắn đặc biệt tới đây đón Phượng Thiên Sách, đồng thời cũng chỉ ra hắn dùng nghi lễ chào đón, thoáng cái đã đem thân phận của Phượng Thiên Sách nói ra. Đổi lại là người khác, nghe lời nói như vậy, có lẽ đã vui vẻ tiếp nhận.

“Mộ Dung thành chủ, mấy ngày không gặp, có nhớ ta không?” Phượng Thiên Sách mỉm cười đi tới, liếc trái liếc phải: “Sao không thấy lệnh công tử? Lẽ nào hắn không có tính ra, hôm nay ta đến thành Từ Nguyệt sao?”

Về mặt Mộ Dung thành chủ hơi cứng lại, nhưng vẫn duy trì trạng thái tươi cười: “Phượng Thiệu nói đùa, chút đạo hạnh đó của Thành Nhi, làm sao có thể lên mặt được? Nhưng Phượng Thiệu này, sao người lại trở về Từ Nguyệt thành nhanh vậy?”

“Ha ha, giới thiệu nữ nhân của ta cho ngươi biết.” Phượng Thiên Sách nhẹ nhàng lắc lắc quạt, chỉ về Già Lam phía sau mình, hắn cười hút hờn: “Ôi, nàng ấy tên Già Lam, là người con gái tiểu gia nhìn trúng đó. Ta dự định mang nàng về hoàng thành, để cha ta nhìn một cái.”

Khóe miệng Già Lam run rẩy, cố gắng nhướn miệng cười, ngoài cười như không: “Gặp qua Mộ Dung thành chủ!”

Vì bày cánh yêu liên trên người nàng, cũng vì mạng nhỏ của nàng, nàng quyết định tạm thời mặc kệ.

Mộ Dung thành chủ hơi kinh hãi, kinh ngạc đánh giá Già Lam, một lúc sau, hắn run rẩy khóe miệng, sinh sôi học ra vài chữ: “Được! Được!”

Trên trán Mộ Dung thành chủ toát ra một tầng mồ hôi lạnh, xem ra bị dọa không nhẹ. Cái này cũng khó trách, Phượng đại thiếu gia của gia tộc lớn nhất hoàng thành Phượng gia có người trong mộng. Thế nhưng lại là cô gái xấu xí vô cùng, không dọa hắn ngất xỉu, coi như là nhẹ lắm rồi!

“Mộ Dung thành chủ, ngươi nói Hạo Thiên Bát Công Tử đến thành Từ Nguyệt? Không biết người ngươi nói là ai?” Đột nhiên Phượng Thiên Sách hỏi.

Mộ Dung thành chủ âm thầm đem mồ hôi lạnh lau đi. Giọng nói mang theo vài phần khiêm nhường trả lời: “Phượng Thiệu, ngài là quý nhân bận bịu, đại khái không biết một chút chuyện, đan được thế gia lớn nhất của thành Từ Nguyệt chúng ta, cũng chính là Hoa gia, gần đây định chọn chồng cho con gái bọn họ. Một tháng trước, Hoa gia đã phát ra thiệp mời, còn mời Hạo Thiên Bát Công Tử đến tham gia, hi vọng có thể chọn ra một người từ trong số bọn họ, trở thành con rể của Hoa gia.”

“Hoa gia vì muốn con gái gả cho nhà chồng tốt, có thể nói là vùng tiền như rác, bỏ ra rất nhiều tâm tư. Chỉ vì muốn hấp dẫn Hạo Thiên Bát Công Tử đến đây, người của Hoa gia đã lấy ra đan dược thượng đẳng chia ra tặng cho Hạo Thiên Bát Công Tử, coi như là bày tỏ thành ý, giả sử nếu như trong số bọn họ có người trở thành con rể của Hoa gia, Hoa gia gia chủ liền đem toàn bộ Hoa gia làm của hồi môn cho con gái họ.”

“Của hồi môn mê hoặc như vậy đúng là khiến người ngoài ao ước! KHÔNG, tám vị công tử gần đây đã lục tục đến thành Từ Nguyệt, ba ngày sau chính là lễ chọn rể rồi. Vừa rồi chúng ta nhận được tin tức, người đứng đầu tám vị công tử - Nạp Lan Tiêu Bạch sắp đến thành Từ Nguyệt, tại hạ đối với Nạp Lan công tử ngưỡng mộ đã lâu, cho nên cố ý dẫn mọi người đến đây nghênh đón, hi vọng có thể gặp được dung nhan của Nạp Lan công tử.”

Nạp Lan?

Già Lam nghe dòng họ này, trong lòng lộp bộp một tiếng. Sở phu nhân nói, cô cô nàng họ kép là Nạp Lan, dựa theo lẽ thường suy đoán, có thể nàng cũng mang họ kép Nạp Lan, Sở phu nhân cũng nói, Nạp Lan là dòng họ gia tộc cổ xưa, ít xuất hiện, nhưng người đứng đầu Hạo Thiên Bát công tử lại là người mang họ kép Nạp Lan, hẳn có liên quan gì đến nàng không?

KHông rõ, nhưng trong lòng Già Lam rất kích động. Sốt rột muốn gặp vị Nạp Lan công tử đó.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Nam tử như tiên nhân

“Nạp Lan công tử đến!” Lời nói vừa ra khỏi miệng, trống nhạc hợp tấu, đem hồn Già Lam kéo về, quay đầu nhìn về phía ngoài.

Thanh âm của xe ngựa từ xa vang đến, lá cờ màu đỏ bay phấp phới, trên cờ thêu hai chữ Nạp Lan, rất sống động, rất uy vũ.

Bảy tám con Tuyết Lang cực phẩm được thuần chủng đi trước mở đường. Từng con Tuyết Lang đều có con người màu ngọc lưu ly, bề ngoài ôn hòa thuần hậu che giấu sự hung hãn ở bên trong, đám người vây xem đều kêu lên.

“Đó là Tuyết Lang Hải Vực được thuần chủng! Thú sủng (N: vật cưng, thú nuôi) cấp sáu! Không ngờ lại phải kéo xe...”

Thật xa xỉ!

Mọi người không khỏi ồ lên.

Nhưng, rung động hơn nữa chính là chuyện ở phía sau!

Mười sáu kiểm sư hộ vệ xếp thành hai màn đi hai bên, tất cả đều không có biểu cảm, khí thế hết sức kiêu ngạo. Lúc nhìn kỹ mới phát hiện, bên hông bọn họ có đeo huy chương được lau chùi đến sáng lóa, không ngờ đều là kiểm sư cấp 6!

Trời! Bất bầy, tám con Tuyết Lang cấp 6 làm vật đề cưỡi, lại cho mười sáu kiểm sư cấp 6 làm hộ vệ, thân phận của người này có bao nhiêu kiêu ngạo, mới có thể xứng với nhóm hộ vệ như vậy.

“Phượng Thiệu, hôm nay người phô trương không bằng một góc của người ta.” Già Lam cười nhặt trong lòng, chỉ là nhìn thấy sự phô trương này, cái tên Nạp Lan công tử này có lẽ cũng là vị công tử cột nhà có bề ngoài hào nhoáng, chút hi vọng trong lòng dần dần bị đè ép xuống.

Phượng Thiên Sách nhíu mày, cười đến đảo điên chứng sinh: “Không thể nói như vậy! Ta chưa bao giờ coi trọng chuyện phô trương, chỉ có loại người nông cạn mới làm thích phô trương, từ trước tới nay nội hàm của ta chính là như vậy.”

Già Lam nôn điên cuồng!

“Tại hạ Mộ Dung Anh Đức, ngưỡng mộ Nạp Lan công tử đã lâu. Hôm nay nghe nói Nạp Lan công tử đến thành Từ Nguyệt. Đặc biệt đến đây tiếp đón người, hi vọng có thể gặp mặt Nạp Lan công tử một lần, thỏa mãn nguyện vọng bấy lâu của tại hạ.” Mộ Dung thành chủ tiến lên, mỉm cười đứng ở giữa đường nói.

Người bên trong xe rất lâu không có trả lời, một gã hộ vệ cầm đầu lên tiếng: “Nạp Lan công tử đã vào thành trước rồi, bên trong xe chỉ chờ lễ vật mà công tử biểu tặng Hoa gia. Bao gồm tám con Tuyết Lang này, cũng là lễ vật mà công tử nhà ta biểu tặng cho Hoa gia.”

Mộ Dung thành chủ sừng sốt rất rõ ràng, mắt hắn nhìn về phía Tuyết Lang, hai mắt bắn ra hào quang hâm mộ, tám con Tuyết Lang này có giá trị rất cao, nhưng vẫn không thể nào so sánh được với đan dược thượng phẩm mà Hoa gia đưa cho bát công tử. Cuộc buôn bán này bọn họ lời to rồi!

Nạp Lan không hổ danh là đại gia tộc, rat ay thật hào phóng!

“Đáng tiếc, không thể nhìn thấy dung mạo của Nạp Lan công tử! Mong các vị chuyển lời với Nạp Lan công tử, tại hạ rất có thành ý, hi vọng Nạp Lan công tử có thể đến phủ thành chủ ở một thời gian.”

“Tốt, chúng tôi sẽ chuyển cáo với công tử.” Nói xong, đoàn người của Nạp Lan gia tộc đi theo sau tám con Tuyết Lang, trùng trùng điệp điệp lái xe vào cửa thành.

Mọi người tiếc hận chậm rãi tản đi.

Già Lam đưa mắt nhìn đội ngũ của Nạp Lan gia tộc đã đi xa, trong lòng không nhịn được coi thân thể của mình có liên quan đến bọn họ. Không phải nàng muốn leo lên địa vị cao quý, nàng chỉ muốn biết rõ, tại sao cô cô lại ôm Già Lam rồi khỏi Nạp Lan gia tộc? Năm đó đã xảy ra chuyện gì? Hiện nay, cô cô nàng ở chỗ nào, còn sống hay chết?

Trong sự nồng nhiệt chào mời của Mộ Dung thành chủ, Già Lam đi theo Phượng Thiên Sách tiến vào phủ thành chủ.

Tiểu công tử nhà thành chủ tính tình rất quái đản, có người thích nghiên cứu các loại Âm Dương Ngũ Hành, hoặc là chuyện quỷ thần. Hôm bọn họ vào phủ thành chủ, tiểu công tử nhà thành chủ đang ở trong phòng nghiên cứu cái gì đó, không cho phép bất kì ai đến quấy rầy, cũng không cho phép có người đến gần phòng hắn trong phạm vi một trăm mét.

Bầu không khí trong phủ thành chủ rất quý dị.

Đến giờ ăn cơm, trong phủ thành chủ có không ít khách, đoàn người rộn ràng, tiếng động lớn xôn xao ầm ĩ. Phượng Thiên Sách được Mộ Dung thành chủ yêu thích, đi vào dự tiệc. Già Lam liền một mình rời đi, ra khỏi phủ thành chủ, một mình đi dạo trong thành.

Trong lúc vô tình, Già Lam đi đến một khu rừng trúc ở thành Tây, vào sâu trong rừng trúc có một hồ nước, dưới bóng đêm yên tĩnh, mặt hồ trầm lắng không gợn sóng.

Ven hồ có một căn nhà bằng trúc, kèm theo tiếng gió đêm, đinh đinh đang đang, có tiếng chuông gió truyền vào tai.

Đây không phải là tiếng chuông gió bình thường, thuần túy là âm thanh nhạc gió của trời, là âm thanh đẹp dễ nhất thế gian. Tâm thần Già Lam rung động, trong nháy mắt liền cười vui vẻ, thoải mái.

Nàng men theo tiếng chuông gió, đi về phía căn nhà bằng trúc.

Đó là một chuỗi thạch anh mài nhẵn làm thành chuông gió, tinh xảo đặc sắc, vô cùng khéo léo, có tổng cộng ba mươi sáu thạch anh, mỗi một viên đều được mài nhẵn không chút tí vết, có thể nói rất hoàn mĩ!

Cho dù là kim cương ở hiện đại, trang thiết bị mài nhẵn, cũng chưa chắc có thể mài nhẵn đến như vậy.

Ánh trăng vừa rơi xuống, thạch anh chiếu xạ ra ngũ sắc, như mộng như ảo.

Già Lam khẽ nâng một viên thạch anh ở trong tay, yêu thích không muốn rời tay, thạch anh trong lòng bàn tay cũng dịu dàng nhoáng lên, nương theo ánh trăng chiếu vào, từng chút ánh sáng rực rỡ lóe ra. Bất chợt nàng nổi lên tính trẻ con, nở nụ cười khanh khách.

“Thích không?” Một âm thanh ôn nhuận mà từ tính vang lên từ phía sau. Giống như thạch anh trong tay nàng, mang theo âm sắc mơ mộng.

Già Lam quay đầu lại, nhìn vào một đôi con ngươi đen thui trong sạch mênh mông. Con ngươi trông trái, dường như muốn đem tất cả bóng tối hút đi vào. Thân ảnh cao to, như ngọn núi cao lớn, ngăn chặn mọi phồn hoa bích thảo ở sau lưng.

Già Lam hơi sùng sờ, trong thoáng chốc, nghĩ lầm hắn là thần tiên bị rơi xuống phạm trần.

Ánh trăng nhàn nhạt bao phủ quanh thân hắn, quần áo màu lam nước, vạt áo và cổ áo đều thêu hoa văn Lưu Vân, nương theo gió đêm, chập chờn lưu động, phiêu dật xuất trần.

Tóc dài mà đen hoa lệ tung bay theo gió, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bay lên trời.

Tầm nhìn của Già Lam rơi vào trên quần áo màu lam nước của hắn, màu lam trên người hắn cũng giống như trên người nàng, có hiệu quả rất kì diệu, đều thuộc về màu lam biển. Chỉ khác là, màu lam của nàng thuộc về con sóng dữ cuộn trào, mãnh liệt trên biển khơi. Còn màu lam của hắn chính là gió êm sóng lặng ngoài biển khơi. Một người nhiệt liệt cuộn cuộn, nghênh đón đợt sóng đánh cao hơn. Một bình tĩnh không gợn sóng, tường hòa lại cô quạnh.

“Chuông gió này của ngươi à?” Già Lam hỏi.

Nam tử gật đầu, mỉm cười, thiếu huyết sắc hơn so với người thường.

“Là ngươi tự làm hả?” Giọng điệu Già Lam lại tăng thêm một phần, vui thích nhảy nhót.

Nam tử mỉm cười, hàm xúc uyển chuyển ôn hòa, lại thánh khiết khiến người ta không dám khinh nhờn.

“Ngươi có thể dạy ta làm không?” Già Lam không chống lại dụ hoặc của chuông gió, chủ động yêu cầu. Không hiểu vì sao, nàng có cảm xúc rất mãnh liệt với những thứ có liên quan đến nước. Đặc biệt, mấy viên thạch anh trước mặt... quá mức quyến rũ. Vượt xa việc nàng tán thưởng nam tử như tiên này.

Nam tử không nói gì, lặng lẽ đi vòng qua nàng. Chậm chậm đi vào căn nhà bằng trúc.

Trong nhà bằng trúc không có ánh nến, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt rọi vào bệ cửa sổ và cửa căn phòng.

Nam tử ngồi xuống, tay cầm một khối thạch anh còn chưa thành phẩm. Tay hắn vuốt ve bề ngoài thạch anh, giống như muốn tiến hành tạo hình.

“Tối như vậy, sao ngươi không thắp đèn?” Già Lam ngoảnh nhìn xung quanh, lại phát hiện trong này không có giá nến, càng miễn bàn nhắc tới cây nến.

“Xin lỗi, chẳng qua hôm nay ta có khách.”

Già Lam hơi bĩu môi: “Vây bình thường người ở một mình cũng không thấp nển à?”

“Ta là người mù, không cần đèn.” Nam tử thân nhiên nói, bỗng nhiên đầu ngón tay hần toát lên ánh sáng u lam, cư nhiên cũng là linh khí thuộc tính thủy như nằng!

Trong lòng Già Lam giống như bị vật gì đó nhẹ nhàng va chạm vào, sững sờ tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Cùng nhau tắm hả?

Hần là người mù ư?

Nàng giơ tay lên quơ quơ trước mặt hần, đó là một đôi mắt thuần túy nhất trong thiên địa, trong suốt hơn cả thủy tinh, thuần khiết hơn cả đũa trê sơ sinh, nhưng mà cũng chính đôi mắt này, sâu trong con ngươi đen như đầm nước sâu lắng, không có gợn sóng nào hết.

Thật đáng tiếc!

Đôi mắt thuần khiết xinh đẹp như vậy, lại không thể nhìn thấy gì hết.

Trong lòng Già Hoi có chút cảm xúc dị thường, nàng cắn cắn môi, con ngươi trong sáng chiết xạ tia sáng kì lạ: “Nếu ta có thể sống, một ngày nào đó, ta sẽ chữa trị cho đôi mắt của ngươi.”

Già Lam không hiểu, cuối cùng là vì loại cảm xúc nào, bản thân nàng lại vô duyên vô cớ hứa hẹn với một người xa lạ, đây là chuyện xưa nay chưa từng có!

Nàng biết, nàng tu luyện Lưu Nguyệt Thuật là có cơ hội chữa trị cho mắt của hần, thế nhưng tình hình hiện nay, ngay cả cái mạng của mình nàng cũng không thể bảo toàn, nói chi tới việc chữa trị mắt hần.

Tâm tình buồn bã rất nhanh bị che giấu đi, ánh mắt nàng lóe sáng như sao lấp lánh: “Ta nhất định sẽ chữa trị cho mắt của ngươi, chờ khi người nhìn thấy được ánh sáng, chắc chắn ngươi có thể điêu khắc ra thạch anh đẹp nhất trên đời này.”

Nàng khẽ nở nụ cười, khuôn mặt xấu xí dưới ánh trăng càng trở nên dữ tợn. Song, khi nàng nhắm mắt lại, cẩn thận dùng trái tim lắng nghe, sẽ phát hiện âm thanh kia phảng phất như từ trời rơi xuống, là món quà hoàn mỹ ông trời ban cho.

Ngón tay đang mài thạch anh của nam tử khẽ run lên, hần để đồ trong tay xuống, bình tĩnh nói: “Thạch anh này đã bị hủy, ngày nào đó ta lại tặng cho ngươi cái khác vậy.”

“Ngày mai ta lại tới tìm ngươi, ta ở lại thành này không lâu, có thể sẽ rời đi sớm.” Già Lam cười, tiêu sái bỏ đi.

“Ừ.” Nam tử nhẹ nhàng cười, khóe miệng lộ ra nụ cười như có như không, kì ảo lại xinh đẹp, nương theo tiếng nhạc của chuông gió, dường như muốn đem người dẫn vào thế giới mộng ảo.

Trở về phủ thành chủ, tiệc tối cũng đã tàn.

Già Lam bắt đầu tìm biện pháp... bò lên giường Phượng Thiên Sách, bắt hần cam tâm tình nguyện làm lò sưởi bằng thịt cho nàng?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, nàng hung hăng lau mồ hôi, thật tà ác! Nếu là trước đây, đánh chết nàng cũng không tin, sẽ có một ngày nàng thê thảm đến nước tìm mọi cách bò lên giường của đàn ông...

Nhưng, vì cái mạng nhỏ... nàng đành cúi đầu.

Đến phòng bếp lấy điểm tâm, nàng rón ra rón rén đi tới cửa phòng Phượng Thiên Sách. Bên trong phòng có tiếng nước chảy ào ào, hình như Phượng Thiên Sách đang tắm... Cái này thật đúng lúc nha! Bước đầu tiên đã gặp được cảnh tượng thơm ngát!

“Phượng Thiểu, tắm hả?”

Cái này không phải nói thừa hay sao? Già Lam âm thầm tự khinh bỉ bản thân.

Bên trong phòng, tiếng nước chảy ngừng lại, âm thanh lười biếng vang lên: “Muốn tắm chung ư?”

Già Lam cắn răng, phải bình tĩnh!

“Ta mang điểm tâm đến cho ngươi, để ngoài cửa nha!”

“Đem vô đây.”

Hắn đúng là tự nhiên, không sợ bị nàng nhìn sạch sẽ à, nhìn miễn phí hử?

Nếu hắn không sợ, nàng sợ cái quỷ gì? Vì vậy, Già Lam lắc đầu nhắc chân muốn đi vào, bộ dạng giống như chiến sĩ sắp hi sinh, đẩy cửa bước vào.

Xa xa, Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn xuất hiện ở cuối hành lang, bọn họ cũng không ngờ hôm nay đến thành Từ Nguyệt, liền bị thành chủ mời đến phủ.

Thoáng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đi vào phòng kia, Mục Tư Viễn khẽ hô lên: “Kia không phải là Già Lam sao? Sao nàng ấy lại vào phòng của Phượng Thiếu?”

Lời hắn vừa nói dứt, hắn dùng ánh mắt xảo quyết liếc về phía bạn tốt của mình. Quả nhiên, thấy ánh mắt của bạn thân tối sầm xuống, trên khuôn mặt tuần tú, rõ ràng đang viết, tâm tình của ta cực kì không tốt!

“Ngươi có khỏe không? Vì sao ta cảm thấy ngươi càng ngày càng để ý tới Già Lam thế nhỉ?” Mục Tư Viễn thăm dò.

“Làm sao có thể? Nàng ấy trụ lạc như vậy, bản thiếu gia mới không có lòng dạ quan tâm đến nàng ấy! Đi, theo ta đi luyện kiếm!!!” Sở Chiêu Viêm trầm mặc nói.

“Hà? Lại luyện kiếm? Không phải chứ!!” Mặt mũi Mục Tư Viễn nhăn nhó, mình đâu có muốn luyện kiếm, rõ ràng là y muốn luyện mà, tại sao mạng của hắn lại khốn khổ như vậy?”

Đội hai người rời đi, lại có một bóng người xuất hiện ở cuối hành lang, dưới ánh sáng mờ lung, bóng dáng cao to của hắn đứng đó, sắc mặt lạnh rét.

Tia sáng lạnh xẹt qua đáy mắt, hắn cười ta xoay người, đi ngược lại hướng hành lang.

Bên trong phòng, sương khói tràn ngập, cách tắm bình phong mỏng, Già Lam rất nhanh liền nhìn thấy bức tranh nữ nam tắm rửa sinh động.

Phượng Thiên Sách dựa vào thùng tắm, tóc dài đen nhánh đổ xuống, bọt nước bám vào phía trên phát lên tia sáng lấp lánh, xinh đẹp không gì sánh được. Dưới làn hơi nước bốc lên, da thịt trắng như ngà voi, ang áng trong suốt, hơi ửng hồng, cảnh trí như vậy, đúng là mê hoặc lòng người!

Yêu nghiệt!

Già Lam lắc đầu thờ dài, yêu nghiệt như vậy, ai có thể thu phục hắn?

“Tiểu Lam Lam đúng là tri kỉ nha, biết ta đói bụng lập tức mang điểm tâm đến. Nàng nói xem, ta làm sao không thích nàng được chứ?”

Già Lam giả mặt quỷ phía sau lưng hắn, cái đồ tự kỉ, đồ mặt dày, trên đời này ngoại trừ Phượng Thiếu, không ai bằng!

Nàng bụng điểm tâm đi tới sau tấm bình phong, đưa lưng về phía hắn. Tay vòng qua tấm bình phong, đưa điểm tâm qua đó: “Đói bụng thì tự ăn đi.”

Khỏe mắt miết qua, người trong thùng tắm vẫn không có cử động, âm thanh khẽ rên, mềm mại đến tận xương: “Thật thoải mái, ngâm đến người ta không muốn cử động. Tiểu Lam Lam, nếu làm chuyện tốt thì làm cho trót đi, dứt cho ta ăn nhá?”

Già Lam cắn răng, nhìn xuyên qua bình phong... trừng mắt nhòm hắn, hận không thể trừng lủng cái ót hắn.

“Ai nha, tối hôm qua có người nằm bên trên đè ta, không cho ta ngủ ngon thì thôi, trái lại còn ngủ rất thoải mái.” Tên nam nhân nào đó ủy khuất nói, nghe vào tai, rõ ràng là uy hiếp một cách trắng trợn.

“Nè, ăn đi!” Trên trán Già Lam rót ra giọt mồ hôi lớn, nghiêng người xê dịch đến bên cạnh thùng tắm, cầm một miếng điểm tâm, động tác cứng đờ đưa tới trước miệng hắn.

“Không tới!” Giọng mũi kèm theo chút làm nũng, khiến da gà trên người Già Lam nổi hết lên. Nàng liếc mắt nhìn sang, thân thể thon dài lơ lửng trong nước, tất cả đều đập vào mắt, có một ít tóc tán loạn dính trên ngực hắn, trái anh đào điểm tuyết, như ẩn như hiện, rất dụ hoặc khiến người ta mơ mộng, còn có cánh vật giấu bên dưới nước...

Già Lam thầm rủa một tiếng, tên yêu nghiệt này, thật là gọi cảm chết người!!!

Tay nàng dùng thêm sức, trực tiếp đem miếng bánh nhét vào miệng hắn, lúc muốn thu ngón tay lại, nhẹ nhàng chạm phải ẩm ướt, đột nhiên tay nàng run lên, rất nhanh liền thu hồi.

Tên cọt nhả biến thái này! Hắn dám liếm ngón tay nàng!!!!

Già Lam nghiêng răng, lí trí gần như sắp sụp đổ, muốn bùng nổ...

Nhưng, ở chỗ Già Lam không nhìn thấy, Phụng Thiên Sách khẽ cười tà mị.

“Ta vẫn muốn!” Giọng nói kiêu mị mềm nhũn lại vang lên.

Sự kiên nhẫn cuối cùng của Già Lam hoàn toàn bị đánh tan, gặp phải hắn, không biết là tai họa hay ngày tận thế của nàng?

Ngoài cửa sổ, một cái cây gần đó nhất, mũi tên lóe lên ánh sáng bạc, nhắm thẳng vào hướng Già Lam mà bay đến... Còn Già Lam, nàng hồn nhiên không hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Phụng thiếu ra tay, rất đẹp trai!

“Tắm xong rồi, Tiểu Lam Lam, kéo ta đứng lên.” Phụng Thiên Sách lười biếng nói, âm thanh mỉa mai hoặc đầu độc lòng người, dụ dỗ người ta phạm tội.

Hàn quang màu bạc chợt lóe qua khóe mắt, Già Lam nhận ra khác thường, quay đầu nhìn về phía cửa, đột nhiên cánh tay bị người khác dùng sức kéo, chân nàng không đứng vững... rơi vào trong thùng tắm.

Sấm sét giữa trời quang!!!!!!!

Mũi tên bạc chọc thủng cửa sổ mà vào, mang theo tiếng xé gió, bay vút đến, Phụng Thiên Sách trở tay chớp cái áo khoác vắt trên bình phong, áo choàng màu trắng trong tay hắn tựa như con giao long, không tiếng động rỗng giập, đem mũi tên cắn nuốt!

Nhanh như gió, lẹ như tia chớp!

Ào ào, tóc ướt nhẹp tung thành vòng cung trên không trung, Già Lam vừa ngẩng đầu lên từ trong nước thì áo khoác trong tay Phụng Thiên Sách đã trở về vị trí cũ, trên môi hắn hiện lên nụ cười không đứng đắn, thân thể trần truồng từ rồi khỏi mặt nước, chậm rãi hướng về phía nàng.

Hơi thở nồng đậm của đàn ông tới gần, cơ thể Già Lam lui về phía sau theo bản năng.

“Người đang làm cái gì vậy?” Già Lam tức giận nhìn hắn, bọt nước theo tóc ướt sũng của nàng chảy xuống, cả người nàng ngâm nước ướt như chuột lột rồi. Lúc này té vào thùng nước tắm, có nước ngăn trở, nàng không có nghe thấy bất cứ động tĩnh gì ở bên ngoài, càng không ngờ được trong khoảnh khắc chớp mắt kia đã xảy ra chuyện gì.

Phụng Thiên Sách dường như không có nhìn thấy sự nổi giận của nàng, gương mặt hết sức đẹp trai phóng to trước mắt, khuôn mặt đỏ ửng vì hơi nước, mỉa mai tự nhiên, câu hồn đoạt phách.

Hắn vươn cánh tay ra, vòng qua vai phải của nàng, chống trên mép thùng nước tắm, đem nàng nhốt ở trong ngực, cười hết sức xinh đẹp: “Tiểu Lam Lam, thật buồn bực, ăn vụng điểm tâm à?”

Đột nhiên, đôi môi anh đào của hắn kề sát, tìm đến khóe môi của nàng, nhẹ nhàng dán lên, mang theo dòng điện tê tê.

Già Lam hít sâu một hơi, hai mắt mở lớn, cả người cứng đờ, đầu nàng hoàn toàn trống rỗng.

Khi hai đôi môi chạm nhau, một mũi tên khác lại chọc thủng cửa sổ bay vào, khí thế hung mãnh, còn mạnh mẽ hơn lúc này!

Cánh tay Phụng Thiên Sách dò xét, tay phải làm động tác cầm hoa, ngón tay thon dài như ngọc điêu khắc nhẹ nhàng xoay tròn, ngưng tụ thành ngón gió ngăn chặn mũi tên kia.

Mũi tên gặp được tường gió.

Leng keng kết...

Âm thanh va chạm cực nhỏ vang lên.

Bốn ngón tay linh hoạt của hắn dạo chơi, lại cực kì duyên dáng nhẹ nhàng vung lên, mũi tên lập tức thay đổi phương hướng, không tiếng động bay vào áo ngủ bằng gấm đặt trên giường...

Mặc dù âm thanh cực kì nhỏ, nhưng Già Lam vẫn nhạy bén cảm nhận được, bỗng nhiên nàng hoàn hồn, đưa tay muốn đẩy Phụng Thiên Sách trước

mặt tránh ra, hấn lại nhanh hơn, nụ cười xinh đẹp trên mặt hấn im lặng nở rộ. Hấn giơ tay lên, rất nhanh liền tháo cây trâm cài tóc của nàng xuống, bàn tay vừa chuyển, trâm cài tóc vụt ra khỏi tay, về ra luồng khí, hướng lỗ thủng trên cửa sổ do mũi tên tạo thành bay vào ra ngoài...

Động tác lưu loát liền mạch, như nước chảy mây trôi, không chút trúc trắc nào hết.

Động tác tao nhã nhẹ nhàng như mây trôi, nhưng lại tàn nhẫn táo tợn, mạnh như vũ bão!

Ngoài cửa sổ, mũi tên thứ ba mang theo khí thế giết tuyệt, đánh chớp nhoáng mà đến.

Giữa đường gặp phải trâm cài tóc đang bay ra.

Choang!

Trâm cài tóc cư nhiên có xu thế áp đảo, đánh bay mũi tên, mang theo tiếng vù vù, kiên định bay vọt về phía chủ nhân của mũi tên.

À!

Chủ nhân của mũi tên chỉ kịp trốn to hai mắt, cây trâm cài tóc làm bằng gỗ đã cắm vào giữa tâm mi của y, y thẳng tắp ngã xuống đất mà chết... Bị giết bằng một kích!

Không có cây trâm trời buộc, tóc ướt rơi rớt mất trật tự dính vào gò má Già Lam, che lại tầm mắt nàng. Đột nhiên, nàng cảm giác có một cái gì đó nhẹ nhàng xẹt qua chân tóc của nàng. Chờ nàng đẩy hết mấy sợi tóc dính dính sang một bên, đáng tiếc đã bỏ lỡ mọi chuyện, chỉ có thể nghi ngờ nhìn lỗ thủng nhỏ trên cửa sổ.

Trong khi ánh mắt còn rời rạc, một tường da thịt màu hồng nhạt che tầm mắt của nàng: “Cây trâm kia thật xấu, làm sao xứng với người phụ nữ của ta được chứ? Ngày khác, ta tặng nàng cái tốt hơn!”

Già Lam ngược mắt nhìn lên, lúc này mới chú ý, thân thể thon dài của Phượng Thiên Sách gần như là bại lộ hoàn toàn trước mặt nàng, đường cong hoàn mỹ, cơ bắp thể hiện rõ ràng, hai chân thẳng tắp thon dài, còn có... (N: *trở mắt* cái gì hả chị???? O.O)

Giọt mồ hôi lớn rớt trên trán Già Lam, nàng bình tĩnh rũ mắt xuống, người này không chỉ là yêu nghiệt gọi cảm, rõ ràng chính là đứa con cưng của trời, chiếm hết thầy thứ tốt đẹp!

Yêu nghiệt này... Không ngờ hấn lại tinh bơ phoi chìm trước mặt nàng, không đặt nàng vào trong mắt sao?

Nàng cúi đầu, hai mắt nàng gắt gao nhìn thẳng vào Tiểu Sách Sách của hấn, ngơ ngác để cho ta xem, ta liền cô hết sức mà ngắm nghía! Nếu không... chẳng phải là không nể mặt hấn sao?

Tiểu Sách Sách bị nàng nhìn chăm chăm như vậy càng ngày càng kiêu ngạo, môi của nàng nhếch lên nụ cười tà ác, lộ ra nụ cười mê người và chiến thắng: “Phượng Thiệu là nhân vật phong lưu như thế, sao chim chóc của ngươi như vậy... như vậy...”

Nàng có ý làm ra vẻ muốn nói lại thôi, khẽ lắc đầu, biểu tình thất vọng.

Thân thể Phượng Thiên Sách rõ ràng lay động, môi mỏng nhẹ nhàng co quắp vài cái.

Già Lam gật đầu, ánh mắt chuyên chú, vừa lắc đầu vừa tiếc hận nói: “Phượng Thiệu là người anh tuấn kiêu ngạo, các cô gái theo đuổi người nhiều như thế, ta thật sự rất là lo lắng giùm cho mấy cô gái kia.”

Khóe môi Phượng Thiên Sách co rút mãnh liệt.

Gương mặt Già Lam giống như một chuyên gia, không ngừng lắc đầu: “Hết cách rồi, khuyết điểm bẩm sinh, cũng không phải dùng đồ bỏ là có thể cải thiện được, phải điều trị từ gốc nha!”

Mắt phượng xinh đẹp của Phượng Thiên Sách trầm xuống, đột nhiên lẩn tới, khoảng cách hết sức gần nhau. Đáy mắt hiện lên tia khát máu và băng lạnh, nhưng rất nhanh bị nhu tình và bất đắc dĩ thay thế, mặc dù như vậy, cũng đủ để khuấy động tầng tầng bọt biển trong lòng Già Lam, đánh mất tâm hồn.

Ào ào...

Tạo nên một trận nước chảy, khuôn mặt tuấn tú tuyệt mỹ của Phượng Thiên Sách nhanh chóng rút lui, ưu nhã phi thân, nhảy ra khỏi thùng nước tắm, tiện tay cầm áo khoát trên bình phong, đem áo mở ra bao bọc lấy thân thể hoàn mỹ như tác phẩm nghệ thuật điêu khắc. Đôi chân trần của hấn như đi trên gió, không quay đầu đi ra khỏi phòng.

Già Lam rất vất vả mới hoàn hồn từ ánh mắt khát máu và băng lạnh của hấn, đáy lòng vẫn còn đang rung động, nàng ôm tim của mình, tâm tình thật lâu không có bình tĩnh lại được.

Đợi khi bình tĩnh lại, nàng bấu môi, cái này là tức giận hả? Tức giận mới tốt!

Ai bảo hấn trêu chọc nàng trước làm chi, còn khiến cho nàng ướt nhẹp như vậy? Nàng chỉ là đánh trả lại thôi mà!

Từ trong thùng nước tắm đi ra, nàng cất bước đi về phía cửa sổ, ngón tay lặng lẽ vuốt lên lỗ thùng trên cửa sổ, nàng híp mắt lạnh lại, lộ ra chút nghi ngờ.

Hành động kì quái khi nãy của Phụng Thiên Sách, còn có tiếng xèo xèo cực kì nhỏ vang lên, cùng với âm thanh hát tóc của nàng... Mọi chi tiết nói cho nàng biết một chuyện, vừa rồi chắc chắn đã xảy ra chuyện!

Nàng rất nhanh rời khỏi phòng, ước chừng phụng hướng từ lỗ thùng, dọc đường tìm được một gốc cây hòe cổ xưa.

Chỗ đó, không có bất cứ bóng người nào, trên mặt đất còn lưu lại mấy giọt máu rỉ xuống, vết máu còn chưa có khô.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Con bão kết thúc xóa sạch sẽ, rời đi

Ánh trăng mỏng lung kéo dài ở cuối hành lang, ánh trăng chiếu vào bóng lưng phiêu dật, tóc dài như mặc ngọc, mang theo chút ẩm ướt, buông xuống đến đầu gối, phiêu đảng theo làn gió. Trong lúc áo tắm phong phanh lay động để lộ ra đôi chân thon dài, mị hoặc vô cùng, lại phát ra ánh sáng trong sạch thiêng thiêng, một người như vậy làm sao có thể là tạo hóa của thế gian?

“Đúng là một cô gái đáng ghét... Nên trừng phạt nàng như thế nào đây?” Âm thanh như có như không từ miệng hần trào ra, tự mình lầu bầu, cũng chỉ có bản thân mới nghe được lời mình nói, không nói rõ cảm xúc của chính mình.

“Phụng Thiếu, thuộc hạ đã điều tra rõ ràng, thích khách là cao thủ từ hoàng thành đến, người sai khiến hần có thể là ai?” Trong bóng tối của hành lang, một bóng người đi tới, cung kính khom lưng.

“Triệu gia.” Giọng điệu khẳng định, Phụng Thiên Sách đã sớm có đáp án.

Già Lam vốn ở thành Lạc Xuyên, danh tiếng của nàng chưa có nhiều người biết, làm sao lại đắc tội với cao thủ ở hoàng thành? Chỉ có một khả năng duy nhất, chính là người nhà Triệu gia ghi hận nàng, cho nên mời cao thủ ở hoàng thành đến giết chết nàng.

Ánh mắt Phụng Thiên Sách khẽ trầm xuống, con ngươi màu đen tràn đầy lạnh lẽo.

Tần quân gia quan sát vẻ mặt của chủ tử, đánh liều thăm dò: “Phụng Thiếu, dọc đường đi ngươi chăm nom Già Lam tiểu thư như vậy, chẳng lẽ ngươi thật sự đã động lòng với nàng ấy?”

Mặt Phụng Thiên Sách lạnh nhạt khẽ lờm hần ta một cái, ánh mắt mang theo vài phần cảnh cáo.

Tần quân gia nuốt một ngụm nước bọt, vội vã thu hồi ánh mắt dò xét, lại không ngờ chủ tử nhà mình hồ hững nói: “Chỉ là một tiểu nha đầu không đáng yêu mà thôi...”

Lời này chẳng biết là nói cho Tần quân gia nghe, hay là nói cho hần nghe nữa.

“Nếu chủ tử đã không có lòng với nàng ấy, chi bằng hãy để ý tới Hoa tiểu thư đi, lấy điều kiện của chủ tử, chỉ cần chủ tử bỏ chút tâm tư, trên thế gian này không có người phụ nữ nào có thể cự tuyệt ngươi! Cưới được tiểu thư của Hoa gia, chẳng khác nào chiếm được sự ủng hộ của toàn bộ Hoa gia, như vậy chủ tử...”

Tần quân gia mới nói được phân nửa, nhìn thấy sắc mặt âm u của chủ tử nhà mình, hần ta âm thầm cắn lưỡi, không có nói tiếp.

Lúc Già Lam xem xét vết máu trên đất, chút nghi ngờ trong lòng lại càng lớn dần, nếu như khi nãy thật sự có thích khách xuất hiện, từ vị trí và lỗ thùng trên cửa sổ có thể đoán ra được, người thích khách muốn giết chính là nàng!

Con ngươi trong tròng lại lạnh lùng trầm xuống, miệng Già Lam vô cùng chính xác phun ra hai chữ: “Triệu gia!”

Ngoại trừ Triệu gia, nàng không nghĩ ra được còn có người nào muốn dồn nàng vào chỗ chết!

Được lắm! Cái này nàng nhớ kĩ! Sớm muộn gì nàng cũng sẽ trả lại cho Triệu gia cả vốn lẫn lời!

Lần này, thích khách ám sát thất bại, chắc hẳn là Phụng Thiên Sách âm thành phá hoại, nhớ lại hành động quái dị lúc nãy của hần, nàng có chút hiểu ra.

Phụng Thiên Sách đúng là không đơn giản, hần càng ngày càng bí ẩn, khiến nàng không thể nhìn thấu.

Trong đầu xẹt qua ánh mắt sâu sắc của hần, con ngươi lạnh lẽo mà khát máu, chợt lóe lại lập tức biến mất. Đó là ảo giác của nàng sao? Vì sao trong nháy mắt, nàng cảm nhận được sát ý trong đáy mắt của hần, giây kế tiếp, sát ý kia lại biến mất không dấu vết?

Còn nữa, vì sao hấn cứu nàng, vì sao hấn muốn giúp nàng? Nàng tuyệt đối không tin lí do hấn thường nói, thích nàng? Nàng thà tin hấn cố tình trêu chọc nàng hơn, lấy sự đau khổ của người khác làm nền tảng cho niềm vui của chính mình!

Chán nản gãi đầu, chuyện khi nãy, hấn thật sự giận rồi sao?

Nếu hấn giận thật, làm sao nàng có thể tiếp tục ‘kế hoạch diệt trừ yêu liên’?

“Hay là tìm hấn xin lỗi, nói là cái kia của hấn... thật ra cũng chẳng tấp hùnh vĩ?” Già Lam nhú mày, lăm bằm, rất nhanh lại lắc đầu như trống lắc, dẹp bỏ cái ý nghĩ điên rồ này: “Không được, nói không chừng hấn nghĩ rằng mình nói mát hấn, tiếp tục làm nhục hấn, cái này chẳng phải tội càng thêm tội sao...”

Nàng xoắn tóc của mình, đi tới đi lui trước cửa phòng, hồn nhiên không biết Phượng Thiên Sách đã quay lại. Đang đứng trong bóng tối, tò mò nhìn nàng, đem mấy lời nói lầu bầu của nàng thu vào tai.

Khóe môi kéo lên thành hình vòng cung hoàn mỹ, Phượng Thiên Sách cất bước, đi trong bóng tối bước ra. Mắt không chớp thông dong đi vào phòng.

Già Lam thấy hấn, trong lòng đấu tranh một hồi, ngẩng đầu lên, nàng cũng mặt dày đi theo sau.

Phượng Thiên Sách dựa vào cạnh cửa, đôi chân thon dài đan chéo nhau... như ẩn như hiện bên dưới áo tấm phong phanh. Vạt áo trước ngực mở rộng lộ ra da thịt hồng hào, càng khiến người ta mê hoặc.

Hấn cứ như vậy lười biếng đứng ở đó, lẳng lặng chờ nàng đi tới. Hình ảnh này giống như con chồn bạc ngàn năm biến thân, hết sức mê hoặc.

Đối mặt với con yêu nghiệt do trời tạo này, cần rất nhiều sự nhẫn nại. Già Lam cố gắng khắc chế nhịp tim đập thình thịch, bước tới trước mặt hấn, nàng bàn bạc rất sinh động: “Phượng Thiểu, người biết không? Khi nãy, ta phát hiện bên kia có vết máu, chắc chắn, đám thích khách đần độn này thật là to gan lớn mật, dám ám sát Phượng Thiểu người! Thật đúng là mựn gan trời! Nhưng mà người đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người, tối nay một tắc ta cũng không rời khỏi người đâu, tuyệt đối không để cho đám thích khách này đụng đến người!”

Một phen nói hùng hồn, lại bị câu nói của Phượng Thiên Sách đập tan thành mây khói.

“Nàng muốn tìm ta nhờ giúp đỡ thì cứ nói thẳng đi, ta cũng không nói không giúp nàng.”

“Ặc...” Nhìn thấy vẻ mặt ‘ta nhìn thấy rõ người từ lâu rồi’ của hấn, Già Lam cười gượng, hết sức lúng túng, nhưng nàng rất có tinh thần đánh mãi không bao giờ chết của Tiểu Cường, nhanh chóng phản chấn, cố gắng mà tăng tốc: “Phượng Thiểu chính là Phượng Thiểu, lòng dạ rộng rãi, bụng dạ tế tướng có thể chèo được thuyền nhà...”

Cửa phòng nhanh chóng bị đóng lại, ánh nến trong phòng đã tắt, ánh trăng dịu dàng rót vào.

Sáng sớm thức dậy, nhìn thấy đóa yêu liên trên cánh tay mình mất đi một cánh nữa, tâm trạng của Già Lam liền tốt lên. Nhớ tới ước hẹn trong rừng trúc của tối qua. Nàng nhanh chóng thu dọn một chút, liền chạy đến rừng trúc chờ đợi. Về phần Phượng Thiên Sách tỉnh lại từ bao giờ, hôm nay hấn muốn đi đâu, nàng cũng không thêm quan tâm, hoàn toàn giống như con bão đi qua quét sạch mọi thứ, liền phui mông rồi đi!

Nàng vừa mới rời đi, Phượng Thiên Sách lập tức tỉnh lại, ánh mắt hơi trầm xuống, sâu không lường được.

Không lâu sau, con khổng tước nhỏ lộ vẻ mệt mỏi và buồn bực từ cửa sổ bay vào. Không ngờ chủ nhân lại bắt nó đến hoàng thành truyền tin, vào thời điểm quan trọng, làm sao nó có thể rời đi được chứ? Ngộ nhờ người xấu xí bắt nạt chủ nhân nhà nó thì phải làm sao, chẳng phải nó không bảo hộ được chủ nhân khi cần thiết à? Chủ nhân của nó ‘xinh đẹp’ như vậy, ‘khuyên quốc khuyên thành’ như vậy, có nữ nhân nào có thể bảo trì ‘ngôi trong lòng mà không loạn’ với chủ nhân của nó không?

Từ thành Từ Nguyệt đến hoàng thành, đi đường một ngày một đêm.

Nó cứ thế đi đi về về trong một đêm. Không vì cái gì hết, đề phòng cái người xấu xí kia!

Không biết trong đầu tiểu tử kia chứa cái giống gì, suốt ngày suy nghĩ làm cách nào để tranh thủ tình cảm với Già Lam...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Già Lam, thần bảo hộ?

“Thiên Thiên, có đuổi kịp sư phụ không? Lão nhân gia có chỉ thị gì không?” Ngón tay thon dài như ngọc đùa giỡn tiểu thú, Phượng Thiên Sách nhàn nhạt hỏi.

Lông chim trên mình tiểu hồng tước run lên, bất đắc dĩ nói làm bầm: “Đuổi kịp! Ông ấy nói, chủ nhân ngài chỉ cần nghĩ biện pháp trừ bỏ đóa yêu liên trên người xấu... Ặc cô gái kia là được, để nàng sống khỏe mạnh là tốt rồi, về sau ông sẽ cho chủ nhân một câu trả lời.”

Tiểu hồng tước âm thanh lè lưỡi, nó đã có thói quen thăm nguyên rửa người xấu xí kia rồi, cho nên mới thốt ra ba chữ ‘người xấu xí’ mà không hề suy nghĩ. Trước mặt chủ nhân có khí chất tao nhã, lịch sự, làm sao nó buông lời thô tục được? Thật không có văn hóa!

Đôi mắt nhỏ có thần rầu rĩ, nó sùng bái chủ nhân tới mức mù quáng, khiếu thẩm mỹ của nó cũng rất cao, hoàn toàn khác biệt với người bình thường.

“À, sự phụ ra đi thật tiêu sái ha...” Phụng Thiên Sách nở nụ cười nhợt nhạt, vô cùng tao nhã, không ai đoán được ý nghĩ của hắn.

Rừng trúc dưới ánh nắng mặt trời, lại là một cảnh vật tuyệt vời khác.

Già Lam đi xuyên qua rừng trúc, men theo tiếng chuông gió, cất bước đi vào căn nhà trúc.

Trong căn nhà trúc không một bóng người, nam tử tinh cờ gặp mặt kia chưa đến, chỉ có chuỗi chuông gió thạch anh đông đưa giống như truyền từng nốt nhạc hoan nghênh nàng đến. Từng tia sáng len lỏi qua từng cành lá, chiếu rọi vào chuông gió thạch anh, màu sắc rực rỡ tựa như mộng ảo...

Thật đẹp!

Trong lúc nàng ngẩn ngía, một đạo âm thanh dễ nghe từ sau lưng nàng truyền đến, nốt nhạc từ hai bên mái nhà giao hội cùng một chỗ, đúng là âm thanh tuyệt diệu của trời xanh.

Chớp mắt, đầu nàng lướt qua huân thanh của Phụng Thiên Sách, huân thanh sâu sắc mà rung động lòng người. Nếu giọng nói đó hòa vào tiết tấu của tiếng chuông gió này, chẳng biết sẽ sinh ra hiệu quả gì nhỉ?

Sặc, vì sao lại nhớ tới hắn? Bỗng nhiên nàng lắc đầu, xem ra ở chung khá lâu, nàng bị đầu độc càng lúc càng nặng rồi, không ngờ thỉnh thoảng nàng lại nhớ tới hắn, không được nha!

“Nàng đã đến rồi sao?” Từ phía sau, một giọng nói thanh nhã vang lên, không phải hỏi mà là khẳng định.

Già Lam hoàn hồn, lúc nàng quay đầu lại, người kia cách nàng không tới năm bước.

“Ta đã tới.”

Già Lam ung dung bước lên, đi về phía hắn. Hết sức tự nhiên vươn tay về phía cổ tay hắn, muốn đỡ hắn, ai ngờ lại bất huyệt, tay hắn có phòng bị tránh né rất là nhanh!

Già Lam sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn, trên gương mặt như tiên như ngọc của hắn hiện lên nụ cười nhợt nhạt, không nhìn ra bất kỳ đầu mối nào, nhưng nàng cảm nhận được vẻ xa cách và đề phòng của hắn. Cái loại xa cách và đề phòng này cũng không phải nhằm vào nàng, ngược lại giống như thói quen được gom góp từ năm này qua tháng nọ, cứ phản ứng một cách tự nhiên như thế.

“Ặc, ta chỉ muốn dẫn đường cho ngươi, không có ý gì khác đâu.” Nàng cảm thấy cần phải giải thích một chút, nếu không hắn sẽ hiểu lầm nàng kiếm cớ đùa giỡn hắn.

Đôi môi mỏng của hắn giương lên, nụ cười dịu dàng lộ lên, tay phải vươn ra, đưa về phía người trước mặt: “Vây làm phiền.”

Lần này, đối lại Già Lam do dự, nàng nhón chân lên, thuận tay bẻ một cành trúc, đặt một đầu vào lòng bàn tay hắn.

“Ta dẫn ngươi đi!”

Tay hắn rõ ràng dừng một lúc, bốn ngón tay chậm rãi nắm lên, dưới sự dẫn dắt của nàng, đi vào căn nhà trúc.

“Ta là Già Lam, còn chưa có hỏi ngươi, ngươi tên gì vậy?”

Hắn trầm mặc trong chốc lát, nói: “Tiêu Bạch.”

“Ngươi họ Tiêu hả?” Già Lam suy đoán, đối phương cười dịu dàng không trả lời, Già Lam liền coi như hắn ngầm chấp nhận: “Tiêu Bạch, ngươi có thể cho ta nhìn cái chuông gió nhỏ trong tay ngươi không? Thoạt nhìn rất tinh xảo, rất là đặc biệt!”

Nàng đã sớm ngắm trúng món đồ chơi mới trong tay hắn, hai mắt ứa ra ánh sáng, vô cùng háng hái.

Tiêu Bạch giơ tay lên, đem chuông gió quấn ở ngón giữa đưa về phía nàng, ôn hòa nói: “Tặng cho nàng!”

“Thật sao?” Già Lam mừng rỡ, hai tay cẩn thận tiếp nhận chuông gió từ tay hắn, đây là một chuỗi chuông gió mini rất xinh, chỉ lớn bằng bàn tay, trên đó có điểm xuyết mấy viên thạch anh được tạo hình đẹp đẽ lung linh, thủ công rất khéo léo.

Khiến Già Lam yêu thích, mỗi một viên thạch anh đều có màu ngọc lam lấp lánh. Dưới ánh dương, màu lam càng thêm chói mắt, câu mắt hồn phách của người ta.

Gió nhẹ nhàng rung động, âm thanh tuyệt vời của chuông gió liên tấu lên, có thể nói là cực phẩm!

Già Lam cực kì yêu thích, nàng cảm thấy hình như hẳn có thể đọc được suy nghĩ trong lòng nàng, từng chút một cẩn thận, tỉ mỉ. Để cho nàng yêu thích không buông tay.

“Chờ một chút!” Đầu ngón tay trắng nõn của Tiêu Bạch dò xét qua đây, rất chuẩn xác chạm vào chuông gió, lấy nó ra khỏi tay nàng: “Để ta khắc tên nàng lên đó, từ nay về sau, nó chỉ thuộc về nàng, độc nhất vô nhị.”

Hắn không nói nhiều, nhưng từng lời châu ngọc, giọng nói thanh nhã và đậm mực, khiến cho người nghe cảm thấy khoan khoái dễ chịu.

Độc nhất vô nhị? Đúng vậy, đây chính là cái nàng muốn!

Giữa hai đầu ngón tay hắn phát ra ánh sáng màu thủy lam, linh khí dồi dào ngưng tụ trên đầu ngón tay hắn, hình thành một lưỡi dao màu lam sắc bén, sau đó bắt đầu khắc chữ lên mặt ngoài của thạch anh.

Đây là Thủy Linh Thuật cực kì cao siêu! Già Lam từng thấy trong quyển sách dạy tu luyện Thủy Linh Thuật, không có thực lực Thủy Linh Thuật cấp 6 trở lên, căn bản không đạt được cảnh giới điêu khắc xuất thần nhập hóa như vậy. Thậm chí Già Lam cho rằng thực lực của hắn còn cao hơn cấp 6...

Mặt ngoài Già Lam làm bộ như bình tĩnh, nhưng trong lòng nàng lại dâng lên một cơn sóng nhỏ. Không hiểu sao nàng sinh ra cảm giác cảnh giác với đối phương.

Rốt cuộc hắn là ai? Chỉ là một nam tử bị mù thôi sao? Làm sao hắn lại có sức mạnh lớn như vậy?

Hắn họ Tiêu, nhưng nếu hắn là đệ tử của đại gia tộc, cũng không khó điều tra. Sau_khi trở về, nàng sẽ nhờ Phượng Thiên Sách tìm hiểu một số tin tức có liên quan đến Tiêu gia mới được. Có lẽ tất cả sẽ được giải quyết rõ ràng.

“Già Lam, trong Phật Pháp ngụ ý chính là vị thần bảo hộ. Hi vọng từ nay về sau, xâu chuông gió này có thể trở thành vị thần bảo hộ của nàng...” Hắn vừa điêu khắc, vừa không nóng không lạnh nói, dáng vẻ rất chuyên tâm, làm người ta khó nhận ra hắn là người mù.

Thần bảo hộ... Đáy lòng Già Lam hơi rung động. Hình như nàng đã từng nghe qua mấy lời này, nàng còn nhớ, khi nàng còn rất nhỏ, có một lần nàng đói đến ngất xỉu trước một ngôi đền, một vị tăng nhân uyên thâm của cửa Phật đã cứu nàng, ông không chỉ cho nàng ăn cho nàng mặc, còn đặt cái tên ‘Già Lam’ này cho nàng. Mà khi đó, lời giải thích của ông không hèn mà cũng giống với Tiêu Bạch.

Càng trùng hợp nhất là, nàng xuyên đến nơi đây, chủ nhân của khối thân thể này cũng gọi là Già Lam. Lúc đầu, nàng không có nhiều cảm xúc, bây giờ nghĩ lại, dường như ẩn sâu bên trong đó mọi chuyện đã được định sẵn.

Thần bảo hộ? Cuối cùng thì ai sẽ bảo hộ ai? Nàng bây giờ, hình như rất cần người khác bảo hộ...

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Bát công tử chi tam

Tia nắng ban mai chiếu rọi vào rừng trúc, xung quanh rừng trúc ngoài tiếng chim hót và âm thanh xào xạc của chuông gió, cũng chỉ có thanh âm đung đưa của chuông gió, thanh âm bình thường mà yên tĩnh.

Lối vào rừng trúc, có ba con ngựa chậm rì rì tới gần, trên lưng ngựa có ba gã nam tử với ba phong cách khác nhau, cực kì hấp dẫn ánh mắt người ngoài.

Trái phải hai gã nam tử vô cùng xuất chúng, có thể coi là ngàn dặm chọn ra một. Một người phong lưu bừa bãi, một người lạnh lùng nghiêm nghị, so với nam tử cầm đầu đứng ở giữa, hào quang sáng chói của hai người này bị lu mờ xuống.

Phượng Thiên Dục thúc ngựa đi ở phía trước, trên khuôn mặt lạnh lùng tuấn mĩ viết rõ hai chữ ‘buồn bực’, từ khi rời khỏi thành Lạc Xuyên, tâm trạng của hắn chưa từng sáng sủa, trong lòng khó chịu, không thể nào phun ra được.

Cả đời hắn chưa từng chịu thua thiệt lớn như vậy, Phượng Thiên Dục không nuốt trôi cục tức này, nhưng cố tình đại ca lại che chở cho cái con Già Lam kia, lặng lẽ đem nàng ta rời khỏi thành Lạc Xuyên, khiến hắn không có cơ hội trả thù.

Hắn hít cặp mắt lạnh lùng, tốt nhất là đừng để hắn gặp lại Già Lam, nếu không thì...

“Nhị thiếu, gần đây người gặp chuyện khó khăn à? Sao đầu lông mày luôn dính chặt vào nhau vậy.” Nam tử bên phải đoán ý qua sắc mặt, thử dò hỏi.

Nam tử này hai lăm hai sáu tuổi, trên người mặc một bộ cẩm bào màu vàng, trên cẩm bào có thêu kì lân, đường viền làm bằng kim tuyến, vẻ ngoài nhìn

lộng lẫy nhưng oai phong, đầu nam tử đội ngân quan, hấn chính là tam hoàng tử trong hoàng tộc Phụng Lâm Quốc, Hoàng Bộ Kỳ Anh.

“Tam hoàng tử, lẽ nào ngươi không nghe nói ư? Từ thành Lạc Xuyên truyền đến tin tức, Phụng Nhị Thiếu của chúng ta bị một xấu nữ... ha ha thôi, coi như ta chưa nói, tránh cho Nhị Thiếu nhớ lại chuyện cũ mà đau lòng, giận cá chém thớt lên người của ta, ha ha...” Vị nam tử trẻ tuổi bên trái cất giọng cười ha hả, lời nói chua lè, cay nghiệt. Ngó lơ sắc mặt càng ngày càng đen kịt của Phụng Thiên Dục, hấn vẫn không ngừng cười to.

Người này chính là Uất Trì Vinh, chính là đại thiếu gia Uất Trì Phong của ngũ đại thế gia ở hoàng thành, cũng là thành viên của Hạo Thiên Bát công tử như Hoàng Bộ Anh Kỳ và Phụng Thiên Dục. Hấn mặc một bộ cẩm bào màu xanh, hoa lệ mà giàu sang, bên trên thêu nhiều đóa hoa rực rỡ, thoát nhìn rất sôi nổi rất cao quý, thế nhưng quá mức cao quý thành ra tầm thường.

Khóe môi lạnh lùng của Hoàng Bộ Anh Kỳ nhếch lên thành hình vòng cung, lộ ra hứng thú: “Nói nghe một chút đi, có phải bốn hoàng tử đã bỏ lỡ chuyện hay gì không?”

“Đây tuyệt đối là trò hay, ta nghe nói...” Không đợi Uất Trì Vinh nói hết câu, một luồng gió quét ngang qua gò má hấn, sức mạnh và phụng hướng đều rất chính xác, khiến mặt Uất Trì Vinh co rúm. Đằng sau hấn, hàng trúc xếp thẳng hàng ngã nghiêng xuống, hoàn toàn bị chặn đứt... Khiến hấn sợ đến không dám mở miệng.

“Ngươi dám nói thêm một câu nữa thì đừng có trách ta không nể mặt.” Mắt Phụng Thiên Dục hiện lên giá rét, ẩn giấu sát khí, nói xong, hấn vung roi lên, tăng nhanh tốc độ đi của ngựa, chạy sâu vào trong rừng trúc.

Uất Trì Vinh ngần ngại đứng tại chỗ, một hồi sau mới tỉnh người, hấn thở dài than vãn: “Phụng Thiên Dục không hổ là tài năng thiên phú của Phụng gia, Phong Linh Thuật của hấn hình như sắp đến đỉnh của cấp 6 rồi...”

“Đúng vậy, Phụng Thiên Dục là người có thiên phú nhất của Phụng gia, đối với Phụng Lâm Quốc, không biết là chuyện mừng hay lo.” Hoàng Bộ Anh Kỳ nhìn lom lom vào bóng lưng Phụng Thiên Dục, ánh mắt trầm xuống, có chút suy tư.

Phụng Thiên Dục đã thúc ngựa chạy được một khoảng cách, đột nhiên trong rừng trúc xuất hiện bốn gã cao thủ, chặn lại đường đi của hấn.

“Rừng trúc này đã được phong tỏa, mời công tử đi về!” Một trong bốn gã cao thủ nói, vẻ mặt kiêu căng.

Phụng Thiên Dục hí mắt lại, liếc mắt nhìn về phía sâu trong rừng trúc, lạnh lùng nói: “Các ngươi là ai? Dựa vào cái gì nói phong tỏa rừng thì phong tỏa rừng? Nếu hôm nay ta nhất quyết muốn vào đó, các ngươi có thể làm gì ta?”

Muốn bàn việc kiêu căng, quét mắt xem toàn bộ Phụng Lâm Quốc, có kẻ nào so sánh được với Phụng Thiên Dục?

Hấn chính là nhị thiếu gia của Phụng gia đệ nhất gia tộc trên đất Phụng Lâm này, dù là tam hoàng tử của hoàng tộc cũng phải nhìn sắc mặt của hấn. Còn ai dám bắt hấn nhìn sắc mặt chứ?

Phụng Thiên Dục cười lạnh lùng, trong lòng bàn tay ngưng tụ một phong cầu, vốn dĩ chỉ muốn hù dọa đối phương, để cho bọn họ biết khó mà lui, ai ngờ đối phương không hề biến sắc, kiên trì nói: “Nếu công tử vẫn cố chấp xông vào rừng trúc, vậy thì hãy bước qua thi thể của bọn ta mà đi!”

Cao thủ không ngờ thái độ của đối phương lại cứng rắn như vậy, cũng không hỏi đối phương có thân phận gì, chỉ cần một câu nói, muốn xông vào rừng trúc. Chuyện đã như thế này thì hấn phải hạ gục bốn người bọn họ, không còn cái gì để nói.

Đầu lông mày Phụng Thiên Dục hơi nhíu lại, hộ vệ của gia đình bình thường sẽ không có lòng can đảm như vậy. Khi nhìn thấy thực lực của hấn mà vẫn có thể duy trì thái độ cứng rắn và ung dung. Mắt hấn nhìn lướt qua huy chương đeo bên hông của bọn họ, bốn người đều là Kiểm Sư cấp 6, một tổ hợp có thực lực mạnh mẽ như thế, hèn chi bọn họ không sợ.

Kỳ quái, từ khi nào trong thành Tử Nguyệt xuất hiện thêm một nhân vật nổi tiếng? Có thể khiến cho bốn Kiểm sư cấp 6 phục tùng?

Cho dù có thân phận cao quý như hấn và tam hoàng tử, cũng không có tư cách bắt bốn vị kiểm sư cấp 6 bảo hộ, có được một gã kiểm sư cấp 6 làm bảo vệ là tốt lắm rồi, người này lại khiến cho bốn kiểm sư cấp 6 làm bảo hộ, thân phận của hấn càng khiến cho người khác muốn tìm tòi nghiên cứu.

Lòng hiếu kỳ của hấn càng lớn, càng muốn tìm tòi cho ra lẽ.

“Nhị Thiếu, có chuyện gì vậy?” Hoàng Bộ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh từ đằng sau chạy tới.

Phụng Thiên Dục cười lạnh lùng, không có đáp lời.

“Ba vị công tử, mời các ngươi quay trở về, công tử nhà ta thích yên tĩnh, không thích bị người ngoài quấy rầy.” Vị cao thủ nghiêm túc, lạnh lùng nói.

“Ha, công tử nhà ngươi thích yên tĩnh thì có thể đem phong tỏa cả khu rừng à? Hấn đủ phô trương rồi? Vậy nếu công tử nhà ngươi không thích mảnh rừng trúc này, ghét bỏ nó làm chướng mắt hấn, có phải các ngươi sẽ đem toàn bộ rừng trúc chém hết hay không?” Uất Trì Vinh lạnh lùng châm biếm.

Đối phương không kiêu ngạo không nịnh hót, nói: “Nếu công tử đã ra lệnh, chặt một mảnh rừng trúc thì có làm sao?”

“Ngươi...” Uất Trì Vinh đang định nói cái gì đó, Phụng Thiên Dục giành nói trước: “Ta không tin hôm nay ta không thể xông vào cánh rừng này, để xem các ngươi ngăn cản ta bằng cách nào? Uất Trì huynh, tam hoàng tử, mấy tên này giao lại cho các ngươi!”

Trường tiên vung lên, hấn thúc ngựa chạy như bay, xông phá sự cản trở của bốn vị cao thủ, chạy xông vào rừng trúc.

“Ngăn hấn lại!” Bốn vị cao thủ đuổi theo, lúc này có hai con ngựa nhanh chóng chạy đi qua, cản tầm mắt của bọn họ.

“Ha ha, kiểm sư cấp 6 hả? Để bọn hoàng tử thỉnh giáo cao chiêu của các ngươi đi!”

Hoàng Bộ Anh Kỳ và Uất Tri Vinh cùng nhau đánh nhau với bốn vị cao thủ.

Phượng Thiên Dục một đường thúc ngựa chạy gấp, xuyên qua rừng trúc, men theo tiếng chuông gió, cuối cùng cũng tìm được căn nhà trúc, nhìn xuyên qua cửa sổ hấn thấy rõ bóng dáng quen thuộc ở trong nhà, ánh mắt hấn chợt lóe: “Già Lam?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Đồng bạn ngu như con heo

Già Lam ngồi quay mặt ra cửa sổ, cho nên Phượng Thiên Dục liếc mắt liền nhìn thấy. Trong phòng trừ Già Lam còn một bóng lưng màu xanh nhạt nữa, Phượng Thiên Dục rất hiếu kỳ, người có thể sai khiến bốn kiểm sư cấp sáu là người như thế nào?

Hấn là ai?

Không ngờ thành Tử Nguyệt lại xuất hiện một nhân vật lớn như vậy, còn phô trương hơn cả đại ca hấn!

“Phượng Nhị Thiếu?” Già Lam nhìn thấy Phượng Thiên Dục, nhướng mắt đứng lên, đối với Tiêu Bạch nói: “Ta đi ra ngoài xem một chút!”

Chuông gió thạch anh bên hông khê đùng đưa, mang theo tiếng ngân réo rất, đôi mi thanh tú của Tiêu Bạch khê lướt, nghiêng đầu, đuổi theo tiếng chuông gió...

“Ủa? Nhị Thiếu, cười ngựa tới hả?” Già Lam làm bộ ngạc nhiên rất chi là khoa trương, cố tình liếc hấn trên lưng ngựa, ánh mắt như muốn xem trên lưng ngựa có lưu lại vết máu gì hay không.

Sắc mặt Phượng Thiên Sách liền trầm xuống, mơ hồ cảm thấy nơi nào đó có chút đau, con nhỏ này vừa gặp mặt liền chọt vô chỗ đau của hấn, rõ ràng là chán sống mà!

“Nam nhân ở với nàng là ai?” Lúc này, so với tức giận hấn càng tò mò về thân phận của người đàn ông trong phòng kia hơn.

Già Lam quay đầu lại, thấy bóng lưng ở bên cửa sổ, nàng nhẹ giọng cười: “Từ khi nào thì Nhị Thiếu giống gà mẹ vậy, ngay cả chuyện ta kết bạn với ai cũng muốn quản?”

“Kết bạn? Giữa nam và nữ có tình bạn sao?” Phượng Thiên Dục hừ một tiếng, mĩa mai: “Một bên nàng quan hệ mập mờ với đại ca ta, một bên lại cùng người đàn ông khác gặp mặt riêng, ta thừa sự xem thường nàng, không ngờ phụ nữ có diện mạo xấu xí như nàng lại có thủ đoạn lừa gạt đàn ông giỏi như vậy!”

Già Lam dở khóc dở cười, nghe giọng điệu của hấn giống như đại ca của hấn kêu hấn tới đây bắt gian...

“Hèn gì Nhị Thiếu không gần nữ sắc, thì ra trong đầu ngươi toàn chứa mấy chuyện nam nữ dơ bẩn. Nếu như ngày nào đó ngươi bắt đầu có ý muốn gần gũi với con gái, ta liền có đủ lí do hoài nghi, ngươi nảy sinh tà niệm không nên có đối với cô gái đó, bởi vì... tư tưởng của ngươi không thuần khiết, so với chim cút còn cút hơn!”

“Nàng cái cô gái đáng chết...” Phượng Thiên Dục tức giận muốn ra tay dạy dỗ nàng, lúc này, bên ngoài cánh rừng truyền đến tiếng kêu cứu của hai đồng bạn: “Nhị Thiếu, mau cứu mạng! Bọn họ không phải có bốn vị kiểm sư cấp sáu, mà là tám... Bọn ta chịu hết nổi rồi!”

Tam vị kiểm sư cấp sáu, Phượng Thiên Dục giật mình. Ánh mắt bắn về phía người đàn ông ngồi trong phòng, càng thêm tò mò về thân phận kẻ này.

Không ngờ hấn có thể khiến kiểm sư cấp sáu ra sức bảo vệ hấn, hấn là thần thánh phương nào?

“Hôm nay, ta nhất định phải nhìn xem gian phu của ngươi là ai?” Dứt lời, hấn xô Già Lam, chạy về phía phòng trúc.

Già Lam còn đang hoài nghi, mấy vị kiểm sư cấp tám ở đâu ra, đột nhiên cơ thể bị người ta va chạm: “Phượng Thiên Dục, ngươi đứng lại đó cho ta!”

Thoáng một cái, bốn phía trong phòng trúc, mưa gió bão táp, gió thổi xào xạc, gây trúc cuồng say.

Tám cổ kiếm khí từ trong rừng trúc đột kích đập tới, cùng tới trước cửa phòng trúc, đan xen vào nhau, tạo thành cái lưới, mạnh mẽ ngăn cản đường đi của Phương Thiên Dục.

“Hử?” Mặt mày Phương Thiên Sách kích động, rút lui lại mấy bước, nếu hần đoán không sai. Tám cổ kiếm khí này đến từ tám vị kiếm sư cấp sáu, nói cách khác, trong cả khu rừng trúc này, có ít nhất mười sáu vị kiếm sư cấp sáu đang bảo vệ cho một người...

Hần hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông trong phòng. Hết sức tò mò thân phận của đối phương, nhưng mà hần cũng biết, hần không thể đến gần căn nhà kia, hần không có lòng tin lấy một địch tám, lại còn đối phó tám vị kiếm sư cấp sáu.

Ngừng lại một hơi, chỉ có người trong nhà vẫn không hề nhúc nhích, tám gã kiếm sư cũng kè cả không có hiện thân. Thoạt nhìn đối phương không có ý định làm khó hần. Hần xoay người, đáy mắt xẹt qua một tia âm trầm, túm lấy cánh tay của Già Lam, kéo nàng đi ra ngoài rừng trúc.

“Người kéo ta làm cái gì?” Già Lam hơi buồn bực, Phương Thiên Dục muốn tìm hiểu thân phận của người đàn ông kia từ miệng nàng sao?

“Lẽ nào nàng muốn tiếp tục ở lại với gian phu kia, tiếp tục hẹn hò mờ ám?” Phương Thiên Dục tức giận rống với nàng, lời nàng đi, ép buộc nàng đi cùng: “Chờ khi gặp được đại ca, để xem nàng làm sao giải thích?”

Già Lam hết biết nói gì luôn, có phải hần lo chuyện bao đồng nhiều quá rồi không? Đừng nói nàng và đại ca hần căn bản không có quan hệ, cho dù có, hần lấy tư cách gì mà xen vào?

Quay đầu liếc mắt về phòng trúc, người trong nhà cũng không hề nhúc nhích, bóng lưng điềm tĩnh lại như tiên, dường như đã hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, vì không muốn Phương Thiên Dục quấy rầy hần, Già Lam gào to với tám lưng của người nào đó: “Tiêu đại ca, ta về trước, ngày mai lại gặp!”

Còn có ngày mai nữa hả? Phương Thiên Dục thờ ơ phờ, dùng sức nắm chặt tay nàng, lôi đi ra ngoài.

Chờ khi bóng dáng hai người hoàn toàn biến mất trước phòng trúc, Tiêu Bạch chậm rãi đứng lên, thong thả đi tới bên khung cửa sổ, tám vị kiếm sư ẩn thân ở bốn phía đều xuất hiện, đứng trước cửa sổ.

“Công tử, người cứ thả hần đi như vậy sao?” Kiếm sư đứng đầu hỏi.

Mặt Tiêu Bạch hướng về cửa sổ, gió nhẹ thổi tóc hần phất phơ, ánh sáng thần thánh như xuất hiện trên gương mặt hần, về mặt tao nhã không thể với tới.

“Đề bọn họ đi đi...” Giọng nói của hần dần dần mờ ảo, tia nắng ban mai rơi vào gương mặt thuần khiết như tuyết của hần, ánh sáng lướt qua, cả người như biến ảo trong đó.

Già Lam đâu có nghĩ tới trong rừng trúc lại có nhiều cao thủ ẩn núp như vậy. Nếu như không có sự cho phép của Tiêu Bạch, người ngoài tuyệt đối không có cơ hội bước vào rừng trúc nửa bước... Nên nàng đoán, thân phận của Tiêu Bạch không đơn giản, nhưng vì sao hần lại đơn độc xuất hiện trong rừng trúc thế kia?

Tiếng cười khẽ tự giễu, ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy hai người Hoàng Bộ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh, dáng vẻ của hai người này có chút nhếch nhác, xem ra vừa trải qua một hồi đại chiến, nhưng mà nhìn chung quanh, không có bất kì bóng dáng ai khác.

“Người đâu? Đi hết rồi hả?” Phương Thiên Dục hỏi.

“Đi rồi! Nếu không bọn ta chết ở chỗ này rồi... Ra tay thật là độc ác, bọn ta đều hiểu rõ thân phận của mình, vứt bỏ đối phương cũng không được, vẫn như cũ xuống tay độc ác với bọn ta. Má ơi, nếu đề ta điều tra được đối phương là ai, ta nhất định giết hần!” Uất Trì Vinh kéo ống tay áo bị kiếm khí của đối phương chém nát bét, tức giận nói.

“Coi như xong, người ta có mười sáu vị kiếm sư cấp sáu bảo vệ, người có thể đến trước mặt hần, ta liền báỉ phục người!” Phương Thiên Dục lạnh giọng cười nhạo.

“Gì? Không phải tám mà là mười sáu hử? Uất Trì Vinh trợn mắt há mồm, vừa nãy hần còn có ý nghĩ hào hùng, thoáng cái liền bị quét sạch, thay vào đó là khiếp sợ khó tin.

“Mười sáu vị kiếm sư cấp sáu... không nhẽ là hần?” Sắc mặt Hoàng Bộ Anh Kỳ cũng nặng nề, nhũn mày, chẳng biết đang suy tư việc gì, một hồi sau, hần mới chú ý đến cô gái đứng bên cạnh Phương Thiên Dục: “Vị cô nương này là?”

“Ồ! Chẳng lẽ nàng ta là xấu nữ nổi tiếng ở thành Lạc Xuyên?” Trong lòng Uất Trì Vinh vừa nghĩ đến manh mối, miệng liền tốt ra.

Cơ mặt của Phương Thiên Dục co quắp mãnh liệt, hần dùng sức bỏ tay Già Lam, thề phân rõ ranh giới với nàng.

Già Lam nheo mắt, liếc về phía Uất Trì Vinh, nhìn qua dung mạo cực phẩm của Phương Thiên Sách và Tiêu Bạch khiêu thẩm mỹ của nàng được soi sáng, trong mắt nàng mấy chàng trai đẹp khác chẳng có gì đáng để nhìn. Nàng nhếch môi, cười lạnh mỉa: “Vị công tử này, chẳng lẽ người là đệ nhất xấu nam ở hoàng thành mà Nhị Thiệu hay nói à? Hắc, xấu nam xấu nữ, quả nhiên chúng ta là người cùng đường.”

“Ai cùng đường với người? Đệ nhất xấu nam ở hoàng thành? Người mở to mắt nhìn cho rõ vào, ta đường đường là một trong Hạo Thiên bát công tử, tại sao là xấu nam cơ chứ?” Lòng tự tôn của Uất Trì Vinh bị thương, tức giận gườm gườm.

“Hạo Thiên bát công tử... cái tên này, sao nghe quen quá vậy?” Già Lam ngoáy lỗ tai, ánh mắt trộm liếc về Uất Trì Vinh, nếu hắn biết tin đồn ở thành Lạc Xuyên, như vậy hắn nhất định cũng nghe đến điển cố?

Môi nàng hiện lên nụ cười xấu xa, cực kì tà ác. Quả nhiên, không ngoài dự đoán của nàng, Uất Trì Vinh là một tên không có đầu óc, vừa nghe lời nàng nói liền thốt lên: “Bằng mẫu kiên, hoa cúc tàn, bát công tử, mẫn địa thương. Chẳng lẽ mấy lời này không phải chính miệng người nói ra?”

Mười hai chữ này giống như mười hai đạo thiên lôi đánh vào người Phụng Thiên Dục, cả người hắn xóc xếch, sắc mặt đen như đất nòi, trừng mắt nhìn chòng chọc Uất Trì Vinh, ánh mắt kia thật sự rất giống muốn ăn thịt người.

Sắc mặt Hoàng Bộ Anh Kỳ cũng tái đi trong nháy mắt, nắm đấm giơ lên môi, khề hô mấy tiếng.

Già Lam nhếch môi, chỉ cười không nói.

Chỉ có Uất Trì Vinh vẫn như cũ không đầu óc, tiếp tục tìm chứng cứ: “Nhị Thiếu, người nói một chút đi, nàng ta có phải là xấu nữ trong lời đồn không hả?”

Phụng Thiên Dục trừng mắt nhìn hắn, khàn giọng rống lớn: “Nếu người dám nói thêm một câu nữa, ta lập tức đầu độc cho người câm luôn!”

Uất Trì Vinh kinh ngạc, rụt cổ, đột nhiên hiểu rõ, Phụng Nhị Thiếu kích động như vậy, thế là hắn không có nhìn lầm cô gái này rồi.

Già Lam khề nở nụ cười: “Chẳng sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng bạn ngu như heo, phải không, Nhị Thiếu?”

Mặt mày Phụng Thiên Dục đã bị tức giận đến đen kịt, trong nháy mắt hoàn toàn biến thành cục than đen!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: ‘Bỏ trốn’ với Nhị Thiếu

“Người nói cái gì?” Uất Trì Vinh nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dạng muốn tiến lên liều mạng với Già Lam, lúc này, đột nhiên xung quanh xảy ra dị động, sát khí bốn phía.

Bốn người đều nhận ra, đều chó có lên tiếng, quan sát bốn phía.

Rất nhanh, có hai cỗ sát khí khổng lồ từ hai bên cánh rừng tập kích qua, tốc độ cực kì nhanh, khiến bốn người kinh hãi, nhưng cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Thì ra không phải hướng về bọn hắn.

Nếu như không phải hướng về bọn họ, chắc là hướng về phía người trong rừng trúc.

“Không liên quan đến chúng ta, chúng ta nên nhanh chóng rời khỏi chỗ này đi, đừng chen vô chuyện người khác làm quái gì.” Thanh âm trầm ổn của Hoàng Bộ Anh Kỳ vang lên, kéo Uất Trì Vinh lại, hai người đều tự ngồi lên lưng ngựa của mình, nhanh chóng rời đi.

Đối mặt với cỗ sát khí khổng lồ như vậy, hai người bọn họ không nắm chắc phần thắng, mau chóng chọn rút lui, đối với bọn họ, đây là chọn lựa tốt nhất.

Già Lam nhìn vào rừng trúc, trái tim lạnh lẽo, mấy tên sát thủ kia hướng vào Tiêu đại ca...

“Nàng muốn làm gì? Muốn tìm chết hả?” Phụng Thiên Dục kéo Già Lam, ngăn cản nàng chạy vào rừng trúc: “Người đó có mười sáu vị kiếm sư cấp 6 bảo vệ, căn bản không có nguy hiểm gì. Nàng đến đó, ngược lại chỉ cản tay cản chân, thậm chí còn mất mạng nữa đấy!”

“Hắn là bằng hữu của ta, bằng hữu gặp nạn, đương nhiên phải đến giúp đỡ. Cho dù không có năng lực, ta cũng phải giúp!” Già Lam kiên định nói.

Hai mắt nàng sáng rực kinh người, không chút do dự, không hề đắn đo, bên trong chỉ có kiên định và bất khuất, khiến bàn tay Phụng Thiên Dục đang nắm tay nàng buông lỏng.

Phụng Thiên Dục nhìn Già Lam, đầu tiên hắn cảm thấy ánh mắt nàng rất hấp dẫn, cái loại tia sáng rực rỡ như ngọc chột lóe, thật là mê người!

Chưa từng có người làm như vậy vì hắn, biết rõ đằng trước có nguy hiểm, vẫn như cũ liều mình xông đến...

“Ê. Người muốn tìm chết cũng không cần gấp gáp như vậy, đừng có liên lụy đến ta nhá...” Phụng Thiên Dục không biết vì sao không ngăn được hai chân của mình, cứ nhiên lại bước theo, muốn xem đến tận cùng. Hắn thầm nghĩ trong lòng, hắn chỉ muốn xác định nàng có bị đối phương giết chết hay không, nếu như nàng bị giết thật, hắn cũng là người đầu tiên biết tin, có thể giải mối hận trong lòng.

Hai người đi xuyên qua rừng trúc, gió mạng lướt qua tai, rất nhanh đi tới căn nhà trúc. Bấy giờ, phòng trúc không một bóng người, bốn phía cũng không có dấu vết đánh nhau, nghĩ rằng Tiêu Bạch đã rời đi an toàn.

Già Lam thở phào nhẹ nhõm, đang muốn xoay người rời đi, hai bên rừng trúc có hai luồng sát khí kéo tới. Nàng định thần nhìn lại, hai cây băng nhũ lớn phóng về phía bọn họ!

Ngưng kết băng nhũ là thuộc tính thủy, linh nguyên không ngừng chuyển động phát sáng, mơ hồ lộ ra lực uy hiếp, khiến Già Lam âm thầm kinh hãi.

Cùng là người tu luyện linh thuật thuộc tính thủy, Già Lam hiểu rõ sức mạnh băng nhũ và chỗ tinh túy của nó, nàng có thể ngưng tụ ra băng mâu, so với đối phương, đó chính là người có năng lực kém gấp được người có năng lực tốt. Đây là thực lực thật sự của cao thủ u, mới có thể thi triển chiến kỹ thủy linh thuật kinh người như vậy?

“Không tốt, chúng ta gặp phải cao thủ Linh Tôn rồi.” Phượng Thiên Dục ở bên cạnh nàng khẽ lên tiếng, âm thanh trầm trọng.

Linh sư chia làm chín cấp, từ cấp một tới cấp ba gọi là Linh giả, cấp bốn tới gần cấp 6 gọi là Linh sư, đột phá tiến vào cấp 7 gọi là Linh tôn, từng cấp lại phân ra làm ba phẩm: thượng, trung, hạ. Nghe đồn ngoài chín cấp còn có cấp cao hơn nữa, nhưng mà người như vậy là lòng phượng sừng lân (N: Hiếm có), được gọi là truyền kỳ.

Cư nhiên bọn họ lại đụng phải cao thủ Linh tôn cấp 7, cái này không ổn chút nào...

Hai cây băng nhũ lóe sáng, mang theo sát khí lạnh lẽo, từ hai bên bay vút tới, nếu lần này thất bại, nàng chết là cái chắc.

Hai chân Già Lam mượn lực, dựa vào bản lĩnh nhạy bén của linh đánh thuê của nàng, bước chân mềm mại quỷ quyệt, lấy một góc độ cực kì xảo diệu, hiểm hiểm tránh thoát công kích của băng nhũ.

Ầm một tiếng, trước khi băng nhũ đập vào bước chân của nàng, cách chân nàng một tấc!

Lạnh lẽo khiếp người, đập vào mặt, nàng đang cảm thấy may mắn băng nhũ đột nhiên nổ tung...

Ào ào.

Từng mảnh băng vụn bay lên giống như từng cái ám khí đoạt mệnh, hướng về mặt nàng mà bay. Không những vậy, từng mảnh băng vụn bay lượn vòng trên không trung, tự tạo thành một tổ hợp, hình thành một vật kì quái, kể đó đột ngột cùng tăng tốc, cướp đoạt đánh chớp nhoáng đến.

Già Lam kinh hô một tiếng, hai mảnh băng vụn bay trước đâm vào bả vai và cánh tay của nàng, kích khởi một mảnh đau đớn. Già Lam vươn tay lên, đem Thiên Táng Chi Quan ném ra ngoài, quan tài trên không trung không ngừng phóng to.

Khách khách Khách khách khách! Âm thanh băng vụn bị quan tài đánh nát, thanh thủy rơi vào tai mọi người, tạm thời cản lại một phần băng vụn.

“Mau trốn vào Thiên Táng Chi Quan!” Già Lam hướng về Phượng Thiên Dục cũng đang rơi vào cảnh ngộ như mình, hai người mượn quan tài làm vật cản, từng bước một thối lui vào giữa phòng trúc.

Hai gã cao thủ ẩn núp trong rừng trúc nhanh chóng hiện thân, hai người mặc đồ đen, thân thể mạnh mẽ, trên mặt mang miếng vải đen, che đi dung mạo thật của bọn họ, nhưng hơi thở mạnh mẽ trên người bọn họ đem đến cảm giác áp bức vô hình. Thực lực uy hiếp của Linh Tôn, không thể coi thường, ánh mắt hai người này rất lợi hại, nhìn lom lom vào hai người trong phòng trúc.

“Các ngươi có quan hệ gì với người kia?” Một tên cao thủ cao giọng quát hỏi.

Phượng Thiên Dục bước lên một bước, nói: “Tại hạ Phượng Thiên Dục, đến rừng trúc du ngoại giải sầu, căn bản không biết người kia trong miệng của hai vị.”

“Ngươi là người của Phượng gia?” Đối phương hít một hơi lạnh, âm thanh cười lạnh có chút sâu xa, quay đầu nhìn về Già Lam: “Còn ngươi? Ngươi có quan hệ gì với người kia?”

Người kia trong miệng hần chắc chắn là Tiêu Bạch rồi, Già Lam giả vờ ngây ngô chớp mắt, quay đầu nhìn Phượng Thiên Dục: “Nhị thiếu, bọn họ nói gì? Sao muội không hiểu. Lẽ nào bọn họ không phải đuổi theo chúng ta, ngăn chúng ta bỏ trốn?”

Phượng Thiên Dục rõ ràng khờ ra, về mặt cực kì phong phú, bỏ trốn? Hần thà rằng... tự mình đâm chết, chứ tuyệt đối không bỏ trốn với người xấu xí như vậy đâu!

“Nhị thiếu, không lẽ chàng hỏi hận? Muội biết ngay mà, đàn ông trên đời này đều bạc tình. Khi chưa có thì ngon ngọt dỗ dành người ta, khi có được liền vứt bỏ, không ngờ Nhị Thiếu chàng lại là người như vậy...”

Già Lam quay đầu đem ống tay áo che mặt, đau thương khóc sụt sùi, giống như một oán phụ khổ sở vì bị tình nhân vứt bỏ.

Thân hình Phượng Thiên Dục lung lay, đủ loại cảm giác xốc xếch và vạch đen. Hần đúng là bị ám đầu, lại bị bề ngoài của nàng mê hoặc, đi theo nàng vào rừng trúc. Nàng đúng là khắc tinh kiếm tai họa của hần, ở chung một chỗ với nàng, hần không ngừng gặp xui xẻo, bây giờ thì vui rồi, không ngờ lại chọc

phải hai vị cao thủ Linh tôn!

Vì mạng sống, hắn phải phối hợp với nàng, hai tay run run choàng qua đầu vai của nàng, giọng cứng nhắc an ủi: “Tiểu Lam Lam, làm sao ta có thể vứt bỏ nàng? Mặc dù nàng có dung mạo xấu không bằng, khiến người ta liếc mắt nhìn một cái liền không ngừng nôn mửa, hơn... hơn nữa, con heo mẹ còn xinh hơn cả nàng; và lại tính cách nàng lại cực kì xấu, vừa thô lỗ lại bạo lực, không có một chút ý vị của phụ nữ. Phàm là người đàn ông bình thường, đều không muốn cưới cô gái như nàng làm vợ...”

Phượng Thiên Dục chờ có cơ hội liền hung hăng nhấc Giã Lam, đem khuyết điểm của nàng quở trách nửa ngày. Khi Giã Lam âm thầm mài răng sắp bùng nổ, hắn liền chuyển thái độ, đáng vẻ cực kì thâm tình, nhìn nàng nói: “Thế nhưng, chuyện tình cảm rất là khó hiểu, nếu ta đã chọn nàng, ta sẽ phụ trách với nàng cho tới cùng, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ nàng!”

Đáng vẻ và nét mặt của thằng nhãi này... Giã Lam thật muốn cho hắn ném lại mùi vị của băng mâu, đáng tiếc, trên người nàng bây giờ bị thương, băng vụn đâm vào da thịt, máu gần như đã đông lại. Nàng có lòng mà không có lực. Quay đầu nhìn lại, nở nụ cười: “Là muội trách oan Nhị Thiểu, Nhị Thiểu nặng tình với muội như thế, kiếp này nếu muội phụ chàng, chẳng phải làm chàng thất vọng sao? Từ nay về sau, muội sẽ đi theo chàng, một tác cũng không rời, chân trời góc bể, không rời không bỏ!”

Về mặt ‘cảm động’ và ‘sinh tử có nhau’, khiến cả người Phượng Thiên Dục nổi da gà, trong lòng mơ hồ sinh ra cảm giác không ổn, cái con nhỏ xấu xí này sẽ không có ý định dựa vào hắn thật chứ?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 40: Hôn môi một cái!

Hai cao thủ Linh Tôn đánh giá hay người, tràn đầy nghi hoặc, trong mắt đầy nghi hoặc, một người nói: “Hai người các ngươi thật sự là đôi tình nhân mạng khổ cùng nhau bỏ trốn sao? Ta nhìn mãi vẫn không thấy giống.”

Hai người này đứng chung một chỗ, một xấu một đẹp, khác xa như vậy, nhìn thế nào cũng không giống một đôi.

Giã Lam khẽ giật giật ống tay áo của Phượng Thiên Dục, lắt eo nhỏ, làm bộ như cáo trạng: “Nhị Thiểu, hắn không tin chúng ta là một đôi, tại sao lại như vậy chứ? Chàng mau nói cho bọn họ biết, thiếp là người đẹp nhất trong mắt chàng, thiếp là mạng sống của chàng, phải không?” (N: chị Lam, em muốn bi xà....)

Phượng Thiên Dục nhìn gương mặt xấu xí làm nũng của nàng, gò má hắn co quắp, đột nhiên thấy bụng dạ nhộn nhạo, suýt chút nữa phun ra ngoài. Ta xin nàng, vì trái tim nhỏ bé của ta, nàng đừng có nói chuyện buồn nôn như vậy có được không?

Thấy Phượng Thiên Dục chậm chạp không có trả lời, mặt của hai vị cao thủ linh tôn âm ỉ: “Các ngươi đừng hòng lừa gạt ta! Nói! Các ngươi có quan hệ gì với người nọ? Nếu không nói, ta lập tức giết các ngươi! Phàm là người có dính líu đến người nọ, ta thà giết lầm còn hơn bỏ sót, tuyệt đối không tha!”

Hắn hét lớn tạo uy hiếp rất lớn với Giã Lam và Phượng Thiên Dục, Phượng Thiên Dục mím môi, mở miệng nói: “Tiền bối, ngươi không thể giết chúng ta! Bọn ta căn bản không có quan hệ gì với người các ngươi muốn tìm! Vất vả lắm bọn ta mới trốn đến nơi này, không bị người nhà bắt được lại chết trong tay các ngươi, bọn ta không cam lòng!”

“Các ngươi thật sự trốn đến nơi này?” Một người khác gật đầu, hết sức hứng thú, nhìn hai người nói: “Thằng nhóc, mắt thẩm mĩ của ngươi đúng là đặc biệt! Khẩu vị thật nặng...”=]

“Phải, mọi người đều bảo với văn bối là nhánh cỏ cấm bãi phân trâu, đáng tiếc!” Phượng Thiên Dục rất tán thành mà gật đầu, giọng điệu vừa chuyển, nói: “Nếu không phải do một lần uống say làm vậy, văn bối sẽ không... Sẽ không lên nhảm thuyền giặc, phải phụ trách nàng. Aiz, ai kêu văn bối nặng tình nghĩa, dòi dào trách nhiệm làm chi.”

Hắn khẽ thở dài, toàn thân chợt hiện ánh sáng, phảng phất giống như hắn cực kì cao thượng.

“Hèn chi! Hèn chi! Thằng nhóc, đúng là ủy khuất cho ngươi, cho ngươi cưới một... thật không dễ dàng!” Không ngờ gã linh tôn này lại đồng tình Phượng Thiên Dục, về mặt ‘ta hiểu cảm nhận của ngươi.’

Giã Lam thờ phỉ phò, cố gắng nhẫn nhịn, âm thầm bạo hoa cúc Phượng Thiên Dục n lần. Phượng Thiên Dục chết tiệt, ngươi chờ đó, chờ ta có thời gian rồi xử ngươi sau!

“Lão nhị, đừng tin bọn họ. Ta không tin bọn họ thật sự là người yêu! Muốn ta tin các ngươi là người yêu, các ngươi hôn miệng đối phương trước mặt bọn ta đi!” Gã cao thủ linh tôn khác cười âm trầm. (N: cười thế này hử....Muaaha...)

Sặc, cái tên kì quái này? Muốn xem bọn họ hôn môi ư?

Già Lam và Phụng Thiên Dục sợ hãi liếc nhìn đối phương.

Phi! Đánh chết ta cũng không hấn/ nằng!

Hai người đồng thành nói trong bụng.

Vừa thấy là đã ghét nhau rồi!

Nhưng, nếu bọn họ không nghe theo, giây tiếp theo hai người này nhất định tiêu diệt bọn họ...

“Sao? Mắc cỡ hay là các ngươi đang lừa gạt bọn ta nên không dám làm?” Sắc mặt cao thủ linh tôn càng thêm âm trầm, linh khí thuộc tính thủy dần dần hình thành trong lòng bàn tay phải của gã, màu lam lập lòe.

Con người Già Lam siết chặt, biết hấn chuẩn bị sử dụng chiến kỹ thủy linh thuật cấp cao, so với chiến kỹ băng nhũ lúc này, có hơn chứ không kém!

Phụng Thiên Dục cũng nhận ra, nếu như gã sử dụng chiến kỹ này, cộng thêm khoảng cách gần như vậy, hai người bọn hấn thua là cái chắc, không có cách chạy trốn.

Vì mạng nhỏ, hai người đồng loạt bước lên, mặt đối mặt, nhích một chút, mũi đối mũi, trong lòng cả hai đều ngo ngoe, không ngừng dùng ánh mắt giao chiến.

“Đồ xấu xí, đây chỉ là kế tạm thời thích ứng, nằng ngàn lần vạn lần đừng có si tâm vọng tưởng, ta thực sự hôn nằng! Ta thà hôn... cái đầu heo, cũng không muốn hôn nằng!” Mặt Phụng Thiên Dục cứng ngắc, bộ dạng nghiêm túc chuẩn bị liều chết!

Tâm tình của Già Lam cũng không tốt hơn hấn bao nhiêu. Nghĩ lại cô vốn là vua của đoàn lính đánh thuê, không ngờ lại có ngày lưu lạc rơi vào hoàn cảnh bị người ta ép buộc, nằng đứng là càng lẩn lộn càng tụt lùi.

“Ngươi cũng đừng có tự tình đa tình! Có bản lĩnh ngươi đi hôn... cái đầu heo thử xem, nếu ngươi có thể hôn nó, ta liền phục ngươi!” Ánh mắt sắc bén, trừng lại hấn.

“Hai người các ngươi có hôn hay không?” Linh khí trong tay cao thủ linh tôn lớn gấp đôi, uy áp đập vào mặt.

“Hôn.” Già Lam và Phụng Thiên Dục trấm miệng một lời, trong lòng đều nảy sinh ý nghĩ quyết tâm, không phải chỉ là môi chạm môi thôi sao, có gì phải sợ?

Già Lam vươn hai tay, ôm gò má Phụng Thiên Dục, muốn cho hấn một ‘nụ hôn’ khó quên; còn Phụng Thiên Dục thì sao? Hấn cũng không tỏ vẻ yếu thế, hai tay cũng ôm mặt Già Lam, muốn giành vị trí chủ đạo.

Kết quả, hai người đều muốn nắm vị trí chủ đạo để hôn đối phương, ai cũng không chịu bị đối phương hôn. Bởi vì trong mắt hai người họ, kẻ bị hôn rất mất mặt. Vì thế cả hai dây dưa với nhau, người đưa ta đẩy, người tới ta đi, đem gò má của đối phương bóp vụn vụn, miệng lưỡi không có đụng vào nhau.

Nhưng mà, đứng ở góc độ của hai cao thủ linh tôn, thấy bọn họ hôn rất mãnh liệt, cái nhiệt tình này khiến hai cao thủ linh tôn nóng người, thật kích thích!

“Đại ca, xem ra bọn họ đúng là một đôi! Có lẽ cũng không hỏi được tin tức gì, chúng ta đi thôi.”

Nghe tiếng bước chân dần xa của hai người kia, Già Lam và Phụng Thiên Dục mới buông gương mặt méo mó của đối phương ra, nhìn về phía bóng lưng của hai người kia, cuối cùng cũng qua cửa!

Khi bọn họ đang thở phào nhẹ nhõm, chẳng biết có phải do ông trời trên người hay định mệnh tặng thêm một kiếp nạn. Đột nhiên bên ngoài rừng trúc thổi một trận cuồng phong, đem khăn che mặt của một cao thủ linh tôn thổi bay, hấn quay đầu nhấc cái khăn che mặt lên, lại thấy hai người nào đó đang dòm ngó bóng lưng của bọn họ...

“Đại ca, không xong rồi, bọn họ nhìn thấy mặt của đệ!”

Già Lam và Phụng Thiên Dục nhìn nhau ngẩn tò te, hai người thật hận mắt mình không mù ngay lập tức, như vậy có thể nói không nhìn thấy gì hết... Đúng là xui xẻo mà! Thật vất vả mới qua cửa, kết quả khăn che mặt của thằng cha kia bị gió thổi rớt xuống, bọn họ lại không cẩn thận thấy mặt của đối phương, đương nhiên người ta sẽ không để bọn họ sống.

“Còn nghĩ cái gì nữa, chạy mau!” Già Lam hô lên, dẫn đầu bỏ chạy, trốn khỏi phòng trúc.

Phụng Thiên Dục cũng nhanh chóng hồi hồn, sử dụng khinh công, từ bên người Già Lam vượt qua, dẫn đầu!

Già Lam nhìn bóng dáng phía trước dần dần kéo dần khoảng cách với mình, trong lòng cảm thấy rất nhục! Không có khinh công đúng là không được chuyện. Nếu hôm nay, nằng còn mạng rời khỏi nơi này, chuyện đầu tiên nằng làm chính là học khinh công!

Thời đại này, muốn trở thành cường giả (N-kẻ mạnh), việc đầu tiên cần làm chính là bảo vệ mạng nhỏ, không để cho cường giả khác bóp chết mình đang trong thời kì này mà!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Sức mạnh của yêu liên

“Nhị Thiếu, người đứng là kẻ vô lương tâm, ta sẽ nói cho đứa bé trong bụng biết, cha của nó là một người bạc tình bạc nghĩa!” Già Lam vừa chạy trốn, vừa hô to với bóng dáng chạy trước mình.

Muốn bỏ rơi nàng? Không có dễ đâu!

Thân ảnh Phượng Thiên Dục trên không trung có chút lảo đảo, mặt mũi xanh mét, quay đầu lại.

Đúng lúc, một luồng hơi nước màu xanh nhạt từ sau lưng đến gần, hóa thân thành Thủy Giao ảo (N: thường luồng bằng nước). Con Thủy Giao có ba đầu, giương nanh múa vuốt, nhanh chóng đuổi theo Già Lam.

“Mau nằm xuống!” Phượng Thiên Dục hô to với Già Lam.

Già Lam cũng cảm thấy sau lưng mình có gió mạnh thổi đến, lực lượng vô hình đáng sợ, khiến lưng nàng chảy mồ hôi lạnh rùng rùng, nàng nhanh chóng nằm sấp xuống ngay tại chỗ, dựa vào thân thù mạnh mẽ của mình, hiểm hiểm tránh thoát một kích trí mạng.

Nhưng, nguy cơ xa vẫn chưa giải trừ...

Thủy Giao bay lướt qua đầu nàng, trên không thuận thế bay ngược về, tiếp tục công kích Già Lam.

Tốc độ của nó càng lúc càng nhanh, cái đuôi không ngừng phe phẩy trên không trung, đem Già Lam nhốt vào trong đó, Già Lam chỉ thấy xung quanh đều có nước xanh xoay vòng, chưa kịp phản ứng, con Thủy Giao ba đầu đã đồng loạt đáp xuống. Một con cắn cánh tay phải Già Lam, một con cắn cánh tay trái của nàng, con còn lại gào thét, muốn cắn đầu nàng...

“A!!!!!!!!!!!!!!” Trên hai cánh tay truyền đến đau đớn khiến Già Lam không chịu được hết lớn, máu thịt bị cắn đến đau đớn, đau đến xé nát cõi lòng, sợ hãi nhất chính là cái đầu con Thủy Giao còn lại đang muốn dùng cái miệng hôi tanh của nó cắn đầu nàng...

Giờ khắc này, hoàn toàn xuất phát từ bản năng tự nhiên, nàng đem tất cả linh khí của bản thân bộc phát ra ngoài để đối kháng với một kích trí mạng này!

Nàng không biết, trong lúc nàng phát ra một kích, dưới ống tay áo của nàng, đóa yêu liên trên cánh tay giống như sống lại, từng đường cong màu đen, mang theo hơi thở xinh đẹp, tùy ý lan tràn, rất nhanh bò khắp cánh tay nàng...

Giờ khắc này linh khí trên người nàng tăng vọt lên!

Gấp hai! Gấp bốn! Gấp sáu! Gấp tám lần! Gấp mười lần...

Linh khí không ngừng tăng trưởng, Già Lam cảm thấy thân thể nàng sắp sửa nổ tung, cái bốt hình hỏa long tựa như đang khiêu vũ, rất sinh động.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.” Lại một tiếng kêu gào kinh thiên, hai tay Già Lam nhanh chóng kết ấn, từng chữ kiên cường mà có lực từ miệng nàng phun ra: “Băng – Chi – Trường – Mâu!”

Ầm vang!

Một cây băng mâu to lớn từ trên trời giáng xuống, giống như cây cột chống lên trời, chấn động tầng tầng lớp lớp.

Rắc!

Một trong ba cái đầu của Thủy Giao bị chém rớt xuống!

Hai cao thủ linh tôn ngẩng đầu ngược nhìn cây cột băng cao to chống lên trời, chất lưỡi liên tục, quên luôn việc tiếp tục tấn công.

Băng trường mâu! Đây là chiến kỹ thủy linh thuật sơ cấp Băng Chi Trường Mâu đó ư? Có cần khoa trương như vậy hay không?

Lừa quỷ à?

Cây trụ băng gần như chọc đụng trời luôn kìa!

Bên kia, Phượng Thiên Dục cũng há to miệng, quên đóng lại. Hắn dùng sức xoa xoa hai mắt, nghi ngờ có phải mình bị hoa mắt hay không? Chờ khi nhìn

kĩ lại, cái cây trụ bằng to lớn vẫn đứng sừng sững ở chỗ kia, hung vĩ như vậy, khí phách như vậy, hấn không nhận được sợ hãi than thở, người xấu xí này rốt cuộc đang che giấu bao nhiêu bí mật?

Lúc Già Lam phát sinh một kích kinh người này, cả người giống như bị móc rỗng, cả người xụi lơ vô lực, trong lồng ngực khí huyết cuộn cuộn, miệng nàng nếm được vị ngọt tanh.

Hiện tại, nàng phải cố gắng chống đỡ, một khi đối phương phát hiện nàng bị trọng thương, nàng chết là cái chắc. Nàng không có tự tin bản thân có thể sử dụng chiến kĩ có lực uy hiếp giống như vậy.

Bây giờ, nàng phải đối mặt với hai cao thủ linh tôn, tựa như con cọp giấy đầu với hai con cọp thật, hoàn toàn không chịu đựng nổi bị đối phương dùng sức đánh một kích. Chuyện nàng có thể làm, chính là giữ vững khí thế của con cọp giấy, hi vọng có thể dùng khí thế này ngăn chặn đối phương, khiến cho đối phương kiêng kị, không chiến mà về.

Nàng cố gắng nuốt xuống, đem máu tanh nuốt vào bụng, đột nhiên hướng về bốn phía rừng trúc hô to: “Sư phụ, lão già người đến rồi à? Người đến rất đúng lúc, hai tên cao thủ linh tôn này ý lớn hiếp nhỏ, đem đồ nhi của người bắt nạt thể thảm, người mau hiện thân đi, báo thù cho đồ nhi.”

Nàng vừa kêu, lực chú ý của hai cao thủ linh tôn chuyển sang rừng trúc chung quanh, chẳng lẽ sau lưng nàng ta có cao thủ che chở?

Cũng phải, nàng ta còn trẻ như vậy làm sao có chiến kỹ kinh người được chứ? Dù là hai người bọn họ, cũng chưa chắc có lòng tin nương tựa trụ bằng to cao như thế, cái này cần rất nhiều linh khí để duy trì, mới có năng lực làm như vậy.

“Đại ca, làm sao bây giờ? Ta không thăm dò được hơi thở của đối phương, chứng tỏ thực lực của người này cao hơn chúng ta, nếu dùng cứng đối cứng, chúng ta chưa chắc chiếm được tiện nghi.”

“Đúng, chúng ta đến đây là để truy tìm tung tích của người kia, không cần... vì người không cần thiết mà chọc phiền phức.”

“Nhưng, hai người kia nhìn thấy dung mạo thật của chúng ta, lỡ như bọn họ...”

“KHông sao, ta thấy hai người này võ công thường thường, chỉ là hai nhân vật râu ria. Hôm nay có cao thủ giúp đỡ, chúng ta tạm thời bỏ qua cho bọn họ đi, chờ ngày nào đó gặp lại họ, giết cũng không muộn!”

Hai cao thủ linh tôn thảo luận với nhau, sau đó lạnh lùng liếc nhìn Già Lam và Phượng Thiên Dục, ánh mắt tàn nhẫn mang theo hàm ý cảnh cáo. Phút chốc, bọn họ thu hồi tầm mắt, bay vút, rời khỏi rừng trúc.

Gần như chống đỡ chờ đợi bóng dáng hai người biến mất, Già Lam không nhận được, phốc một tiếng, phun một ngụm máu tươi.

Phượng Thiên Dục ngăn ra, đi lên trước vài bước, muốn đưa tay đỡ nàng, nhưng lại không được tự nhiên rút tay lại, ánh mắt hoài nghi nhìn nàng, hỏi: “Vừa rồi, thật sự là sư phụ người giúp một tay sao?”

Tình hình vừa rồi, xảy ra quá nhanh và bất ngờ. Hấn không có biện pháp xác nhận. Nếu nói là Già Lam thi triển chiến kĩ, hấn khó có thể tin tưởng, nhưng nếu nói không phải, hiện tại sắc mặt nàng trắng bệch, còn học máu, cái này nên giải thích như thế nào?

“Tất nhiên! Sư phụ của ta là một người rất tài giỏi, chỉ là hai cao thủ linh tôn, làm sao là đối thủ của ngài ấy được?” Già Lam vừa ho nhẹ, vừa tự hào nói.

“Hấn ở đâu? Sao không xuất hiện?” Phượng Thiên Dục đầu đầu đánh giá bốn phía nói.

Già Lam nói: “Sư phụ là cao nhân, người tầm thường, ông ấy không muốn gặp. Chắc là ông thấy ngại ở đây, cho nên mới không lộ diện.”

Ngụ ý nói chính là: Ta sợ tục khí trên người người làm bẩn tiên khí của sư phụ ta...

Cái người xấu xí này, luôn trào phúng hấn mọi lúc mọi nơi. Vốn muốn làm chuyện tốt, đưa nàng về phủ thành chủ, nói sao thì hiện tại nàng ta cũng coi như là phụ nữ của anh trai hấn, nhưng bây giờ hấn đổi ý, để cho cô gái có lòng dạ ác độc này tự sinh tự diệt đi!

Về mặt Phượng Thiên Dục càng ngày càng lạnh, hung hăng lườm nàng một cái, phất tay áo, tức giận quay người rời đi.

“Ê, ngại có cần nhỏ mọn như vậy không? Tốt xấu gì ta cũng cùng ngại bỏ trốn, ngại cứ bạc tình bạc nghĩa như vậy à, ném ta lại đây không thèm quan tâm?” Già Lam ở sau hấn gào to.

“Nàng là heo à? Tự mình không biết đi hả? Ta đã hết lòng quan tâm giúp đỡ nàng rồi, nàng đừng hòng mơ tưởng ta giúp nàng tới cùng nhá. Việc nàng gây nhục cho ta, sớm muộn gì ta cũng trả lại cho nàng, nàng tự mình giải quyết đi.” Nói xong, Phượng Thiên Dục cũng không quay đầu lại, bước nhanh rời khỏi rừng trúc.

“Lòng dạ hẹp hòi!” Già Lam cũng không hề trông cậy vào hấn, ổn định lại tâm thần, cảm thấy đau nhức trên hai cánh tay càng lúc càng nghiêm trọng, nhưng cái này không phải là nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng nhất chính là nàng phát hiện linh khí trong người đều ùn ùn hướng về một phía.

Hiện tượng này thật là kì quái, nàng kéo ống tay áo lên cao, giật mình phát hiện, đóa yêu liên vốn chỉ còn sáu cánh, hiện tại lại tăng thêm

Cái này nói lên điều gì? Chứng tỏ độc yêu liên nàng vất vả đè ép xuống bị khơi dậy!

Lẽ nào là do nguồn linh khí khổng lồ kì quái trong cơ thể? Chính là nơi bắt nguồn của yêu liên?

Khi lực lượng trong cơ thể nàng đạt tới cực hạn, sức mạnh của yêu liên cũng sẽ tự động kích khởi, phóng ra nguồn sức mạnh khổng lồ mà kì lạ, cánh yêu liên trên tay nàng cũng tăng lên một cánh... thật là đáng sợ!

Ngày đóa yêu liên hiện đủ mười hai cánh cũng là ngày mạng nhỏ của nàng kết thúc... KHông! Nàng tuyệt đối không thể chết! Con đường của nàng còn chưa bắt đầu, nàng tuyệt đối không thể chết ở chỗ này!

Phượng Thiều! Đúng vậy! Hiện tại chỉ có hắc mới có thể cứu nàng, nàng phải nhanh chóng đi tìm hắc mới được.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Không sao, ta ở đây

Già Lam lão đảo đi một đường, cũng không biết là đi bao lâu, cuối cùng cũng trở về phủ thành chủ.

Cả người nàng toát đầy mồ hôi lạnh, chỉ dựa vào ý chí mới có thể về đây được. Đoạn đường này, gian khổ khó nói thành lời.

Trong thoáng chốc, sau lưng truyền đến tiếng ngựa hí, âm thanh vó ngựa, kèm theo gió mạnh, xẹt qua đầu vai nàng, bay vút qua.

“Muốn chết hả?” Khi ngựa lướt qua bên cạnh nàng, người trên lưng ngựa không quên quát lên một tiếng, sau đó giục ngựa vội vã chạy đi.

Cả người Già Lam không còn sức lực, bị cơn gió mạnh này hất bay, tựa như mảnh lá tàn mùa thu.

Đột nhiên, từ phía sau có người tới gần nàng, bàn tay to chiếm lấy vòng eo nàng, ôm nàng lượn một vòng, nhẹ nhàng rơi xuống đất. Nháy mắt, hơi thở quen thuộc bao phủ lấy nàng, mùi hương hoa tuyết liên bao vây nàng, không hiểu vì sao, lòng nàng dần bình lặng xuống.

Cả đoạn đường này nàng toàn dựa vào ý chí, trong giây kế tiếp liền sụp đổ, Già Lam mềm nhũn dựa vào lòng người nọ.

“Chỉ ra ngoài mới có nửa ngày thôi, sao lại biến thành bộ dạng này?” Thanh âm của hắc nhẹ nhàng, mềm mòng, tựa như một đôi tay ôn nhu vỗ nhẹ lên vết thương của nàng, khiến đau đớn trên người nàng giảm bớt đi.

Chân Già Lam mềm nhũn xuống, cảnh vật trước mắt liền nhòe đi.

“Cứu ta.” Nàng khẽ ới ra hai chữ, cả người liền ỷ vào ngực hắc.

Trong nháy mắt nhắm mắt lại, nàng nghe được đối phương nói: “Tiểu Lam Lam, không sao, có ta ở đây.”

Một câu nói tràn đầy sức lôi cuốn kì lạ, nàng nhắm mắt lại, nặng nề ngủ.

Lần này ngủ một giấc e rằng rất nặng nề, chờ Già Lam tỉnh lại, nàng đã nằm trong chăn ấm. Có người lôi kéo cổ áo của nàng, đem cô tỉnh lại.

Già Lam mở mắt ra, nhìn chằm chằm người đang kéo cổ áo nàng, ánh mắt xót xa nhìn về phía chủ nhân của cái tay: “Người đang làm gì thế?”

“Mặc quần áo cho nàng.” Phượng Thiên Sách lộ ra nụ cười mê chết người, rất tự nhiên nói, dường như hắc đang làm chuyện hết sức bình thường.

Già Lam cảm thấy trong ngực buồn bực cuộn cuộn, đột nhiên, khóe mắt miết qua một vật hết sức quen thuộc, mặt nàng cứng đờ: “Tay người đang cầm cái gì vậy?”

Phượng Thiên Dục cúi đầu, cầm vật trong tay lắc lắc, vô tội nháy mắt mấy cái: “Cái yếm của nàng.”

Lúc này, Già Lam cảm thấy khí huyết xông lên tận não, đầu đau nhức muốn nứt ra luôn, đồng thời cũng nhanh muốn ngất!

Cái yếm của nàng... Sao lại ở trong tay hắc?

Nàng cúi đầu, kiểm tra quần áo trên người một phen, phát hiện từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều đổi mới hết rồi... Mặt nàng co giật, sầm sầm trừng về phía Phượng Thiên Sách, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Rốt cuộc người đã làm gì ta?”

Phượng Thiên Sách mỉm cười, nụ cười ưu nhã mà tôn quý, hắc còn rất bình tĩnh trả lời: “Cũng không có chuyện gì, chỉ thay quần áo bẩn giúp nàng thôi, lại mặc quần áo mới cho nàng. Nàng yên tâm, nên nhìn và không nên nhìn, ta đều thấy. Ta sẽ giữ bí mật cho nàng.”

Già Lam sững sờ, thuần khiết của nàng, mất hết ráo rồi. ... Còn kêu nàng yên tâm?

Phượng Thiên Sách liếc nhìn nàng, cười đến quỷ dị, đứng lên nói: “Ta nhờ thành chủ phu nhân sắc thuốc cho nàng, nhớ phải ngoan ngoãn uống. Ta còn có chuyện phải xử lý, buổi tối trở về cùng nàng. . . ngủ.” Hắn cố ý dừng lại một chút, đem hai chữ cuối nói rất mập mờ, hại Già Lam nổi hết da gà.

Sau_khi_hắn_đi_không_bao_lâu, thành chủ phu nhân liền tới, tay bưng chén thuốc, cười hiền hậu với nàng.

“Già Lam tiểu thư, mau uống thuốc, Phượng Thiểu đã dặn, muốn ta tận mắt nhìn tiểu thư uống.”

“Nếu như ta không uống?” Vừa nghe hai chữ ‘Phượng Thiểu’, trong lòng Già Lam liền khó chịu.

“Phượng Thiểu nói, nếu như tiểu thư không uống, từ trên xuống dưới phủ thành chủ của ta, mỗi người đều phải uống một chén thuốc của tiểu thư. Trên dưới mấy trăm mạng người của phủ thành chủ đều dựa vào tiểu thư, xin nàng thương xót, mau uống thuốc này.” Không ngờ thành chủ phủ nhân lại giả yếu đuối, lộ ra bộ dạng đáng thương, tranh thủ sự đồng tình.

Già Lam không nhịn được cười phì một tiếng, cái tên Phượng Thiên Sách này, một hán còn uy hiếp người ta như vậy. Nàng bưng chén thuốc lên, nén giận, uống một hơi sạch bách.

Thành chủ phu nhân vỗ ngực một cái, giống như vừa trút được gánh nặng: “Tốt rồi, tốt rồi, trên dưới mấy trăm mạng người của phủ thành chủ bọn ta cuối cùng được đảm bảo rồi.” Giọng điệu khoa trương như vậy, khiến Già Lam không nhịn được hoài nghi, thành chủ phu nhân và Phượng Thiên Sách có phải là người cùng một quốc gia?

“Được rồi, quần áo nàng đang mặc có thấy vừa hay không? Có thích màu sắc này không? Nếu không thích, ta kêu người đổi bộ khác.” Thành chủ phu nhân lại nói.

Già Lam túm chặt quần áo mình theo bản năng, nghĩ tới lúc mình hôn mê bất tỉnh, cả người đều bị người nào đó nhìn thấy hết trơn, nàng liền không nhịn được ảo não.

“Đáng chết!” Già Lam khẽ chửi thầm.

“Già Lam tiểu thư, đừng để ý! Phượng Thiểu thấy quần áo của nàng nhuộm đầy máu, sợ người mặc khó chịu, cho nên mới bảo tat hay quần áo cho nàng.” Tâm tư thành chủ phu nhân tinh tế tỉ mỉ, giỏi quan sát.

Già Lam hơi sững sờ, bật thốt lên: “Không phải Phượng Thiên Sách thay cho ta ư?” Sau_khi_hi_nàng_nói_dứt_câu, hai má đỏ ửng lên, thì ra nàng suy nghĩ nhiều.

Phượng Thiên Sách chết tiệt, hóa ra hắn cố ý trêu chọc nàng?

“Phượng Thiểu đúng là người thích đùa.” Thành chủ phu nhân che miệng cười khê: “Già Lam tiểu thư, Phượng Thiểu đối xử với nàng thật không bình thường. Đối với người khác, ngay cả trêu chọc hắn cũng lười, chỉ có với nàng, hắn mới bỏ nhiều tâm tư như vậy. Ta nhìn ra được, nàng có rất nhiều phân lượng trong lòng hắn.”

Ánh mắt thành chủ phu nhân sáng quắc, chứa nhiều thâm ý nhìn về Già Lam.

Già Lam nhướn mày, làm sao nàng không biết, trêu chọc nàng liền đại biểu là coi trọng nàng? Nếu thật là như vậy, nàng thà rằng bị hắn coi trọng ít đi một chút. Nhưng mà, mỗi lần nàng cần được giúp đỡ nhất, người đầu tiên xuất hiện luôn là hắn, giúp đỡ nàng khi cấp thiết, nhiều lần giúp nàng biến nguy hiểm thành bình an.

Chỉ dựa vào điểm này, nàng hẳn nên cảm kích hắn mới phải.

Thôi kệ, sau này nàng đối xử tốt với hắn một chút là được, nói như thế nào thì hắn cũng là ân nhân cứu mạng của nàng.

Đưa tay, không tự chủ sờ về phía hông mình, nơi này trống rỗng, cái gì cũng không có, Già Lam vội la lên: “Phu nhân, chuông gió thạch anh của ta đâu?”

Thành chủ phu nhân nao nao, suy nghĩ một lát, nói: “Ta nhớ rồi, hình như Phượng Thiểu lấy đi, hắn nói hắn đang muốn tìm lễ vật tặng cho Hoa tiểu thư, lễ vật xuất hiện trước mặt, sau đó hắn liền. . .”

Thấy Già Lam nghiêng răng, bộ dạng như muốn ăn thịt người, thành chủ phu nhân không dám nói tiếp nữa.

“Phượng Thiên Sách, không ngờ người dám lấy đồ của ta, đã vậy còn đi xum xoe với phụ nữ khác.” Chút hạo cảm vừa rồi đều bị tức giận xóa sạch, Già Lam chống đỡ thân thể, nhảy xuống giường.

Thành chủ phu nhân vội vàng ngăn cản: “Già Lam tiểu thư, thân thể của người còn chưa lành, ngàn vạn lần đừng có lộn xộn. Nàng nghe ta nói, đàn ông ra ngoài gặp dịp thì chơi là chuyện bình thường. Nếu nàng nghiêm túc, người khổ chỉ có nàng. Nghe ta, trước tiên đem thân thể dưỡng cho tốt, chờ Phượng Thiểu quay về, người coi như không có chuyện gì hết, thật tốt mà sống chung với hắn, cuối cùng hắn sẽ hiểu, ai mới là người quan trọng nhất với hắn. . .”

Già Lam không nói gì nhìn thành chủ phu nhân, thành chủ phu nhân đang nghĩ nàng đang ghen ư? Làm sao có thể!

Bây giờ, nàng thật sự muốn giết Phượng Thiên Sách luôn ấy chứ, không hỏi tự lấy, chính là kẻ trộm!

“Người đừng có can ta! Hắn ở đâu, ta tự mình đi tìm!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Chiến xa hoàng kim long lánh vàng

Phi Hoa Lâu, một trong những sản nghiệp của Hoa gia.

Hôm nay, Hoa gia mở yến hội ở đây, mời Hạo Thiên Bát công tử đến dự tiệc, bên ngoài đầy rẫy xe ngựa đủ màu, một cái so với một cái còn tinh xảo, khí thế ép người.

Già Lam vội vã rời phủ thành chủ đến nơi này, nhìn một màn trước mặt nàng không nhận được cảm thán. Mặc kệ là hiện đại hay cổ đại, kẻ giàu có hồng hách, nơi nào chẳng có. Có lẽ mục đích của bọn họ chính là khoe khoang mình giàu có, xuất thân của bọn họ hẳn là dựa vào xe ngựa bọn họ ngồi.

Không biết Phượng Thiên Sách tới chưa? Nàng phải nhanh chóng lấy đồ trở về mới được, tránh cho chuông gió rơi vào tay Hoa tiểu thư, khi đó muốn đòi lại càng khó.

Trong lúc suy tư, một chiếc xe ngựa dừng lại bên cạnh nàng, thân xe làm bằng bạch ngọc, dưới ánh sáng nó lấp la lấp lánh, tia sáng loé lóe xẹt qua khoe mắt khiến Già Lam chú ý.

Xe ngựa thiết kế rất xa hoa, thân xe rộng rãi, lớn hơn xe ngựa bình thường, nói không chừng còn gấp bốn lần ý. Xe do tám con ngựa kéo, toàn bộ là thuần chủng lương câu thượng đẳng. Nhưng hấp dẫn ánh mắt của người ta nhất chính là thùng xe, nguyên một khối ngọc thượng đẳng làm thùng xe ngựa, ánh sáng như tấm, lưu quang tỏa ra bốn phía.

Nếu như nàng không cầm thì ngọc thạch này chính là Hòa Điện Ngọc thượng đẳng, trong nhận thức của nàng, loại ngọc này người ta dùng làm vòng tay, nhẫn, và các loại trang sức bằng ngọc, chủ nhân xe ngựa này lại dùng nó làm thùng xe ngựa, thật là xa xỉ!

Xe ngựa mở cửa, ba người bước xuống, bất ngờ đều là người quen cũ!

“Già Lam? Sau nàng cũng ở đây?” Phượng Thiên Dục nhíu mày hỏi, thật ra hẳn muốn dùng bốn chữ ‘âm hồn không tan’ để hình dung nàng hơn.

Già Lam cũng thấy buồn bực, sao đi chỗ nào cũng gặp hắn hết vậy? Quay sang nhìn Hoàng Bộ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh đứng cạnh hắn, hai người họ thấy nàng, sắc mặt cũng thay đổi theo.

“Tại sao lại là ngươi? Ngươi còn dám xuất hiện trước mặt bọn ta nữa à, không sợ nhóm bát công tử nuốt sống ngươi sao?” Uất Trì Vinh tròn mắt trừng Già Lam hung hăng uy hiếp.

“Chu công tử, vì sao ngươi luôn chĩa mũi nhọn về ta thế hả? Ngoại trừ mười hai chữ kia, ta cũng không có làm chuyện vô nhân đạo gì với ngươi?” Già Lam nhảy mắt vô tội, hỏi.

Đầu tiên, Uất Trì Vinh sùng sốt, sau đó suy nghĩ về xưng hô ‘Chu công tử’, kẻ đó hung hăng trừng quát nàng: “Uất Trì Vinh, ta không phải Chu công tử gì hết.”

“Phải không? Ta nghĩ ngươi họ Chu, ngươi rất hợp với dùng họ này.”

Phải không? Đồng dạng như heo, không phải nên họ Chu sao?

Hai người bên cạnh nghe nói bóng gió, đồng loạt cười lên một tiếng. Hoàng Bộ Anh Kỳ đưa tay lên che miệng, ho khẽ. Phượng Thiên Dục thì không chút che giấu cười ra tiếng. Đột nhiên, Uất Trì Vinh phản ứng kịp, sắc mặt tối sầm, muốn đánh về hướng Già Lam: “Ngươi dám trêu chọc ta?”

Già Lam nhanh tay lẹ mắt, bước chập chững trốn sau lưng Phượng Thiên Dục, tuy rằng người này không được coi là tốt tính, nhưng đối nhân xử thế không tệ, theo hắn chạy theo nàng xông vào rừng trúc liền nhìn ra được, cho nên nàng mới không sợ hắn.

“Nhị Thiếu, ngươi mau tranh ra, hôm nay ta phải dạy dỗ nàng ta mới được.” Uất Trì Phong xoa tay, hùng hổ nói.

Phượng Thiên Dục nhường mày, đưa tay ngăn cản hắn ta: “Được rồi, đừng làm rộn. Hôm nay, chúng ta đến Hoa gia dự tiệc, đánh nhau ở chỗ này, chẳng khác nào tát vào mặt Hoa gia. Có thù oán gì, chờ sau yến tiệc hãy nói.”

“Uất Trì, Nhị Thiếu nói không sai. Không nhìn phật diện cũng nhìn mặt tăng. Hôm nay, chúng ta có trọng trách quan trọng trong người, không cần vì một số người không liên quan mà bất hòa, để người Hoa gia thấy mắc công lưu lại ấn tượng xấu với người ta.” Hoàng Bộ Anh Kỳ nghiêm giọng nói, ánh mắt

thâm trầm khê động, hấn nhất định phải có được Hoa tiểu thư, tuyệt đối không thể để cho bất kì người nào phá hoại chuyện tốt của hấn, ngay cả người thân cận hấn nhất cũng không được!

Già Lam nhìn Uất Trì Vinh bắt đầu đi lui người, không thèm để ý hấn, quay đầu nhìn về Phụng Thiên Dục: “Ta tới tìm đại ca ngươi đòi chút đồ, ngươi thấy hấn không?”

“Tìm đại ca ta ư? Hôm nay, Hoa gia mời bát công tử bọn ta đến, đại ca ta nhảy vào làm cái gì?” Phụng Thiên Dục không nhận được nói.

“Thành chủ phu nhân nói như thế với ta, bà ta không có lí do gì gạt ta.” Già Lam nói.

Phụng Thiên Dục liếc nhìn hai đồng bạn, âm thầm kinh ngạc. Hoa gia mời Phụng Thiên Dục tới làm gì? Hấn không phải là người của Hạo Thiên bát công tử, lẽ nào Hoa gia muốn lôi kéo hấn?

Đầu đường náo nhiệt, đột nhiên bị tiếng sư tử gào rít phá vỡ, bốn người quay đầu lại, ở đầu đường, bụi tung mù mịt, cát bay đầy trời. Cát bụi dày đặc, ánh sáng vàng xuyên thấu đi qua, chiếu xạ vào mắt mọi người, hấp dẫn tầm mắt bọn họ.

Một chiếc chiến xa làm từ hoàng kim, từ thùng xe đến giường xe, toàn bộ đều làm bằng vàng, mặt trời chiếu xuống ánh vàng lóng lánh, làm người ta chói mắt không mở ra được.

Không chỉ như vậy, phía trước xe có bốn con sư tử đứng, mỗi con đều có bộ lông thuần màu vàng, màu vàng kia còn chói lọi hơn cả vàng thật.

Chiến xa không có người lái, toàn bộ dựa vào bốn con sư tử tự mình nắm phương hướng.

Bốn con sư tử gầm thét phá tan đám người, thẳng tiến không lùi bước chạy về phía Phi Hoa Lâu.

Hai bên đường, có vô số sạp bán hàng bị đụng ngã, chính giữa đường, mọi người chạy thục mạng. Người không chạy trốn kịp, bị bốn con sư tử vàng đánh ngã, giẫm đạp lên người họ, mạnh mẽ nghiền nát đi qua.

Chỉ thoáng chốc, cả con đường đều rung động.

Bốn con sư tử vàng kéo Chiến xa tựa như thiên quân vạn mã lao tới, không thể đỡ được!

“Xe ngựa của ta!” Hoàng Bộ ANH Kỳ chỉ kịp gào lên một tiếng, chiếc xe ngựa bằng ngọc thạch thượng đẳng của hấn đã bị đụng bay lên trời, chỉ nghe vài tiếng nổ lớn nhỏ không đồng nhất, từ trên không trung, xe của hấn bị đánh nát bươm.

"Rống —— "

"Rống —— "

"Rống —— "

"Rống —— "

Bốn con sư tử vàng đồng loạt hướng về không trung gào rống, tiếng vang rung trời, chiến xa hoàng kim chính xác không làm dừng ngay cửa Phi Hoa Lâu.

Chờ chiến xa đậu xong, cả con đường đều hỗn loạn, sạp hàng đổ nhào, người qua đường bị đụng trọng thương, một màn như vậy lại khiến chiến xa hoàng kim càng thêm chói mắt.

Bốn người Già Lam đứng trước cửa Phi Hoa Lâu, đều bị giật mình, chủ nhân chiến xa này thật sự rất cuồng vọng kiêu ngạo. Rõ ràng là không coi mạng người ra gì hết.

Hoàng Bộ ANH Kỳ thấy xe ngựa toàn bộ bị phá hoại trong nháy mắt, hấn tức giận đến run cả người, nhưng hấn lại không nói một câu. Trái lại, Uất Trì Vinh bên cạnh hấn lại xông lên trước, chỉ vào người trong xe ngựa mắng: “Ngươi dám phá hư xe của tam hoàng tử, ngươi mau xuống xe, ta muốn quyết đấu với ngươi.”

Hoàng Bộ ANH Kỳ hí mắt nhìn về chiếc xe ngựa bị phá nát của mình, ánh mắt thâm trầm mà u ám, thấy xe ngựa mình yêu thích bị phá hủy, hấn tức giận muốn xi khói, nhưng hấn không được lỗ mắng. Đối phương dám phách lối cuồng vọng như vậy, đằng sau nhất định có vốn đề kiêu ngạo và cuồng vọng, chưa nhìn thấy rõ mọi thứ đối phương có, phần thắng chưa được quyết định, hấn không dám tùy tiện rat ay.

Hiện tại, Uất Trì Vinh xông lên, ra mặt giùm hấn, hấn cầu còn không được. Hấn chỉ cần đứng ngoài cuộc là được.

Một lúc sau, trong xe ngựa truyền ra âm thanh lãnh khốc cuồng vọng: “Chỉ là một con chó hoang cũng dám khiêu khích bốn vương? Nhanh chóng rút ngay cho bốn vương, lãng phí thời gian của bốn vương là tội đáng chết!”

Tiếng hấn vừa dứt, bốn con sư tử rống lên, uy thế rung trời.

Uất Trì Vinh bị tiếng rống của sư tử làm chấn động, hấn tức giận nhìn chằm chằm cánh cửa kia, thật si nhục người khác mà, chưa từng có người kêu hấn

là chó hoang... Hấn cắn môi, cầm kiếm, ra sức liều chết!

Cửa của chiến xa hoàng kim mở ra, ngón tay thon dài tinh xảo vươn ra, ngón tay hấn nhẹ bắn, bóng dáng trên không của Uất Trì Vinh bị bắn ngược về, cả người đập mạnh vào tường Phi Hoa Lâu.

Không ai thấy rõ hấn ra_tay như thế nào, dùng chiêu gì, nhưng chỉ cử động đầu ngón tay một cách đơn giản liền đem Uất Trì Phong giết trong chớp mắt.

Đây là thực lực như thế nào? Làm sao mới có được?

Già Lam lấy làm kinh hãi, bị một chiêu này làm kinh sợ thật sâu. Đây mới thật sự là thực lực cường đại, đây là sức mạnh mà nàng truy cầu và hướng tới.

Ban này, năng lực chủ nhân chiến xa hoàng kim này quá mức cuồng vọng và kiêu ngạo, hiện tại nàng không còn nghĩ như vậy, lấy thực lực của đối phương, hấn có đủ vốn để ngông cuồng như vậy. Trong thế giới của kẻ mạnh, ai có thực lực, người đó đứng ở chỗ cao, có quyền ngạo mạn!

Đây chính là cảnh giới nàng theo đuổi!

Vào giờ khắc này, tâm linh bị rửa tội, nàng tôn trọng sức mạnh, nhưng không có nghĩa nàng đồng ý với hành động của đối phương.

Người này ý vào sức mạnh của mình mà ngênh ngang phách lối trên đường cái. Xem mạng người như cỏ rác, đây là hành vi nàng tuyệt đối không công nhận và đồng ý.

“Chó điên cuồng đại kiêu căng, bản vương vốn nên bao dung cho các ngươi... các ngươi đứng nơi này, chết muôn vạn lần cũng không đủ để tạ tội.” Thanh âm cuồng vọng, lần thứ hai truyền từ trong xe ra.

Kêu người khác cuồng vọng, người thật sự cuồng vọng là hấn mới đúng!

Trình độ cuồng vọng của người này, đặt vượt xa phạm vi có thể tiếp nhận của Già Lam, trên đời này trừ hấn ra, e là không tìm ra người thứ hai rồi?

Bên trong chiến xa, một trận âm thanh kim loại truyền đến, bên trong xe lắc lư, hình như người bên trong muốn đi ra.

Già Lam nhìn chăm chú xung quanh, rất tò mò với người trong chiến xa, đến tột cùng hấn là người như thế nào, mới xứng đôi với cuồng vọng độc nhất vô nhị này đây?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Tiểu thư Hoa gia

Phượng Thiên Sách vừa phe phẩy cây quạt, vừa lắc đầu: “Nhị đệ quá lỗ mãng, còn chưa biết rõ tình huống ra sao đã vội chạy qua, chừng nào nó mới học được bản lĩnh thông dong bình tĩnh như đại ca này chứ?”

Già Lam không nhịn được nói móc hấn: “Giống như ngươi? Cả ngày chậm rì rì, không nhanh không chậm, chờ ngươi đến, người cũng đã chết hết rồi, cuu ngươi cái gì?”

“Ý của Tiểu Lam Lam là cứu?” Hấn hỏi ngược lại.

Già Lam chần chờ, cũng phải, chưa biết rõ tình huống cụ thể, làm sao nàng biết có nên cứu hay không? Nếu như là cái bẫy thì sao? Cảm thấy Phượng Thiên Dục hình như hơi lỗ mãng, có thể Phượng Thiên Sách nói đúng.

TRong lòng tán thành, ngoài miệng lại không đồng ý: “Ta không biết bọn họ, lại không có giao tình gì hết, xem tâm tình của ta mới quyết định được.”

Phượng Thiên Sách cười mê người: “Tiểu Lam Lam không hồ là tri kỉ của ta, ta cũng nghĩ như vậy.” Hấn cười rất xán lạn, giống như nàng có suy nghĩ như của hấn là chuyện rất vinh quang.

Già Lam quan sát hấn, càng nhìn càng phát hiện hấn giống như là mê cung, khiến người ta khó hiểu.

Không bao lâu, đường núi vừa chuyển, cảnh sắc mở rộng trước mắt, kèm theo tiếng rống điếc tai, bọn họ đưa mắt nhìn, liền bị cảnh tượng trước mặt hù giật mình.

Bọn họ nhìn thấy gì? Bọn họ nhìn thấy lỗ hồng trên mặt đất trên sườn núi có một con quái vật lớn, thân hình khổng lồ, so với con voi không kém bao nhiêu, thân thể màu xanh sẫm, trên đầu và lưng có lớp đốm màu xanh nhạt tô điểm, toàn thân có bộ vảy cứng dày cộm nặng nề, mới nhìn còn tưởng là con rắn mối to, nhưng lại có tốc độ nhạy bén như con chuột.

“Là Thử Tích.” Mộc Tây Lâm hiếm khi chủ động nói chuyện, mở miệng gọi tên con quái vật có hình thù kì quặc kia.

“Thử Tích là cái gì?” Lần đầu tiên Già Lam nhìn thấy con quái vật có hình thù kì quái và hung dữ như vậy. Trong lòng liền ngứa ngáy, không phải là sợ hãi, mà là con quái vật này có bộ dạng khiến nản mỏi quá.

“Thông thường mà nói, thú dữ có thể chia làm chín cấp, cấp chín gọi là thần thú. Con Thử Tích này, nó có tốc độ của loài chuột và độc của loài rắn mối, nó biết phun nọc độc, là thú dữ cấp 4.” Mộc Tây Lâm dùng giọng điệu chuyên nghiệp giải thích.

“Phun nọc độc?” Già Lam hơi kinh hãi.

“Con thú dữ cấp 4 này tuy không cao lắm, nhưng nó biết phun nọc độc, làm cho người bao vây tấn công nó không dám đến gần nó, nhất là bộ vây cứng như kim thép, lực phòng ngự rất mạnh, cho nên dù bị bốn người bao vây tấn công, nó vẫn có lợi thế.”

Tầm nhìn của Già Lam dời qua phía đang đánh nhau, bốn cao thủ bao vây Thử Tích, ngoại trừ Phượng Thiên Dục, Hoàng Bộ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh, còn có một cô gái mặc đồ đỏ, cô gái này là ai? Già Lam cảm thấy tò mò về cô gái kia.

Thoáng thấy một cô gái mặc một bộ trang phục đỏ rực như lửa, cả người phảng phất như đứng giữa một đoàn lửa, cổ áo thẳng đứng, xung quanh khảm những đường nét hoa văn của hoa tử vi, hai cánh tay áo tạo theo hình dáng hoa loa kèn, nở rộ từ khuỷa tay cô xuống phía dưới. Làn váy phía trước rất ngắn, đầu gối lộ ra bên ngoài, hé ra một đôi chân mảnh mai khó có thể buông lời chê bai, làn váy phía sau dài chấm đất, toàn bộ trang phục được thiết kế rất độc đáo.

Ngoại trừ quần áo đặc biệt, tướng mạo cũng được xem là đáng yêu, mày liễu, mắt sáng, mũi thẳng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn... Vừa nhìn liền biết là cô gái dịu dàng thủy mị như tiên nữ, cả người tràn đầy sức hấp dẫn, nhưng nàng ta vừa mở miệng, mọi ấn tượng đều tan vỡ.

“Hoàng Bộ Anh Kỳ, ngươi là tên lừa đảo! Chính ngươi nói sẽ bảo vệ ta, hiện tại thì sao hả?” Cô gái chỉ vào con quái vật lớn, giọng điệu khiển trách.

Hoàng Bộ Anh Kỳ vừa chiến đấu với Thử Tích, vừa thầm kêu khổ, hắn làm sao biết được đoạn đường này đen tối như thế, vô duyên vô cớ đụng phải con Thử Tích ghê tởm. Cũng không phải hắn không có cách đánh bại nó, mà là do con Thử Tích này độc quá đáng sợ, chỉ cần dính một tí vào người, thân thể liền mọc mụn, hắn không dám tấn công tùy tiện.

Hắn và Uất Trì Vinh cố gắng giúp đỡ Hoa tiểu thư đi tìm tung tích của cha mẹ nàng ta, vì giành được lòng tin của nàng, hắn mới thề son sắt sẽ bảo vệ nàng ta, nhất định cứu được cha mẹ nàng ta. Nào ngờ, mới đi nửa đường liền gặp rắc rối, ngăn đường đi tới của bọn họ.

Uất Trì Vinh không nhịn được giải thích giúp tam hoàng tử: “Hoa tiểu thư, ngươi nói lời này có phải không hợp tình hợp lý không, hai người bọn ta ở đây liều chết bảo vệ ngươi, ngươi còn đứng đó nói mát...”

Hoa đại tiểu thư Hoa Ti Lung chẳng thèm quan tâm, nàng ta lui sang một bên, cách xa Thử Tích, chống nạnh: “Không có bản lĩnh thì đừng có mà huênh hoang, bản tiểu thư mới không cần các ngươi giúp ta tìm cha mẹ, mặc dù Hoa gia của ta không thể so với đại gia tộc nhưng cũng có không ít cao thủ. Nếu như ta không nhẹ dạ cả tin nghe lời các ngươi, làm sao ta lại một thân một mình đi theo các ngươi vào ngọn núi này?”

“Ta nói cho các ngươi biết, người muốn trở thành con rể của Hoa gia, giúp ta cứu cha mẹ ta rất là nhiều. Các ngươi cho rằng ta không

Sư phụ c54

“Các ngươi cho rằng ta không biết mục đích các ngươi cưới ta là vì tài sản của Hoa gia ư? Các ngươi làm gì có lòng tốt muốn vô điều kiện chịu giúp ta cứu cha mẹ chứ! Đồ điên mới tin! Nếu muốn ôm của cải, thì phải có năng lực tài giỏi, không có năng lực, thì sớm cút thật xa, đỡ mất mặt!”

Vị Hoa tiểu thư này không những có tính cách mạnh mẽ, lời nói cũng ác độc tráo trở không kém

Lí do thoát khỏi này, chọc Hoàng Bộ Anh Kỳ giận đến tay cầm kiếm cũng run rẩy. Nếu không phải hắn coi trọng đan dược, địa vị và tài sản của Hoa gia, cái loại tiểu thư kiêu căng được nuông chiều từ bé này, hắn chẳng thèm liếc một cái.

Hắn cố nén tức giận, không nói nhiều, tiếp tục chiến đấu với Thử Tích.

Uất Trì Vinh và Hoàng Bộ Anh Kỳ đều có chút không chống cự nổi, Uất Trì Vinh muốn nói gì đó, Hoàng Bộ Anh Kỳ liền trừng mắt nhìn qua, ngăn cản, nhưng không ngăn cản Phượng Thiên Dục. (TN: PTD thật ngốc, anh coi HBAK là bạn, hắn lại coi anh là cái đệm lót lưng :v)

“Ngươi cái đồ đàn bà không biết điều, muốn sống thì cút sang một bên cho ta! Nếu còn nhiều chuyện, không cần Thử Tích ra tay, tự ta giết chết ngươi!” Phượng Thiên Dục lạnh lùng nói.

“Ngươi...”

Bị Phượng Thiên Dục hung hăng trừng mắt, mặc dù trong lòng Hoa Ti Lung không phục, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm mõm. Vội vàng nhảy sang một bên, nàng ta muốn giữ mạng cứu cha mẹ, không thể chết trong tay người khác được.

“Nhị đệ, cuối cùng ngươi cũng giống thằng đàn ông rồi, đại ca tự hào vì ngươi.”

Phượng Thiên Sách đôm dánh phe phẩy quạt, hắn tặng Phượng Thiên Dục một lời khen, lời khen này tựa như sấm nổ khiến đầu óc Phượng Thiên Dục

choáng váng.

Đại ca, ngươi tha cho ta! Bây giờ không phải thời gian để ngươi chọc cười đâu, không thấy ta đang chiến đấu với con quái vật sao?

Phượng Thiên Dục nói thầm trong bụng, cố gắng quên đi sự tồn tại của đại ca mình.

Hoa Ti Lung nhanh chóng chú ý đến đám người Già Lam và Phượng Thiên Sách, ánh mắt nàng ta sáng lên, hướng về phía bọn họ hô to: “Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau tới giúp bọn họ đánh quái vật, ai giết được nó, ta tặng người đó một đồng đan dược, Hoa Ti Lung ta từ xưa tới nay nói là giữ lời, tuyệt đối không lừa gạt các ngươi.” Nàng ta hào sảng vỗ ngực đảm bảo.

Cái gì gọi là thực nữ biến hình thành cô gái hào phóng, cuối cùng Già Lam được mở rộng tầm nhìn rồi. Nhưng, nói thật, nàng đối với nàng ta cũng có thiện cảm, có lẽ nhìn thấy phái nữ ở thế giới này quá ít. Ngoại trừ, hai chị em ác độc của Triệu gia, người nàng có ấn tượng tốt chỉ có Tống Thiên Nhi.

Hoa tiểu thư này có lời nói và việc làm rất khác người, nhưng không có mất đi tính cách thật. Không cần nghĩ cũng biết, tam hoàng tử và Uất Trì Vinh tiếp cận nàng ta là có mục đích, nàng ta hiểu quan hệ thiệt và lợi trong đó, nhưng vì cứu cha mẹ, nàng ta vẫn mạo hiểm lựa chọn tin tưởng bọn họ.

Thấy bốn người bọn Già Lam không có ý muốn ra tay giúp đỡ, Hoa Ti Lung liền reo lên: “Sao không ra tay? Chê ta trả công ít hả?”

Mộc Tây Dao liếc nàng một cái, vươn lan hoa chỉ ra: “Ai yêu ~ ngươi đang làm ghê tởm ai đó? Ngươi cho là Hoa gia của ngươi giỏi lắm sao, chỉ là biết luyện đan dược thôi mà. Ta không đau không bệnh, lấy đan dược của Hoa gia các ngươi làm cái gì? Không lẽ ăn nó thay thế cơm?”

Hoa Ti Lung không cam lòng yếu thế, trừng mắt nhìn hấn: “Cái tên nhân yêu, bán nam bán nữ, ngươi muốn ăn, ta mới không cho ngươi! Nè, ngươi... Phải, chính là ngươi! Ngươi có muốn trở nên xinh đẹp không? Hoa gia nhà ta có thuốc dưỡng nhan rất đặc biệt, nếu ngươi xấu xí, sau khi ăn vào sẽ xinh đẹp như ta. Nếu ngươi muốn thuốc này, ngươi chỉ cần giết con quái vật gớm ghiếc kia đi, khi trở về ta nhất định cho ngươi thuốc đó.”

Bỗng nhiên, nàng ta quay đầu chuyển mục tiêu sang Già Lam, có hứng thú với nàng. Cái này không trách nàng ta được, Già Lam đứng ở giữa ba vị nam rất là nổi bật, liếc mắt liền thấy được sự có mặt của Già Lam.

“Ta?” Già Lam buồn cười, sờ sờ cái bớt trên mặt, thật sự có thể dùng thuốc để trị, đơn giản thế ư?

Nàng khoát khoát tay: “Ta không có năng lực đó, không sử dụng đan dược của Hoa gia các ngươi được đâu.”

“Làm sao chứ? Để ta xem bớt của ngươi, Hoa gia của ta thuốc gì chẳng có, nói không chừng có thể trị được cái bớt trên mặt của ngươi...” Hoa Ti Lung đi về phía nàng.

Nàng ta mặc đồ đỏ, khiến Thử Tích hưng phấn, đột nhiên nhảy ra khỏi vòng chiến đánh về phía Hoa Ti Lung.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, ba người nhón Hoàng Bộ Anh Kỳ không dự đoán được, Hoa Ti Lung càng không dự liệu được.

Bóng đen khổng lồ từ trên trời giáng xuống...

“Hoa tiểu thư!”

“Mau tránh ra!”

“Mợ nó!”

Ba người nhóm Hoàng Bộ Anh Kỳ hô to, đáng tiếc nước xa không cứu được lửa gần, bọn họ chỉ có thể tro mắt nhìn bị kịch diễn ra, chỉ biết lo lắng suông.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Hoàng kim chiến vương

Cửa xe dứt khoát đẩy ra, bóng dáng vàng chói đập vào mi mắt mọi người, bên người Già Lam, hai đạo hút thanh cùng vang lên, âm thanh hút không khí ngắn ngủi từ miệng Phượng Nhị Thiệu và tam hoàng tử, vậy thì không giống bình thường.

Già Lam định thần lại, chỉ thấy người nọ từ đầu tới cuối đều phủ vàng, mũ quan màu vàng, trường bào màu vàng, nửa áo giáp cũng làm từ vàng mỏng, đai lưng màu vàng, giày màu vàng... Bất mắt nhất chính là râu chuôi màu vàng trên cổ hấn, không rõ nó là hạt châu gì, mặt ngoài của nó không ngừng sáng bóng lên một cách kì dị, rất là thần bí.

Màu vàng tục tĩu, người này mặc lên lại hết sức cao quý, dường như trời sinh ra để mặc hoàng bào vậy. Mang vật trang sức phụ tùng màu vàng, tựa

như cái gì màu vàng cũng có liên quan đến hấn.

Khi hấn ngừng đầu đột ngột, đôi con ngươi phát sáng kinh người, giống như ngôi sao từ từ tỏa sáng, sáng quắc như ngọn lửa, có thể đốt cháy hết mọi vật trên thế gian này.

“Các ngươi đều là những sinh vật thấp kém hèn mọn, đám người mắt cho như các ngươi không xứng để ngược nhìn bốn vương, mau cúi ra cho bốn vương!” Con ngươi bắn ra tinh quang chói mắt, ánh mắt nam tử mãnh liệt một cái, từ trên chiến xa đi xuống.

Chân Phượng Thiên Dục và Hoàng Bộ Anh Kỳ không nhịn được lui về sau, nhường đường cho hấn, ánh mắt hai người nhìn y rất phức tạp.

Hấn có khuôn mặt anh khí như được điêu khắc, đường nét khuôn mặt rõ ràng, khiến Già Lam không nhịn được liên tưởng đến chiến thần trong thần thoại Hi Lạp cổ, oai hùng dưới ánh nắng mặt trời mà không mất đi cao quý và ưu nhã.

Nhưng tính cách cuồng vọng của người này, thật khiến người ta...

Hấn vung tay lên, chiến xa hoàng kim rực rỡ trước mắt biến mất tại chỗ, có lẽ được hấn giấu trong không gian thần bí rồi.

Người bên trong và ngoài Phi Hoa Lâu đều run sợ nhìn hấn, quên mất phản ứng. Thành Tử Nguyệt lần này nghênh đón vị đại thần kiêu ngạo, làm tàng rồi. Chỉ khiến người ta luống cuống không biết làm gì.

Đội bóng dáng của hấn biến mất tại Phi Hoa Lâu, Hoàng Bộ Anh Kỳ mới thở ra, cẩn thận nói: “Không ngờ y cũng đến, ta nghĩ rằng lấy tính cuồng ngạo của y, có lẽ y sẽ không tham dự mấy buổi hội tụ như thế này mới đúng.”

“Hấn là ai?” Già Lam tò mò hỏi.

Hoàng Bộ Anh Kỳ khó hiểu liếc Già Lam, giống như nàng không biết hấn ta là ai là một chuyện rất mất mặt: “Hấn là đệ đệ của quốc quân Kim Lôi Quốc, phong hào Hoàng Kim Chiến Vương, bá hầu trưởng dã.”

“Hoàng Kim Chiến Vương, Bá Hầu Trưởng Dã, đúng là phong hào phách lối.” Già Lam than thở.

“Kim Lôi Quốc vì có hấn cho nên mới chống đối được các nước khác, chân chính nắm giữ hoàng quyền thống trị toàn bộ quốc gia. Người này không đơn giản, trong Hạo Thiên bát công tử, chỉ có hấn mới có thể cùng Nạp Lan Tiêu Bạch nổi danh thôi.” Phượng Thiên Dục chậm rãi nói, giọng điệu thâm trầm, chẳng suy nghĩ cái gì.

“Ta còn nghe nói, huyết thống gia tộc mẫu hệ của Bá Hầu Trưởng Dã rất không bình thường, giống như là đến từ...” Hoàng Bộ ANh Kỳ muốn nói lại thôi, giữa hai đầu lông mày khó mà nói ra được sâu lắng.

Già Lam cảm thấy hứng thú với chuyện khác hơn: “Hấn cùng Nạp Lan Tiêu Bạch rất nổi danh? Nạp Lan Tiêu Bạch rất lợi hại sao?”

Phượng Thiên Dục tặng cho nàng một ánh mắt khinh thường vì chuyện kiến thức hạn hẹp, cười nhẹ nói: “Đó còn phải nói. Nếu Nạp Lan Tiêu Bạch không có năng lực, làm sao hấn có vinh dự đứng đầu trong Hạo Thiên bát công tử.”

Già Lam còn muốn hỏi tiếp nhưng Hoàng Bộ ANh Kỳ lên tiếng: “Xem ra lần này Hoa gia chọn rẽ nhất định có giấu huyền cơ, bằng không sẽ không đem hai nhân vật Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trưởng Dã hấp dẫn đến đây. Xưa nay, hai người này chưa từng tham gia những cuộc hội tụ tầm thường.”

“Ngươi nói không sai. Chỉ một Hoa gia và Hoa tiểu thư, chưa đủ để hấp dẫn hai người bọn họ. Đằng sau nhất định có che giấu huyền cơ mà chúng ta không biết.” Đầu lông mày Phượng Thiên Dục nhíu lại suy nghĩ trong chốc lát, phát tay áo nói: “Mang Uất Trì Vinh theo, chúng ta đi vào lâu thôi!”

Già Lam nghe hai người đối thoại, không khỏi càng tò mò đối với những chuyện trước mắt, nếu Hoa gia chọn rẽ là để nguy trang, như vậy sự thật đằng sau là cái gì?

“Ê, Nhị Thiếu, chờ ta một chút.”

“Chúng ta là đi chung mà!”

Già Lam đuổi theo Phượng Thiên Dục, đi theo bọn họ, cùng nhau xâm nhập vào Phi Hoa Lâu.

Trên thực tế, hôm nay, trừ Hạo Thiên bát công tử, Hoa gia còn mời không ít khách, bát công tử chưa tới đủ, hiện trường cũng đã ồn ào, rất náo nhiệt.

Già Lam đi theo ba người Phượng Thiên Dục vào lâu, có người nhận ra bọn họ, đều đi đến chào đón hàn huyên, Già Lam nhanh chóng bị bảy người ép sang một bên.

Nàng bắt đầu thoát khỏi đám đông, đánh giá lâu này. Lầu hai của Phi Hoa Lâu có mười mấy lô ghế. Cửa lên cầu thang có vài tên kiếm sư đeo huy chương cấp năm canh giữ, đem người bình thường muốn lên lầu cản lại hết. Khách trong Hoa Phi Lâu mặc dù nhiều, nhưng lầu hai là ghế dành cho người quan trọng, có lẽ là dành riêng cho bát công tử, không cho phép khách thường lên trên đó.

Trong đó, có mấy gian phòng khép hờ cửa, bên trong có tiếng nói chuyện truyền ra, xem ra đã có người vào.

Phượng Thiên Sách ở trong gian phòng nào đây? Nàng phải đi nhìn từng căn mới được.

“Đứng lại! Ngươi không thể đi lên!” Già Lam muốn đi lên lại bị hai tên thị vệ giữ lại.

Già Lam ngẩng đầu, rất bình tĩnh nói: “Ta đi cùng Phượng Thiểu, các ngươi không tin có thể đi hỏi hần.”

“Phượng Thiểu?” Hai tên thị vệ nhìn nhau, sau đó nói: “Ngươi đi lên đi!”

Dễ như vậy à? Già Lam không khỏi hoài nghi, suy nghĩ miên man, không lẽ trên lầu có cạm bẫy gì đó đang chờ nàng?

Có lẽ nhìn thấu được nghi ngờ của nàng, tên thị vệ giải thích: “Phượng Thiểu đã căn dặn, hôm nay sẽ có một xấu nữ đến tìm hần, Phượng Thiểu nói đó là phụ nữ của hần. Nếu ngươi tới, chúng ta phải để ngươi đi lên.”

Già Lam có cảm xúc muốn học máu tại chỗ, Phượng Thiên Sách này, có ý định định chọc nàng tức chết sao?

Cộc cộc cộc cộc, Già Lam nhanh chóng lên lầu, lần lượt đi tìm từng lô ghế, tra xét kỹ lưỡng các gian phòng, đều trống không, đang định kiểm tra căn phòng thứ ba, nàng liền nghe tiếng nói từ khúc quẹo hành lang truyền đến giọng nói, cản trở bước chân nàng.

Cách góc tường, Già Lam không nhìn người, nhưng rõ ràng nghe được bọn họ nói chuyện.

“Phượng Thiểu, Nạp Lan công tử hôm nay có thể hạ mình đến Phi Hoa Lâu, đúng là tô thêm vinh quang cho tại hạ, ghế của hai vị phân biệt tại hai gian phòng trước mắt, hi vọng hai vị công tử có thể tận hưởng.

"Cảm ơn Hoa gia chủ."

“Nếu Hoa gia chủ muốn cảm ơn ta vậy thì cho thêm nhiều đan dược là được. Càng nhiều càng tốt, ta tuyệt đối không thấy ngại đâu.”

Ba âm thanh vang lên, người đầu tiên lão luyện từng trải, người thứ hai ôn nhuận khiêm tốn, người thứ ba, Già Lam vừa nghe là biết là tên lăng lợ nào đó đang nói chuyện rồi.

“Phượng Thiên Sách, trả chuông gió lại cho ta.” Già Lam đi qua cửa quẹo, nhìn thấy ba người đang nói chuyện trước mặt. Tầm mắt Già Lam nhìn Phượng Thiên Sách trước hết, trừng hần một cái. Đột nhiên, khóe mắt liếc thấy bóng người quen thuộc, hấp dẫn chú ý của nàng, nàng kinh ngạc hô lên: “Tiêu đại ca?”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Huynh chính là Nạp Lan Tiêu Bạch?

Già Lam không ngờ nàng có thể gặp Tiêu Bạch ở chỗ này, nhưng thấy hần nghe giọng nói của mình xong, trên khuôn mặt đầy tiên khí khẽ cười nhạt một cái, không hề có cảm xúc kinh ngạc.

“Tiêu đại ca? Sao huynh lại ở đây? Lúc trước ở rừng trúc có người ám sát huynh, huynh không sao chứ?” Nàng cất bước đi tới trước mặt Tiêu Bạch, yên lặng nhìn chăm chú vào hần, thấy hần bình yên vô sự, nàng cũng yên lòng.

Phượng Thiên Sách hoa lệ bị lộ sang một bên, ánh mắt sâu kín đánh giá Tiêu Bạch vài vòng, mở miệng nói: “Tiểu Lam Lam, thì ra nàng vì người này mà bị thương? Haiz, nàng đúng là lo bò trắng răng, Nạp Lan công tử của chúng ta là nhân vật lợi hại đến bậc nào? Vài tên thích khách có thể làm gì hần chứ? Ngược lại chính là nàng, không những không giúp được gì, trái lại còn làm bản thân bị liên lụy, xém chút nữa mất cả mạng nhỏ... Chắc chắn, thật sự là không đáng mà!

Lông mày Tiêu Bạch hơi nhíu lại, nhưng rất khó nhận ra.

Ánh mắt Hoa gia chủ hơi sáng lên, lúc này mới đánh giá Già Lam, cô gái trước mặt có dung mạo xấu xí, nếu là bình thường, ông chả thèm liếc một cái, nhưng nàng được Phượng Thiểu coi trọng, lại có chút quan hệ sâu xa với Nạp Lan công tử, ông phải xem kỹ đối phương mới được.”

Nạp Lan công tử?

Đúng rồi, lúc này nàng rõ ràng nghe được xưng hô ‘Nạp Lan công tử’, chẳng lẽ hần là Nạp Lan công tử trong truyền thuyết – Nạp Lan Tiêu Bạch?

Già Lam nhìn chăm chú người trước mặt, chân không tự giác rút lui một bước, trong lòng không nhận được sinh ra chút ngăn cách. Hần lừa nàng, đây là chuyện không thể thay đổi!

"Nạp Lan... Công tử? Nạp Lan... Tiêu Bạch?" Già Lam tự cười giễu, sắc mặt từ từ chuyển sang lạnh lùng: “Tiêu Bạch... Tiêu Bạch. Đúng vậy, ta thật là

ngu xuẩn, thậm chí ngay cả cái này cũng không nhận ra...”

Cảm thấy nàng xa cách, Nạp Lan Tiêu Bạch vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, cũng giữ im lặng.

Nụ cười của hắn rất đẹp, giống như mộng ảo nhưng cũng rất xa cách.

Già Lam nắm được mùi vị mất mát, phải rồi, hắn là người ở tít trên cao, làm sao có thể thật lòng muốn kết bạn với nàng chứ?

“Tiểu Lam Lam, nàng đến tìm ta là vì cái này à?” Tiếng chuông gió réo rất vang bên tai nàng, Già Lam ngẩng đầu, nhìn Phượng Thiên Sách đang cầm chuông gió. Bỗng nhiên, lông mày nàng nhíu lại, ngược đầu nhìn về Nạp Lan Tiêu Bạch.

Đó là món quà hắn tặng nàng, hiện tại rơi vào tay Phượng Thiên Sách, hắn sẽ để ý không?

“Hoa gia chủ, ta ở phòng nào?”

“Phòng thứ nhất, Nạp Lan công tử, mời!”

“Hai vị, xin phép vắng mặt.”

Nạp Lan Tiêu Bạch không có bất kì biến hóa nào, vẫn cười nhàn nhạt như cũ, đi lướt qua người Già Lam, giống như bọn họ chưa từng gặp nhau, hờ hững như vậy, vô tình như vậy.

Già Lam đứng yên tại chỗ, vẻ mặt lạnh lùng nhưng không thể che giấu nội tâm mất mát của mình.

“Thất vọng rồi à?” Phượng Thiên Sách đưa mặt qua, khuôn mặt tuấn mĩ khiến người thần đều tức giận phóng to trước mắt nàng. Đáy mắt lóe lên tia sáng kì lạ, lại hài hước si diện nói: “Thì ra Tiểu Lam Lam của chúng ta cũng không có ngoại lệ, nhìn thấy Nạp Lan Tiêu Bạch đứng đầu trong bát công tử, xuẩn tâm lập tức nhận nhạo? Nàng có biết tại sao Nạp Lan Tiêu Bạch bị mù nhưng vẫn có thể đứng đầu bát công tử không?”

“Vì sao?” Già Lam vốn không để ý lời nói xằng bậy của hắn, nhưng vẫn không nhịn được có chút hiếu kì về Nạp Lan Tiêu Bạch.

Phượng Thiên Sách nhìn vào mắt nàng ở khoảng cách gần, con ngươi đen thoảng u ám, lộ ra vòng xoáy sâu không lường được, gần như muốn nhấn chìm Già Lam vào trong đó. Đáy lòng Già Lam hơi kinh hãi, không khỏi cảm thấy lạnh cả người. Đúng lúc này, đột nhiên Phượng Thiên Sách lui ra, khẽ lắc chuông gió trong tay, khôi phục lại bộ dạng cột nhà của ngày thường, nắn nắn câu môi cười: “Đột nhiên, ta không muốn nói cho nàng biết.”

Già Lam trừng mắt nhìn hắn, chụp lấy chuông gió trong tay hắn: “Mau trả chuông gió lại cho ta! Ngươi muốn nịnh hót, theo đuổi Hoa tiểu thư thì tự lấy tiền của mình mua lễ vật, không được làm bẩn chuông gió của ta!”

Thân ảnh Phượng Thiên Sách nhẹ nhàng nhao lên, không dấu vết tránh khỏi, đặc ý phe phẩy chuông gió, đi qua đi lại trên hành lang lầu hai: “Tiểu Lam Lam ghen à? Nếu nàng không muốn ta đem chuông gió tặng cho Hoa tiểu thư, ta không đưa là được. Ta sẽ đem nó cất thật kĩ, coi nó như tín vật đính ước nàng tặng cho ta, ha ha...”

Tiếng cười trong trẻo của hắn phiêu lãng trên hành lang lầu hai, phảng phất giống như muốn để cho mọi người nghe thấy.

Già Lam gao gát nhìn chằm chằm hắn, một lúc sau, xoay người đi xuống lầu.

Thôi, thôi, nếu chủ của chiếc chuông gió này không nhận người bạn này là nàng. Nàng cũng không cần... quý trọng nó làm chi. So với việc bị Phượng Thiên Sách trêu chọc tức chết, không bằng trở về luyện công cho rồi.

“Tiểu thư, xin dừng bước.”

Cửa cầu thang xuống lầu, mấy tên thủ vệ ngăn đường nàng, giơ tay lên, chỉ chỉ về phía trên lầu.

Già Lam ngẩng đầu, thấy Phượng Thiên Sách cực kì lẳng lơ, lười biếng dựa vào lan can đầu cầu thang, cười tủm tỉm nhìn nàng, nụ cười kia đã quá rõ ràng, đám thủ vệ cao thủ này là nhận lệnh của hắn, nếu hôm nay hắn không đồng ý, nàng đừng hòng rời khỏi Phi Hoa Lâu.

“Tiểu Lam Lam, đừng nóng giận. Ngày hôm nay, còn có trò hay nha, bỏ lỡ lại hối hận.”

Phượng Thiên Sách mỉm cười đưa tay, kéo Già Lam mang về mặt u ám trở lên lầu, đi vào căn phòng thứ hai.

Không bao lâu, Phượng Thiên Dục cũng đi tới lô ghế, hắn đánh giá Phượng Thiên Sách thật kĩ: “Đại ca, vì sao Hoa gia chủ mời huynh đến?”

“Nhị đệ, vấn đề đơn giản như vậy một đệ còn mở miệng hỏi được. Sự thật quá rõ ràng mà...” Phượng Thiên Sách lười biếng ngồi trên ghế, mặc kệ ở đâu, hắn cũng có thể đem cái ghế tầm thường thành cái ghế thái sư phô trương, hắn cố ý dừng một chút, giả vờ thần bí nhỏ giọng: “Bởi vì... ta có diện mạo đẹp hơn các người, lão không mời ta, còn có thể mời ai?”

Trong phòng, hai tiếng ‘xi’ cùng vang lên, Già Lam và Phượng Thiên Dục đồng loạt vọt cho hắn cái ánh mắt khinh bỉ.

Có cần tự kỷ đến mức này hay không? Sớm biết như vậy sẽ không hỏi hắn.

“Đại ca, huynh không cảm thấy kì quái à? Hoa gia chọn rể, lẽ ra nhân vật có bối cảnh phi phàm như Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trường Dã, đều không có hứng thú mới đúng. Ai ngờ bọn họ đều tới, đằng sau việc kén rể này có phải cất giấu bí mật to lớn gì hay không?”

Phượng Thiên Dục vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của huynh trưởng, lại thấy hắn vô cùng tán thành gật đầu, chân mày nhíu chặt, giọng điệu nghiêm nghị: “Không sai, trong chuyện này, nhất định có huyền cơ!”

Về mặt Phượng Thiên Dục hơi biến đổi, giống như bắt được sơ sót của huynh trưởng, lộ ra vẻ kích động. Quả nhiên, hắn không đoán sai, biểu hiện hoang đường của đại ca đều là giả vờ, nhưng mà một khắc sau, hắn lập tức bị đánh trở về mặt thật.

“Người có xuất thân cao như ta cũng tới dự tiệc, có thể thấy, chuyện này rất long trọng. Nếu là bình thường, ta căn bản chẳng có hứng thú tham gia.”

Nhìn vẻ mặt thối hoắc như nuốt phải ruồi của Phượng Thiên Dục, Già Lam cảm thấy tâm trạng của mình tốt lên.

Lúc này, khách mời của Phi Hoa lâu đã tới đủ, mấy người trên lầu hai đều có động tĩnh.

Rất nhanh, Hoa gia chủ đi tới đại sảnh, phất tay một cái, toàn trường yên tĩnh: “Cám ơn các vị đã nể mặt, đến dự Hoa gia...”

Chưa nói dứt câu, tiếng nổ phịch vang lên, bình hoa sứ màu trắng bị ném từ cửa sổ xuống, cắt ngang lời Hoa gia chủ.

Tiếp theo sau, giọng nói cuồng vọng vang lên: “Thật nhàm chán, bốn vương không có hứng thú nghe!”

Vừa nghe tiếng, mọi người đều đoán được là giọng nói của ai, chỉ cần nghĩ tới danh hào Hoàng Kim Chiến Vương, còn ai dám chọc ghẹo hắn?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Thất công tử tề tựu

Hoa gia chủ rất xấu hổ nhưng không dám đắc tội với người này, ông khẽ tăng hắng, đi thẳng vào vấn đề: “Hôm nay, mục đích của buổi tiệc chỉ có một, chính là chọn chồng cho con gái của tại hạ.”

“Rầm.” Lại một bình hoa được quăng từ cửa sổ ra, chỉ khác là cái bình này làm bằng đồng! -_-#

“Nếu như người mời bốn vương tới đây vì việc buồn chán này, bốn vương không cần thiết phải... tiếp tục ở lại đây, lãng phí thời gian quý báu của bốn vương với những thứ này...” Dáng người Bá Hầu Trường Dã như chiến thần, xuất hiện ở trước cửa sổ, người ta lập tức cảm nhận được một mảnh vàng chói đập vào mắt, ánh mắt sắc bén của hắn quét một vòng đại sảnh, vẻ mặt vênh vênh vào vào, không ai sánh bằng.

Hoa gia chủ âm thầm lau mồ hôi, vội la lên: “Chiến Vương đừng sốt ruột, chuyện kể tiếp tại hạ muốn nói, chính là chuyện chính của ngày hôm nay.”

Nhìn Bá Hầu Trường Dã cuồng vọng như vậy, trong số mấy công tử có người không chịu nổi lên tiếng bất nhẫn.

“Nếu người không có hứng thú, vậy người tới đây làm cái gì hử? Đừng nói với ta người ăn no rừng mỡ, cho nên chạy tới đây tìm phiền phức nha.” Âm thanh vang lên, cửa sổ của lô ghế đối diện bị đẩy lên, ngón tay mảnh khảnh như hoa lan chỉ vươn ra, từng ngón tay trắng nõn mà thon dài, đúng là con đẹp hơn cả tay của phái nữ.

Chờ cửa sổ mở toang ra, một gã đàn ông xuất hiện trong mắt mọi người, hắn mặc một bộ áo gấm màu tím, tóc dài tùy ý xõa trên vai, chỉ dùng sợi lụa vàng nhỏ buộc tóc, dung mạo tuấn mỹ đến khó phân biệt được giới tính.

“Nhìn kia, là Mộc Tây Dao! Đừng coi bộ dạng hắn éo lá mà khinh, lá gan hắn không có nhỏ đâu, dám chống đối ra mặt với Hoàng Kim Chiến Vương luôn.”

“Âm thanh này thật khiến người ta chịu không nổi, da gà trên người của ta nổi lên hết rồi.”

“Mộc Tây Dao này chết chắc rồi, dám đắc tội với Chiến Vương, làm sao có trái cây ngon ăn được.”

Nhóm người ngồi phía dưới bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Ha, cái tên Mộc Tây Dao này đúng là không biết sống chết.” Phượng Thiên Dục cười lạnh, tựa như hắn không hề có tình cảm gì.

Già Lam đứng dậy, thông thả bước tới gần cửa sổ, liếc nhìn Mộc Tây Dao khó phân biệt được giới tính, lắc đầu nói: “Đường đường là Hạo Thiên Bát

công tử, chỉ có một mình hắn có can đảm đứng ra nói lời công bằng, ta thật sự khâm phục hắn, còn mạnh hơn so với những kẻ chỉ biết trốn trong phòng không dám hé răng.”

Một câu đánh vào hai gian phòng, Phụng Thiên Sách giương mắt, cười nhợt nhạt, trong nụ cười sinh ra một chút hấp dẫn khiến người ta nghiên cứu.

Ngoài ra, mấy người ở các lô ghế khác đều lục tục mở cửa sổ ra, phảng phất giống như đang chờ coi chuyện thú vị, sắp có trò hay, không ai muốn bỏ qua hết.

Lần này, Già Lam đã thấy được dáng vẻ của bảy vị công tử của Hạo Thiên Bát công tử rồi, một đám diện mạo xuất chúng, cá tính đường hoàng, ngoại trừ Phụng Thiên Dục, Hoàng Bộ Anh Kỳ, Uất Trì Vinh, Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trường Dã, diện mạo hai người khác nàng đều thấy như tiên.

Một xinh đẹp đến khó phân biệt được giới tính – Mộc Tây Dao, người còn lại mặc quần áo màu xanh, vóc người mạnh khỏe vạm vỡ, cao hơn người bình thường một cái đầu, vẻ mặt vừa nghiêm túc lại lạnh lùng, không chút cảm xúc khoanh tay đứng trước cửa sổ, nhìn từ xa giống như cây tùng ngàn năm, đứng ở vách đá, cao ngạo nhưng lại khiến người ta run sợ.

Già Lam còn chưa biết người này là ai, chợt nghe Bá Hầu Trường Dã cúi đầu nở nụ cười: “Tốt, trong các đám ô hợp các người cuối cùng cũng có người khiến cho bốn vương có hứng thú, đáng tiếc! Người nam không ran am, nữ chả ra nữ, giết người... bốn vương lại sợ làm ô uế tay mình.”

Ngón tay thon dài mà tinh xảo của hắn chỉ vào Mộc Tây Dao: “Người tự mình kết thúc đi!”

Toàn trường ồ lên.

Thật kiêu ngạo! Tùy tiện nói một câu lại bắt người ta tự kết thúc, hắn cho hắn là ai?

Bỗng dưng, Mộc Tây Dao rũ mắt xuống, che giấu đi âm hàn trong đáy mắt, khi ngược mắt lên lần nữa, hắn cười quyền rũ, cả người như làn sóng lớn dao động, êm giọng cười nói: “Ài ư, cái này chỉ có thể xin lỗi, sở thích lớn nhất của ta chính là làm cho người khác ghê tởm, dù ta không đánh lại người, ta cũng muốn làm người mắc ói chết. Chính người nhìn đủ chứ.”

Nói xong, hắn liền xoay thất lưng, bộ dạng hết sức lảng lơ, còn quyền rũ hơn cả mỹ nhân chính hiệu, ánh mắt đầy quyền rũ của hắn khẽ lướt qua lô ghế sát vách: “Đừng trách ta không nhắc nhở người, ta chính là cao thủ nhất đẳng, người muốn giết ta, hỏi hắn một tiếng trước đi!”

“Ngu ngốc!” Nam tử áo xanh lạnh lùng phun hai chữ cho hắn, ánh mắt tàn nhẫn quét về Bá Hầu Trường Dã, ý chí chiến đấu âm ỉ này nằm

Bá Hầu Trường Dã thường thức kim châu trước ngực mình, cười đến vô cùng cao quý, ưu nhã, lại không che đậy phách lối: “Lại thêm một kẻ ô hợp! Bắt một vị vương giả ở tít trên cao như bốn vương nổi tiếng ngang hàng với đám ô hợp các người, đúng là nổi si nhục lớn nhất của bốn vương! Từ nay về sau, không còn Hạo Thiên bát công tử nữa, chỉ có Hoàng Kim Chiến Vương!”

Toàn bộ Phi Hoa Lâu, đột nhiên nổi lên bão táp. Con lốc đến rất đột ngột, từng vòng linh khí màu vàng chấn động, đem Bá Hầu Trường Dã bao vây ở bên trong, tỏa ra vòng tròn đồng tâm, hướng về Phi Hoa Lâu khuếch tán.

Dưới chân mọi người bắt đầu rung động...

Người này điên rồi! Hắn muốn phá hủy toàn bộ Phi Hoa Lâu ư?

“Bá Hầu Trường Dã, hôm nay mọi người đều có cùng mục đích đến đây, không bằng nghe Hoa gia chủ nói hết lời cũng không muộn...” Âm thanh ám áp mềm nhẹ từ gian phòng thứ nhất bay ra, kèm theo giọng nói của hắn chính là sức mạnh thánh khiết phát qua từng góc Phi Hoa Lâu, trên mặt mỗi người đều cảm thấy khoan khoái và dễ chịu như được dòng suối trong sạch rửa qua, con lốc trong lâu được vỗ về, dần yên tĩnh lại.

Mọi người đều khẽ rên thật dài, cảm thấy cả người dễ chịu hẳn, cả đám ngẩng đầu, nhìn thấy chủ nhân của âm thanh kia, đáy mắt tràn đầy sùng bái.

Giọng nói kia là...

Già Lam quay đầu, thấy Nạp Lan Tiêu Bạch đứng trước cửa sổ, đây thực lực thật sự của hắn sao? Hiện tại, nàng đã tin lời Phụng Thiên Dục nói, dựa vào thực lực của Nạp Lan Tiêu Bạch, cho dù là hai cao thủ linh tôn cũng không làm gì được hắn. Quả nhiên, nàng quá mức ngây thơ, lỗ mãng, cư nhiên lại liều mạng về cứu hắn.

“Đúng là không biết tự lượng sức mình mà.” Nàng cúi đầu tự giễu.

Nạp Lan Tiêu Bạch quay đầu sang, đôi mắt thuần khiết nhìn về phía của nàng, khiến nàng có ảo giác hắn đang nhìn nàng, nhưng nàng biết, hắn căn bản không nhìn thấy. Là do nàng suy nghĩ nhiều mà thôi.

Nạp Lan, nếu hắn cùng một gia tộc với nàng, như vậy có phải hắn cũng có quan hệ máu mủ với nàng?

Nhưng, có quan hệ máu mủ thì sao? Đừng quên, nàng là kẻ bị gia tộc vứt bỏ, bằng không vì sao cô lại trăm đắng nghìn cay đưa nàng đến Sở gia, giao nàng cho Sở phu nhân ở thành Lạc Xuyên chăm sóc?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Thánh khí, Sơn Hà Thụ

Mặc dù thật sự cùng một gia tộc, nàng cũng không thể pháp đoán được, nàng không thể phán đoán đối phương có thể uy hiếp tới mình hay không. Nàng lạnh lùng thu hồi tầm nhìn, coi như chính mình chưa từng quen biết người này.

“Nạp Lan Tiêu Bạch, trong số những người ở đây, chỉ có ngươi là miễn cưỡng được lọt vào mắt bản vương. Được, bản vương nể mặt ngươi, nghe xem hần có thể mang tới tin tức bản vương mong muốn hay không. Nếu như hần nói ra tin tức nhảm chán, bản vương không ngại phá hủy Phi Hoa Lâu này, đền bù khoảng thời gian bản vương bị hần làm lãng phí.”

Bá Hầu Trường Dã nhìn chăm chú về phía Nạp Lan Tiêu Bạch, đôi mắt nóng rực sáng kinh người, ánh mắt ấy lóe lên hưng phấn giống như nhìn thấy con mồi.

Hoa gia chủ điều chỉnh lại sắc mặt, cảm thấy sau lưng mình ướt đầm mồ hôi lạnh... Ông thần lớn, ông thần nhỏ hần vất vả mời tới, không dám đắc tội với bên nào hết. Ông nhìn về phía Nạp Lan Tiêu Bạch gật đầu cảm kích, nếu không phải hần cản trở, e là Phi Hoa Lâu của hần đã biến thành đồng đổ nát rồi, mặc dù đối phương không nhìn thấy động tác của mình, ông vẫn làm.

“Tại hạ cũng không thừa nước đục thả câu nữa, nói thẳng ra, lần này mời các vị công tử đến đây, chính là vì bảo khí trong truyền thuyết – Sơn Hà Thụ.

Ba chữ này vừa dứt, toàn trường liền nhắc lên một lần sóng.

“Thì ra là vì Sơn Hà Thụ, hèn gì Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trường Dã đều tới đây.” Phụng Thiên Dục làm như có chút suy nghĩ.

“Sơn Hà Thụ là cái gì?” Già Lam hiếu kỳ hỏi, không đợi Phụng Thiên Dục trả lời, Già Lam liền cảm nhận được Chiến Hoàng Bút có dao động, âm thanh kích động: “Sơn Hà Thụ cũng không phải là một quyển sách, càng không phải bí tịch võ công, nó là một quyển sách phòng ngự tất cả các lực công kích thánh khí... Hừ hừ, không ngờ nó cũng xuất thế, nếu như để cho ta thấy nó, ta nhất định phải cho nó đẹp mặt.”

Già Lam cảm thấy giọng nói của nó không đúng: “Nó là đối thủ một mất một còn của ngươi à?”

“Cũng coi như... không tính...” Chiến Hoàng Bút áp ứng nói: “Chỉ có thể nói, ta chính là vũ khí sắc bén nhất trong thiên hạ này, mà nó lại vừa vặn là vũ khí khó công phá nhất thiên hạ...”

Già Lam nghe xong liền hiểu, cái này không phải là xung đột mâu thuẫn và thuẫn sao? Một cái có thể chọc thủng tất cả thuẫn trong thiên hạ, một cái có thể kháng cự tất cả mâu thuẫn trong thiên hạ. Khi mâu thuẫn chống lại đối phương. Đến tận cùng là mâu thuẫn vỡ thuẫn hay là thuẫn chắn được mâu?

“Vậy nếu trên đời này, có người cùng lúc chiếm được các ngươi, sẽ thế nào?” Đột nhiên, Già Lam sinh ra một ý nghĩ hưng phấn, một tay nàng là Chiến Hoàng Bút sắc bén nhất trong thiên hạ, tay còn lại là Sơn Hà Thụ kiên cố nhất, chẳng phải nàng là thiên hạ vô địch sao?

Chiến Hoàng Bút nhìn rõ ý nghĩ của chủ nhân, thân bút run rẩy: “Chủ nhân, người đừng có vui vẻ quá sớm, cái tên Sơn Hà Thụ này không dễ bị thuần phục đâu. Hơn nữa, thực lực bây giờ của chủ nhân còn yếu kém, sợ là nó coi thường người... Nó chỉ nguyện ý khuất phục trước người mạnh, nhớ khi xưa chủ nhân của nó là một nhân vật truyền kì chi cảnh.”

Chiến Hoàng Bút có ý nói giảm nói tránh lắm rồi, nhưng Già Lam vẫn bị đã kích.

“Ta biết, hiện tại chuyện quan trọng nhất chính là bảo vệ mạng nhỏ, sau đó cố gắng luyện công, sớm muộn gì cũng có một ngày, nó sẽ phải khuất phục trước ta!” Già Lam nắm chắc quả đấm, ánh mắt kiên định đầy ý chí chiến đấu, quả đấm đấm mạnh vào bệ cửa sổ, kinh động đến hai người khác còn lại trong phòng.

“Ngươi đánh một quyền cũng vô dụng, Sơn Hà Thụ là bảo vật, ngay cả ta cũng không dám mơ ước, ngươi lại càng không có khả năng có được nó. Hiện thực một chút đi, người quái dị!” Lời nói lạnh nhạt của Phụng Thiên Dục đã kích Già Lam.

Già Lam quay đầu lại, trừng mắt lườm hần, cất giọng hỏi: “Đồng dạng là bát công tử, người ta thì khí thế mạnh mẽ, toàn trường khiếp sợ, sao lá gan của ngươi nhỏ quá vậy? Ngay cả thử cũng không dám thử, liền rút lui, ngươi xứng đáng làm con cháu Phụng gia à, xứng đáng đứng trong hàng ngũ Bát công tử sao? Ta thấy Bá Hầu Trường Dã nói không sai, trong mắt hần, các ngươi đều là chuột nhắt, đám ô hợp, căn bản không xứng cùng hần ngang hàng.”

Phụng Thiên Dục tức giận vỗ bàn, bước xa, vọt tới trước mặt Già Lam: “Nàng lập lại lần nữa đi?”

“Thật sự muốn ta nói lại sao?” Già Lam nhếch môi cười, nói.

“Nàng cứ nói đi.” Phụng Thiên Dục nổi giận nhìn nàng, lời nói sỉ nhục của nàng như vậy, thật là đánh sâu vào lòng tự tôn của hần.

“Được, ta nói.” Già Lam quay đầu, hướng ra ngoài cửa sổ nói lớn: “Phụng Nhị Thiếu nói, Sơn Hà Thụ, hần nhất định muốn có! Ai dám tranh với hần,

hắn diệt kẻ đó!”

Nói xong, nàng đặc ý nhìn Phụng Thiên Dục, mặt người nào đó tái mét nhìn ra cửa sổ. Chỉ thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung vào hắn, có sáng quắc, có kinh ngạc, có cảnh giác, có căm thù... Phụng Thiên Dục trở thành tiêu điểm của mọi người, tâm trạng của hắn có chút rối bời. Nhiều đối thủ mạnh như vậy, nhất là Bá Hầu Trường Dã và Nạp Lan Tiêu Bạch hai cao thủ đỉnh cấp, hắn làm sao dám tranh với bọn họ? Coi như hắn từng mơ ước có được Sơn Hà Thụ, nhưng hắn chưa bao giờ nói ra khỏi miệng. Cái này thì tốt rồi, hiện giờ mọi người đều cho rằng hắn muốn tranh đoạt Sơn Hà Thụ, tất nhiên hắn trở thành mục tiêu công kích của mọi người. Lời đã ra khỏi miệng, hắn không thể nói lại, nói rành hắn tuyệt đối không tranh giành với bọn họ, như vậy tự tôn của hắn đều đi quét rác hết đi.

Già Lam chết tiệt! Nàng cố ý hại hắn sao? Bây giờ, hắn đâm lao phải theo lao!

Già Lam không nhìn bộ dạng tức giận của hắn, vỗ vỗ vai hắn: “Muốn trở thành kẻ mạnh, đầu tiên phải có trái tim mạnh mẽ, nếu như mới bắt đầu liền lùi bước không dám thử, người vĩnh viễn chỉ có thể trở thành kẻ bình thường mà thôi.”

Về mặt Phụng Thiên Dục rung lên, lời nói của nàng quanh quẩn trong đầu hắn, muốn trở thành kẻ mạnh, đầu tiên phải có trái tim mạnh mẽ,... Có thể, nàng nói đúng.

“Tiểu Lam Lam, nàng nói thật hay! Hiếm khi nhị đệ hạ quyết tâm vùng lên, không còn làm con chuột nhắt nữa, hai chúng ta nhất định phải ủng hộ hắn. Ta quyết định từ hôm nay trở đi, chúng ta cứ đi theo nhị đệ, nhất định phải giúp nhị đệ lấy Sơn Hà Thụ.” Phụng Thiên Sách hít một hơi, cười vô văn lãng lờ.

Phụng Thiên Dục đứng hình tại chỗ, đột nhiên hắn có loại cảm xúc trong ngoài giằng co. Bắt đầu từ hôm nay, hắn không những phải đề phòng người bên ngoài đối phó hắn, còn phải đề phòng người bên cạnh hãm hại, hắn dễ dàng lắm sao? Chỉ dựa vào hai người bọn họ, một cục phẩm hoang đường, một xấu xí ngu ngốc, có thể giúp hắn cái gì?

“Bằng mấy kẻ ngu ngốc các ngươi mà cũng muốn chiếm Sơn Hà Thụ sao? Đừng có làm bọn vương cười rụng răng!” Bá Hầu Trường Dã khinh miệt khề liếc qua gian phòng của bọn họ, thậm chí không có kiên nhẫn dừng lại một giây, ngón tay hắn chỉ vào Hoa gia chủ: “Ngươi nói tiếp, Sơn Hà Thụ ở đâu?”

“Xin mọi người đừng gấp, nghe tại hạ nói từ từ...” Hoa gia chủ nói liên miên một hồi, thấy Bá Hầu Trường Dã híp mắt, vội nghẹn ngào nói ngắn gọn: “Thời gian trước, phu nhân của ta dẫn các luyện sự đến vách núi Vu Sơn hái thuốc, lúc vô tình phát hiện dấu vết xuất hiện của Sơn Hà Thụ, phu nhân vì tìm kiếm Sơn Hà Thụ, mất tích ở gần vách núi Vu Sơn, đến nay chưa tìm được. Tại hạ và con gái sốt ruột, con gái ta thề, ai có thể tìm được mẹ của nó, nó liền gả cho người đó.”

“Cho nên, tại hạ mới gửi thiệp mời các vị công tử đến đây, cộng thêm thảo luận việc lớn. Nếu các công tử có thể giúp tìm phu nhân về giúp tại hạ, không chỉ Sơn Hà Thụ thuộc về người đó, con gái và toàn bộ Hoa gia đều thuộc về người đó luôn.”

Hiện trường ồ lên, tìm được phu nhân lấy được Sơn Hà Thụ, còn có được thiên kim của Hoa gia, thậm chí toàn bộ Hoa gia đều là đồ cưới, có được hết, chuyện này tốt biết bao?

Phản lớn, mọi người đều bắt đầu rục rịch.

Bá Hầu Trường Dã cười lạnh: “Chỉ một Hoa gia, bọn vương không có hứng thú; về phần con gái gương, bọn vương càng không có hứng thú.”

Hoa gia chủ lau mồ hôi, người này thật kiêu ngạo quá mức rồi, lại không có biện pháp đối với hắn.

Bá Hầu Trường Dã nhanh chóng sai bảo ông: “Nhanh đi tìm người, dẫn bọn vương đến vị trí của Sơn Hà Thụ, Sơn Hà Thụ là của bọn vương, bất cứ ai muốn đoạt nó với bọn vương, đều đáng chết vạn lần!”

“Ồi dào! Chó điên đều thích tới chỗ có phân, người nói Sơn Hà Thụ là của người, nó sẽ là của người sao? Mọi người đều có bản lĩnh của mình, ai lấy được thì của người đó.” Mộc Tây Dao lên tiếng, toàn bộ Phi Hoa Lâu chỉ có một mình hắn là lớn mật dám nói như vậy với Bá Hầu Trường Dã.

“Ca ca, ta nói không sai chứ?” Hắn không quên nhắc bia đỡ đạn của mình lên.

“Ngu ngốc!” Mộc Tây Lâm theo thói quen phun ra một câu, lạnh lùng trừng Bá Hầu Trường Dã, tư thế chiến đấu tùy thời có thể xông lên.

Mộc Tây Dao dường như cũng đã quen với câu mắng ‘ngu ngốc’ của anh trai rồi, hồn nhiên không hề để ý, vừa giảo tác, vừa uốn éo người.

Mất lạnh sắc lèm của Bá Hầu Trường Dã liếc qua, âm thanh dịu dàng của Nạp Lan Tiêu Bạch vang lên lần nữa, giống như trấn an mọi người: “Nếu như Hoa gia chủ đã nói rõ ràng, cứ như vậy đi, ai lấy được Sơn Hà Thụ thì của người đó.”

Một câu thành công đem lực chú ý của Bá Hầu Trường Dã dời sang, Bá Hầu Trường Dã hăng hái nhìn hắn, cuồng ngạo nói: “Nạp Lan Tiêu Bạch, trong mắt bọn vương, chỉ có ngươi là miễn cưỡng xứng đáng làm đối thủ của bọn vương. Vậy đi, hẹn gặp lại ở vách núi Vu Sơn.”

Hắn đột nhiên nhảy ra khỏi cửa sổ, nháy mắt liền đến bên cạnh Hoa gia chủ, hắn vươn tay chớp tới, đem Hoa gia chủ kéo tới bên cạnh: “Ngươi phải theo bọn vương một chuyến đi!”

Trong Phi Hoa Lâu, ánh sáng vàng bắn ra bốn phía, tiếng sư tử rống liên tục, một chiếc chiến xa vàng chói lọi xuất hiện, Bá Hầu Trường Dã mang theo Hoa gia chủ, nhảy lên chiến xa, chiến xa nhanh như gió xông ra phía cửa ra vào.

Chiều rộng của cửa lớn làm sao có thể so với chiều rộng của chiến xa. Nhưng, trong mắt bốn con sư tử vàng cửa lớn kia chẳng khác nào gỗ mục, tăng tốc đùng vào, chiến xa nghiêng ngang mà đi...

Thoáng chốc, Phi Hoa Lâu chấn động lung lay, dưới xung động to lớn, ít nhất một ít tòa lâu có dấu hiệu muốn sập.

Khách mời tránh né, kêu la.

Đúng là kẻ điên!

Hoàn toàn là vua phá hoại!

“Cứu ta!”

“Gia chủ! Mau buông gia chủ ra!”

...

Hiện trường nát bét.

“Nhị đệ, chúng ta mau dọn dẹp, nhanh chóng lên đường.” Phụng Thiên Sách đứng lên nói.

Phụng Thiên Dục nhìn hai người trong phòng, cảm thấy rất vô lực, hẳn tuyệt đối không tin bọn họ giúp hắn được cái gì, không làm vướn chân hắn là may lắm rồi.

Ngay sau đó lại nghe Phụng Thiên Sách nói: “Không được, bây giờ không thể đi, chúng ta muốn đi tới vách núi Vu Sơn, đến lúc đó phải leo núi không ít, ta phải về phủ thành chủ, đổi một bộ quần áo phù hợp cho việc leo núi mới được... Ừ, phải đổi giày nữa, đôi giày này mới, dễ trượt... Còn kiểu tóc, buộc sao mới tốt nhỉ, hai là buộc một nửa...”

Người nào đó phiền não và xoắn xuýt đủ thứ chuyện.

Phụng Thiên Dục đen mặt, quả nhiên, hắn dự đoán không sai mà, tên này tuyệt đối là vật kéo chân hắn!

Già Lam cũng không biết nói gì nữa, nàng rất muốn làm bộ như không quen hắn! Hiện tại là lúc nào rồi, còn lo cho quần áo, giày? Còn có kiểu tóc liên quan cái lông gì tới chuyện leo núi?

Ba người vừa ra khỏi lỗ ghế của mình liền đụng phải anh em Mộc Tây Dao, chỉ thấy ánh mắt Mộc Tây Dao sáng lên giống như phát hiện ra bảo vật, hai mắt lóe lóe, giơ hai tay, giống như bướm bướm nhào tới.

Già Lam theo bản năng trốn ra sau lưng Phụng Thiên Sách, Phụng Thiên Dục thì lui sang một bên, chỉ có Phụng Thiên Sách ung dung đứng tại chỗ, không sợ chết, không hoảng loạn.

“Phụng Thiệu! Người ta nhớ muốn chết luôn hà!” Mộc Tây Dao ôm cánh tay Phụng Thiên Sách, vòng eo uốn éo, giọng điệu làm nũng, khiến Già Lam có cảm giác rơi vào hầm băng, rất lạnh nha!

“Mộc công tử, mặc dù người rất đẹp, nhưng giới tính của ta rất bình thường. Người còn dám đụng vào quần áo của ta, ta không dám cam đoan là ta phé đi cánh tay của người hay là mạng nhỏ của người đâu.” Phụng Thiên Sách liếc hắn, cười tủm tỉm.

Mộc Tây Dao không muốn buông ra, nhưng vẫn như cũ theo sát hắn, dịu dàng nói: “Phụng Thiệu, đừng lạnh nhạt như vậy mà! Người ta vừa gặp đã yêu người rồi, đời này nhất định ở cùng người. Ca ca cũng đã đồng ý, ca ca, ca nói đúng không?”

Câu nào của hắn cũng không quên kéo theo anh trai xuống nước, Mộc Tây Lâm xui xẻo đầy bi thương liếc hắn, miệng vẫn nói câu quen thuộc ‘ngu ngốc’, nhưng mà ánh mắt nhìn Phụng Thiên Sách lại có thêm vài phần nóng bỏng!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Già Lam tấn chức!

Huỳnh đệ nhà Mộc Tây Dao sùng bái mù quáng với đại ca mình như vậy khiến Phụng Thiên Dục rất khó hiểu.

Bản về võ công, hẳn là thiên tài được Phụng gia công nhận, võ công mèo quào của đại ca làm sao so với hắn. Bản về nhân phẩm, đại ca làm nhiều việc hoang đường đến cực điểm như vậy, thường xuyên đem Phụng gia ra làm trò cười cho thiên hạ, còn hắn là niềm kiêu ngạo của Phụng gia. Mặc kệ là

Phượng gia hay là người ngoài đều khen hấn. . .

Hấn có nhiều ưu thế hơn đại ca, nhưng hai huynh đệ Mộc Tây Dao đều không vừa mắt người khác, cho dù là bọn người Hoàng Kim Chiến Vương cũng không vừa mắt bọn họ, nhưng đại ca nói gì bọn hấn nghe nấy, một lòng đi theo hấn, nâng bốc đại ca lên làm lão đại, thái độ không bình thường. Trong lòng hấn rất khó chịu, càng nghĩ càng không hiểu.

“Tiểu Lam Lam, chúng ta đi thôi.”

Đột nhiên, Phượng Thiên Sách xoay người, nắm tay Già Lam, muốn chạy xuống lầu. Động tác này giống như mồi lửa, khiến vẻ mặt Mộc Tây Dao khó tiếp thu, lan hoa chỉ đuổi về phía trước một cái, chỉ vào hai người đang nắm tay, hấn ém cổ họng, the thé nói: “Nàng ta là ai? Phượng Thiếu, vì sao ngươi nắm tay nàng?”

Hấn hỏi Phượng Thiên Sách, hai mắt lại nhìn chăm chăm Già Lam, lòng ghen tỵ thiêu đốt như ngọn lửa trong đáy mắt.

Già Lam thân nhiên nhìn hấn, cũng học bộ dạng vượn lan hoa chỉ chỉ vào hấn: “Ngươi đoán.”

Phượng Thiên Sách nhọt nhọt câu môi, nụ cười trong sạch khó diễn tả thành lời.

Cả người Mộc Tây Dao run run, tức giận không nhẹ, lan hoa chỉ lắc lư: “Ngươi...đồ xấu xí, ngươi có tư cách gì đứng bên cạnh Phượng Thiếu?”

Già Lam cúi đầu cười, không chút nào tỏ ra yếu thế lắc eo, nói: “Mặc dù ta xấu thật, nhưng ít nhất ta cũng là phụ nữ bình thường, dựa vào điểm này, ta mạnh hơn ngươi rất nhiều!” Nói xong, nàng đi theo Phượng Thiên Sách xuống lầu.

Mộc Tây Dao giống như bị sét đánh, tức giận đến mặt mày vặn vẹo: “Ca, ngươi xem, có người bắt nạt ta.”

Lần này, Mộc Tây Dao trực tiếp đi lướt qua người hấn, lạnh lùng đi xuống lầu, ngay cả một câu ‘ngu ngốc’ cũng lười nói. (Ngữ: thật ra...ta từng đọc lướt...cứ ngỡ Mộc Tây Dao là nữ giả nam *lấy khăn lau ghèn* aiz mắt kém rồi)

Âm thanh nũng nịu khiến người ta chịu không nổi của Mộc Tây Dao truyền tới phía sau lưng người đằng trước: “Phượng Thiếu, Phượng Phượng, Sách Sách, chờ người taaaa~”

Đoàn người rời đi, phía cuối hành lang, một bóng dáng màu lam lặng lẽ cô lập, dung nhan trịch thiên như phủ một làn khói nhẹ, giống như mộng ảo, khiến người ta khó nắm bắt.

Trên đường nhỏ vách núi Vu Sơn, một chiếc xe ngựa hoa lệ chậm chậm đi tới. Lái xe ngựa là một người mặc đồ xanh, vóc dáng mạnh khỏe, vẻ mặt lạnh lùng Mộc Tây Lâm

Trong xe ngựa có bốn người, Phượng Thiên Sách và Mộc Tây Dao ngồi đối diện nhau chơi cờ, Già Lam thì yên tĩnh ngồi một bên, tranh thủ thời gian luyện công.

Trong bốn người, tâm trạng hậm hực nhất không ai ngoài Phượng Thiên Dục, hấn buồn bực nhìn ba người trong xe ngựa, nhìn bộ dạng ăn không ngồi rồi của bọn họ, nào có tâm tình sốt ruột đi tranh đoạt Sơn Hà Thư?

Dựa theo tốc độ của bọn họ, chờ khi bọn họ tới vách núi Vu Sơn, e là Bá Hầu Trường Dã đã lấy Sơn Hà Thư đem về Kim Lôi Quốc rồi. Bọn họ coi như đi một chuyến công cốc, thuận tiện là đi leo núi du ngoạn.

So với tâm tình nóng nảy của hấn, ba người này bình tĩnh rất nhiều. Mộc Tây Dao vừa hạ cờ xuống, vừa liếc Già Lam đang ngồi bên cạnh luyện công, giọng nói the thé tức giận nói: “Chỉ mới là Linh giả cấp ba, hơn nữa còn là xấu nữ, có một chút thực lực cũng dám theo chân bọn ta đến vách núi Vu Sơn, cần bản là chịu chết. Phượng Thiếu, tại sao ngươi lại đi cùng loại người có đẳng cấp thấp kém như vậy? Không phải vô duyên vô cớ hạ thấp giá trị của mình sao?”

Phượng Thiên Sách cười nhạt: “Ngươi không cảm thấy Già Lam rất thú vị sao?”

“Thú vị? Nhìn là muốn nôn rồi! Bộ dạng xấu xí không phải lỗi của nàng ta, nhưng ra ngoài dọa người là nàng ta sai. Phượng Thiếu, chúng ta đừng dẫn nàng ta đi theo, hai người chúng ta cùng đi, song kiếm hợp bích, nhất định chiến thắng tất cả các cao thủ, lấy được Sơn Hà Thư. Đến lúc đó, Sơn Hà Thư là của ngươi, ta cái gì cũng không cần, có được không?”

Mộc Tây Dao một lòng đưa ra biện pháp bỏ rơi Già Lam, để được ở chung một chỗ với Phượng Thiên Sách. Lời nói ác độc truyền vào tai Già Lam, lại không chút ảnh hưởng đến nàng. Nàng hoàn toàn không nghe, tập trung tu luyện.

Lần trước ở thành Lạc Xuyên, đánh lời dài, nàng có khế ước với Thiên Cân Như Ý Châm, lúc lập khế ước, đương nhiên có được sức mạnh của Thiên Cân Như Ý Châm, sức mạnh này vẫn ở trong cơ thể nàng. Nàng không có thời gian luyện hóa nó, hiện tại nhân cơ hội này, nàng đem lực lượng đó luyện hóa, nhanh chóng nâng cao năng lực của mình, để dễ dàng ứng phó khi chiến đấu.

Mộc Tây Dao cùng Phượng Thiên Sách tiếp tục đánh cờ. Đột ngột, linh khí trong buồng xe chấn động, cuộn cuộn lưu chuyển, khiến mấy quân cờ trên bàn cờ cũng lơ lửng theo.

Ba người Mộc Tây Dao, Phượng Thiên Sách, Phượng Thiên Dục đồng loạt quay sang nhìn Già Lam, chỉ thấy trên mặt nàng có ánh sáng màu lam, đó là

dấu hiệu tấn chức!

Biểu tình khinh thường trên mặt Mộc Tây Dao từ từ thay đổi, cảm nhỏ rơi xuống đất: “Trung phẩm cấp ba, ... thượng phẩm cấp ba... mợ nó, vẫn còn tấn chức?” Hắn không nhận được chửi tục.

Tốc độ tấn chức của người này cũng nhanh quá nhỉ? Đúng là quái thai!

Mộc Tây Lâm đang lái xe ngựa cũng nhận ra sự khác thường trong xe ngựa, kinh ngạc quay đầu, lộ ra vẻ mặt sùng sốt.

Già Lam chậm rãi luyện hóa nguồn lực lượng kia, khi tấn chức đến tột đỉnh thượng phẩm cấp ba, đột nhiên cảm thấy trong bụng có chuỗi khí chuyển động. Sắc mặt của nàng càng ngày càng đỏ, giống như đang chịu đựng cái gì đó, rất thống khổ và xoắn xuýt.

Phượng Thiên Dục chậm rãi thu hồi về mặt kinh ngạc, cười nhạt: “Không phải là người xấu xí bị tẩu hỏa nhập ma chứ?”

Mộc Tây Dao tiếp lời của hắn: “Ta thấy phần lớn là như thế rồi, làm sao có người tấn chức nhanh như vậy?”

Hắn vừa dứt lời, chợt nghe một tiếng ‘phốc..’ Buồn bực! Mùi hôi thối tràn ngập trong xe ngựa, Phượng Thiên Dục và Mộc Tây Dao đồng loạt bịt mũi, tức giận nhìn về phía Già Lam, chỉ thấy linh khí màu lam trên người nàng kèm theo một tiếng ‘phốc...’ Bỗng nhiên, toàn bộ buồng xe ngựa đều là linh khí của nàng.

Linh sư cấp bốn!

Nàng lại tấn chức!

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, nàng từ linh sư cấp ba hạ phẩm tấn chức lên linh sư cấp bốn hạ phẩm. Trọn một cái cấp bậc, chuyện này quá sốc rồi! Nàng là quái thái gì vậy? Sao có thể tấn chức nhanh như vậy?

Nhưng, hiện tại bọn họ không có thời gian đi tìm tòi nghiên cứu chuyện này, Mộc Tây Dao và Phượng Thiên Dục dùng sức bịt mũi, chạy ra khỏi thùng xe.

“Thúi hoắc! Không ngờ nàng ta dám thả rắm trước mặt chúng ta! Thật là thiếu đạo đức! Người xấu xí! Người xấu xí thúi hoắc!”

Mộc Tây Dao vừa che mũi vừa oán giận, vừa chạy ra khỏi thùng xe, cố gắng hít thở không khí trong lành.

Mặt Già Lam hơi ửng hồng, tuy rằng có chút xấu hổ nhưng cũng không phải nàng cố ý. Hết sức bình tĩnh nói: “Tấn chức nhanh quá, không nhận được!”

Bên trong buồng xe, chỉ có một mình Phượng Thiên Sách vô cùng bình tĩnh ngồi chỗ cũ, chậm rãi đem quần cò sắp xếp lại, nhưng trên khóe môi vẫn mang nụ cười trêu tức.

Già Lam ừ ừ đẩy cửa sổ xe ra, cố gắng xem nhẹ nụ cười của hắn, hít thở từng ngụm không khí mới mẻ.

Cái rắm này đúng là thối muốn chết! Ngay cả nàng cũng chịu không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Gặp lại bạn thân

Xe ngựa chạy một đoạn đường, đột nhiên dừng lại, phía trước có tiếng đánh nhau.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Già Lam nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy hai nhóm người đang đánh nhau dữ dội.

Dù loại thuộc tính linh thuật, nở rộ sáng rực trên bầu trời, còn tia sáng bạc của kiếm trong tay nhóm Kiếm sư, đánh nhau thật dữ dội.

Rất nhanh, Già Lam nhìn thấy mấy bóng dáng quen thuộc, Triệu Nhã Nhi, Sở Viêm Chiêu, Mục Tư Viễn, còn có Tống Thiên Nhi... Tại sao Tống Thiên Nhi lại ở đây?

Lòng Già Lam khẽ động, từ lúc ở trên lôi đài chia tay nhau, nàng bị Phượng Thiên Sách dẫn đi khỏi thành Lạc Xuyên. Lúc đó, Tống Thiên Nhi ra sao, nàng cũng quên mất không hỏi, lần này nhìn thấy Thiên Nhi, tâm tình nàng rất vui sướng.

Thấy đồng bạn của mình gặp nguy hiểm, nàng không chút do dự bước xuống xe.

Mộc Tây Dao xoắn tóc trên đầu vai mình, nhìn nàng cười lạnh: “Ngươi muốn làm gì? Muốn tìm chết hả? Hai người kia là cao thủ linh tôn đó, chỉ dựa vào một chút võ mềo này của ngươi, hừ, chưa có đi qua đã bị bọn họ đập một phát chết tươi rồi.”

“Cám ơn Mộc công tử quan tâm, ta nhất định sẽ bình an trở về.” Già Lam nhìn về phía hắc nữ cười.

“Ai quan tâm ngươi? Đừng có tự mình đa tình?” Mộc Tây Dao khinh thường trợn mắt liếc nàng.

Già Lam không có để ý tới hắc, bước nhanh về hướng đang đánh nhau kia. Nàng không tùy tiện xông vào, nàng tự biết thân biết phận, nàng không có tự tin đánh thắng hai cao thủ linh tôn.

Đợi tới khi nhìn lên, về số người đôi bên chênh lệch khá xa, một bên hai người, một bên gần mười người. Mười người này toàn bộ là học sinh của Học Viện Thiên Dực, mặc dù đông người nhưng thực lực kém xa đối phương rất nhiều. Đúng như Mộc Tây Dao nói, hai người kia chính là hai vị cao thủ linh tôn, thực lực không hề tầm thường.

Tuy rằng nàng chỉ nhìn thấy bóng lưng của hai người kia, nhưng sức mạnh trong từng chiêu thức đánh ra đủ để gạt bỏ mười mấy người.

Vừa lúc, linh khí thuộc tính thủy ngưng tụ thành một thanh băng kiếm, xuyên qua không khí, đánh về phía Tổng Thiên Nhi. Tổng Thiên Nhi nhanh chóng tránh ra, phía sau nàng ta là một cây cổ thụ trăm năm, ngăn lại đường lui của nàng ta. Như vậy, thanh băng kiếm kia nhất định đâm vào tim nàng ta, kết quả chỉ có đường chết.

Con ngươi Già Lam thất lại, lấy Thiên Cân Như Ý Châm ra: “Đi, phá nó!”

Trên bầu trời, góï ngọc bay vút tới, càng bay càng lớn, chỉ nghe ‘oanh’ một tiếng, băng kiếm lệch hướng bay vòng qua thân cây cổ thụ, bay vút vào bụi cỏ.

Tổng Thiên Nhi thấy cái góï ngọc to đùng dừng trước chân nàng ta, nàng ta sững sờ, sau đó xoay người nhìn về phía chủ nhân của góï ngọc, ngạc nhiên kêu lên: “Già Lam, Thì ra ngươi cứu ta!”

Tổng Thiên Nhi cười híp mắt, hai gò má ửng hồng, đáng yêu chết người.

Già Lam nhìn nàng ta nói: “Thiên Nhi, ngươi cũng được học viện Thiên Dực chọn hả?”

Tổng Thiên Nhi gật đầu liên tục: “Phải, chúng ta giành được ngôi vị quán quân, có tư cách cùng nhau vào học viện Thiên Dực, cái này đều nhờ ngươi! Nếu không có ngươi, có lẽ ta bị cha ép thành thân rồi.”

Già Lam mỉm cười, rất nhanh dời lực chú ý sang cuộc chiến: “Bọn họ là ai? Sao các ngươi lại đánh nhau?”

Tổng Thiên Nhi nói: “Phó viện trưởng dẫn bọn ta đi rèn luyện, ai ngờ, giữa đường lại đụng phải hai người này, bọn họ không cho bọn ta tiến vào vùng đất trước mặt, nên đánh nhau thôi.”

“Hai người này đúng là đạo quá rồi!” Già Lam nhìn hai gã cao thủ linh tôn, vừa lúc một trong số hai người quay đầu, nhìn thấy Già Lam, bốn mắt nhìn nhau, hai bên đồng thời nhận ra đối phương, sắc mặt đều biến đổi.

“Là ngươi!”

“Là ngươi!”

Già Lam nhận ra, người này chính là một trong hai cao thủ linh tôn ám sát Nạp Lan Tiêu Bạch.

Tiêu rồi, lúc trước nàng dùng sự phụ hù dọa bọn họ, mới có thể chạy trốn được, lần này oan gia ngõ hẹp, đoán chừng bọn họ sẽ ra tay với nàng.

Cao thủ linh tôn nhận ra nàng, ánh mắt hắc u ám xuống, đáy mắt có vòng xoáy: “Đại ca, mau nhìn kia, là con nhỏ xấu xí trong rừng trúc!”

Cao thủ linh tôn vẫn còn đang đánh nhau ác liệt với nhóm người Học viện Thiên Dực cũng nhanh chóng rút khỏi trận đánh, hai người tập trung nhìn vào Già Lam.

“Là ngươi! Lần trước may mắn để ngươi chạy thoát, bây giờ lại tự mình đưa lên tới cửa, ngươi đừng hòng chạy trốn.” Vị cao thủ linh tôn lớn tuổi nói.

Già Lam im lặng một hồi, đột nhiên quay đầu chỉ vào chiếc xe ngựa: “Không chỉ có ta, còn có Phụng Nhị Thiếu cùng bỏ trốn với ta cũng đến, các ngươi có muốn đem hai người bọn ta xử luôn một lần không hả?”

Phụng Thiên Dực ngồi trong xe ngựa giật run cả người, quá ghê tởm! Sao hắc luôn xui xẻo như vậy? Vì sao mỗi lần nàng gặp chuyện xúi quẩy, người bị lôi xuống nước luôn luôn là hắc?!

Thật ra, cái này cũng không thể trách Già Lam, hai cao thủ linh tôn này quá mức mạnh mẽ, Già Lam căn bản không có biện pháp đối phó, nàng làm như vậy cũng chỉ vì dụ dỗ hai cao thủ khác trên xe xuống mà thôi. Theo quan sát của nàng, anh em nhà Mộc Tây Dao có thực lực không tầm thường, hai người cùng ra tay đối phó với hai cao thủ linh tôn, chắc là phần thắng nhiều hơn!

“Nhị đệ! Ngươi cùng Tiểu Lam Lam bỏ trốn khi nào vậy?” Phượng Thiên Sách nhàn nhạt cười, nhìn về phía Phượng Thiên Dục.

Trái tim nhỏ bé của Phượng Thiên Dục run lên, vì sao đại ca dùng ánh mắt sắc bén đó nhìn hắn? Giống như là đang nhìn tên gian phu đội mũ xanh cho huynh ấy thế? (*mũ xanh: bị vợ cắm sừng)

“Đại ca, đừng nghe nàng ấy nói tầm bậy, căn bản không có chuyện đó.” Hắn giải thích.

Mộc Tây Dao nghe Già Lam nói thế liền vô cùng hứng thú, hướng Phượng Thiên Dục đá lông nheo: “Nhị Thiếu, thì ra các ngươi là một đôi, ta hiểu rồi, ta sẽ tác hợp cho các ngươi.” Nói dứt lời, hắn liền bay ra khỏi xe ngựa.

Phượng Thiên Dục đột nhiên có cảm xúc nghẹn ngào: Hắn nhảy sông Hoàng Hà cũng không sạch!

Này là chuyện gì? Hắn biết cái gì? Căn bản là không thể nào, có được hay không?

Ai ngờ, Phượng Thiên Sách ngồi cạnh hắn đột nhiên nói: “Nhị đệ, nếu ngươi muốn bỏ trốn với Tiểu Lam Lam, ít nhất cũng phải nói cho đại ca biết một tiếng chứ, không hỏi mà làm, thật là không lễ phép.”

Phượng Thiên Sách nói chuyện rất đứng đắn, Phượng Thiên Dục ngẩn ngàng trong gió lạnh, âm thầm suy nghĩ: Đại ca thật sự tức giận hay cố tình trêu chọc hắn?

Trong cuộc chiến, học viện Thiên Dục và hai cao thủ linh tôn kéo giãn khoảng cách ra, bản thân ai về phe đó. Mộc Tây Dao phi thân bay vào giữa trận chiến, về mặt cao ngạo nhìn hai cao thủ linh tôn nói: “Các ngươi biết ta không?”

Hai cao thủ linh tôn liếc nhìn nhau, vị cao thủ linh tôn lớn tuổi nhất nói: “Mộc nhị thiếu gia của Tuyết Mộng Quốc, một trong số tám công tử của Bát Hạo Thiên, Mộc Tây Dao. Ta đương nhiên nhận ra ngươi.”

Lúc này, Già Lam mới biết, thì ra anh em Mộc Tây Dao đến từ Tuyết Mộng QUỐC, không biết thực lực của hắn ra sao, có thể lấy một địch hai, đánh thắng hai vị cao thủ linh tôn không?

Mộc Tây Dao cười cực kì tao nhã, lan hoa chi vênh lên: “Biết là tốt, vậy các ngươi có thể chết rồi.”

Hai linh tôn cao thủ không khỏi nổi giận: “Ngông cuồng! Mộc Tây Dao, ngươi cho là dựa vào năng lực của một mình ngươi thì có thể chiến thắng bọn ta?”

“Đối phó với các ngươi, một mình ta là đủ rồi.” Mộc Tây Dao tao nhã vờn tay, căn bản không để hai người vào mắt.

Thái độ của hắn dĩ nhiên chọc giận hai vị linh tôn cao thủ rồi, lòng bàn tay họ ngưng tụ linh khí, muốn đánh về phía hắn.

Mộc Tây Dao vô cùng ung dung, không nhanh không chậm, thậm chí không có nhìn họ dù là nửa con mắt.

Cảm nhận được khí phách từ trên người hai cao thủ linh tôn phóng ra, Già Lam và học sinh Học Viện Thiên Dục nhanh chóng lùi ra phía sau.

Trong đám đông, Sở Chiêu Viêm liếc nhìn qua phía Già Lam, trong lòng không khỏi buồn bực. Ngày xưa, Già Lam vì muốn trở thành thư đồng của y, nàng không tiếc lên võ đài đấu võ. Bây giờ, ở trong mắt nàng, y giống như là không khí, bị nàng phớt lờ. Người ở bên cạnh nàng một người so với một người càng xuất sắc, bản thân y so với bọn họ càng so càng kém một mảng xa, loại tâm tình này khiến y rất âm ỉ, có loại cảm giác từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục.

Già Lam cảm nhận được tầm mắt của y, thân nhiên liếc qua hắn một cái, rất nhanh liền thu hồi, đúng là hoa lệ bị coi thường.

Mục Tư Viễn thấy vẻ mặt âm tình bất định của Sở Chiêu Viêm, không khỏi an ủi: “Viêm Chiêu, nghĩ thông suốt một chút đi, không phải ngươi đã nói sao? Nàng ta đang cố giả vờ tha để bắt, muốn hấp dẫn sự chú ý của ngươi, sớm muộn gì nàng ta cũng sẽ dán lên người ngươi nữa thôi.” (Tịch Ngự: ta thấy MTV vs SCV là 1 đôi tình nhân :v cái gì MTV cũng nghĩ cho SCV)

Hắn không khuyên thì thôi, vừa khuyên mặt Sở Chiêu Viêm càng thêm thú, hung hăng lườm hắn. Đêm tầm nhìn dời sang giữa chiến trường.

Rừng cây bốn phía đột nhiên giống như có linh hồn, Khách khách Khách khách... Muôn vạn cây uốn lượn, đan xéo trước mặt hai vị cao thủ linh tôn, tạo thành một cái kết giới hình tổ chim!

“Nhị đệ, cẩn thận, đây là chiến kỹ thuộc tính mộc thừa truyền của Mộc gia.”

Hai người âm thầm kinh hãi, lúc này bản thân bọn họ bị vây trong chiến trường, xung quanh đều là rừng cây xum xuê, vừa vặn khiến Mộc Tây Dao chiếm ưu thế về linh thuật mộc, rừng cây bốn phía chịu sự thao túng của hắn bắt đầu công kích.

Hai người kia tu luyện thuộc tính thủy, thông thường thì trong ngũ hành, linh thuật thủy rất khan hiếm, bọn họ có thể tu luyện được, liền trở thành niềm kiêu ngạo của bọn họ. Thế mà bây giờ, bọn họ lại mất ưu thế, muốn phá giải linh thuật mộc, chỉ có cách tiến công!

“Chiến kỹ linh thuật mộc thuộc cấp cao đẳng... Không ngờ Mộc Tây Dao lại có thực lực mạnh mẽ như vậy.” Sở Chiêu Viêm bình luận một cách khách

quan.

“Có thể được liệt vào danh sách Bát công tử Hạo Thiên, đương nhiên không phải nhân vật tầm thường rồi!” Già Lam nói.

Nàng nhìn kết giới tổ chim, càng ngày càng chặt chẽ, càng ngày càng chặt, gần như đem hai vị cao thủ linh tôn bao vây trong đó, đáy mắt nàng hiện lên ánh sáng cực nóng, càng ngày càng mãnh liệt.

Mộc Tây Dao ung dung điều khiển chiến kí linh thuật mộc, kết giới dần dần nhỏ lại, cành cây dày đặt vươn vù, đem hai vị cao thủ linh tôn nhốt trong đó.

Đột nhiên, có hai chỗ trên kết giới nhô ra, lộ ra hai băng kiếm. Hai cao thủ linh tôn dùng tay ngưng tụ linh thuật thủy thành băng kiếm, cực kì sắc bén, phá bỏ kết giới.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Mộc Tây Dao vs Hoàng Kim Chiến Vương!

“Muốn phá kết giới... Không dễ như vậy đâu!”

Mắt Mộc Tây Dao hiện lên tia sáng lạnh, hai tay của hắn nhanh chóng biến ảo kết giới.

Chỉ một thoáng, cuồng phong đột ngột.

Linh khí chung quanh hắn giống như muốn bùng phát. Quần áo màu tím tùy ý bay lượn, tóc đen như mực như cuồng múa trong gió. Giờ phút này, Mộc Tây Dao hết sức uy phong, trong khí chất âm nhu mang theo hơi thở người lạ chớ gần, đâu còn khí chất nũng nịu của tiểu thụ.

Kèm theo sức mạnh của hắn, các cành cây lớn nhỏ đều di chuyển, tựa như con rắn bò khắp nơi.

Đột nhiên, hơn mười cành cây cuối cùng đồng loạt bắn ra, trong ngoài kết giới tạo nên một kết giới khác. Kết giới mới vừa tạo xong, những nhánh cây còn lại tiếp tục di chuyển một cách điên cuồng, chỉ nghe tiếng cành cây va chạm khanh khách, bên ngoài lại tạo thêm một kết giới... Lặp lại nhiều lần, kết giới trong kết giới, sinh ra chấn động, hoàn toàn cắt đứt ý tưởng đột phá vòng vây của hai gã cao thủ linh tôn.

Đến cuối cùng, giữa cánh rừng, chính thức tạo thành một tổ chim lớn. Kích thước rộng lớn. Đủ để người ta khiếp sợ.

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn tổ chim cao lớn trước mặt, không khỏi sợ ngây người. Chiến kĩ sáng tạo như vậy, thật làm người ta hâm mộ!

Mộc Tây Dao không hổ danh là một trong bát công tử Hạo Thiên, thật sự tài giỏi.

Hai cao thủ linh tôn vừa phá được một kết giới, trước mắt lại có một kết giới khác, giống như không có điểm dừng, không khí xung quanh dần dần loãng đi mỗi khi tăng thêm một vòng kết giới, hô hấp của hai người dần trở nên khó khăn, sắp hít thở không thông.

“Mộc Tây Dao, mau thả chúng ta ra!”

“Mộc Tây Dao, ngươi có biết chủ nhân của ta là ai không? Hắn tuyệt đối là nhân vật mà ngươi không đụng nổi!”

Âm thanh gào thét của hai anh em cao thủ linh tôn từ trong kết giới truyền ra.

Mộc Tây Dao phi thân bay lên trên kết giới, ngồi dựa vào đó, vạt áo mở rộng lộ ra da thịt trắng nõn như ngọc, ánh mắt mê người, dáng vẻ lười biếng, đúng là đẹp trai chết người!

Mộc Tây Dao cười hết sức âm hiểm: “Ta biết chủ nhân của các ngươi làm gì? Ta không sợ trời không sợ đất, thấy kẻ nào nhìn ngửa mắt thì cứ chém, các ngươi có thể làm gì ta?”

Hắn mắt đảo sang nơi khác, vừa chơi đùa sợi tóc rơi trên đầu vai, vươn lan hoa chỉ về Già Lam: “Ta giúp ngươi là vì thấy ngươi và Phượng Nhị Thiểu thật lòng yêu nhau, hiện tại ta cho phép các ngươi kết hợp, các ngươi có thể bỏ trốn, càng xa càng tốt!”

Tóm lại, mục đích của hắn chỉ vì để Già Lam rời xa tầm mắt của Phượng Thiên Sách, như vậy hắn có thể loại bỏ cảm giác tranh giành tình cảm.

Đối với sự ủng hộ chính nghĩa giúp người yêu nhau thành đôi, Già Lam rất là dở khóc dở cười.

Tâm trạng của Phượng Thiên Dục cũng không tốt hơn bao nhiêu, muốn hắn bỏ trốn với người xấu xí kia, thà rằng hắn đập đầu vô tường chết quách cho xong.

Lúc này, trên bầu trời xuất hiện một luồng ánh sáng vàng, Mộc Tây Dao cảnh giác xoay người, từ trên kết giới nhảy xuống phía sau, ‘ầm’ một tiếng, ánh sáng vàng bỏ kết giới ra!

Vô số cành cây nổ tung răng rắc, mỗi nhánh cây bị nổ tung thành từng đoạn ngắn, rơi là tả trên mặt đất, rừng cây xung quanh trở nên héo rũ, giống như vừa trải qua một kiếp nạn lớn.

Mọi người nín thở, đồng loạt ngẩng đầu nhìn về phía trên cao, dưới ánh mặt trời, bóng người vàng rực chiếu sáng toàn trường.

Bao gồm cả Mộc Tây Dao, phần lớn những người ở đây đều lộ vẻ kinh hãi. Linh thuật mộc của Mộc Tây Dao đã lợi hại, có thể đem hai vị cao thủ linh tôn nhất trong kết giới, nhưng chỉ một tia sáng vàng rực kia liền có thể chém kết giới, thực lực này kinh khủng biết chừng nào?

“Bá Hầu Trường Dã! Lại là cái tên ngạo mạn nhà ngươi!” Mộc Tây Dao tức giận trừng mắt nhìn người tới.

Bá Hầu Trường Dã lạnh lùng khế liếc hắn, căn bản chẳng thèm đếm xỉa gì tới Mộc Tây Dao, mà tầm mắt lạnh lẽo của hắn chính là nhìn hai cao thủ linh tôn từ trong kết giới đi ra.

Hắn ưu nhã ngoéo môi, nhàn nhạt nói: “Ngay cả một con chó điên các ngươi cũng không giải quyết được, ta giữ hai con chó các ngươi lại làm cái gì?”

Tên này đúng là không phải ngạo mạn bình thường, người ta là người, những vào miệng hắn đều biến thành chó hoặc là đám ô hợp, hơn nữa còn phân biệt chó hoang và chó nhà.

Về mặt hai cao thủ linh tôn càng thêm khiếp sợ, đều quý xuống: “Chiến Vương, xin hãy cho chúng nô tài một cơ hội, lần sau bọn nô tài nhất định đánh thắng hắn, không làm ô nhục uy danh của Chiến Vương.”

Học sinh học viện Thiên Dực nghĩ thầm, thân phận cao thủ linh tôn lưng lầy cỡ nào? Tùy tiện đặt vào một gia tộc, như vậy liền được các một nhân vật lớn. Người được các gia tộc tôn kính và truy phùng (*truy đuổi và nịnh bợ) thế mà phải quý dưới chân tên này cầu xin tha thứ... Một màn này, kích thích bọn họ quá mức, bọn họ còn chưa hoàn hồn.

Già Lam híp mắt, nhìn về Bá Hầu Trường Dã có chút xấu xa. Nàng bước ra, cất giọng hỏi: “Hai người này là thuộc hạ của Chiến Vương, như vậy chuyện bọn họ ám sát Nạp Lan Tiêu Bạch cũng do ngươi sai khiến?”

Nàng vừa nói xong, Sở Viêm Chiêu, Mục Tư Viễn và Tổng Thiên Nhi đều lo lắng thay nàng. Nhân vật như Bá Hầu Trường Dã, bọn họ đâu dám cùng một đẳng cấp, bọn họ chỉ dám ngẩng đầu nhìn lên, nào dám nói chuyện trước mặt hắn.

Già Lam dám làm như thế, hơn nữa giọng nói chất vấn có chút tức giận, ánh mắt không sợ hãi nhìn Bá Hầu Trường Dã. Chỉ bằng ngằn này dũng khí cũng đủ khiến học sinh học viện Thiên Dực rung động, chuyện bọn họ không dám làm, nàng dám, đủ thấy nàng gan dạ và sáng suốt hơn bọn họ.

“Chỉ là một con chó hoang, ai cho phép ngươi chất vấn bản vương?”

Già Lam buồn bực, giọng điệu của người này đúng là khiến ai ai cũng hận!

“Ngươi và Nạp Lan Tiêu Bạch đều là người nổi tiếng trong bát công tử Hạo Thiên, hiện tại ngươi ti tiện sử dụng thủ đoạn đánh lén, thử hỏi uy tín và tôn nghiêm của Hoàng Kim Chiến Vương ở đâu?” Già Lam không sợ hắn uy hiếp, cười lạnh lắc đầu: “Ta còn tưởng rằng ngươi là một nhân vật, nào ngờ... Thật khiến ta khinh thường ngươi!”

Mọi người xung quanh hít khí lạnh, nàng có phải lớn mật quá rồi không, dám khiêu khích Hoàn Kim Chiến Vương một cách trần trụi như vậy?

“Già Lam, đừng nói nữa.” Tổng Thiên Nhi lôi kéo Già Lam, nhỏ giọng nhắc nhở.

Già Lam mặc kệ, nàng nhìn thẳng vào Bá Hầu Trường Dã, cũng không phải nàng lỗ mãng, mà do trong lòng nàng có tính toán khác. Dựa theo quan sát của nàng, Bá Hầu Trường Dã là người kiêu ngạo, tự phụ, tất nhiên hắn không sử dụng thủ đoạn đánh lén hèn hạ như vậy, cho nên mưu kế ám sát này có lẽ do thuộc hạ của hắn tự chủ trương, không phải do ý của hắn, vì vậy nàng mới dám đứng trước mặt hắn chất vấn như vậy.

Lần đầu tiên, Bá Hầu Trường Dã nhìn chăm chú vào nàng, trên gương mặt tuấn tú như điêu khắc của hắn mang ý cười nhàn nhạt. Nụ cười của hắn ưu nhã lại đầy khí chất, khiến người ta không đoán được suy nghĩ của hắn.

Bỗng nhiên, hắn thu hồi tầm nhìn, nhìn hai thủ hạ của hắn: “Nàng ta nói thật? Các ngươi ám sát Nạp Lan Tiêu Bạch ở rừng trúc?”

Thanh âm nhàn nhạt lại lộ ra sự uy hiếp vô cùng lớn, khiến hai linh tôn cao thủ sợ run rẩy, giọng cũng rung: “Chiến Vương tha mạng! Trước khi chúng ta đi, hoàng thượng có căn dặn, phải dốc hết sức diệt trừ kẻ địch mạnh của người, để ngài thuận lợi lấy được Sơn Hà Thư, thuộc hạ làm như vậy đều vì muốn tốt cho ngài.”

“Đừng vậy! Vì để ngài lấy dễ dàng có được Sơn Hà Thư, huynh đệ thuộc hạ đã ở nơi này, giúp ngài ngăn cản tất cả các cao thủ. Chúng thuộc hạ hết lòng trung thành, xin ngài sáng tỏ!”

“Hoàng huynh!” Bá Hầu Trường Dã nhỏ giọng nở nụ cười, nụ cười trên môi càng lúc càng sáng lạn, về mặt hai gã cao thủ linh tôn càng lúc càng sợ hãi, bởi vì bọn họ biết, mỗi lần hắn cười rạng rỡ như vậy, chính là lúc hắn muốn giết người.

Quả nhiên, Bá Hâu Trường Dã đưa ra phán quyết cuối cùng cho bọn họ: “Hai người tự cắt ba ngón tay... Nếu không nể mặt hoàng huynh, bản vương nhất định lấy mạng nhỏ các ngươi!”

“Tạ ơn Chiến Vương!”

“Tạ ơn Chiến Vương!”

Hai người cảm động rơi nước mắt dập đầu tạ ơn, mọi người xung quanh cảm thấy khó tưởng tượng.

“Khách!”

“Khách!”

Rút kiếm máu rơi, sáu ngón tay đầm đìa máu rơi xuống đất, mấy học sinh nữ của học viện Thiên Dực sợ hãi nhắm mắt thét chói tai.

Quá tàn nhẫn! Chỉ phạm chút sai lầm liền chặt ba ngón tay, sao lại có người lạnh lùng, vô tình như vậy?

Nhưng bọn họ không biết, trừng phạt thế này đối với thuộc hạ của Chiến Vương mà nói, đã là trừng phạt rất nhẹ rồi, cho nên bọn họ mới cảm động rơi nước mắt.

Già Lam không có sợ hãi thét to như mấy nữ sinh kia, nàng thờ ơ nhìn chăm chăm một màn này, đáy lòng nhắc lên lần sóng. Bá Hâu Trường Dã tuyệt đối là một nhân vật trí dũng kiệt xuất, nàng không tìm được nhược điểm và kẽ hở trên người hắn, người này đúng là kinh khủng!

Bá Hâu Trường Dã từ trên cao nhìn xuống hai thuộc hạ của mình, vẻ mặt không chút biểu tình, âm thanh văn nhã vang lên: “Nhiệm vụ của các ngươi thất bại, để người khác nhận ra thân phận của các ngươi, các ngươi nên biết làm thế nào rồi chứ, cần bổn vương nhắc không?”

Đột nhiên, hắn chia mũi nhọn về phía nàng, Già Lam chấn động, lập tức cảnh giác.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Chiến Vương Kiếm

Già Lam trở thành mục tiêu của Bá Hâu Trường Dã, học sinh học viện Thiên Dực đứng gần nàng đều lùi ra sau, giữ khoảng cách nhất định với nàng, chỉ có Tổng Thiên Nhi vẫn đứng chỗ cũ, mặc dù nàng ta sợ đến tái mặt, nhưng vẫn cố gắng kiên cường, đứng cảm đứng bên cạnh Già Lam.

“Thiên Nhi, ngươi lui ra đi, ngươi đứng đây chỉ khiến ta phân tâm thôi.”

Già Lam cố ý đã kích Tổng Thiên Nhi, nàng không muốn để nàng ta bị liên lụy.

“Ta không đi. Muốn sống cùng sống, muốn chết cùng chết!”

Tổng Thiên Nhi cười, kiên cường nói. Nàng ta không ngốc, làm sao không nhìn ra ý đồ của Già Lam.

Già Lam bắt đầu đi liếc nàng ta, nói: “Ngươi yên tâm, bọn họ muốn giết ta cũng không dễ dàng như vậy đâu. Ngươi ở lại chỉ làm vướn tay vướn chân ta thôi, ta không thể dốc sức đối phó, hiểu không?”

“Thật ư?”

Tổng Thiên Nhi hoài nghi nàng, nhận được ánh mắt kiên định và tự tin của nàng, nàng ta mới chậm rãi thỏa hiệp, đi theo đám Mục Tư Viễn lui sang một bên.

Trên thực tế, trong lòng Già Lam chẳng có cái gì, trừ khi nàng lấy Chiến Hoàng Bút ra, nếu không nàng không có khả năng chiến thắng hai cao thủ linh tôn.

Lúc này, âm thanh lười biếng, tà mị trên xe ngựa truyền xuống: “Người phụ nữ của ta, há có thể để các ngươi ức hiếp? Tiểu Lam Lam, đừng sợ, lại đây ta bảo vệ nàng!”

Cửa xe ngựa đột ngột mở ra, bóng người mặc đồ trắng xuất hiện, tóc đen bay theo gió, trên búi tóc có một viên minh châu đẹp không tỳ vết, lấp lánh dưới ánh mặt trời, càng lộ ra vẻ phiêu dật xuất trần, dáng người cao lớn của Phượng Thiên Sách đứng trên xe ngựa, giữa đôi chân mây không giấu được vẻ thanh cao, ngạo nghễ.

Hắn vừa xuất hiện, hơi thở trong toàn bộ cánh rừng liền thay đổi, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người hắn.

Già Lam kinh ngạc nhìn Phượng Thiên Sách, giờ này khắc này, mọi người đều hận không thể cách xa mầm tai họa là nàng, chỉ có hần đứng ra, nói bảo vệ nàng.

Trong nháy mắt, nàng thấy thân người cao lớn của hần giờ tay nhấn chân đều rất tao nhã, nàng hơi thất thần.

Khi mọi người nghĩ rằng sẽ có một màn anh hùng cứu mỹ nhân diễn ra, Phượng Thiên Sách dùng tư thế cực kì duyên dáng bay từ trên xe ngựa xuống, chân phải giẫm trúng nhánh cây gãy, đứng không vững, cả người lao đảo hướng mặt đất đánh tới, sắp sửa té chổng mông...

Mộc Tây Dao kinh hoàng kêu to: “Phượng Thiếu, cẩn thận!”

Phượng Thiên Sách bỏ nhào về phía trước, mới nhếch nhác đứng lên. Trên trán của mọi người đều có một giọt mồ hôi lạnh rơi xuống.

Quả nhiên chờ mong càng lớn thất vọng càng nhiều, hình ảnh anh hùng cứu mỹ nhân hoàn toàn sụp đổ.

Già Lam vô lực che trán, hình ảnh bị kịch trình diễn một lần nữa. Quả nhiên, nàng không thể đặt nhiều kỳ vọng vào tên Phượng Thiếu đom đóm đáng này. Thất mắt mất, bên tai truyền tới tiếng sấm sét cuộn cuộn, nàng rất muốn làm bộ không biết người này.

Mộc Tây Dao giống như con bướm nhỏ chạy như bay qua, nâng hần lên, nhìn kẻ đầu sỏ - nhánh cây trên mặt đất, mắng rủa: “Kẻ nào thiếu đạo đức, quăng đồ lung tung vậy hả? Nếu để ta biết, ta lột da nhà ngươi!”

Hần mắng thật sượng miệng, lại hồn nhiên quên mất, mấy nhánh cây này là do hần dùng linh thuật mộc gọi tới, muốn lột da chính là lột da hần.

Ngẩng đầu lên, về mặt hần liền biến thành dịu dàng, sùng bái, yêu mến, thừa dịp ôm cánh tay trái của Phượng Thiên Sách, đỡ hần: “Sách Sách, cẩn thận, ta đỡ ngươi.”

Về mặt hần cười tủm tỉm, cả người giống như động vật không xương dựa vào người Phượng Thiên Sách, bộ dạng rất ư là hưởng thụ.

Đối với kẻ dở hơi này, mọi người hoàn toàn bảo trì im lặng!

Phượng Thiên Sách vừa đứng lên, mở quạt xếp trên tay, nhanh chóng khôi phục dáng vẻ công tử cao quý ưu nhã, cất bước đi về phía Già Lam.

“Tiểu Lam Lam, đừng sợ, có ta bảo vệ nàng, không có ai dám bắt nạt nàng đâu.”

Nàng dùng ống tay áo che mặt, nghiêng đầu qua một bên, làm bộ không quen hần.

Trong xe ngựa, Phượng Thiên Dục liên tục cụng đầu vào xe ngựa, hận không thể rũ sạch quan hệ với người anh trai này của mình. Có một người anh như vậy, hần không còn mặt mũi đi gặp người rồi. Nhưng trong lòng hần có chút lo lắng, dựa vào mấy chiêu võ mèo quào của đại ca, có thể đánh lại hai cao thủ linh tôn sao? Đáp án tuyệt đối là không!

Hần âm thầm chú ý tình hình trên chiến trường, tùy thời có thể nhào ra giúp.

Mộc Tây Dao bắt mắt, phe phẩy ống tay áo Phượng Thiên Sách, làm nũng: “Sách Sách, không phải ngươi đã nói rồi sao? Nếu không tới trường hợp cần thiết, ngươi sẽ không ra tay. Lần trước, ngươi cứu ta là một ngoại lệ, ta rất quý trọng cái ngoại lệ này! Sao hôm nay ngươi lại muốn rút tay, còn vì con nhỏ xấu xí kia? Ta không cho phép. Nếu như vậy, không phải địa vị của nàng ta song song với ta sao?”

Mọi người vây xem đổ mồ hôi như mưa, hiện tại là lúc nào rồi mà hần vẫn xoắn xuýt vấn đề này.

Còn cái gì mà Phượng Thiếu không dễ dàng ra tay, bọn họ hoài nghi Phượng Thiếu căn bản chẳng có thực lực gì, cho nên mới không ra tay. Đáng thương Mộc Tây Dao còn nghĩ đó là niềm vinh dự của hần, suy nghĩ vô lí cũng chỉ có người vô lí mới tiếp nhận được.

Hai mắt Mộc Tây Lâm dần sáng ngời, ánh mắt nhìn Phượng Thiên Sách càng nóng bỏng, đó là hưng phấn và chờ mong.

Bá Hầu Trường Dã từ trên cao nhìn xuống mặt đất, hần khinh thường cười nhạt. Tất cả những người ở đây, không có ai bằng hần. Cho nên, tất cả mọi người liên kết với nhau chống lại hần, hần cũng đều khinh thường.

“Các ngươi... một đám chó điên chạy loạn, bốn vương không có hứng thú tốn thời gian với ngươi, hai người các ngươi mau chóng giải quyết bọn họ. Sau đó, rút về Kim Lôi Quốc. Bốn vương không muốn nhìn thấy các ngươi.”

Nói xong, một thánh bảo kiếm từ trên cao được ném xuống, rất chính xác cắm vào trước mặt hai cao thủ linh tôn. Bá Hầu Trường Dã xoay người bước đi từng bước, rất nhanh đã ra ngoài trăm bước.

Công phu đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa khiến mọi người phải ngửa mặt nhìn lên. Hoàng Kim Chiến Vương, danh xứng với thực!

"Ong ong ong ong..."

Bảo kiếm được rèn từ hoàng kim phát ra tiếng ong ong kinh người, rung động muốn xuyên thủng màn nhĩ lỗ tai của mọi người.

Thân kiếm bằng vàng ròng sáng ngời dưới ánh nắng, sắc vàng bắn ra bốn phía, chói mắt khiến người ta không mở ra được.

Khiến người ta chấn động thật sự chính là lực uy hiếp từ thân kiếm toát ra, ý chí chiến đấu và ý chí kiên cường tràn đầy khiếp người. Khiến người ta liên tưởng đến chiến trường thời cổ hào hùng...

Hai cao thủ linh tôn mừng rỡ, người lớn tuổi hơn cầm bảo kiếm trong tay, hướng về phía Bá Hầu Trường Dã bái lạy: “Cám ơn Chiến Vương ban Chiến Vương Kiếm cho chúng thuộc hạ.”

“Chiến Vương Kiếm?”

Tiếng nghị luận xì xào, nhanh chóng truyền trong đám người.

“Nghe nói, hoàng đế Kim Lôi Quốc vì khen ngợi chiến tích của hoàng đế Hoàng Kim Chiến Vương của hần, đã dùng một nghìn thanh bảo kiếm bằng vàng ròng, mỗi thanh kiếm đều là thượng phẩm, sức mạnh vô tận, đồng thời đặt tên chúng nó là Chiến Vương Kiếm.”

“Ta còn nghe nói, mặc kệ Hoàng Kim Chiến Vương đi đâu, hần cũng đem một nghìn thanh kiếm này theo. Nhưng, chưa có ai biết được sự lợi hại của Chiến Vương Kiếm...”

“Lấy thực lực của Chiến Vương Kiếm, hần còn cần dùng tới Chiến Vương Kiếm à? Bản thân hần chính là một thanh kiếm vương giả, bách chiến bách thắng, mỗi đòn công kích đều bị phá giải, chính là truyền kì của Kim Lôi Quốc!”

“Lần này, Già Lam và Phụng Thiên thăm rồi, dù Mộc Tây Dao có giúp đỡ, bọn họ cũng không thắng được phe kia, bởi vì bên kia có thêm một thanh Chiến Vương Kiếm...”

“Nếu Phụng Thiên có chuyện, e là Phụng gia sẽ nhắc lên lần sóng lớn, cha nuôi của Phụng Thiên, cũng chính là viện trưởng Học viện Thiên Dực khẳng định sẽ không bỏ qua chuyện, sẽ thay Phụng Thiên ra mặt, có lẽ sẽ rất náo nhiệt!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51: Tiểu thụ và tình yêu của tiểu thụ

“Chiến Vương Kiếm quả là không giống vật tầm thường.” Phụng Thiên Sách quan sát một hồi rút ra đánh giá đối với thanh bảo kiếm kia, cảm quát gõ gõ vào lòng bàn tay, gật đầu nói: “Thoạt nhìn,... ồ, rất đáng giá.”

Mọi người ở chung quanh nhìn đáng về hần còn tưởng hần sẽ nói ra những lời có giá trị, ai ngờ, hần nói ra giá trị của Chiến Vương Kiếm chỉ là giá trị của số vàng đúc ra nó,... Kê ngu ngốc chính là kẻ ngu ngốc, không thể nào cứu nổi!

“Tiểu Lam Lam, thích thanh kiếm này không?” Phụng Thiên Sách mỉm cười, hỏi Già Lam.

Già Lam cũng đang quan sát thanh kiếm kia, thờ dãi từ trong đáy lòng: “Đúng là một thanh kiếm tốt, mặc dù dùng vàng ròng chế tạo, nhưng độ bền của nó không giống độ bền của vàng, hơn nữa còn là thanh kiếm tốt, luyện khí sư rèn ra thanh kiếm này đúng là có tay nghề cao.”

“Nàng thích, ta lấy nó tặng nàng.”

Phụng Thiên Sách ngoéo môi, đột nhiên hướng về bầu trời vỗ tay ba cái, rất có khí thế.

Mọi người tò mò nhìn quanh, hần như vậy là đang kêu gọi thuộc hạ của mình sao? Chứ dựa vào năng lực của hần, hoàn toàn không thể lấy được thanh kiếm kia.

Mọi người chờ nửa ngày vẫn không thấy có động tĩnh gì, cả đám lác đầu ngán ngẫm, vừa nãy bọn họ ôm thất vọng về hần một lần, vì sao bây giờ lại ôm hi vọng nữa chứ?

Hai cao thủ linh tôn cười phá lên: “Phụng Thiên, người đừng giả thần giả quỷ nữa, người mau tránh sang một bên, bọn ta cũng không muốn đối địch với người. Nhưng nếu người vẫn cố chấp che chở cho nàng ta, vậy thì đừng trách bọn ta không khách sáo.”

Phụng Thiên Sách cười nhạt, cũng không có bị ảnh hưởng bởi chung quanh, hần nhìn Già Lam nói: “Đừng có nóng nóng, lát nữa ‘Trư Vương Kiếm’ sẽ là của nàng.” (*Trư = heo, lợn hớ hớ)

Hai vị cao thủ linh tôn nghe bốn chữ ‘Trư Vương Kiếm’, sắc mặt liền u ám xuống, người em nói: “Phụng Thiên Sách, người dám vũ nhục Chiến Vương Kiếm? Hôm nay, dù người có cầu xin tha thứ, bọn ta nhất quyết không buông tha cho người. Đại ca, hôm nay chúng ta đại khai sát giới đi, mượn sức mạnh của Chiến Vương Kiếm diệt hết bọn chúng, loại bỏ kẻ địch giúp Chiến Vương của chúng ta.”

“Nhị đệ nói đúng. Những kẻ này dám coi thường Chiến Vương Kiếm, tội đáng chết ngàn lần.”

Hai an hem đồng loạt vận chuyển linh khí, một người lấy linh thuật làm chính, một người điều khiển kiếm, mở ra trận thế.

Mộc Tây Dao lắc lắc ống tay áo, đi ra phía trước lấy thân mình che chở cho Phượng Thiên Sách: “Sách Sách, ngươi lui ra sau đi, chỉ là hai tên thủ hạ thất bại một mình ta đối phó là được rồi.”

“Mộc Tây Dao, vừa rồi là do bọn ta sơ suất mới bị kết giới của ngươi bao vây, hiện tại bọn ta có Chiến Vương Kiếm, để coi ngươi làm gì được bọn ta?” Cao thủ linh tôn nói.

“Phải không? Vậy thử lại lần nữa xem.”

Mộc Tây Dao chậm rãi xòe hai tay ra, ‘Xoạt, xoạt, xoạt xoạt’, cây xanh bốn phía trong rừng sống động nhảy lên.

Nhóm cây gần chỗ bị Bá Hầu Trường Dã phá hủy, bây giờ, âm thanh xoạt xoạt từ xa truyền tới, sức mạnh cũng không thể khinh thường.

Hai cao thủ linh tôn căng thẳng, chuẩn bị thể trận nghênh đón địch, biết được thực lực chân chính của Mộc Tây Dao, bọn họ không dám khinh địch.

Trận chiến sắp bùng nổ...

Đột nhiên, Phượng Thiên Sách bước lên, xía mở vào: “Mọi người đừng tức giận như vậy, ở đây núi xanh nước biếc phong cảnh rất đẹp, vì sao không ngồi xuống uống rượu, nướng thịt thỏ, như vậy chẳng vui sao? Cần gì phải động đao động kiếm, thật là giết phong cảnh!”

Phần lớn mọi người có mặt đều ngửa lên trời, giả vờ như chẳng nghe thấy gì hết. Hai cao thủ linh tôn cũng không ngoại lệ, gặp phải một tên cực phẩm hoang đường lại ngu ngốc thế này, thật là đau đầu.

Mộc Tây Dao lại rất nể mặt, gật đầu phụ họa: “Nếu Sách Sách thích, ta cùng ngươi đi uống rượu nướng thịt, Sơn Hà Thù cái quỷ gì cũng không cần, hai chúng ta tìm một nơi yên tĩnh, ngồi nướng thịt, uống rượu, thật là rất thú vị.”

Không ngờ thật sự có người tiếp lời? Già Lam lé mắt đánh giá Phượng Thiên Sách và Mộc Tây Dao. Tầm nhìn chuyển qua lại trên người bọn họ, trong đầu vẽ ra một bức tranh thú vị, tiêu đề bức tranh gọi là: Tiểu thụ và tình yêu của tiểu thụ... Hình ảnh này là tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía, năng không khỏi có chút chờ mong.

Phượng Thiên Sách cảm nhận được ánh mắt khác thường của Già Lam, vừa quay đầu liền bắt gặp nụ cười xấu xa trên mặt nàng, mắt phượng hẹp dài khẽ híp lại.

Nếu Phượng Thiên Sách biết được hình ảnh hớ hớ kia trong đầu Già Lam, chẳng biết hân cảm thấy thế nào?

Lúc này, hai cao thủ linh tôn đột nhiên kêu lên: “Chiến Vương Kiếm của ta!”

Đột nhiên, dưới chân bọn họ có một luồng lực lớn, mạnh mẽ hút thanh kiếm, sức lực

cực mạnh, dường như muốn kéo người cầm kiếm xuống đất luôn.

“Ra đây, đừng có ở dưới đất giả thân giả quỷ!”

Hai cao thủ linh tôn, một túm chặt Chiến Vương Kiếm, một dùng linh thuật thủy công kích ngầm, cột nước lớn cọ rửa không ngừng, khiến mặt đất tối xộp dần bị rửa trôi, hiện ra một cái hố to. Một đầu người lộ ra, hân đang dùng chất liệu đặc biệt làm lưới bao Chiến Vương Kiếm kín bung, dùng sức kéo nó xuống đất...

Cái gì?

Hai cao thủ linh tôn vận chuyển linh thuật vào Chiến Vương Kiếm, cố gắng dùng uy lực của nó hù dọa đối phương, ai ngờ, bọn hân thử mấy lần cũng không thành công. Về mặt càn kinh ngạc, khiếp sợ nhìn cái lưới bằng chất liệu đặc biệt kia, trong lòng sinh ra cảm giác không tốt... Cái lưới này sẽ không là vật chuyên dùng để khắc chế mức độ gây sát thương của đạo khí chứ? (đạo khí: công cụ có linh khí... ờ, hiểu đại khái thôi)

Mặc dù ở dưới lòng đất, nhưng trên thân người kia không hề bị dính một chút bùn đất, trên người hân được một tầng linh khí nhàn nhạt bao phủ, ngăn cản nước và đất ở bên ngoài.

Rất nhanh, Già Lam liền thấy rõ diện mạo của người nọ, nhỏ giọng kêu: “Tần quân gia.”

Đúng, người nọ chính là tùy tùng đi theo bên cạnh Phượng Thiên Sách – Tần quân gia.

Hắn cư nhiên có thể im hơi lặng tiếng đi vào lòng đất, trốn dưới chân hai cao thủ linh tôn, còn dùng lưới đặc biệt ‘bắt’ Chiến Vương Kiếm.

Hai cao thủ linh tôn tức giận, bắt đầu tấn công Tần quân gia một cách mãnh liệt.

Cũng vào lúc này, bốn phía xuất hiện mùi hương, tám cô gái bay ra, áo trắng thướt tha, cộng thêm hương thơm nồng đậm trên người nàng khiến người ta

không khỏi rung động.

Mọi người ở đây đều nhận ra, tám cô gái này chính là tám kỳ nữ của Phụng Thiên Sách, thì ra lúc này Phụng Thiên Sách ra ám hiệu chính là gọi bọn họ, thì ra các nàng vẫn âm thầm đi theo bảo vệ Phụng Thiên Sách.

Trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện một cái lưới bạc lớn, tám cô gái đồng loạt bay lên, mỗi người nắm một góc lưới, bày ra Thiên Võng, phủ lên đầu hai cao thủ linh tôn.

Hai cao thủ linh tôn chăm chú đối phó với Tần quân gia ở bên dưới lòng đất, đâu có ngờ được trên đầu có cái lưới ụp xuống, ụp ụp kéo tới, bọn họ sử dụng kế hoạch đánh từ hai mặt.

“Nhị đệ, phá lưới!”

Cao thủ linh tôn lớn tuổi, nắm chặt đuôi kiếm Chiến Vương, không có rảnh tay mà đối phó với lưới, cuối cùng đành kêu nhị đệ hấn xử lý.

“Muốn phá Đại La Thiên Cương Võng của bọn ta? Nằm mơ!” Tám cô gái đồng loạt yêu kiều quất lên, động tác đều đặn, cùng nhau đem lưới xiết chặt.

“Phá cho ta!” Cao thủ linh tôn dốc hết sức lực, biến ảo ra một thanh băng kiếm, ánh sáng màu trắng lóe lên muốn xông lên chém vỡ lưới bay ra.

“Coong!” Băng kiếm và lưới bạc va chạm, vang lên một tiếng.

Mặt cao thủ linh tôn đực ra, Đại La Thiên Cương Võng này cứng rắn quá mức rồi, không ngờ lại có thể phá vỡ băng kiếm của hắn?

Một giây thất thần, cơ nhiên tốc độ buộc chặt của Đại La Thiên Cương Võng lại tăng nhanh, vững vàng nhốt hai vị cao thủ linh tôn ở bên trong.

“Sao lại có thể như vậy?” Cao thủ linh tôn lớn tuổi có chút không thể tiếp thu chuyện này.

Tần quân gia ở dưới lòng đất ‘hắc hắc’ cười xấu xa hai tiếng. Bất thình lình giơ ống tay áo lên, ba cây ngân châm bắn ra, ngân châm bay vọt về phía cổ tay cao thủ linh tôn cầm kiếm, gần như theo bản năng, cao thủ linh tôn rút tay lại.

“Hừ!” Chiến Vương Kiếm thoát khỏi tay hắn, chui vào lòng đất.

“Chiến Vương Kiếm! Mau trả lại cho ta!”

Hai gã cao thủ linh tôn bị vây trong lưới, nhìn thấy Chiến Vương Kiếm của mình hoàn toàn biến mất trong lòng đất, tức giận đến muốn phun lửa. Chiến Vương Kiếm mà Chiến Vương cho bọn họ, cứ như vậy không còn nữa, bọn họ trở về ăn nói với Chiến Vương như thế nào đây? Nghiêm trọng hơn chính là, bọn họ bị tám lưới bao vây, càng giăng dựa lưới càng siết chặt, bọn họ cơ bản không có cách kết án, bị kẹt ở trong này rồi.

Cuộc chiến cứ kết thúc như vậy sao? Cứ như vậy mà bao vây hai cao thủ linh tôn? Cái này hình như quá dễ dàng?

Mỗi bạn học nhỏ của học viện Thiên Dực, gần như đều có tiếng lòng thế này, cảm xúc rất khó tin được.

Đất trên mặt đất không có quy luật dẫn ra, không hề để lại một dấu vết khả nghi, rất nhanh liền dừng trước mặt Phụng Thiên Sách, một bóng người từ trong đất nhảy ra.

Già Lam chỉ cảm thấy ánh sáng vàng rực rỡ lóe lên, lúc nhìn kỹ lại, Tần quân gia đã cầm Chiến Vương Kiếm đi tới trước mặt bọn họ.

Tần quân gia lộ ra nụ cười rạng rỡ, khom người dâng bảo kiếm: “Phụng Thiếu, Chiến Vương Kiếm đây ạ, mời ngài kiểm tra.”

Phụng Thiên Sách tùy ý liếc một cái, lắc lắc cái quạt, cau mày nói: “Thứ này xung đột với ta, vẫn là nên đưa cho Tiểu Lam Lam.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tiểu thụ và tình yêu của tiểu thụ

“Chiến Vương Kiếm quả là không giống vật tầm thường.” Phụng Thiên Sách quan sát một hồi rút ra đánh giá đối với thanh bảo kiếm kia, cầm quạt gõ vào lòng bàn tay, gật đầu nói: “Thoạt nhìn, ... ờ, rất đáng giá.”

Mọi người ở chung quanh nhìn đáng về hắn còn tưởng hắn sẽ nói ra những lời có giá trị, ai ngờ, hắn nói ra giá trị của Chiến Vương Kiếm chỉ là giá trị của số vàng đúc ra nó, ... Kẻ ngu ngốc chính là kẻ ngu ngốc, không thể nào cứu nổi!

“Tiểu Lam Lam, thích thanh kiếm này không?” Phụng Thiên Sách mỉm cười, hỏi Già Lam.

Già Lam cũng đang quan sát thanh kiếm kia, thờ dài từ trong đáy lòng: “Đúng là một thanh kiếm tốt, mặc dù dùng vàng ròng chế tạo, nhưng độ bền của nó không giống độ bền của vàng, hơn nữa còn là thanh kiếm tốt, luyện khí sư rèn ra thanh kiếm này đúng là có tay nghề cao.”

“Nàng thích, ta lấy nó tặng nàng.”

Phượng Thiên Sách ngoéo môi, đột nhiên hướng về bầu trời vỗ tay ba cái, rất có khí thế.

Mọi người tò mò nhìn quanh, hẳn như vậy là đang kêu gọi thuộc hạ của mình sao? Chứ dựa vào năng lực của hắn, hoàn toàn không thể lấy được thanh kiếm kia.

Mọi người chờ nửa ngày vẫn không thấy có động tĩnh gì, cả đám lác đầu ngán ngẩm, vừa nãy bọn họ ôm thất vọng về hắn một lần, vì sao bây giờ lại ôm hi vọng nữa chứ?

Hai cao thủ linh tôn cười phá lên: “Phượng Thiệu, ngươi đừng giả thần giả quỷ nữa, ngươi mau tránh sang một bên, bọn ta cũng không muốn đối địch với ngươi. Nhưng nếu ngươi vẫn cố chấp che chở cho nàng ta, vậy thì đừng trách bọn ta không khách sáo.”

Phượng Thiên Sách cười nhạt, cũng không có bị ảnh hưởng bởi chung quanh, hắn nhìn Già Lam nói: “Đừng có nóng nóng, lát nữa ‘Trư Vương Kiếm’ sẽ là của nàng.” (*Trư = heo, lợn hớ hớ)

Hai vị cao thủ linh tôn nghe bốn chữ ‘Trư Vương Kiếm’, sắc mặt liền u ám xuống, người em nói: “Phượng Thiên Sách, ngươi dám vũ nhục Chiến Vương Kiếm? Hôm nay, dù ngươi có cầu xin tha thứ, bọn ta nhất quyết không buông tha cho ngươi. Đại ca, hôm nay chúng ta đại khai sát giới đi, mượn sức mạnh của Chiến Vương Kiếm diệt hết bọn chúng, loại bỏ kẻ địch giúp Chiến Vương của chúng ta.”

“Nhị đệ nói đúng. Những kẻ này dám coi thường Chiến Vương Kiếm, tội đáng chết ngàn lần.”

Hai an hem đồng loạt vận chuyển linh khí, một người lấy linh thuật làm chính, một người điều khiển kiếm, mở ra trận thế.

Mộc Tây Dao lác lác ổng tay áo, đi ra phía trước lấy thân mình che chở cho Phượng Thiệu: “Sách Sách, ngươi lui ra sau đi, chỉ là hai tên thủ hạ thất bại một mình ta đối phó là được rồi.”

“Mộc Tây Dao, vừa rồi là do bọn ta sơ suất mới bị kết giới của ngươi bao vây, hiện tại bọn ta có Chiến Vương Kiếm, để coi ngươi làm gì được bọn ta?” Cao thủ linh tôn nói.

“Phải không? Vậy thử lại lần nữa xem.”

Mộc Tây Dao chậm rãi xòe hai tay ra, ‘Xoạt, xoạt, xoạt xoạt’, cây xanh bốn phía trong rừng sống động nhảy lên.

Nhóm cây gần chỗ bị Bá Hầu Trường Dã phá hủy, bây giờ, âm thanh xoạt xoạt từ xa truyền tới, sức mạnh cũng không thể khinh thường.

Hai cao thủ linh tôn căng thẳng, chuẩn bị thế trận nghênh đón địch, biết được thực lực chân chính của Mộc Tây Dao, bọn họ không dám khinh địch.

Trận chiến sắp bùng nổ...

Đột nhiên, Phượng Thiên Sách bước lên, xía mồm vào: “Mọi người đừng tức giận như vậy, ở đây núi xanh nước biếc phong cảnh rất đẹp, vì sao không ngồi xuống uống rượu, nướng thịt thỏ, như vậy chẳng vui sao? Cần gì phải động đao động kiếm, thật là giết phong cảnh!”

Phản lớn mọi người có mặt đều ngửa lên trời, giả vờ như chẳng nghe thấy gì hết. Hai cao thủ linh tôn cũng không ngoại lệ, gặp phải một tên cực phẩm hoang đường lại ngu ngốc thế này, thật là đau đầu.

Mộc Tây Dao lại rất nể mặt, gật đầu phụ họa: “Nếu Sách Sách thích, ta cùng ngươi đi uống rượu nướng thịt, Sơn Hà Thụ cái quỷ gì cũng không cần, hai chúng ta tìm một nơi yên tĩnh, ngồi nướng thịt, uống rượu, thật là rất thú vị.”

Không ngờ thật sự có người tiếp lời? Già Lam lé mắt đánh giá Phượng Thiên Sách và Mộc Tây Dao. Tầm nhìn chuyển qua lại trên người bọn họ, trong đầu vẽ ra một bức tranh thú vị, tiêu đề bức tranh gọi là: Tiêu thụ và tình yêu của tiêu thụ... Hình ảnh này là tình cảm mãnh liệt bắn ra bốn phía, nàng không khỏi có chút chờ mong.

Phượng Thiên Sách cảm nhận được ánh mắt khác thường của Già Lam, vừa quay đầu liền bắt gặp nụ cười xấu xa trên mặt nàng, mắt phượng hẹp dài khẽ híp lại.

Nếu Phượng Thiên Sách biết được hình ảnh hớ hớ kia trong đầu Già Lam, chẳng biết hắn cảm thấy thế nào?

Lúc này, hai cao thủ linh tôn đột nhiên kêu lên: “Chiến Vương Kiếm của ta!”

Đột nhiên, dưới chân bọn họ có một luồng lực lớn, mạnh mẽ hút thanh kiếm, sức lực

cực mạnh, dường như muốn kéo người cầm kiếm xuống đất luôn.

“Ra đây, đừng có ở dưới đất giả thần giả quỷ!”

Hai cao thủ linh tôn, một túm chặt khiến Vương Kiếm, một dùng linh thuật thủy công kích ngầm, cột nước lớn cọ rửa không ngừng, khiến mặt đất toi xóp dần bị rửa trôi, hiện ra một cái hố to. Một đầu người lộ ra, hẳn đang dùng chất liệu đặc biệt làm lưới bao Chiến Vương Kiếm kín bung, dùng sức kéo nó xuống đất...

Cái gì?

Hai cao thủ linh tôn vận chuyển linh thuật vào Chiến Vương Kiếm, cố gắng dùng uy lực của nó hù dọa đối phương, ai ngờ, bọn hắn thử mấy lần cũng không thành công. Về mặt càng kinh ngạc, khiếp sợ nhìn cái lưới bằng chất liệu đặc biệt kia, trong lòng sinh ra cảm giác không tốt... Cái lưới này sẽ không là vật chuyên dùng để khắc chế mức độ gây sát thương của đạo khí chứ? (đạo khí: công cụ có linh khí... ờ, hiểu đại khái thôi.)

Mặc dù ở dưới lòng đất, nhưng trên thân người kia không hề bị dính một chút bùn đất, trên người hắn được một tầng linh khí nhàn nhạt bao phủ, ngăn cản nước và đất ở bên ngoài.

Rất nhanh, Già Lam liền thấy rõ diện mạo của người nọ, nhỏ giọng kêu: “Tần quân gia.”

Đúng, người nọ chính là tùy tùng đi theo bên cạnh Phượng Thiên Sách – Tần quân gia.

Hắn cư nhiên có thể im hơi lặng tiếng đi vào lòng đất, trốn dưới chân hai cao thủ linh tôn, còn dùng lưới đặc biệt ‘bắt’ Chiến Vương Kiếm.

Hai cao thủ linh tôn tức giận, bắt đầu tấn công Tần quân gia một cách mãnh liệt.

Cũng vào lúc này, bốn phía xuất hiện mùi hương, tám cô gái bay ra, áo trắng thướt tha, cộng thêm hương thơm nồng đậm trên người nàng khiến người ta không khỏi rung động.

Mọi người ở đây đều nhận ra, tám cô gái này chính là tám kỳ nữ của Phượng Thiên Sách, thì ra lúc này Phượng Thiên Sách ra ám hiệu chính là gọi bọn họ, thì ra các nàng vẫn âm thầm đi theo bảo vệ Phượng Thiên Sách.

Trên bầu trời, đột nhiên xuất hiện một cái lưới bạc lớn, tám cô gái đồng loạt bay lên, mỗi người nắm một góc lưới, bày ra Thiên Võng, phủ lên đầu hai cao thủ linh tôn.

Hai cao thủ linh tôn chăm chú đối phó với Tần quân gia ở bên dưới lòng đất, đâu có ngờ được trên đầu có cái lưới ụp xuống, ụp ụp kéo tới, bọn họ sử dụng kế hoạch đánh từ hai mặt.

“Nhị đệ, phá lưới!”

Cao thủ linh tôn lớn tuổi, nắm chặt đuôi kiếm Chiến Vương, không có rảnh tay mà đối phó với lưới, cuối cùng đành kêu nhị đệ hắn xử lý.

“Muốn phá Đại La Thiên Cương Võng của bọn ta? Nằm mơ!” Tám cô gái đồng loạt yêu kiều quát lên, động tác đều đặn, cùng nhau đem lưới xiết chặt.

“Phá cho ta!” Cao thủ linh tôn dốc hết sức lực, biến ảo ra một thanh băng kiếm, ánh sáng màu trắng lóe lên muốn xông lên chém vỡ lưới bay ra.

“Coong!” Băng kiếm và lưới bạc va chạm, vang lên một tiếng.

Mặt cao thủ linh tôn đực ra, Đại La Thiên Cương Võng này cứng rắn quá mức rồi, không ngờ lại có thể phá vỡ băng kiếm của hắn?

Một giây thất thần, cư nhiên tốc độ buộc chặt của Đại La Thiên Cương Võng lại tăng nhanh, vững vàng nhốt hai vị cao thủ linh tôn ở bên trong.

“Sao lại có thể như vậy?” Cao thủ linh tôn lớn tuổi có chút không thể tiếp thu chuyện này.

Tần quân gia ở dưới lòng đất ‘hắc hắc’ cười xấu xa hai tiếng. Bất thành linh giờ ông tay áo lên, ba cây ngân châm bắn ra, ngân châm bay vọt về phía cổ tay cao thủ linh tôn cầm kiếm, gần như theo bản năng, cao thủ linh tôn rút tay lại.

“Hừ!” Chiến Vương Kiếm thoát khỏi tay hắn, chui vào lòng đất.

“Chiến Vương Kiếm! Mau trả lại cho ta!”

Hai gã cao thủ linh tôn bị vây trong lưới, nhìn thấy Chiến Vương Kiếm của mình hoàn toàn biến mất trong lòng đất, tức giận đến muốn phun lửa. Chiến Vương Kiếm mà Chiến Vương cho bọn họ, cứ như vậy không còn nữa, bọn họ trở về ăn nói với Chiến Vương như thế nào đây? Nghiêm trọng hơn chính là, bọn họ bị tám lưới bao vây, càng giây dựa lưới càng siết chặt, bọn họ cơ bản không có cách kết án, bị kẹt ở trong này rồi.

Cuộc chiến cứ kết thúc như vậy sao? Cứ như vậy mà bao vây hai cao thủ linh tôn? Cái này hình như quá dễ dàng?

Mỗi bạn học nhỏ của học viện Thiên Dực, gần như đều có tiếng lòng thế này, cảm xúc rất khó tin được.

Đất trên mặt đất không có quy luật dẫn ra, không hề để lại một dấu vết khả nghi, rất nhanh liền dừng trước mặt Phượng Thiên Sách, một bóng người từ trong đất nháy ra.

Già Lam chỉ cảm thấy ánh sáng vàng rực rỡ lóe lên, lúc nhìn kỹ lại, Tàn quân gia đã cầm Chiến Vương Kiếm đi tới trước mặt bọn họ.

Tàn quân gia lộ ra nụ cười rạng rỡ, khom người dâng bảo kiếm: “Phượng Thiên, Chiến Vương Kiếm đây ạ, mời ngài kiểm tra.”

Phượng Thiên Sách tùy ý liếc một cái, lắc lắc cái quạt, cau mày nói: “Thứ này xung đột với ta, vẫn là nên đưa cho Tiểu Lam Lam.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Đi cùng với bốn tên quái thai,

Giải quyết hai cao thủ linh tôn dễ dàng như vậy ư? Hiệu suất có phần hơi quá...

Già Lam chậm rãi thu hồi suy nghĩ, thuận tay nhận Chiến Vương Kiếm, ánh mắt nhìn Tàn quân gia thêm vài phần tìm tòi nghiên cứu.

Hắn sở hữu thuật độn thổ, còn có thể tự do chui tới chui lui trong lòng đất, lại không bị đất và nước xâm nhập, thực lực thế này e là cao hơn hai cao thủ linh tôn.

Mặc dù là nghênh đón chính diện, hắn hoàn toàn có năng lực chiến thắng.

“Tàn quân gia, người đứng là chân nhân không lộ tướng.” Nàng cố ý trêu ghẹo hắn.

“Già Lam tiểu thư đang khen ta à? Thật ra, ta...cũng cảm thấy như vậy!” Tàn quân gia mỉm cười nói.

Quả nhiên, chủ nào thì tớ nấy. Đầu tự kỷ, không biết xấu hổ như nhau.

Già Lam xem độ nặng nhẹ của Chiến Vương Kiếm trong tay, ước lượng nó không nhẹ, thân kiếm được làm bằng vàng ròng chừng hơn mười cân (1 cân = [IMG] kg). Nếu đem thanh kiếm này bán theo trọng lượng vàng, ước chừng giá trị cũng được hơn mười cân hoàng kim.

Nhưng mà, giá trị thật chính là thuộc tính thượng phẩm trên thân kiếm của nó. Nếu là đạo khí, nhất định sẽ có khí hồn, thu phục nó trước cái đã.

Hai tay Già Lam cầm hai đầu kiếm, bắt đầu sử dụng ngự bảo thuật. Chậm rãi truyền đạt suy nghĩ cho Chiến Hoàng Bút, Chiến Hoàng Bút ngữi được hơi thở của hồn khí thượng phẩm, nóng lòng muốn nắm thử lâu lắm rồi, không đợi nàng kêu, nó liền dò xét vào trong Chiến Vương Kiếm.

Ánh sáng vàng mạnh mẽ hung hăng đánh vào kiếm hồn của Chiến Vương Kiếm, ghi xuống hai chữ ‘Già Lam’.

Nương theo ánh sáng vàng che lấp toàn thân Chiến Vương Kiếm, mọi người không có nhìn ra điều khác thường, nhưng bọn họ cảm thấy ánh sáng trên thân kiếm càng ngày càng chói lọi. Đáy mắt ngập tràn hâm mộ, trầm nghĩ, nếu Chiến Vương Kiếm là của bọn họ, thật tốt biết bao?

“Chiến Hoàng, người cắn nuốt hồn khí của nó hết đi, giữ thanh kiếm này lại chỉ thêm phiền toái.”

Già Lam suy nghĩ thông suốt, Chiến Hoàng Kiếm là của Hoàng Kim Chiến Vương, ký hiệu và tính chất của nó quá rõ ràng. Nếu lỡ Bá Hầu Trường Dã biết Chiến Vương Kiếm ở trong tay nàng, chẳng phải nàng tự tìm đường chết sao? Nàng mới không có ngu như vậy, vô duyên vô cớ đi vào ngõ cụt tự sát.

Chiến Hoàng vừa nghe liền hưng phấn không thôi, cây bút trong lòng nàng kịch liệt run lên, sau đó đem hồn khí nuốt vào bụng, còn phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

“Nếu có thể cắn nuốt hết một ngàn thanh Chiến Vương Kiếm của Bá Hầu Trường Dã thì tốt biết mấy nhỉ?” Chiến Hoàng Bút lăm lăm, cư nhiên lại muốn nuốt luôn một ngàn thanh Chiến Vương Kiếm.

Già Lam rung mình một cái, lấy thực lực hiện tại của nàng, muốn tiếp cận Bá Hầu Trường Dã đã khó, đừng nói tới chuyện lấy hết một ngàn thanh Chiến Vương Kiếm của hắn. Suy nghĩ này chính là chuyện viễn vông. Nhưng mà, sớm muộn gì nàng sẽ trở thành cường giả(* có năng lực và trí tuệ hơn người) ở thế giới này, có cái gì không thể làm? Nàng cúi đầu, cười nói với Chiến Hoàng Bút: “sẽ có ngày đó, chúng ta cùng nhau cố gắng đi!”

“Ừ, cùng nhau cố gắng!” Ý chí chiến đấu của Chiến Hoàng Bút dâng trào.

Trong lúc này, hai cao thủ linh tôn bị nhốt trong Đại La Thiên Cương Vòng chửi ầm lên: “Phượng Thiên Sách! Mau thả bọn ta ra ngoài!!! Cướp đi Chiến Vương Kiếm, các người nhất định sẽ bị Chiến vương gia trả thù, ta khuyên các người nhanh chóng đem kiếm trả lại đây, đừng mắc thêm lỗi nữa.”

“Thật ồn!” Phượng Thiên Sách nhíu mày nói, nói với Tàn quân gia: “Bình thường nếu săn được lợn rừng thì xử lý nó như thế nào?”

Tần quân gia mỉm cười: “Thưa Phụng Thiên, binh thường sẽ đem nó cạo sạch lông, cắt lỗ tai và đuôi heo, sau đó đưa vào lò mổ.”

“Vậy thì làm thế đi!” Phụng Thiên Sách nói.

Hai cao thủ linh tôn kêu gào như lợn sắp bị thọc tiết: “Ngươi không thể đối xử với bọn ta như vậy, dám vũ nhục cao thủ linh tôn, ngươi nhất định sẽ trả giá lớn!”

Rất nhanh, hai miếng vải hung hăng nhét vào miệng hai người, tiếng kêu gào mất dần. Tần quân gia dẫn tám cô gái áo trắng, dùng phương thức khiêng heo, khiêng hai cao thủ linh tôn đi.

Phụng Thiên Sách quay đầu nhìn Già Lam, nói: “Tiểu Lam Lam, hôm nay ánh nắng thật tốt, rất thích hợp để đi dạo, không bằng chúng ta bỏ xe ngựa, cùng đi bộ được không?”

Không đợi Già Lam trả lời, Mộc Tây Dao lắc mông, mạnh mẽ chen vào giữa hai người, nhiệt tình nói: “Rất tốt! Chúng ta liền đi bộ leo núi đi!” Đúng là trả lời giùm Già Lam luôn.

Già Lam liếc nhìn Mộc Tây Dao một cái, cảm giác dường như nàng trở thành người thứ ba ở giữa bọn họ. Tiểu thụ và tình yêu của tiểu thụ, thật đẹp! Nàng vẫn là cách xa bọn họ một chút.

Cất bước đi tới bên cạnh Tổng Thiên Nhi: “Thiên Nhi, cách ngươi có nhiệm vụ gì?”

“Phó viện trưởng kêu bọn ta lên đỉnh núi tập hợp, ông ở trên đó chờ mọi người. Già Lam, còn ngươi? Ngươi muốn đi chung với bọn ta? Hay là...” Tổng Thiên Nhi liếc về phía Phụng Thiên Sách, muốn nói lại thôi.

Già Lam suy nghĩ, không thể không thừa nhận. Đối với nàng, Sơn Hà Thụ quả mức quyến rũ. Cho dù hiện tại nàng không có năng lực thuần phục nó, nàng vẫn muốn tận mắt nhìn nó, muốn xem rốt cuộc Sơn Hà Thụ là cái gì.

“Ta đi theo bọn họ, không cùng đường với các ngươi. Chờ các ngươi rèn luyện xong, ngươi có thể tới phủ thành chủ tìm ta, mấy ngày gần đây ta ở đó.”

Tổng Thiên Nhi gật đầu: “Vậy cũng được! Có thời gian ta tới tìm ngươi.”

Học sinh học viện Thiên Dục thấy mọi chuyện cũng xong xuôi, bọn họ có ở lại cũng không còn ý nghĩa gì, đều hướng Phụng Thiên Sách ôm quyền, lục tục đi về phía trước.

Chờ đoàn học sinh của học viện Thiên Dục đi xa, Phụng Thiên Dục và Mộc Tây Lâm từ trên xe ngựa nhảy xuống, năm người tập hợp một lần nữa, dự định tiếp tục đi bộ.

Dọc đường đi, trong đầu Mộc Tây Dao chỉ có ý nghĩ đem Già Lam và Phụng Thiên Sách tách ra. Còn Phụng Thiên Sách thì vui vui về về kẻ bên Già Lam. Vì vậy, dọc đường đi, vị trí của ba người không ngừng thay đổi.

Mộc Tây Dao: “Sách Sách! Chúng ta đi nướng thịt thỏ, uống rượu nhé!!! Tranh giành Sơn Hà Thụ có cái gì hay ho đâu, lấy thực lực của ngươi, không có Sơn Hà Thụ, Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trường Dã cũng không phải đối thủ của ngươi nha.”

Phụng Thiên Sách: “Tiểu Lam Lam, lần đầu tiên cùng ta dạo bước ngắm cảnh trong rừng, có phải rất vui hay không?”

Già Lam: “...”

Mộc Tây Dao: “Sách Sách! Chúng ta đừng nói chuyện với người xấu xí, rất phá hư cảnh đẹp!”

Phụng Thiên Sách: “Tiểu Lam Lam, có thích thanh kiếm kia không? Nếu nàng thích, sau này ta làm một thanh kiếm giống nó như đúc.”

Già Lam: “. . .”

Phụng Thiên Dục và Mộc Tây Lâm đi tuốt đằng trước mở đường, nghe ba người phía sau đối thoại, Phụng Thiên Dục có ý nghĩ rất muốn chạy khỏi đội ngũ này. Ở chung với ba tên quái thai, hần sắp điên rồi, không, là bốn tên mới đúng!

Hần liếc mắt nhìn Mộc Tây Lâm đi ở bên cạnh, từ đầu tới cuối, cái tên này luôn mang vẻ mặt cương thi, thân thể lực lưỡng to khỏe, cao hơn hẳn một cái đầu, tạo hình tương phản với hần rất nhiều, khiến hần có cảm giác bản thân rất dễ bị gió thổi bay, rất yếu đuối.

Chắc điên mất! Đi chung đường với đám quái thai này, hần có thể kiên trì tới bây giờ, có dễ đâu nè.

Đi một đoạn đường, phía trước liền xuất hiện một ngã ba, chia thành ba con đường khác nhau, năm người dừng lại, đang suy nghĩ xem nên đi con đường nào?

Đột nhiên, bên trái truyền đến tiếng kêu và tiếng đánh nhau, thu hút sự chú ý của năm người bọn họ.

“Hình như là âm thanh của Tam hoàng tử và Uất Trì.” Phụng Thiên Dục nghe giọng nói của hai người kia, không thèm suy nghĩ, lập tức chạy về phía phát ra âm thanh.

“Nhị đệ, bọn họ còn có thể nói chuyện, chứng tỏ bọn họ chưa có chết, ngươi cần gì gấp gáp như vội đi đầu thai vậy chứ?” Nghe giọng điệu của Phụng Thiên Sách từ sau lưng truyền tới, thân ảnh Phụng Thiên Dục ở trên đảo một cái, nhưng không có ngừng lại, tiếp tục chạy về con đường cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Tiểu thư Hoa gia

Phụng Thiên Sách vừa phe phẩy cây quạt, vừa lắc đầu: “Nhị đệ quá lỗ mãng, còn chưa biết rõ tình huống ra sao đã vội chạy qua, chừng nào nó mới học được bản lĩnh thông dong bình tĩnh như đại ca này chứ?”

Già Lam không nhịn được nói móc hân: “Giống như ngươi? Cả ngày chậm rì rì, không nhanh không chậm, chờ ngươi đến, người cũng đã chết hết rồi, cuu người cái gì?”

“Ý của Tiểu Lam Lam là cứu?” Hân hỏi ngược lại.

Già Lam chán chừ, cũng phải, chưa biết rõ tình huống cụ thể, làm sao nàng biết có nên cứu hay không? Nếu như là cái bẫy thì sao? Cảm thấy Phụng Thiên Dục hình như hơi lỗ mãng, có thể Phụng Thiên Sách nói đúng.

Trong lòng tán thành, ngoài miệng lại không đồng ý: “Ta không biết bọn họ, lại không có giao tình gì hết, xem tâm tình của ta mới quyết định được.”

Phụng Thiên Sách cười mê người: “Tiểu Lam Lam không hổ là tri kỷ của ta, ta cũng nghĩ như vậy.” Hân cười rất xán lạn, giống như nàng có suy nghĩ như của hân là chuyện rất vinh quang.

Già Lam quan sát hân, càng nhìn càng phát hiện hân giống như là mê cung, khiến người ta khó hiểu.

Không bao lâu, đường núi vừa chuyển, cảnh sắc mở rộng trước mắt, kèm theo tiếng rống diết tai, bọn họ đưa mắt nhìn, liền bị cảnh tượng trước mặt hù giật mình.

Bọn họ nhìn thấy gì? Bọn họ nhìn thấy lỗ hổng trên mặt đất trên sườn núi có một con quái vật lớn, thân hình khổng lồ, so với con voi không kém bao nhiêu, thân thể màu xanh sẫm, trên đầu và lưng có lớp đốm màu xanh nhạt tô điểm, toàn thân có bộ vảy cứng dày cộm nặng nề, mới nhìn còn tưởng là con rắn mối to, nhưng lại có tốc độ nhạy bén như con chuột.

“Là Thử Tích.” Mộc Tây Lâm hiếm khi chủ động nói chuyện, mở miệng gọi tên con quái vật có hình thù kì quái kia.

“Thử Tích là cái gì?” Lần đầu tiên Già Lam nhìn thấy con quái vật có hình thù kì quái và hung dữ như vậy. Trong lòng liền ngứa ngáy, không phải là sợ hãi, mà là con quái vật này có bộ dạng khiến nàng mắc ói quá.

“Thông thường mà nói, thú dữ có thể chia làm chín cấp, cấp chín gọi là thần thú. Con Thử Tích này, nó có tốc độ của loài chuột và độc của loài rắn mối, nó biết phun nọc độc, là thú dữ cấp 4.” Mộc Tây Lâm dùng giọng điệu chuyên nghiệp giải thích.

“Phun nọc độc?” Già Lam hơi kinh hãi.

“Con thú dữ cấp 4 này tuy không cao lắm, nhưng nó biết phun nọc độc, làm cho người bao vây tấn công nó không dám đến gần nó, nhất là bộ vảy cứng như kim thép, lực phòng ngự rất mạnh, cho nên dù bị bốn người bao vây tấn công, nó vẫn có lợi thế.”

Tầm nhìn của Già Lam dời qua phía đang đánh nhau, bốn cao thủ bao vây Thử Tích, ngoại trừ Phụng Thiên Dục, Hoàng Bộ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh, còn có một cô gái mặc đồ đỏ, cô gái này là ai? Già Lam cảm thấy tò mò về cô gái kia.

Thoáng thấy một cô gái mặc một bộ trang phục đỏ rực như lửa, cả người phảng phất như đứng giữa một đoàn lửa, cổ áo thẳng đứng, xung quanh khảm những đường nét hoa văn của hoa tử vi, hai cánh tay áo tạo theo hình dáng hoa loa kèn, nở rộ từ khuỷa tay cô xuống phía dưới. Làn váy phía trước rất ngắn, đầu gối lộ ra bên ngoài, hé ra một đôi chân mảnh mai khó có thể buông lời chê bai, làn váy phía sau dài chấm đất, toàn bộ trang phục được thiết kế rất độc đáo.

Ngoại trừ quần áo đặc biệt, tướng mạo cũng được xem là đáng yêu, mày liễu, mắt sáng, mũi thẳng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn... Vừa nhìn liền biết là cô gái dịu dàng thùy mị như tiên nữ, cả người tràn đầy sức hấp dẫn, nhưng nàng ta vừa mở miệng, mọi ấn tượng đều tan vỡ.

“Hoàng Bộ Anh Kỳ, ngươi là tên lừa đảo! Chính ngươi nói sẽ bảo vệ ta, hiện tại thì sao hả?” Cô gái chỉ vào con quái vật lớn, giọng điệu khiển trách.

Hoàng Bộ Anh Kỳ vừa chiến đấu với Thử Tích, vừa thầm kêu khổ, hân làm sao biết được đoạn đường này đen tối như thế, vô duyên vô cớ đụng phải con Thử Tích ghê tởm. Cũng không phải hân không có cách đánh bại nó, mà là do con Thử Tích này độc quá đáng sợ, chỉ cần dính một tí vào người, thân thể liền mọc mụn, hân không dám tấn công tùy tiện.

Hắn và Uất Trì Vinh cố gắng giúp đỡ Hoa tiểu thư đi tìm tung tích của cha mẹ nàng ta, vì giành được lòng tin của nàng, hắn mới thề son sắt sẽ bảo vệ nàng ta, nhất định cứu được cha mẹ nàng ta. Nào ngờ, mới đi nửa đường liền gặp rắc rối, ngăn đường đi tới của bọn họ.

Uất Trì Vinh không nhịn được giải thích giúp tam hoàng tử: “Hoa tiểu thư, người nói lời này có phải không hợp tình hợp lý không, hai người bọn ta ở đây liều chết bảo vệ người, người còn đứng đó nói mát...”

Hoa đại tiểu thư Hoa Ti Lung chẳng thèm quan tâm, nàng ta lùi sang một bên, cách xa Thử Tích, chống nạnh: “Không có bản lĩnh thì đừng có mà huênh hoang, bản tiểu thư mới không cần các người giúp ta tìm cha mẹ, mặc dù Hoa gia của ta không thể so với đại gia tộc nhưng cũng có không ít cao thủ. Nếu như ta không nghe dạ cả tin nghe lời các người, làm sao ta lại một thân một mình đi theo các người vào ngọn núi này?”

“Ta nói cho các người biết, người muốn trở thành con rể của Hoa gia, giúp ta cứu cha mẹ ta rất là nhiều. Các người cho rằng ta không

Sư phụ c54

“Các người cho rằng ta không biết mục đích các người cưới ta là vì tài sản của Hoa gia ư? Các người làm gì có lòng tốt muốn vô điều kiện chịu giúp ta cứu cha mẹ chứ! Đồ điên mới tin! Nếu muốn ôm của cải, thì phải có năng lực tài giỏi, không có năng lực, thì sớm cút thật xa, đỡ mất mặt!”

Vị Hoa tiểu thư này không những có tính cách mạnh mẽ, lời nói cũng ác độc tráo trở không kém.

Lí do thoát khỏi này, chộc Hoàng Bộ Anh Kỳ giận đến tay cầm kiếm cũng run rẩy. Nếu không phải hắn coi trọng đan dược, địa vị và tài sản của Hoa gia, cái loại tiểu thư kiêu căng được nuông chiều từ bé này, hắn chẳng thèm liếc một cái.

Hắn cố nén tức giận, không nói nhiều, tiếp tục chiến đấu với Thử Tích.

Uất Trì Vinh và Hoàng Bộ Anh Kỳ đều có chút không chống cự nổi, Uất Trì Vinh muốn nói gì đó, Hoàng Bộ Anh Kỳ liền trừng mắt nhìn qua, ngăn cản, nhưng không ngăn cản Phượng Thiên Dục. (TN: PTD thật ngốc, anh coi HBAK là bạn, hắn lại coi anh là cái đẽm lớt lưng :v)

“Người cái đồ đàn bà không biết điều, muốn sống thì cút sang một bên cho ta! Nếu còn nhiều chuyện, không cần Thử Tích ra tay, tự ta giết chết người!” Phượng Thiên Dục lạnh lùng nói.

“Người...”

Bị Phượng Thiên Dục hung hăng trừng một mắt, mặc dù trong lòng Hoa Ti Lung không phục, nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm mồm. Vội vàng nhảy sang một bên, nàng ta muốn giữ mạng cứu cha mẹ, không thể chết trong tay người khác được.

“Nhị đệ, cuối cùng người cũng giống thằng đàn ông rồi, đại ca tự hào vì người.”

Phượng Thiên Sách đôm dánh phe phẩy quạt, hắn tặng Phượng Thiên Dục một lời khen, lời khen này tựa như sấm nổ khiến đầu óc Phượng Thiên Dục choáng váng.

Đại ca, người tha cho ta! Bây giờ không phải thời gian để người chộc cười đâu, không thấy ta đang chiến đấu với con quái vật sao?

Phượng Thiên Dục nói thầm trong bụng, cố gắng quên đi sự tồn tại của đại ca mình.

Hoa Ti Lung nhanh chóng chú ý đến đám người Già Lam và Phượng Thiên Sách, ánh mắt nàng ta sáng lên, hướng về phía bọn họ hô to: “Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau tới giúp bọn họ đánh quái vật, ai giết được nó, ta tặng người đó một đồng đan dược, Hoa Ti Lung ta từ xưa tới nay nói là giữ lời, tuyệt đối không lừa gạt các người.” Nàng ta hào sảng vỗ ngực đảm bảo.

Cái gì gọi là thực nữ biến hình thành cô gái hào phóng, cuối cùng Già Lam được mở rộng tầm nhìn rồi. Nhưng, nói thật, nàng đối với nàng ta cũng có thiện cảm, có lẽ nhìn thấy phái nữ ở thế giới này quá ít. Ngoại trừ, hai chị em ác độc của Triệu gia, người nàng có ấn tượng tốt chỉ có Tống Thiên Nhi.

Hoa tiểu thư này có lời nói và việc làm rất khác người, nhưng không có mất đi tính cách thật. Không cần nghĩ cũng biết, tam hoàng tử và Uất Trì Vinh tiếp cận nàng ta là có mục đích, nàng ta hiểu quan hệ thiệt và lợi trong đó, nhưng vì cứu cha mẹ, nàng ta vẫn mạo hiểm lựa chọn tin tưởng bọn họ.

Thấy bốn người bọn Già Lam không có ý muốn ra tay giúp đỡ, Hoa Ti Lung liền reo lên: “Sao không ra tay? Chê ta trả công ít hả?”

Mộc Tây Dao liếc nàng một cái, vươn lan hoa chỉ ra: “Ai yêu ~ người đang làm ghê tởm ai đó? Người cho là Hoa gia của người giỏi lắm sao, chỉ là biết luyện đan dược thôi mà. Ta không đau không bệnh, lấy đan dược của Hoa gia các người làm cái gì? Không lẽ ăn nó thay thế cơm?”

Hoa Ti Lung không cam lòng yếu thế, trừng mắt nhìn hắn: “Cái tên nhân yêu, bán nam bán nữ, người muốn ăn, ta mới không cho người! Nè, người... Phải, chính là người! Người có muốn trở nên xinh đẹp không? Hoa gia nhà ta có thuốc dưỡng nhan rất đặc biệt, nếu người xấu xí, sau khi ăn vào sẽ xinh đẹp như ta. Nếu người muốn thuốc này, người chỉ cần giết con quái vật gớm ghiếc kia đi, khi trở về ta nhất định cho người thuốc đó.”

Bỗng nhiên, nàng ta quay đầu chuyển mục tiêu sang Già Lam, có hứng thú với nàng. Cái này không trách nàng ta được, Già Lam đứng ở giữa ba vị nam rất là nổi bật, liếc mắt liền thấy được sự có mặt của Già Lam.

“Ta?” Già Lam buồn cười, sờ sờ cái bốt trên mặt, thật sự có thể dùng thuốc để trị, đơn giản thế ư?

Nàng khoát khoát tay: “Ta không có năng lực đó, không sử dụng đan dược của Hoa gia các ngươi được đâu.”

“Làm sao chứ? Để ta xem bót của ngươi, Hoa gia của ta thuốc gì chẳng có, nói không chừng có thể trị được cái bót trên mặt của ngươi...” Hoa Ti Lung đi về phía nàng.

Nàng ta mặc đồ đỏ, khiến Thử Tích hưng phấn, đột nhiên nhảy ra khỏi vòng chiến đánh về phía Hoa Ti Lung.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, ba người nhóm Hoàng Bộ Anh Kỳ không dự đoán được, Hoa Ti Lung càng không dự liệu được.

Bóng đen không lồ từ trên trời giáng xuống...

“Hoa tiểu thư!”

“Mau tránh ra!”

“Mợ nó!”

Ba người nhóm Hoàng Bộ Anh Kỳ hô to, đáng tiếc nước xa không cứu được lửa gần, bọn họ chỉ có thể tro mắt nhìn bị kịch diễn ra, chỉ biết lo lắng suông.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Tổ tình bất ngờ

Hoa Ti Lung phát hiện phía sau lực lượng mạnh rất nguy hiểm, nàng ta quay đầu lại theo bản năng, thấy Thử Tích giương răng nanh khủng khiếp của nó, hướng tới gần nàng ta, trong nháy mắt nàng ta ngã dúi.

Lúc này, Già Lam đứng gần Hoa Ti Lung nhất, nhưng lấy tốc độ của nàng, hiện tại nào qua cứu nàng ta, chẳng khác nào tự động dâng thức ăn lên miệng Thử Tích. Căn bản không cứu được nàng ta, phương pháp duy nhất chính là sử dụng sức mạnh của Chiến Hoàng Bút.

Có nên gọi Chiến Hoàng Bút xuất hiện không?

Tay nàng chậm rãi sờ bên hông mình, rất nhanh một bàn tay khác đặt lên lưng bàn tay nàng, sờ soạng một chút.

“Tiểu Lam Lam, sao tay nàng thô ráp như vậy? Cuộc sống ở Sở gia nhất định bị bắt nạt rất nhiều.” Hành động và lời nói ngả ngón, dời đi lực chú ý của Già Lam, Già Lam chỉ cảm thấy trước mắt nổi lên trận gió kì lạ, khiến tóc gáy nàng đều dựng đứng...

Tất cả rất đột ngột, bụi bay đầy trời. Đợi khi nàng miễn cưỡng mở mắt thích ứng thì khóe mắt phát hiện một bóng hình màu đỏ, bay tới phía nàng.

“A!”

“A!”

Hai tiếng kêu sợ hãi đồng loạt vang lên, hiện trường xuất hiện hình ảnh hai cô gái ngã chồng lên nhau.

‘Ầm’ một tiếng, kèm theo tiếng gào rú, không biết tại sao Thử Tích lại ngã xuống dốc núi, chổng vó, tức giận gầm thét.

Mọi người đều sững sốt, nghi ngờ có phải mắt bị xuất hiện ảo giác hay không, mắt thấy Thử Tích sẽ nhào tới Hoa Ti Lung, ai ngờ đột nhiên có một trận gió kì quái nổi lên, khiến mọi người khó mở mắt.

Không ai thấy rõ chuyện gì xảy ra, cho tới khi nghe tiếng hai cô gái kêu lên và tiếng gầm của Thử Tích, đợi khi cát bụi bình ổn, bọn họ nhìn thấy màn ảnh này.

Phượng Thiên Sách ngồi chồm hổm ở một bên, méo đầu quan sát hai cô gái, tám tấc lác đầu, lộ ra vẻ đau lòng: “Tiểu Lam Lam, hiện tại ta đã hiểu rõ lí do nàng luôn cự tuyệt ta, bởi vì nàng...”

Tầm mắt sâu xa của hán lại liếc liếc bọn họ, không nhịn được thở dài: “Aiz, thời buổi thay đổi, phụ nữ chẳng thích đàn ông nữa, đàn ông chúng ta làm sao sống nổi đây.”

Già Lam ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Hoa Ti Lung đang nằm trên người nàng, hai người cùng rùng mình.

Mộc Tây Dao nghe vậy, rất tự giác xẹt tới, động tác ngã ngón, liếc mắt đưa tình: “Sách Sách! Nhìn ta! Nhìn ta!”

Cây quạt trong tay Phụng Thiên Sách phạch một cái, cản trở tầm mắt của hắn ta.

“Đại ca, vừa rồi là người ra tay ư?” Không hiểu vì sao trong đầu Phụng Thiên Dục có suy nghĩ này, trận gió kì quái lúc nãy là do đại ca của mình tạo thành.

Bởi vì, mặc kệ góc độ hay vị trí, hơn nữa sức mạnh thuộc tính gió, người bị tình nghi nhiều nhất là hắn, nhưng... thực lực của đại ca có mạnh như vậy sao?

Hắn vừa mới hỏi, Uất Trì Vinh liền cười phá lên, vỗ vỗ vai Phụng Thiên Dục: “Nhị Thiếu, người bị khủng hoảng? Nói heo mẹ biết leo cây còn đáng tin hơn chuyện người vừa nói! Đại ca của người có lợi hại như vậy sao? Công phu nói khoác lác của hắn lợi hại mới đúng! Ha ha ha... A! Ai đánh ta?”

Một cành cây nhỏ đánh vào lưng hắn.

Giọng điệu quái gở của Mộc Tây Dao vang lên: “Tiên nhân đáng đánh!”

“Mộc Tây Dao, đừng tưởng ta sợ người!” Uất Trì Vinh tức giận đến lệch mũi.

“Ha ha, nghe nói người nhất gan, lớn lối, quả nhiên không giả!” Mộc Tây Dao cúi đầu cười, bộ dạng cực kì làm đám.

Hai người này mắng nhau, bên Già Lam nàng vẫn còn làm đệm thịt cho người ta, Hoa Ti Lung rõ ràng bị cảnh tượng hồi nãy dọa sợ, vẫn chưa khôi phục lại tinh thần. Già Lam đẩy nàng ta nẩy cái, nàng ta mới chậm chạp không có phản ứng. Vì vậy, trực tiếp dùng một cước đá nàng ta.

“Người đá ta là gì?” Rốt cuộc, Hoa Ti Lung cũng hồi hồn.

Già Lam mặc kệ nàng ta, muốn đá thì đá thôi!

“Tiểu Lam Lam, nàng thâm tàng bất lộ! (*giấu tài)” Phụng Thiên Sách quan sát một hồi gât gù đánh giá Già Lam, rất nhanh, ánh mắt mọi người đều quét về phía Già Lam, khiến nàng mờ mịt.

Nhưng nhanh chóng, nàng phản ứng. Bọn họ phần lớn đều cho rằng do trận gió kì quái kia tạo nên chứ?

Hai mắt nàng mở to thêm vài phần, quay đầu, nửa tin nửa ngờ nhìn Phụng Thiên Sách. Tên này cố tình dời mục tiêu lên người nàng, để nàng thành đối tượng bị mọi người nghi ngờ, hắn có ý đồ xấu mà!

Nếu vậy, nàng đoán không sai, trận gió vừa rồi là do Phụng Thiên Sách tạo ra. Cộng thêm lần trước bị thích khách đánh lén, biểu hiện khác thường của hắn, đều chứng minh hắn có thực lực không tầm thường.

Hắn nhất định cố tình che giấu thực lực của mình... nhưng vì sao?

Đường đường là Phụng đại thiếu gia, con cưng của trời, tại sao hắn lại che giấu thực lực của mình?

“Mọi người không sao thì tốt rồi, không cần khách sáo!” Già Lam mỉm cười, nhìn một vòng, không quên dùng dáng vẻ người đứng đầu, vẫy tay chào bọn họ.

Nể tình Phụng Thiên Sách thường chăm sóc nàng, còn làm lò sưởi nhân tạo miễn phí cho nàng, nàng tạm thời giúp đỡ hắn một lần, không có vạch mặt hắn.

Một nửa dùng ánh mắt hoài nghi dò xét nàng, căn bản không tin lí do thoái thác của nàng. Mặc kệ Phụng Thiên Sách hay Già Lam, mặc kệ ai, bọn họ đều không tin. Thử nghĩ xem, hai kẻ ngu ngốc làm sao có thể làm chuyện nghịch thiên như vậy chứ? Vậy đám con cưng của trời như bọn họ đều kiếm miếng đậu hủ đập đầu hết à?

Anh em Mộc Tây Dao thì không nghĩ vậy, Mộc Tây Lâm dùng ánh mắt sáng quắc nhìn Phụng Thiên Sách, trong ánh mắt mang năm phần sùng bái, năm phần kính trọng. Ánh mắt Mộc Tây Dao thì đơn giản hơn, trực tiếp hơn chính là trần trụi si mê và yêu mến!

Hoa Ti Lung ngẩng đầu, nhìn Phụng Thiên Sách rồi nhìn Già Lam, sau đó tầm mắt nhìn lướt qua Già Lam, nhìn chăm chú vào Phụng Thiên Sách, trong mắt mọc lên vô số đóa hoa đào.

“Vừa rồi là người cứu ta? Người cứu ta, ta phải báo đáp người như thế nào?” Hai ngón tay nàng ta xoắn xuýt, hai mắt không hề chớp, hoa đào bay tán loạn.

Già Lam hoàn toàn bị xem nhẹ, tư duy của cô tiểu thư này đúng là vượt bậc quá nhỉ?

Lúc này, nàng thừa nhận chính nàng tạo ra trận gió kì quái kia, vì sao Hoa tiểu thư lại xem nhẹ nàng? Gắng gượng đem công lao gán lên người Phụng Thiên Sách?

Đây tuyệt đối là phân biệt đối xử tui da bên ngoài nha!

Chẳng lẽ người có diện mạo xấu thì không có năng lực cứu người?

Đáy lòng Già Lam tức giận vì bất công, đồng thời không hiểu vì sao trong lòng có chút chua? Chẳng thể nào, đột nhiên nhìn thấy có cô gái tỏ tình với Phụng Thiên Sách, tại sao nàng lại thấy khó chịu?

Không lẽ nàng bị sốt? Hay là trúng độc của Phụng Thiên Sách?

Lúc này, lại nghe Hoa Ti Lung nói: “Ta biết, chính người cứu ta, không biết vì sao ta biết chính là người, chắc là do trực giác của phụ nữ.”

Nàng ta ngượng ngùng uốn éo người, bày ra bộ dạng thực nữ, hai mắt chớp chớp, ứa trái tim hồng: “Người cứu ta, ta nhất định phải đáp tạ lớn, hay là như thế này đi, ta...ta lấy thân báo đáp!”

Mọi người có mặt ở hiện trường đều bị sét đánh, vị Hoa tiểu thư này tỏ tình quá lớn mật!

Hoàng Bộ Anh Kỳ giận đến run người, trường kiếm trong tay cũng phát ra âm thanh. Sao lại thế này, Phụng Thiên Sách dựa vào cái gì? Hắn ta bỏ nhiều công sức hẹn Hoa tiểu thư ra ngoài, chưa kịp gây ấn tượng tốt với nàng ta, nàng ta liền hướng về Phụng Thiên Sách, ở trước mặt mọi người tỏ tình, đặt hắn ở chỗ nào hả?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Tầng bốc cũng là một nghệ thuật

“Mặc dù Hoa tiểu thư rất xinh đẹp, nhưng vẫn kém xa Tiểu Lam Lam nhà ta, chờ khi nào người trở nên xinh đẹp như Tiểu Lam Lam, có lẽ ta sẽ suy nghĩ một chút.” Phụng Thiên Sách cười khế, ánh mắt lấp lánh, giống như mộng ảo.

Hắn cự tuyệt rất rõ ràng, Hoa Ti Lung không thêm đề ý, hơi kinh ngạc một chút, quan sát Già Lam từ trên xuống dưới, bình tĩnh.

“Thì ra người thích xấu nữ, biến thành bộ dạng này cũng dễ thôi. Chờ mấy ngày nữa ta đem mặt về thành như vậy chẳng phải được rồi sao?” Như vậy cũng được à? Tư duy của Hoa tiểu thư đúng là không bình thường.

Lửa giận trong lòng Hoàng Bộ Anh Kỳ càng lúc càng mạnh, dựa vào cái gì thứ hắn ta bỏ công dốc sức lại không chiếm được, Phụng Thiên Sách lại dễ dàng có, hắn dựa vào cái gì?

Từ góc độ của hắn ta, đối diện là sườn núi, Thử Tích nghiêng người lật mình, tốc độ cực nhanh tấn công về hướng Phụng Thiên Sách. Ánh mắt của hắn ta hơi thay đổi, sau đó thì bình tĩnh lại, khoe miệng cười lạnh. Phụng Thiên Sách, không phải người rất giỏi ư? Để xem người ứng phó như thế nào?

Già Lam và bọn Phụng Thiên Sách đưa lưng về phía Thử Tích, khi bọn họ phát hiện sau lưng có khác thường, Thử Tích đã sắp tới gần.

“Chạy mau! Thử Tích lại tới rồi!” Hoa Ti Lung hét to, vươn tay muốn kéo Phụng Thiên Sách, ai biết Phụng Thiên Sách lại nghiêng người, khéo léo tránh né. Đột nhiên, hắn kéo tay Già Lam, chạy về phía Hoàng Bộ Anh Kỳ.

Hoa Ti Lung dậm chân, nhanh chóng đuổi theo hai người, mấy người khác thấy thế đều chạy theo một hướng.

Hoàng Bộ Anh Kỳ đâu có năng lực dự đoán được mọi người đều chạy về phía hắn ta, hắn ta trợn mắt, ngây người trong phút chốc.

Đột nhiên, có người đẩy vào vai hắn ta khiến bộ não đang trì trệ của hắn ta hoạt động lại, trên gương mặt chợt ẩm ướt, có chất lỏng gì đó phun xuống mặt hắn ta. (TN: anh Sách anh đây phải hông?????)

Ban đầu không có cảm giác gì, nhưng rất mau, da thịt đau rát từng cơn, đau đến hắn ta không nhận được kêu la.

“Không xong, tam hoàng tử bị Thử Tích phun độc trúng.” Uất Trì Vinh khẩn trương.

“Ai nha, sao lại không cẩn thận như vậy?” Phụng Thiên Sách thương tiếc lắc đầu thở dài, ra lệnh cho anh em Mộc Tây Dao: “Các người còn không mau đi giết Thử Tích, báo thù cho tam hoàng tử của chúng ta!”

Hoàng Bộ Anh Kỳ nghe Phụng Thiên Sách bất bình thay mình, trong lòng chẳng những không dễ chịu, ngược lại càng thêm ghen uất.

“Nếu Sách Sách ra lệnh, đương nhiên bọn ta sẽ cố gắng đối phó. Ca, mau ra tay!” Hai anh em mỗi người đứng một bên, cùng nhau thi triển linh thuật mộc.

Thân thể không lồ của Thử Tích đang nhún nhảy trên không trung, muốn ra sức vỗ mọi người.

Trên bầu trời, vô số nhánh cây úp xuống, nhanh nhẹn bò trườn, quấn lấy đầu, đuôi và tứ chi của nó. Chưa hết, trong đó có một nhánh cây lớn, trực tiếp đập lên lưng Thử Tích, giống như muốn chui vào lưng Thử Tích.

"Ngao —— "

Khi Thử Tích gãy chết, miệng không ngừng phun độc, mọi người nhanh chóng tránh né, tránh bị độc phun trúng, gây họa người vô tội.

Sau, Thử Tích phun xong ngụm độc cuối cùng, nó thò ra một hơi, chết tại chỗ.

So với tiếng kêu rên trước khi chết của Thử Tích, tiếng gào của Hoàng Bộ Anh Kỳ cũng không thua gì nó.

"Mặt của ta, chết tiệt, ta muốn giết ngươi!" "Ngươi" trong miệng hắn ta rõ ràng chính là nói Thử Tích.

Phượng Thiên Sách tiến lên, tốt bụng an ủi: "Không sao! Không sao! Đối thủ một mất một còn của ngươi đã bị chúng ta giết! Tam hoàng tử anh hùng cứu mỹ nhân, vì vậy mà hi sinh lớn, thật khiến người ta khâm phục."

Già Lam đứng bên cạnh cúi đầu cười. Rốt cuộc, nàng cũng nhìn ra, Phượng Thiên Sách cố ý hãm hại Hoàng Bộ Anh Kỳ. Ai kêu hắn ta vừa rồi dùn mảnh khỏe, không nhắc nhở bọn họ Thử Tích tấn công tới. Nếu hắn ta chịu nhắc nhở bọn họ sớm, có lẽ tình thế đã khác rồi.

Từ góc độ của Hoàng Bộ Anh Kỳ hoàn toàn có thể nhìn rõ mọi hành động của Thử Tích, nhưng hắn ta không lên tiếng nhắc mọi người, ngược lại một mình đứng bên ngoài xem kịch vui.

Phượng Thiên Sách làm sao cho hắn có cơ hội, lập tức dẫn mọi người chạy về phía sau hắn ta, sau đó thừa dịp hắn ta ngẩng người đẩy hắn ta ra ngoài, nghênh đón Thử Tích. Lòng dạ xảo quyệt như vậy, nếu nàng không quan sát tỉ mỉ, có lẽ không phát hiện rồi.

Từ lúc phát hiện Phượng Thiên Sách có quỷ dị, nàng đề ý nhiều hơn, nàng dần dần phát hiện mỗi khi Phượng Thiên Sách làm chuyện hoang đường, phía sau đều ẩn chứa một lí do nào đó. Nhưng lí do này, người bình thường không thể hiểu được.

Đứng chung với người có lòng dạ sâu sắc như vậy, không thể không đề ý, bằng không ngày nào đó bị hắn bán đi, còn ngu ngốc đếm tiền giùm hắn nữa!

"Tam hoàng tử vì mọi người nên mới trúng độc của Thử Tích, hắn cao thượng như vậy, chúng ta nên học tập theo tấm gương này, mọi người nên kính trọng tam hoàng tử nhiều hơn." Già Lam phối hợp với Phượng Thiên Sách tang bóc Hoàng Bộ Anh Kỳ một phen.

"Đúng vậy, tam hoàng tử có đạo đức cao thượng, có tình có nghĩa, chúng ta nên học tập hắn, vồ tay!" Phượng Thiên Sách vừa gật đầu tán thành, vừa vỗ tay. Già Lam là người đầu tiên hưởng ứng hắn, ra sức vỗ tay. Đáng thương cho Hoàng Bộ Anh Kỳ vừa chịu đựng đau đớn do độc gây ra, vừa phải nghe hai kẻ ngu ngốc nói bậy nói bạ, tức giận đến độc chảy vào tim, độc tính càng phát tác nhanh hơn.

Gương mặt vốn tuần mĩ phi thường liền nổi mủ, nước trong bọc mủ chậm rãi chảy ra, thoạt nhìn rất ghê người. Mọi người đứng xung quanh hắn từ từ lui về phía sau, nước chua trong bụng cuộn cuộn, cảm giác muốn nôn ra.

Phượng Thiên Sách dùng quạt che mũi, mơ hồ nói: "Nghe nói trúng độc Thử Tích, không có biện pháp khác, chỉ có cách dùng miệng hút toàn bộ nước trong các bọc mủ ra. Nếu kéo dài thời gian, e là mặt của tam hoàng tử..." Hắn muốn nói lại thôi, nhưng đã nói trúng trọng điểm.

Nghe hắn nói phải dùng miệng hút nước trong bọc mủ nước ra, nhiều người hung hăng nôn ọe, thật ghê tởm, ai nguyện ý muốn làm chuyện này chứ? Mỗi người đều quay lưng đi hướng khác.

Hoàng Bộ Anh Kỳ nhìn quanh một vòng, thời khắc quan trọng không ai chịu đứng ra giúp hắn ta hút mủ, hắn ta càng thêm tức giận. Thì ra cách hắn ta đối nhân xử thế thất bại như vậy, bên cạnh hắn ta không hề có một người bạn chịu xông pha khói lửa vì hắn ta.

Mắt hắn ta khẽ lướt qua Hoa Ti Lung, Hoa Ti Lung vội gờ chân: "Ngươi nhìn ta làm cái gì? Cũng không phải ta hại ngươi, muốn ta hút mủ giùm ngươi, nằm mơ đi!"

Về mặt Hoàng Bộ Anh Kỳ hết sức méo mó, mủ nước trên mặt hắn ta giống như nước sôi nổi một đồng bọt nước. Thật ra, hắn ta không nhìn Hoa Ti Lung, mà là nhìn Uất Trì Vinh sau lưng Hoa Ti Lung. Thằng nhóc này vừa thấy hắn ta có chuyện, liền trốn sau lưng phụ nữ, hắn ta càng nghĩ càng giận.

Dường như cảm nhận được ánh mắt tức giận của hắn ta, Uất Trì Vinh nuốt một ngụm nước bọt, về mặt liều chết từ sau lưng Hoa Ti Lung bước ra, nói: "Tam hoàng tử diện hạ, để ta giúp ngươi hút mủ."

Hoàng Bộ Anh Kỳ hừ lạnh: "Cái này tốt lắm"

Vì vậy, hai người trốn trong bụi cây hút mủ, chờ hai người vừa đi khuất, mấy người ở lại không nhìn được cười phá lên.

"Cái này gọi là kẻ ác có báo ứng." Mộc Tây Dao lên tiếng, không chút đồng tình.

Trên bầu trời, truyền tới một tiếng kêu kì quái, mọi người ngẩng đầu chỉ thấy một con gì đó có cánh, bộ dạng giống Thử Tích hiện ra trước mắt họ.

Hình thể của nó không bằng con Thử Tích vừa rồi, nhưng tốc độ phản ứng của nó nhạy bén hơn.

“Lại thêm một con? Ca, giao cho ngươi!” Mộc Tây Dao không có lòng chiến đấu, hắn vừa thấy con quái vật này, không cần hắn ra tay, một mình đại ca của hắn giải quyết được rồi.

Nhưng, lần này hắn đoán sai rồi. Rất nhanh, kèm theo âm thanh gào khóc ngao ngao, trên trời bay tới một đoàn chi chít Thử Tích có cánh che mắt bầu trời.

Mọi người ở đây đều xanh mặt.

“Mợ nó! Có cần khoa trương như vậy không? Còn nghĩ cái gì nữa, chạy mau!” Mộc Tây Dao gào to, kéo Phượng Thiên Sách bỏ chạy, những người còn lại biết tình hình không ổn, cũng chạy theo.

Chạy rồi chạy! Mọi người chạy tới vách đá dựng đứng, phía trước đã hết đường đi.

“Mọi người cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để trúng độc của nó, nếu không thì...” Phượng Thiên Dục vừa nói, trong đầu mọi người hiện lên hình ảnh gương mặt đầy mù của Hoàng Bộ Anh Kỳ, cả đám không ngừng nôn mửa.

“Đại ca! Kết giới! Chỉ còn cách này thôi!” Mộc Tây Dao mang vẻ mặt nghiêm túc, biểu tình nghiêm nghị nói.

Mộc Tây Lâm vẫn duy trì vẻ mặt lạnh lùng, khẽ gạt đầu, vào lúc này hai anh – em bọn họ rất ấn ý.

Rừng cây xung quanh kêu xào xạc, lúc bọn họ thi triển linh thuật mộc tạo kết giới, lần thứ hai có dị biến.

Mười sáu vị kiếm sư đột nhiên xuất hiện, xếp thành một hàng, đồng phục giống nhau, trang bị giống nhau, ngay cả tư thế cũng giống nhau như đúc.

Bọn họ xếp thành hàng ngũ ngay ngắn, bắt đầu chém giết đàn Thử Tích. Trên bầu trời, thoáng một cái máu văng tung tóe, từng con Thử Tích từ trên trời rơi xuống. Kiếm chiêu tàn nhẫn, tốc độ sắc bén, đó chính là thực lực kiếm sư cấp sáu mới có.

Mười sáu kiếm sư đồng loạt xuất hiện, đội hình hùng mạnh như vậy. Khiến mọi người ở đây đều khen ngợi, rốt cuộc là ai có thể khống chế được mười sáu vị kiếm sư cấp sáu? Vài người ở đây đã mơ hồ có đáp án.

Nạp Lan Tiêu Bạch tới ư?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Lễ nào...hắn chính là sư phụ?

Già Lam thu hồi tầm nhìn, nhìn chung quanh một vòng. Quả nhiên, trong rừng rậm, xuyên thấu qua tầng tầng lớp lớp cây cối, nàng có thể nhìn ra bóng dáng quen thuộc.

Quần áo màu lam hòa vào màu xanh thắm của bầu trời, hắn ung dung đi tới, rừng cây bốn phía không thể nào ngăn cản hắn, người không biết căn bản không thể nghĩ hắn là người mù.

"Nạp Lan Tiêu Bạch. . ." Phượng Thiên Sách cúi đầu nở nụ cười, trong nụ cười ngập tràn quý dị.

“Thì ra hắn chính là Nạp Lan Tiêu Bạch?” Hoa Ti Lung vừa thấy Nạp Lan Tiêu Bạch, đáy lòng liền sinh ra tò mò: “Nghe nói hắn là người mù, sao ta thấy không giống gì hết?”

“Người mù nhưng tâm không mù.” Phượng Thiên Sách lơ đãng nói một câu, khiến mọi người đều chấn động.

Hoa Ti Lung nhìn hắn, không nhịn được nổi lên hoa đào: “Sách Sách, ngươi đúng là học sâu biết rộng, ta rất sùng bái ngươi!”

Lại thêm người sùng bái Phượng Thiên Sách một cách mù quáng, Già Lam không nhịn được tròn mắt, thật sự không hiểu Phượng Thiên Sách có cái gì mà bọn này sùng bái?

“Ê! Ai cho ngươi dùng ánh mắt sắc mị mị như vậy nhìn hắn! Chỉ có mới được dùng ánh mắt đó nhìn hắn thôi nhá!! Những người khác đều không được!!!” Đột nhiên, Hoa Ti Lung nổi bão với Già Lam.

Già Lam chẳng hiểu gì cả, nàng dùng ánh mắt sắc mị mị nhìn Phượng Thiên Sách? Làm ơn mở to mắt nhìn cho rõ đi, nàng dùng ánh mắt khinh bỉ, nghi ngờ nhìn hắn đó nhá!!!

Phượng Thiên Dục đứng im lặng bên cạnh không biết nghĩ tới cái gì, đột nhiên hô to: “Ta nhớ rồi! Ta nhớ gian phu trong rừng trúc là ai rồi. Đại ca, Nạp

Lan Tiêu Bạch chính là gian phu của Già Lam!”

Một câu như sét đánh, đánh mọi người ngoài cháy sém, trong non mềm.

Nạp Lan Tiêu Bạch cư nhiên là gian phu? Ánh mắt mọi người nhìn về phía Nạp Lan Tiêu Bạch có biến đổi, Nạp Lan Tiêu Bạch đẹp như tiên, đột nhiên trên đầu xuất hiện hai chữ ‘gian phu’ lấp la lấp lánh ——

Già Lam không nói gì. Trí tưởng tượng của Phượng Thiên Dục hình như quá mức phong phú? Nàng và Nạp Lan Tiêu Bạch đơn độc ở chung phòng có một lúc thôi mà biến thành gian phu dâm phụ rồi? Quay đầu nhìn Phượng Thiên Sách, đột nhiên, nàng có chút để ý suy nghĩ của hắn.

Thấy Phượng Thiên Sách làm như không có chuyện gì phe phẩy quạt, cười nhạt: “Ha ha! Ta còn tưởng là ai, hóa ra là Nạp Lan Tiêu Bạch, ha ha , ta đây liên yên tâm.”

Phượng Thiên Dục lo lắng: “Đại ca, ngươi không lo lắng à?” (TN: Hớ hớ, bé Dục đồng ý Lam Lam là chị râu rùi à :-?)

“Cái này có gì phải lo? Ta đẹp trai hơn hắn, ánh mắt cũng tốt hơn hắn, người mù cũng chọn ta. Huống chi, Tiểu Lam Lam là người cao nhã, thanh khiết, làm sao nàng ấy lại bỏ ngọc mà chọn ngói chứ?” Hắn hí hóp mắt nhìn Già Lam, chẳng biết hắn lấy tự tin ở đâu ra, Già Lam sực chút nữa cũng bị lấy.

Một câu đánh trúng chỗ hiểm của Nạp Lan Tiêu Bạch, mười sáu vị kiếm sư trên không trung đồng loạt tức giận trừng mắt nhìn Phượng Thiên Sách, dám cười nhạo chủ tử bọn họ là người mù?

Nạp Lan Tiêu Bạch phảng phất như không nghe thấy. Một đường thông dong đi tới, quay đầu nhìn lên không trung nói: “Tập trung tinh thần, chuyên tâm nghề dịch.”

Hắn nhẹ nhàng nói tám chữ, thành công trấn an mười sáu vị kiếm sư đang tức giận. Kiếm khí sắc bén giăng đầy trời, giết được vô số Thử Tích chạy trốn.

Lúc này, Hoàng Bộ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh bị đàn Thử Tích làm kinh hoàng, đỡ nhau đi tới. Thấy Nạp Lan Tiêu Bạch ở đây, Hoàng Bộ Anh Kỳ nhanh chóng đi tới chào hỏi: “Nạp Lan công tử, đã lâu không gặp.”

Mù trên mặt Hoàng Bộ Anh Kỳ đã được hút ra hết, nhưng trên mặt hắn ta vẫn còn dấu vết lỗi lờm. Cả khuôn mặt có thể dùng từ hoàn toàn thay đổi để hình dung.

Uất Trì Vinh cũng không khá hơn bao nhiêu, tay che miệng, bụng luôn có cảm giác nhộn nhạo, bất cứ lúc nào cũng có thể nôn mửa. Bất hắn hút nhiều mù trên mặt Hoàng Bộ Anh Kỳ như vậy, đúng là làm khó hắn! ==

Nạp Lan Tiêu Bạch nghe âm thanh của đối phương, trả lời: “Hoàng Bộ huynh, đã lâu không gặp.”

Không giống tài năng xuất chúng khác trong bát công tử, thái độ của Nạp Lan Tiêu Bạch khác với Hoàng Kim Chiến Vương rất nhiều, Nạp Lan Tiêu Bạch vô cùng thân thiện, khiến người ta có ấn tượng tốt hơn tên khó ưa kia.

Nạp Lan Tiêu Bạch nói xong, tiếp tục đi về phía trước. Thân thiện thì thân thiện, nhưng hắn vẫn là nhân vật có tính cách xa cách bẩm sinh. Mặc dù như thế, Hoàng Bộ Anh Kỳ vẫn thấy rất thỏa mãn. Có thể có giao tình với người tài hoa như Nạp Lan Tiêu Bạch, hắn ta cảm thấy rất vinh hạnh.

“Là Già Lam tiểu thư sao?” Nạp Lan Tiêu Bạch đến gần, đột nhiên mở miệng.

Già Lam sững sốt, nàng còn tưởng hắn vẫn làm bộ không biết nàng.

Trong gió, tiếng chuông gió khẽ vang lên, không biết từ khi nào trong tay Nạp Lan Tiêu Bạch có thêm một cái chuông gió bằng thạch anh trong suốt. So với cái chuông gió bằng thạch anh màu lam lúc trước hắn tặng có chút thay đổi. Chuỗi chuông gió này rất đặc biệt, xinh xắn hơn.

Già Lam mơ hồ nhìn thấy trên mỗi viên thạch anh đều có khắc tên nàng, tâm trí nàng rung động, trong lòng hơi dao động.

“Cái lần trước tặng nàng không phải là tốt nhất, ta nghĩ kĩ, liền làm một cái khác tốt hơn tặng nàng, hi vọng nàng thích nó.”

Kèm theo gió nhẹ, tiếng chuông gió thanh thúy vang lên, thạch anh dưới khúc xạ mặt trời, tản ra ánh sáng cầu vồng. Lấy Nạp Lan Tiêu Bạch làm trung tâm, toàn bộ trời đất đều biến ảo thành thế giới mộng.

Mọi người đều ngây dại, chìm đắm trong mộng ảo tuyệt vời trước mắt, mà Nạp Lan Tiêu Bạch trong ảo cảnh càng thêm mờ ảo. Không! Cảm giác hắn dường như không có một chút hơi thở của người phàm.

Mắt phượng hẹp dài của Phượng Thiên Sách hơi híp lại, đáy mắt xẹt qua u ám, hắn quay đầu nhìn Già Lam. Trong mắt hắn, Già Lam từng bước đi tới bên cạnh Nạp Lan Tiêu Bạch, nàng không có đưa tay nhận, ánh mắt trong sạch nhìn thẳng vào Nạp Lan Tiêu Bạch, nói: “Trong Hoa Phi Lâu, vì sao ngươi giả vờ không biết ta? Ngươi sợ ta hủy hoại danh dự Nạp Lan công tử của ngươi ư? Có người bạn như ta là chuyện mất mặt lắm, phải không?”

Môi mỏng khẽ mấp máy, giọng nói ấm áp của Nạp Lan Tiêu Bạch vang lên: “Ta nghĩ nàng không thích cái chuông gió ta tặng, cho nên nàng tặng nó lại cho Phượng Thiều...”

Già Lam ghen cảm xúc, chẳng lẽ Phượng Thiên Sách lấy chuông gió của nàng, nên hắn mới giận dữ không thèm để ý nàng?

“Cái đó...” Già Lam giải thích.

Nạp Lan Tiêu Bạch nhẹ nhàng cười: “Nàng nhận lấy chuông gió này, coi như chúng ta huề.”

Âm thanh khe khẽ của chuông gió càng thêm vui tai, nỗi lo lắng trong lòng Già Lam dần tan biến theo từng tiếng chuông gió.

Nàng vươn tay nhận lấy chuông gió, một lần nữa đeo nó ở bên hông.

“Lần này, ta nhất định giữ nó thật kỹ, sẽ không để người khác cướp đi.” Nàng cố ý nhấn mạnh từ ‘cướp’, ánh mắt liếc về Phượng Thiên Sách.

Phượng Thiên Sách cười nhạt, không có cái gì khác thường. Nhưng, nụ cười có chút biến chất.

Lúc này, bầu trời xuất hiện một đạo sấm sét, sét đánh xuống.

“Cẩn thận!” Già Lam bị một luồng sức mạnh kéo ra, tránh được tia sét công kích. Chỗ nàng vừa đứng ban nãy xuất hiện một lỗ thủng to đùng, Già Lam thâm sợ hãi.

"Đừng sợ!"

"Đừng sợ!"

Hai âm thanh đồng loạt vang lên, Già Lam mới phát hiện Phượng Thiên Sách và Nạp Lan Tiêu Bạch cùng đứng bên cạnh nàng, cầm tay nàng, dùng lời nói quan tâm an ủi.

Không khí có chút lung tung, đừng nói người khác không ngờ, ngay cả nàng cũng không ngờ chính nàng lại có sức hấp dẫn kinh người như thế, cư nhiên khiến hai vị cực phẩm mỹ nam quan tâm.

Giải thích duy nhất chính là, hai người này, một người bị mù không biết nàng xấu hay đẹp, người còn lại thì tính cách cổ quái, không thích mỹ nữ chỉ thấy xấu nữ.

“Đến tột cùng là con chó hoang nào đánh cắp Chiến Vương Kiếm? Mau ra đây nhận lấy cái chết!”

Không ngờ Bá Hầu Trường Dã cảm ứng nhanh như vậy... Già Lam căng thẳng. Khí hồn của Chiến Vương Kiếm đều bị Chiến Hoàng Bút cắn nuốt, Bá Hầu Trường Dã không cảm nhận được Chiến Vương Kiếm trên người nàng chứ?

“Các ngươi có chịu nói hay không? Nếu không có người đứng ra nhận, bốn vương đem tất cả các ngươi diệt hết! Hừ! Dám cướp Chiến Vương Kiếm của bốn vương thì phải có gan lãnh hậu quả!”

Bá Hầu Trường Dã ngông cuồng nói, đột nhiên hất đánh một chưởng nữa. Một đạo sấm sét đánh vào giữa mọi người, vách núi dựng đứng đã xuất hiện dấu vết rạn nứt, vài viên đá rơi xuống, chấn động lòng người.

Uất Trì Vinh không chịu nổi, lớn tiếng quát: “Trong số các ngươi rốt cuộc là ai lấy Chiến Vương Kiếm của hần, mau trả lại đi, đừng làm liên lụy đến mọi người.”

Hoàng Bộ Anh Kỳ cúi đầu cười lạnh: “Cái này còn phải hỏi sao? Ai có thể đánh cắp Chiến Vương Kiếm? Chiến Vương Kiếm là đạo khí thượng phẩm? Người có thể đánh cắp nó, thực lực có thể hơn Chiến Vương, có lẽ là... Một ngự bảo sư.”

“Ngự bảo sư?” Uất Trì Vinh bừng tỉnh, đột ngột chỉ vào Già Lam: “Ta nhớ rồi, nghe nói thành Lạc Xuyên có ngự bảo sư mới xuất hiện, Già Lam từng ở trong Ngự Bảo Các thu phục các bảo khí, trở thành ngự bảo sư mới. Nhị Thiếu, có phải vậy không?”

Phượng Thiên Dục rõ ràng ngây người, đương nhiên hần biết Già Lam thu lấy Chiến Vương Kiếm, nhưng hần sẽ không bán đứng nàng. Bởi vì, hần coi thường việc làm dè tiện này... Nhưng, hần không muốn nói dối, cho nên hần do dự.

Ánh mắt sắc bén của Bá Hầu Trường Dã phóng tới người Già Lam, hần ưu nhã nhếch môi, nụ cười càng rực rỡ.

“Thì ra là nàng, bốn vương rất bội phục dũng khí của nàng. Hần là, nàng nên cảm thấy vinh dự. Hôm nay, nàng sẽ chết trong tay bốn vương, thừa nhận con sấm sét giận dữ của bốn vương đi!”

Đột nhiên, áo choàng màu vàng bành trướng lên, năm ngón tay hần mở lớn, ‘két két’ sấm sét nhanh chóng ngưng tụ trong lòng bàn tay hần. Đó chính là chiến kỹ linh thuật lời cao cấp! Một kích này đánh xuống, nhất định sấm vang chớp giật, không thể đỡ được.

Già Lam tức giận trừng mắt nhìn Hoàng Bộ Anh Kỳ: “Đồ bỉ ổi.”

Già Lam mắng một câu, sau đó rời khỏi Phượng Thiên Sách và Nạp Lan Tiêu Bạch, một mình chạy về phía khác của vách đá dựng đứng, nàng không muốn liên lụy người khác, sống hay chết, đánh cuộc một lần đi!

Trong nháy mắt, năm đạo sét ầm ầm đánh xuống, sấm chớp rền vang, vách núi phía sau Già Lam bị chẻ ra, toàn bộ vách đá bị chia năm xẻ bảy.

Mọi người thất kinh, chia nhau chạy. Cái thằng điên Bá Hầu Trường Dã, hẳn muốn chôn tất cả mọi người ở tại vách đá dựng đứng sao?

Ba đạo sấm sét cùng lúc đánh về phía Già Lam, phía trước, phía sau, bên cạnh đều có lỗ hổng, bên còn lại của nàng chính là vực sâu.

Nàng kinh hô một tiếng, khối đá dưới chân nàng bắt đầu lung lay, cuối cùng không chịu nổi trọng lượng của nàng, cả người nàng ngã xuống.

Không chỉ thế, một thanh Chiến Vương Kiếm ập xuống, hướng ngực nàng đâm tới, một đòn trí mạng!

Thân thể Già Lam rơi xuống, bên trên còn có Chiến Vương Kiếm chuẩn bị lấy mạng nàng. Nàng sinh ra tuyệt vọng... Chẳng lẽ chết như vậy? Mạng sống lần thứ hai của nàng chỉ tới đây thôi sao?

Nàng chậm rãi nhắm hai mắt, trong nháy mắt bản thân trầm tĩnh lại, lẳng lặng chờ thần chết phán quyết.

Đột nhiên, cơ thể nàng bị kiềm hãm, có người nắm lấy tay nàng.

“Tiểu Lam Lam, nắm chặt tay ta.”

Thanh âm của Phượng Thiên Sách.

Già Lam mở mắt. Thấy Phượng Thiên Sách cùng nàng rơi xuống vực sâu. Nhìn gương mặt, dường như đã qua mấy đời, có một loại cảm xúc không rõ lan tỏa ra,

Nàng vươn tay, nắm chặt tay hắn.

“Chủ nhân! Ta tới cứu ngươi!” Nhìn lướt qua đầu vai của Phượng Thiên Sách, nàng thấy không tước nhỏ màu trắng, xé gió phá không mà đến, rất nhanh liền tới gần bọn họ.

“Chủ nhân?” Già Lam kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn vào đáy mắt Phượng Thiên Sách, suy nghĩ của nàng đều rối loạn.

Lẽ nào... hẳn chính là sư phụ?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: V01: Kẻ không đáng tin cậy nhất trong lịch sử chính là sư phụ

Chủ nhân của Thiên Thiên không phải sư phụ của nàng còn có thể là ai?

Già Lam cảm thấy đầu óc mình không đủ dùng, làm sao có thể? Người sư phụ đức cao vọng trọng, vĩ đại như trích tiên trong mắt nàng, làm sao có thể là người đàn ông đánh đá hoang đường, sớm chiều ở chung này cơ chứ?

Không thể nào! Không thể nào! Nhất định là nàng bị ảo giác trước khi chết rồi.

Tiếng gió thổi bên tai càng lúc càng lớn, làm thính giác nàng ù ù. Đầu óc nàng càng lúc càng mù mờ, dần dần mất đi tri giác, dần dần mất đi tri giác, giây phút hấp hối sau cùng, nàng thật sự cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Phượng Thiên Sách, ấm áp như vậy, an toàn như vậy.

Trước khi chết, có người ở cùng với nàng, nàng không còn là người cô đơn nữa, cảm giác này thật tốt...

Vách đá cheo leo, Nạp Lan Tiêu Bạch đứng ở mép vách đá, nghiêng tai lắng nghe âm thanh dưới vách đá, cả người hắn chìm đắm vào bầu không khí rất khó diễn tả, là mờ mịt, là rét lạnh, như tiên đạo lạc hay là...

Mười sáu cao thủ kiếm sư đồng loạt nhìn bóng lưng của chủ tử mình, nhưng không ai dám tới gần hắn.

“Nạp Lan Tiêu Bạch, ngươi cũng muốn nhảy xuống cứu nàng sao?” Bá Hầu Trường Dã trôi lơ lửng trên không trung, từ trên cao nhìn xuống, ngó xuống nhóm người đứng bên dưới, hẳn giống như ông vua nắm quyền điều khiển sống chết của mọi người.

Nạp Lan Tiêu Bạch không lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng ở mép vách núi, hơi thở của hắn càng mờ ảo giống như thiên thần có thể mọc cánh bay đi bất kỳ lúc nào.

“Trong mắt bốn vương, người có năng lực đánh ngang tay với bốn vương chỉ có Nạp Lan Tiêu Bạch ngươi thôi. Hôm nay, bốn vương thưởng cho ngươi

cơ hội quyết chiến với bốn vương, ngươi nhận thách thức đi.” Giọng điệu đủ hống hách.

Bỗng nhiên, Nạp Lan Tiêu Bạch cười nhạt, nụ cười mờ ảo mà nhẹ nhàng: “Sớm muộn gì ta với ngươi cũng đánh một trận, nhưng, không phải hôm nay.”

Hắn xoay người, nói với mười sáu cao thủ kiếm sư: “Chúng ta đi thôi!”

“Không ai có thể cự tuyệt khiêu chiến của bốn vương.” Bá Hầu Trường Dã híp mắt, đáy mắt tràn ngập rét lạnh.

Hắn tung chưởng về phía Nạp Lan Tiêu Bạch, năm đạo sét đồng loạt rơi xuống!

‘Rào rào!’ Tầm màn nước trong xanh nhô lên, tạo thành một rào cản lớn ngăn cản tầm mắt của mọi người.

Năm đạo sét cùng rơi vào rào cản trước mặt, giống như năm ngón tay đâm vào vải bông. Biến thành nỏ mạnh hết đà.

“Ừ?” Mắt Bá Hầu Trường Dã sáng lên, chiết xạ ánh sáng trong đôi mắt, chiến ý càng ngày càng đậm.

“Nạp Lan Tiêu Bạch, từ nay trở đi, bốn vương chính thức cho phép ngươi trở thành đối thủ của bốn vương.” Lúc trước vừa vặn chỉ là miễn cưỡng có tư cách, bây giờ mới chân chính có tư cách, tư duy của Hoàng Kim Chiến Vương đúng là nằm ngoài dự đoán của mọi người, kiêu ngạo hết chỗ nói.

Chờ rào chắn trong xanh hạ xuống, nào còn bóng dáng Nạp Lan Tiêu Bạch và mười sáu cao thủ kiếm sư? Chiến kỹ thần kỳ như vậy, càng khiến chiến ý trong mắt Bá Hầu Trường Dã nồng nặc hơn. Quả nhiên, hắn không chọn sai đối thủ. Nạp Lan Tiêu Bạch tuyệt đối là đối thủ tốt nhất!

Bá Hầu Trường Dã cười dài một tiếng, xoay người nghênh ngang rời đi.

“Đại ca!”

“Sách Sách!”

“Phượng Thiểu!”

Ba người Phượng Thiên Dục, Mộc Tây Dao và Hoa Ti Lung đứng ở vách núi, nhìn bóng dáng đã biến mất dưới vách núi, trái tim vô cùng đau khổ. Mặc dù Mộc Tây Lâm không có thốt ra, nhưng đáy mắt hắn cũng đầy bi thương.

Ở hiện trường, chỉ có Hoàng Phủ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh là thờ ơ lạnh nhạt, Hoàng Phủ Anh Kỳ cười nhạt trong lòng, cảm thấy có chút vui sướng.

Cuối cùng, Phượng Thiên Sách và Già Lam cũng chết, chết chưa hết tội! Phượng gia thiếu đi một đứa con con nối dòng, đối với hoàng tộc bọn họ chỉ có lợi không có hại. Nếu tiếp tục loại bỏ Phượng Thiên Dục, như vậy Phượng gia thật sự bị tổn thương nguyên khí nặng nề, cứ tiếp tục, Phượng gia sẽ suy yếu. Toàn bộ Phượng Lâm Quốc sẽ không xuất hiện một Phượng gia có quy mô lớn nữa, hoàng tộc bọn họ cũng có ngày nổi danh, đây cũng chính là tâm nguyện và chí hướng từ nhỏ tới lớn của gã.

“Chúng ta đi!” Gã và Uất Trì Vinh rời khỏi vách núi dựng đứng, tiếp tục đi tìm Sơn Hà Thư.

Nhóm Phượng Thiên Dục vẫn còn chìm đắm trong đau khổ, đâu có rảnh quan sự sống chết của hai người bọn họ?

“Đại ca, tại sao huynh lại kích động như vậy... Ta trở về biết nói ăn nói sao với cha mẹ đây?” Lòng Phượng Thiên Dục rất phức tạp.

Từ xưa, trong lòng hắn vẫn còn bất mãn với đại ca mình, hắn luôn cảm thấy vàng sáng của hắn bị đại ca che mất. Nhưng hiện tại, đại ca đi rồi, hắn không những không hài lòng, trong lòng ngược lại có chút mất mát. Dù sao thì cũng cùng nhau lớn lên, anh em ruột thịt sống chung hai mươi mấy năm trời, làm sao hắn có thể thờ ơ ngồi xem đại ca mình nhảy núi?

“Sách Sách! Vì sao ngươi lại thiếu suy nghĩ như vậy? Hết chuyện lại cùng tự tử với một xấu nữ!! Nếu tới địa phủ, Diêm Vương bị xấu nữ hù dọa, đem ngươi quăng xuống mười tám tầng địa ngục với nàng ta rồi sao!!! Sau này ta nhất định sẽ được lên trời, chúng ta trời – đất cách biệt, làm sao gặp lại nhau!?” Mộc Tây Dao vừa khóc vừa nói xàm.

Hoa Ti Lung càng buồn rầu, ảo não giậm chân: “Ta còn chưa có gả cho ngươi, ngươi đã chết. Chẳng lẽ cả đời này ta phải thù tiết vì ngươi? Khi ngươi còn sống ngươi chưa từng đối xử tốt với ta, ngay cả một câu dỗ ngọt cũng không, ta không cam lòng!”

Mộc Tây Lâm không nhịn được liếc ba người, phun ra bốn chữ đơn giản: “Một đám ngu ngốc!” Sau đó ánh mắt cô đơn của hắn nhìn xuống vách núi. Người có thiên phú vô song, tài năng tuyệt đỉnh kinh người như vậy thật sự có thể bỏ mình sao?

Vách núi dựng đứng đầy bi thương, bốn người đều có suy nghĩ riêng.

Già Lam không biết mình hôn mê bao lâu, rốt cuộc cũng từ từ tỉnh lại. Lọt vào tầm mắt của nàng là cái hang lớn, từng cái thạch nhũ tỏa ra bảy sắc cầu vồng, rủ xuống trên đỉnh đầu nàng, bên tai còn nghe được tiếng nước tí tách.

Đáy lòng nàng không nhịn được giật mình, cảnh giác ngồi dậy. Vừa mới cử động, ngực truyền đến từng cơn đau buốt.

Kí ức ủa về, nàng nhớ rồi, lúc nàng rơi xuống núi, ngực nàng bị Chiến Vương Kiếm của Chiến Vương gây thương tích. Mặc dù mũi kiếm không trực tiếp

đâm vào người nàng, chẳng qua là kiếm khí cũng đủ tạo thành tổn thương trí mạng cho nàng.

May là, Phụng Thiên Sách xuất hiện...

Đúng rồi! Phụng Thiên Sách đâu? Hắn đâu rồi? Có phải đã té chết rồi không?

Vừa nghĩ tới khả năng này, lòng nàng liền căng thẳng, chống tay muốn xuống giường. Tay chạm vào chỗ mềm... mềm... ấm... rất thoải mái.

Già Lam cúi đầu nhìn xuống, kinh ngạc phát hiện, một tấm lông cáo hoàn mỹ được lót dưới giường nàng nằm, lông cáo rất đắt giá, muốn tìm một tấm lông cừu bự như vậy, e là giá tiền rất cao?

Con đau từ từ dịu xuống, sau khi tỉnh lại có thể hưởng thụ đãi ngộ cao như vậy, dù cho tới địa phủ nàng cũng thấy đáng giá!

Lại cúi đầu nhìn quần áo của mình, một cái áo mỏng phong phanh rộng thùng thình, bên trong là băng gạc quấn chồng lên nhau. Rõ ràng người băng bó là một tay mơ không có thành thạo cho lắm. Quần nàng giống như cái bánh chưng. Không biết là dùng bao nhiêu băng gạc, rõ là chỉ bị thương ở ngực, thế mà quần nàng từ cổ đến bên hông. Tất cả như trôi lại. Hèn chi động tác của nàng rề rà như vậy, không làm được gì.

“Tên gốc nào đây, ngay cả băng bó vết thương cũng không biết?”

Mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền tới. Ngoài cửa động có một bóng người, đứng ở chỗ đó nhìn nàng, có vẻ như hơi tức giận.

Già Lam quay người nhìn qua, thềm le lưỡi. Nàng hẳn đoán được, ngoại trừ Phụng Thiên Sách vĩ đại, còn có ai cứu nàng? Lại còn băng bó vết thương nàng thành như vậy...

Già Lam cười hắc hắc, vẫy vẫy tay chào người ngoài cửa động: “Phụng Thiên Sách! Sớm nha! Hôm nay thoát nhìn có vẻ rất vui nhỉ.”

Phụng Thiên Sách ôm một đống hoa quả, âm trầm đi vào.

“Thật sớm! Mặt trời cũng sắp xuống núi rồi!”

Hắn tốt bụng băng bó vết thương cho nàng nửa ngày trời, ai ngờ còn bị nàng mắng ‘ngu ngốc’? Phụng Thiên Sách vô cùng buồn bực, nghĩ tới hắn đường đường là đại thiếu gia Phụng Thiên Sách, từ khi nào làm qua chuyện của người hầu?

“Hó... Người không có bị thương chứ?” Trên thực tế, nàng nghĩ mình cũng nên quan tâm đến ân nhân cứu mạng mình một chút.

Quả nhiên, sắc mặt Phụng Thiên Sách tốt lên, từ âm u chuyển sang trời trong gió mát, cười nhạt: “Hiếm khi Tiểu Lam Lam quan tâm đến ta, nếu như nói rằng ta bị thương, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến hình tượng cao to uy vũ của ta ư?”

‘Người chưa từng có hình tượng cao to uy vũ, trước tới giờ luôn là tiểu thụ.’ Già Lam liếc hắn một cái, nói thầm.

“Không sao thì tốt rồi.” Đột nhiên nhớ tới chuyện gì đó, nàng cúi đầu nhìn vài băng quần quít trên người mình: “Vết thương của ta là do người băng bó hả?”

“Tất nhiên rồi, ở đây trừ ta ra, còn có người khác à?” Phụng Thiên Sách mỉm cười đầy mê người, ánh mắt chờ mong nhìn nàng, giống như đang chờ nàng khen thưởng.

Già Lam không hề nể tình đáp: “Phụng Thiên Sách băng bó thật sự rất rách nát, chưa thấy ai có tay nghề vụn vè như người vậy á.”

Nụ cười trên môi Phụng Thiên Sách cứng đờ, coi như không nghe thấy lời nàng, đem hoa quả trong lòng đặt lên giường.

“Xung quanh không có con mồi gì hết, nàng chịu thiệt ăn trái cây đỡ đói đi.”

“Người tự mình hái sao?” Già Lam nhìn hoa quả, có nhiều loại, mỗi loại có hai ba trái, rất phong phú, có thể thấy được hắn bỏ ra không ít lòng, trong lòng có chút cảm động.

“Ồ... có thể nói như vậy.” Phụng Thiên Sách chần chừ nói.

Già Lam mặc kệ hàm ý sâu xa đằng sau sự chần chừ của hắn, đưa tay sờ sờ lông cáo: “Đây cũng là vật người mang theo bên người hả? Đừng nói với ta là mỗi ngày người đều mang theo bộ đồ ăn (dụng cụ dùng khi ăn như chén, đũa, nĩa, muỗng), bàn ghế, giường nha.”

"Tiểu Lam Lam thật thông minh." Phụng Thiên Sách không chút keo kiệt khen ngợi nàng.

Già Lam cầm nín, nàng có loại cảm giác lung lay sắp ngã. Quả nhiên, giống như suy nghĩ của nàng, người ta là đại thiếu gia có nhiều tiền, chi phí sinh hoạt đúng là cực kì xa xỉ!

Chắc chắn hắn cũng có bảo vật có tác dụng giống vòng ngọc của nàng, có thể đem những thứ này cất giấu trong đó, có thể mang theo bên người đi khắp mọi nơi.

Đường như đọc được ý nghĩ của Già Lam, Phụng Thiên Sách nâng tay lên, vuốt ve trán nàng, vô cùng thân thiết nói: “Đừng nghĩ ngợi nhiều, mau chóng đem vết thương trên người đường tốt lên đi, ta cũng không muốn chăm sóc bệnh nhân là nàng đâu.”

‘Ai nói người chăm sóc, ngay cả băng bó vết thương cũng không biết. Ta có thể trông cậy vào người được sao?’ Già Lam nói thầm. Đột nhiên tới tới chuyện hấn băng bó vết thương cho nàng, vậy chứng tỏ hấn coi sạch sành sanh hết rồi? Hai tay nàng túm chặt áo mình theo bản năng, nàng dùng ánh mắt nhìn sắc lẳng nhòm Phụng Thiên Sách. Mặc dù lần trước ở phủ thành chủ, nàng từng có một lần như thế, nhưng lần đó là do thành chủ phu nhân giúp nàng thay quần áo, hấn không có làm gì hết. Song, lần này do hấn chân chân chính chính làm, không có nhờ người nào khác.

Mặt của nàng càng ngày càng đỏ.

“Không biết băng bó thì có thể học mà, ta không ngại luyện tập trên người nàng vài lần nữa đâu.”

Đương nhiên hấn không ngại rồi, vì mỗi lần băng bó hấn được mở rộng tầm mắt một hồi, người bị thiệt thòi chính là nàng đó!!!

Già Lam ngón ngang.

Quên đi! Ở trước mặt hấn, thuần khiết hay cái gì đó đều không đáng giá bao nhiêu tiền, nàng đã sớm tập thành thói quen rồi.

Chậm rãi buông tay. Già Lam tiện tay cầm lên một quả tròn, vừa định cắn, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh, bỗng nhiên nàng khựng lại, trừng mắt nhìn Phụng Thiên Sách.

Nàng nhớ trước khi nàng hôn mê, nàng nhìn thấy khổng tước nhỏ Thiên Thiên mà. Thiên Thiên còn mở mỏ kêu chủ nhân, không phải người trước mặt hay sao? Như vậy, không phải nói... hấn chính là thần long thấy đâu không thấy đuôi – sư phụ của nàng?

“Sao hở? Tiểu Lam Lam có gì thì nói thẳng đi, đừng dùng ánh mắt chăm chú đó nhìn ta. Ánh mắt nàng nhiệt tình quá, người ta không chịu nổi dụ hoặc.”

Già Lam trừng hấn gắt gao. Không thèm quan tâm về mặt cợt nhả của hấn, thăm dò: “Thiên Thiên đâu?”

“Thiên Thiên?” Phụng Thiên Sách suy nghĩ một chút, nói: “Nó đi hái trái cây rồi.”

Đầu Già Lam đầy vạch đen. Hèn chi hồi nãy hấn ngập ngừng, hóa ra trái cây này không phải hấn hái, một hấn còn không biết xấu hổ thừa nhận.

“Nó là thú cưng của người?” Già Lam từng bước hỏi tới.

“Này...có thể nói như vậy.” Phụng Thiên Sách cười thản nhiên, khiến Già Lam tức giận đến nghiến răng.

“Nói cách khác, người chính là chủ nhân của nó, sư phụ của ta?” Già Lam cố gắng hít thở sâu, nàng sợ mình giận quá mà ngất xỉu.

Phụng Thiên Sách cười mỉa hoặc lòng người, chỉ cười không nói. Già Lam kích động, kéo một tay hấn, dùng sức lay: “Sao lại là người? Làm sao người có thể là sư phụ của ta? Người cái loại người vô sỉ, một chút đạo đức cũng không có, không hề phù hợp với hình tượng sư phụ vĩ đại như tiên trong lòng ta. Chính người khiến mộng đẹp của ta tan vỡ, người phải bồi thường cho ta!!!!”

Rất đã kích!

Mộng đẹp của nàng hoàn toàn tan vỡ!

Sư phụ vĩ đại cao thượng trong lòng nàng, tựa như tấm kính vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Thay vào đó, cái tên trước mặt đang cười hết sức xấu xa, nhảm nhí kia...

“Ha ha, thì ra trong lòng Tiểu Lam Lam ta có hình tượng hoàn mỹ như vậy. Vì sư có thể nghe con nói như vậy, thật sự rất vui mừng.” Phụng Thiên Sách lập tức cất câu lấy nghĩa, hấn chỉ nghe phần vĩ đại cao thượng, dung nhan như tiên... Những cái khác, hoàn toàn phớt lờ.

Già Lam nhìn khuôn mặt đắc ý, hưởng thụ của hấn, tức giận đến lệch mũi. Nếu sớm biết Phụng Thiên Sách là sư phụ nàng, nàng thà chết cũng không chịu bái sư.

Thứ nhất, tuổi tác cả hai không kém là bao, nhìn cỡ nào cũng không giống thầy trò.

Thứ hai, người này không hề có bộ dạng của sư phụ, suốt ngày chỉ biết trêu đùa nàng, thường bắt nạt nàng, đây là thái độ nên có của người thầy hay sao? Thật là bực mà!

Xét cho cùng, đáng giận nhất chính là sư tổ! Nếu không phải hấn bảo nàng bái sư, nàng sẽ không quen biết tới tên sư phụ vô lương này.

Ngày đó, nàng xem xét độ tuổi của sư tổ, ước chừng bảy, tám mươi tuổi; suy ra đồ đệ của ông cũng khoảng bốn, năm chục tuổi. Ai ngờ, đồ đệ của ông lại trẻ như vậy, chỉ có hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi à.

Bị lừa rồi! Nàng bị lừa rồi!

“Ông già ghê tởm! Ta đâu đắc tội ông, sao lại hại ta!”

Phượng Thiên Sách cười khê: “Chính cái gọi là có trò tất có thầy, đây là chuyện rất bình thường, nằng chậm rãi tập cho quen đi.”

Hắn cố ý nói ngược câu ‘có thầy tất có trò’ thành ‘có trò tất có thầy’, chẳng phải nói hắn làm sư phụ vô lương là do bị đồ đệ vô lương là nằng ảnh hưởng, còn sư tổ vô lương thì bị hắn ảnh hưởng, phản ứng dây chuyền này xét tới cùng đều do Già Lam nằng?

Hít sâu một hơi, Già Lam uể oải ngã xuống giường, cái lô-gic gì vậy? Nằng cảm thấy cuộc sống sau này của mình có thể nói cực kỳ u ám, không bao giờ nhìn thấy ánh sáng nữa.

“Ta muốn phản bội sư môn, ngươi trực xuất ta đi!” Nằng suy sụp tinh thần ngã xuống giường, bắt nằng kêu Phượng Thiên Sách là sư phụ, quả thật đúng là giày vò, đánh chết cũng không gọi đâu.

“Dựa theo quy củ của bốn môn, phản bội sư môn sẽ bị chặt hai tay, hai chân, phế bỏ công phu, nằng xác định nằng muốn phản bội sư môn?” Đột nhiên, Phượng Thiên Sách nghiêng người kẻ sát nằng, dùng vẻ mặt nghiêm túc nói chuyện.

Già Lam hung hăng trừng hắn, căn bản không tin lời hắn, ăn vạ: “Khi ta báỉ sư chỉ có sư tổ, không có báỉ người, cho nên chúng ta không có quan hệ sư đồ, hoàn toàn không tính.”

Đúng! Lý do này rất thỏa đáng! Nằng chỉ đập đầu sáu cái với sư tổ, cho dù là báỉ đường thành thân cũng phải có phu thê giao báỉ mới tính là hoàn thành hôn lễ, cho nên bọn họ không tính là hoàn thành lễ báỉ sư?

Phượng Thiên Sách lười biếng nằm xuống bên cạnh nằng, thở dài: “Sư phụ nhất định chưa có nói với nằng, môn phái của chúng ta có một quy củ? Lễ báỉ sư, chỉ cần có một người trong môn phái chứng kiến, dù là người chết, cũng có thể tính là hoàn thành lễ. Nghi lễ báỉ sư chính là việc thần thánh, một khi đã được công nhận, nếu đương sự phủ nhận, sẽ chịu môn phái xử phạt.”

“Xử phạt gì?” Già Lam liếc hắn một cái, nằng cảm thấy mình hình như bị gạt gia nhập một tổ chức tà giáo, lại không biết thế lực của tổ chức tà giáo này có bao lớn?

“Xử phạt có nhẹ có nặng, nhẹ thì cắt đứt tay chân, phế bỏ võ công, nặng thì ném vào Vạn Xà Quật (*Hố rắn), để cho đám rắn cắn tới chết, còn một hơi thờ cũng không được thả ra.”

Già Lam rùng mình, tưởng tượng đến cảnh bị hàng vạn con rắn cắn chết, cả người liền run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: V01: tiếp theo

“Vậy do ai thực thi xử phạt?”

Đột nhiên, Phượng Thiên Sách quay đầu, dùng vẻ mặt nghiêm túc nói với nằng: “Môn quy là gốc rễ của môn phái, một khi có người xúc phạm nó, người trong môn phái... ai ai cũng có quyền giết!”

“...Môn phái của chúng ta gọi là gì? Tổng cộng có bao nhiêu người?” Ngực Già Lam thấp thỏm, càng cảm thấy bản thân mình gia nhập vào bang phái tà khí và hắc ám. Môn phái có thể thu nhận cái tên cực phẩm như Phượng Thiên Sách, chắc chắn nề nếp chẳng có tốt là bao.

Phượng Thiên Sách liếc nằng thật sâu, quay đầu lại, che giấu nét cười tà trên khóe môi: “Môn phái của chúng ta là đại môn phái ở trên giang hồ, nhưng, ở trên giang hồ cũng có rất nhiều kẻ thù, nên tạm thời nằng không biết thì tốt hơn. Tránh cho rước lấy một đồng kẻ thù, khó giữ mạng nhỏ hê. Còn môn phái có bao nhiêu người, ta nhớ trước đây ba năm, môn phái chúng ta có một nghìn lẻ tám mươi người, hai năm trước, số người tăng gấp đôi. Hiện tại số người bao nhiêu thì ta không rõ lắm. Nhưng, nhất định không ít. Ngươi mới gia nhập môn phái không bao lâu. Nằng vừa gia nhập môn phái không bao lâu, coi như là tiểu sư muội của môn phái. Tư lịch còn thấp (*tư cách và từng trải), tạm thời còn chưa được tiếp xúc tới những chuyện quan trọng của môn phái.”

“Vậy thì lúc nào ta mới có thể gặp người của môn phái?” Già Lam tò mò hỏi.

“Chờ khi thế lực của nằng đạt tới cấp bậc linh tôn, nằng mới có tư cách gặp các nhân vật quan trọng của môn phái, hiện tại e rằng nằng là người có thế lực yếu nhất môn phái, sợ rằng ngay cả tư cách bước vào của môn phái cũng không có.”

Già Lam bị đá kích. Địa vị của nằng trong sư môn thấp như vậy, thật sự dễ kích lòng tự tin của nằng. Vừa nghiêng đầu liền gặp khóe môi cười rất tà ác chưa kịp thu hồi của Phượng Thiên Sách, nằng không khỏi không hoài nghi lời hắn nói là thật hay chỉ hù dọa nằng?

“Sư tổ đâu? Hắn đi đâu rồi? Ta đập đầu lay thầy đối với ông ấy, nếu như ta không hài lòng về sư phụ của mình, được ông cho phép chắc là quan hệ sư đồ của chúng ta được xóa bỏ nhỉ?” Già Lam bắt đầu dùng chiêu khác.

“Sư phụ ư? Tung tích của lão ấy rất không ổn định, ngay cả ta cũng chỉ gặp được lão ấy một, hai lần trong năm. Năm nay, lão tới tìm ta một lần, ta lại kêu Thiên Thiên tới tìm lão một lần, định mức năm nay đã hết, nếu muốn gặp lão... phải chờ sang năm sau.”

Già Lam câm nín. Đây là kiểu quan hệ thầy trò gì thế? Một năm gặp mặt một, hai lần? Đúng. Một năm chỉ gặp một hai lần, trái lại cũng không tệ nha. Ánh mắt nàng sáng lên, quay sang nhìn Phượng Thiên Sách: “Bằng không thì ngươi cũng bảo trì bí ẩn một chút, hai chúng ta cũng một năm gặp mặt một hai lần đi.”

“Tiểu Lam Lam, nàng xác định, thực sự chỉ gặp ta một hai lần trong một năm?”

Đôi mắt lười biếng của Phượng Thiên Sách liếc về cổ tay Già Lam, tay Già Lam siết chặt, xém chút nữa nàng quên, cổ tay của nàng còn tám cánh hoa yêu liên cần mượn sức mạnh của hân giải độc. Vì cái mạng nhỏ của mình, nàng đành thỏa hiệp.

“Được rồi, gặp thì gặp. Nhưng, ta không thể thích ứng được với mối quan hệ thầy trò này, ngươi cho ta một chút thời gian quan sát ngươi đi, để xem ngươi có tư cách làm sư phụ của ta không, có được ta tán thành hay không?”

Phượng Thiên Sách nhột nhạt nhếch môi, thú vị ngắm nhìn nàng. Không ngờ, Phượng Thiên Sách hân thu đồ đệ, còn gặp nhiều trắc trở như vậy, nói ra ngoài người ta cũng không tin.

“Nàng muốn quan sát ta? Có thể! Nhưng, muốn làm đồ đệ của Phượng Thiên Sách ta, cũng phải có đầy đủ tư cách nhá, thực lực hiện tại của nàng...” Hân coi thường lắc đầu: “... Ngay cả tư cách nhập môn thấp nhất cũng không được, nếu không phải sư tổ khai ân, ngoại lệ nhận nàng làm đồ đệ, bằng không nàng khó có tư cách vào môn phái.”

Già Lam không cam lòng chép miệng: “Lấy thiên phú của ta, muốn tăng thực lực lên, chỉ cần thời gian thôi, không có việc gì lớn.” Già Lam tự tin nhướng mày, nàng không thể để hân làm thịt mình.

“Dzô~ Nàng thật là có lòng tin đối với bản thân nhỉ? Vậy không bằng chúng ta đánh cược, một tháng sau, thực lực của nàng phải đạt mức linh sư cấp 8, kiếm sư cấp 6? Nàng dám nhận thách thức không?”

“Linh sư... cấp 8? Còn có kiếm sư... cấp 6?” Già Lam ngẫm mài răng, cảm thấy hân nhất định đang làm khó nàng.

Thực lực hiện giờ của nàng chỉ là linh sư cấp 4 hạ phẩm, còn kiếm sư? Nàng căn bản còn chưa tu luyện kiếm sư cấp. Bắt nàng trong một tháng, từ linh sư hạ phẩm nhảy lên linh sư cấp 8, cái này có thể thực hiện. Trái lại, kiếm sư từ con số không nhảy lên cấp 6, khác nào nằm mơ! Đây căn bản là nhiệm vụ bất khả thi!!!!!!!!!!!!!!

Nàng đang muốn phản bác, đột nhiên Phượng Thiên Sách ngồi dậy, nghiêm túc nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Bây giờ, nàng đắc tội Bá Hầu Trường Dã, người có thực lực như hân, muốn đối phó nàng, chỉ cần nhúc nhích ngón tay là đủ rồi. Nếu nàng không thể làm cho thực lực của mình tăng nhanh trong thời gian ngắn, kết cục của nàng chính là bị người ta giết. Nếu đã như vậy, nàng còn nghĩ yêu cầu của ta hà khắc sao?”

Bỗng nhiên, hân nghiêm túc nói chuyện như vậy, tựa như thay đổi thành một người khác. Già Lam kinh ngạc nhìn hân, trong đầu nhớ lại hình ảnh lần đầu tiên nàng thấy hân, bóng người kinh hồng thoáng lướt qua, hoàn toàn trùng khớp với người trước mặt.

Không sai! Hân đúng là sư phụ của nàng, chẳng qua là khó chấp nhận mà thôi.

“Nghĩ cái gì hử? Có nghe ta nói không?” Phát hiện nàng phân tâm, Phượng Thiên Sách xít lại gần nàng, chuyên chú hỏi.

Già Lam xấu hổ gãi gãi đầu, ngửa người lui ra một chút: “Sao tự nhiên nghiêm túc như vậy? Ta có chút không thích ứng được.”

Hân nói đúng, hiện tại Bá Hầu Trường Dã muốn đối phó nàng. Thực lực của hai bên lại kém xa một trời một vực. Ngay cả một chiêu nàng cũng không thể tránh được.

Nếu trong khoảng thời gian ngắn nàng không thể làm thực lực tăng lên, rất có thể sẽ giống như lần này phải nhảy xuống núi, lần này nàng phải nhảy xuống núi, biết đâu sẽ có lần thứ hai... Không phải lần nào nàng cũng gặp may có người sư phụ liều mình nhảy theo nàng, cứu nàng..

Hai chữ ‘sư phụ’ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, nhưng nếu đặt lên người Phượng Thiên Sách, nàng thấy thế nào cũng không hòa hợp. >_<

Phượng Thiên Sách quan sát thấy vẻ mặt do dự của nàng, khóe môi nhếch lên cười tà: “Nếu Tiểu Lam Lam không thích dáng vẻ nghiêm túc của ta, vậy ta khôi phục bộ dạng trước đây đi ha.” Nói xong hân liền miễn cưỡng nằm xuống, đáng nằm chả ngay ngắn gì, y chang một con rắn lười nhác, trong lười biếng lại có mỉa mai, cảm đồ ánh mắt người nhìn.

Già Lam bực bội nắm tóc, hân một hồi nghiêm túc, một hồi chẳng ra làm sao... giống hết thằng bệnh thần kinh phân liệt, cực kì khiến nàng sụp đổ. Lúc hân không cò lơ phát phơ, nàng hi vọng hân có thể nghiêm túc một chút. Khi hân nghiêm túc, nàng lại cảm thấy cả người không được tự nhiên, nàng thật là đủ mâu thuẫn!

Phượng Thiên Sách một mắt nhắm một mắt mở, ngắm nhìn bộ dạng xoắn xuýt nắm tóc của nàng, tâm tình rất tốt cười khê, tiếng cười hóm hờ êm tai, tựa như suối nước chảy róc rách.

Nghe tiếng cười của hân, Già Lam càng âm ức.

“Ê, nguoi mau xuống dưới nằm, cô nam quả nữ ở chung một phòng, vốn đã không tốt. Bây giờ nguoi còn nằm chung một giường với ta, này là như thế nào?” Già Lam không được tự nhiên đưa chân đạp hấn.

Phượng Thiên Sách đưa tay nắm mất cá chân của nàng, cười khê: “Bây giờ nàng mới nghĩ tới mấy chuyện này, có phải đã quá muộn rồi không? Trước kia, là ai ôm chặt ta có chết cũng không quên, đã theo ta cùng giường cùng gối bao nhiêu đêm rồi? Hừm?”>w<

Gò má Già Lam liền ửng hồng.

“Là ai lén nhìn ta tắm rửa, còn dùng ánh mắt quyến rũ nhìn chăm chăm ‘cái đó’ của ta, nhìn ta rất say sưa, hừm?”

Mặt Già Lam đỏ bừng muốn rỉ ra máu, nàng rất rất muốn bóp chết hấn.

Cái lí do trước, nàng có thể miễn cưỡng thừa nhận, lí do thứ hai, chính hấn mời nàng nhìn hấn tắm, lại còn phoi chim trước mặt nàng, còn tự cho rằng ‘vật nhỏ’ của mình hùng vĩ biết bao. Nàng thấy không đủ, chẳng phải khiến hấn thất vọng?

Giọng điệu Phượng Thiên Sách vừa chuyển, còn nói thêm “Hơn nữa, lúc này giúp nàng băng bó vết thương, toàn thân nàng từ trên xuống dưới ta đều nhìn một lần, bây giờ nàng muốn kêu phi lễ, cũng đều không kịp rồi.”

Cả người Già Lam run rẩy, miệng vết thương đau đớn từng cơn, không ngờ tên đàn ông vô sỉ này lại là sư phụ của nàng. Ông trời đúng là không có công lý ah ah ah!

Ai ngờ, hấn lại thêm một câu: “Ồ rừng núi hoang dã, dù nàng có kêu phi lễ, chẳng có ai để ý tới nàng đâu, cho nên, nàng tiết kiệm sức lực đi, đường thương cho tốt đi.”

Tay của hấn nhẹ nhàng vung lên, đem chân của nàng quăng trở lại. =o=

Già Lam bụng vết thương của mình, thở phì phò, suýt chút nữa bị hấn chọc tức xỉu.

“Nếu có một ngày, ta thật sự chết đi, như vậy chắc chắn là do nguoi chọc tức chết. Ta sẽ gọi người viết rõ lên mộ bia bốn chữ: Sư phụ mau tới.”

Phượng Thiên Sách cười thật to, cười đến nước mắt đều chảy ra: “Ha ha ha, Tiểu Lam Lam, nàng muốn chúng ta chết cùng huyết ư? Nàng nói thẳng thì được, cần gì phải nói uyển chuyển như vậy? Cũng không phải chúng ta chưa từng ngủ chung một quan tài? Nàng xem, nàng có Thiên Táng Chi Quan, chúng ta tiết kiệm được tiền mua quan tài luôn đấy. Chỉ cần tìm một chỗ có núi có sông, tùy tiện đào cái hố. Sau đó, bỏ Thiên Táng Chi Quan vào, hai chúng ta vào đó nằm, nguyện vọng của nàng liền được thực hiện.”

“Quý mới muốn cùng nguoi ngủ chung một quan tài, ta chờ mong Hắc Bạch Vô Thường đến câu hồn nguoi đi, để nguoi nhanh chóng tìm chết đi!” Già Lam hung tợn trừng hấn.

Đột nhiên, cổ tay bị người kéo mạnh, Già Lam không đề phòng kịp, ngã nhào lên người Phượng Thiên Sách.

Bốn mắt nhìn nhau, chớp mũi dán chớp mũi, hơi thở giao hòa.

Mới đầu, Già Lam không khỏi bồn chồn, chống đỡ muốn lùi ra, một cánh tay ôm chặt eo nàng, ngăn cơ hội rút lui của nàng.

“Nàng thật sự nhẫn tâm nhìn ta đi chết?”

Hơi thở ấm nóng của Phượng Thiên Sách phả lên mặt nàng, trong mũi đầy hơi thở ấm áp của hấn, thoáng chốc, cả người nàng nóng lên, hơi thở cũng hỗn loạn.

Lời nói và việc làm của người này luôn ngoài dự đoán của mọi người. Khiến người ta khó lòng phòng bị, tâm trí nàng có chút rối loạn.

“Buông, vết thương đau.” Giọng nói của nàng cũng trở nên dịu ngọt lạ thường, chính nàng nghe xong cũng cảm thấy không được tự nhiên, đây thật sự là âm thanh của nàng sao?

Phượng Thiên Sách rút tay, tiếp theo dán về phía nàng, dò xét cổ áo nàng, kiểm tra vết thương của nàng.

“Ê, nguoi đừng có tùy tiện kéo quần áo của ta.” Già Lam nũng nịu hô, lời này nghe cẩn thận, có vẻ hơi mập mờ, mặt nàng không nhịn được đỏ bừng.

“Đừng lộn xộn, vết thương lại chảy máu, ta giúp nàng băng bó lại.” Giọng nói của hấn dịu dàng tựa như con gió nhẹ, vỗ về từng tấc da thịt của nàng khi nàng còn đang hoảng hốt. Chờ lúc nàng hoàn hồn, cái áo mỏng duy nhất khoác lên người rơi xuống, từng vòng vải băng quấn quanh được tháo ra.

Vai gầy và làn da trắng nõn trước ngực của nàng lộ ra từng chút từng chút. Cho tới khi khe ngực sâu hút mà mê hoặc lộ ra trước mắt Phượng Thiên Sách, tay hấn hơi dừng lại. Hai người cùng lúc ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt đối phương, đáy mắt hấn như vòng xoáy sâu thẳm, sâu không thấy đáy, giống như có thể hút cả người nàng rơi vào trong đó, nháy mắt bầu không khí trở nên lung tung.

Già Lam đưa tay che cái vị trí lúng túng kia, nghiêng đầu: “Nguoi xoay nguoi sang chỗ khác trước đi, tự ta làm được rồi.”

“Nàng xác định?”

Phượng Thiên Sách nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt dần khôi phục thanh tỉnh.

Q2 - V01: TIẾP THEO ♥ EDIT: TỊCH NGŨ

“Cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy, dù có che thể nào đi nữa, vóc người khô quắt, chẳng có gì hấp dẫn!”

Già Lam tức giận quay đầu đi chỗ khác, nửa gương mặt không có vết bớt hướng về phía Phượng Thiên Sách, da thịt trắng mịn nõn nà nhuộm hơi ửng hồng. Tóc đen dài tự nhiên nhẹ nhàng chảy xuống đầu vai, quét qua da thịt nõn nà, tron nhãn khiến lòng người rung động. Nhắc lên tầng tầng rung động, hơn nữa còn có đường cong mê người dưới cổ, càng lộ ra vô hạn mơ màng.

Ánh mắt Phượng Thiên Sách chỉ ngẩn ngơ trong chốc lát, kim lòng khôngặng khen một câu: “Thật đẹp!”

Già Lam nghĩ rằng mình nghe lầm, khiếu thẩm mỹ của người đàn ông này luôn kì quái, lời của hắn đầu thể coi là thật.

Thời gian ngưng lại ở hình ảnh này, một người nghiêng mặt, bờ vai trần trụi, bộ ngực sữa trắng nõn như ẩn như hiện dưới lớp vải băng, băng gạc nhuộm máu, tăng thêm vẻ đẹp ngổ ngược; một người chăm chú nhìn gò má của nàng, vẻ mặt có chút hoảng hốt, tay vẫn còn quần từng vòng băng gạc, chậm chạp không hề có động tác.

Khi khổng tước nhỏ Thiên Thiên bay về động nhìn thấy một màn này, móng vuốt nhỏ quặp cái rỏ được dệt bằng lá, trong rỏ bày mấy loại trái cây.

Đột nhiên, móng vuốt của nó buông ra, trái cây trong rỏ rơi xuống đất ‘cạch cạch’, lông trên người khổng tước nhỏ dựng ngược lên, nhìn một màn nóng bỏng này, nó tức giận đến bùng nổ.

A a a... Tại sao có thể như vậy?

Người quái dị! Không ngờ, ban ngày ban mặt mà người cũng dám dụ dỗ chủ nhân, người thật là không biết sợ hãi!

Chủ nhân, mau hoàn hồn! Đừng bị sắc đẹp mê hoặc! Người chỉ thấy một mặt không xấu, chờ khi người thấy mặt xấu, người nhất định sẽ nôn mửa!

Khổng tước nhỏ nổi điên hò reo trong đáy lòng, nhưng không dám bày trò trước mặt chủ nhân, bộc lộ bộ mặt không ‘nhả nhặn’ của nó.

Bị nó quấy rầy, Già Lam và Phượng Thiên Sách đồng loạt quay đầu nhìn lại.

“Thiên Thiên, mau đem trái cây nhặt lên!” Giọng Phượng Thiên Sách nhàn nhạt, không nghe ra bất kì cảm xúc nào.

Chủ nhân ~~~~~

Đừng làm tổn thương tình cảm non nớt của con thú nhỏ!

Hai mắt khổng tước nhỏ chớp chớp, dùng sức giả bộ đáng yêu, vừa run run bộ lông vừa hút hút khoa trương. Dưới cái nhìn chăm chú của chủ nhân, nó bay đến mặt đất nhặt trái cây lên.

“Không cho người ăn! Không cho người ăn!” Nó thảm nguyện rửa trong đáy lòng, dùng cái mỏ dài nhọn của nó chọc thành cái lỗ thủng trên trái cây, một vòng lại một vòng, đem trái cây chọc ra vô số lỗ, không chỗ nào lành lặn.

Tính toán nhỏ mọn của nó làm sao tránh khỏi mắt của Già Lam và Phượng Thiên Sách? Phượng Thiên Sách cười nhạt, coi như không thấy, khóe môi Già Lam không ngừng co giật, rơi vào ngổn ngang.

Con thú nhỏ này hình như ghen tuông qua mức rồi thì phải? Đây là muốn nàng ăn nước bọt của nó hay là coi nàng thành trái cây, dùng mỏ hung hăng đâm chọc vào nàng?

May mà nó chỉ là con thú, nếu nó là một cô gái, vậy có phải cả ngày ngâm mình trong hủ dấm không? Lén ở sau lưng nàng đánh tiểu nhân?

Nghĩ tới chuyện con thú nhỏ này có khả năng trả thù nàng, cả người Già Lam lạnh run, nói với Phượng Thiên Sách: “Các người đi ra ngoài đi, tự ta băng bó vết thương.”

Lúc này, Phượng Thiên Sách cũng không có kiên trì, hắn để lại nhiều vải băng sạch, gọi khổng tước nhỏ cùng ra ngoài, nhìn cảnh tượng này, nhất định là hắn muốn an ủi sủng thú (*thú cưng) của hắn.

Thiên Thiên là kẻ cực kì ghen tỵ, nhưng cũng là kẻ rất dễ thỏa mãn. Hai tính tình mâu thuẫn đều bị Phượng Thiên Sách nắm trong lòng bàn tay. Chỉ cần cho nó một chút ngon ngọt, tâm trạng của nó liền tốt lên, trước khi đi nó còn không quên nhìn Già Lam khiêu khích, bộ dạng như cô gái nhỏ kiêu ngạo, khoe khoang.

Rốt cuộc, trong hang chỉ còn lại Già Lam. Nàng nhìn ra ngoài động một cái, xác định Phượng Thiên Sách đã đi xa, nàng mới chậm rãi tháo vải băng

xuống, để thân thể mình từ từ lộ ra, lơ lửng trong không khí.

“Thật đẹp!” Nhớ tới lời khen lơ đãng của Phụng Thiên Sách, nàng không khỏi thỏa lòng.

Thực sự rất đẹp sao? Vì sao nàng không nhận ra?

Nàng lấy Vạn Vật Kính từ đồng hồ độn ra, mặt kính sáng ngời chậm rãi hướng về nàng, nàng nhìn vào kính, gương mặt tuyệt sắc khuynh thành lần thứ hai hiện lên trong kính.

Gò má đã không còn vết bớt, ngũ quan xinh xắn, đặc biệt là đôi mắt sáng ngời thu hút muôn vật trong thiên hạ, nàng tuyệt đối có vốn liếng để khuynh đảo chúng sinh.

Mặc dù, nàng không phải người đặc biệt quan tâm diện mạo bên ngoài, nhưng chút hư vinh nho nhỏ của phụ nữ, nàng cũng không ngoại lệ. Lúc nghe Phụng Thiên Sách khen nàng đẹp, nàng cũng hi vọng đó là thật... Không đúng! Phụng Thiên Sách đâu có nhìn thấy gương mặt thật của nàng? Vậy hẳn khen cái gì?

Vạn Vật Kính nghiêng về một góc độ lớn, chậm rãi dời xuống, nàng nhìn thấy đường cong duyên dáng của thân thể mình, nhất là hai cái bánh bao đầy đặn, càng nhìn càng hấp dẫn ánh mắt người xem.

Hai gò má nàng dần dần nóng bừng lên, nghiêng rãnh, hung hăng nguyên rủa. Nàng liền biết hẳn có lòng dạ đen tối, vô duyên vô cớ khen nàng đẹp, quả nhiên, tên sắc lang này nhìn nơi nào thế hử?

Nàng thâm chủi rủa trong đáy lòng nửa ngày, thu hồi Vạn Vật Kính, không nhìn nữa.

Chờ nàng băng bó vết thương xong, chờ một hồi lâu vẫn không thấy chủ tử của Phụng Thiên Sách trở về. Vì vậy, nàng sửa sang quần áo chỉnh tề, từ trên giường nhảy xuống, đi ra ngoài động.

Ngoài động, cỏ dại mọc lẫn lộn, giống như rừng rậm nguyên thủy, chưa được khai thác. Bên trái cửa động, có một con đường nhỏ mới mở, bởi vì dấu vết rất rõ, có lẽ Phụng Thiên Sách đi về hướng này?

Nàng đi men theo con đường nhỏ, cuối cùng tìm thấy chủ tử Phụng Thiên Sách bên con suối nhỏ. Chỉ thấy Phụng Thiên Sách ngồi trên một cây được chém tận gốc, lưng cao ngất như cây tùng, ở trước mặt hẳn có rất nhiều gỗ, hẳn do đặc từng cái, chẳng biết đang làm gì.

Nhìn về mặt chuyên chú của hắn, đúng là có sức quyến rũ khác, giờ tay nhắc chân đều rất tao nhã, ánh mắt rất chuyên chú. Mọi người đều nói, khi đàn ông tập trung làm việc là hấp dẫn nhất, quả nhiên lời này không giả.

Già Lam chưa từng thấy biểu hiện này của hắn, âm thầm kinh ngạc. Bộ dạng chăm chú làm việc này mới là bộ mặt thật của hắn ư? Nếu hắn luôn dùng dáng vẻ này với nàng, nàng sẽ gọi hắn là sư phụ một cách rất tự nhiên!

Chỉ là kêu sư phụ, khoảng cách giữa bọn họ triệt để kéo ra xa.

Giữa thầy trò luôn có khoảng cách đạo đức thế tục, không thể nào vượt qua được. Trước danh phận thầy trò, từ nay về sau, bọn họ là hai người trên hai con đường.

Không hiểu vì sao, nàng không muốn có cái khoảng cách này...

Không tước nhỏ bay chung quanh người hắn, vôi vàng bên đông, bận bịu bên tây. Một hồi vận chuyển, một hồi bung nước và trái cây, cực kì giống một cô vợ hiền. Hai chữ ‘vợ hiền’ này xuất hiện trong đầu nàng, khiến cả người nàng run lên. Có phải nàng đã nghĩ quá mức lệch lạc rồi không?

“Nàng muốn nhìn tới chừng nào, còn không mau qua đây hỗ trợ?” Âm thanh của Phụng Thiên Sách từ xa truyền tới, đem Già Lam còn đang suy nghĩ miên man kéo về.

“Người đang làm cái gì? Ta có thể giúp gì cho người?” Già Lam đoán, có lẽ là hắn đang làm công cụ giúp bọn rời khỏi đáy vực.

“Nàng qua đây.” Phụng Thiên Sách đưa mắt ý bảo nàng tới bên cạnh hắn.

"Sau đó thì sao?" Già Lam đứng ở bên cạnh hắn hỏi.

Phụng Thiên Sách cười nhẹ nhàng, hé ra khuôn mặt tuấn tú người thần đều phần nộ, vung lên nụ cười rạng rỡ.

“Nàng phụ trách lau mồ hôi cho ta.”

“Hả?” Già Lam không có phản ứng, kêu nàng lau mồ hôi cho hắn? Nàng không nhận được liếc hắn, lấy cái khăn tay sạch sẽ ra, dùng sức lau mặt cho hắn.

Phụng Thiên Sách lùi về phía sau tránh né, dờ khóc dờ cười: “Ta kêu nàng lau mồ hôi, không phải kêu nàng chà da mặt.”

Già Lam nhếch môi cười xấu xa: “Có khác biệt sao?”

Khóe mắt liếc qua nhìn thấy Thiên Thiên dùng ánh mắt oán phụ nhòm nàng, ánh mắt kia như im lặng nói: Ngươi dám bắt nạt chủ nhân nữa coi? Nó không ngừng dùng ánh mắt uy hiếp và khiêu khích nhìn nàng.

Già Lam thu liễm một chút, bắt đầu nghiêm túc lau mồ hôi giúp hân.

“Ngươi chém mấy cái cây này làm gì?”

“Nàng đoán?” Câu trả lời của người nào đó luôn có chút ác liệt, Già Lam đã sớm quen rồi.

“Ta đoán, có phải ngươi làm công cụ để chúng ta rời khỏi nơi chết tiệt này không?”

“Ở lại đây không tốt à? Non xanh nước biếc, hơn nữa rất yên tĩnh. Không có người quấy rầy. Nàng muốn tìm một nơi có phong cảnh đẹp, yên tĩnh như chỗ này sợ là rất khó.”

Nghe lời này của hân, nàng không khỏi nhớ tới lời nói cùng ngủ chung một huyết của hân. Bất thành linh, nàng rung mình một cái, nàng không muốn cùng hân sống chung vĩnh viễn ở đây, sau đó chết chung một huyết của hân.

“Ở bên ngoài phồn hoa, ta còn chưa chơi đủ, ta không muốn sống ở đây cả đời đâu.” Già Lam nói.

Phượng Thiên Sách tiếc nuối thờ dài: “Thật đáng tiếc, ta vốn định xây một căn nhà nhỏ. Sau này, thầy trò chúng ta có thể ở đây lâu dài, từ nay về sau, sống hạnh phúc ở nơi này.”

Nhìn về mặt mơ ước của hân, cũng chả biết là thật hay giả. Già Lam đen mặt trừng hân, buồn bực: “Ngươi chặt những cái cây này... là vì muốn xây căn nhà nhỏ?”

Cái gì mà hai thầy trò sống hạnh phúc, đây là lời người làm thầy nên nói à? Tương tượng tới cảnh về sau ngày ngày phải sống chung với hân, nàng cảm thấy ngày diệt vong sắp đến rồi. Còn bị Thiên Thiên của hân bắt nạt thâm? Có một sư phụ như hân, e rằng mạng nhỏ của nàng không dài.

Phượng Thiên Sách liếc biểu tình thú vị của nàng: “Tiểu Lam Lam, đừng có nhàm chán như thế. Ban đầu mới tới nơi này không có người nói chuyện với ta, nàng thì biến thành Mộc Đầu Nhân (Người đầu gỗ) không thể nói chuyện, vậy ta không có người trò chuyện rồi.”

Nàng biết ngay mà, hân chỉ xem nàng là đối tượng để bắt nạt thôi. Cả ngày chỉ biết lấy nàng ra bắt nạt để tìm vui, đem niềm vui xây dựng trên nỗi đau của người khác.

Không lương tâm! Không đạo đức! Không phẩm chất!

Thành viên ba không chính là Phượng Thiên Sách!

Nàng quyết định chọn biện pháp không thêm để ý hân, để hân buồn chán chết đi!

Già Lam quay lưng, thông thả đến bên dòng suối nhỏ. Đáy nước trong veo, từng viên đá sỏi và rong bèo ở trong nước đều thấy rõ ràng, ngẫu nhiên có một hai con cá bơi lội, khiến Già Lam hưng phấn kêu lên.

“Mau nhìn! Mau nhìn! Trong nước có cá nè!”

Phượng Thiên Sách và khổng tước nhỏ đồng loạt dùng ánh mắt kì quái ngó nàng, không phải chỉ là con cá thôi sao? Có cái gì mà kinh ngạc?

Phượng Thiên Sách không nhịn được kinh ngạc suy đoán: “Lẽ nào đây là lần đầu tiên trong đời nàng thấy cá sống?”

Già Lam tức giận trả lời: “Dĩ nhiên là không phải! Trước kia, quả thực ta thường bắt cá ăn, hơn nữa, cá nướng là món sở trường của ta, những ai từng ăn cá do ta nướng đều khen không ngớt. Sao hả? Có muốn ta bắt mấy con cá nướng cho ngươi ăn thử không?”

Nàng vừa nói, hai mắt liền sáng lên, cực kì hưng phấn.

Phượng Thiên Sách gật đầu, đứng dậy đi tới bên dòng suối: “Nàng lui ra sao đi, chuyện bắt cá cứ để ta làm.”

Già Lam nghĩ nghĩ một chút cũng cảm thấy đúng, trên người nàng có vết thương, xuống nước bắt cá không tiện cho lắm, liền lui về sau. Nhìn Phượng Thiên Sách chậm rãi nâng hai tay lên, làn gió không tên từ trong lòng bàn tay hân bay lên, thoáng một cái, tạo nên một con ốc nhỏ ở xung quanh, khí thế càng ngày càng hưng hân.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: V01: Tiếp theo

Cả người Phụng Thiên Sách bị vây trong gió lốc lớn, bóng dáng càng ngày càng mờ ảo, giống như sẽ mờ nhạt trong gió lốc. Sức mạnh kinh người, nàng không khỏi nhìn ngây ngô.

Đây là chiến kỹ linh thuật gió.

Nàng từng nhìn thấy Phụng Thiên Dục thi triển chiến kỹ linh thuật gió, nhưng so với Phụng Thiên Sách chẳng khác nào phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn, căn bản không phải cùng một trình độ.

Nhưng, hiện tại chỉ bắt mấy con cá thôi mà, có cần thi triển chiến kỹ hoa mỹ như vậy không?

Chỉ thấy hai tay Phụng Thiên Sách rung một cái, con lốc liền bắn ra ngoài, xâm nhập vào trong nước. Suối nước liền dâng lên con sóng, bọt nước bắn tung tóe, dưới sự quấy nhiễu của từng đợt lốc, từng con cá sống liền tự động từ trong nước nhảy ra ngoài, ngoan ngoãn từ khe suối nhảy lên bờ.

Một con, hai con, ba con, lại có hơn mười con.

“Được rồi, được rồi, đủ!” Già Lam vội vã ngăn cản hẳn, cứ như vậy hoài chắc hẳn vớt hết cá trong suối lên bờ quá!

Trên trán nàng trượt xuống một giọt mồ hôi lớn, không nhìn được suy đoán, chẳng lẽ từ nhỏ đến lớn, Phụng đại thiếu gia chưa từng bắt cá, đây là lần đầu tiên ư? Hơn nữa, làm gì có ai bắt cá kiểu này chứ?

Già Lam khom người, không hề vạch trần Phụng Thiên Sách, bắt đầu thu thập cá.

“Cẩn thận đấy, đừng làm tay bị thương, ta còn chờ nàng đích thân nướng cá cho ta ăn đó.” Phụng Thiên Sách đưa cho nàng một thanh chủy thủ (dao găm) tinh xảo, để nàng làm cá.

“Khách quan, ngài ngồi chờ đi, chờ ta đem bữa tiệc ngon tới cửa.” Già Lam học giọng điệu của tiểu nhị, tâm tình vui sướng kêu to.

Phụng Thiên Sách nhẹ nhàng nở nụ cười, cả khuôn mặt đều là ý cười, chính là nụ cười phát ra từ nội tâm.

Có một nha đầu thú vị như vậy thường xuyên làm bạn bên cạnh mình, dường như cũng rất thú vị.

Ý cười trên môi Phụng Thiên Sách càng đậm hơn.

Kế tiếp, Già Lam bận bịu nướng cá, Phụng Thiên Sách là chuyên chú bận rộn công việc trên tay hẳn. Còn con khổng tước nhỏ kia, lén lút lút lút, cũng không biết nó đang làm cái quái gì. Tóm lại, nó cứ vây quanh chủ nhân của nó.

Mùi thơm của cá chậm rãi bay lên, dụ hoặc khiến người ta chảy nước miếng, nghiêng đầu liếc về phía Già Lam đang nướng cá.

“Có gia vị không?” Già Lam hỏi.

“Cần cái gì?” Phụng Thiên Sách hỏi ngược lại nàng.

“Muối, hạt tiêu, ...bấy nhiêu thôi.” Già Lam nói.

“Người chờ một chút.” Phụng Thiên Sách đứng dậy, đi tới bên cạnh Già Lam, dưới ánh nhìn chăm chú của Già Lam, hẳn giống như làm ảo thuật, đem từng món đồ dùng trong bảo vật không biết tên lấy ra ngoài.

Già Lam sững sốt một hồi, đầu tiên là bàn, hai cái ghế, hai bộ bát đĩa đĩa và ly, sau đó là từng cái bình đựng gia vị nhỏ, trang bị cũng thật là đầy đủ nha. Già Lam cảm thấy kinh ngạc, nàng nghi ngờ có phải hẳn đem hơn một nửa gia sản của hẳn theo bên người hay không.

“Thiên Thiên, cho ta một ít trái cây.” Già Lam nhìn Thiên Thiên nói.

“Trái cây?” Trong mắt Thiên Thiên nổi lên ý xấu, lựa một loại trái cây chua nhất đưa cho Già Lam (TN: nói thật ta ghét mấy con sùng vật giống như con TT này, chỉ muốn giết nó, nướng ăn cho xong. Toàn cản trở cặp người ta!!!! >>< chẳng có tẹo nào đáng yêu)

Tốt nhất là chua chết nàng đi, như vậy nó liền vui vẻ. Thiên Thiên nghĩ thầm như vậy, sau đó ngồi chồm hổm trên bàn, ánh mắt tặc xảo quyết nhìn nàng, nó nghĩ rằng nàng sẽ đem trái cây ăn, ai ngờ căn bản nàng không ăn, đem trái cây ép thành nước, dầm vào trên cá nướng.

Nó bùng nổ kêu lên: “Người phụ nữ nào hồng kia, người muốn chúng ta bị chua chết à?”

Già Lam liếc nó một cái, liền biết nhóc kia có lòng dạ hẹp hòi, cho nên nàng kêu nó đưa trái cây, cố ý không nói cần trái cây chua, bởi vì nàng biết, mặc dù nàng không nói, chắc chắn nó cũng sẽ lấy trái cây có vị chua nhất.

Ai kêu nó chính là con khổng tước ngấm dấm chua quá trốn!?

“Thêm chút vị chua lên cá không những tăng thêm gia vị mà còn khử được mùi tanh của cá, quan trọng nhất là giữ được mùi vị tươi ngon của cá, quả thật là đồ tốt nha. Nếu người không thích, lát nữa đừng ăn là được.”

Nghe nàng nói rõ có lí lẽ như vậy, Thiên Thiên nghe xong cảm thấy sững sốt, nhưng nghe nàng nói không cho nó ăn, nó liền không vui: “Không được! Ta phải ăn trước, lỡ như người có bỏ gì vô con cá hại chết chủ nhân của ta thì sao? Ta phải giúp chủ nhân thử cá trước, hừ hừ.”

Lý do rất quang minh chính đại mà lắt léo, mệt nó như vậy mà cũng nghĩ ra.

Già Lam lười tính toán so đo với nó, tiếp tục chuyên chú nướng cá. Mặc dù không có gia vị tự nàng làm, nhưng ở thời đại này, được như vậy cũng tốt lắm rồi.

Không bao lâu, mùi cá nướng thơm nóng hổi mới ra lò nứt mũi. Sau khi đặt con cá lên mâm, gọi Phượng Thiên Sách đến thưởng thức, nhìn ngón tay thon dài của hắn cầm đũa, chậm rãi gấp một miếng cá, ưu nhã đưa lên miệng, chậm rãi nhắm nuốt... Một loạt động tác, tao nhã đến cực điểm, nhìn hắn ăn cá hoàn toàn là một loại hưởng thụ tươi đẹp.

“Sao? Ăn ngon không?” Già Lam mong đợi nhìn phản ứng của hắn, chờ hắn đánh giá.

Phượng Thiên Sách mím môi, bộ dạng chẳng có biểu tình gì, hắn lại dùng đũa trúc gấp một miếng cá mập mạp khác đưa vào miệng, chậm rãi nhắm nuốt, cuối cùng vẫn không có biểu hiện gì.

Già Lam nhìn hắn, không khỏi sốt ruột, chẳng lẽ không ngon? Cũng không đến nỗi chứ, cả một quá trình nàng đều làm rất cẩn thận, chắc hắn không có sự cố mới đúng. Nếu thật sự có sự cố, nhất định là do mấy thứ trái cây kia.

Quay đầu liếc về kẻ đưa trái cây - Thiên Thiên, nó buồn bực cúi đầu, đã lén lút ăn xong một con cá, thật là cực kì nhanh! Già Lam không nói gì nhìn nó: “Thiên Thiên, mùi vị thế nào?”

Thiên Thiên ợ một cái, làm vẻ mặt khinh thường, ngửa đầu nhìn trời nói: “Mùi vị chẳng ra sao!”

“Chẳng ra sao? Chẳng ra sao mà người ăn đến sạch sành sanh như vậy à?” Già Lam cố ý lật tẩy nó.

Thiên Thiên tiếp tục kiêu ngạo ngược cổ, một đôi móng vuốt nhỏ đang len lén trộm một con cá khác, nó liền coi như mình không cẩn thận, tưởng rằng người khác cũng không thấy hành vi đáng xấu hổ của nó à? Căn bản chính là bị tai trộm chuông!

Bởi vì ngửa đầu nhìn trời nên không nhìn rõ phương hướng, cho nên khi lấy trộm được con cá, nó xém làm đổ cả mâm cá, cuối cùng mới trộm được tới tay. Thoáng cái liền trộm xong, nó liền mang cá nướng bỏ trốn, bộ dạng như tên trộm nhỏ vô cùng đáng yêu, Già Lam buồn cười.

Bên phía Phượng Thiên Sách, không biết hắn ăn đến con cá thứ năm hay thứ sáu rồi, hắn chậm chạp không có phản ứng gì cho nàng biết. Già Lam có chút tức giận, đem số cá còn lại kéo tới trước mặt mình, hai tay bảo vệ: “Nói, rốt cuộc cá nướng có mùi vị thế nào?”

Phượng Thiên Sách cười nhạt một cái: “Ăn ngon! Ăn rất ngon! Vừa nãy, ta không có nghĩ ra được từ gì để hình dung, cho nên mới nểm thêm vài con nữa.”

Trán Già Lam rơi xuống bà vạch đen, trừng hắn: “Người ăn lâu như vậy, suy nghĩ lâu như vậy, lẽ nào chỉ có lời bình thấp kém như ‘ăn ngon, ăn rất ngon’ để hình dung? Trả lời có lệ đối phó ta à?”

Phượng Thiên Sách tập trung suy nghĩ trong chốc lát: “Ăn ngon chính là ăn ngon, ta luôn cảm thấy dường như thiếu thiếu cái gì á, nếu kích lệ nàng, nàng nên làm thêm vài lần, nhất định sẽ có tiến bộ hơn.” Nói xong, hắn đẩy tay nàng ra, mạnh mẽ đem mâm cá trước mặt nàng bung qua, tiếp tục ăn.

Già Lam hoài nghi đánh giá bóng lưng hắn, không khỏi suy đoán, có phải hắn muốn nàng nướng cá cho hắn ăn nữa hay không? Vì vậy mới chèn ép sự kiêu ngạo của nàng xuống?

Một đôi chủ tớ miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo!

“Ê, người chưa ta một ít, ta còn chưa có ăn.”

“Nàng muốn cá à? Ta có thể giúp nàng vớt mấy con, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.” Người nào đó có ý hiểu sai lời nàng, chuyển đề tài.

“Ta nói cá trong tay người. Mau đưa ta một con, ít nhất cũng chưa ta một con chứ...” Già Lam nhanh chân đuổi tới, Phượng Thiên Sách khéo léo nghiêng người tránh né, liền tránh được một phen.

Vì vậy, hai người cứ vì một con cá nướng mà đùa giỡn đuổi nhau rùm beng.

Hiện tại, không tước nhỏ đầu còn lòng dạ nhìn chằm chằm người quái dị nữa. Nó đang nồng nhiệt cầm đầu ăn cá, trong đầu suy nghĩ, tuy đáng về người quái dị hơi xấu một chút, nhưng năng lực nướng cá của nàng không tệ. Nể tình nàng nướng cá ngon, nó tạm thường nhường nhịn nàng, coi như không thấy gì hết, miễn thực trước mặt, sắc đẹp cũng phải cút sang một bên.

Một ngày này, hai thầy trò và một con thú nhỏ sống chung rất hài hòa.

Kèm theo từng ngày trôi qua, vật chế tác trong tay Phụng Thiên Sách chậm rãi thành hình, là một vật giống con điều cơ giới.

Già Lam nhìn thấy nguyên mẫu của nó liền hiểu rõ suy nghĩ của Phụng Thiên Sách. Hắn muốn mượn sức gió để bọn họ bay lên vách đá đứng đứng.

“Không ngờ ngươi còn chiêu này.” Già Lam vuốt ve ‘con điều’ lớn, không ngừng tán phục.

“Hiếm khi Tiểu Lam Lam khen ta, ta có phải kiêu ngạo vênh đuôi lên trời không nhỉ?” Phụng Thiên Sách trêu ghẹo nói.

“Nè, ngươi không thể đứng đấy một chút à?” Già Lam thờ dãi nói.

Lúc này, một con gió nhẹ thổi qua, chuông gió đeo bên thắt lưng của Già Lam liền vang lên. Phụng Thiên Sách nhẹ nhàng liếc qua chuông gió, con xoáy trong đáy mắt hơi lưu chuyển, cười nhẹ: “Đứng đấy? Nàng muốn ta biến thành người đứng đấy như Nạp Lan Tiêu Bạch, tè nhọt vô vị à? Hay là nàng thích loại hình đàn ông như hắn?”

Già Lam hơi sùng sờ, lời này sao mà nghe kì quái vậy? Bây giờ nàng đang hỏi hắn, mắc mớ gì Nạp Lan Tiêu Bạch?

Nàng đưa tay nhẹ vuốt chuông gió bên eo, nói: “Ta thích chuông gió hắn ta làm, về phần con người của hắn ta, đối với hắn ta, ta cũng không phải rất hiểu biết. Nhưng, ta luôn cảm thấy ta và hắn ta có một loại duyên phận đặc biệt, sớm muộn gì cũng có ngày ta sẽ biết rõ ràng.”

Nghĩ tới gia tộc Nạp Lan, cô cô của nàng, về mặt Già Lam trở nên thâm trầm mà xa xôi, ngây người rất lâu.

“Duyên phận đặc thù?” Phụng Thiên Sách lặp lại lời của nàng, ánh mắt hắn từ từ trầm xuống, sâu không thấy đáy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: V01: Tiếp theo

“Ta nghe nói dùng linh thuật nước ngưng tụ tạo thành thạch anh, âm sắc đặc thù, người có thánh giác linh mẫn, dù ở xa hơn mười dặm, cũng có thể nghe được âm thanh của nó.”

Già Lam không tin: “Cách xa hơn mười dặm làm sao nghe được âm thanh của chuông gió, có phải ngươi gạt muốn lấy chuông gió của ta nên mới nói như vậy không?”

Nàng đưa một tay ra, đem lòng bàn tay xòe trước mặt hắn, bĩu môi nói: “Cái chuông gió kia đâu? Mau trả lại cho ta! Nếu không phải tại ngươi, Nạp Lan đại ca cũng sẽ không giận ta. Nhưng nếu đổi lại là ta, ta tặng quà cho người khác, chớp mắt liền rơi vào tay người thứ ba, ta cũng sẽ tức giận. Đều do người làm hại, mau đem chuông gió trả lại ta!”

Về mặt Phụng Thiên Sách thần nhiên, không nhìn ra bất kì biến hóa nào. Lại không thấy hắn có ý muốn đem chuông gió trả lại cho nàng.

Một lúc sau, hắn mở miệng: “Nàng không tin ta thì thôi. Nhưng mà, nàng tới chậm, chuông gió của nàng bị ta vứt bỏ rồi.”

“Nè, sao ngươi lại có thể như vậy? Đem đồ của người khác vứt bỏ là việc làm không có đạo đức.” Già Lam tức giận thở hổn hển.

“Vậy thì xin lỗi, mai mốt ta làm lại một cái khác bồi thường nàng là được thôi.” Phụng Thiên Sách thần nhiên nói, lời nói có chút gàn bướng và xấu xa.

“Ngươi làm sao có thể làm ra cái giống y chang trả lại ta? Thôi, dù sao Nạp Lan đại ca cũng đã làm cái mới cho ta, ta cảm thấy cho dù có bỏ cái cũ, có lẽ hắn sẽ không để bụng đâu nhỉ?”

“Nàng để ý tới cảm nghĩ của hắn ta như vậy à?” Đột nhiên, giọng nói trầm thấp của hắn vang lên.

Già Lam suy nghĩ một chút đáp: “Ta cũng không rõ. Chẳng qua chỉ muốn kết bạn với hắn thôi. Nếu là bằng hữu, đương nhiên ta không hi vọng hắn không vui.”

Phụng Thiên Sách chậm rãi thu hồi tầm nhìn, sâu trong đáy mắt dâng lên một đợt sóng màu đen vô danh, trong nháy mắt, che giấu đi rất nhanh, hắn không nói gì thêm, tiếp tục công việc trong tay.

Sắc trời dần dần tối xuống, con ‘Đại Phong Tranh’* đã làm xong, thiết kế tỉ mỉ, cấu tạo phức tạp, khiến Già Lam ca ngợi.

*Đại phong = gió lớn; tranh = điều.

“Phụng Thiên, ngươi đúng là kẻ giấu nghề!” Già Lam giơ ngón tay cái lên, thật lòng bội phục.

Phượng Thiên Sách không hiểu ý nghĩa việc nàng bật ngón trở lên, nhưng dựa theo nét mặt và lời nói của nàng mà suy đoán, hần vừa lòng nhếch môi cười.

“Lên đây đi! Bây giờ chúng ta rời khỏi đây vực.”

Hai người đứng song song, chuẩn bị thỏa đáng, đột nhiên Già Lam hỏi: “Không có động lực để cất cánh, làm sao bây giờ?” Hiện tại, bọn họ đang đứng trên đất bằng, ngay cả sân để chạy xuất phát cũng không có, muốn nó bay lên, thực sự là gay go.

“Không sao, có ta ở đây!” Hần vừa dứt lời, một trận gió kì lạ đột nhiên xuất hiện dưới chân bọn họ, nâng bọn họ bay lên.

Tại sao nàng lại quên mất chuyện Phượng Thiên Sách tu luyện linh thuật gió, kêu gọi sức gió là điểm mạnh của hần. Đại Phong Tranh dưới sự thúc giục của sức gió, chậm rãi hướng về phía trước xoay vòng lên.

Móng vuốt của Thiên Thiên quắp chặt vào tay vịn, chen giữa hai người bọn họ. Rõ ràng nó có thể bay, lại cố tình chen vô giữa bọn họ, tùy thời giám thị Già Lam, miễn cho nàng có hành vi đáng khinh với chủ nhân của nó.

Thái độ khi đối mặt với mỹ thực hoàn toàn khác nhau.

Lòng dạ của con thú nhỏ thật là khó đoán!

Trên vách đá dựng đứng, trải qua hơn nửa ngày thương tiếc, bốn người Phượng Thiên Dục quyết định rời đi.

“Các vị, ta đây cáo từ. Đại ca gặp chuyện bất hạnh, ta phải nhanh chóng trở về hoàng thành, đem tin tức này báo cho cha mẹ biết.” Phượng Thiên Dục nói, hần liếc nhìn đáy vực, hần chấp nhận việc đại ca không sống nổi.

“Chúng ta đi chung với ngươi, nói sao thì cũng phải đưa tiễn Sách Sách một đoạn đường.” Mộc Tây Dao chia chia vào hai mắt khóc sưng, kiên trì nói.

Mộc Tây Lâm đương nhiên không phản đối. Khi anh em bọn họ gặp chuyện, nếu không có Phượng Thiên Sách có nghĩa khí ra tay giúp đỡ, lúc này có lẽ anh – em bọn họ chẳng còn cơ hội đứng đây rồi. Phượng Thiên Sách chết, chuyện này cũng tạo thành ảnh hưởng lớn đối với hần, trong lòng đau khổ, đến bây giờ vẫn chưa hòa hoãn.

“Các ngươi đi hết, ai giúp ta cứu cha mẹ?” Hoa Ti Lung bối rối, kéo lấy ống tay áo của một người: “Ta nhờ các ngươi, giúp ta cứu cha mẹ đi, chỉ cần các ngươi đồng ý cứu cha mẹ ta, ta nguyện ý cố gắng trả công cho các ngươi.”

“Hoa tiểu thư, ngươi coi bọn ta là hạng người nào? Trả thù lao? Bọn ta có thể để vào mắt à?” Mộc Tây Dao kiêu ngạo hất đầu, giọng điệu vừa chuyển, vron Lan Hoa Chỉ nói: “Nhưng, nếu xuất phát từ tình cảm bạn bè, trái lại bọn ta có thể suy nghĩ một chút. Nể tình ngươi có chút lòng thành với Sách Sách, đại gia ta đây cùng ngươi là người lưu lạc chân trời, bọn ta liền mở lòng tốt, giúp ngươi cứu người.”

Hoa Ti Lung chuyển buồn thành vui, kích động giang hai tay, ôm lấy hần: “Dao Dao! Ngươi đúng là người tốt mà! Không uổng công chúng ta còn làm một trận tình địch!”

Đột ngột bị con gái ôm lấy, Mộc Tây Dao nổi da gà cùng mình. Cơ thể hần giống như bị điện giật, hần dùng sức đẩy Hoa Ti Lung ra, ngón tay run rẩy chỉ vào nàng ta, giọng the thé: “Ai cho ngươi kêu ta là Dao Dao? Ai cho ngươi ôm ta? Ngươi... Ngươi làm bản thân thể thuần khiết của ta, ta làm sao có thể phụ lòng Sách Sách của ta?” [TN: Có khi nào HTL bẻ MTD từ cong thành thẳng không?]

Đầu Phượng Thiên Dục đầy vạch đen, nhìn đôi nam nữ tính nét điên điên khùng khùng, hần cảm thán sâu sắc, khả năng nhẫn nại của hần càng ngày càng lớn mạnh. May mà hần được đại ca ‘ma luyện’ nhiều năm, ngày nay, hần mới có thể luyện mãi thành thép.

Mộc Tây Lâm cực kì lãnh khốc quăng một câu: “Ngu Ngốc.”

Hoa Ti Lung hoàn toàn không để ý thái độ của Mộc Tây Dao và nhận xét của người khác, hiện tại, chuyện nàng quan tâm nhất chính là an toàn của cha mẹ. Ai có thể cứu cha mẹ nàng, dù bị mắng là kẻ ngu ngốc, nàng cũng tuyệt đối không cãi nhau.

Lúc này, phía tây bắc của vách đá dựng đứng, một luồng ánh sáng trắng không hề báo trước nổ ra, ánh sáng chói lọi khiến người ta giật mình, mang theo hơi thở cổ xưa, khoan thai trôi dạt xa xa, đem phạm vi vách đá dựng đứng bao phủ trong ánh sáng trắng.

Lập tức, mọi người đều cảm nhận được sức mạnh ầm ập, cả người thư sướng.

Đó là cái gì?

Chỉ cần bị nó bắn tới, cả người giống như có hiệu quả. Nếu tiếp tục lại gần nó một chút, có thể hoàn toàn lấy được nó, sẽ có kết quả như thế nào?

Bản thân là nhóm người đứng bên vách đá dựng đứng cũng bắt đầu kích động nhảy nhót.

“Nhất định là sức mạnh của Sơn Hà Thư phóng ra, chúng ta mau đi tới đó!” Cả người Phượng Thiên Dục run lên, hưng phấn nói.

“Sơn Hà Thư? Chẳng lẽ là chỗ của mẹ ta?” Đôi mắt đẹp của Hoa Ti Lung bắn ra tia sáng khác thường.

Trên bầu trời, một vạch kim quang sáng rực, bỗng nhiên ở giữa chừng, quay đầu nhìn về phía bạch quang nổ rộ, dung nhan tuấn mĩ như chiến thần Hi Lạp xưa chậm rãi lóe sáng lên, hần ưu nhã nở nụ cười: “Son Hà Thụ, người miễn cưỡng có thể lọt vào mắt bốn vương, vậy hãy để bốn vương ban thưởng vinh hạnh này cho ngươi, để ngươi trở thành ngự bảo của bốn vương.”

Trên đường núi, mười sáu kiếm sư cấp sáu bảo vệ Nạp Lan Tiêu Bạch, bóng dáng của hần hơi dừng lại một chút, đưa tay chỉ về hướng tây bắc phía xa: “Bên kia.”

Cuối cùng, hai người đang ngồi trên ‘Đại Phong Tranh’, chậm rãi từ đáy vực bay lên núi. Phát hiện luồng sáng màu trắng kì dị hiện ra, chính là địa phương cách bọn họ không xa, hai người liếc mắt nhìn nhau, “Đại Phong Tranh” thay đổi phương hướng, bắt đầu tiến về phía luồng bạch quang xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: V02: Thầy trò nhập hàn trì, phát hiện trứng khổng lồ! (*trì: hồ, ao, đầm)

Trong vách đá dựng đứng phía tây bắc, có một hàn trì thiên nhiên tạo thành.

Hai phụ nữ diu dắt nhau, đi bên bờ hồ lạnh, nhìn cách ăn mặc của hai người, một nho nhã hào phóng, một đơn giản mộc mạc, chắc là chủ tớ nhà giàu, nhưng trên quần áo hai người đều bị tàn phá, giống như mới trải qua một trận chiến.

Chân phải người phụ nữ xinh đẹp mặc y phục trang nhã hào phóng có chút khập khiễng, bà lại đi rất nhanh, hai mắt luôn nhìn chăm chăm về phía nào đó, khi mắt bà nhìn thấy vật lóe sáng chói ở phía trước, bà kích động, hưng phấn kêu: “Tiểu Hoàn, xem kia! Nhất định là Son Hà Thụ, chỉ có nó mới phát ra ánh sáng kinh người như vậy, cũng chỉ có nó mới có thể phá ra thần lực khiến người ta thành kính cúng bái. Nó không chỉ là bảo vật có thể dung nạp vạn vật trên thế gian, đồng thời còn là bảo khí có năng lực phòng ngự mạnh nhất trên đời này. Nếu ta được nó chấp nhận, ta không cần phải lo không trở về cái nơi kia...”

Nói xong, bà đẩy tiểu nha hoàn bên cạnh ra, chân cả thọt, lao đảo đi về phía đó.

Nha hoàn đi theo sau khó hiểu hỏi: “Phu nhân, người nói chỗ đó, rốt cuộc là ở đâu? Chúng ta ở Hoa gia không tốt sao? Vì sao còn nhất định phải đi?”

Bước chân Hoa phu nhân khựng lại, dung mạo xinh đẹp tươi vui, vẻ mặt dần dần ảm đạm, nói: “Ta vốn được sinh ra và lớn lên ở nơi đó, chỉ vì một chuyện ngoài ý muốn mà lưu lạc đến thành Từ Nguyệt. Người thân của ta đều rời ta mà đi, nếu không có gia chủ yêu mến, hết mực yêu thương ta, bằng không ta không biết mình sống một mình như thế nào... Hiện tại, Ti Lung đã lớn, sớm muộn gì nó cũng lập gia đình, chờ nó xuất giá, tâm nguyện trong lòng của ta cũng được hoàn thành, ta cần phải trở về nơi của mình.”

Nha hoàn nghe vậy không khỏi cảm thấy chua xót: “Phu nhân, nếu người đi, gia chủ phải làm sao đây? Ông ấy nhất định sẽ rất đau khổ.”

Hoa phu nhân cười dịu dàng: “Sợ cái gì? Có Son Hà Thụ, chúng ta không cần sợ bất kì ai công kích, đến lúc đó ta dẫn theo ông ấy là được rồi, không ai có thể ngăn cản chúng ta, cho dù thế gian này có quy tắc cũng không thể trói buộc Son Hà Thụ.”

“Phu nhân, còn con? Con cũng có thể đi với người không?” Ánh mắt tiểu nha hoàn đầy mong chờ hỏi.

Hoa phu nhân mỉm cười nói: “Đương nhiên có thể, nhưng ở nơi đó rất nguy hiểm, nếu con muốn đi cùng bọn ta, đầu tiên con phải chăm chỉ tu luyện, bản thân tối thiểu phải có năng lực tự vệ mới được.”

“Dạ, phu nhân, con nhất định sẽ cố gắng tu luyện hơn nữa!” Tiểu nha hoàn vui vẻ kêu lên.

Hoa phu nhân quay đầu, ngồi xổm xuống, ánh mắt bà cực kì thành tín nhìn chăm chăm nơi không ngừng phát ra ánh sáng thánh khiết, dịu dàng nói: “Son Hà Thụ, ta biết ngươi là thánh khí cao ngạo nhất thế gian này, ngươi không muốn có khế ước với người bình thường, lấy thiên tư và tư chất của ta, ta biết ta không có tư cách là chủ nhân của ngươi. Nhưng, ta có một tâm nguyện, mong rằng ngươi có thể bảo vệ bọn ta trở về nơi thuộc về ta, đến lúc đó ngươi có thể tiếp tục đi tìm chủ nhân mới của ngươi. Nếu ngươi đồng ý, hiện tại ta mang ngươi về Hoa gia, được không?”

Bà cư nhiên cùng Son Hà Thụ thương lượng, trung cầu ý kiến của nó. Tiểu nha hoàn sững sốt, còn tưởng rằng phu nhân gặp được bảo vật mà ngây người.

Bề ngoài bóng loáng của Son Hà Thụ xẹt qua một con gọn sóng rất rõ ràng, trong lòng Hoa phu nhân hết sức vui vẻ, hai tay chậm rãi đưa về phía Son Hà Thụ. Ngay khi bà nghĩ mình sắp có được Son Hà Thụ, một lực lượng mạnh mẽ từ trong Son Hà Thụ bắn ra, Hoa phu nhân và tiểu nha hoàn đều bị sức mạnh này làm chấn động, văng ra xa. Cái ót của hai người đập vào vách đá, cùng ngất xỉu.

Một lúc sau, hơi thở hùng mạnh chậm rãi biến mất, Son Hà Thụ nằm dưới đất đột nhiên đứng lên, chậm chạp trôi bồng bềnh, lượn vòng lên không không trung, giống như đang tìm kiếm cái gì đó ở quanh đây.

Nó dần bay đến trên mặt hàn trì, dừng trong chốc lại, rồi đột nhiên xoay tròn kịch liệt. Nó dựa theo xoay tròn, lấy chính nó làm trung tâm, ngưng tụ một con lốc mãnh liệt, quây cái hàn trì nghiêng trời lệch đất.

“Ngao ---“ Bề mặt hàn trì bị phá ra, một con giao long màu trắng dưới hồ bay lên, thân thể giao long khổng lồ, chiếm một phần mười thể tích hàn trì.

Vừa động, liền di chuyển nhu sấm sét.

Lúc nhìn kỹ thì, chỉ thấy cả người nó đều là vây trắng, đỉnh đầu có cái sừng bén nhọn, lưng có đôi cánh màu trắng, vừa nhìn còn tưởng rằng chân long hiện thân.

Khi nó bay lơ lửng trước mắt Sơn Hà Thụ, ánh mắt nó chớp chớp mấy cái, rõ ràng là hơi kinh ngạc. [(>^<)o ciu quá!!!]

Sơn Hà Thụ nhẹ nhàng bay vòng vòng qua người nó vài cái, thụ thể kinh hoàng (thụ thể là cơ thể cuốn sách i), có chút bất mãn, có chút cao ngạo, giống như đang đánh giá dò xét giao long, xem nó có thích hợp trở thành túc thể cho mình hay không. (túc thể: cơ thể để ở nhờ)

Lúc này, một trần bước chân âm ỉ truyền tới, các cao thủ men theo ánh sáng của Sơn Hà Thụ tìm tới đây.

Thụ thể Sơn Hà Thụ hơi ngừng lại, ‘vèo’ một tiếng, biến thành luồng ánh sáng trắng, chui vào trong cơ thể giao long. Giao long vô tội ngây thơ vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra, liền trở thành túc thể cho Sơn Hà Thụ. Cảm thấy có người ngoài đến gần, giao long không chút chần chừ trở về đáy hàn trì. (*đập bàn* bé thụ này quả là ..., bé long ngốc ngốc)

Một trận gió thổi qua, hàn trì khôi phục bình tĩnh.

Khi các cao thủ men theo luồng ánh sáng của Sơn Hà Thụ đến, Sơn Hà Thụ chẳng biết ở đâu, giao long cũng biến mất, chỉ có hai chủ tớ hôn mê nằm trên đất.

"Phu nhân, mau tỉnh lại, phu nhân!" Hoa gia chủ được Hoàng Kim Chiến Vương mang theo tới bên vách đá, khi thấy hào quang của Sơn Hà Thụ toát ra, vị trí của hắn ở gần hàn trì, cho nên hắn là người đầu tiên chạy tới.

Cho thể tử uống vào viên thuốc, cuối cùng, Hoa phu nhân cũng yếu ớt tỉnh lại.

“Phu nhân, đã xảy ra chuyện gì? Tại sao các nàng lại hôn mê ở đây?”

Sau khi Hoa phu nhân tỉnh lại, nhìn xung quanh: “Sơn Hà Thụ đâu? Sơn Hà Thụ của ta đâu?”

Hoa gia chủ lắc đầu: “Khi ta đến chỉ thấy nàng và Tiểu Hoàn hôn mê, căn bản không thấy Sơn Hà Thụ.”

“Không thể nào, vừa nãy nó còn ở đây cơ mà.” Bà chỉ vào một nơi nào đó nói.

Trên trời, một người mặc áo giáp hoàng kim cất bước đi trên không, dừng lại trên đỉnh đầu hai vợ chồng, trong áo giáp vàng rực rỡ, ánh mắt của hắn vẫn sáng đến đáng sợ: “Sơn Hà Thụ, quả thật có ở đây đúng không?”

“Gia chủ, người này là?” Giây phút Hoa phu nhân thấy Hoàng Kim Chiến Vương, đáy lòng căng thẳng, lộ ra kinh hãi.

Một người có hơi thở như vậy, không phải là người bình thường.

Hắn cũng đến đây tranh đoạt Sơn Hà Thụ ư?

“Hắn là một trong tám công tử của Hạo Thiên bát công tử Hoàng Kim Chiến Vương —— Bá Hầu Trường Dã.” Hoa gia chủ nói.

Bỗng nhiên, Hoa phu nhân hít một hơi khí lạnh, thềm kéo ống tay áo của Hoa gia chủ: “Sao hắn lại đến đây? Sao hắn lại biết chuyện Sơn Hà Thụ?”

Sắc mặt Hoa gia chủ có chút xấu hổ: “Phu nhân, là ta thông báo cho bát công tử đến đây. Nàng biết mắt không thấy, ta rất lo lắng, cho nên nhờ bát công tử đến cứu nàng, đồng thời cũng đem tin tức về Sơn Hà Thụ nói cho bọn họ biết.”

Lúc này, Hoa phu nhân cắn cắn môi, lộ ra vẻ mặt ảo não, nhìn trượng phu nhưng không đành lòng trách cứ, chỉ có thể thở dài.

“Người biết tâm nguyện của ta là muốn trở về nơi đó, ta hao phí nhiều tâm tư như vậy, thật vất vả mới tìm được Sơn Hà Thụ, hiện giờ lại...”

“Phu nhân, ta...” Hoa gia chủ lộ ra vẻ mặt tự trách.

“Đừng có nói nhảm trước mặt bốn vương, nói cho bốn vương biết, đến tột cùng, Sơn Hà Thụ biến mất ở chỗ nào?” Bá Hầu Trường Dã có chút mất kiên nhẫn.

Cũng đành, nếu Sơn Hà Thụ đã cự tuyệt, tiếp tục muốn nó nhận bà cũng chẳng còn khả năng. Hoa phu nhân hít sâu một hơi, chỉ về mảnh đất phía trước, nói: “Nó xuất hiện ở đó, ta muốn lấy nó, nó kháng cự, còn làm bọn ta ngất xỉu, sau lại không biết nó đi đâu. Người không tin, có thể xuống mặt đất nhìn một chút đi, nơi này vẫn còn lưu lại dấu vết nhọt nhọt, chính là uy lực do Sơn Hà Thụ để lại.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: V02 - Tiếp theo

Bá Hầu Trường Dã đi từng bước xuống mặt đất, ánh mắt sắc bén đảo qua, quả nhiên nhìn thấy trên đất có dấu vết nhàn nhạt, đúng là của Sơn Hà Thụ để lại.

Hắn chậm rãi quay đầu về phía hàn trì, ven bờ hàn trì có dấu nước hơi mờ, hắn ưu nhã nhếch môi lên: “Đồ giáo hoạt, không ngờ lại trốn trong hàn trì, để bốn vương tóm cái đuôi nhỏ của ngươi, đến, thần phục dưới chân bốn vương đi!”

Hắn vừa nói, vừa giơ năm ngón tay lên, năm đạo sấm sét đánh xuống nhanh như chớp.

Ầm ầm ---

Bọt nước bắn tung tóe, bọt sóng tràn ra, thoáng một cái trên mặt hồ phủ đầy kết giới lôi, thỉnh thoảng phát ra âm thanh ‘rẹt rẹt’ nổ đùng, khiến người khác không dao đến gần hàn trì.

“Bá Hầu Trường Dã, ngươi làm như vậy, chắc chắn sẽ đem mọi sinh vật trong hồ giết chết, ông trời có đức hiếu sinh, ngươi xuống tay có phần quá hung ác.”

Bá Hầu Trường Dã quay đầu, thấy Nạp Lan Tiêu Bạch và đội cận vệ của hắn ta từ xa đi tới, hắn cúi đầu cười lạnh: “Trong mắt bốn vương, mọi vật trên thế gian này đều thấp kém, bao gồm cả ngươi. Chỉ là sinh vật trong hồ, bốn vương cần gì phải để mắt? Nạp Lan Tiêu Bạch, ngươi nói bốn vương ác, lẽ nào ngươi chưa từng giết người?”

Nạp Lan Tiêu Bạch lẳng lặng đứng bên hàn trì, âm thanh âm áp mà dịu dàng: “Ta giết đều là kẻ đáng chết.”

Bá Hầu Trường Dã cất tiếng cười to: “Bốn vương giết cũng là người đáng chết, trong mắt bốn vương, phạm là người bốn vương chú ý mới đáng chết!” (TN: thẳng nhãi này tự ki cuồng quá =

Đây là kiểu ngụy biện gì hả? Chỉ cần hắn không vừa mắt đều đáng chết, tên này quá kiêu ngạo cuồng vọng rồi.

Nạp Lan Tiêu Bạch cười nhạt: “Ngươi có quan điểm của ngươi, ta có lập trường của ta, không cùng chí hướng, không thể hợp tác. Nếu hôm nay, ngươi muốn làm việc ác, ta nhất định ngăn cản.”

Hai tay hắn ưu nhã chậm rãi vung lên, nhìn động tác như lơ đãng, lại chệch giấu huyền cơ, mặt nước hàn trì chậm rãi dâng lên cao. Lúc đầu, chậm rãi nhẹ nhàng, đột nhiên, mặt nước hàn trì toàn bộ đều cất ngang một tầng thật mỏng, tầng nước thật mỏng kia tách ra, thoát khỏi hàn trì, bay thẳng lên không trung.

Màn này, người ta không khỏi liên tưởng đến hình ảnh cất đậu hủ, nhẹ nhàng cất một dao, bên trên là một tầng đậu hủ hoàn chỉnh, kỹ thuật rất thần kỳ!

Tầng mặt nước thật mỏng, âm hưởng ‘rẹt rẹt’ của sấm sét không liên tục, kết giới lôi của Bá Hầu Trường Dã bày ra, Nạp Lan Tiêu Bạch đem tầng kết giới tách khỏi mặt nước hàn trì.

Hàn trì nhanh chóng khôi phục lại yên tĩnh.

Bá Hầu Trường Dã ngửa đầu nhìn chăm chú tầng nước mỏng trên bầu trời, ánh mắt hắn hơi dao động, hai tay hắn giơ lên cao, mười ngón tay bắn ra, kết giới lôi bám trên mặt nước lập tức nổ tung.

Chiến đấu chậm rãi biến thành linh thuật lôi đấu với linh thuật thủy, cũng chính là trận đấu Bá Hầu Trường Dã và Nạp Lan Tiêu Bạch, đôi bên giằng co, thực lực thật tương xứng.

Rất nhanh, Hoàng Phủ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh chạy tới hiện trường, nhìn cục diện hai kẻ hùng mạnh đầu đầu, Hoàng Phủ Anh Kỳ đưa tay ngăn Uất Trì Vinh đang muốn đi về phía trước, thản nhiên cười lạnh: “Chúng ta đứng ở ngoài xem cuộc chiến, chờ tới lúc bọn họ đều bị thương, chúng ta đoạt Sơn Hà Thụ cũng không muộn.”

"Tam hoàng tử sáng suốt!" Uất Trì Vinh nói, ánh mắt lướt qua lơ lửng trên mặt Hoàng Phủ Anh Kỳ, bụng gã lại nhộn nhạo, suýt chút nữa nôn ra.

Trong khi bọn họ đánh nhau, đầu bên kia của hàn trì, nhóm Phượng Thiên Dục gấp rút chạy về bên này, Hoa Ti Lung nhanh chóng thấy được cha mẹ mình, vội vàng chạy tới.

“Cha, mẹ, hai người không sao chứ?”

“Ti Lung, sao con lại đến đây, nơi này rất nguy hiểm, mau trở về!” Hoa gia chủ yêu vợ thương con như mạng, hiện giờ ông hận không thể nhanh chóng đem vợ con về nhà. Về phần Sơn Hà Thư, ông căn bản không thèm để vào mắt, nếu không ông sẽ không đem tin tức về nó tiết lộ cho Hạo Thiên bát công tử biết.

“Mẹ, chúng ta về nhà thôi.” Hoa Ti Lung ôm cánh tay mẹ, có cùng suy nghĩ giống cha mình, nơi này thật lồi thối, Hoa gia bọn họ cũng không phải người trong võ lâm, không cần can thiệp vào chuyện này.

Nhưng, Hoa phu nhân lại có ý nghĩ khác với cha con Hoa Ti Lung, bà do dự nhìn về phía xa không cam lòng nói: “Đáng tiếc, vẫn không tìm được Sơn Hà Thư...”

“Xem chừng, Sơn Hà Thư có thể ở trong hàn trì, ca, chúng ta xuống dưới xem một chút hay không?” Mộc Tây Dao cảm thấy hứng thú.

Mộc Tây Lâm không có trả lời ngay, nhìn chăm chú vào mặt hồ, nhìn hồi lâu mới lắc đầu.

“Vì sao?” Mộc Tây Dao khó hiểu.

Lúc sau, Mộc Tây Lâm mới nói mấy chữ: “Đừng quên, chúng ta không có tập luyện kỹ năng bơi lội.” Chỉ vài chữ lãnh khốc đã có thể đem tinh thần hăng hái của Mộc Tây Dao đập tan tành.

Mộc Tây Dao cười gượng gãi đầu, xấu hổ cười hắc hắc: “Sao để lại quên chuyện này nhỉ.”

“Ngu ngốc” Mộc Tây Lâm lạnh lùng liếc Mộc Tây Dao, ánh mắt đầy khinh bỉ, ngay cả chuyện này cũng quên, còn không bằng nhà người tự nhảy sông tự tử đi.

Đằng sau hai người, Phượng Thiên Dục cũng đi tới, ánh mắt thoáng lạnh lùng, ngạo nghễ nói: “Hay là để ta đi, hai con vịt lên cạn.”

“Vịt lên cạn.” Ba chữ này cực kì đã kích anh em nhà Mộc Tây Dao, cả hai đồng loạt nhìn chăm chăm Phượng Thiên Dục.

“Về sau, người tốt nhất đừng đi vào rừng một mình, bằng không...” Mộc Tây Dao cười lạnh, nhưng ý đe dọa khiêu khích rất rõ ràng.

Không có biện pháp, mấy người bọn họ tu luyện thuộc tính khác nhau, hoàn cảnh khác nhau, cho nên ưu khuyết điểm của linh thuật họ tu luyện cũng khác nhau. Phượng Thiên Dục tu luyện linh thuật gió, mặc dù linh thuật gió và linh thuật nước có khác, nhưng linh thuật gió lại có ưu thế riêng chính là có thể tự do tới lui trong nước.

Phốt lờ ánh mắt uy hiếp và lời đe dọa của bọn họ, Phượng Thiên Dục thừa dịp Hoàng Kim Chiến Vương và Nạp Lan Tiêu Bạch đang giao chiến, một mình hấn đến gần hàn trì, đang muốn nhảy xuống.

Lúc này, mặt hồ nổi lên bọt sóng, một con giao long gào thét vọt ra khỏi mặt nước. Hàn trì này chính là lãnh thổ của nó, đột nhiên bị quấy phá, nó không hiện thân mới là lạ đó.

Giao long xuất hiện khiến cuộc chiến bị phá vỡ, Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trường Dã đều thu hồi linh thuật, tạm thời tách ra.

“Cha, đó là cái gì?” Hoa Ti Lung hoảng sợ hô lên.

Hoa gia chủ thấy thân thể cao lớn của giao long, hai chân không nhìn được mềm nhũn: “Ti Lung, mau đỡ mẹ con về nhà, còn Sơn Hà Thư, cha sẽ tìm cách thu nó vào tay.”

Dưới sự kiên trì của Hoa gia chủ, Hoa Ti Lung cứu tinh nha hoàn Tiểu Hoàn, một trái một phải đỡ Hoa phu nhân, cách xa hàn trì.

“Gia chủ...” Tâm trạng Hoa phu nhân cực kì phức tạp, bà muốn lấy được Sơn Hà Thư, nhưng không muốn trượng phu của mình gặp chuyện không may.

Hoa gia chủ nở nụ cười để bà an tâm “Yên tâm, ta sẽ bảo vệ tốt mình.”

Đưa mắt nhìn con gái và phu nhân mình rồi đi khuất bóng, hai chân ông mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất. Ông xuất thân từ con cháu đan dược thế gia, hơn nữa đời đầu làm bạn với thuốc và luyện thuốc, nào có trải qua những chuyện thế này? Nếu không vì để vợ con an tâm, ông đã sớm không nhìn được té ngồi xuống đất rồi.

“Hoa gia chủ, cũng thật làm khóc cho ngài. Rõ ràng là sợ gần chết, thế mà vẫn cố gắng kiên cường trước mặt vợ con. Nhưng, chi điểm này, ta cũng bội phục ông.” Mộc Tây Dao tiến đến, đỡ Hoa gia chủ đứng lên, thật là ngoài ý muốn khiến hấn phải thừa nhận.

Hoa gia chủ xấu hổ đỏ mặt, lau mồ hôi: “Thật sự cảm ơn Mộc công tử, là tại hạ vô dụng, để mọi người chê cười rồi.”

Hoàng Phủ Anh kỳ và Uất Trì Vinh đồng loạt lùi mấy bước, sự xuất hiện của giao long trở thành lực uy hiếp lớn cho bọn chúng, hiện tại, bọn chúng càng không dám tùy ý hành động nữa.

Giao long tức giận gào thét, hơi thở thô bạo càng ngày càng mạnh, vùng vẫy đuôi dài, nhấc lên từng đợt sóng lớn, hướng về nhóm người đứng bên bờ hàn

trì cuốn đi.

“Đi mau!” Nhóm người trên bờ đều rút lui, chỉ có Bá Hầu Trường Dã và Nạp Lan Tiêu Bạch vẫn đứng tại chỗ, bọn họ đều tự tạo kết giới trên người mình, ngăn trở từng đợt sóng bên ngoài.

Trong phút chốc, thân thể giao long nhảy lên cao, Sơn Hà Thụ ở nhờ trên thân thể giao long phát ra ánh sáng thu hút sự chú ý của Bá Hầu Trường Dã.

“Súc sinh! Không ngờ ngươi nuốt Sơn Hà Thụ vào bụng. Được lắm! Để bốn vương thu thập ngươi!” Lại từng đợt sấm sét đánh tới.

Quả thực, giao long cực kì oan uất, nó đâu có nuốt Sơn Hà Thụ vào bụng, nhưng không biết sao Sơn Hà Thụ chui vào bụng nó bất ngờ thôi.

Song, có người đến khiêu khích, nó tuyệt đối không rút lui.

Bá Hầu Trường Dã cùng giao long bắt đầu đánh nhau dữ dội...

Cách hàn trì hơn một trăm dặm, ‘Đại Phong Tranh’ bằng gỗ to dùng từ hạ xuống.

Già Lam mang vẻ mặt đầy oán giận trừng Phụng Thiên Sách, oán trách: “Sớm biết ngươi không đáng tin cậy đến thế, ngay từ đầu ta cầm lái cho rồi.” Ban đầu, bọn họ cách hàn trì rất gần. Ai ngờ, người đến sau cùng là bọn họ, tâm trạng nàng làm sao tốt cho nổi?

Phụng Thiên Sách làm bộ như không nghe thấy Già Lam oán trách, hùng hồn nói: “Ta không chế tốt lắm mà, không phải đã đến hàn trì rồi sao?”

Già Lam cầm nín nhìn chăm chú hán nửa ngày, buồn bực nói: “Ta đã đến giùm ngươi, ngươi vòng quanh sơn cốc ít nhất mười vòng, hiện tại mới bay ra ngoài, nếu như ban đầu để ta không chế, chúng ta chắc chắn tới hàn trì đầu tiên, cướp được Sơn Hà Thụ.”

“Tiểu Lam Lam, đừng tính toán chi li mà, đến rồi không tốt sao? Hơn nữa nàng xem kia, nếu chúng ta không đến trễ, làm sao biết trong hồ có quái vật góm đến vậy? Bây giờ, có người thay chúng ta thu thập nó, chẳng phải tiết kiệm nhiều hơi sức à?”

Đây là lí luận kiểu gì? Già Lam cảm thấy suy nghĩ của mình cùng hán không bao giờ câu thông nổi.

Buồn bực một trận, trong đầu lóe lên linh quang. Lấy thực lực của Phụng Thiên Sách, năng lực khống chế của hán có thể kém mới là lạ, chẳng lẽ...

Ánh mắt đầy thâm ý của nàng quét qua Phụng Thiên Sách, nhìn chăm chú vào mặt hán một lúc, âm thầm gật đầu suy nghĩ. Chẳng lẽ hán cố ý làm như thế? Vì muốn chờ Bá Hầu Trường Dã và Nạp Lan Tiêu Bạch đều chịu thiệt, hán mới ra tay, ngồi làm ngư ông hưởng lợi?

Càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này cực kì lớn nha.

Ngươi có bụng dạ đen tối, chắc chắn không chịu thua thiệt.

Được. Nàng liền từ từ nhìn, tạm thời không vạch mặt hán.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ? Cũng không thể một mực đứng đây nhìn trận chiến.” Già Lam hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 64: V02: Tiếp Theo

Phụng Thiên Sách làm bộ đang chăm chú suy nghĩ, đột nhiên chân mày cau lại, nói: “Có! Giao long sống ở hàn trì nhiều năm, nó chắc chắn quen thuộc hoàn cảnh chung quanh...Ừ, đây là một phát hiện quan trọng.”

Khóe miệng Già Lam cơ giật, nàng không biết phải trả lời hán như thế nào. Sao nàng không hề nhìn ra phát hiện này kinh người như thế nào, đây là chuyện hết sức bình thường được không? Giao long sống ở chỗ này, đường nhiên nó quen thuộc hoàn cảnh nơi đây rồi.

“Đi, chúng ta đi xuống dưới nước đi!” Tay trái bị hán kéo, hai người đi tới ven bờ hàn trì, nơi này cách xa hiện trường chiến đấu, còn được một lùm cây che giấu, để hai người có thể tránh được tầm mắt của mọi người, đến gần hàn trì.

“Đi làm gì?” Già Lam liếc cái hồ một cái, mặc dù kỹ năng bơi lội của nàng tạm tạm, nhưng lặn dưới nước trong thời gian dài, và lại còn phải đề phòng giao long tập kích, như vậy thì độ khó rất cao.

“Theo ta xuống nước là được.” Không chờ Già Lam đáp, Phụng Thiên Sách kéo nàng nhảy xuống hàn trì.

‘Ùm~~~~~’

Hai người đồng loạt rơi vào nước.

“Ừng ực...” Già Lam nhả bọt nước ra khỏi miệng, hai tay vung vẩy lung tung, nàng hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý kịp, thì bị tên kia kéo xuống nước rồi. Hơn nữa, hàn tri này lạnh hơn so với trong suy nghĩ của nàng rất nhiều, nàng hoàn toàn không có cách thích ứng.

Quay đầu, cách lần nước, nàng thấy Phụng Thiên Sách cách nàng không xa, chung quanh hắn có một tầng kết giới, khiến hắn hoàn toàn tách khỏi nước trong hàn tri.

Không có chạt vật như nàng, hắn ung dung bước đi trong nước giống như giẫm lên mặt đất.

Già Lam ở phía sau hắn ra sức bơi trong nước, rất nhanh liền đuổi kịp hắn, ở trong nước hướng hắn ra đầu: “Người là cái tên khốn kiếp, còn không đưa ta vào kết giới?”

Nàng dùng tay và biểu cảm trên mặt để diễn đạt lời nói này, Phụng Thiên Sách chớp chớp mắt, nhìn nàng nửa ngày, nhưng cũng không hiểu nổi nàng muốn nói cái gì.

“Tiểu Lam Lam, ta nhớ nàng tu luyện linh thuật thủy, người tu luyện linh thuật thủy... khi xuống nước không phải như cá gặp nước, thuận buồm xuôi gió ư? Vì sao nàng lại chạt vật như vậy?”

Hắn đứng trong kết giới linh thuật gió đương nhiên có thể nói chuyện thoải mái, Già Lam nghe hắn nói mát, tức giận gần chết luôn. Lẽ nào hắn không nhìn thấy bộ dạng chạt vật của mình, không giúp mà còn đứng đó nói mát, rốt cuộc hắn có bao nhiêu thù hận với nàng?

“Khốn kiếp! Còn không mau đưa ta vào kết giới! Nước lạnh quá! Ta sắp chết cóng rồi!!!”

Phụng Thiên Sách mỉm môi thành đường thẳng, nhìn bộ dạng khoa tay múa chân, cả người run rẩy của nàng, hắn nín cười sắp chết rồi.

Ngón tay hắn nhẹ nhàng vẽ một cái, kết giới linh thuật gió từ từ phóng đại, giống một cái bọt khí cực lớn trôi lơ lửng trong nước, rất nhanh liền đem Già Lam nhét vào phạm vi bảo hộ của kết giới.

Vào kết giới giống như đứng trên mặt đất, hai tay Già Lam ôm chặt thân thể của mình, cả người lạnh mà phát run. Nàng tức giận trừng mắt nhìn Phụng Thiên Sách, chưa kịp chỉ trích đối phương, tay Phụng Thiên Sách lấy ra một bộ đồ khô, giành nói trước: “Tiểu Lam Lam, sao lại bị đông lạnh thành như thế này? Đến đây, phủ thêm quần áo này, ngàn vạn lần đừng để đồ bệnh. Nàng cũng thật là, chưa có tu luyện thành chuyên gia linh thuật nước, sao lại theo ta nhảy xuống đây? Tuy là ta biết, nàng thích ở chung một chỗ với ta, muốn như hình với bóng với ta. Nhưng, cây mạnh sẽ gãy ra tai nạn chết người nhá, về sau, đừng bao giờ cậy mạnh như vậy nữa, biết không?”

Vốn dĩ thân thể Già Lam lạnh run dữ dội, nghe hắn nói xong, cả người run kịch liệt hơn. Hơn phân nửa là do bị hắn chọc giận. Cái tên vô si vô lại này, rõ ràng chính hắn kéo nàng xuống nước, cũng không phải nàng tự nguyện, hiện tại còn vu oan cho nàng, còn dám nói nàng muốn cùng hắn nhảy vào nước, thực sự là đáng giận!

Nhìn nàng giận đến nói không nên lời, Phụng Thiên Sách mỉm cười rất vô hại, trên tay lại biến ra một vật phẩm hình dạng lư hương nhét vào trong tay nàng, quan tâm nói: “Cầm chặt cái nõn lô này đi, có thể ấm tay, cũng có thể hong khô quần áo trên người nàng.” (TN: nõn - ấm; lô - bếp, lò, lư)

Già Lam rất không vui nhận lấy đồ của hắn, nhưng hết cách lạnh quá, nhìn hơi ấm mà nõn lô truyền tới. Nàng đưa tay đoạt lấy nó, sưởi ấm cho tay mình.

“Được rồi, đừng nóng giận, hiện tại ta mang nàng đi tìm bảo vật. Tìm được thì tất cả bảo vật đều cho nàng, xem như ta bồi thường nàng. Chịu không?” Phụng Thiên Sách dùng giọng điệu dụ dỗ con nít dụ dỗ nàng, rước lấy cái lườm trắng mắt của nàng.

“Tìm bảo vật? Sao người biết ở đây có bảo vật?” Bỗng nhiên, Già Lam nghĩ, chẳng lẽ hắn nhảy vào hàn tri là muốn tìm bảo vật? Đã nói hắn có nhiều tâm tư, quả nhiên không sai, người ta ở bên ngoài tranh đấu kịch liệt, chủ nhân của hàn tri cũng bị điều đi, trừ hắn ra, còn có người có thể nghĩ tới chuyện thừa dịp cháy nhà mà hôi của ư?

Phụng Thiên Sách cười thần bí: “Nàng đi theo ta là được, nhớ kỹ, kết giới chỉ có hiệu quả trong vòng ba bước, nếu nàng cách ta ngoài ba bước, nàng phải tự mình lo cho mình nhé.”

“Ba bước?” Già Lam tròn mắt to, hắn đi lên trước một bước, vậy là nàng đứng ở ngoài ba bước rồi, nàng không lảng nhảng tốn hơi thừa lời, lập tức bước nhanh đi theo.

‘Phách!’

Phụng Thiên Sách ở phía trước đột nhiên mở quạt, chậm rãi phe phẩy, dáng vẻ của hắn có chỗ nào giống hắn đang đi trong nước à. Trái lại, chẳng khác nào hắn đang đi bộ trên con đường nhỏ sau bữa cơm.

Ở bên cạnh, Già Lam cảm nõn lô hông khô quần áo mình, vừa lạnh nhạt nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, không ngừng trừng mắt nhìn cái ót của hắn.

Có bệnh! Nàng lạnh đến phát run, hắn lại cầm quạt phe phẩy, học đòi văn vẻ, giả bộ cho ai nhìn?

Phượng Thiên Sách không quay đầu lại, nhưng thỉnh thoảng ném một câu: “Tiểu Lam Lam, ta biết nàng ái mộ ta lâu rồi, nhưng cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy. Nàng cứ nhìn ta chăm chú như vậy, ta sẽ ngượng ngùng.”

Chân Già Lam lão đạo, suốt chút nữa ngã quỵ, đối với lối suy nghĩ như thần của người nào đó, nàng không biết nên đáp như thế nào. Vì không để mình tức giận mà chết, nàng quyết định từ nay về sau, không bao giờ... nói với hắn một câu nào nữa. Để cho hắn nói chuyện một mình đi, tự nói tự cười là được rồi.

Sau cùng, dọc đường đi hết sức yên tĩnh, không ai nói gì hết, tiếng nước ôn ào truyền đến bên tai, lúc này Già Lam mới chú ý tới, bên ngoài kết giới thật tuyệt vời, nàng không kiềm lòng được vờn tay chạm vào ngọn nước bên ngoài kết giới.

Khi ngón tay nàng rời khỏi phạm vi kết giới, cảm xúc của nước ở ngoài kết giới truyền tới đầu ngón tay nàng, mềm mại, lạnh như băng, cọ xát đầu ngón tay của nàng.

Nàng cảm thấy rất thú vị cũng rất tuyệt vời, môi toát ra một nụ cười tự nhiên, nhẹ nhàng.

Phượng Thiên Sách quay đầu lại liếc nàng một cái, ánh mắt dần nhu hòa, hắn cố ý thả chậm bước chân, để cho nàng có thể chơi đùa thỏa thích.

“Chờ khi nàng tu luyện đến tầng thứ tám của linh thuật nước, nàng cũng có thể đi lại tự do ở trong nước, đến lúc đó cảm giác kia càng thêm tuyệt vời.” Già Lam ngừng đầu nhìn về phía hắn, bỗng nhiên hắn có biểu tình nghiêm túc như vậy, rất hấp dẫn, khiến cho trái tim nàng hoảng hốt.

“Không phải chỉ là linh sư cấp tám thôi sao? Sớm muộn gì ta cũng đạt tới!” Già lam ngao ngễ nhướng mày, cực kì tự tin.

Phượng Thiên Sách nhìn nàng, cười càng thêm ung dung mê người. Quay đầu đi, đom đóm phe phẩy quạt, tiếp tục đi về phía trước.

Trên hàn trì, càn đầu kịch liệt, nhưng không có ai phát hiện, bên dưới hàn trì có hai người lén lút tham nhập vào hang ổ của giao long.

Kẻ mạnh làm vua, trong toàn bộ hàn trì, không có bất kì sinh vật nào khác. Có lẽ chúng nó đã tang thân trong bụng giao long rồi.

Phượng Thiên Sách và Già Lam một đường đi thẳng không gặp chút trở ngại nào, cho đến khi phía trước có luồng u quang phát ra, hai người mới dừng bước.

“Đó là cái gì? Thoạt nhìn giống như một kết giới trong suốt.” Già Lam tò mò hỏi.

“Không sai! Chính là một kết giới trong suốt. Con giao long chúng ta gặp có đẳng cấp không thấp nha, không ngờ nó biết tự tạo kết giới nữa chứ, lần này Hoàng Kim Trư (Trư = heo) và Nạp Lan Hạt Tử (Hạt Tử = mù) bận rộn rồi.” Phượng Thiên Sách khẽ cười nói.

Nghe giọng nói của hắn có chút hả hê, Già Lam bất mãn trừng hắn một cái: “Nói xấu sau lưng người khác rất không có đạo đức! Mất Nạp Lan đại ca không nhìn thấy đã đủ thảm rồi, ngươi còn gọi huynh ấy là người mù, ngươi không có một chút lòng đồng tình nào à?”

Phượng Thiên Sách nhàn nhạt liếc nàng một cái, âm thanh trầm thấp, ưu nhã: “Nàng không cho ta gọi hắn là ‘Nạp Lan Hạt Tử’, vậy ta gọi hắn là gì? Nạp Lan công tử hả?”

Hắn lắc đầu, tầm tắc nói: “Trên đời này, người mang họ kép Nạp Lan rất nhiều, ai biết kêu Nạp Lan công tử là kêu ai chứ?”

“Cũng không thể gọi người ta là người mù được. Người trực tiếp kêu Nạp Lan Tiêu Bạch không phải được rồi sao?” Già Lam nhìn chăm chăm hắn, rõ ràng hắn cố ý gây chuyện mà. Hoàng Kim Trư thì thôi, đối với người đánh nàng rơi xuống vực thẳm, nàng tuyệt đối không có thiện cảm với hắn ta. Nhưng, hắn gọi Nạp Lan đại ca là người mù, nàng không chấp nhận được: “Tóm lại, ta chỉ biết một người có họ kép là Nạp Lan, nếu người muốn nhắc huynh ấy với ta thì gọi Nạp Lan công tử là ta biết rồi.”

Phượng Thiên Sách quái dị liếc nàng: “Nàng bảo vệ Nạp Lan Tiêu Bạch như thế... chẳng lẽ nàng thật sự động tâm với hắn?”

Hắn tầm tắc lắc đầu, than: “Này không tốt. Mặc dù Nạp Lan Tiêu Bạch là người mù, nhưng các cô gái trên đại lục Hạo Thiên muốn gả cho hắn nhiều vô số kể. Nếu nàng thích hắn, vậy nàng phải bận rộn chần thảo hoa thay hắn... Hơn nữa, hắn là một người mù, cái gì cũng không nhìn thấy. Nàng nói, vào đêm động phòng hoa chúc, lúc hai người bắt đầu sinh hoạt vợ chồng, chẳng phải rất bất tiện hay sao? Hắn có thể tìm đúng vị trí, đúng địa phương à?”

Phượng Thiên Sách cực kì lo lắng lắc đầu, tiếp tục thờ dãi: “Ta xem suy nghĩ... Ta đề nghị nàng nên thành thạo chuyện phòng the, hoặc là mời một bà Hi đến hiện trường chỉ dẫn, có lẽ mọi chuyện sẽ thuận lợi hơn một chút.”

Lúc hắn nói những lời này, hắn căn bản mặc kệ tâm tình của Già Lam, lại không để ý tới mặt nàng, mặt nàng từng chút từng chút đen xuống, đen tới cực điểm thì chuyển sang tím bầm.

Đây là lời của người thầy nên nói với học trò của mình à? Có phải hắn quan tâm hơi quá rồi không? Ngay cả loại chuyện này cũng giúp nàng nghĩ tới...

Phượng Thiên Sách tựa hồ như rất hiểu biết cái đề tài này, tiếp tục giúp nàng nghĩ cách: “Biện pháp này cũng không thuận tiện, nếu có người ngoài ở đó, các người làm việc sẽ không được tự nhiên.”

Đột nhiên, hắn quay đầu lại, dùng ánh mắt cổ quái quan sát Già Lam một vòng từ trên xuống dưới, cười xấu xa: “Ai nha, có lẽ ta lo lắng nhiều rồi, Già Lam nhà chúng ta dũng mãnh như vậy, nói không chừng đến lúc đó không cần Nạp Lan Tiêu Bạch ra tay, chính nàng cũng có thể làm được, nàng nói có

phải hay không?”

Già Lam nghiêng rặng, hung hăng trừng hấn, miệng lạnh lùng phun ra một câu: “Phượng – Thiên – Sách có phải người rất rảnh rỗi hay không? Nếu người rảnh rỗi thì đi tìm giao long đại chiến đi.”

“Giao long? Không được không được, nó rất lợi hại, nằng kêu ta đi chẳng khác nào bắt ta đi chết. Ta không muốn chết nha, nếu ta chết, như vậy Tiểu Lam Lam sẽ cực khổ bảy ngày bảy đêm canh giữ bệnh linh cữu. Về sau, mỗi năm đến tiết thanh minh, còn phải đến trước mộ để thấp nhang cúng bái... Thế thì chẳng phải khiến nằng cực khổ hay sao, ta không nỡ làm thế đâu.” Phượng Thiên Sách liếc cảm xúc càng lúc càng lộn xộn của Già Lam, nụ cười của hấn càng thêm tà khí.

Già Lam cắn răng nói: “Không sao, một chút cũng không cực khổ, thấp nhang cho sư phụ là chuyện đương nhiên.”

Phượng Thiên Sách nghe vậy, tiếng cười càng thêm cao xa.

Lúc hai người còn nói chuyện, luồng sáng ở trong kết giới phía trước liền thay đổi, đó là ánh sáng chói mắt chiết xạ từ kết giới ra ngoài, màu vàng, màu đỏ đan xen có lẫn màu vàng đen.

Sẽ là cái gì vậy?

Hai người ngừng nói chuyện, nhanh chóng bước về phía kết giới. Lúc đến gần, Già Lam không nhìn được sợ hãi than lên, trong kết giới của giao long cư nhiên cất giấu nhiều bảo vật như vậy. Muôn màu rực rỡ khiến người ta lóa mắt, bên trong có đủ các loại binh khí, các loại hoa quả, còn có rất nhiều vàng bạc châu báu.

Mấy thứ này rõ ràng là do con người cướp đoạt đem tới, nói như vậy có rất nhiều người mạo hiểm đến vách đá dựng đứng rồi chôn vùi trong bụng giao long, để lại những bảo vật này.

Nhưng ánh mắt của Già Lam không có dừng lâu trên những vật phẩm này, sự chú ý của nằng tập trung vào cái trứng khổng lồ nằm trên đồng bảo vật, ánh sáng màu huyền kim được phát ra từ cái trứng khổng lồ kia.

“Tiểu Lam Lam, nằng thật may mắn! Đó là quả trứng do giao long sinh ra, giao long mới sinh đều sẽ chủ động nhận chủ, ta thấy cái trứng này đã được ấp đến thời gian nở rồi, lúc trứng nở, người đầu tiên nó nhìn thấy sẽ là chủ nhân của nó. Theo quan sát của ta, thân thể của mẹ nó có vảy màu trắng, là chủng tộc cao quý trong bộ tộc giao long. Trong tình huống phù hợp, chúng nó hoàn toàn có thể tiến hóa thành con rồng thật sự. Nên biết, ở đại lục Hạo Thiên, chưa từng có rồng thật xuất hiện, thân long thật sự chỉ tồn tại ở thế giới khác...” Ánh mắt Phượng Thiên Sách đột nhiên mờ mịt, trong nháy mắt, trong ánh mắt đó có nhiều thứ Già Lam nhìn không hiểu. Nhưng chớp mắt một cái, liền khôi phục thanh tỉnh.

Bỗng nhiên, tay cầm quạt của hấn vừa chuyển, một vòng cung lưu loát, trong không trung lập tức nổi lên một trận gió nhỏ. Kèm theo gió là kết giới xé ra một lỗ hổng, giống như một lối đi trong nước, dọc theo đường kết giới do giao long thiết kế.

Rào rào ~

Kết giới và kết giới va chạm nhẹ nhàng, nước ở bốn phía xao động lên, xoay chuyển thành một loạt gợn sóng.

Già Lam nhìn chăm chú vào hấn, xem cách hấn đem hai kết giới khác nhau nối liền thành một thể, âm thầm sợ hãi, thực lực của hấn vượt quá xa sức tưởng tượng của nằng, ánh mắt nhìn bóng lưng của hấn tăng thêm vài phần kính phục.

Bản về thực lực, hấn xác thực có tư cách trở thành sư phụ của nằng, nhưng...

“Nằng mau qua đó, đem linh lực rót vào trứng giao long, một khi trứng nở, nằng để nó nhìn thấy nằng trước tiên, nó liền trở thành sủng vật thật sự của nằng.” Phượng Thiên Sách mỉm cười, cười đến ung dung hoa quý.

“Tại sao người không đi?” Cơ hội tốt như vậy, tại sao hấn dằng không cho nằng?

Mặt Phượng Thiên Sách giãn ra, nường mỉm cười: “Ta đã có Thiên Thiên, nếu như thu thêm sủng vật, tiểu tử kia ngày ngày đều ăn dầm mát.”

“Cũng đúng, Thiên Thiên đâu?” Lúc này, Già Lam mới nhớ, lúc bọn họ vào nước, Thiên Thiên không có đi theo bọn họ vào nước, chả lẽ thăng nhải kia sợ nước, cho nên mới không xuống?

Một nụ cười thật nhỏ giống đóa hoa dành dành chợt lóe lên trên gương mặt đẹp trai của Phượng Thiên Sách rồi biến mất, hấn nói: “Ta sai nó đi làm một nhiệm vụ đặc biệt bí mật.”

“Nhiệm vụ bí mật?” Già Lam cổ quái đánh giá hấn, nằng luôn cảm thấy hấn có ý lừa bịp.

Thu hồi tầm mắt, Già Lam đi về phía kết giới, trứng giao long à? Nằng sẽ có một sủng vật thuộc về một mình nằng sao? Tâm trạng nằng có chút khẩn trương mà hung phấn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67: V03: Tiếp theo 2

Bên ngoài hàn trì, giao long biến mất một cách đột ngột. Từng âm thanh khác thường từ dưới nước vang lên, khiến đám người Bá hầu Trường Dã và Nạp Lan Tiêu Bạch sinh ra nghi ngờ, chẳng lẽ dưới nước còn có càn khôn khác?

“Chiến vương, xem ra Chiến Vương Kiếm của ngươi cũng không có gì hơn người.” Nạp Lan Tiêu Bạch nhàn nhạt nói.

Bá Hầu Trường Dã ưu nhã cười, nói: “Ngươi không cần nói khích bổn vương, bổn vương sẽ không mắc câu đâu. Từ khi bổn vương sinh ra cho đến bây giờ chưa bao giờ bị thất bại, chỉ là một con giao long, căn bản không xứng làm đối thủ của bổn vương. Nhưng, hôm nay, ý chí chiến đấu của bổn vương nồng đậm, ngươi có thể từ từ mà xem, xem bổn vương tru diệt con giao long to gan dám nuốt Sơn Hà Thụ.”

Hắn ta nói, sau đó một mình nhảy vào hàn trì.

Nơi xa xa, một tiếng kêu lên, chỗ cao nhất ở vách đá dựng đứng, ánh sáng cao ngất toát ra, trong mơ hồ, có một bảo vật trôi lơ lửng ở chỗ đó.

“Nhìn kia! Là Sơn Hà Thụ! Sơn Hà Thụ thật sự xuất thế rồi!”

Không biết kẻ nào hô lên một câu, khiến tinh thần mọi người đều phấn chấn lên.

Không sai, chính là ánh sáng kia. Ngoại trừ ánh sáng của Sơn Hà Thụ, còn có thể là cái gì?

“Sơn Hà Thụ?” Bá Hầu Trường Dã híp mắt, nghi ngờ nhìn bảo vật trôi lơ lửng ở vách đá dựng đứng, lại nhìn nhìn hàn trì. Hiện tại, có hai Sơn Hà Thụ, rốt cuộc cái nào thật, cái nào giả?

“Nạp Lan Tiêu Bạch, ngươi có nhận xét gì không?” Hắn ta hỏi thử.

Nạp Lan Tiêu Bạch cười nhạt: “Ta là người mù, Chiến vương không nhìn rõ, hỏi ta có lợi ích gì?”

“Cũng đúng, ngươi là một người mù, làm sao có thể phân biệt được thật giả?” Bá Hầu Trường Dã cuồng vọng cười to, đột nhiên thả người nhảy lên, âm thanh vênh váo của hắn ta từ xa truyền đến: “Bổn vương đi trước nhìn xem một chút, chờ xác thực được thật giả, rồi trở lại lấy sách cũng không muộn. Trên đời này, ngoại trừ bổn vương, không ai có thể không chế Sơn Hà Thụ, ha ha ha...” (TN” - _____-#)

“Công tử, tên này thật kiêu ngạo!” Phía sau Nạp Lan Tiêu Bạch, một gã kiếm sư đứng lên, không hài lòng nói. Lời của hắn ta cũng chính là lời trong lòng mọi người nghĩ.

“Không sao, trên đời này có nhiều cao thủ có sức mạnh ngang nhau, vậy mới thú vị.” Thanh âm tao nhã của Nạp Lan Tiêu Bạch vang lên, trầm thấp mà lắng dịu, hắn bình tĩnh nhìn hàn trì, suy tư một hồi, nhưng không có động tác tiếp theo.

“Tam hoàng tử, có muốn đuổi theo hay không? Cuối cùng, cái nào mới là Sơn Hà Thụ thật?” Uất Trì Vinh không có biện pháp.

Hoàng Bộ Anh Kỳ suy ngẫm một lát, thâm trầm nói: “Mặc kệ Nạp Lan Tiêu Bạch hay Bá Hầu Trường Dã, dựa vào thực lực của hai chúng ta, không thể đối phó với bọn họ được, theo chân bọn họ liệu mạng dùng vũ lực, còn không bằng chờ xác định Sơn Hà Thụ thuộc về người nào, chúng ta nghĩ biện pháp cũng không muộn.”

“Được, chúng ta tiếp tục xem chiến.” Uất Trì Vinh vô điều kiện tin tưởng hắn ta.

Hoàng Bộ Anh Kỳ nhàn nhạt liếc gã, mặc dù gã ngu xuẩn không đầu óc, nhưng cũng là một loại vũ khí tốt. Chờ trở về hoàng thành, hắn ta nói với phụ hoàng, cho gia tộc Uất Trì chút lợi ích, để gia tộc của gã hoàn toàn ủng hộ hắn ta.

Bên này, Phương Thiên Dục và hai anh – em Mộc gia cũng trao đổi.

“Chúng ta làm sao bây giờ?” Phương Thiên Dục hỏi, hắn không nghĩ rằng dựa vào sức một mình hắn có thể chiếm được Sơn Hà Thụ, ba người hợp sức tranh giành còn tạm tạm.

Đáng tiếc, Mộc Tây Dao không hứng thú lắm: “Ta phải trở về. Sách Sách gặp tai nạn bất hạnh, ta phải trở về canh giữ linh cữu cho hắn.”

“...” Phương Thiên Dục hết biết nói gì rồi. Nhưng, hiếm khi Mộc Tây Dao nhớ tình như vậy, đại ca đã đi rồi, tên này còn nhớ mãi không quên, chứng tỏ tình nghĩa của hắn dành cho đại ca là thật.

“Vậy chúng ta chia tay nhau tại đây đi. Ta phải nhanh chóng về nhà, đem tin dữ báo cho cha mẹ biết, hi vọng bọn họ không thương tâm, khổ sở quá mức... Aiz tới bây giờ ta vẫn không tin, đại ca của ta ra đi thật rồi, còn có người quái dị kia...”

Nghĩ tới Già Lam, trong lòng hắn cảm thấy rất quái lạ, lúc trước hận nàng chết đi, hi vọng nàng chết sớm siêu sinh sớm. Còn hiện tại, thù hận của hắn với

nàng, đều tan thành mây khói theo cái chết của nàng.

Mộc Tây Dao không vui hừ một tiếng: “Người quái dị thật là đáng ghét. Cho dù chết, nàng ấy cũng ở bên cạnh Sách Sách, không biết kiếp trước nàng ấy thấp bao nhiêu nên nhan mới được như vậy nhỉ?”

Người cũng chết hết rồi, còn ghen cái gì? Hấn ghen tỵ như thế có quá đáng không?

"Ngu ngốc, đi!" Mộc Tây Lâm xoay người, người đầu tiên quay lưng đi khỏi hàn trì. (TN: thích Tây Lâm hơn >")

“Các vị công tử, các người đi về sao? Sơn Hà Thụ...” Hoa gia chủ lo lắng, nếu bọn họ đi hết, chẳng phải ông càng không có hi vọng với Sơn Hà Thụ sao?

“Hoa gia chủ, không phải ông đã hứa, ai có được Sơn Hà Thụ, người đó chính là con rể của Hoa gia? Ông nhìn đi, chẳng phải có bốn vị công tử nữa tranh đoạt Sơn Hà Thụ ư? Ông nhớ nhìn cho rõ, cuối cùng ai mới là con rể của Hoa gia.” Mộc Tây Dao trêu chọc.

“Cái này...” Hoa gia chủ dở khóc dở cười, ngay cả mấy người bọn họ ông đều không làm gì được, đừng nói tới hai đại nhân vật Nạp Lan Tiêu Bạch và Bá Hầu Trường Dã.

Phượng Thiên Dục và anh em Mộc gia cùng sóng vai nhau rời đi, Hoa gia chủ vẫn chưa từ bỏ ý định, một mình ở lại, tiếp tục chờ đợi.

“Chính là lúc này!” Dưới hàn trì, mắt Phượng Thiên Sách chợt mở ra, mắt phượng vút qua hai luồng tia sáng kinh người, ánh mắt như muốn đâm thủng trời cao.

Đột nhiên, lòng bàn tay hấn ngưng tụ một thanh Phượng Thiên Họa Kích, rõ ràng chính là gió ngưng tụ thành, bên trên khắc vô số chữ và hoa văn lưu chuyển. Trong nháy mắt, một đạo hư không trước mắt nứt ra, không khí dao động mạnh mẽ, tạo thành gió bão.

Phượng Thiên Sách cất bước đi về phía trước, một bước bước vào giữa gió bão. Già Lam mờ hồ nhìn thấy trên người hấn có một bộ áo giáp màu trắng, sau lưng còn có đôi cánh ẩn hình. Chẳng lẽ đây chính là Phong Thần Chiến Khải trong truyền thuyết?

"Phong Thần chiến kích, phá vỡ!"

Âm thanh của hấn vang bên tai Già Lam, lạnh lùng, uy nghiêm, cao ngạo như một đế vương, chúa tể của thiên hạ, vô địch vô song!

Trong nháy mắt, Phượng Thiên Họa Kích trong tay Phượng Thiên Sách phóng lên cao. Biến ảo thành mũi nhọn trắng lưỡi liềm, dưới công kích mũi nhọn của hấn, từng đợt sóng dâng lên như tấm kính vỡ nát.

"Ngao —— "

Cảm ứng được sát khí, trong chớp mắt, giao long tỉnh táo lại. Phượng Thiên Họa Kích tới trước cổ họng của nó bằng tốc độ kinh người, một kích phong hầu!

Bề ngoài mạnh mẽ, mềm mại như vậy, dưới sự công kích của Phượng Thiên Họa Kích, giống như đậu hủ, chịu không nổi một kích.

"Ngao —— "

Cuối cùng, giao long phát ra tiếng kêu rên, thân thể cao lớn chậm rãi chìm vào đáy nước, máu đỏ nhuộm đỏ sóng nước bốn phía. Trong cơ thể của nó, ánh sáng màu trắng yếu ớt, từ trong cổ họng nó bay ra, chính là Sơn Hà Thụ. (TN: Vậy cái con màu xanh bầu trên ngực chị Lam là cái gì?)

Hai mắt Phượng Thiên Sách sáng lên, đang định vươn tay lấy. Bỗng nhiên, sóng nước chung quanh chấn động dữ dội, sinh vật bơi dưới đáy nước đều biến mất hết. Thừa dịp này, Sơn Hà Thụ bay khỏi tầm mắt của hấn.

Phượng Thiên Sách lập tức hiểu rõ, lúc này là ảo cảnh thuộc về giao long, giao long đã chết, nói cách khác chủ nhân tạo ra ảo cảnh cũng đã chết, ảo cảnh liền biến mất.

“Chết tiệt!” Già Lam cũng hiểu rõ, không khỏi chửi thề một tiếng, lúc này tìm Sơn Hà Thụ, nó lại biến mất không thấy tăm hơi.

Trên hàn trì, hiện ra ánh sáng, Sơn Hà Thụ phá vỡ hàn trì, tia sáng bắn ra bốn phía trên bầu trời.

Đám người Phượng Thiên Dục đi được nửa đường quay đầu trở lại, nhìn thấy Sơn Hà Thụ thật sự, cả đám hưng phấn không thôi”

“Xem! Đó chính là Sơn Hà Thụ thật sự!”

Nạp Lan Tiêu Bạch chậm chạp không có rời đi, ngẩng đầu lên, hấn đối mặt với hướng Sơn Hà Thụ, hai tay vùng lên, trên hàn trì thỉnh thoảng xuất hiện một bức tường nước, mười trượng, trăm trượng, nghìn trượng. . . (TN: trượng - đơn vị đo chiều dài, 1 trượng bằng 10 thước, 10 trượng bằng 1 dặm)

Chiều cao của tường nước đuổi theo hướng Sơn Hà Thụ, giống như một tấm thảm bay, muốn đem nó cuốn vào trong đó.

Sơn Hà Thụ chính là linh vật, làm sao có thể ngây ngốc ở tại chỗ, chờ tường nước cuốn nó đi!?

Vèo một tiếng, ở giữa không trung biến thành một điểm sáng nhỏ, hoàn toàn biến mất.

Tường nước ầm ầm rơi xuống, trên bầu trời, trống không chẳng có gì hết, Sơn Hà Thụ đã chạy trốn.

Tại phải Nạp Lan Tiêu Bạch hơi hơi rung, học ra mấy chữ đơn giản: “Đi! Đến hoàng thành!”

Mãi cho đến khi đám người Nạp Lan Tiêu Bạch đi khỏi, Hoàng Bộ Anh Kỳ và Uất Trì Vinh mới có phản ứng.

“Cái gì? Sơn Hà Thụ cứ như vậy biến mất à?” Ánh mắt Hoàng Bộ Anh Kỳ âm trầm, càng cảm thấy Sơn Hà Thụ thật khó chơi, ngay cả Nạp Lan Tiêu Bạch cũng không thể làm gì nó, hẳn ta làm sao có thể thu phục nó? Nhưng mà, nếu không chiếm được Sơn Hà Thụ, hẳn ta dùng cái gì để tranh giành thiên hạ?

“Tam hoàng tử, đám người Nạp Lan Tiêu Bạch trở về hoàng thành, có phải hẳn nhận ra điều gì hay không? Sơn Hà Thụ có thể đi tới hoàng thành không?” Uất Trì Vinh nói, khiến Hoàng Bộ Anh Kỳ mừng rỡ, nếu Sơn Hà Thụ đi về phía hoàng thành, như vậy dễ hơn nhiều.

“Đi! Chúng ta cũng trở về hoàng thành!” Hoàng Bộ Anh Kỳ nói, hai người cùng nhau rời đi.

Ba người Phụng Thiên Dục chỉ dừng lại một lúc, đều đi trở về.

“Hoàng thành? Vừa vặn, Ti Lung cũng được học viện Thiên Dục lựa chọn, phải đi hoàng thành nhập học...” Hoa gia chủ có chút suy nghĩ, vừa lâm bẫm, vừa rời khỏi hàn trì.

Xung quanh hàn trì, nhất thời trống vắng, không có một ai.

Một trận nước xôn xao, phá vỡ không gian yên tĩnh, một nam một nữ từ dưới nước chui ra, chính là Phụng Thiên Sách và Già Lam, cộng thêm Tiểu Sắc Thú cực kì hường thụ úp sấp trên ngực Già Lam. (=]]]

“Mọi người đều đi hết rồi, không biết ai là người lấy được Sơn Hà Thụ!” Già Lam nhìn bốn phía, không khỏi suy đoán.

“Ta đoán, không ai có được.” Đáy mắt Phụng Thiên Sách xẹt qua tia sáng khó lường.

“Ý của ngươi là, nếu có một người chiếm được Sơn Hà Thụ, những người khác chắc chắn sẽ tranh đoạt, không thể để người đó rời đi một cách dễ dàng?” Già Lam gật gù, cúi đầu, tiểu thú màu lam vẫn nằm úp trên ngực nàng không hề nhúc nhích. Từ xa nhìn lại, người không biết còn tưởng trước ngực nàng dây chuyền màu lam kì dị.

Dùng đầu ngón tay chòm ghẹo vài cái, tiểu tử kia miễn cưỡng ngo ngoáy mấy cái, lại không có phản ứng.

Phụng Thiên Sách đem hành động mờ ám của nàng thu vào mắt, cong môi cười: “Ta thấy, cứ kêu nó là Tiểu Sắc đi, rất dễ nhớ lại chính xác.”

“Sao ngươi không kêu Thiên Thiên là Vô Dã Nhỏ đi?” Già Lam phản kích.

“Không thích à? Vậy gọi nó là Tiểu Lam Lam, rất xứng đôi với nàng!” Phụng Thiên Sách cười cực kì sáng lạn.

“Ta gọi nó là Tiểu Sách Sách cũng được, ăn khớp hơn ngươi!” Già Lam dùng ngón tay trêu chọc tiểu tử ở trên ngực mình, hỏi: “Tiểu Sách Sách, ngươi thích tên này không?”

Khóe miệng Phụng Thiên Sách run lên, bộ vị nào đó dưới người nhảy lên, có phản ứng không tốt. (TN: ha ha ha ai biết Tiểu Sách Sách là gì hem?)

“Tiểu Trạch.” Thanh linh, âm thanh non nớt vang lên.

“Tiểu Trạch? Thì ra ngươi có tên.” Già Lam kể tục trêu chọc nó, rốt cuộc nó cũng không mở miệng nói chuyện, không biết là do lười biếng hay là vừa mới nở ra, cho nên hết sức buồn ngủ.

“Chủ nhân, chúng ta có về nhà hay không?” Thiên Thiên từ xa bay lại, đậu trên vai Phụng Thiên Sách.

“Mọi chuyện làm tới đâu rồi?” Phụng Thiên Sách giơ ngón tay xinh đẹp lên, sờ đầu Thiên Thiên, ôn hòa nói.

“Ha ha, con Hoàng Kim Trư kia thật sự nghĩ rằng Sơn Hà Thụ trên tay ta, một đường đuổi theo ta, bị ta bỏ rơi rồi.” Thiên Thiên đắc ý rung đuôi, bộ dạng rất há hê.

Phụng Thiên Sách khẽ hí mắt, trầm giọng nói: “Nói như vậy, Nạp Lan Tiêu Bạch không có rời đi?”

“Ặc, đúng. Hẳn căn bản không có rời khỏi hàn trì.” Thiên Thiên nói.

“Nạp Lan Tiêu Bạch...” Phụng Thiên Sách nói thầm, sâu kín liếc về phía hông Già Lam, nơi đó, âm thanh đón gió, tấu lên khúc nhạc tự nhiên.

Già Lam nghi ngờ nhìn chằm chằm hai chủ tớ, chẳng biết bọn họ đang giờ trò quỳ gì sau lưng nàng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: V04: Phụng tam tiểu thư, có kỳ huynh tất có kỳ muội

“Tiểu Lam Lam, ta phải đi trước, bằng không ta sợ bài vị của ta được đưa vào từ đường Phụng gia để cúng phụng.” Phụng Thiên Sách cười yếu ớt, tầm mắt rơi vào cổ tay nàng: “Nàng theo đám người phó viện trưởng đến học viện Thiên Dực trước đi, chờ khi nào có thời gian, ta sẽ đến thăm nàng.”

Già Lam không nói gì.

“Tiểu Lam Lam, ta sắp đi rồi, chẳng lẽ nàng không có một câu khuyến khích trước khi chia tay à?” Phụng Thiên Sách xit lại gần nàng, mắt nhìn chăm chú, nhìn kỹ càng.

Già Lam tức giận liếc hán một cái: “Có đi hay không, cũng đâu có liên quan gì tới ta?”

Khuôn mặt đẹp trai từ từ lùi ra, Phụng Thiên Sách thở dài sâu kín, đưa tay lướt nhẹ qua tóc mai trên trán nàng: “Trên đường phải cẩn thận, nhớ theo sát phó viện trưởng, không nên lùi khỏi đội, con người của ông ta cũng không tệ, đáng tin cậy. Lần này đi học viện Thiên Dực, đường xa xa xôi, hiện tại trên người nàng có bảo vật dưới hàn trì, cũng đủ tiêu xài dọc đường. Lúc đến học viện Thiên Dực, đừng cậy mạnh, nhớ tu luyện thật tốt, nhớ phải giấu dốt. Nếu thật sự gặp chuyện khó khăn, không thể giải quyết thì đến Phụng gia tìm ta. Nếu không tìm được ta, có thể tìm nhị đệ của ta, mặc dù tính tình của nó có chút thối, nhưng tâm địa cũng tốt...”

Lái nhai hơn nửa ngày, cuối cùng hán cũng rời đi, đưa mắt nhìn bóng lưng siêu phàm, phóng khoáng của hán càng lúc càng xa, Già Lam gợn tay lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt ở khóe mắt.

“Thật là, ta cũng không phải đứa trẻ, người cũng không phải cha ta, lái nhai nhiều như vậy để làm gì?”

Nàng hít mũi một cái, lúc này sắp chia tay, suýt chút nữa nàng khóc rồi. Từ khi nào thì nàng trở nên cảm tính như vậy? May là hán không thấy, nếu không hán nhất định cười nhạo nàng.

Trở về phủ thành chủ, Tống Thiên Nhi đã sớm đứng ngoài cửa chờ nàng, thấy nàng về, nàng ta vui vẻ tiến lên đón.

“Già Lam, người trở về rồi. Ừ! Người bị thương à?” Tống Thiên Nhi chú ý đến vết máu trên người Già Lam, lo lắng.

Già Lam cúi đầu nhìn xuống, đúng là ở ngực nàng có vết máu, nhưng chỉ là máu lúc bị thương dính vào áo, hiện tại... nàng sờ sờ trước ngực mình, khẽ kinh ngạc. Quái lạ, vết thương cư nhiên không hề đau, không chỉ như vậy, dọc đường trở về nàng cũng không cảm thấy đau đớn, chẳng lẽ...

Đúng rồi, lúc trước nàng từng rơi vào hàn trì, ngâm mình trong nước lạnh của hàn trì, lẽ nào nước trong hàn trì có ích cho vết thương?

Nàng càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này tương đối lớn, lấy những gì hiểu biết về Phụng Thiên Sách, mặc dù hán vô lương vô lại, nhưng hán làm hại nàng. Khoảnh khắc nàng rơi xuống vực sâu, hán không chút do dự nhảy xuống cứu nàng, hán biết rõ trên người nàng có nhiều vết thương, làm sao có thể để nàng rơi vào trong nước lạnh?

Nhất định là như vậy, hán muốn mượn nước trong hàn trì, để cho vết thương của nàng mau chóng bình phục, cho nên mới cố ý làm như vậy?

Lúc ấy, nàng còn vì thế mà bức bối, hiện giờ nghĩ lại, tâm tư của hán rất tỉ mỉ, trong lúc vô tình, liền đem mọi chuyện xếp đặt chu đáo. Bỗng nhiên, đáy lòng dâng lên tình cảm ấm áp, có một vị sư phụ luôn luôn suy nghĩ cho nàng, kỳ thật cũng không tệ.

“Già Lam, người đang suy nghĩ chuyện gì vậy? Thương thế trên người người có vẻ rất nặng, ta dẫn người đi gặp đại phu.” Tống Thiên Nhi kéo nàng, muốn đi ra ngoài cửa, Già Lam liền ngăn lại.

“Thương thế trên người của ta đã tốt lắm rồi. Lúc trước bị thương, máu còn dính trên áo thôi. Thiên Nhi, phó viện trưởng đâu? Các người dự định khi nào thì khởi hành đi học viện Thiên Dực?”

“Phó viện trưởng chưa có thông báo, chắc là hai ba ngày nữa.” Tống Thiên Nhi nói.

“Vậy thì tốt, ta đi cùng các người.” Già Lam nói.

“Thật? Vậy thì tốt quá! Ta sẽ không buồn vì không có người làm bạn nữa.” Tống Thiên Nhi vui vẻ ôm lấy nàng.

Lúc đang trò chuyện, có người gọi tên Tống Thiện Nhi.

Cách đó không xa, một cô gái nhanh chân bước tới, lúc tới gần, chân ả hơi khựng lại: “Già Lam, người cũng ở đây?”

Tống Thiện Nhi thấy người vừa tới, vui vẻ kể lại: “Triệu sư tỷ, Già Lam quyết định đi cùng chúng ta.” (TN: con Tống Thiện Nhi này không biết con này có thù với GL à >”

“Phải không?” Triệu Nhã Nhi thoáng chần chờ, sắc mặt hơi kì quái: “Được, phó viện trưởng nói, trưa mai chúng ta rời khỏi thành Từ Nguyệt, các người đi chuẩn bị đi, mang theo nhiều lương khô, hoặc là mua một ít binh khí, dọc đường đi chúng ta có thể đi ngang một số nơi nguy hiểm, đáng sợ...”

“Cám ơn Triệu sư tỷ nhắc nhở, bọn ta nhất định chuẩn bị thật tốt.” Tống Thiện Nhi cười híp mắt.

Triệu Nhã Nhi dặn dò thêm vài câu, xoay người rời đi. Lời nói dịu dàng, hào phóng và anh khí ngạo nghễ giữa hai chân mày của ả, mặc kệ ai nhìn thấy cũng không nhận được khen ngợi. Nhưng, Già Lam nhìn bóng lưng ả rời đi, luôn cảm thấy có cái gì đó kỳ quái.

“Già Lam, Triệu sư tỷ là người tốt, nghe nói, hiện tại tỷ ấy là linh sư trung phẩm cấp năm, tỷ ấy không hề kiêu ngạo đối với người khác, mọi người đều yêu thích tỷ ấy.” Tống Thiện Nhi không chút tâm cơ mà khen ngợi. (TN: não phẳng thì có. K sợ kẻ thù giỏi, chỉ sợ đồng bọn ngu như heo.)

“Phải không?” Già Lam không nghĩ như vậy, một người quá mức hoàn mỹ, ngược lại liền có vấn đề, nhưng không nói rõ nguyên nhân, có thể là hơi thờ không phù hợp.

Già Lam thay một bộ quần áo mới, liền cùng Tống Thiện Nhi đi dạo, mua sắm một ít lương khô, binh khí và quần áo. Chờ khi các nàng trở về phủ thành chủ, xa xa đã thấy hai người Sở Viêm Chiêu và Mục Tư Viễn đứng ngoài cửa.

“Các người đi đâu vậy? Mọi người chờ các người nửa ngày ở cửa thành, các người còn cố tình đi dạo?” Mục Tư Viễn liếc đồ trên tay hai người, không nhận được nhủ mày.

“Không phải ngày mai mới đi sao?” Tống Thiện Nhi kinh ngạc.

“Không phải Triệu sư tỷ thông báo cho các người rồi sao? Hôm nay khởi hành.” Mục Tư Viễn nói.

“Rõ ràng là Triệu sư tỷ nói, trưa mai mới đi mà.” Tống Thiện Nhi vô tội nói.

Bốn người liếc mắt nhìn nhau, trong đầu đều sinh ra ý nghĩ kì quái, rất nhanh, Mục Tư Viễn bác bỏ suy nghĩ của mọi người: “Không thể nào! Làm sao Triệu sư tỷ cố tình lừa các người? Nhất định là người nghe lầm... Được rồi, được rồi, không nói mấy chuyện này nữa, chúng ta mau đuổi theo, bằng không sẽ không kịp”

“Không lẽ ta nhớ lộn?” Tống Thiện Nhi nhúc nhủ, rất nhanh đã bị tẩy não.

Già Lam cười khẩy trong lòng, làm sao có thể nhớ lầm? Triệu Nhã Nhi nó trưa mai đi rành rành cơ mà, ả còn nhắc nhở hai người mua lương khô, binh khí. Mục đích là để phó viện trưởng không tìm được các nàng, một khi phó viện trưởng tức giận hoặc là mất kiên nhẫn, sẽ không để bụng tới hai người các nàng, đem hai người bỏ lại.

Đường đi này xa xôi vạn dặm, dựa vào thực lực của hai người, muốn học đến học viện Thiên Dực, không biết có mạng hay không nữa.

Lòng dạ thật ác độc!

Xem ra, Triệu Nhã Nhi này đã nảy sinh địch ý với các nàng, phải đề phòng thôi.

“Phó viện trưởng kêu hai người ở lại tìm chúng ta à? Hay các người tự nguyện ở lại?” Già Lam nhìn Sở Viêm Chiêu im lặng đứng ở bên cạnh, đột nhiên hỏi.

“Nàng suy nghĩ nhiều rồi! Làm sao bọn họ tự nguyện ở lại chờ hai người? Bớt nói nhảm đi, còn không mau đi?” Mặt mày tuấn tú của Sở Viêm Chiêu lạnh lùng, lãnh khốc nói một câu, xong rồi cất bước dời đi.

Mục Tư Viễn bắt đầu cười khỏ, bạn này, chính hắn ta mới chờ hai người này, bây giờ lại cố làm ra vẻ hào hiệp. nói cho cùng, hắn ta muốn ồn ào tới khi nào?

“Ha ha, kệ hắn đi, hắn thích già lãnh khốc! Ta đặc biệt ở lại, tự nguyện chờ các nàng. Bên hoàng thành xảy ra chuyện, đám người phó viện trưởng vội vã chạy trở về hoàng thành, đã đi nửa ngày rồi, hai người bọn ta sợ các người không biết đường, cố tình ở lại, dẫn đường cho các nàng.”

“Thì ra là thế.” Già Lam không để ý thái độ của Sở Viêm Chiêu, chỉ là không muốn nộ nhân tình của người khác.

Bốn người lập tức lên đường, nhưng vẫn không đuổi kịp đội ngũ. Lúc này, màn đêm buông xuống, bốn người quyết định ngủ ở ngoài trời một đêm, chờ đến hừng đông rồi đi tiếp.

Đống lửa từ từ cháy lên, bốn người vây quanh đống lửa, lấy lương khô ra ăn đỡ đói.

“Ta có mang theo một con gà nướng, các ngươi cũng ăn một chút đi, qua hôm nay, chỉ có thể ăn chay thôi.” Mục Tư Viễn móc con gà ,nướng được bọc giấy dầu từ trong hành lý ra, mỡ giấy dầu, mùi thơm của gà nướng tỏa ra, hấp dẫn vị giác.

“Ta có mang theo một ít bánh điểm tâm mà mứt hoa quả, ta còn không ăn, mọi người cùng nhau ăn đi.” Tống Thiên Nhi cũng có tinh thần chia sẻ, đem hàng riêng giấu lấy ra.

Già Lam móc móc trong bọc hành lý, bọn họ rộng rãi như vậy, nàng cũng không thể nhỏ mọn, lấy mấy viên giống trái cây lấy từ hành lý ra, chất đồng chung với gà nướng, mứt hoa quả và điểm tâm.” Các ngươi cứ việc ăn, ta cũng không biết có mùi vị ra sao.”

Nói xong, nàng tùy tiện cầm một viên, giống hạt đậu phộng, tùy ý ném vào miệng, chậm rãi nhai. Đột nhiên, chung quanh yên tĩnh, không có bất kỳ thanh âm nào, Già Lam ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt cổ quái của ba người kia, khẽ nhíu mày, khó hiểu.

“Già Lam, nàng cứ như vậy ăn trái cây? Nàng biết đó là trái cây gì không?” Mục Tư Viễn nâng một viên trái cây, bộ dáng kỳ quái thành tín, ánh mắt chăm chú nhìn trái cây, khoa trương nói:” Đây chính là linh quả cấp bốn. ...Đạo tiên Quả, chỉ có ở vách đá cheo leo, nguy hiểm. Có bao nhiêu người vì muốn hái nó mà té núi chết? nàng thì đảo ngược, cứ tùy tiện ăn? Nàng...nàng thật là lãng phí của trời!”

Già Lam đen mặt?”” Không phải chỉ là linh quả cấp bốn sao? Không ăn như vậy thì ăn như thế nào? Nói xong, nàng lại nhặt một quả , tùy tiện ném vào miệng.

Đột nhiên tác này, hoàn toàn đã kích Mục Tư Viễn, hấn hung ác trừng nàng, dường như nàng làm chuyện khiến nhiều người giận sôi.

“ta thấy, chắc chắn ngươi ở bên cạnh Phụng Thiên thời gian dài, quên mất thân phận của mình. Linh quả cấp bốn, đương nhiên Phụng Thiên có rất nhiều, nhưng nàng đừng quên, nàng vẫn là nô lệ. lấy thân phận của nàng, căn bản không có khả năng gần gũi vào Phụng gia, đừng nói Phụng gia không đồng ý, bản thân Phụng Thiên chắc gì đã thật lòng với nàng, nếu không tại sao hắn bỏ lại nàng ở đây, một mình về hương thành?” Sở Viêm chau mày cười nhạt, ưu nhã ăn lương khô của mình, không hề động vào trái cây của nàng.

Già Lam lườm hắn, nàng lười giải thích.

“Viêm Chiêu, Đạo Tiên Quả hiếm có, ngươi cũng ăn một viên đi.” Mục Tư Viễn nhiệt tình đưa trái cây cho bạn tốt, nào ngờ bị hấn lạnh lùng cự tuyệt.

“Sở gia không thiếu bạc, linh quả cấp bốn này à, muốn ăn bao nhiêu mua mà chẳng có.”

Mục Tư Viễn thấy không thú vị, chép miệng nuốt nước miếng, đem số trái cây còn dư ôm vào ngực, hết sức thành kính thương thức từng viên, trong miệng thường phát ra âm thanh mất hồn, ba người nghe được cảm thấy rất buồn nôn.

“Thiên Nhi, của ngươi.” Già lam móc mấy viên từ trong bọc hành lý ra, đặt vào tay Tống Thiên Nhi, Tống thiên Nhi cực kỳ cảm động, hai mắt rưng rưng. Già lam chịu không nổi tuyên lệ phong phú của nàng, không chờ nàng nói, lập tức chặn miệng:” mau ăn đi, bằng không có người nhìn thấy lại thêm.”

nàng liếc Mục tư Viễn , hắn cũng đang nhìn lom lom vào linh quả trên tay Tống Thiên Nhi, hai mắt lờ lờ sáng.” Năm...linh quả cấp năm, ta cũng muốn!”;

Tống Thiên Nhi vội và đề phòng hắn như phòng sói, đem linh quả giấu đi, trong lòng đắc ý: Già lam đối với ta thật tốt ,cho ta linh quả tốt nhất.

Mục Tư Viễn nhìn theo tay Tống Thiên Nhi, rồi nhìn ngực nàng ta, nước miếng chảy ròng ròng.

Sở Viêm Chiêu đen mặt, thật sự chịu không nổi nữa, đưa tay đem Mục Tư Viễn vì linh quả mà thất lễ túm về:” Trở về ta cho ngươi linh quả cấp sáu, ngươi ngồi đằng hoành cho ta, đừng có làm ta mất mặt.”

“Linh quả cấp sáu? ư? Ngươi cam đoan?” Mục tư viễn gạt mình, lập tức khôi phục lại như bình thường, theo sát Sở Viêm Chiêu, hận không thể bắt hắn ta viết giấy cam đoan.

Tay phải Sở Viêm Chiêu nhấc lên, lập tức vút hấn ra.

Bốn người ở chung, trên cơ bản coi như hòa thuận.

Trong linh quả chứa đựng linh khí dồi dào, nhưng không phải vừa vào bụng liền có thể chuyển hóa, bốn người ăn uống no nê, tự mình tu luyện.

Trong bóng đêm, truyền đến tiếng xào xạc, rất nhỏ, rất nhỏ, chợt nghe giống như âm thanh gió thổi ngọn cỏ, nhưng cẩn thận lắng nghe, sẽ phát hiện âm thanh này gián đoạn, tựa như bị ngăn cách.

Đột nhiên, Già Lam mở mắt, Sở Viêm Chiêu đối diện nàng cũng mở mắt, bốn mắt nhìn nhau, hai người nhanh chóng trao đổi qua ánh mắt, kẻ đó liền nhắm mắt lại.

Linh khí chung quanh chuyển động điên cuồng, ngọn lửa chỉ một tiếng, xung quanh liền biến thành biển lửa.

Bốn người đồng loạt mở mắt, vốn dĩ bọn họ chưa xác định đám người này có phải hướng về bốn người hay không, cho nên cả bọn đều không dám xằng bậy, nhưng tình huống quá rõ ràng, đối phương nhắm vào bọn họ, hơ hơ nữa còn ác độc muốn mạng bọn họ, đưa cả bọn vào chỗ chết.

“Chết tiệt! Rốt cuộc nàng chọc vào kẻ nào vậy?” Sở Chiêu Viêm chau khế rủa.

Già Lam hít mất nhớ lại, cho tới bây giờ người kết thù với nàng, trừ Triệu gia cũng chỉ có Hoàng Kim Chiến Vương, nhưng trong mắt Hoàng Kim Chiến Vương, nàng đã là người chết, không thể tìm nàng gây phiền phức, vậy chỉ còn Triệu gia.

“chẳng lẽ là người của Triệu gia?”

Trong đầu nàng lập tức hiện lên gương mặt Triệu Nhã Nhi, đầu tiên ở thành Từ Nguyệt chơi xỏ nàng, hiện tại bao vây đánh lén, có thể có liên quan ả không?

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: V04: Tiếp theo

“Chẳng nhẽ là người của Triệu gia?”

Trong đầu nàng lập tức hiện lên gương mặt Triệu Nhã Nhi, đầu tiên ở thành Từ Nguyệt chơi xỏ nàng, hiện tại bao vây đánh lén, có thể có liên quan ả không?

“Triệu gia?” Sắc mặt Sở Chiêu Viêm từ từ lạnh lùng xuống: “Đối phương rõ ràng đã tìm hiểu lai lịch của chúng ta, biết rõ người có thực lực mạnh nhất là ta, mà ta tu luyện linh thuật lửa, bọn họ lại sai khiến người tu luyện linh thuật lửa chặn giết chúng ta. Linh thuật lửa đấu với linh thuật lửa, ta liền hoàn toàn mất đi ưu thế...”

“Đừng tự tin quá đáng, ai nói thực lực của ngươi là người mạnh nhất trong số chúng ta, chắc chắn là ngươi?” Đầu ngón tay Già Lam hiện lên một chấm u lam, màu sắc biến ảo, hào quang mê ly.

Ánh mắt Sở Chiêu Viêm hơi thay đổi: “Hạ phẩm cấp bốn?”

“Thần Long tức giận!” Kèm theo âm thanh của phá thùng của Già Lam, một con rồng nước gầm thét lượn vòng tận trời, ào ào, hồng thủy từ trên trời tưới xuống, lượn lờ một vòng ở chung quanh, gió cuốn mây tan, gợn sóng cuộn cuộn.

Nước lửa tương khắc, nước sinh thì lửa tắt, ngọn lửa nhanh chóng yếu xuống.

“Hạ phẩm cấp bốn, hèn chi nàng tự tin như vậy, nhưng vẫn chưa phải lúc nàng lên mặt.” Ánh mắt hấn liền ác độc, phi thân xông về phía nhóm cao thủ ẩn núp, kiếm trong tay lóe lên nhanh như chớp, chói lọi, kiếm trong tay hấn như có sinh mạng, lưu loát, tuyệt đẹp mà kinh hãi.

Đối phương là linh sư tu luyện linh thuật lửa, đẳng cấp không thấp, chỉ đơn thuần đấu linh thuật lửa, gã không có phần thắng, nhưng hấn đúng là thiên tài linh kiếm song tu, kiếm thuật của gã không thua kém linh thuật tạo nào.

“Sở Chiêu Viêm, mục tiêu của chúng không phải ngươi, ngươi đừng có xen vào việc của người khác!” Một trong số những tên sát thủ nói.

“Là ai ở trước mặt bản thiếu gia khoe khoang linh thuật lửa, chính là chống đối bản thiếu gia! Nói! Rốt cục là ai sai các ngươi tới!?”

Sở Chiêu Viêm vừa nói, vừa xuống tay tàn nhẫn. Kiếm khí nổ tung, mạnh mẽ như sấm, phạm vi công kích có thể đạt tới phạm vi hơn một trăm bước.

Mục Tư Viễn nhanh chóng hoàn hồn, gia nhập vào cuộc chiến, kẻ vai sát cánh với bạn hiền.

“Già Lam, bọn họ hướng về ngươi sao?” Tổng Thiến Nhi hỏi.

“Ta nghĩ, chắc phải.” Già Lam trầm ngâm chốc lát, nói với Tổng Thiến Nhi: “Để cho ta xem cổ thuật của ngươi có tiến bộ chút nào hay không?”

Tổng Thiến Nhi gật đầu, vui vẻ đáp ứng.

Có sáu người tham gia hành động ám sát, trong khi Sở Chiêu Viêm bị hai người chém giết, còn lại bốn người. Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn bị bốn người nứu chân, hai người còn lại hướng tới Già Lam và Tổng Thiến Nhi chém giết.

“Thiến Nhi, đừng gấp, để cho bọn họ nếm thử sự lợi hại của cổ trùng đi.”

Già Lam vẫn không nhúc nhích.

Tổng Thiến Nhi phun ra từng câu chú ngữ, dung nhan hồng hào tươi đẹp của nàng ta hiện lên một tia lạnh lẽo, mê hoặc.

Cổ thuật đấu với kiếm thuật và linh thuật, tính công kích của nó không thua kém chút nào, điểm yếu chính là bản thân cổ thuật bị đối phương công kích.

Già Lam đứng ở bên trái, phía sau nàng ta, cái góc độ này, có thể thấy tất cả khả năng bị tập kích và suy tính ở trong đó.

“Đi chết đi!”

Một tên cao thủ bay vút qua, từng luồng hơi thở đáng sợ bao phủ Già Lam và Tổng Thiến Nhi, bất cứ lúc nào cũng có thể ra – tay. Nhưng, gã nằm mơ cũng không ngờ, một đám cỏ trùng có cánh, đập đập đôi cánh, bố trí thành một bức tường cỏ trùng, xuất hiện trước mặt gã. Gã giật mình dữ dội, muốn rút lui về sau, đáng tiếc quá muộn.

Một hàng cỏ trùng có tốc độ giống như tia chớp, bay nhào về phía gã.

“A! Súc sinh!”

Trên người gã bị đâm tê dại, hành động của gã liền chậm lại, càng ngày càng có nhiều cỏ trùng bám vào thân thể gã, tiếng nổ ‘bùm’, cả người gã rơi từ trên trời xuống, hung hăng té nhào trên đất.

Gã cao thủ khác cũng gặp cảnh ngộ đó, ngã trên mặt đất, cả người co quắp.

Tổng Thiến Nhi thấy thế, không nhịn được chần chờ. Nàng ta không có lòng muốn giết người, chỉ muốn bảo vệ bản thân, cho nên trên cỏ trùng không có bôi độc. Nhưng, người bị cắn tạm thời sẽ bị tê liệt, hành động chậm chạp. Thế mà gã cao thủ trước mặt, rõ ràng có đặc thù miễn cảm với cỏ trùng, bị cắn vài cái, đã co quắp rồi, nàng ta có chút không nề.

“Thiến Nhi, nếu ngươi không giết hắn, chính là giết ta! Ngươi muốn nhìn ta bị giết?” Âm thanh lạnh lùng, khô khốc của Già Lam vang lên, nàng không có nói quá, nếu như thực lực của bốn người bọn họ yếu một chút, không có năng lực đặc biệt, bọn họ đã sớm chôn thân trong biển lửa rồi.

Ánh mắt Tổng Thiến Nhi co rút, chú ngữ trong miệng càng đọc càng nhanh. Cao thủ trên đất càng co quắp dữ dội, miệng sùi bọt mép. Cỏ trùng càng ngày càng nhiều, chia làm bốn tổ, bao vây bốn gã sát thủ khác.

Ngon lửa bay ra, công kích đám cỏ trùng. Ba gã cao thủ còn lại bắt đầu công kích.

Cỏ trùng cứ việc một nhóm nối tiếp một nhóm, từ trên trời rơi xuống.

Tổng Thiến Nhi cắn cắn môi, chú ngữ trong miệng biến đổi, cỏ trùng vỡ cánh lui ra, tạm thời rút khỏi chiến trường.

Già Lam âm thầm quan sát ưu và khuyết điểm của cổ thuật, hai tay đưa lên, chậm rãi tạo thành hai thanh băng mâu, nàng giơ tay lên, dùng sức ném, bắn về phía hai gã cao thủ trong số đó.

Kết kết kết kết. . .

Tiếng lửa thiêu đốt băng mâu, rõ ràng lọt vào tai.

Sau – khi hòa tan băng mâu thành nước, từng giọt rơi xuống, thấm vào trong lòng đất, nhiệt khí không có bốc lên.

Nhìn một màn này, trong đầu Già Lam lóe lên linh quang, ai nói lửa nước nhất định phải tương khắc? Nước và lửa, băng cùng hòa, quả thực tương khắc, thế nhưng hơi nước thì sao?

“Sở đại thiếu, mượn linh thuật hòa của ngươi xài một chút.”

Sở Viêm Chiêu không hiểu, có chút sững sốt nhưng vẫn phối hợp với nàng, thả ra ngọn lửa bình thường.

Dưới ánh mắt tò mò của hắn, Già Lam đem một cây băng mâu dung hợp vào trong ngọn lửa của hắn.

“Nàng có bệnh à? Bây giờ mà nàng vẫn còn thời gian chơi đùa sao?”

Già Lam mặc kệ lời của hắn, hai tay không ngừng thay đổi kết ấn, chỉ nghe nàng hét một tiếng phá, một đoàn hơi nước hình xoắn ốc bốc lên, kéo theo cái đuôi dài như sao chổi, giống như một nắm đấm được đánh ra, xuyên thấu qua rào cản tường lửa của đối phương. Từ đầu đến cuối không gặp một chút trở ngại xông tới đối phương.

“Đây là cái gì? A —— “

Đáy mắt gã cao thủ lộ ra nét kinh hãi, rõ ràng linh thuật lửa của gã cao siêu hơn linh thuật nước của nàng ấy, dựa vào đẳng cấp của đối phương, linh thuật nước của nàng cũng không thể áp đảo lửa của gã. Ai ngờ cái đoàn hơi nước quái dị này đúng là lửa nước không thể xâm nhập, mơ hồ có loại cảm giác kết hợp chiến kỹ hai thuộc tính gió và nước. Không thể ngăn cản!

Đừng!

“Năm đám nặng” đánh vào mặt bọn chúng, luồng khí nóng rực thiêu đốt trên gương mặt hắc, nhiệt độ cực cao. Đem gương mặt của chúng thiêu hủy, làm chúng đau đớn.

Đoàn khí hình xoắn ốc vẫn không có biến mất, lướt qua mặt bọn cao thủ, xiêu vẹo đi về phía trước, dồn ép về phía một gã cao thủ khác.

Sở Chiêu Viêm sống ở chỗ này, một hồi lâu vẫn không thể hoàn hồn. Chiến kỹ thần kì như vậy, hắc vẫn nhìn một hồi lâu, hơn nữa hắc có thể khẳng định, cho dù linh sư thuộc tính nước cao cấp cũng chưa chắc có thể thi triển ra chiến kỹ như thế. Bởi vì... chiến kỹ của nàng là lâm thời giác ngộ.

Linh sư có thể tự nghĩ ra chiến kỹ như vậy, cái này là một khái niệm như thế nào?

Ánh mắt hắc nhìn về Già Lam đã không còn là kinh ngạc nữa.

Có lẽ, quả thật ánh mắt của Phượng Thiên Sách quá độc đáo, có thể phát hiện ra ưu điểm mà người bình thường không nhìn thấy, cho nên nàng mới lọt vào mắt Phượng Thiên Sách ư?

“Đừng có giết ta ——” Gã cao thủ không có lớn gan, nhìn mặt mũi của đồng bọn bị hủy, hắc sợ đến mức xoay người bỏ chạy.

Làm sao Già Lam bỏ qua dễ dàng như vậy?

“Nói, rốt cuộc là ai sai khiến các ngươi đến giết ta? Thăng thần thú nhận, ta có thể cho các ngươi chết một cách thống khoái!”

Đoàn hơi nước xoay vòng với tốc độ nhanh, đuổi sát theo cao thủ, làm gã giật mình dùng hết sức bú sữa, chạy như điên.

“Ta nói! Ta nói! Đừng đuổi theo ta nữa...”

“Khốn kiếp! Ngươi dám nói thử xem?” Một cao thủ khác lớn tiếng cắt ngang lời gã ta.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: V04: Tiếp theo

Kiểm trong tay Sở Chiêu Viêm lóe sáng, phi thân đâm về phía hắc, góc độ đâm kiếm của hắc rất xảo quyết, rõ ràng là không có đâm về phía tim gã, đối phương chỉ còn chưa kịp nhìn thấy ánh sáng của kiếm, liền phản ứng theo bản năng, nhanh chóng né sang bên cạnh, một bước này đúng lúc mũi kiếm nhắm ngay trái tim.

Khách!

Dứt khoát, một kiếm mất mạng!

Tính toán chính xác, kiếm pháp tàn nhẫn, tuyệt!

Già Lam nhìn một loạt động tác và mưu tính của hắc, âm thầm tán phục, thiên tài được cử đến học viện Thiên Dực đúng là có thiên phú không tầm thường.

Bốn gã cao thủ hiện tại chỉ còn một người, Già Lam thu hồi linh lực trong tay lại, luồng khí truy đuổi thoáng cái giảm chậm lại.

“Nói đi, hiện tại không có người ngăn cản ngươi.”

“Ta nói, là Nhã Nhi tiêu thư sai bọn ta chặn giết các ngươi, nàng ta nói bằng mọi giá nhất định phải giết chết ngươi, tuyệt đối không được để ngươi tới học viện Thiên Dực.” Gã cao thủ thở hắt ra, vội la lên.

“Quả nhiên là Triệu Nhã Nhi giờ trở quý...” Già Lam suy nghĩ, nàng nghĩ có lẽ ả muốn trả thù cho chị em Triệu Thanh Tinh. Tay nàng đột nhiên phát ra lực lớn, luồng khí bắn ra, luồng khí lửa nóng đem cao thủ nuốt chửng.

Cuộc chiến này, cuối cùng cũng kết thúc.

Đây là lần đầu tiên bốn người cùng hợp tác, cùng nhau đánh địch, kết quả xem như không tệ lắm.

Sở Chiêu Viêm lãnh khốc bước đi: “Không ngờ Triệu Nhã Nhi lại làm chuyện hại người lớn tuổi như vậy, phụ nữ đúng là động vật giảo thay đổi.”

“Ngươi nói quanh co là muốn ám chỉ ta giỏi thay đổi hả? Có phải ngươi đang suy nghĩ, khi xưa ta khẳng khái một mực thích ngươi, vì hấp dẫn sự chú ý của ngươi mà không tiếc lên đài đấu võ, còn hiện tại lại đối xử lạnh nhạt với ngươi, trong lòng cảm thấy không dễ chịu?” Già Lam nhướn mày, nhìn thẳng hần, ánh mắt không chút kiêng dè.

Sở Viêm Chiêu hừ lạnh một tiếng, mặt đẹp âm u thêm một tầng.

“Thật ra lí lẽ này cũng rất đơn giản, không thích, chính là không thích, giống như khi đó không có lí do gì thích ngươi, hiện tại không có lí do gì không thích ngươi nữa.” Già Lam cười thoải mái, có lẽ lúc này là thời gian ngả bài, đoạn đường này, bọn họ sớm chiều đối mặt nhau, đến học viện Thiên Dực thì càng có nhiều thời gian đụng mặt. Vì tránh có thêm nhiều phiền toái, sớm đem chuyện này nói rõ, mọi người cũng không cần ngờ vực vô căn cứ nữa.

Nàng nghĩ nghe nàng nói thế, Sở Đại Thiếu nên thờ phào nhẹ nhõm mới đúng, dù sao mất nàng, Sở Đại Thiếu chẳng có chút tình cảm với nàng, trong lòng thấy khó chịu chỉ là do Già Lam thay đổi mà thôi. Ai ngờ, Sở Đại Thiếu chẳng những không thờ phào, trái lại mặt u ám, đen như đất nồi.

“Nàng giỏi! Ta sẽ nhớ kỹ chuyện, hôm nay, nàng si nhục ta!”

Sở Chiêu Viêm tức giận quăng một câu, phất tay áo, xoay người rời đi.

Già Lam nao nao, làm sao thành nàng nhục nhã hần? Nàng có nói gì đâu?

“Viêm Chiêu, chờ ta với, cần gì nổi giận bùng bùng như vậy chứ? Hồi này, mọi người hợp tác chiến đấu không phải rất tốt sao?” Mục Tư Viễn chạy theo.

Tổng Thiên Nhi nháy mắt, nhìn trái nhìn phải một chút: “Già Lam, Sở Đại Thiếu kì kì sao ấy, không phải hần thực sự thích ngươi chứ?”

“Làm sao có thể? Ánh mắt hần cao như vậy, làm sao có thể để ý ta? Cũng chỉ có người đàn độn như ngươi mới chịu làm bạn với xấu nữ thôi.” Già Lam nhếch môi cười, xoa tóc nàng, Tổng Thiên Nhi nhức đầu.

“Già Lam không xấu, chỉ có người có lòng dạ đen tối, mới là kẻ xấu xí nhất.”

Hai người bèn nhìn nhau cười.

“Già Lam, ta vừa thi triển cổ thuật, cảm giác có rất nhiều nhược điểm, ngươi nói phải làm sao mới phải?”

“Sau này, ta với ngươi nghiên cứu một chút, chúng ta điều chỉnh thỏa đáng, tin tưởng về sau có chiến đấu, cổ thuật của ngươi càng linh hoạt hơn nhiều.”

“Tốt quá!”

Hai người vừa lên đường vừa cười nói, thừa dịp rời khỏi cánh rừng trong đêm.

Đoạn đường kế tiếp, coi như thuận lợi, không có xuất hiện chuyện cướp giết gì nữa.

Sở Đại Thiếu nảy sinh hờn dỗi, không thèm nói thêm câu nào với Già Lam, chờ đến ngày thứ ba, rốt cục bốn người cũng đuổi kịp đoàn ngươi kia, đi theo bọn họ đến học viện Thiên Dực.

Nhắc tới cũng thật khéo, khi bốn người đuổi kịp Triệu Nhã Nhi, ả đã theo phó viện trưởng rời đi trước.

Già Lam tạm thời đem món nợ này nhớ kỹ, chuẩn bị vài hôm nữa đi gặp Triệu Nhã Nhi, tới đó tìm ả tính sổ cũng không muộn.

Hơn nửa tháng sau, trải qua thiên sơn vạn thủy, bọn họ cũng đến hoàng thành.

Hoàng thành, tên gọi Phụng Thành, nằm ở phía bắc Phụng Lâm Quốc, là mảnh đất phồn hoa, đông dân số.

Lần đầu tiên Già Lam đến tòa thành trì này, đưa mắt nhìn bốn phía, nhiều đường chạy dài không ngừng, kênh đào bảo vệ thành, chung quanh là hoa văn đặc thù, bảo vệ thành trì to lớn, lúc nhìn kĩ, hoa văn mơ hồ chính là hình vẽ phụng hoàng.

Phụng Lâm Quốc, Phụng Thành, Phụng gia, phụng hoàng đồ đằng (bức vẽ). . .

Hết thấy đều không thoát khỏi liên quan đến chữ Phụng, có thể thấy được địa vị đặc biệt của Phụng gia ở Phụng Lâm Quốc. Phụng Thiên Sách thân là đại công tử Phụng gia, bắt đầu từ lúc chào đời đã được hưởng thụ đãi ngộ may mắn, là kẻ vừa sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, từ một khắc hần chào đời, liền bị hàng tỉ vạn người nhìn chăm chăm.

Mặc kệ hần là kẻ ngốc hay thiên tài, đều không ảnh hưởng đến địa vị của hần ở Phụng gia, cũng không ảnh hưởng địa vị Phụng gia ở Phụng Lâm Quốc.

Nhất là, địa vị Phụng gia vượt xa địa vị hoàng gia, còn địa vị Phụng Thiên Sách, trên thực tế không khác biệt gì với thái tử.

Hần, chính là thái tử Phụng Lâm Quốc!

Lời này không nói quá một chút xú nào.

Nàng không ngờ mình nhận thái tử Phụng Lâm Quốc làm thầy, tâm tình của nàng... khó có thể hình dung.

“Già Lam, sao ngăn ra vậy? Mọi người đi hết rồi.” Tống Thiên Nhi kéo kéo, đem nàng gọi tỉnh: “Các sư huynh nói, bọn họ về học viện trước, chúng ta là học viên mới nhập học, cho nên tạm thời không thể vào học viện. Sáng mai, chúng ta đến học viện báo danh, tham gia khảo hạch nhập học. Chờ thông qua khảo hạch chính thức, chúng ta mới có thể thuận lợi tiến vào học viện, trở thành học viên của học viện.”

“Còn muốn tiến hành khảo hạch? Phiền toái như vậy?” Già Lam nhún mày.

Tống Thiên Nhi cắn cắn môi, ánh mắt buồn bã: “Nghe nói, khảo hạch nhập học rất nghiêm ngặt, lúc này trong số những học trò được chọn, ít nhất phải sàng lọc hai ba phần, còn dư lại một phần ba, mới chính thức tiến vào học viện để học. Linh thuật và kiếm thuật của ta đều kém, không biết có đầu loại nổi không?”

“Đừng có nói xúi quẩy! Đọc đường đi, ngày nào chúng ta cũng tu luyện, người đã tiến bộ rất nhiều, không nên nhụt chí, phải tin tưởng ta!” Già Lam kéo tay Tống Thiên Nhi vào thành.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: V04: Tiếp theo 3

Cửa thành bị các nàng bỏ ở phía sau, hai chân dẫm lên đường đá toát ra hơi thở cổ xưa, trong lòng Già Lam dâng lên cảm xúc nồng nàn, hăng hái giờ cao tay, hô lớn: “Thiên Nhi, tin tưởng ta, chẳng bao lâu nữa, ta sẽ khiến tất cả mọi người trong tòa thành này nhớ kỹ tên ta!”

"Ta là Già Lam, ta tới rồi —— "

"Ta là Tống Thiên Nhi, ta tới rồi —— "

"Ha ha ha ha. . ."

Cửa thành, các nàng bước đi đường lát gạch thật dài, cười rầm rồ, phấn chấn.

Vui sướng như vậy, ý chí chiến đấu vang dội như vậy.

Nhiều năm về sau, khi các nàng hồi tưởng lại, nhớ lại tất cả chuyện hôm nay, các nàng rất tự hào nói với đối phương một câu, các nàng đã làm được rồi, Phụng Thành là nơi các nàng vỗ cánh bay cao!

Đi trên đường phố Phụng Thành, thấy phía trước có đám người tụ tập ở xa xa, ngăn chặn con đường.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nghe nói Phụng gia có người chết, muốn chuẩn bị lễ tang, Phụng tam tiểu thư cho người đi mua quan tài tốt nhất. Đây, đang ở hai cửa tiệm quan tài lựa chọn đây.”

“Tang lễ? Người nào ở Phụng gia chết? Có thể khiến Phụng tam tiểu thư tự mình sai người đi mua hòm?”

“Ai biết. Ta có người bà con làm việc ở Phụng gia. Nếu Phụng gia có chuyện gì, hẳn ta sẽ nói cho ta biết trước tiên, tới bây giờ ta vẫn chưa nhận được tin tức gì.”

“Lạ...”

Nghe mọi người thảo luận, Già Lam kéo Tống Thiên Nhi chen vào đám đông. Phụng gia muốn làm lễ tang, chẳng lẽ tin tức Phụng Thiên Sách rơi xuống núi đã truyền về Phụng gia? Phụng Thiên Sách chưa về tới Phụng gia ư?

Chen vào đám đông, Già Lam thấy được cảnh tượng trước mắt.

Hai cửa tiệm quan tài, vừa vặn mở ở đường đối diện, từng cỗ quan tài được khiêng ra đặt giữa đường, xếp thành mấy hàng, lấy đám đông làm ranh giới, đều tự mưu cầu. Cửa tiệm bày đủ loại quan tài, lần lượt được mang ra, cả con đường đều bị mấy cỗ quan tài này lấp kín chặt như nêm cối.

Đứng ở giữa có một nữ nam, mắt Già Lam đột nhiên bị gã đàn ông cầm đầu hấp dẫn, đáy mắt xẹt qua kinh diễm.

Kinh diễm không phải vì dung mạo của hắn, mà vì...

Chỉ thấy người đàn ông tóc dài gần đầu gối, hon phân nửa tóc xổ xuống trước mặt hắn, che đi hon phân nửa gương mặt hắn, khiến người ta không nhìn rõ diện mạo của hắn. Hắn lãnh khốc ôm kiếm đứng im tại chỗ, bộ đồ màu đen đơn điệu, giày vải thô ráp, trang phục đơn giản mà mộc mạc, cả người mang khí thế xuất sắc, giống như một thanh kiếm cổ vụn năm phủ bụi, cắm vào giữa nơi đó, thoáng một cái, toàn bộ ánh sáng trên đường đều tập trung vào một mình hắn.

Khí thế kinh người như vậy, khiến Già Lam liên tưởng đến Bá Hầu Trường Dã.

Nhưng, một người phách lối đến cực điểm, còn một người khiêm tốn đến cực điểm.

Giống như một người chờ đợi ở giữa đường phố, người còn lại, liền trở nên cực kì nhỏ bé, lại khiến người ta không thể xem thường.

“Hắn là ai vậy?” Già Lam kéo đại một người hỏi thăm.

Người qua đường kia nhìn nàng, thấy cái bớt xấu xí trên mặt nàng, lộ ra vẻ mặt ghét bỏ: “Ngay cả hắn mà cũng không biết? Người là người từ bên ngoài đến sao? Nói cho người biết, là cận vệ bên cạnh Phụng tam tiểu thư – Phụng Thiên Ca. Tên của hắn do tam tiểu thư đặt cho đó, là người tam tiểu thư tin cậy đấy.”

Thì ra là hộ vệ của Phụng gia, chỉ là một hộ vệ mà đã có khí thế mạnh mẽ như vậy... Bởi vậy có thể thấy được, nhân tài Phụng gia thật là nhiều, đều không phải thịnh thượng, phát đạt như vậy.

Hoàng thành đúng là vùng đất trù phú, tất cả nhân tài ưu tú đều tụ tập ở nơi này, Già Lam cảm thấy áp lực nhiều hơn.

“Đem những thứ rác rưởi này cho chúng ta nhìn, rốt cuộc trong mắt các người có tam tiểu thư không hả? Có biết là để ai nằm không? Chính là Tiểu Điều Thử được tiểu thư sủng ái nhất, các người để bụng một chút có được hay không?” Trong số người của Phụng gia, một cô gái ăn mặc trang phục nha hoàn, vừa xoi mói, vừa cao giọng kêu la.

“Thú cưng của tam tiểu thư bất hạnh qua đời, mấy ngày nay, tam tiểu thư rất đau lòng. Người đã cản dận, nhất định phải tìm cho Tiểu Điều Thử một cỗ quan tài tốt, nếu không tìm được, vậy thì phá hủy tiệm của các người!”

Thì ra là con Điều Thử chết, còn tưởng tang lễ của Phụng Thiên Sách, vị tam tiểu thư này đúng là biết chơi.

Già Lam cười nhẹ, đang định kéo Tống Thiên Nhi rời đi, phía cuối đường, đột nhiên có đội ngũ danh dự đi tới, đội ngũ danh dự hộ tống một chiếc xe ngựa hoa lệ, phô trương long trọng, có thể thấy được thân phận của người tới không thấp.

Lúc đội ngũ tới gần, đội ngũ bị ép buộc phải dừng lại, giọng nói của một cô gái từ trong xe ngựa truyền ra: “Chuyện gì vậy? Sao lại ngừng?”

Một gã thị vệ đi trước đội ngũ xoay người, khom lưng trả lời: “Nhị công chúa, tiểu nhân đi dò xét một chút.”

Thị vệ bước lên, liếc sơ tình hình, quay về bẩm báo: “Nhị công chúa, thuộc hạ nhìn thấy hộ vệ Phụng Thiên Ca và nha hoàn Tiểu Thanh của Phụng tam tiểu thư ở bên kia. Bọn họ đang chọn quan tài trong tiệm quan tài, cả con đường đều bị quan tài lấp kín.”

Trong xe ngựa truyền ra tiếng hừ lạnh yếu ớt: “Người của Phụng Tam? Không cần hỏi cũng biết tiểu tiện nhân kia là nhắm vào bốn công chúa, biết rõ hôm nay bốn công chúa phải đi dâng hương, cố tình kiếm chuyện với bốn công chúa. Người, kêu bọn họ lập tức dọn đường cho bốn công chúa!”

“Dạ, công chúa!”

Thị vệ nhận lệnh, đẩy đám người ra, đi tới trước cửa tiệm quan tài.

“Phụng Thiên Ca, xe của nhị công chúa giả đảo, các người mau nhường đường.”

Có trò hay để xem! Già Lam dừng chân, quyết định ở lại tiếp tục xem cuộc vui.

Phụng Thiên Ca giống như không nghe thấy gì hết, vẫn ôm kiếm đứng tại chỗ, không nhúc nhích tí nào.

Nha hoàn Tiểu Thanh bước lên, tùy ý khuấy tóc ở đầu vai, vẻ mặt cao ngạo nói: “Xin chuyển lời cho nhị công chúa rằng, bảo nàng ta chờ một chút đi. Chờ tiểu thư nhà ta chọn được quan tài thích hợp cho thú cưng, sẽ nhường đường cho nhị công chúa đi qua.”

“Người nói cái gì? Nhị công chúa có thân phận ra sao hả? Các người vì một thú cưng nhỏ nhoi mà bắt nhị công chúa phải chờ? Các người đừng khinh người quá đáng! Rốt cuộc nhị công chúa có thân phận cao quý? Hay là con thú cưng nhỏ bé kia có thân phận cao quý?” Thị vệ tức giận hỏi.

“Cái này còn phải nói sao?” Thanh âm của Tiểu Thanh cao vút, ngữ điệu khéo léo mà uyển chuyển: “Trong mắt của ta và tiểu thư nhà ta, đương nhiên con thú cưng nhỏ bé kia tôn quý rồi! Thú cưng nhỏ kia có thể chọc tiểu thư nhà ta cười, bắt nó nhảy múa nó liền nhảy múa, bắt nó xoay tròn nó liền xoay tròn, tam tiểu thư xem nó như là bảo bối...”

Tầm mắt Tiểu Thanh vừa chuyển, liếc về phía xe ngựa, lạnh lùng nói: “Đáng tiếc! Không biết kẻ nào hèn hạ, vô sỉ, tiện nhân trời đánh thánh đâm, không muốn nhìn thú cưng đáng yêu, thông minh của tiểu thư nhà ta, cư nhiên lén lút ở sau lưng hạ độc, hại chết thú cưng nhỏ. Tội nghiệp cho tiểu thư nhà ta ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt, quá đau lòng mà đem thú cưng an tang long trọng, để nó mồ yên mã đẹp, tiểu thư mới ra lệnh cho ta đi mua quan tài tốt

nhất. Ai nha, không cần thận chặn đường đi của nhị công chúa, thật xin lỗi. Nhưng tính tình tiểu thư nhà ta, nhị công chúa cũng biết. Nàng ấy muốn đi hướng đông, chẳng ai dám đi hướng tây, mệnh lệnh của tiểu thư, sao ta dám cãi chứ?”

“Ngươi...” Thị vệ vô cùng tức giận, hận không thể xé nát cái miệng thối của tiểu nha đầu này, cái gì tiện nhân trời đánh thánh đâm thấp hèn, vô sỉ, rõ ràng chính là chỉ cây dâu mắng cây hòe, đang trừ ẻo nhị công chúa.

Phía sau gãi, giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi của nhị công chúa truyền tới: “Chỉ là một con thú này nọ chết thôi mà, có cần khiến cho cả thành đều biết tin hay không? À có cần bắt toàn bộ dân chúng trong thành cử tang thăm nhớ con thú đó không?”

Tiểu Thanh vỗ vỗ tay, bỗng nhảy nhót kêu lên: “Nhị công chúa! Ý kiến của ngươi thật là hay! Đạo này quan hệ của ngươi và tam tiểu thư chắc chắn có tâm linh tương thông, tán thành đề nghị của ngươi.”

Nàng ta quay đầu, ánh mắt lóe lên hưng phấn, nói với ông chủ của hai tiệm quan tài: “Các ngươi nghe rõ rồi chứ? Nhị công chúa nói, thú cưng của tam tiểu thư không may qua đời, cả thành cần phải tang niệm! Tất cả quan tài của hai cửa tiệm các ngươi ta đều muốn. Các ngươi đem mấy cái quan tài này... lần lượt sắp thành một hàng ngay ngắn từ đầu đường tới cuối đường. Ngày mai, tam tiểu thư sẽ tự mình đi tuần tra đường phố, nếu có nửa điểm khiến nàng ấy không hài lòng, coi chừng cái đầu của các ngươi!”

Lời vừa dứt, trong xe ngựa truyền ra tiếng dậm chân giận dữ.

Hai chủ tiệm quan tài thâm lau mồ hôi, liếc trộm phía nhị công chúa, nào dám đơn giản đáp ứng.

Toàn bộ người dân trong hoàng thành đều biết, Phụng gia tam tiểu thư Phụng Thiên Tâm không hòa thuận với nhị công chúa, hai người thường xuyên bùng nổ một trận chiến ác liệt. Hôm nay, người nào đó tùy tiện đoạt xiêm y của người kia. Ngày mai, người kia cướp thú cưng của người nọ, hiện tại và lấy đến người qua đường, đem con đường chặn kín.

Già Lam cảm thấy tiểu nha hoàn này thật thú vị, có một nha hoàn tinh quái như vậy, như vậy chủ nhân nhất định không kém. Tam tiểu thư, chẳng phải muội muội của Phụng Thiên Sách sao? Ha ha... muội muội hần cũng rất có phong cách của hần, đồng dạng là người có tính cách tinh quái!

“Ngươi đâu, đập phá hết cho ta!” Thanh âm nổi giận của nhị công chúa từ trong xe vang ra.

“Dạ, nhị công chúa!”

Bọn thị vệ đồng loạt xông lên, cuộc chiến hết sức căng thẳng.

Tiểu Thanh thấy thế, không chút hoang mang, chậm rãi lui ra phía sau, đứng ở đằng sau Phụng Thiên Ca, bộ dạng há hê, cáo mượn oai hùm.

Bọn thị vệ cùng xông lên phía trước, từng người đều là kiếm sư cấp bốn trở lên, phần phật~ một trận gió thổi đến, tạo thành một bức tường gió lớn.

Mọi người vây xem đều lui về phía sau, nhường một mặt bằng chiến trường lớn.

Lúc này, Phụng Thiên Ca bước lên trước một bước, thoáng chốc, vô số chân khí dưới chân hần nổ tung, từng cỗ chân khí giống như lợi kiếm từ người hần bắn ra, ngưng tụ thành kiếm trận, nhắm ngay bức tường gió.

Làn gió không tên, điên cuồng gào thét trên đường lớn, trong nháy mắt thay đổi con đường.

Giờ khắc này, đột nhiên tường gió run rẩy.

Bọn thị vệ lúc này còn phân chấn, kiếm khí mạnh mẽ đầy chiến ý như vậy, làm sao bọn họ có thể ngăn cản?

Phụng Thiên Ca không thả kiếm trận ra ngay, mà treo lơ lửng trên không trung, không ngừng tăng thêm lực uy hiếp của nó.

Nó giống như thanh kiếm nguy hiểm treo lơ lửng trên đầu mọi người, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống, một khi rơi xuống liền lấy mạng người. Thế nhưng, nó cố tình không rơi, một mực ở trên không trung, không ngừng thách thức tâm lý mọi người, khiến tim bọn thị vệ như muốn vỡ ra.

Đây cũng là lần đầu tiên Già Lam nhìn thấy kiếm khí kinh khủng như vậy, kiếm khí của hần không giống Bá Hầu Trường Dã, có từ Chiến Vương Kiếm. Kiếm khí của hần hoàn toàn từ bản thân hần phát ra, sắc bén như vậy, cao ngạo như vậy!

Hần chính là kiếm, kiếm chính là hần!

Một nhân vật như vậy, thật sự chỉ là hộ vệ của Phụng gia thôi ư?

Tàng đá trong lòng Già Lam càng lúc càng nặng, nếu tung tích của cô cô nàng có liên quan đến Phụng gia, như vậy nàng dựa vào cái gì để đối kháng với Phụng gia? Còn nữa, sao nàng đối mặt với Phụng Thiên Sách?

Màn xe bị xóc lên, nhị công chúa nhìn khí thế bức người của Phụng Thiên Ca, ánh mắt bối rối nhưng không cam lòng, cắn răng suy nghĩ một lúc, nói: “Chúng ta đi!”

Bọn thị vệ thờ phào, lúc thu hồi kiếm khí mới phát hiện cả người đầm mồ hôi lạnh.

"Phượng Thiên Tâm, Phượng Thiên Ca, các ngươi hãy chờ đó!" Nhị công chúa hận hận bỏ mình xe xuống, xe ngựa nhanh chóng đổi hướng, nhị công chúa dẹp đường về phủ.

"Được rồi được rồi, không có gì để xem nữa, mọi người giải tán đi." Tiểu Thanh thấy xe ngựa của nhị công chúa đi xa, vỗ vỗ tay, bắt đầu dọn dẹp hiện trường.

"Tiểu Thanh cô nương, vậy những cái quan tài này làm sao bây giờ? Các ngươi có muốn mua hay không?" Hai ông chủ tiệm quan tài vì chuyện kinh doanh, nhiều năm cạnh tranh với nhau, lần đầu tiên có chung suy nghĩ.

"Tiểu Điều Thử của tam tiểu thư rất khỏe, lấy quan tài làm chi? Lẽ nào... các ngươi nguyên rủa Tiểu Điều Thử của tiểu thư mau chết?" Đột nhiên, Tiểu Thanh trừng hai ông chủ, làm cả hai sợ đến mức lắc đầu nguây nguẩy, bọn họ đâu có dám chọc tam tiểu thư, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

"Không thì tốt, chúng ta cũng dẹp đường về phủ thôi, tam tiểu thư đang chờ." Nói xong, nàng ta mang nhóm người làm Phượng gia nghênh ngang rời đi.

Phượng Thiên Ca không đi ngay, hần đứng lại một hồi lâu, cũng không biết qua bao lâu, hần cúi đầu nhẹ thở dài, lắc đầu, lúc này mới cất bước rời đi, theo sau nhóm Tiểu Thanh.

Một trò cười kết thúc, cuối cùng mọi chuyện cũng trở lại bình thường.

"Vị tam tiểu thư này với đại ca của nàng ta đúng là không thua kém bao xa, đều là hạng người nham hiểm, sắp đặt ván cờ, cũng là nhắm vào nhị công chúa kia, ha ha." Già Lam hứng thú nói ra, đột nhiên nảy sinh hứng thú nồng đậm với muội muội Phượng Thiên Sách, Phượng tam tiểu thư này.

"Già Lam, chúng ta mau đi tìm khách sạn, đêm nay cần nghỉ sớm, sáng mai mới có tinh thần đi báo danh, tham gia khảo hạch nhập học." Tống Thiển Nhi kéo Già Lam đi trên đường lớn.

Hai người nhanh chóng tìm một khách sạn, ở một đêm, sáng sớm hôm sau, tinh thần sảng khoái, cùng đi về học viện Thiên Dực.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: V05: Người chính là nàng dâu nhỏ của Phương Thiếu?

Học Viện Thiên Dực, kiến trúc đồ sộ như thần miếu, núi non trùng điệp, kéo dài hơn mười dặm, đúng là không nhìn thấy điểm dừng.

Phía trước là cái sân thật rộng lớn, được xây bằng đá cẩm thạch bóng loáng, trắng nõn, có thể chứa đủ hơn vạn người.

Trên quảng trường tụ tập rất nhiều người, mỗi người trẻ tuổi đeo hành lý trên lưng, xếp thành hàng, tùm năm tùm ba thì thầm với nhau, có lẽ bọn họ cũng là học sinh tới tham gia khảo hạch?

Già Lam và Tống Thiển Nhi đi xuyên qua đám đông, chen lấn về phía trước, đi tới cửa chính học viện Thiên Dực.

Cẩn thận nghe ngóng, mới biết mọi người xếp hàng ở đây là vì báo danh tham gia khảo hạch, phải xếp hàng từ sân ngoài sân rộng, cứ xếp hàng như vậy, e là trời tối cũng chưa chắc xếp xong.

"Già Lam, chúng ta làm sao bây giờ? Nhìn cái hàng ngũ này... không biết xếp đến chừng nào mới xong." Tống Thiển Nhi nhìn cái hàng dài ỏi là dài, không nhịn được phát sầu.

Già Lam cũng nhíu mày, rầu rĩ.

Lúc này, bên cạnh có người nói: "Nếu các ngươi không muốn xếp hàng, chắc, vậy thấy cái cửa nhỏ ở đằng trước không? Các ngươi có thể trực tiếp đi vào trong đó."

Lời người này vừa nói dứt, những người chung quanh cười khe khẽ.

Già Lam liếc mắt nhìn về hướng đó, chỉ thấy trước cửa nhỏ treo một bảng hiệu bắt mắt, bên trên viết: Hội trường khảo hạch học sinh ưu tú.

"Già Lam, ta nghe nói học viện Thiên Dực được phân thành nhiều đẳng cấp, trong đó học sinh có cấp bậc thấp nhất, chính là học sinh ngoại viện đang xếp hàng ở đây, cao hơn một chút là học sinh nội viện, trên học sinh nội viện mới là học sinh ưu tú. Bên kia là hội trường khảo hạch học sinh ưu tú, làm

sao chúng ta có thể đi vào? Bọn họ rõ ràng muốn hãm hại chúng ta! Một khi không vượt qua khảo hạch của học sinh ưu tú, chúng ta lập tức bị đào thải, không bao giờ có cơ hội bước vào học viện Thiên Dực nữa.” Tổng Thiến Nhi nhủ mảy, kẻ sát tai Già Lam, nhỏ giọng nói.

Già Lam suy nghĩ trong chốc lát, quay đầu hỏi học sinh ở quanh đó: “Như thế nào mới trở thành học sinh ưu tú?”

Có người nói: “Muốn trở thành học sinh ưu tú, kiếm thuật và linh thuật phải từ cấp bốn trở lên, nếu không không thể vượt qua khảo hạch học sinh ưu tú.

“Vậy khảo hạch như thế nào?” Già Lam lại hỏi.

“Nghe nói, người phụ trách khảo hạch học sinh ưu tú là trưởng lão Biệt Xuất Nhất Cách, hẳn là học sinh khảo hạch có thể tiếp được ba chiêu của ông. Mặc kệ người này có thiên phú ra sao, đều được tính là qua cửa, chính thức trúng cử trở thành học sinh ưu tú. Nhưng... vị trưởng lão kia là thiên tài linh kiếm song tu, nghe nói linh thuật và kiếm thuật của ông đều đạt cấp tám, muốn tiếp được ba chiêu của cao thủ như vậy, nói dễ vậy sao?”

“Càng nghiêm khắc chính là, nếu như khảo hạch học sinh ưu tú thất bại, lập tức bị đào thải, ngay cả tư cách khảo hạch để trở thành học sinh ngoại viện cũng bị hủy bỏ. Ta thấy dù chúng ta ngoan ngoan đứng ở đây chờ, nhưng ngay cả cơ hội cuối cùng cũng không có.”

Bốn phía đồng loạt gật đầu đáp ứng, bọn họ chính là nhìn rõ sự thật, biết mình không có năng lực vượt qua khảo hạch, cho nên mới đứng ở đây xếp hàng chờ đợi, nếu không ai mà không muốn đi thử một chút, biết đâu gặp vận may, bọn họ liền thăng cấp trở thành học sinh ưu tú thì sao?

Nên biết là học sinh ngoại viện và học sinh ưu tú là hai đẳng cấp, đãi ngộ rất khác biệt nha.

“Kiếm thuật kiêm linh thuật cấp tám...”

Già Lam gật đầu, trong lòng hiểu rõ, nằng khề nhếch môi, kéo Tổng Thiến Nhi đi hướng về cửa nhỏ.

Mới đầu, Tổng Thiến Nhi sững sốt, chờ khi hiểu được ý đồ của Già Lam, cái miệng nhỏ của nàng ta há thành chữ O, lo lắng muốn tránh thoát khỏi tay Già Lam: “Già Lam! Ta không được đâu! Kiếm thuật và linh thuật của ta chưa vượt qua cấp bốn, ta không thể trở thành học sinh ưu tú được, ta vẫn ngoan ngoãn xếp hàng ở bên ngoài còn hơn. Bắt đầu từ thấp nhất, làm học sinh ngoại viện đi từ từ lên. Linh thuật của ngươi đã hơn cấp bốn, đã có tư cách gia nhập vào học sinh ưu tú, ngươi cứ đi một mình đi.”

Già Lam ngừng lại, đặt hai tay lên vai Tổng Thiến Nhi, dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn nàng ta: “Ngươi nhìn ta, nói với ta một lần ‘Tổng Thiến Nhi ta nhất định trở thành học sinh ưu tú của học viện Thiên Dực.’”

Tổng Thiến Nhi bị nàng làm ngây ngốc, lặp lại lời nàng: “Tổng Thiến Nhi ta nhất định có thể trở thành...”

Nói được một nửa, Tổng Thiến Nhi hoàn hồi, vội lắc đầu: “Ta không được! Ta khẳng định không được! Ngươi đi một mình đi!”

Nói xong, Tổng Thiến Nhi dùng sức giãy dụa, muốn tránh thoát.

Già Lam thở dài: “Được, ta không ép ngươi.”

Tổng Thiến Nhi thở phào, cười nhẹ, cuối cùng cũng được thả lỏng.

Ai ngờ, Già Lam vác nàng ta lên, cồng nàng ta đi về phía cửa nhỏ.

Tổng Thiến Nhi hoảng hốt: “Mau thả ta xuống! Già Lam, cầu xin ngươi đó, ta khẳng định không được!”

“Ta nói ngươi được, ngươi nhất định được! Tại sao ngươi không tin tưởng ta? Ta là bạn của ngươi, ta có thể hại ngươi ư?” Già Lam rất là ghen uất với Tổng Thiến Nhi, dọc đường đi đến học viện cổ thuật của nàng ta đã được cải thiện, đã bộc lộ tài năng bước đầu. Ngay cả nàng cũng không dám coi thường, cố tình con nưa đầu gối Tổng Thiến Nhi này lại tự coi thường mình, luôn mang bộ dạng yếu đuối, cam chịu, thật khiến nàng bất đắc dĩ.

Hết cách rồi, vì tương lai của các nàng, nàng chỉ có thể khiêng nàng ta đi.

Thấy hai người đi vào cửa nhỏ, học sinh ở chung quanh liền nghị luận.

“Nhìn kia, lại có người tham gia khảo hạch học sinh ưu tú.”

“Không ngờ hai người xấu xí kia cũng dám tham gia, chỉ bằng các nàng mà muốn trở thành học sinh ưu tú? Đúng là nằm mơ!”

Mọi người đều mang vẻ mặt cười nhạo, bản thân bọn họ không có tự tin tham gia khảo hạch, đương nhiên sẽ không ưa nhìn người khác tham gia khảo hạch, từng luồng ghen tỵ dâng trào, chờ mong nhìn đáng về ảo não của hai người bước ra.

Già Lam và Tổng Thiến Nhi vừa mới vào cửa nhỏ, đã bị chặn lại.

Một người đàn ông trẻ tuổi cau mày, đánh giá Già Lam và Tổng Thiến Nhi, vẻ mặt nghiêm túc, không chút cảm tình.

“Nơi này là thánh địa khảo hạch học sinh ưu tú, các ngươi muốn cãi nhau hay gì đó, mau chóng xuống cho ta.” Hắn ta không vui nói.

Tổng Thiến Nhi lẻ lười, nhanh nhẹn nhảy khỏi lưng Già Lam, mặt Già Lam không chút biểu cảm, đánh giá bốn phía.

Cách đó không xa, có rất nhiều học sinh tụ tập, có lẽ là học sinh chờ tham gia khảo hạch. Người ở bên trong rất ít, đại khái chỉ có mười mấy người, so với một hàng dài hơn một ngàn người ở bên ngoài sân rộng, thật sự nhân khí rất thấp.

“Hai người các ngươi cũng tới tham gia khảo hạch học sinh ưu tú?” Người nọ tà nghệ đánh giá hai người, giống như muốn nhìn thấu thực lực của hai nàng.

Khi ánh mắt hần ta lướt qua Già Lam, hơi gật đầu một cái. Lúc nhìn Tổng Thiến Nhi, chân mày hần ta cau lại rõ rệt: “Dựa vào thực lực của ngươi, căn bản không có tư cách tham gia khảo hạch học sinh ưu tú, ngươi nên đi qua bên kia xếp hàng đi, tránh cho bị thất bại, cuối cùng ngay cả tư cách làm học sinh ngoại viện cũng không được.”

Tổng Thiến Nhi vốn không có tự tin với thực lực của mình, bây giờ nghe người nọ nói, nàng ta càng thêm tự ti, kéo kéo góc áo của Già Lam, yếu ớt nói: “Già Lam, tar a ngoài xếp hàng, một mình ngươi vào đó khảo hạch là được rồi, không cần kéo ta để ngươi bị liên lụy.”

Già Lam chưa kịp nói, người đàn ông kia lên tiếng: “Bạn của ngươi nói không sai, hôm nay khảo hạch đấu đôi, nếu một người thất bại thì cả hai đều bị loại. Ngươi nên suy nghĩ cho kỹ, đừng hành động theo tình cảm, vứt bỏ tư cách của mình. Thực lực hiện tại của ngươi vừa vặn phù hợp với tư cách học sinh ưu tú, ta khuyên ngươi nên tìm người có thực lực ngang bằng mà hợp tác, biết đâu phần thắng sẽ lớn hơn.”

Tổng Thiến Nhi nặng nề gật đầu, rất tán thành lời đề nghị này. Nhưng Già Lam không nghĩ như vậy, đâu cấp ư? Vậy thì phần thắng càng lớn, ánh mắt nàng sáng lên, vẻ mặt rạng rỡ.

Nàng nắm tay Tổng Thiến Nhi: “Chúng ta đã nói, phải cùng tiến cùng lui. Cùng nhau xông xáo đạt thành tựu ở Phượng Thành này. Hiện tại, chỉ mới bắt đầu, ngươi đã nghĩ muốn vứt bỏ ta, một mình chạy trốn sao?”

“Đương nhiên không phải, ta chỉ không muốn làm liên lụy ngươi thôi.” Tổng Thiến Nhi rầu rĩ nói.

“Ngươi rõ ràng muốn vứt bỏ ta! Ngươi nhìn người ở nơi này đi, mỗi người đều cao quý, người có thân phận thấp hèn lại xấu xí như ta, sẽ có người muốn hợp tác với ta ư? Đến khi đó, ta một thân một mình tham gia khảo hạch? Ngươi thật sự muốn nhìn ta cô độc tham gia khảo hạch?” Già Lam bĩu môi, vô sỉ giả vờ đáng thương.

Tổng Thiến Nhi sùng sột, mắt quét một vòng, đám học sinh này đều mặc cẩm y ngọc phục, vừa nhìn liền biết là học sinh nhà giàu.

Nàng liên tưởng đến tình cảnh của Già Lam ở thành Lạc Xuyên, dường như ngoại trừ nàng ta, không có ai nguyện ý làm bạn với nàng. Nếu mình cứ như vậy, chẳng phải là vứt bỏ nàng ấy sao? Để nàng ấy một thân một mình rơi vào tình cảnh đó sao?

Nghĩ tới chỗ này, nàng mừng rỡ, máu trong người sôi sục, kiên định nói: “Được! Ta giúp ngươi! Chúng ta cùng nhau khảo hạch, cho dù đánh đến chết, ta cũng phải giúp ngươi thuận lợi vượt qua khảo hạch.”

Già Lam âm thầm ghen cười, nhìn vẻ mặt nghiêm túc, hùng hồn liều chết của tiểu nha đầu kia, suýt chút nữa không nhịn được cười phì. Các nàng chỉ tham gia khảo hạch học sinh ưu tú thôi mà, cũng không phải đi chịu chết, khản trương cái gì chứ. Nhưng nàng không nói ra sự thật, thay vì để nàng ta không có lòng tin với chính mình, không cho nàng ta một tí áp lực, tiềm năng của nàng ta sẽ không được kích thích ra.

Nàng đưa tay vỗ vỗ vai Tổng Thiến Nhi, cũng dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn nàng ta: “Thiến Nhi, như vậy ngươi phải dùng hết sức để ứng phó, có thể trở thành học sinh ưu tú hay không đều nhờ vào ngươi.”

Tổng Thiến Nhi bị nàng thoải phồng như thế, nàng ta cảm thấy trách nhiệm của mình rất nặng, choáng váng gật đầu: “Ngươi yên tâm, ta nhất định dốc hết sức!”

Người đàn ông thủ vệ lắc đầu tiếc thay cho hai người, tâm tư của người trẻ tuổi chính là quá xúc động. Đáng tiếc, hạt giống tốt sẽ bị đào thải.

“Các ngươi đã quyết định tham gia khảo hạch, vậy thì mau đi thôi, ta chúc các ngươi may mắn.” Hần ta nói. (S.J: anh này cũng dễ thương nhỉ)

“Cám ơn!” Già Lam cười với hần ta, đôi mắt trong suốt long lanh nổi bật trên gương mặt xấu xí, chiếu xạ ra tia sáng chói mắt làm người đàn ông kia lung lay trong nháy mắt. Hần ta chỉ ngờ ngác trong thoáng chốc, không biết là bị dung mạo xấu xí của nàng hù dọa, hay là bị ánh mắt kia làm kinh diễm.

Nhìn hai cô gái rời xa, hần ta lắc đầu thờ dài: “Chắc là ta nhìn là.” Khó hiểu! Đột nhiên hần ta sinh ra lòng tin với hai người, có lẽ là, nói không chừng sẽ có kỳ tích xuất hiện!

Già Lam và Tổng Thiến Nhi nhanh chóng đến chỗ ghi danh khảo hạch học sinh ưu tú.

“Tên, tuổi.” Người phụ trách khảo hạch hỏi.

“Già Lam, mười sáu tuổi.”

“Tổng Thiến Nhi, cũng mười sáu tuổi.”

Chờ hai người báo danh xong, xung quanh có rất nhiều ánh mắt kì quái. Rất nhanh, tiếng nghị luận nho nhỏ liền truyền ra.

“Mười sáu tuổi, lại tới tham gia khảo hạch học sinh ưu tú, hai người này có phần không biết tốt xấu, lẽ nào bọn họ không biết muốn tham gia khảo hạch học sinh ưu tú phải có linh thuật và kiếm thuật cấp bốn trở lên sao?”

“Ta thấy các nàng nhất định là hai con Lãng Đầu Thanh*, còn chưa hiểu rõ tình huống đã tới tham gia khảo hạch?”

(*): Lãng Đầu Thanh, là một từ chúng ta thường dùng trong đời sống, nói về người nào đó làm việc không có đầu óc...

“Vây cũng chưa chắc, nói không chừng các nàng cũng giống như Phụng Thiếu, có bối cảnh đặc biệt. Trong học viện có người bảo bọc, tùy tiện tham gia một cái khảo hạch cũng có thể trở thành học sinh ưu tú.”

“Các nàng? Các nàng sao có thể giống Phụng Thiếu được? Người nhìn xiêm y của bọn họ đi, rất mộc mạc, chỗ nào giống người có bối cảnh?”

Già Lam và Tống Thiên Nhi nhìn nhau, quần áo trên người các nàng đúng là trang phục học sinh nghèo.

Lẽ ra, Tống Thiên Nhi là con gái của phú thương (thương gia giàu có), hoàn toàn có khả năng mua cẩm y ngọc phục, nóng nẩy. Nhưng cố tình nàng ta lại là người khiêm tốn, sợ bị người khác chú ý, cách ăn mặc của nàng ta rất khiêm tốn, ước gì không có ai chú ý nàng ta, giảm bớt sự tồn tại của nàng. Từ lúc chơi chung với Già Lam, nên nàng ta bắt đầu ăn mặc theo phong cách Già Lam, cho nên quần áo của hai người đều bình thường. Cho nên, vừa nhìn liền phát hiện ra sự khác biệt với những học sinh nhà giàu.

Người phụ trách khảo hạch cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn hai người, cau mày: “Các người xác định mình biết rõ quy tắc của khảo hạch học sinh ưu tú chứ?”

Hắn ta nói bóng nói gió, hắn ta không tin các nàng có tư cách tham gia khảo hạch học sinh ưu tú, bởi vì tuổi tác hai người bọn họ nhỏ nhất trong số những thí sinh tham gia khảo hạch ở đây. Mười sáu tuổi làm sao có thể là linh sư và kiếm sư cấp bốn?

Lúc này, trong đám người ở đây có một người nói: “Mười sáu tuổi thì sao? Nàng ấy là người phụ nữ mà Phụng Thiếu nhìn trúng, cần gì phải khảo hạch? Nói cho cùng, thực lực có mạnh đi nữa cũng không bằng một câu nói tùy tiện của Phụng Thiếu.”

Sau khi người này nói xong, chung quanh liền ồ lên, ánh mắt của quần chúng nhìn Già Lam càng kì quái, có châm chọc, có cười nhạo, nhiều hơn là xem thường...

“Phụng Thiếu đúng là tên ngu ngốc nổi danh trong hoàng thành của chúng ta, cực phẩm hoàng đường, tiếng tăm vang xa. Không ngờ mắt nhìn người của hắn cũng hoang đường như vậy, gái xấu như vậy, đưa cho ta, ta cũng không muốn.”

Đưa? Dù có cho bạc ta cũng không nhận.”

“Ha ha, đúng là Phụng Thiếu có khẩu vị nặng.”

“Hoàng đường xứng với gái xấu, tuyệt phối!”

“Thế nhưng Phụng Thiếu có chỗ chống lưng đó, các người cẩn thận một chút. Lỡ như nàng ấy mất hứng, người sẽ gặp xui xẻo.”

"Ha ha ha. . ." Mọi người cười vang.

“Già Lam... sao bọn họ biết?” Tống Thiên Nhi hơi sốc khẽ giật ống tay áo Già Lam, lo lắng nói.

Mặt Già Lam không hề biến đổi, ánh mắt lạnh xuống, vừa rồi nhiều người, nàng không để ý được là người nào nói, nhưng nàng có thể khẳng định, người biết chuyện chính là đám học sinh đến từ thành Lạc Xuyên. Nói cách khác, tin tức này chắc chắn là từ mồm bọn họ tung ra.

Nhưng, ở đây đều là học sinh mới, sao bọn họ biết chuyện này? Rất rõ ràng, nhất định là bị người khác xui khiến.

Già Lam liền nghĩ tới Triệu Nhã Nhi, chỉ có ả mới là kẻ đáng nghi nhất, muốn đưa nàng vào chỗ chết nhất. Nhưng, mặc dù nàng và Triệu gia có đụng chạm, người Triệu gia từng phái người ám sát nàng, nhưng giữa nàng và Triệu Nhã Nhi chưa từng đụng chạm lợi ích của nhau. Vì sao ả trăm phương ngàn kế muốn hãm hại nàng? Thật sự chỉ vì chị em Triệu gia báo thù ư?

Trong lúc nàng suy tư, có người từ phòng khảo hạch đi ra, Già Lam ngẩng đầu, vừa vặn chạm phải tầm mắt của hai người họ.

"Sở Viêm Chiêu, Mục Tư Viễn?" Không ngờ là bọn họ.

Sở Viêm Chiêu và Mục Tư Viễn cũng nhìn thấy nhóm Già Lam, Mục Tư Viễn cười hớn hớn đi tới, hướng hai người chào hỏi: “Các người đoán xem, bọn ta có qua khảo hạch không?”

Trên môi hắn vẫn là nụ cười như có như không, người ta cần gì phải đoán, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết kết quả.

"Chúc mừng." Già Lam nhàn nhạt nói.

Biểu hiện của Tống Thiên Nhi rất kích động: “Các người vượt qua khảo hạch nhanh như vậy ư? Nói vậy, từ giờ các người trở thành học sinh ưu tú của

học viện Thiên Đức? Thật tốt quá! Các người giỏi quá!”

Mục Tư Viễn được khen ngợi, càng thêm đắc ý: “Không có gì, khảo hạch rất đơn giản, bọn ta vừa vào không lâu liền vượt qua khảo hạch.”

Phía sau hai người bọn họ, có một vài học sinh mặt mày ủ dột đi ra, nghe lời hắn nói, sắc mặt bọn người đó tái xanh, rất có xúc động muốn đập hắn.

Khảo hạch đơn giản? Ông nội người đơn giản ấy!

Nếu đơn giản, bọn họ không đến nông nổi bị đào thải.

“Thật lợi hại!” Tổng Thiên Nhi hết sức sùng bái, khiến lòng tự tin của Mục Tư Viễn càng tăng vọt.

Sở Chiêu Viêm nhân nhợt lướt qua Già Lam, nhanh chóng thu hồi tầm mắt, tựa như người xa lạ, nói với Mục Tư Viễn: “Đi.”

“Nhanh thế?” Mục Tư Viễn còn chưa hưởng thụ xong cảm giác được người ta sùng bái: “Hay là chờ một chút đi, chờ các nàng ấy khảo hạch xong, chúng ta đi cũng không muộn.”

Sở Viêm Chiêu không có lên tiếng, cũng không có lý khai, cuối cùng im lặng chấp nhận.

Lại thêm một người từ trong phòng khảo hạch đi ra, hai tay ông trống trơn, vóc người khô ngô, tuổi chừng bốn mươi, ánh mắt lướt qua hiện trường, ông xoa hai tay, nói: “Học sinh tham gia khảo hạch học sinh ưu tú đợt này, tư chất không được tốt, mới đánh có mấy quyền, cả đám liên lăn lộn trên đất, thật không có sức... Tiếp theo là tới ai?”

Mấy học sinh bị đào thải, thấy bộ dạng này của ông, cả đám đều rụt cổ, sắc mặt càng xanh mét, vừa rồi bọn họ mới bị ông đập một trận đấy.

“Thưa Ngự trưởng lão, tiếp theo tới lượt...”

Không đợi người phụ trách nói xong, ánh mắt sắc bén của Ngự trưởng lão rơi trên người Già Lam, thỉnh thoảng ói ra một câu: “Người là nàng dâu nhỏ của Phụng Thiếu đó sao? Ha ha ha, ngưỡng mộ đã lâu ~ ngưỡng mộ đã lâu... Quả nhiên... quả nhiên đáng đáp không giống người thường!”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: V06.1: Thầy trò cùng trường

Đáng đáp không giống người bình thường?

Không phải là nói nàng có diện mạo xấu xí đó chứ?

Chân mày Già Lam khẽ chau lại, lại nghe hai từ ‘Phụng Thiếu’ từ trong miệng những người khác, nàng không biết mình có cái tâm tình gì, chỉ cảm thấy hẳn là âm hồn không tiêu tan, chạy đi đâu cũng không thoát khỏi bóng dáng hắn.

“Ha ha ha, ta nghe phó viện trưởng nói, Phụng Thiếu nhìn trúng một con nha đầu xấu xí, ta vừa nhìn thấy người đứng trong đám người ở đây, nói thật là tìm không ra người nào xấu hơn người. Ta liền khẳng định chính là người! Ha ha, ánh mắt của Phụng Thiếu đúng là không giống người bình thường, toàn bộ hoàng thành, đốt đèn lồng đi tìm cũng không tìm ra người thứ hai xấu hơn người...” Ngự trưởng lão nở nụ cười, toàn thân run rẩy, đám học sinh đang chờ khảo hạch bị kinh hách không nhẹ. Cơ bắp này, rõ ràng chính là một khối sắt nằm trên người ông, nên bọn họ mới chống đỡ không nổi ba chiêu của ông.

Đầu Già Lam đầy vạch đen, nàng phát hiện hẳn là những ai có chút dính dáng đến Phụng Thiên Sách, từ xa đến gần, đều không có người bình thường. Hiện tại, chính là ông trưởng lão kì lạ không biết từ đâu nhảy ra, ở trước mặt nàng, liên tục nói chữ xấu, có suy nghĩ cho tâm tình của nàng hay không?

“Nha đầu, đừng nản chí! Xấu một chút cũng không sao, lòng dạ không xấu mới là quan trọng nhất!” Ngự trưởng lão dường như đã ý thức được lời của mình hơi đã thương người, ông đưa tay, vỗ vỗ vai Già Lam, an ủi.

Tâm tình không vui của Già Lam cũng chẳng thoải mái vì lời của ông, ngược lại vai bị vỗ, đau đến nàng phải cắn răng.

“Được rồi, người tới đây để tham gia khảo hạch học sinh ưu tú sao?” Ngự trưởng lão xoa nắm tay, quan sát Già Lam từ trên xuống dưới, cau mày nói: “Thân thể nhỏ bé của người, e là không đỡ được nắm đấm của ta... Mặc dù, ta có chút giao tình với Phụng Thiếu, nhưng mà khảo hạch chính là khảo hạch, ta tuyệt đối không thể nhượng cho người.”

“Ta không cần người nhường, nên khảo hạch như thế nào thì cứ làm như thế nấy đi.” Già Lam nâng mắt lên, ánh mắt bình tĩnh bắn ra vô số sức quyền rũ.

Ngự trưởng lão nao nao, lại dùng ánh mắt khác thường xem kỹ nàng, gật đầu, nói: “Được! Rất có dũng khí! Cái gọi là học sinh ưu tú, không chỉ là có

thiên phú và võ lực hơn người, còn phải có dung khí và tinh thần võ đạo... Tiểu nha đầu, đồng bạn của ngươi đâu? Ta thấy linh khí trên người ngươi tương đối tràn đầy, ngươi tu luyện linh thuật là chính đúng không? Kiểm sư của ngươi đâu?"

Già Lam nghiêng tay chỉ về Tổng Thiến Nhi: "Nàng ta chính là kiểm sư của ta!"

"Nàng ta?" Ánh mắt sắc bén của Ngụy trưởng lão lướt qua, nhíu mày, lắc đầu: "Thực lực nàng ta quá thấp, ta nhìn ra được, kiểm thuật của nàng ta cùng lắm chỉ đạt cấp hai. Thực lực như vậy, căn bản không thể trở thành học sinh ưu tú. Ta khuyên ngươi nên đổi kiểm sư đi, nếu không sẽ bị nàng ta liên lụy, không có cơ hội trở thành học sinh của học viện Thiến Dực nữa."

"Già Lam..." Ánh mắt long lanh dịu dàng của Tổng Thiến Nhi nhìn Già Lam, lòng tự tin của nàng ta giống như từ trên đỉnh núi cao thật cao, trượt xuống ngã vào đáy cốc.

Già Lam không cho nàng ta có cơ hội lùi bước: "Chưa thử qua làm sao biết không được? Ngươi đồng ý làm kiểm sư của ta, ta đương nhiên tin tưởng ngươi."

Ngụy trưởng lão hí mắt nhìn hai người nửa ngày, đột nhiên cất giọng cười cao: "Nói rất hay! Trong lúc hợp tác với nhau, điều quan trọng nhất chính là niềm tin. Nếu hợp tác ăn ý, sức mạnh của riêng hai người sẽ tăng thành sức mạnh của cả hai cộng lại, ta rất hi vọng vào biểu hiện của các ngươi. Đi, theo ta đi khảo hạch!"

"Nhưng, Ngụy trưởng lão, hai người này vừa báo danh xong, chưa tới lượt bọn họ đâu." Người phụ trách nhắc nhở.

Ngụy trưởng lão cất bước đi qua, giật xấp giấy báo danh trong tay người phụ trách, lấy ra một tờ giấy, bộp một tiếng, đặt lên trên: "Tổ tiếp theo chính là hai người các nàng."

Vậy cũng được nữa hả? Người phụ trách thầm lau mồ hôi, đâu dám có kháng nghị.

Ngụy trưởng lão mang theo bọn Già Lam vào phòng khảo hạch, đám học sinh chờ khảo hạch ở ngoài cũng đi theo, bao vây ở ngoài cửa nhìn vào. Mục Tư Viễn cũng kéo Sở Chiêu Viêm chen vào đám đông. Sở Chiêu Viêm mang theo vẻ mặt không tình nguyện, nhưng hai mắt lại nhìn chăm chú vào Già Lam, hẳn cũng muốn xem thực lực của nàng đã tiến bộ đến trình độ nào, có thể thuận lợi gia nhập vào đội ngũ học sinh ưu tú không.

"Lấy thực lực chân chính của các ngươi ra đi, nếu không ta e một chiêu của ta, các ngươi cũng không chịu nổi." Hai mắt Ngụy trưởng lão sáng lên, gió hai tay lão lên. Bắp thịt từng cục từng cục nổi lên, tạo thành lực uy hiếp rất đáng sợ.

Già Lam cùng Tổng Thiến Nhi âm thầm trao đổi qua ánh mắt: "Thần Long Chi Nộ!" Hai tay nàng kết ấn, từ trong đáy lòng nàng, linh khí chạy như bay, kèm theo tiếng gió rít gào, một con rồng nước xuất hiện sau lưng nàng.

Mắt Ngụy trưởng lão sáng ngời, cười phá lên: "Không tệ! Chiến kỹ linh thuật thủy cấp bốn, nhưng ngươi có thể cảm được sấm sét của ta hay không. Nhìn cho kĩ đi, Phong Nhận Kính!"

Ông bước lên một bước, nắm đấm đánh ra.

Một cú đấm đơn giản.

Nhưng, một quyền này lại không bình thường tí nào.

Không khí xung quanh lập tức bị rút đi hết, cú đấm của ông mang theo gió lớn, Già Lam dường như thấy được quả đấm to lớn, thoát khỏi tay lão, hung hăng đánh về phía rồng nước của nàng.

Phách!

Ngao! Rồng nước bị cú đấm lớn đập vỡ, vỡ nát biến mất khỏi bầu trời, đúng là không chịu nổi một kích. Đây không phải bết bát nhất, bết bát hơn chính là, lúc nắm đấm lớn đánh tan rồng nước, mang theo gió mạnh tiếp tục đánh về phía Già Lam và Tổng Thiến Nhi.

"Thiên Táng Chi Quan!"

Hào quang màu đỏ nở rộ, Thiên Táng Chi Quan ở trên trời dần biến thành rào cản lớn, tạm thời ngăn một đấm này.

Ầm ầm——

Thiên Táng Chi Quan chấn động dữ dội, mạnh mẽ ngầm không chống đỡ được một đấm này.

"Thiên Cân Như Ý Châm!"

Già Lam lại ném ra một món đạo khí, xu thế thái sơn áp đỉnh, ném tới trên đầu Ngụy trưởng lão.

"Tiểu nha đầu, trên người ngươi có không ít báu vật há! Phá hết cho ta ——" Ngụy trưởng lão thành linh hồn sức mạnh mẽ, lại đánh một đấm, uy lực của đấm này gấp mười lần cú đấm trước.

Tất cả mọi người đều cảm thấy mặt đất rung động, bên trong gian phòng, luồng khí mạnh chấn động dữ dội, căn phòng phảng phất như muốn phá hủy.

Thực lực linh sư kiểm soát cấp tám, quả nhiên không giống người bình thường!

Ánh mắt Sở Chiêu Viêm trầm xuống, nhìn về phía cú đấm mang sức lực mạnh mẽ dồn ép, nơi đó, bảo vật che chở trước mặt Già Lam và Tổng Thiến Nhi đều bị phá ra hết, cú đấm đến trước mặt cả hai, hai người đều bị đánh văng ra ngoài.

“Thiến Nhi, trông cậy vào ngươi!” Thân thể Già Lam bị một đấm mạnh mẽ đập vào, văng vào vách tường, nằng nạnh nhẹ xoay người ở giữa không trung, đồng thời đẩy một chương, đem Tổng Thiến Nhi đưa ra phía trước.

"Nhu Lực Chi Thủy!"

Một tầng nước dịu dàng xuất hiện ở bên ngoài bức tường, nằng đột nhiên va chạm, thân thể được nước giảm xóc, mới tránh khỏi kiếp thịt nát xương tan. Quả nhiên, Ngự trưởng lão không nói dối, khảo hạch chính là khảo hạch, lão tuyệt đối sẽ không vì giao tình với ai mà đối xử đặc biệt.

Một đấm này, đủ để xương cốt nửa người của nằng đụn nát.

“Tiểu nha đầu? Ngươi còn chịu nổi sao? Thật thú vị!” Ngự trưởng lão cười lớn, đang muốn đánh ra đấm thứ ba để chấm dứt trận đấu. Lúc này, bất chợt nghe thấy âm thanh kì lạ ở chung quanh lọt vào tai, ông ông ông, giống như tiếng ong vù vù, hoặc là nói giống tiếng côn trùng kêu, nói chung là khiến người nghe sồn tóc gáy.

Trên đùi, không biết bị cái gì đó đột ngột đâm vào, lão cúi đầu, thấy một đồng lớn cổ trùng không biết từ khi nào chui ra khỏi lòng đất, hai chân lão đã sớm bị đồng cổ trùng bao trùm, đang có một nhóm cổ trùng lớn chui vào trong ống quần lão.

Nhóm người ngoài cửa thấy đồng cổ trùng này đều sồn tóc gáy. Loại kĩ năng cổ thuật này, gần như đã sớm không còn được nhìn thấy ở đại lục Hạo Thiên, phần lớn chỉ tồn trọng kiếm thuật và linh thuật. Bọn họ đều từng nghĩ, nếu như một ngày nào đó có người thi thố cổ thuật trước mặt họ, bọn họ nên ứng phó như thế nào đây?

“Khốn thật! Không ngờ tiểu nha đầu còn biết cổ thuật? Đồ chơi tà môn lại có người xài? Thối lui cho ta!!!”

Ngự trưởng lão dậm chân, mấy cổ trùng soàn soạt rơi xuống, khoe mắt liếc qua, hiện lên một điểm trắng sáng, lão chăm chú nhìn lên, Già Lam thừa dịp sơ hở này, bắt đầu công kích.

Từng luồng nước lạnh ngưng tụ thành băng mâu, ném mạnh về phía lão...

Một cây, hai cây, ba cây, bốn cây...cuồn cuộn ném không ngừng

“Còn nữa? Nha đầu kia, rốt cục ngươi có phải là người hay không?” Ngự trưởng lão oa oa kêu lớn, lão bị năng lực sử dụng linh khí không biên giới của Già Lam dọa sợ rồi, hai đấm của lão ra cùng một lúc, đấm mạnh như bão, không từ bất cứ việc gì.

Già Lam phi thân, độn vào Tổng Thiến Nhi, cả hai té quay lẫn, chỉ cần tránh thoát kích cuối cùng này, các nằng liền qua cửa.

Bùm bùm!

Băng mâu bị chấn nát rơi đầy đất, vụn băng đánh vào người các nằng, đau đớn tận xương tủy.

"Già Lam —— “

Tổng Thiến Nhi nhìn Già Lam té nhào trên người nằng ta, phần lớn vụn băng đều đánh lên người nằng. Nằng ta cảm động không thôi, trong lòng dâng lên một luồng sức mạnh vô danh, hai mắt nằng ta nhắm lại, miệng liên tục đọc chú ngữ đặc biệt.

Chớp mắt, đồng cổ trùng rơi trên mặt đất, sắp thành một trận địa đặc thù, giống như gió xoáy, mang tất cả bọn chúng đi, mục tiêu chính là Ngự trưởng lão!

“Phá cho ta!”

Hai tay Ngự trưởng lão kết ấn, thi triển chiến kĩ cuồng phong, chống lại trận địa cổ trùng.

Sức lực lớn của cú đấm giảm dần, Già Lam từ dưới đất bò dậy, mặt mũi trắng bệch, miệng nhếch lên thành nụ cười khê, nụ cười này, khiến cả phòng sáng sủa lên, giống như cánh xuân tươi đẹp lưu lại tiếng thơm, mọi ánh sáng trong trời đất đều âm ảm.

Nằng giơ cánh tay lên, trên lưng, đùi, cẳng tay vụn băng, máu nóng từ vết thương chảy xuôi xuống, chậm rãi đem vụn văng hòa tan, nằng bị thương rất nặng, nhưng nằng lại mỉm cười.

Gương mặt tươi cười như vậy, nụ cười ngang bướng xen lẫn máu me rơi vào lòng mỗi một người ở đây, tạo nên tầng tầng rung động.

Thật là kì lạ, rõ ràng là một người quái dị, vì sao giờ phút này, bọn họ lại cảm thấy nằng rất đẹp?

Chương 74: V06.2: Thầy trò cùng trường

“Nguy trưởng lão, chúng ta qua cửa.” Giọng nói của nàng nhàn nhạt, không phải hỏi, mà là giọng khẳng định, đây cũng là tự tin của nàng.

Nguy trưởng lão thu tay, tiếng gió thổi trong phòng dừng lại, khôi phục bình tĩnh, lão hít mắt nhìn Già Lam, âm thầm gật đầu: “Các người qua cửa.”

Tổng Thiên Nhi từ dưới đất bò dậy, vài bước liền nhào tới: “Già Lam, trên người người chảy máu!”

“Không cần gấp gáp, chút vết thương nhỏ thôi.” Thân thể Già Lam run lên, rũ toàn bộ vụn băng trên người xuống đất, vết máu loang lổ rơi xuống. Nếu đổi thành cô gái bình thường, đã sớm kêu gào khóc bù lu bù loa rồi, nhưng nàng lại ung dung đến đầu lông mày cũng không nhăn lại.

Sở Viêm Chiêu nhìn nàng, đáy lòng khẽ trầm xuống, nhớ tình cảnh thuở xưa nàng ở Sở gia, có phải nàng thường bị thương, cho nên nàng mới ung dung như vậy sao? Nhìn quen nên không thể trách ư?

“Đều chảy máu như vậy rồi, còn bảo là vết thương nhỏ? Rõ ràng người có thể tránh khỏi, tại sao lại ngu ngốc như vậy, thay ta can nó? Đáng lẽ ra người bị thương là ta mới đúng...” Hai mắt Tổng Thiên Nhi đỏ au, cái miệng nhỏ nhắn nói liên miên, quở trách Già Lam một trận, đột nhiên nàng ta tròn mắt trừng Nguy trưởng lão: “Bọn ta đến đây để khảo hạch, vì để trở thành học sinh của học viện Thiên Dực, chứ không phải để làm kẻ địch của ngài. Ngài có cần xuống tay nặng như vậy không? Còn thái độ đối nhân xử thế nữa, có ai đối xử như vậy với học sinh của mình hay không? Có phải ngày thường ngài bị người ta đánh quen rồi, không có nơi xả giận, cho nên ngài có tình đem bực tức trút lên đầu bọn ta?”

Nguy trưởng lão sừng sốt, có chút choáng váng. Rõ ràng là một nha đầu hay xấu hổ, nhất gan, lúc chửi người lại đáng sợ như thế, thật sự là điên rồi!

Nhưng ngẫm lại, bản thân ông xuống tay hơi nặng, ai kêu hai tiểu nha đầu này đem cổ thuật thất truyền từ lâu thi triển ra hết.

“Được rồi, tiểu nha đầu, các người đã vượt qua khảo hạch. Hiện tại, ta công bố, từ giờ trở đi, các người...”

Không đợi Nguy trưởng lão tuyên bố xong, một âm thanh từ ngoài cửa chen vào: “Nguy trưởng lão! Chờ một chút! E là hai người này không có tư cách trở thành học sinh ưu tú của học viện Thiên Dực.”

Mọi người quay đầu, chỉ thấy một ả ung dung đi tới, phía sau còn có hai cô gái, trên người các ả đều mặc đồng phục của học viện Thiên Dực, bên hông đeo huy chương học sinh ưu tú của Thiên Dực, tinh thần sáng lạn, cao ngạo vô cùng.

Những học sinh mới thấy cả ba đều là học sinh ưu tú, không nhịn được hâm mộ, tự động lui sang một bên nhường đường.

Cô gái đi đầu khi đi ngang qua Sở Chiêu Viêm, cúi đầu liếc huy chương bên hông hắn, cười khẽ: “Sở Chiêu Viêm, chúc mừng người, sau này chúng ta chính thức trở thành bạn cùng trường.”

“Cám ơn Triệu sư tỷ.” Sở Viêm Chiêu gật đầu, sau đó đưa mắt nhìn Triệu Nhã Nhi và hai cô gái kia bước vào phòng khảo hạch. Lông mày hắn khẽ nhíu, không biết trong hồ lô của ả bán thuốc gì đây? Tại sao lại đánh gãy lời tuyên bố của Nguy trưởng lão.

“Ha ha, thì ra là Triệu nha đầu, sư phụ Hồng Phát Tiên Từ của người gần đây có khỏe không? Bà ấy bế quan tu luyện đến chừng nào mới xuất quan đến chủ sự đây?” Nguy trưởng lão quen thuộc tán gẫu với Triệu Nhã Nhi. Hồng Phát Tiên Từ? Những học sinh nghe tên này, đều sợ hãi than.

“Thì ra là học sinh của Hồng Phát Tiên Từ, hèn chi đắc ý như thế.”

“Hồng Phát Tiên Từ là cao thủ hàng đầu của học viện Thiên Dực, một trong số chín vị trưởng lão tài ba, nếu được bà thu làm đồ đệ, liền có tương lai.”

Nghe được tiếng nghị luận ở chung quanh, hai ả đứng sau lưng Triệu Nhã Nhi đắc ý nhưn mày, ngay cả ngực cũng ưỡn cao thêm mấy tấc. Các ả đều là học sinh của Hồng Phát Tiên Từ, đương nhiên đáng kiêu ngạo.

Triệu Nhã Nhi vẫn cười dịu dàng, không quan tâm hơn thua, thoải mái nên nả nói: “Nguy trưởng lão, ngài cũng nói, sư phụ một mực bế quan tĩnh tu. Đã lâu ta cũng không có gặp được ngài ấy, nhưng trước khi ngài ấy bế quan đã căn dặn, nhiều nhất không tới ba tháng sẽ xuất quan, bà còn muốn chủ trì chọn lựa học sinh mới của năm này.”

“Trong tay Hồng Phát Tiên Từ đã có nhiều học sinh ưu tú rồi, bà ấy còn tinh lực để dạy dỗ học sinh mới ả? Cũng nên cho bọn ta nhặt vài mầm nón tốt chứ, năm nào bà già kia cũng chọn hết nhân tài, cuộc thi đầu học sinh ưu tú mỗi năm, bọn ta không bị đánh bại là tại vì mới lạ đó!” Nguy trưởng lão bắt nạt.

Triệu Nhã Nhi cười thân nhiên: “Chuyện này ta không thể xử lý, nếu Nguy trưởng lão có bất mãn thì tìm sư phụ của ta nói chuyện đi.”

Nguy trưởng lão tức giận liếc Triệu Nhã Nhi.

Triệu Nhã Nhi đảo mắt chuyển qua người Già Lam, lộ ra kinh ngạc: “Già Lam, sao trên người ngươi có nhiều vết thương nghiêm trọng như vậy?”

À khẽ thờ dãi: “Nếu sớm biết ngươi muốn tham gia khảo hạch học sinh ưu tú, ta đã sớm ngăn cản, ngươi sẽ không bị thương nặng như vậy.”

Ánh mắt nguội lạnh của Già Lam nhìn vào ả.

“Ngươi có thể còn chưa biết? Năm nay, đại công chúa muốn định mức tên những học sinh ưu tú, toàn bộ đều là danh ngạch học sinh nữ. Năm rồi tuyển nhận học sinh ưu tú, đều có tỉ lệ nam nữ, trên cơ bản bảo trì bốn – một. Nói cách khác, trong năm người, chỉ có một học sinh nữ được chọn. Năm nay, học viện dự định tuyển nhận tổng cộng hai mươi lăm học sinh ưu tú, cũng chính là, chọn có năm học sinh nữ, tiếc là ngươi tới không đúng lúc, năm học sinh này, đại công chúa đã chọn ra rồi.” Triệu Nhã Nhi không nhanh không chậm nói.

Lại còn có quy định này? Chỉ cần đại công chúa nói một câu liền đem danh sách năm học sinh lũng đoạn, quyền lực của ả không khỏi quá lớn.

“Là đại công chúa! Khó trách! Đại công chúa là một trong số những học sinh quan trọng của học viện Thiên Dực, nàng vì Thiên Dực là xuất chiến, mỗi lần đều đem thắng lợi trở về, vô số chiến tích thắng lợi, chính là học sinh được viện trưởng xem trọng nhất, yêu cầu của nàng, viện trưởng liền vui vẻ đáp ứng.”

“Có người nói, mẹ của đại công chúa có thân phận không nhỏ, dòng máu chảy trong người đại công chúa càng vô cùng tôn quý, toàn bộ học viện Thiên Dực, có ai dám đắc tội đại công chúa?”

“Nghe nói, hiện tại đại công chúa đang bế quan tu luyện, không ai biết tu vi của nàng rốt cuộc đạt trình độ nào!”

“...”

Già Lam nghe mọi người nghị luận, tâm trạng nặng nề: “Nguy trưởng lão, thật sự có chuyện này sao?”

Nguy trưởng lão nhú mày, nói: “Đúng là viện trưởng đã cho đại công chúa có quyền đó, bởi vì đại công chúa có nhiều cống hiến to lớn cho học viện Thiên Dực, hễ là yêu cầu của đại công chúa, viện trưởng sẽ không cự tuyệt. Hiện tại, các ngươi không có cơ hội trở thành học sinh ưu tú, nhưng đừng tức giận, dựa vào năng lực của các ngươi, rất nhanh có thể từ học sinh ngoại viện tấn chức từng bước. Mỗi năm, học viện sẽ có cuộc so tài học sinh ưu tú, chỉ cần ngươi có thể biểu hiện thật xuất sắc trong cuộc thi đó, ngươi liền có thể thăng cấp thành học sinh ưu tú...”

Nguy trưởng lão vừa an ủi vừa cổ vũ nàng, Già Lam chỉ nghe rõ một câu, đó chính là nói, dù các nàng có vượt qua khảo hạch, nhưng chỉ cần đại công chúa nói một câu liền có thể tước đoạt tư cách của các nàng. Đây là tâm quan trọng của quyền lực nha!

Nàng không buồn, cũng không giận, sẽ có một ngày, nàng sẽ giỏi hơn ả công chúa kia. Tiếp đó, nàng dùng quyền lực này đánh trả lại, để cho ả nếm thử mùi vị bị người ta dùng quyền lực cướp đoạt tư cách của mình.

"Thiên Nhi, chúng ta đi!"

"Già Lam, vậy bây giờ chúng ta..." Tổng Thiên Nhi mê mang.

“Đi xếp hàng, sau đó tham gia khảo hạch.” Về mặt của nàng rất bình tĩnh, khi nàng đi ngang qua Triệu Nhã Nhi, bước chân hơi ngừng, sâu đậm liếc Triệu Nhã Nhi một cái, nàng nhếch môi, cười như không cười.

Ánh mắt của Triệu Nhã Nhi căng thẳng, không khỏi giật mình trong lòng.

Mục Tư Viễn nhìn hai người Già Lam và Tổng Thiên Nhi, hần không khỏi tức giận bất bình: “Đây là cái quỷ quy củ gì? Có công bằng sao? Đại công chúa tùy tiện nói một câu, liền có thể tước đoạt tư cách của họ. Nếu thế thì chúng ta liều mạng tham gia khảo hạch còn có ý nghĩa gì, còn không bằng chạy về xưng xoe đại công chúa, chỉ cần người ta vui vẻ, liền tùy tiện ban thưởng cho một danh ngạch, cần gì tham gia khảo hạch!”

“To gan! Ngươi dám chửi bới đại công chúa!” Một ả đứng đằng sau Triệu Nhã Nhi hò hét ra oai.

“Chửi bới thì sao? Không lẽ ta chỉ nói ả một câu, ả liền lấy mạng ta? Chẳng nhẽ ả là oai ma tà đạo, chuyện lấy mạng người làm niềm vui?” Mục Tư Viễn không chút sợ hãi phản bác.

“Ngươi...”

Triệu Nhã Nhi giờ tay, ngăn cản đồng bạn, thanh âm ôn hòa: “Mục công tử, ngươi mới đến, e là không biết được lực ảnh hưởng của đại công chúa với học viện Thiên Dực, ta khuyên ngươi nên ăn nói cẩn thận, bớt gây sự, cẩn thận họa từ miệng mà ra. Chờ khi ngươi dần thích ứng với cuộc sống ở học viện, ngươi sẽ biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.”

Mục Tư Viễn buồn bực, còn muốn nói gì đó, lại bị Sở Chiêu Viêm giờ tay ngăn cản: “Nếu học sinh ưu tú chỉ là CÁI RẰM! Vốn dĩ cũng không có ý nghĩa gì, chúng ta đi ra ngoài, tham gia khảo hạch lần nữa.”

Không ngờ những lời thô tục lại tuôn ra từ miệng Sở Đại Thiểu, hần cực lạnh lùng lấy huy chương bên hông xuống, thuận tay nhét vào chỗ ghi danh khảo hạch, xoay người, sải bước đi ra cửa.

Mục Tư Viễn sừng sốt, sau đó cười ha ha một tiếng, cũng không do dự tháo huy chương bên hông xuống, tùy tiện vứt trên bàn ghi danh khảo hạch, đuổi theo Sở Chiêu Viêm: “Viêm Chiêu, người càng ngày càng người đàn ông đích thực, ta càng ngày càng thích người rồi! Kệ ông nhà nó đi! Học sinh ưu tú cái rắm gì, ai thích ngủ thì cứ việc ngủ đi!!”

Sắc mặt Triệu Nhã Nhi trầm xuống, môi hơi rung, rất nhanh liền khôi phục bộ dạng ung dung hào phóng.

Sở Viêm Chiêu, Mục Tư Viễn là do các người tự buông tha, sau này, nếu muốn trở thành học sinh ưu tú, e rằng không có cơ hội này.

“Triệu sư tỷ, hai người kia thật khinh người quá đáng! Chỉ là hai học sinh mới, lại dám nói chuyện như vậy trước mặt chúng ta, bọn họ rõ là nhục mạ chúng ta, nhục mạ chúng ta chính là...” Một ả tức giận đến tái mặt.

“Hai thằng nhóc này, sau này đừng để ta gặp phải, bằng không ta nhất định cho bọn họ đẹp mặt! Còn có người quái dị và con quỷ khóc nhè kia, bọn nó đừng hòng có ngày lành ở học viện này!” Một ả học sinh khác nói.

Đáng thương Già Lam và Tống Thiên Nhi nằm cũng trúng đạn, bị đám này nhó thương.

Triệu Nhã Nhi cúi đầu cười, ngoài miệng lại khuyên nhủ: “Được rồi, đừng tức giận. Hai người bọn họ đều là học sinh mới, không biết quy củ của học viện. Tuổi trẻ giàu sức sống, khó tránh khỏi làm chuyện xúc động. Chúng ta là học sinh cũ của học viện, nên chăm sóc học sinh mới mới đúng. Ở đây có rất nhiều nhóm đàn em chờ tham gia khảo hạch, chúng ta đừng ở đây quấy rầy lâu, tránh ảnh hưởng đến bọn họ.”

Triệu Nhã Nhi nói rất hợp tình hợp lý, lập tức chiếm được tình cảm tốt của mọi người, cả đám lại nín bợ, ton hót.

“Triệu sư tỷ, người đúng là rất lương thiện, sớm muộn gì cũng chịu thua thiệt.

“Aiz, Triệu sư tỷ, đối xử với đám người không biết điều này, không cần khách sáo với bọn họ, lúc nên dạy dỗ thì dạy dỗ, nên ra oai thì ra oai, không thể nuông chiều bọn họ được.”

Trong vòng vây của hai sư muội, Triệu Nhã Nhi ung dung rời khỏi phòng khảo hạch, khi đó sau lưng ả vẫn còn một mảnh khen ngợi ả. Môi ả khẽ vênh lên, ai nói con cọp phải phát uy mới khiến người ta sợ, vài ba lời là thu phục được lòng người, cái đó mới là bản lĩnh!

Nguy trưởng lão lắc đầu: “Đáng tiếc, mất đi bốn nhân tài, nhưng cũng tốt, ta có thể nhất được cái tiện nghi, thu bốn người bọn họ làm môn đệ của ta, như vậy trận đấu học sinh ưu tú năm nay, hắc hắc...” Ông vuốt cằm, cười gian.

Tống Thiên Nhi và Già Lam rời khỏi cửa nhỏ không bao lâu, Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn cũng đi theo ra ngoài. Quay đầu lại, Già Lam sắc bén phát hiện, huy hiệu đeo bên hông bọn họ không còn, không nhận được kinh ngạc.

“Khỏi nhìn nữa, bọn ta đem huy hiệu vứt rồi! Hiện tại, bọn ta đều như các người, đều là học sinh mới, chúng ta mau đi xếp hàng tham gia khảo hạch đi.” Mục Tư Viễn vỗ vỗ hông của mình, cười ha ha nói.

“Vì sao?” Già Lam nhìn thẳng vào Sở Chiêu Viêm.

Sở Viêm Chiêu không có nhìn nàng, lạnh lùng đi lướt qua nàng, chờ đi vài bước mới nghe hắn nói: “Đãi ngộ không công bằng, có một sẽ có hai.”

Ý của hắn chính là, hôm nay, các nàng bị đối xử bất công, không dám đảm bảo ngày nào đó sẽ không rơi lên người bọn họ. Tuy rằng hắn nói như vậy, nhưng nàng vẫn cảm thấy hắn căm giận thay các nàng, cho nên mới làm thế.

Coi như bọn họ cũng có nghĩa khí!

Già Lam âm thầm nhận tấm lòng của bọn họ.

Trải qua xếp hàng nửa ngày, bốn người cũng thuận lợi đi vào khảo hạch, trở thành học sinh ngoại viện.

Mặc dù chỉ là học sinh ngoại viện, nhưng mỗi học sinh đều có quyền hưởng một căn phòng riêng, Già Lam và Tống Thiên Nhi trở thành hàng xóm, đi lại tương đối thuận tiện. “Già Lam, lúc ta đi nhận đồng phục, người đoán xem ta nghe được tin gì?” Tống Thiên Nhi thần bí hề hề nói.

Già Lam nhàn nhạt liếc nàng ta: “Tin gì?”

Tống Thiên Nhi cười càng thần bí hơn, thậm chí còn có mùi hèn mọn: “Mọi người nói, sắp tới Phượng Thiếu sẽ đến học viện, hơn nữa cũng là học sinh ngoại viện.”

Già Lam hơi dừng lại một chút, lấy thực lực của Phượng Thiên Sách, chưa chắc Nguy trưởng lão đuổi kịp hắn. Hắn chạy tới học viện Thiên Dực, lăn lộn vào đám học sinh ngoại viện làm gì? Tin tức này đáng tin cậy chứ?

“Già Lam, có phải người rất vui không? Miệng đều nhếch lên rồi.” Tống Thiên Nhi kẻ sát nàng, tặc hề hề nói.

Già Lam không nhận được giờ tay lên hướng miệng, nàng cười sao? Không có chứ?

“Đừng nói bậy! Hắn có tới hay không mắc mớ gì ta?”

“Nhưng ta cảm thấy hắn đối xử với người rất khác với mọi người, người nghĩ lại xem, lần trước lúc người gặp nguy hiểm, không có ai đứng ra, chỉ có hắn dám đứng ra bảo vệ người, hơn nữa ta cảm thấy hắn không vô dụng, hoang đường như trong lời đồn. . . Dù hắn có hoang đường, ngu ngốc nhưng ít ra trái tim của hắn rất lương thiện. Vì chỉ có người mang tâm địa hiền lành, mới nhìn thấy được lòng tốt của người, người nói, có phải hay không?” Tổng Thiển Nhi nói.

Già Lam liếc nàng mỉm cười: “Có thể người nói đúng.”

Tổng Thiển Nhi lại gần thêm chút, cười hi hi: “Vậy người nói, lần này hắn tới, có phải vì người không? Hắn là con nuôi của viện trưởng, nếu hắn muốn gia nhập vào đám học sinh ưu tú, viện trưởng nói một câu liền được. Trở thành học sinh ưu tú, được hưởng nhiều quyền lợi tốt hơn so với học sinh ngoại viện á, vì sao hắn vô duyên vô cớ bỏ cơ hội làm học sinh ưu tú, ngược lại chạy tới đây làm học sinh ngoại viện? Ha ha, ta đoán, hắn nhất định, nhất định rất thích người. Già Lam, nếu người thật sự trở thành vợ của Phụng Thiên, về sau, ta phải gọi người là Già Lam hay Phụng phu nhân?”

Tiểu nha đầu cười híp mắt, suy nghĩ càng nghĩ càng xa, không thể dùng sợi dây kéo về được nữa.

Già Lam không khỏi liếc nhìn về mặt xa vời của Tổng Thiển Nhi: “Người đem mọi chuyện nghĩ quá đơn giản, đừng nói ta không có khả năng gả cho Phụng Thiên Sách, cho dù muốn gả, cảnh cửa nhà họ Phụng cao như vậy, một người không có bối cảnh như ta có thể bước vào sao? Cho nên, người đừng có suy nghĩ vớ vẩn, hiện tại ta muốn làm nhất chính là mau chóng nâng cao thực lực, sau đó...”

Sau đó tìm tung tích của cô cô.

Về mặt đang vui mừng của Tổng Thiển Nhi lập tức ỉu xiu, về mặt đồng tình nhìn Già Lam “Già Lam, người thật đáng thương, không ngờ đường tình của người nhấp nhô như vậy... Nhưng không sao, ta đọc rất nhiều sách, trong sách nói, tình yêu có thể chiến thắng tất cả, chỉ cần người và Phụng Thiên thật lòng yêu nhau, các người nhất định có thể phá tan mọi trở ngại, đánh bại đám yêu ma quỷ quái này. Sau cùng, người có tình sẽ trở thành thần thuộc!”

Cầm lấy đôi bàn tay trắng nõn của nàng, Tổng Thiển Nhi ra sức cõ vũ.

Già Lam trợn mắt, yếu ớt ngã xuống giường, đối với thiếu nữ bị những quyển sách tình yêu máu chó độc hại, nàng thật lòng không cứu nổi.

Tổng Thiển Nhi đuổi theo nàng, nói tiếp: “Ta nói thật đó. Ta có mang theo hai quyển để trong bọc hành lý, có thời gian ta lấy cho người xem. Người không nên buông tay, đời này hiếm khi gặp được người mình thích và hắn cũng thích mình. Ngàn vạn lần người đừng bỏ cuộc...”

Đầu Già Lam đầy vạch đen, đưa tay kéo chăn bông, vùi đầu vào chăn bông.

Cứu mạng

Mau đem thiếu nữ ngu ngốc bị sách tình yêu máu chó độc hại nặng nề này đi đi!!!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: V07.1: Hôn lên hắn

Sau núi học viện Thiên Dục, có hơn một trăm phong cách kiến trúc khác nhau, nơi này là trọng địa* học viện Thiên Dục, chính là nơi các trưởng lão tu luyện, một khi tấn chức thành trưởng lão của học viện, liền có tư cách sở hữu chỗ ở riêng của mình. Đương nhiên, cũng có ngoại lệ, ví dụ như học sinh có công hiến to lớn với học viện, chẳng hạn như đại công chúa, bọn họ đều có tư cách đến sau núi. Đây là đãi ngộ cao nhất của học viện dành cho học sinh, là tượng trưng vinh quang.

(*) Vùng đất quan trọng.

Mỗi người được vào đó đều có thể trang trí nơi ở của mình theo sở thích của bản thân. Cho nên, mới có lối kiến trúc muôn hình muôn vẻ như vậy.

Sau khi Triệu Nhã Nhi và hai sư muội của ả từ hội trưởng khảo hạch về, ả một thân một mình đi vào sau núi, đi đến một căn nhà được trang trí rất lộng lẫy.

Trước cửa vào nhà, có hai thủ vệ đứng ở đó, thấy có người tới, một người bước lên phía trước nói: “Triệu sư muội, sao người lại đến đây? Không phải đại công chúa đã ra lệnh người đi làm việc sao? Ba danh ngạch đại công chúa muốn có chưa?”

Ánh mắt Triệu Nhã Nhi lóe lên, không sai, đại công chúa chỉ muốn ba danh ngạch, do lúc nhất thời ả nảy lòng tham, sửa thành năm. ả tuyệt đối không để Già Lam và Tổng Thiển Nhi có cơ hội trở thành học sinh ưu tú, bởi vì... Ánh mắt ả ta tầm tới trong nháy mắt.

Lâm thời, ả bóp méo ý tứ của đại công chúa, bây giờ là lúc nghĩ biện pháp để đền bù. Vì vậy, ả mỉm cười nói: “Chuyện đại công chúa căn dặn, đương

nhien ta sẽ làm ổn thỏa. Ta đã nói với Ngự trưởng lão, Ngự trưởng lão cũng đã đồng ý.”

“Vậy ngươi còn về đây làm cái gì? Đại công chúa đang bế quan tu luyện, sắp tới sẽ không gặp mặt bất kỳ ai, ngươi có chuyện gì thì đợi đại công chúa xuất quan rồi hãy đến.” Người kia mang bộ dạng giải quyết công việc chung, có thể thấy được người làm việc bên cạnh đại công chúa, đều tự có loại cảm giác giỏi giang, ưu việt hơn người khác.

Về mặt Triệu Nhã Nhi không chút thay đổi, chậm rãi lấy ra một cái hộp, mỉm cười nói: “Hai vị sư tỷ hiểu lầm, lần này ta không đến gặp đại công chúa, hai vị sư tỷ giữ cửa cho đại công chúa suốt ngày, chịu nắng chịu gió, rất là cực khổ. Lần này từ thành Lạc Xuyên về đây, ta có mang theo một ít son phấn, là son phấn thượng đẳng của thành Lạc Xuyên bọn ta. Nhưng, son phấn này chỉ xứng với vẻ đẹp thiên hương quốc sắc của hai sư tỷ thôi. Nếu hai vị sư tỷ không ghét bỏ, xin hãy nhận món quà mọn này đi, chút lòng thành, đừng ngại.”

Hai cô gái liếc nhìn nhau, đều lộ nét mặt vui mừng.

“Sao lại không biết xấu hổ như thế chứ.” Ngoài miệng nói ngại, nhưng tay lại nhận lấy quà, cô gái cười cười nói: “Ta đã sớm nghe thành Lạc Xuyên có đủ các loại son phấn, phần lớn son phấn thượng đẳng đều được sản xuất ở nơi đó, Triệu sư muội, thật là có lòng.”

“Phải đó. Triệu sư muội suy nghĩ mọi chuyện luôn chu đáo. Lễ vật của ngươi, bọn ta nhận, sau này ở trước mặt đại công chúa, bọn ta sẽ nhắc đến ngươi nhiều hơn.”

“Hai vị sư tỷ đừng hiểu lầm, ta thật lòng thật dạ muốn kết giao với hai vị...” Triệu Nhã Nhi vội khoát tay, gấp gấp nói, vẻ mặt muốn bao nhiêu chân thành thì có bấy nhiêu.

Hai cô gái nhìn nhau, trên mặt đều lộ vẻ cảm động.

“Triệu sư muội, nếu ngươi quan tâm bọn ta như vậy, về sau, chúng ta chính là chị em tốt. Ngươi có chuyện gì thì cứ nói với bọn ta, bọn ta nhất định bảo bọc cho ngươi!”

“Cám ơn hai vị tỷ tỷ!” Bên ngoài, Triệu Nhã Nhi cười hết sức chân thành, bên trong lại đang cười lạnh. Chỉ dựa vào thân phận tỷ nữ bên cạnh đại công chúa mà cũng muốn xưng hô chị em tốt với ta, các ngươi thật là không biết tự nhìn lại bản thân.

Nhưng, dù sao các ả cũng là người bên cạnh đại công chúa. Sau này, ả muốn qua lại gần gũi với đại công chúa, không thể thiếu sự giúp đỡ của các ả. Lãng phí một ít tiền tài nhỏ nhỏ, cũng không coi là cái gì.

Ký túc xá của học sinh ngoại viện.

Già Lam xử lý vết thương trên người, Tống Thiên Nhi thì phục trách các công việc sau khi nhập học, chạy ra chạy vào phòng nàng.

“Già Lam, sổ tay nhập học của ngươi để trong học tủ nha...”

“À, ...”

“Già Lam, ta lấy nước nóng cho ngươi, còn lấy thêm một ít thuốc trị thương, ngươi nhớ dùng đó.”

“Ồ.”

“Già Lam, ta đem sách giấu riêng đặt ở dưới gối đầu của ngươi, có thời gian rảnh ngươi coi nha, rất cảm động, rất đặc sắc!”

“Ồ.”

"Già Lam . . ."

“Ồ.”

Già Lam vừa xử lý vết thương của mình, vừa trả lời cho có lệ, căn bản không có đem lời nàng ta nghe vào tai, nàng phát hiện

Tống Thiên Nhi càng ngày càng có tiềm chất làm bà quản gia nhỏ, danh hiệu chuyên gia tình cảm. “Già Lam, Già Lam, ngươi đoán xem ta gặp ai ở bên ngoài?”

Lại nữa rồi!

Già Lam không có phản ứng.

Tống Thiên Nhi liền nghiêm túc sắp lại: “Ta thấy Nạp Lan Tiêu Bạch ở bên ngoài, hắn cũng đến học viện Thiên Dực rồi.”

Tay Già Lam khựng lại, ngẩng đầu lên: “Nạp Lan đại ca?”

Tống Thiên Nhi gật đầu như giả vờ: “Đúng, đúng, chính là hắn! Bây giờ hắn đang ở lối vào khu học sinh ngoại viện của chúng ta á, ở ngoài người đồng nghin nghịt, đem cửa vào chặn hết rồi.”

Già Lam rơi vào im lặng. Hiện tại, Nạp Lan Tiêu Bạch đến học viện Thiên Dực, rốt cuộc là vì cái gì? Đương nhiên, nàng sẽ không tự kỷ cho rằng hấn vì nàng mà đến. Không nói tới giao tình của bọn họ, cho dù giao tình thật sự sâu nặng. Nhất định hấn cũng nghĩ rằng nàng bị Bá Hầu Trương Dã đánh rơi xuống núi rồi. Trong nào nàng chợt lóe sáng, đúng! Là Sơn Hà Thụ! Nhất định là vì Sơn Hà Thụ!

Lẽ nào, Sơn Hà Thụ xuất hiện ở học viện Thiên Dực?

Trong lòng mang theo nghi ngờ, Già Lam sửa sang lại quần áo, bước ra cửa phòng: “Chúng ta đi xem một cái.”

Lối vào ngoại viện, người đông nghịt, không chỉ có tất cả học sinh ngoại viện tới vây xem, học sinh nội viện và học sinh ưu tú nghe tin cũng đến, bao vây cửa ra vào kín như nêm cối.

Trong đám người, bóng dáng màu xanh biển kia phá lệ nổi bật, bóng dáng cao ráo tuấn tú, đứng vững như núi, đem hào quang của mọi người ở chung quanh che đi hết.

Dưới nắng chiều, y phục màu xanh biển nổi lên tầng kim sắc, ánh chiều tà đập chòn, bóng bệh như tiên.

"A, Nạp Lan Tiêu Bạch —— "

"Nạp Lan Tiêu Bạch!"

"Nạp Lan Tiêu Bạch ——! Nạp Lan Tiêu Bạch ——!"

Vô số tiếng thét chói tai của nữ sinh, thanh âm liên tiếp, thật lâu không dứt!

Thậm chí, các ả còn có thể đem bốn chữ ‘Nạp Lan Tiêu Bạch’ hô bằng một trăm loại ngữ điệu, trầm bổng du dương.

Toàn bộ vùng trời cửa vào ngoại viện, đều là tiếng thét chói tai của các ả.

Đám người bao vây ở trước mặt đa số đều là thiếu nữ trẻ tuổi, chen lấn về phía Nạp Lan Tiêu Bạch, nếu không có mười sáu vị kiếm sư bảo vệ Nạp Lan Tiêu Bạch, e là các ả đã xông thủng phòng tuyến, đem Nạp Lan Tiêu Bạch bao vây trong đồng sơn phấn.

Về phần các nam sinh, độ cuồng nhiệt của bọn họ cũng không thấp, mỗi một người đều vì hâm mộ hấn mà đến. Chỉ cần danh hiệu đứng đầu Hạo Thiên bát công tử, cũng đủ để các thiếu nam thiếu nữ trở nên điên cuồng. Hơn nữa, bản thân Nạp Lan Tiêu Bạch rất quyến rũ, hấn tùy tùy tiện tiện đứng một chỗ nào đó, khí chất nho nhã và phiêu nhiên như tiên, cũng khiến người ta không thể soi mói!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: V07.2: Hôn lên hấn

Già Lam đưa mắt nhìn chăm chú nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch đang bị vây người bao vây, hấn bình tĩnh đứng nơi đó, bản thân tự làm thành một thế giới riêng, giống hoàn toàn cắt đứt mọi liên hệ với bên ngoài.

Bầu không khí trở nên nghẹt thở.

Nạp Lan Tiêu Bạch như vậy, làm cho nàng cảm thấy xa không thể chạm được, nhưng lại không khỏi sinh ra một chút thương tiếc.

Bởi vì, hấn có thể tiếp thu ánh mắt của mọi người, còn hấn thì không thì gì hết.

“Già Lam, ở đây nè —“

Đột nhiên, Tổng Thiên Nhi gào to về phía trước, Già Lam thấy rõ vẻ mặt Nạp Lan Tiêu Bạch hơi biến hóa, nghiêng đầu về phía nàng. Đi xuyên qua đám người đông đúc, hai mắt hấn nhìn thẳng tắp về phía nàng. Để nàng có thoáng cảm giác, hấn đang nhìn chăm chú vào nàng!

“Chen cái gì mà chen, không thấy Lâm sư tỷ của chúng ta đang ở đây à?” Có ba ả quay lại trừng mắt nhìn Già Lam và Tổng Thiên Nhi, trong đó có một ả béo phì gợn dử nói.

“Bộ dạng xấu như vậy còn dám ra ngoài gặp người, mau rút xa một chút cho ta, đừng làm bẩn mắt Nạp Lan công tử!” Một ả có vóc dáng yêu kiều nói, hai mắt trợn ngược; trái lại ả còn lại trong số ba ả chỉ nở nụ cười ưu nhã, không lên tiếng. Mặc dù ả không nói gì, nhưng ánh mắt khinh miệt thì rất rõ ràng.

Tổng Thiên Nhi bị ả béo đẩy, lập tức bị đẩy ra khỏi đám người, uất ức mím môi, nói: “Các người không được nói xấu Già Lam! Và lại, Nạp Lan công tử

và Già Lam có quen biết, các người có quen biết với Nạp Lan công tử sao?”

“Nạp Lan công tử quen biết nó ư? Đừng có đùa, sao không tự cầm cái gương mà soi mặt mình một cái, diện mạo thành cái dạng gì hả? Nạp Lan công tử coi trọng mới là lạ!” Ả béo khinh miệt đánh giá Già Lam, giọng nói chanh chua.

Nghe lời ả nói, đám nữ sinh ở chung quanh cười ầm lên, tựa như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời.

“Ha ha.” Lâm sư tỷ cúi đầu cười, ánh mắt khinh miệt đảo trên người Già Lam, rất nhanh liền đem tầm mắt chuyển lên người Nạp Lan Tiêu Bạch, ánh mắt nóng cháy trong chớp mắt.

Nạp Lan Tiêu Bạch không những có thân thể bởi cảnh làm người ta hâm mộ, thiên phú và tài năng của hắn khiến thiên hạ phải kinh diễm. Đã từ lâu, ả được nghe rất nhiều lời đồn về Nạp Lan Tiêu Bạch, ngưỡng mộ hắn đã lâu. Hôm nay, chính mắt nhìn thấy Nạp Lan Tiêu Bạch bằng xương bằng thịt, trái tim ả càng đập nhanh hơn.

Thật hoàn mỹ!

Trên đời này, không thể tìm ra người đàn ông nào có thể hoàn mỹ hơn hắn, ả phải gả cho người đàn ông như thế này!

Ánh sáng kiên định xẹt qua đáy mắt ả, bộ dạng nhất định quyết tâm.

“Bây giờ học sinh mới đúng là vô si không biết xấu hổ, vì muốn người khác để ý tới mà nói sáo không hề chớp mắt luôn nhỉ. Sao người không nói, người cũng quen biết Phượng Thiệu luôn đi!” Cô ả nhỏ nhắn xinh xắn ôm cánh tay Lâm sư tỷ, làm đom đóm đáng lắc eo, cười nhạo nói: “Lâm sư tỷ, chúng ta đừng để ý tới những người này, cùng người như thế học chung học viện, ta liền cảm thấy nhục nhã.”

Tổng Thiên Nhi nghe vậy, không vui cái lại: “Ta không có nói láo, Già Lam và Nạp Lan công tử có quen biết nhau, Già Lam không chỉ quen Nạp Lan công tử, mà còn biết Phượng Thiệu!”

Nàng cái cọ chẳng những không có tác dụng gì, trái lại người ở chung quanh càng cười dữ dội hơn.

“À, nếu nàng ấy thật sự quen biết với cả hai vị công tử, ta liền chặt đầu của mình xuống, cho người đá chơi!” Cô ả nhỏ nhắn xinh xắn hừ lạnh, cười nhạo. Từ đầu tới đuôi, hoàn toàn không để hai nàng vào mắt.

“Được, vậy người chờ...” Chờ đầu của người trở thành banh cho ta đá! Tổng Thiên Nhi tức giận vô cùng, đáng tiếc nàng ta còn chưa nói hết lời, Già Lam đã tiến lên một bước, ngăn chặn lời nàng ta. Bởi vì nàng thấy Nạp Lan Tiêu Bạch đang chuyển bước về phía các nàng.

Lúc này, đám đông đột nhiên xôn xao.

“A! Nạp Lan Tiêu Bạch đang đi về phía này ---“

Kèm theo tiếng thét chói tai, xung quanh liền có phản ứng dây chuyền, các nữ sinh thét chói tai, nhấc lên một đoạn cao trào, tìm mỗi người như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Đoàn người tách ra như nước biển.

Mặc dù thét chói tai, nhưng mấy nữ sinh này vẫn không quên tự chủ nhường đường.

Cuối đường, còn lại năm người, ả mập, ả có dáng người nhỏ nhắn, Lâm sư tỷ, Già Lam và Tổng Thiên Nhi.

Mặt Nạp Lan Tiêu Bạch không hề biến đổi đi tới đám người, tốc độ bước đi của hắn rất chậm, rất nhẹ, giống như không đạp trên đất, khi giày đen của hắn cách đám người ba bước, nhưng không ai dám tùy tiện bước lên chào hỏi với hắn, bắt đầu gào thét trong ngực, không có nữ sinh dám... gọi ra nữa.

Không khí dần đông lạnh, khiến người ta không thể hô hấp ~

Hai tay Lâm sư tỷ đặt trước ngực, đôi gò má ửng hồng, vốn dĩ ả đã xinh đẹp, lúc này càng thêm xinh đẹp hơn.

Trong năm người, chỉ có ả là xinh đẹp như hoa thơm cỏ lạ.

Ánh mắt mọi người đều tập trung lên người ả, đều cho rằng Nạp Lan Tiêu Bạch đi về hướng đó là vì ả. Bởi vì, trừ ả ra, những người còn lại có mập, có lùn, có xấu, có ốm... Không ai có thể xứng với Nạp Lan Tiêu Bạch.

“Lâm sư tỷ, hắn hướng về người, hắn thật sự đi về phía người!” Ả vóc dáng thon nhỏ kích động kêu lên.

“Lâm sư tỷ! Người thật hạnh phúc nha! Hắn là Nạp Lan Tiêu Bạch, không ngờ hắn lại đi về phía người. Ở đây có nhiều nữ sinh như vậy, hắn chỉ đi về phía người, người thật là có phúc!” Ả béo nắm chặt hai tay, lộ ra vẻ mặt mê trai.

Lâm sư tỷ nghe hai ả nói vậy, trong lòng càng lằng lằng. Ả xấu hổ liếc Nạp Lan Tiêu Bạch, ánh mắt của trong suốt đẹp đẽ, giống như thu hút mọi vật tốt đẹp nhất trong thiên địa vào đó. Mà lúc này, đôi mắt ấy đang nhìn chăm chăm về phía ả. Đúng vậy, mặc dù tầm nhìn hơi bị lệch, nhưng ả dám khẳng định, hắn đang nhìn chăm chú vào ả!

Hắn là Nạp Lan Tiêu Bạch, chàng trai duy nhất mà ả ngưỡng mộ, thật không ngờ hắn đi về phía ả.

Lẽ nào, mộng tưởng của ả sẽ thành hiện thực?

Hắn càng đi càng gần, chỉ còn cách ả năm bước, ba bước... Chỉ còn một bước nữa.

"Nạp Lan công tử, ta... ả nghẹn ngào, lớn mật ngẩng đầu lên, ánh mắt ngượng ngùng nhìn về phía Nạp Lan Tiêu Bạch: "Ta thích chàng! Nếu chàng muốn dẫn ta đi, ta nguyện cùng chàng đi đến chân trời góc bể!"

Bước chân Nạp Lan Tiêu Bạch hơi dừng lại, thân thể của hắn hơi nghiêng qua.

Trái tim Lâm sư tỷ càng kích động, khăn trương, thẹn thùng cúi đầu xuống, chờ câu trả lời của hắn.

Hiện trường ồ lên.

Không ngờ Lâm sư tỷ dám tỏ tình với Nạp Lan Tiêu Bạch ở trước mặt mọi người, thật là can đảm.

Người ở chung quanh đều dùng ánh mắt hâm mộ nhìn ả, tuy rằng các ả rất muốn tỏ tình với Nạp Lan Tiêu Bạch, nhưng Nạp Lan Tiêu Bạch nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ một cái, nghe Lâm sư tỷ tỏ tình, các ả đều muốn coi họ Lâm kia là hóa thân của mình, tưởng tượng ra cảnh tượng mình tỏ tình với Nạp Lan Tiêu Bạch, không biết hắn sẽ đáp như thế nào?

Tất cả mọi người chờ đợi Nạp Lan Tiêu Bạch trả lời.

Già Lam đứng im ở đó, vẻ mặt bình tĩnh, mặc kệ nàng bị người ta cười nhạo hay coi thường, nàng đều ung dung thản nhiên. Nàng lẳng lặng nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch, nàng cũng đang chờ câu trả lời của hắn, nàng nghĩ, câu trả lời của Nạp Lan Tiêu Bạch chắc chắn rất thú vị.

Khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười tà ác.

Tổng Thiển Nhi lúc này còn đang buồn bực, giờ phút này, cái miệng nhỏ của nàng ta cũng đang âm thầm cười trộm.

Cái vị Lâm sư tỷ này thật là tự luyến, một ả ngưỡng mộ Nạp Lan Tiêu Bạch như vậy, vì hắn si mê như vậy, cư nhiên không hề biết hai mắt hắn bị mù, căn bản không nhìn thấy ả.

Đối với người mù mà nói, ả có diện mạo xinh đẹp cũng như không!

Lúc này, Nạp Lan Tiêu Bạch đi tới, rõ ràng không phải hướng về phía ả, một ả còn tự kỷ như vậy, tự cho là đúng.

Hơn nữa, dù Nạp Lan Tiêu Bạch thật sự đến vì ả, ả cũng thật không đủ dè dặt, không chờ Nạp Lan Tiêu Bạch nói, ả đã giành tỏ tình trước mặt mọi người, để xem ả sẽ thu dọn chuyện này như thế nào đây.

Đáy lòng âm thầm vui vẻ, nàng ta không quên kéo ống tay áo của Già Lam, muốn chia sẻ niềm vui trong lòng với nàng.

Già Lam buồn cười liếc nàng ta, tuy rằng vị Lâm sư tỷ này và đồng bạn của ả rất đáng đánh đòn. Thế nhưng, chế nhạo người ta sớm như vậy là không đúng, không phải là hành vi lương thiện! Lấy tư cách là người lương thiện, hắn là nên chờ người ta bị vỡ mộng rồi hãy chế nhạo mới đúng...

Chân mày khẽ nâng lên, khóe miệng cười tà ác, càng sâu hơn.

Một hồi lâu, Nạp Lan Tiêu Bạch không nói gì, khiến lòng dạ Lâm sư tỷ càng thêm rối loạn, khi nàng không nhận được nữa, muốn ngẩng mặt lên thì có giọng nói truyền tới bên tai: "Xin lỗi, ta không thích những cô gái quá chủ động!"

Dứt lời, người bên cạnh lướt qua như trận gió mát, bóng người màu lam lướt qua vai ả, tiếp tục đi về phía trước.

Lâm sư tỷ ngây người đứng ở nơi đó, hóa đá trong phút chốc, biến thành pho tượng sống. Mọi người mơ hồ giống như thấy sét đánh xuống, chớp mắt một cái bức tượng đá bị đánh đến thịt nát xương tan.

"Lâm sư tỷ, hắn... Hắn nói cái gì?" ả vốc người nhỏ nhắn khẽ chép miệng, nói lắp, không thể tin.

Ả béo đầu óc đơn giản, không hề nghĩ ngợi, liền trả lời: "Hắn nói, hắn không thích con gái chủ động... Ý của hắn là, là không thích Lâm sư tỷ... Lâm sư tỷ, người bị hắn cự tuyệt!"

Ầm ầm!

Kèm theo lời ả mập nói, mọi người giống như thấy được một đạo sấm sét thứ hai đánh xuống, chỉ đánh vào người Lâm sư tỷ, thế là tượng đá bị sét đánh không còn tro bụi, vô cùng thâm trầm!

Ánh mắt mọi người ở chung quanh đều kinh ngạc, Nạp Lan Tiêu Bạch tiếp tục đi về phía trước. Sau đó, đứng trước mặt Già Lam, chính xác không hề lầm.

A?

Mọi ánh mắt kinh ngạc lập tức đều kinh hách.

Không thể nào!

Nạp Lan Tiêu Bạch dừng chân trước xấu nữ...

Đúng vậy! Chính là xấu nữ, cô gái xấu đến nỗi người ta liếc mắt một cái liền mơ thấy ác mộng.

Sau đó, bọn họ nghe Nạp Lan Tiêu Bạch nói ~

“Ta chỉ biết, nàng còn sống.” Thanh âm ôn nhuận mà từ tính, mang theo cảm giác mông lung khiến người ta không nhận được si mê.

Già Lam hơi kinh ngạc, không ngờ câu đầu tiên hắn nói là câu này.

“Sao huynh biết?”

Ngón tay thon dài như ngọc của hắn chậm rãi vươn lên, chỉ về phía bên hông nàng, chỗ nào? Chuông gió thạch anh nhẹ nhàng đong đưa tấu ra âm sắc động lòng người. Trong phảng phất, thạch anh bên hông Già Lam chiết xạ ra vố số ánh sáng mông ảo.

Già Lam cúi đầu nhìn chuông gió bên hông mình, nhớ tới lời Phượng Thiên Sách từng nói, có người có thính giác rất nhạy, dù ở xa mấy dặm (=1/2 km), cũng có thể nghe được tiếng chuông gió khẽ đong đưa.

“Ta đi ngang qua học viện Thiên Dực, nghe được tiếng chuông gió trên người nàng, cho nên tới thăm một chút.” Bỗng nhiên, Nạp Lan Tiêu Bạch mỉm cười, tựa như hoa nở trên cánh đồng bát ngát, sáng rực như vậy, kinh diễm như vậy.

Học viện Thiên Dực lúc này, mọi tiêu điểm đều tập trung trên người Nạp Lan Tiêu Bạch, ngay cả áng mây trên trời và ánh mặt trời rạng rỡ cũng tụ tập trên đỉnh đầu của hắn.

Hắn chính là đũa con cưng của trời cao.

Nhưng không ai chú ý tới, hắn là con cưng của ông trời. Song, ông trời cũng vô tình cướp đi đôi mắt sáng ngời của hắn.

Một dòng nước ấm chảy vào tim Già Lam, chút cảm động nho nhỏ, thì ra hắn đặc biệt vì nàng mà đến. Nàng còn tưởng rằng, hắn đến đây vì Sơn Hà Thư...

“Ta...” Già Lam đang muốn nói gì đó, chợt phát hiện ánh mắt kì lạ của mọi người ở xung quanh đang chăm chú nhìn nàng. Trong đó, phần lớn đều là ánh mắt ghen tỵ, cũng có căm giận bất bình, cũng có kinh ngạc, căm giận bất bình là chiếm đa số. Nàng có thể tưởng tượng được, một cô gái xấu xí lại đứng cùng người đàn ông đẹp như thần tiên – Nạp Lan Tiêu Bạch, có bao nhiêu không hòa hợp.

“Ở đây không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta đi nơi khác nói chuyện đi. Đi đến phòng của ta được chứ?” Già Lam đề nghị.

Lời của nàng vừa dứt, ánh mắt của mọi người ở chung quanh giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, giống như đang nói, người đem Nạp Lan Tiêu Bạch của bọn ta đến phòng người, rốt cuộc để làm cái gì?

Mỗi một người đều xem nàng là nữ sắc lang, dường như biết nàng sẽ ăn Nạp Lan Tiêu Bạch vậy đó.

“Được, đến phòng của nàng.” Nạp Lan Tiêu Bạch tự nhiên đáp ứng.

Chung quanh phát ra tiếng than ôi rất khê.

Không được đi ~

Nạp Lan...

Tiêu Bạch...

Dưới ánh mắt nóng hừng hực của mọi người, Nạp Lan Tiêu Bạch đi theo Già Lam đến phòng của Già Lam.

Tổng Thiên Nhi không có theo sát hai người phía trước, hai tay nàng ta đan chéo vào nhau, lộ vẻ vui mừng, quay đầu nhìn đám người Lâm sư tỷ, le lưỡi: “Các người tin chưa? Già Lam đúng là quen biết với Nạp Lan Tiêu Bạch từ sớm mà, ta đã nói, các người lại không chịu tin, hiện tại đã hiểu rõ chưa?”

Nói xong, nàng ta đắc ý xoay người, cất bước rời đi.

Đi được nửa đường, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta bắt đầu rối rắm.

“Không phải Già Lam với Phụng Thiếu là một cặp à? Sao bây giờ lại xuất hiện thêm một Nạp Lan Tiêu Bạch, Phụng Thiếu làm sao bây giờ?”

Nàng ta xoắn xuýt vặn vẹo ngón tay, lẩm bầm “Bên trái là Phụng Thiếu, bên phải là Nạp Lan Tiêu Bạch, Già Lam nên chọn bên nào? Mặc dù Phụng Thiếu đối xử với Già Lam rất tốt, nhưng Nạp Lan Tiêu Bạch cũng đối xử với nàng ấy rất tốt, Phụng Thiếu xuất thân danh môn, là đại thiếu gia của Phụng gia. Nạp Lan Tiêu Bạch cũng xuất thân danh môn, thân phận địa vị không hề kém Phụng Thiếu. Hơn nữa, tướng mạo và khí chất cũng xấp xỉ nhau. . . Cuối cùng, nên chọn thế nào mới được? Ồ... Phụng Thiếu dù đối xử tốt với Già Lam, nhưng thanh danh của hắn. . . Tiếng tăm ôn hòa của Nạp Lan Tiêu Bạch tốt hơn Phụng Thiếu nhiều. Dựa theo lẽ thường, Già Lam nên chọn Nạp Lan Tiêu Bạch mới phải, nhưng, nhưng, tại sao ta lại cảm thấy Già Lam với Phụng Thiếu xứng đôi hơn?”

Tiểu nha đầu hết sức rầu rĩ, một đường đi không mục đích, lẩm bầm lẩm bầm.

Mãi tới khi bóng dáng Già Lam và Nạp Lan Tiêu Bạch hoàn toàn biến mất, đám người Lâm sư tỷ hoàn toàn rơi vào khiếp sợ, thật lâu vẫn không thể hoàn hồn.

Đám người dần tản ra, cuối cùng chỉ còn lại ba người các ả, ả mập và ả nhỏ con hoàn hồn.

“Lâm sư tỷ, ngươi không sao chứ? Cái này là làm sao vậy? Không ngờ Nạp Lan Tiêu Bạch đến tìm con nhỏ xấu xí kia, bọn họ đã quen nhau từ sớm?” ả nhỏ con kêu lên, rất bất mãn.

“Ta đã thấy, ngươi không cần lập lại lần nữa!” Lâm sư tỷ thờ phỉ phò nói, mặt ả dữ tợn, hết sức buồn cười. Từ khi ả được sinh ra đời đến nay, vốn vẹn hai mươi năm, đây là lần đầu tiên ả bị sỉ nhục như vậy. ả không cam lòng! Tại sao lại như vậy? Con nhỏ xấu xí kia dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì nó được Nạp Lan Tiêu Bạch quan tâm?

Luận dung mạo, xấu nữa kia không bằng một sợi tóc của ả; luận thiên phú, ả là học sinh thiên tài đứng số một, số hai ở trong đám học sinh ngoại viện.

Mặc kệ dung mạo hay thiên phú, ả đều không có khả năng bị xấu nữ đánh bại!

ả không cam lòng!

“Lâm sư tỷ, ngươi đừng nóng giận, xấu nữ kia làm sao sánh bằng ngươi? Ta đoán, nhất định là do Nạp Lan công tử bị mù, nên mới không nhìn thấy ngươi tốt, cư nhiên coi trọng xấu nữ!” ả mập an ủi.

“Chờ chút, ngươi vừa nói cái gì?” Hai mắt Già Lam sáng lên, vẻ mặt liền biến đổi.

“Ngươi nói, Nạp Lan công tử bị mù? Đúng, tại sao ta lại quên chuyện quan trọng này chứ? Ta từng nghe nói, hai mắt Nạp Lan Tiêu Bạch bị mù, là bẩm sinh nha. Không ngờ ta lại quên mất chuyện này, ngươi nói đúng, nhất định là do Nạp Lan công tử bị mù, cho nên không nhìn rõ xấu đẹp, nhất định là thế.”

ả lập tức khôi phục lòng tin của mình.

Già Lam và Nạp Lan Tiêu Bạch về phòng của nàng nói chuyện nửa ngày trời, sắc trời dần tối xuống, có một vị trưởng lão của học viện đến mời Nạp Lan Tiêu Bạch đi dự tiệc, Già Lam liền đi ngủ sớm.

Không biết ngủ bao lâu, Già Lam bị gió lạnh thổi tỉnh.

Cửa sổ của phòng đột nhiên bị mở, một trận gió mát đánh tới, nàng liền tỉnh.

Gió đêm trong núi mang theo hơi lạnh, không giống như trong thành. Già Lam thông thả bước xuống giường, đem cửa sổ đóng lại. Vừa xoay người, nàng liền cảm thấy có điều không thích hợp.

“Ai?”

Đột nhiên, nàng quay đầu lại, ánh trăng nhàn nhạt sái vào, thỉnh thoảng trên giường của nàng xuất hiện thêm một người, hắc lười biếng nằm nơi đó, không biết lấy từ đâu ra hai bộ sách, không coi ai ra gì lật xem.

Từng tầng ánh trăng rót vào, màu bạc phủ lên người hắn, hắc lười biếng mà nằm mở ra, lông mi dày thật dài rủ xuống nhìn quyền sách, nhìn từ sườn mặt, giống như con bướm tùy thời có thể vỗ cánh bay đi. Dưới lông mi, là một đôi mắt khiến người ta hít thở không thông, rõ ràng là màu sắc tuyệt đẹp, lại giống như trống rỗng, trong suốt mà thần bí, khiến người ta bất tri bất giác bị lạc trong đôi mắt ấy.

Một màn chia tay ở bờ hàn tri, không thể nào xua đi được, đảo mắt một cái, hắn liền xuất hiện trước mặt nàng.

Già Lam hơi sững sờ, trong lòng có cảm xúc khó nói thành lời, là vui vẻ, là buồn bực, hay là...

“Sao ngươi lại tới đây?” Nàng cố đè nén mọi cảm xúc trong lòng, cố tình dùng giọng điệu lạnh lùng nói chuyện.

Phụng Thiên Sách nhẹ nâng mí mắt, không có bỏ lỡ cảm xúc dâng trào trong chớp mắt của Già Lam, khóe môi khẽ nhếch, hiện ra nụ cười như có như không, đôi môi gợi cảm hé mở, chậm rãi nói từng chữ một: “Tình yêu gian khổ của Tây Thi đau hủ, cuộc tình đau thương của tiểu nha hoàn và đại thiếu gia... Mấy ngày không gặp, Tiểu Lam Lam, phẩm vị của nàng càng ngày càng đặc biệt ha!”

Thanh âm cực thấp, không chút che giấu ý cười, hắn còn cố tình đem từ ngữ nói rất trầm bổng du dương, thật đáng ghét!!!

Đôi môi Già Lam không nhịn được run rẩy, cả người bắt đầu xóc xếch trong gió lạnh. Ai có thể nói cho nàng biết, rốt cuộc là ai đem sách này để ở đầu giường nàng, vì sao nàng không phát hiện? Điểm chết người nhất là, tên của hai quyển sách này máu chó đến tận nhà! Không biết tác giả nào nhầm chán như vậy, viết ra một bộ sách đâm máu chó để lừa tiền và nước mắt của thiếu nữ ngọc ngà? Đúng là hại chết người! Thật tai hại!

Thiếu nữ ngu ngốc?

Phải rồi, nàng nhớ Thiên Nhi có nói, nàng ta để hai quyển sách lại đây cho nàng, kêu nàng rảnh rồi thì lấy ra đọc, còn cố vũ cho nàng, kêu nàng phải kiên cường, không nên buông tha, Tình yêu thực TMD có thể chiến thắng tất cả!!! >^<

A a, phải nha, chắc chắn là chuyện tốt của nha đầu Thiên Nhi gây ra.

Cố tình còn để Phụng Thiên Sách nhìn thấy, hình tượng của nàng! Phẩm vị của nàng! Hoàn toàn bị hủy diệt. . .

Hình tượng xóc xếch trong gió và biểu tình sụp đổ đáng yêu của nàng rơi vào trong mắt Phụng Thiên Sách, nụ cười trên khóe môi hắn càng lúc càng sâu, tâm tình cũng vô cùng vui sướng: “Kể cho ta nghe một chút đi, rốt cuộc ‘cuộc tình đau thương của tiểu nha hoàn và đại thiếu gia’, sau cùng, người có tình sẽ trở thành thân thuộc hay không?”

Già Lam nhìn về mặt vô lại, cười xấu xa của hắn, rất không đứng đắn, nàng hết sức ảo não, Thiên Nhi chết tiệt, người hại chết ta rồi. . . TT^TT

“Trả ta!” Nàng bước lên vài bước, bỏ nhào về cuốn sách trong tay hắn, muốn chém giết cướp đoạt. Ai dè, Phụng Thiên Sách rút tay lại, Già Lam không không chế được sức lực của mình, thẳng tắp đụng vào ngực hắn, mà môi nàng vừa khéo, vừa khéo hạ xuống. . .

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: V08.1Hắn không cứng nổi, ôm nhau ngủ

Edit: Tô Ngữ (Ta lại đổi tên edit, ^O^ lần cuối ạ!!!!)

“Ừng ực!”

Hầu kết khẽ gọi chuyển động lên xuống, nghiền qua cánh môi của Già Lam, cảm giác tê dại truyền qua cánh môi Già Lam, đồng thời truyền qua hầu kết của Phụng Thiên Sách, cả hai đồng loạt chấn động.

Thật là vừa khéo, không ngờ môi Già Lam hôn vào hầu kết của Phụng Thiên Sách. (Tô Ngữ: Có ai nghĩ lệch như ta không???? T^T)

Vị trí nam tính đặc biệt, vị trí vô cùng nhạy cảm, cánh môi mềm mại của Già Lam dán lên, thân thể Phụng Thiên Sách cứng đờ rất rõ rệt, sau đó nuốt xuống theo bản năng, hầu kết cũng lần lên xuống.

Vốn là đụng nhẹ, lúc này, khiến môi Già Lam hoàn toàn hôn xuống.

Thân thể Già Lam cứng đờ, bỗng nhiên lúc lơ đãng, mấy sợi tóc của hắn rũ lên gò má nàng, nhẹ nhàng chọc ngứa, nàng không nhịn được đưa tay ra, vén tóc hắn. . .

Chỗ nhạy cảm trên vị trí người Phụng Thiên Sách bị hôn nhẹ lên một cái, cả người như bị điện giật, hắn cúi đầu nhìn hơi thất thần, ánh mắt của hắn tối xuống, hiện lên sắc thái khó nhận ra.

Một lúc sau, môi của hắn vênh lên, đưa tay ôm lấy eo nhỏ của nàng: “Tiểu Lam Lam, mấy ngày không gặp, không những phẩm vị thay đổi, tính tình cũng biến thành nhiệt tình như vậy.”

Hắn nói chuyện, hầu kết phát ra âm thanh rung nhẹ, từng đợt tê dại truyền khắp người nàng, Già Lam phản xạ có điều kiện bật phát dậy. Vung lên trong chớp mắt, quên mất ngón tay của mình còn đang quấn quanh tóc đen của hắn, đem tóc túm lên luôn.

“Đau!” Phụng Thiên Sách như ong mầy, phát ra âm thanh khê rên mềm nhũn đến tận xương, mồ ám chết tiệt!

Già Lam liền thả mấy sợi tóc trong tay ra, đồng thời cũng tỏ ra áy náy, nàng thâm ảo não, mình đang làm cái gì vậy? Đặc biệt là khi nhìn thấy khóe môi cười xấu xa của hắn, nàng càng ảo não nhiều hơn.

“Tiểu Lam Lam, tuy rằng ta biết nàng rất nhớ sư phụ, nhưng dù sao chúng ta cũng có quan hệ thầy trò, nàng đón tiếp niềm nở như vậy, sẽ làm ta rất khó hoặc.” Người nào đó được tiền nghi còn khoe khoang, nói như hán có nhiều uất ức lắm ỉ, muốn bao nhiêu uất ức thì có bấy nhiêu.

Già Lam dùng sức trừng hán: “Nếu thầy trò khác biệt, sao ngươi còn leo cửa sổ, bò vào phòng ta?”

Phượng Thiên Sách vô tội chớp mắt vài cái, đôi mắt phượng hẹp dài hiện lên đào hoa, trời giết nó! Mê hoặc đến cực điểm: “Vi sư tới đây là để giúp con chữa bệnh, nếu con nói không cần, vậy ta đi.”

Nói là muốn đi, nhưng động tác lại hết sức chậm chạp, tồn nửa ngày trời, mới từ trên giường đứng lên, chờ nàng nói không cần đi chứ gì?

Già Lam cắn môi, chính là không để mình thỏa hiệp trước, không nói ra ba chữ ‘không cần đi.’

“Ài, tổ mẫu nói, qua một thời gian muốn dẫn ta đến Triều Âm Tự xem mắt, có lẽ ta sẽ rời đi mấy ngày. Tiểu Lam Lam, nàng phải nhớ bảo trọng nha, phải chờ ta trở về, đừng mạo và giọng nói của nàng vẫn còn nha.” Phượng Thiên Sách thờ dài, chấp hai tay ở sau lưng, làm bộ cất bước ra khỏi cửa.

Già dùng sức nghiêng răng: Cái tên này... có phải hán nguyên rủa nàng chết không? Cuối cùng, nàng vẫn vươn tay túm lấy vạt áo hán: “Chờ một chút!”

"Ừa? Tiểu Lam Lam, nàng kêu ta à?" Phượng Thiên Sách giả vờ ngạc nhiên nhìn về phía nàng, đáy mắt lộ ra ý cười hài hước.

Cả phòng này, trừ hai người bọn họ ra, không gọi hán chẳng lẽ gọi quý sao?

Già Lam mặt đen lại, không tình nguyện kéo lấy hán, gật đầu, rầu rĩ nói: “Phải. Là ngươi, ta muốn ngươi ở lại!”

“Nếu Tiểu Lam Lam yêu thương ta nồng hậu như vậy, nếu ta từ chối, chẳng phải sẽ làm nàng mất mặt lắm sao? Thôi, ta miễn cưỡng ở lại đây ha!” Vô vô vai nàng, chờ hán nói xong, hán đã tự mình cởi giày, chiếm hữu giường của nàng, giống như hán chưa từng muốn đi ra ngoài.

Già Lam bĩu môi, nhìn chòng chọc vào hán: “Ngươi muốn đi xem mắt? Người như ngươi, cũng có cô nương chịu xem mắt sao?”

“Tiểu Lam Lam, nàng nói như vậy cũng không đúng. Ta là người như thế nào? Dù sao, ở bên ngoài ta cũng có quan hệ với nhóm Hạo Thiên bát công tử, có gương mặt đẹp cùng trí tuệ của Phượng gia, toàn bộ Phượng thành này, có ai hấp dẫn hơn ta? Càng được con gái yêu thích? Sao lại có người không tình nguyện xem mắt với ta?” Phượng Thiên Sách tùy ý lật xem hai quyển sách máu chó, tự biên tự diễn thốt ra, ngay cả ý nghĩ cũng giản lược.

“Ngươi không sợ chọc thủng da trâu à?” Khuôn mặt cùng trí tuệ gì đó, ngươi đang tự kỷ à?

Già Lam vô cùng khinh bỉ, nhưng, trong lòng vẫn tràn ngập tò mò, rốt cuộc hán xem mắt người nào?

“Ngươi thân cận với cô nương nào? Nhất định là đòi trước nàng ta mắc nợ ngươi chưa trả hết, nên đòi này phải trả tiếp!”

“Có lẽ, gặp phải nhau chính là may mắn?” Đột ngột, Phượng Thiên Sách nâng mắt lên, dùng gương mặt quý dị nhìn nàng cười cười, đột nhiên chuyển giọng, chớp mắt nhìn nàng: “Tiểu Lam Lam, nàng quan tâm chuyện ta xe mất như vậy, chẳng lẽ là... Ghen tỵ?”

“Ai ghen tỵ? Ngươi ít dát vàng lên mặt đi! Phẩm vị của ta cao như vậy, ta mới không có hứng thú với loại người vô lại, lưu manh như ngươi.” Già Lam giận dữ gầm nhẹ với hán, nàng chỉ cảm thấy thương hại cho cô nương kia thôi, đâu phải thật lòng quan tâm hán xem mắt ai? Mới không phải! Nàng mới không nhảm chán như vậy!

Ánh mắt Phượng Thiên Sách hiện lên kinh diễm, đem tất cả biểu tình thu vào đáy mắt, nụ cười trôi môi càng sâu: “Tiểu Lam Lam, nàng nghĩ đi đâu vậy? Ta muốn nói, nàng rất nhanh sẽ có sư mẫu, có lẽ ta không thể chăm sóc nàng như trước kia...”

Gò má Già Lam không nhịn được đỏ lên, môi run run, ác độc nói với hán: “Ta không cần ngươi chăm sóc, ngươi cut được bao xa thì cứ chút đi!” (Tô Ngừ: Anh mà dám cưới con mấm nào khác thì em bỏ truyện này ngay và liền đây >”<)

Bước nhanh về trước mấy bước, Già Lam vươn tay, mạnh mẽ kéo hán từ trên giường xuống, không để ý hai chân hán có mang giày hay không, dùng sức đẩy hán đi ra ngoài.

Rầm một tiếng, đóng cửa lại.

Phượng Thiên Sách mặt đối ‘mặt’ với cánh cửa phòng, cửa phòng đóng lại mang theo trận gió mát, thổi tung tóc mai của hán, lòng bàn chân truyền đến cảm giác lạnh lẽo, hán không khỏi cười khổ, nha đầu kia trở mặt cũng nhanh quá đi!

“Tiểu Lam Lam, giày của ta còn ở bên trong.” Lời vừa dứt, một đôi giày bay qua cửa sổ, hướng ném tới chính là người của hán.

Hán hơi giật mình, giày rơi chính xác vào bên mình hán.

"Tiểu Lam Lam..." Phượng Thiên Sách bất đắc dĩ nhìn cửa phòng, không biết nên cười hay nên khóc, hán chỉ nói đùa với nàng một chút thôi, ai ngờ nàng phản ứng mạnh dữ. Hán đường đường là đại thiếu gia của Phượng gia, lần đầu tiên trong đời, hán bị người ta đuổi cổ ra khỏi cửa như vậy, mũi vị này...

Ánh mắt khê buồn bã, sương mù màu đen dày đặc trong đáy mắt hán, lồng ngực Phượng Thiên Sách không khỏi có cảm giác khác thường.

Cửa sổ cũng bị đóng sầm lại, Già Lam tựa lưng vào cửa sổ, thở phì phò, càng nghĩ càng tức, nhưng không biết mình buồn bực hần, hay là buồn bực chính mình>

Cũng không biết đứng bên cửa sổ bao lâu, nghe ngoài cửa không còn tiếng động gì nữa, nghĩ rằng hần đã đi rồi ư?

Mặc dù, nàng rất muốn hần ở lại, giúp nàng chữa trị độc yêu liên trên người nàng, nhưng không hiểu sao vẫn tức giận, lại không rõ nguyên nhân.

“Đi thi đi! Ta không tin, trừ người ra, ta không tìm được người thứ hai có thân thể thuần dương giúp ta!!!”

Nàng tức giận đá vào góc nhà, cất bước đi về phía giường ngủ.

Lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng nói chuyện: “Ừa? Chỗ này không phải nơi ở của nữ sinh sao? Tại sao lại có người đàn ông ngồi ở ngoài này?”

“Đúng, hơn nữa người đàn ông này ăn mặc xốc xếch, giày cũng không mang. . . Rốt cuộc, hần là ai? Vào bằng cách nào?”

“Có chuyện gì vậy? Ở, sao lại có người đàn ông ở đây?”

“Mọi người mau ra đây xem nè, ở đây có người đàn ông!”

“...”

Ngoài tiếng bước chân tất tất tác tác càng ngày càng nhiều, Già Lam nghe thấy tiếng mở cửa của không ít người ở gần đây, bọn họ cứ như mấy đò chưa được thấy đàn ông vậy đó, người vây xem càng lúc càng nhiều.

Già Lam nhếch môi cười xấu xa, chờ xem Phụng Thiên Sách bị mất hết mặt mũi trước mặt mọi người, ai kêu người đáng ghét như vậy, thường trêu ghẹo nàng, lần này cho hần ném thử mùi vị cay đắng đi.

Trong lòng dấy lên chút hưng phấn, hần không thể tự mình đi ra cửa, cao giọng kêu toàn bộ người trong học viện Thiên Dực đến nhìn một chút, đường đường Phụng Đại Thiếu gia, lại bị người ta đuổi ra khỏi phòng, đáng vẻ hết sức chật vật như thế kia.

Trong lòng đang đắc ý, nhưng rất nhanh, nàng liền không nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: V8/02 Hần không cứng nổi, ôm nhau ngủ 2

Edit: Huyền Thiên Tịch Ngữ

"Oa! Người đàn ông này có diện mạo thật đẹp trai. So với Nạp Lan Tiêu Bạch, chỉ có hơn chứ không kém..."

"Thật là đẹp trai! Mau kêu các tỷ muội ra đây xem, nơi này có một mỹ nam cực phẩm nè!"

"Ê, vị công tử này, ban đêm ban hôm, sao người lại ngồi ở đây?"

Tiếp đó, Già Lam nghe thấy tiếng thở dài, giọng nam mang theo uất ức vang lên, dứt quãng: "Ta... Ta bị người làm... cho. Các người nhìn, giày của ta cũng..."

"Loảng xoảng." Âm thanh thanh thúy giống như có người không cẩn thận làm rơi đèn, ngay sau đó là âm thanh hút khí liên tiếp vang lên.

Già Lam nhăn mặt nhíu mày, sao càng nghe càng thấy không thích hợp? Nghe lời Phụng Thiên Sách nói, có phải hần nói, hần bị người ta ném ra khỏi cửa, giày cũng bị ném, nhưng có tình hần lại lược bớt những từ mấu chốt, cho nên nghe trọn câu luôn cảm thấy là lạ.

"Thật quá đáng! Không ngờ học viện của chúng ta lại có loại người bại hoại như vậy, tại sao lại có thể đối xử với người..."

"Kẻ đó có làm tổn thương người không? Cho dù không nhìn được, cũng không thể xuống tay với người đàn ông nhỏ nhả yếu ớt như vậy, thật cảm thú!"

"Người đừng sợ, bọn ta sẽ thay người đòi lại công bằng."

"..."

Già Lam nghe tiếng nghị luận ở bên ngoài, trong nào xẹt qua một hình ảnh nóng bỏng, hơn nữa còn là hình ảnh cực kì nóng bỏng. Trong nháy mắt, mặt nàng đỏ bừng, chớp mắt lại đen xì, nàng không nhìn được nghiêng răng kèn kẹt... Phượng Thiên Sách!

"Thật ra, cũng không thể trách nàng ấy..." Thanh âm vô tội của người đàn ông vang lên, giọng điệu từ tính mang theo chút khàn khàn, thanh âm quyến rũ mà hết sức kiêu cách như tiểu thụ. Quả thật, có thể nắm bắt trái tim của tất cả thiếu nữ.

"Giờ phút này, ngươi còn nói thay cho người ta! Ngươi thật là quá lương thiện rồi! Đối với loại người không bằng cảm thú, không nên dung túng nàng ta!"

"Đứng rồi! Ngươi ở viện nào? Tổ cáo nàng ta, để nàng ta rời khỏi học viện Thiên Dược! Học viện Thiên Dược của chúng ta tuyệt đối không chứa chấp loại người cặn bã này!"

"..."

Mặt Già Lam đen đến nỗi có thể chảy ra nước, nàng lập tức từ cảm thú thăng cấp lên thành người cặn bã, còn có lời mắng nào ác độc hơn 'người cặn bã' không?

Bịch!

Cửa phòng bị người ta mạnh mẽ đá ra, người bên ngoài đồng loạt sững sờ, nhìn về phía cô gái trong cửa phòng, đều quên ngôn ngữ.

Ánh mắt lạnh nhàn của nàng lướt qua tất cả mọi người, phát hiện có mười mấy người đứng ngoài cửa phòng của nàng, đều là học sinh mới ở gần đây. Ngóanh đầu liếc Phượng Thiên Sách ngồi ngoài cửa phòng, hân chân trần ngồi đó, đôi chân ngọc thon dài, cũng không ngại để lộ mấy ngón chân, mỗi ngón đều rất tinh xảo, giống như được điêu khắc từ ngọc. Vạt áo trước ngực hân tùy ý mở rộng, để lộ phần da co dãn khêu gợi, dụ người mơ màng.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt rung rung, giống như muốn đem bảy hồn sáu phách của người ta câu đi, môi mông của hắn khẽ mím, nhàn nhạt vênh lên, thần thái muốn bao nhiêu vô tội có bấy nhiêu vô tội, muốn bao nhiêu vô hại có bấy nhiêu vô hại!

Tiểu nhân vô si!

Không ngờ vì muốn lấy được sự đồng tình của người khác, đem nàng ra chửi bới, thật đáng giận!

Thật tội nghiệp cho mấy thiếu nữ này, bị bề ngoài vô hại của hắn lừa gạt, hắn đáng thương ở chỗ nào, bị thảm ở chỗ nào, bị người bắt nạt ở chỗ nào? Hắn rõ ràng là con sói đội lốt cừu, một con hồ ly lòng dạ hiểm độc thành tinh!

Già Lam nhìn hắn, đột nhiên cười dịu dàng, đôi mắt sáng lấp lánh như sao, ánh sáng tuyệt trần. Nàng vươn tay, hướng về phía Phượng Thiên Sách, kéo hắn từ dưới đất đứng lên: "Sách Sách, đừng khó chịu, mau theo ta vào nhà. Không cứng nổi thì thôi, đừng giận cả chém thớt lên thân thể của mình. Không có quan hệ, ngươi còn trẻ tuổi, bình thường chúng ta bồi bổ nhiều hơn nữa, không bao lâu, sẽ tốt lên thôi."

Khom lưng, thuận tiện giúp hắn nhặt giày trên đất, Già Lam lộ vẻ mặt ôn nhu sẵn sàng, đem Phượng Thiên Sách khẽ run dưới đất đỡ vào phòng.

Cửa phòng bị đóng sầm lại, rầm một tiếng, lúc này chúng nữ còn ngây ngốc ở bên ngoài mới hoàn hồn lại.

Nàng ta vừa mới nói cái gì?

Không cứng nổi . .

Thì ra là thế!

Đáng thương! Đáng tiếc!

Một cực phẩm mỹ nam đẹp như vậy, cư nhiên lại có bệnh... Hèn gì hắn lại lẫn lộn ở nơi này với xấu nữ!

Chúng nữ mắc cỡ đỏ mặt, vừa tiếc hận, vừa lúng túng trở về phòng mình. Bọn họ đều là thiếu nữ chưa trải sự đời, vốn dĩ chuyện này đã đủ làm bọn họ lung túng, bây giờ còn nghe được 'chân tướng sự thật', bọn họ càng thêm lung túng, tưởng tượng đến chuyện có thể xảy ra ở trong phòng, bọn họ liền vội vã về phòng của mình.

Phượng Thiên Sách bị kéo vào trong phòng, khoe mắt co quắp trong chốc lát, đột nhiên kéo tay Già Lam, hoa lệ xoay tròn, lại kéo thêm một cái, Già Lam đứng không vững, nặng nề ngã lên giường.

Hơi thở nam tính chèn ép xuống, Phượng Thiên Sách nằm trên người nàng, hai tay bị hắn vững vàng kiềm chế, cơ thể hắn dán chặt vào nàng, chặt đến mức không một khe hở!

"Tiểu Lam Lam, nàng nói ta không cứng nổi, làm sao nàng biết được? Hửm?" Âm cuối hắn kéo thật dài, hắn kề sát vào nàng, chớp mũi đối chớp mũi, thậm chí Già Lam còn cảm nhận được lông mi tinh tế của hắn, thanh âm cực kì thấp, còn mang theo chút ý cười mập mờ.

"Là ngươi trêu chọc ta trước, ta mới phản kích." Già Lam dùng sức giãy giụa, sức mạnh của tên này đúng là lớn, ngay cả đường sống phản kháng nàng cũng không có. Tất cả đều bị khống chế: "Tên khốn này, buông!"

"Đừng nhúc nhích!" Âm thanh trầm thấp của Phượng Thiên Sách vang lên, con người xinh đẹp lưu chuyển lóe lên chút u ám, sâu thẳm trong đáy mắt lộ ra hơi thở nguy hiểm chết người.

Già Lam hốt hoảng, xê dịch thân thể, muốn thoát khỏi người hắn, hai chân vô ý cọ sát vào nơi không nên chạm đến. Chỗ nào đó cứng rắn như sắt, mang theo nhiệt độ nóng rực, cho đến khi chân nàng cũng có dấu vết nóng lên.

Nàng khẽ nhúng mắt, bỗng nhiên hít một hơi, không dám lộn xộn nữa. Nàng biết, lúc này, nàng càng lộn xộn, càng dễ kích động đối phương, có trời mới biết kế tiếp hắn có hóa thân thành sói hay không, thú tính quá trớn!?

"Phượng Thiên Sách, người đừng có quên, người là sư phụ của ta, người không thể làm chuyện cảm thú với đồ đệ của mình." Già Lam nghe thanh âm của mình, chết tiệt khàn khàn, nàng không khỏi ảo não, nàng hắn là ác độc đá hắn xuống đất mới đúng, sau đó...

Ánh mắt Phượng Thiên Sách u ám nhìn chằm chằm nàng, chân mày khẽ chau lại, trong đáy mắt có mê ly và có cảm xúc không rõ, nhưng rất nhanh, cái trán như tranh thủy mặc của hắn chậm rãi giãn ra, khóe môi lộ ra nụ cười như cười như không. Hắn nghiêng người, từ trên người nàng lần xuống, nằm ở một bên giường.

Hắn nhắm hai mắt lại, đem tất cả cảm xúc che giấu xuống.

Già Lam lẳng lặng nằm ở đó, nghe tiếng hít thở thật sâu mà nhàn nhạt của hắn, tim nàng cũng đập lúc nhanh lúc chậm.

Hai người lẳng lặng nằm, bầu không khí trở nên rất quý dị.

Thật yên tĩnh, yên tĩnh đến mức không bình thường.

Già Lam quay đầu, len lén liếc về phía Phượng Thiên Sách, hắn nhắm hai mắt, dung nhan nhìn nghiêng mang cảm giác trầm tĩnh mà lạnh lùng, trong trẻo. Vạt áo trước ngực hắn mở một nửa, bộ ngực phập phồng theo hô hấp, hắn đang suy nghĩ cái gì? Vì sao đột nhiên lại trở nên yên tĩnh.

Nàng dòi tầm mắt chậm rãi miêu tả đường nét gò má của hắn, tinh xảo như vậy, tuyệt mỹ như vậy. Lúc này, hắn yên tĩnh như vậy, có loại cảm giác thanh nhã như cách ly trần thế, thánh khiết khiến người ta không thể sinh ra lòng khinh nhờn.

Nàng không kiềm lòng được, muốn vươn tay chạm vào gò má hắn, rõ ràng có thể chạm vào. Nàng lại cảm thấy rất xa xôi. Tầm mắt dần dần không rõ, cái gì nàng cũng không nhìn rõ...

"Mau ngủ đi." Âm thanh nhàn nhạt thờ dài, một cánh tay bất ngờ duỗi tới, xuyên qua mái tóc dài của nàng, dò xét vào cổ nàng, nhẹ nhàng nâng lên, đem nàng ôm vào lồng ngực ấm áp.

Già Lam liền đụng vào lồng ngực hắn, thứ đập vào mắt chính là chỗ vạt áo mở rộng của hắn, hơi thở nam tính hùng hậu xông vào chóp mũi của nàng. Nàng hít sâu một hơi, cả người không nhịn được khẽ run lên, miệng lưỡi cũng khô nóng.

Nàng đang suy nghĩ miên man cái quái gì vậy? Già Lam không nhịn được tự phê bình mình một phen, tánh mạng của nàng có thể giữ được hay không còn chưa biết? Nàng còn có lòng sao lãng.

Nàng đúng là càng sống càng thật lười!

Già Lam! Tín niệm của người đâu? Mục tiêu của người đâu?

Nếu không có đủ thực lực để đứng ở thế giới này, người có tư cách gì để nói chuyện yêu đương? Huống chi, huống chi, hắn là sư phụ trên danh nghĩa của người!

Tại sao người lại sinh ra ý niệm đen tối với sư phụ của mình? Hắn là con cưng của trời, làm sao có thể coi trọng người?

Hắn là con hồ ly có lòng dạ đen tối, lừa bịp gian lận, tinh thông mọi thứ, chắc chắn hắn lại thay đổi phương pháp trêu chọc người, người không thể nhảy vào hố hắn đào sẵn, mắc công bị hắn bán, còn vui vẻ đếm tiền giúp hắn.

Được, người đã tự mình đưa tới cửa, bản cô nương sẽ không lãng phí cơ hội một cách vô ích.

Bỏ một cánh yêu liên rồi nói sau!

Già Lam không khỏi vận dụng Lưu Nguyệt Thuật...

Thân thể người trong ngực càng lúc càng lạnh, Phượng Thiên Sách đang nhắm mắt cũng khẽ động, khóe miệng đau khổ mà nhếch lên. Vật nhỏ này đúng là vô lương tâm, thật là không có lúc nào bỏ quên mạng nhỏ của nàng. Hắn còn chưa bình tĩnh lại, nàng đã bình thường như không có chuyện gì, còn luyện công nữa chứ, lẽ nào nàng không biết hành động dùng hắn như lò sưởi, phải trả giá thật lớn sao?

Cúi đầu, nhìn gò má nàng hiện lên tầng u lam, màu lam càng ngày càng đậm, đậm đến mức gần như nhỏ ra nước.

Hắn âm thầm kinh ngạc.

Trên thực tế, Luru Nguyệt Thuật là môn bí thuật hần vô tình có được. Chỉ tiếc hần và sư phụ không thể nào luyện được, cho nên bỏ phí, bị hần ném một xó. Ai ngờ nửa tháng trước, sư phụ đột nhiên xuất hiện, kêu hần đem Luru Nguyệt Thuật truyền cho một tiểu đồ đệ xa lạ, biểu tình của sư phụ lúc đó rất bí hiểm, thâm trầm, hoàn toàn không phù hợp với hình tượng lão ngoan đồng thường ngày của lão.

Hần nghĩ, Luru Nguyệt Thuật trong tay hần cũng chả có tác dụng gì, không bằng cho tiểu đồ đệ mới nhận này chơi đi, coi như quà gặp mặt.

Lần đầu gặp trong Bảo Khí Các, hần có chút ấn tượng sâu sắc với nàng. Hần tưởng rằng tiểu đồ đệ của mình sẽ là tiểu thiếu niên có thiên phú hơn người, dung mạo xuất chúng, lễ độ cung kính... Ai ngờ, mọi thứ đều trái ngược với sự tưởng tượng của hần, nàng là một thiếu nữ không có linh khí trong lời đồn, xấu nữ, sau đó là tâm tư giảo hoạt, còn có tiềm chất khiến người ta tức chết mà không cần đèn mạng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: V09. Già Lam nổi giận, Hải Thần Nộ Diễm!

(*) Nộ diễm: ngọn lửa tức giận

Edit: Tịch Ngữ @macngulau

Tám cô gái công diễn, lập tức làm cho nam sinh có mặt ở hiện trường reo hò, ánh mắt lờ xanh như mắt sói, chỉ thiếu gào khóc như sói tru thôi.

Khỏi phải nói, tám cô gái theo hầu Phụng Thiên Sách đều là mỹ nữ, mặc kệ dáng người hay diện mạo, đều rất hoàn hảo. Không biết hần đi đâu chiêu mộ được tám cô gái này, tám người không chỉ có vóc dáng và diện mạo xuất chúng, thực lực của bọn họ cũng không thấp, từ lần bọn họ ra-tay ở vách đá Vu Sơn liền biết.

So sánh với tám cô gái xinh đẹp kia, Già Lam không khác gì vẹt con xấu xí đứng giữa bầy thiên nga, nhìn như thế nào cũng tầm thường. Nhưng, cố tình ánh mắt Phụng Thiên Sách lại khác người, tám mỹ nữ đặt ở bên cạnh thì không thèm để ý tới, lại có hứng thú với vẹt con xấu xí là nàng, lần nào cũng thích trêu đùa nàng, đem vui sướng của mình xây dựng trên đau khổ của nàng.

Hay là khiếu thẩm mỹ của hần biến thái? Không thì chính là tâm lý vạn vẹt, ngoài ra chẳng còn cách giải thích nào khác.

Tám cô gái áo trắng đẹp lạnh lùng mà cao ngạo, hoàn toàn xem thường những ánh mắt nóng rực và tiếng reo hò ầm ỹ, phảng phất như chẳng thấy. Các nàng ta chỉ lo tung hoa, bộ dạng hồ hững đang làm việc công, tựa như tay đang làm chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn được nữa.

Già Lam không nói gì nhìn một màn quen thuộc này, Phụng Thiên Sách lên sân khấu còn có thể tầm thường hơn nữa không? Lần nào cũng rập khuôn như vậy, không sợ người xem cũng chán ngấy sao?

Phía sau tám vị mỹ nữ, một người cầm quạt phe phẩy, cực kì đom đóm đi tới.

Mọi người đều nghehnh cở chờ đợi, chan chứa hi vọng, mặc dù nói người này là cực phẩm hoang đường Phụng Đại Thiểu, nhưng người nổi tiếng vẫn là người nổi tiếng, suy cho cùng hiệu ứng của người nổi tiếng không bao giờ giảm. Mọi người trông mong để nhìn Phụng Thiểu, việc này chả hề kém việc bọn họ chờ đợi người đứng đầu bát công tử - Nạp Lan Tiêu Bạch. Thậm chí, mọi người vốn chỉ tò mò, giờ chờ mong lại càng nhiều hơn.

“Nhìn kìa! Phụng Thiểu á!”

Vào giờ khắc này, mọi ánh mắt đều tập trung vào phía sau tám vị mỹ nữ.

Không khí ngưng trệ.

Già Lam cũng không nhận được rướn cổ lên, xuyên qua đám đông, nhìn về phía trước. Tuy mới tách ra với người nào đó, nhưng trong lòng nàng vẫn mang theo chút mong đợi. Hoặc nói, nàng chờ mong hần bị xấu mặt trước đám đông?

“Phụng Thiểu! —— Phụng Thiểu! ——” Từng tiếng hô xông lên, rất nhanh liền chìm xuống.

“Ủa? Sao Phụng Thiểu lại già như vậy?”

“Phụng Thiểu năm nay chỉ mới hai mươi mấy tuổi mới đúng? Sao bộ dạng lại già như vậy? Nhìn cứ như bốn mươi, năm mươi ấy...”

Từng đợt thanh âm thất vọng vang lên.

Già Lam nhìn rõ người tới, dùng tay nắm thành quyền che miệng, ho khan liên tục. Nào có Phụng Thiên Sách, rõ ràng là Phụng Thiên Sách dỏm, người này chính là Tàn quân gia mở phòng theo trang phục Phụng Thiên Sách hay mặc, đâu có chỗ nào là lấy giả làm thật???

Đám trường lão biết Phụng Thiên Sách cũng sắc nước miếng, cái này thật là lãng phí tình cảm của bọn họ! Làm gì có Phụng Thiên Sách, rõ ràng chính là Tàn quân gia bên cạnh hắn mà!!!

Tàn quân gia lộ ra khuôn mặt tươi cười, không chút để ý đến phản ứng của mọi người, thu hồi quạt xếp, quay lại chấp tay với mọi người, nói: “Các vị, bị giật mình rồi! Ta không phải Phụng Thiên Sách, ta chính là quân gia của Phụng Thiệu. Kẻ hèn này họ Tàn, mọi người có thể gọi ta là Tàn quân gia. Cũng có thể kêu là Tiểu Tàn, bởi vì kẻ hèn này không thích chữ lão, người gọi ta là Lão Tàn, hiện tại đều không còn trên đời này rồi...” (Tịch Ngự: ày, trước còn tưởng Tàn quân gia còn trẻ nên toàn gọi hắn =v=, giờ chuyển sang gọi lão :v hì hì, lão Tàn, lão Tàn... | Tàn quân gia: *tung chuông* | Tịch Ngự: *_* phụt máu ~)

Lão cười híp mắt nói, cho dù ai đều không tin lời lão, nhưng chỉ có người biết rõ lão, mới biết được lời này của lão không phải hù dọa.

“Phụng Thiệu nhà chúng ta nói, sơn môn (*) của học viện Thiên Dực các ngươi cao quá, hẳn lại sợ độ cao, nên hẳn cần có thời gian từ từ thích ứng. Chờ khi nào thích ứng xong, hẳn sẽ tự mình lên núi.”

(*) Cửa núi?

Sợ độ cao? Rốt cuộc học viện Thiên Dực xây ở độ cao bao nhiêu?

Mọi người đều không nói gì mà lắc đầu, Phụng Thiệu đúng là tên cực phẩm hoang đường, quả nhiên danh bất hư truyền.

Già Lam không nhịn được trợn mắt xem thường, cái gì mà sợ độ cao? Thật là phục hắn luôn, một hắn còn nghĩ ra được cái lí do thái quá như vậy, nếu hẳn thật sợ độ cao, đêm sao làm sao còn lên lút vào phòng nàng, bỏ lên giường nàng hử?

“Già Lam, Phụng Thiệu có chứng sợ độ cao hả? Vậy sao lần trước hắn còn đi với ngươi đến vách đá dựng đứng?” Tổng Thiên Nhi suy nghĩ một lát, đột nhiên bừng tỉnh, hai tay nắm chặt, vẻ mặt cảm động: “Già Lam, Phụng Thiệu đối xử với ngươi thật tốt nha! Rõ ràng hắn có chứng sợ độ cao, còn cùng ngươi đến nơi cao như vậy, ngươi thật là hạnh phúc!!!”

Già Lam ngẩn ngang tại chỗ, cái lí do tệ hại như thế mà cũng có người tin?

“Thiên Nhi, ngươi đi qua bên kia đi!” Già Lam chỉ vào một chỗ ở đám đông nói.

“Vì sao?” Tổng Thiên Nhi mê man mà chớp chớp mắt, rõ ràng không hiểu.

“Đừng hỏi nhiều, ngươi cứ việc qua đó là được.” Già Lam kiên trì chỉ vào chỗ kia, nghiêm túc nói.

Tổng Thiên Nhi không hề nghi ngờ nữa, vừa nhìn nàng, vừa đi tới phía xa xa.

“Lại thêm hai bước, lại thêm ba bước, đứng, đứng ở chỗ đó đi.” Cho đến khi Tổng Thiên Nhi cách xa nàng chừng mười bước, Già Lam mới hài lòng gật đầu, nàng thật sự chịu không nổi cái miệng không ngừng tuôn ra những lời khiến người ta như bị Thiên Lô đánh nữa, tạm thời không muốn nghe nàng ta nói chuyện.

Tổng Thiên Nhi mê man gãi đầu, căn bản không hiểu Già Lam làm vậy là có ý gì.

Có trường lão bất mãn, không nhịn được hỏi: “Ngày mai, học sinh ngoại viện mới nhập học sẽ chính thức khai giảng, rốt cuộc Phụng Thiệu dự định khi nào mới đến học viện?”

Tàn quân gia lộ ra nụ cười chuyên nghiệp, xoay quạt xếp trong tay, hai tay liền chấp ở phía trước, trả lời: “Mặc dù Phụng Thiệu không thể tự mình đến đây, nhưng có quạt xếp của hắn tới. Phụng Thiệu nhật lý vạn cơ (*), sau này không nhất định ngày ngày lên lớp nghe giảng, nhưng mà, quạt xếp của hắn nhất định sẽ đúng hạn báo cáo.”

(*) Nhật lý vạn cơ: (日理万机): chỉ việc Đế vương ngày xưa sử lý muôn vàn chính sự, chăm chỉ đến cực điểm. Hay hàm ý người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết.

Dùng quạt xếp thay người lên lớp nghe giảng bài, trên đời này cũng chỉ có người đầu bị gập như Phụng Thiệu mới có thể làm được.

Mọi người dần dần quen với Phụng Thiệu cực phẩm, nhìn quen liền không nói gì nữa.

“Cư nhiên còn có thể như vậy? Vậy ta cũng có thể dùng quạt xếp làm thể thân, lên lớp thay cho ta không? Sau này, nó thay ta dự mỗi tiết học?”

“Ngươi bỏ ý định này đi! Ngươi là ai? Phụng Thiệu là ai? Ngươi có thể so sánh với hắn sao?”

“Không phải hắn chỉ là Phụng đại thiếu gia của Phụng gia, kiêm con trai nuôi của viện trưởng à?”

“Có giỏi thì ngươi cũng đầu thai vào Phụng gia, đồng thời làm con nuôi của viện trưởng đi!”

“...”

Có ghen tỵ, có không phục, còn có hăm dọa...

Già Lam nhàm chán bĩu môi, không muốn xem kịch nữa, xoay người chuẩn bị rời đi. Đột nhiên, bên cạnh xẹt qua một đạo sáng lạnh, nàng nghiêng người trốn theo bản năng, khóe mắt liếc thấy có vũ khí bay tới, cư nhiên là băng mâu?

Độ dày và chiều dài của cây băng mâu này, cùng băng mâu nàng thường ngưng kết ra không khác biệt lắm, chợt nhìn liền không nhận ra khác biệt giữa chúng.

Xuất phát từ lòng hiếu kỳ, đồng thời lo lắng làm người phía sau mình bị thương, nàng vươn tay, cầm lấy băng mâu, ngăn chặn không để nó tiếp tục bay về phía trước.

Băng lạnh lướt qua lòng bàn tay nàng, mang theo một mảnh hàn ý, nàng cố sức nắm chặt, năm ngón tay khảm sâu vào băng mâu, cuối cùng cũng nắm giữ được nó.

Nàng thở phào, cho rằng sau cùng cũng không có chuyện gì, ai ngờ đột nhiên có một trận gió, có người bỏ nhào về phía nàng.

Khách!

Không chờ nàng đem băng mâu thu hồi, bóng người kia đã thẳng tắp ngã vào mũi nhọn của băng mâu, kiếm phong sắc bén đâm sâu vào thân thể đối phương, vừa vụn nát ngay trái tim...

Trong chớp mắt, Già Lam ngây dại.

Ngẩng đầu, nhìn thấy gương mặt người nọ, gã chính là nam sinh có chút mâu thuẫn với nàng lúc nãy, đồng thời cũng từng là người dùng Hòa Linh thuật đánh lên nàng, bị nàng đánh trả lại...

Đã xảy ra chuyện gì?

Con mắt của gã dữ tợn, mạch máu trên mặt đều nổi lên, không thể tin nhìn nàng, mà tay phải của gã đang cầm một thanh chủy thủ, mũi nhọn của chủy thủ đối diện với tim nàng.

Gã muốn ám sát nàng?

Đây là phản ứng đầu tiên của Già Lam.

Thế nhưng, băng mâu trong tay nàng từ đâu mà đến?

Nàng nhìn lại theo bản năng, nhìn lướt một vòng xung quanh.

Là ai? Đến tột cùng là muốn cứu nàng? Hay là...

Nghĩ đến khả năng ở về sau, đáy lòng nàng chợt phát lạnh.

Lúc này, đám người bùng nổ kinh hô.

"Giết người rồi!"

"Giết người rồi!"

Đám đông chung quanh Già Lam liền thoái lui như nước thủy triều, hiện trường chỉ còn nàng và người nam sinh trước mặt, nhưng tay nàng vẫn cầm băng mâu, lúc này đã đâm vào ngực đối phương...

Nàng, nàng giết người rồi!

Trước mặt mọi người, bằng chứng vô cùng xác thực, nàng không có cách nào giải thích được!

Đầu óc Già Lam trống rỗng trong chớp mắt.

Nhưng, rất nhanh nàng hồi hồn, nhìn đám đông ở chung quanh, đem biểu tình của từng người thu vào mắt.

Tổng Thiến Nhi đứng cách nàng mười bước chân, sóng người thoái lui, nàng ta cũng bị mọi người chen ép ra ngoài. Xa xa, nhìn một màn Già Lam ‘giết người’, cả người nàng ta cũng ngây dại.

Chuyện gì vậy?

Làm sao Già Lam đột nhiên giết người chứ?

Hai tay nàng ta giờ lên che miệng nhỏ, quên luôn phản ứng.

Cách đám người không xa, Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn vừa mới tới hiện trường, đột nhiên nhìn thấy một màn như vậy, cả hai liếc nhìn nhau, đồng loạt lộ ra biểu cảm không dám tin.

Già Lam, nàng, giết người!

Không ngờ Già Lam dám giết người trước mặt tất cả trưởng lão của học viện, nàng điên rồi sao?

Nàng có biết, công khai giết bạn đồng môn, sẽ là chịu tội danh gì trong học viện Thiên Dực không?

Ngự trưởng lão và các vị trưởng lão bên cạnh cũng ngẩn người, nhất thời không có phản ứng gì nhiều. Tuy rằng ở học viện Thiên Dực, có rất nhiều loại học sinh kiểu ngạo, không chịu dạy dỗ, nhưng người giống như Già Lam, mới đến học viện được hai ngày liền ra – tay giết người trước mặt trưởng lão của trường. Thật sự là quá to gan lớn mật!

Bởi vì điều này ngoài ý muốn quá mức, không ai ngờ được, bọn họ thật sự ngây ngẩn cả người, nhất thời không thốt nên lời.

Tần quản gia cầm quạt phe phẩy đột nhiên cũng ngừng lại, đôi mắt mang theo ý cười, rất nhanh lướt qua tia âm trầm. Tám vị nữ nữ bên cạnh lão, nhất thời cũng lộ ra sự kinh ngạc.

Hầu như tất cả phản ứng của mọi người đều rơi vào mắt Già Lam, trong giây lát, nàng không phân biệt ra được, đến tốt cùng là ai đứng trong tội hãm hại nàng.

Đúng, tuyệt đối là hãm hại!

Nếu đối phương vì muốn cứu nàng, vậy thì có thể dùng hàng trăm loại phương pháp để nhắc nhở nàng. Vì sao hắn ta lại dùng băng mâu nàng từng đối phó với nam sinh đó. Vì sao hướng băng mâu phóng tới lại chính xác ngay nàng, độ mạnh yếu và lúc ra-tay đều chuẩn như vậy? Tất cả những thứ này đều có điểm đáng nghi ngờ của nó.

Nàng dám khẳng định, có người cố ý hãm hại nàng, dùng sở trường chiến kỹ thủy linh thuật để hại nàng.

Đáng tiếc, đã muộn, trước mắt mọi người, chứng cứ vô cùng xác thực, cho dù nàng có trăm cái mồm cũng không thể nói rõ.

“Người thật to gan, dám công khai giết người trước mặt mọi người!” Có trưởng lão hoàn hồn, tức giận chỉ vào Già Lam nói.

“Y theo luật lệ của học viện Thiên Dực, giết hại đồng môn, nhẹ thì phế toàn bộ công lực, trục xuất khỏi học viện. Nặng thì bỏ tù chung thân. Dựa theo hành vi giết người trắng trợn của ngươi, ngươi nhất định phải bị nhốt suốt đời, cả đời đừng có hi vọng thoát khỏi ngục giam!” Một trưởng lão khác cũng mang hận thù sôi sục nói.

Ngự trưởng lão nhíu mày, tiếc hận lắc đầu: “Đáng tiếc thiên phú của ngươi...”

“Bất ả! Nhất định phải để ả chịu hình phạt nặng nhất!” Không biết kẻ nào trong đám đông hô lên, ngay sau đó, từng đợt sóng phụ họa dâng lên, giống như muốn nhấn chìm Già Lam vào trong đó.

“Bất ả!”

“Bất ả!”

“Bất ả!”

“...”

“Không được, các ngươi không được tổn thương Già Lam!” Bỗng nhiên, Tổng Thiển Nhi hoàn hồn, từ trong đám người vọt ra, che trước người Già Lam. Đối mặt với đám người không ngừng vọt tới phía Già Lam, kết án của Tổng Thiển Nhi đột nhiên run rẩy, từng đợt linh khí từ đầu ngón tay nàng ta tràn ra ngoài. Gò má nhuộm màu đỏ sậm thẳng cấp lên, chưa bao giờ lệ khí trong người nàng bùng phát như vậy.

"Thiển Nhi."

Mi tâm Già Lam căng thẳng, tay nàng chậm rãi thu hồi khỏi băng mâu, lòng bàn tay bị độ lạnh của băng mâu làm tê dại. Nàng vừa buông tay, người trước mặt nàng cũng cứng ngắt ngã xuống.

Phịch một tiếng, người rơi xuống đất, băng mâu cắm trên người gã chậm rãi tan ra, hóa thành bãi nước.

"Già Lam, đi mau ——"

Kèm theo tiếng khê kêu của Tổng Thiển Nhi, trên bầu trời, đám cỏ trùng đông nghịt bay tới. Dưới mặt đất, cũng có khác thường, từng con cỏ trùng từ dưới lòng đất chui lên, đem đám người chung quanh hù dọa.

“Là cỏ thuật! Mọi người mau diệt những con cỏ trùng này!”

Soàn soạt soàn soạt soàn soạt, quơ trường kiếm, một đám cỏ trùng bị đánh rơi, chân trời xa xa, lại có một đám cỏ trùng bay tới.

“Đừng diệt! Mau chạy đi!”

Mọi người chạy trốn tán loạn.

Đây là năng lực cỏ thuật Tổng Thiên Nhi tự học, năng ấy thi triển cỏ thuật mạnh nhất.

Già Lam nhìn bóng dáng kiên định của Tổng Thiên Nhi, nàng ấy đang che chở trước người nàng, khoe miệng nàng khẽ nhếch lên, hiện lên một nụ cười ấm áp.

Bước lên, vỗ vỗ vai Tổng Thiên Nhi: “Thiên Nhi, đem cỏ trùng thu lại đi, đều vô dụng thôi.”

Đúng vậy, vô dụng!

Lấy thực lực của các nàng, dù dốc hết sức lực, cũng không trốn thoát khỏi nhiều cao thủ của học viện Thiên Dực.

Cho dù có sức mạnh của Chiến Hoàng Bút, cùng lắm nàng chỉ có thể chống đỡ một trận. Cuối cùng, vẫn bị các cao thủ học viện Thiên Dực bắt được, đến lúc đó không chỉ tính mạng của nàng khó giữ, Chiến Hoàng Bút cũng bị bại lộ.

“Già Lam, ngươi đi mau đi! Ta tuyệt đối không để bọn họ giam ngươi cả đời đâu!” Tổng Thiên Nhi không những không thu hồi cỏ thuật, trái lại còn dùng toàn lực, triệu hồi vô số cỏ trùng.

Toàn bộ cổng chính của học viện Thiên Dực bị vô số cỏ trùng bao vây. Giống như một cái thiên la địa võng, từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, đem mọi người bao vây ở giữa.

Trong đám trường lão, có người hô lên: “Này... Không ngờ trên đời này còn có người biết thi triển cỏ thuật thất truyền từ lâu. Và lại, thiên phú cỏ thuật của người này cũng xuất chúng...”

“Đúng, nhân tài như vậy mà bị tổn thất, thật tiếc!” Ngự trường lão tiếc rẻ lắc đầu, thật ra ông ta càng xem trọng thiên phú của Già Lam hơn, mặc dù thiên phú của Tổng Thiên Nhi cũng rất tốt, nhưng thiên phú của Già Lam tuyệt đối trên cơ Tổng Thiên Nhi, đáng tiếc nàng...

“Phốc!” Linh lực tiêu hao, Tổng Thiên Nhi phun một ngụm máu.

“Thiên Nhi, mau dừng lại!” Già Lam nóng nảy, nàng biết, đây là dấu hiệu cỏ thuật phản phệ.

Nha đầu này, vì muốn bảo vệ nàng, cư nhiên liều mạng như vậy, chẳng thềm để ý đến tính mạng của chính mình.

“Không! Ngươi mau chạy đi!” Thân ảnh quật cường của Tổng Thiên Nhi đang run rẩy, nhưng nàng ấy vẫn duy trì tư thế kết ấn.

Đoàn người càng lùi càng xa, xung quanh hai người tạo ra một khoảng trống lớn.

Cỏ trùng ngừng được máu của cỏ chủ, đột nhiên hưng phấn lên. Không truy đuổi theo đám người kia nữa, bắt đầu hướng về phía cỏ chủ... Dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, từ chân đến đầu, từ đầu đến chân, cỏ trùng bò đầy người nàng ấy.

“Thiên Nhi!” Già Lam kinh hô một tiếng, đầu ngón tay chớp động lam quang, một cột nước bắn ra ngoài, tưới nước lên người Tổng Thiên Nhi.

“A ——” Tổng Thiên Nhi ngửa mặt lên trời, đau khổ thét dài.

Dòng nước không thể nào ngăn được đám cỏ trùng giáp cận, Già Lam cắn răng, bụng kiên quyết: “Đóng băng!”

Khách khách Khách khách ——

Một tầng băng mỏng đóng băng Tổng Thiên Nhi và đám cỏ trùng, tạo thành một pho tượng băng.

Xuyên qua tầng băng mỏng, Già Lam có thể nhìn rõ vẻ mặt thống khổ và cỏ trùng chỉ chít trên người Tổng Thiên Nhi.

“Thiên Nhi —— ”

Nắm chặt quả đấm, đè nén lại tiếp tục đè nén...

Chết tiệt ——

Là ai?

Là ai hăm hại nàng?

Đừng để nàng bất được...

Bằng không ——

Đề nén tới cực điểm, cuối cùng cũng bạo phát!

Ở sâu trong đan điền, dâng lên một luồng lực lượng khổng lồ, nhiệt huyết trong người nàng sôi trào, chiếc vòng đeo trên cổ tay không ngừng tuôn ra linh khí, không chút lộ sơ hở chui vào cơ thể nàng. Khi nàng ngẩng đầu lên lần nữa, cả người nàng bị bao phủ trong u lam, từng ngọn lửa màu lam đang thiêu đốt...

Đúng vậy! Chính là ngọn lửa màu lam!

Trên đời này, chỉ có một không hai.

"Đó là. . ."

"Chiến kỹ thủy linh thuật thiên tiên —— Hải Thần Nộ Diễm!"

"Đúng vậy! Là Hải Thần Nộ Diễm, ta từng xem trong sách ghi lại. . . đó chỉ tồn tại trong truyền thuyết. . ."

Các trưởng lão xôn xao.

"Hình như nàng không biết cách sử dụng, nhưng vì tức giận, thiên phú về chiến kỹ thiên tiên trong người nàng mới bị kích ra. . ." Sau khi Ngụy trưởng lão kích động xong, bình tĩnh lại, phân tích nói.

Ông nói đúng, Già Lam thật sự không biết đây là loại sức mạnh gì. Lúc này, nàng chỉ vì tức giận quá mức, tức đến nỗi chỉ muốn phát tiết ra hết.

Nóng lòng thương tiếc tài năng, Ngụy trưởng lão bước ra một bước: "Ngươi bình tĩnh một chút, chuyện gì cũng có cách giải quyết, ngươi làm như vậy, cũng như đã giúp đỡ bạn của ngươi rồi. Nếu ngươi nguyện ý tin tưởng ta, ta có thể giúp ngươi cứu chữa cho bạn của ngươi."

"Ta không tin ngươi!" Già Lam lạnh lùng nói.

"Phải làm như thế nào ngươi mới chịu tin ta?" Ngụy trưởng lão lại tiếp tục nhượng bộ, để nắm giữa học sinh có thiên phú chiến kỹ thủy linh thuật thiên tiên, đây là chuyện trăm năm khó gặp. Dù nàng có phạm sai lầm, tin rằng các nhân vật cấp cao trong học viện sẽ nể tình tài năng thiên phú của nàng, nói không chừng sẽ xử lý nhẹ cho nàng, cho nên ông ta phải thuyết phục nàng.

Già Lam hừ lạnh: "Tất cả những người ở đây, một người ta cũng không tin!"

Ngụy trưởng lão nghẹn lời, trong lòng vừa lo lắng, vừa đau đầu.

Lúc này, từ cổng chính học viện, truyền đến một âm thanh quen thuộc: "Ta thì sao? Nàng nguyện ý tin tưởng ta không?"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80: V10.1: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

Trước cửa chính học viện, xuất hiện một người. Hắn mặc trường bào màu lam biển, vòn bay trống gió, hắn chính là người hôm qua đến khiến cho học viện Thiên Dực oanh động một phen, Nạp Lan Tiêu Bạch.

Người mới nói chuyện chính là hắn!

Già Lam nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của hắn, trong lòng liền gọn sóng, khi nàng cần giúp đỡ nhất, hắn bước ra, chỉ dựa vào điểm này, hắn đáng giá để nàng coi là bạn.

"Là Nạp Lan Tiêu Bạch!"

"Nạp Lan Tiêu Bạch muốn giải vây giúp nàng ta sao?"

Đoàn người bắt đầu xôn xao, có khó hiểu, có ghen tỵ...

Trong số trưởng lão có người đứng ra nói: "Nạp Lan Công Tử, đây là chuyện nội bộ của học viện Thiên Dực chúng tôi, cậu không phải là người của học viện Thiên Dực, e rằng không tiện xen vào."

Một trưởng lão khác nói: "Nạp Lan công tử, học viện của chúng tôi có quy định nghiêm khắc, không phải ai nói xạo dăm ba câu liền bỏ qua quy định của học viện, bỏ qua cho hung thủ giết người. Cho dù là viện trưởng, ông ấy cũng không có quyền buông tha cho kẻ sát nhân, có chứng cứ vô cùng xác thực!"

Trong đám đông, số người ngưỡng mộ Nạp Lan Tiêu Bạch, vì không muốn hắn bị lôi vào chuyện này, cũng lên tiếng khuyên nhủ.

"Nạp Lan công tử, ngài đừng tham gia vào chuyện này, vì một xấu nữ, không đáng giá đâu!"

"Nạp Lan công tử, ngài đừng để nàng ta lừa gạt, nàng ta là hung thủ giết người, có chết cũng không hết tội!"

Đấy mắt Già Lam lóe lên ý cười lạnh, nàng chậm rãi thu hồi Hải Thần Nộ Diễm. Lúc này, vừa nhìn thấy Thiên Nhi bị cổ tròng phản phệ, kỳ thực nàng rất giận, nhưng tức giận qua đi, nàng liền bình tĩnh lại.

Những người này, cả đám đều muốn đưa nàng vào chỗ chết, xem nàng là quả hồng mềm để bóp sao?

Già Lam nàng há có thể là người để người ta hăm hại, bắt nạt chứ?

Lúc này là lúc phản kích.

"Nạp Lan đại ca, huynh không phải người của học viện, huynh không cần... xen vào chuyện này. Muội tự có biện pháp chứng minh mình trong sạch, những kẻ muốn hăm hại muội, muốn đưa muội vào chỗ chết, muội nhất định sẽ bắt được gã!" Già Lam cười thản nhiên với Nạp Lan Tiêu Bạch, mặc dù biết hắn không nhìn thấy, nhưng nàng vẫn làm như vậy.

Giống như cảm ứng được nụ cười của nàng, khóe môi Nạp Lan Tiêu Bạch khẽ nhếch lên, không nói gì nữa.

"Chứng minh trong sạch? Hắc, thật là buồn cười! Tất cả mọi người đều thấy người giết người, chứng cứ vô cùng xác thực, người còn có gì để chứng minh? Không lẽ mắt mọi người đều mù, không nhìn thấy gì hết sao?"

Già Lam men theo âm thanh nhìn lại, người nói chuyện là à mập trong số hai người vây quanh vị Lâm sư tỷ. Hôm qua, lúc Nạp Lan Tiêu Bạch đến học viện, ba cô gái này đứng bên cạnh nàng, lúc đó Lâm sư tỷ tỏ lộ với Nạp Lan Tiêu Bạch, khiến nàng ghi nhớ sâu sắc, vì sao hắn liếc mắt một cái liền nhận ra đối phương.

Lúc này Lâm sư tỷ xuất hiện, châm chọc khiêu khích, phần lớn là do thái độ đặc thù của Nạp Lan Tiêu Bạch dành cho nàng ư?

"Đúng! À nghĩ rằng Nạp Lan công tử không nhìn thấy, có thể tùy tiện lừa gạt hắn, Nạp Lan công tử có tấm long lương thiện, mới bị mưu kế tầm thường của à qua mặt. Hiện tại, à cũng xem chúng ta như người mù, nghĩ rằng tùy tiện nói mấy câu liền lừa được chúng ta, đem chúng ta lừa hết. À thật là tự tin quá à!" À mập vì Lâm sư tỷ bị tổn thương mà thấy bất công, lúc này thấy Già Lam như thế liền ném đá xuống giếng.

À có dáng vẻ nhỏ nhắn cũng phụ họa: "Mọi người đừng để biểu hiện giả dối của à lừa gạt, nhất định à ghi hận chuyện vị sư đệ này đánh lén, cho nên mới xuống tay ác độc giết chết hắn ta."

Tất cả đều hận không thể đẩy Già Lam vào địa ngục, vạn kiếp bất phục!

"Ta biết Hàn sư đệ, hắn ta là nhị công tử của Hàn gia, chính là thứ xuất, mẹ của hắn ta có xuất thân thấp hèn, ngay cả hắn ta cũng bị người nhà kì thị. Hàn sư đệ bỏ ra nhiều cố gắng, mới bỏ lên được vị trí như ngày hôm nay. Vật vả lắm hắn mới được vào học viện Thiên Dực, ai ngờ mới vào được hai ngày đã gặp phải bất hạnh... À đàn bà này quá ác độc, làm sao có thể xuống tay với vị sư đệ có chí cầu tiến như vậy chứ!?"

"Ta cũng biết Hàn sư đệ, thái độ làm người của hắn ta rất khiêm tốn, lương thiện. nhiệt tình giúp đỡ người khác, có chí cầu tiến, đáng tiếc còn trẻ như vậy lại... À đàn bà ác độc này, người đàn bà như vậy không phạt nặng, về sau học viện chẳng phải loạn hết cả lên à, tất cả mọi người người có thể tàn sát lẫn nhau?"

Có vài người chính là như thế đó, thích bỏ đá xuống giếng, lẽ nào mắt bọn họ đều bị mù? Không nhìn thấy chùy thủ trong tay Hàn sư đệ kia sao? Gã muốn ám sát nàng, đáng tiếc lại bị người ta lợi dụng, trở thành kẻ chịu tội thay. Người như vậy, có thể gọi là khiêm nhường, lương thiện? Trên đời này, rốt cuộc có người sáng mắt không?

Lúc này, ánh mắt mọi người lại dồn về phía Già Lam, ánh mắt đều khác thường.

"Mọi người trước đừng vội kết luận, xin hãy để cho Già Lam sư muội có cơ hội chứng minh mình trong sạch. Ta tin tưởng con người đều có bản tính lương thiện, trên đời không thể tồn tại người thích giết chóc. Chỉ vì chút xiu ân oán mà xem mạng người như cỏ rác, hành vi đó chẳng khác nào loài cầm thú, ta không tin Già Lam sư muội sẽ làm ra chuyện như vậy."

Một âm thanh bất đồng vang lên, từ trong đám đông truyền ra, tiếng nói âm áp dịu dàng, khiến người nghe dễ chịu.

Trong đám đông, Triệu Nhã Nhi dưới sự bao vây của hai cô gái, thút tha bước ra. Cát bước đi vào khoảng sân trống, lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người.

"Là Triệu sư tỷ!"

"Triệu sư tỷ, người rất lương thiện rồi, trên đời này có rất nhiều cảm thú, không phải ai ai cũng thiện lương như người đâu, đều dùng chân thành đối xử với mọi người."

"Triệu sư tỷ! Người đừng tin ả! ả là người rất biết giả bộ, rõ ràng xấu muốn chết còn làm bộ thanh thuần trước mặt Nạp Lan công tử, tranh thủ sự đồng tình của hắn. Nạp Lan công tử không thể nhìn thấy rõ mặt thật của ả, nhìn cái mặt xấu xí khiến người ta buồn nôn của ả, chắc chắn ả sẽ không đứng ra nói giúp ả đâu."

Dịu dàng, chân thành, thiện lương... những từ ngữ tốt đẹp này, đều là nói Triệu Nhã Nhi, vô số ánh sáng bao phủ lấy ả. Trái ngược với Già Lam, bị chụp cái mũ cảm thú, xấu khiến người ta buồn nôn, giả vờ đơn thuần vân vân đều mang ý nghĩa xấu.

"Mọi người đừng nói như vậy, ta tin Già Lam sư muội không phải loại người đó. Có lẽ chúng ta hiểu lầm nàng. Chúng ta nên nghe nàng ấy giải thích trước đi..." Triệu Nhã Nhi dung giọng nói hiền lành nói đỡ giùm Già Lam, nhưng sâu trong đáy mắt lóe lên tia tàn nhẫn.

Già Lam bình tĩnh nhìn Triệu Nhã Nhi, khóe môi hơi cười lạnh. ả này thật không đơn giản, bàn về giả trang, ả xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất. Lúc này ả nói giúp cho nàng, rõ ràng là muốn đem nàng đẩy vào địa ngục vạn kiếp bất phục. Hơn nữa, còn đào cho nàng thêm một tầng địa ngục, hung hăng chon nàng!

"Cám ơn Triệu sư tỷ đã tin tưởng ta như vậy. Ta nhất định sẽ chứng minh được bản thân trong sạch, không phụ lòng tốt của Triệu sư tỷ." Già Lam giả vờ cảm động nhìn về phía Triệu Nhã Nhi, sóng mắt long lanh, nhìn như thế nào cũng thấy chân thành.

Không phải bọn họ nói nàng rất giỏi giả bộ sao? Vậy nàng liền giả cho bọn họ nhìn, há có thể để bọn họ thất vọng?

Triệu Nhã Nhi hơi sững sờ, đáy mắt tràn ngập khinh miệt và cười nhạt. Già Lam cũng không có gì hơn cái này, chẳng có gì khác biệt với những người khác. ả chỉ mới nói mấy câu, nàng ta đã cảm động, đối thủ như vậy, khiến ả chả còn hứng thú gì. Nhưng, ánh mắt ả rất nhanh liền khôi phục lại hiền hòa, phảng phất như thần nữ giáng thế, phổ độ chúng sinh.

Người muốn chứng minh mình trong sạch bằng cách nào? Mọi người đều nhìn thấy, chứng cứ vô cùng xác thực, người thật sự có khả năng chứng minh mình trong sạch mới là lạ đó!

Khinh miệt và trào phún chột lóe trong nháy mắt, nhưng vẫn bị Già Lam nhìn thấy, nàng khẽ nghiêng đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt.

Sờ Chiêu Viêm đứng ở trong đám đông, góc tây bắc, từ góc độ của hắn có thể nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt vừa rồi của Già Lam. Hắn khẽ híp mắt, ánh mắt trở nên thâm sâu khó lường, hắn hoàn toàn không tin Già Lam làm chuyện ngu xuẩn, dám giết người công khai như vậy. Nhưng chuyện mới xảy ra, quá mức đột ngột, ngay cả hắn cũng chưa phân rõ chuyện gì. Nhưng hắn có thể khẳng định, phương diện này có kẻ hờ chông chát, chắc chắn có điều kì quái.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: V10.2: Tài năng của hắn, chấn động toàn trường

Hắn lẳng lặng chờ đợi, thấy đáng về Già Lam đã bình tĩnh lại, đầy tự tin, hắn biết nàng đã có dự tính ở trong lòng, có thể xử lí mọi chuyện.

"Già Lam, người nói người trong sạch, vậy người giải thích xem chuyện vừa rồi là sao? Lẽ nào, khi này người đâm vào tim gã không phải người?" Ngự trưởng lão cho nàng cái bậc thang đi xuống, để nàng tự giải thích cho mình.

Già Lam sâu đậm nhìn lão, mở miệng nói: "Không sai! Vừa rồi chính ta đâm vào tim của gã ta." Thanh âm của nàng rất bình tĩnh, tựa như đang nói một chuyện hết sức tầm thường, chậm rãi nói từng chữ, không một chút khẩn trương hay hoảng loạn.

Mọi người ngây ngốc, không ngờ nàng dám thừa nhận? Không phải nàng muốn chứng minh mình trong sạch sao?

Tại Nạp Lan Tiêu Bạch dựng thẳng, nghe âm thanh du dương của chuông gió truyền tới, chân mày xoắn lại dần giãn ra. Xem ra, nàng rất tin vào bản thân, nàng có thể tự xử lí chuyện trước mắt.

Ngự trưởng lão ngẩn ngơ, vốn định cho nàng bậc thang đi xuống, để nàng đưa ra chứng cứ, chứng minh mình trong sạch, ai ngờ nàng vừa mở miệng liền thừa nhận mình giết người, cái này nên tiếp tục như thế nào?

"Già Lam, người có biết mình đang nói gì không?"

"Nhìn đi! Chính ả cũng thừa nhận mình làm, cần gì thăm vắn nữa chứ? Các trưởng lão, mau bắt ả đi!" Lâm sư tỷ nghe Già Lam thừa nhận mình giết

người, đáy mắt xẹt qua tia sáng rực.

Mấy vị trưởng lão thấy thế, đều đứng lên tuyên bố.

“Nếu nàng ta đã thừa nhận, cũng không còn gì để nói, bắt nàng ta lại, áp giải đến Trường Lão Đường, trải qua quyết định chung của hội trưởng lão, quyết định đưa nàng ta đến Vô Vọng Nhai sống quãng đời còn lại.”

“Bất ả! Loại người coi trời bằng vung, ngông cuồng cần phải nghiêm trị không tha!”

“Nghiêm trị không tha? Là kẻ nào không có mắt? Dám nghiêm trị không tha người phụ nữ của ta hử?” Một giọng nói quái đản vang lên, đem hiện trường đang xôn xao đè ép xuống, khiến mọi người lại nhìn về phía cửa học viện.

Nơi đó, có một vị công tử áo trắng, cầm quạt phe phẩy, đăm đăm thong thả bước đi. Điều bộ bước đi của hắn rất lười nhác, lại có vẻ tao nhã mà công tử thế gia khác khó có được, khiến người ta không nhìn được ngửa mặt trông lên.

Hắn vừa xuất hiện, thoáng một cái mọi ánh sáng trên bầu trời đều tập trung lên người hắn.

Cũng không biết gió từ đâu thổi tới, thổi trúng đám cánh hoa trên đất, để chúng nó bay lên, nghênh đón chủ nhân của chúng nó.

Hoa bay lất phất như mưa, rất mỏng ảo, Phụng Thiên Sách đi trong mưa hoa cũng như mộng ảo.

Hắn nhẹ nhàng phe phẩy quạt, quạt tạo gió thổi bay tóc mai của hắn, dưới tóc mai là đôi mày thanh tú, dưới mày là đôi mắt phụng sáng ngời bắn ra bốn phía.

Ngẫu nhiên, hắn nhếch môi cười, nụ cười mang tà khí, tựa như đoá hoa Anh Tú tùy ý nở rộ, tràn ngập dụ hoặc trí mạng.

Đệ nhất thế gia của Phụng Lâm Quốc, Phụng đại thiếu gia lên sân khấu, hết sức chấn động, hết sức khiến người ta mở rộng tầm mắt.

“Yêu nghiệt chết tiệt này! Sao bây giờ mới đến?” Già Lam cúi đầu thốt ra, trong lòng không khỏi có chút ảm áp, cuối cùng hắn cũng đến. Chẳng biết tại sao, lòng nàng lại có cảm giác kì quái, hẳn nhất định sẽ xuất hiện lúc nàng cần nhất.

Mới vừa rồi, lúc Nạp Lan Tiêu Bạch xuất hiện, nàng cũng có chút chờ mong, đáng tiếc không phải hắn...

“Phụng Thiếu! Là Phụng Thiếu thật sự tới!” Ngự trưởng lão là người đầu tiên kinh hô, lão biết Phụng Thiên Sách và Già Lam có mối quan hệ đặc thù, cho nên hi vọng Phụng Thiếu có thể dùng quan hệ giữa hắn với viện trưởng, giảm bớt trừng phạt cho Già Lam, để giữ lại một học sinh ưu tú của học viện Thiên Dực.

Tần quản gia và tám cô gái áo trắng cùng vây quanh Phụng Thiên Sách, bày trận lần nữa.

Mọi người còn đang đắm chìm trong tiết mục xuất hiện rung động của Phụng Thiên Sách, lúc này nghe Ngự trưởng lão nói, cả đám đều lộ vẻ mặt kinh dị.

“Hắn là Phụng Thiếu á? Hắn chính là tên ngu ngốc hoang đường kia?”

Vô số mộng ảo của các thiếu nữ tan vỡ, rõ ràng là một thiếu niên tuấn mĩ mê người, vì sao lại cổ tình lại là một cực phẩm ngu ngốc? Chẳng lẽ trên đời này, muốn tìm một người vừa thông minh lại có bề ngoài xuất chúng, khó như vậy sao?

Còn nữa, hắn vừa nói cái gì?

Người phụ nữ của Phụng Thiên Sách hắn?

Hắn nói, kẻ xấu xí này là người phụ nữ của hắn?

Giác mộng của các thiếu nữ tan vỡ triệt để.

“Tiêu Lam Lam, ta tới chậm rồi.” Phụng Thiên Sách cất bước đi tới phía Già Lam, lúc đi ngang qua Nạp Lan Tiêu Bạch, cũng không biết là vô tình hay cố ý, hắn thu quạt, phách một tiếng, quạt xếp lại tạo gió thổi bay tóc mai của Nạp Lan Tiêu Bạch, khiến đầu tóc hắn hơi rối.

“Ủa? Thì ra là Nạp Lan huynh, xin lỗi nha, có hù huynh không vậy?” Phụng Thiên Sách hơi dừng bước, dưới tầm mắt của mọi người, đột nhiên hắn giờ quạt xếp lên, rất tự nhiên giúp Nạp Lan Tiêu Bạch gỡ tóc rối: “Không nhìn thấy cái gì hết, thật đáng thương!”

Hắn nói xong, tiếc hận lắc đầu, nghênh ngang bước đi, tiếp tục đi về phía Già Lam.

Cuộc giao phong ngắn ngủi, nhưng sóng ngầm lại cuộn cuộn.

Trong bầu không khí, hình như có thứ gì đó ngưng kết.

Mọi người mở to mắt, nhìn hai vị nữ nam Phụng Thiên Sách và Nạp Lan Tiêu Bạch đầu đá lẫn nhau, cả đám hết sức kinh ngạc. Nạp Lan Tiêu Bạch sẽ

có phản ứng như thế nào?

Hành động của Phụng Thiếu trăm phần trăm là việc làm khiêu khích, còn tại sao hắn lại khiêu khích, thì mọi người nghĩ không ra.

Tất cả mọi người đều ngửi thấy mùi thuốc súng nhàn nhạt đâu đây.

Mọi người đang chờ mong Nạp Lan Tiêu Bạch nổi giận hoặc là cho Phụng Thiên Sách một bài học, nhưng Nạp Lan Tiêu Bạch chỉ ưu nhã nâng tay lên, ngón tay khẽ khều, đem tóc mai trên trán vén qua hướng ngược lại.

Từ đầu đến đuôi, vẻ mặt hắn không hề biến đổi, giống như không nghe thấy gì hết, không có chuyện gì hết.

Già Lam trừng mắt nhìn Phụng Thiên Sách, âm thầm nghĩ rằng, yêu nghiệt chết tiệt, lại bắt nạt Nạp Lan đại ca!

Nhìn Nạp Lan đại ca người ta tu dưỡng thật tốt, bị người trêu chọc và khiêu khích, cũng không có tính toán chi li với người...

“Tiểu Lam Lam, sao vậy? Tên khốn nào dám bắt nạt nàng? Nàng nói cho ta biết, ta kêu cha nuôi đi xử gã.”

Đáng vẻ Phụng Thiên Sách hết sức giống phú nhị đại (*), không có chuyện gì thì tìm cha nuôi, có chuyện cũng tìm cha nuôi.

(*) Thế hệ con nhà giàu thứ hai (phú nhị đại) là thuật ngữ dùng để chỉ các cậu ấm, cô chiêu thuộc thế hệ 8X của các chủ công ty, tập đoàn hoặc con cái cán bộ làm to ở Trung Quốc.

Có cha nuôi, đi khắp thiên hạ không cần sợ ai hết!

Xung quanh một mảnh thôn thức, còn tưởng hắn có bao nhiêu anh hùng, thì ra là chuyện gì cũng chạy đi tìm cha nuôi của hắn.

Khinh bỉ hắn!

Nếu Già Lam không biết hắn có ý ngụy trang, nàng rất muốn hung hăng khinh bỉ hắn một trận. Nàng liếc mắt nhìn dưới đất, nhàn nhạt nói: “Cũng không có gì, chỉ chết một người, mọi người nói ta giết.”

Người đã chết rồi, còn nói cái gì nữa?

Sao mới có cái gì?

Xấu nữ xứng với kẻ ngốc, đúng là một đôi cực phẩm!

Phụng Thiên Sách liếc nhìn cái xác nằm dưới đất, hơi lắc đầu: “Thì ra gã bắt nạt nàng? Đáng tiếc đã chết rồi, không thể giết nữa... Có muốn nhờ cha nuôi đem hắn lôi ra ngoài, dùng roi đánh thi thể không? Dùng roi đánh thi thể hình như hơi tàn nhẫn, hay là phơi khô đi!”

Mọi người ở hiện trường đều ngẩn ngơ trong gió lạnh.

Cái tên ngu ngốc này, rốt cuộc hắn có đem sự kiện trước mắt rửa sạch hay không? Trọng điểm ở nơi nào vậy?

Hiện tại, mấu chốt quan trọng chính là, Già Lam giết người, cuối cùng nàng sẽ phải chịu hình phạt nghiêm trọng của học viện Thiên Dực không?

Đáng tiếc, lối suy nghĩ của Phụng Thiên Sách, toàn nói những chuyện không đâu. Còn hắn lại xoắn xuýt chuyện nên dùng roi đánh thi thể hay phơi khô?

Hắn suy nghĩ một hồi lâu, quyết định sau cùng chính là: “Ta thấy, để cho cha nuôi của mình quyết định đi. Dù sao loại chuyện tổn hại âm đức này, không thích hợp với con người thiện lương như ta.”

Ý hắn là cha nuôi của hắn thích hợp để làm chuyện tổn hại âm đức? Hắn thật là có hiểu nha!

Tư Đồ Trường Thắng vừa tới cửa học viện, nghe được mấy lời thằng con nuôi nói, chân hắn trượt một cái, suýt chút nữa xấu mặt trước đám học trò và trưởng lão của học viện.

“Thằng nhóc thối tha, mi không thể làm chuyện tổn hại âm đức, lão tử làm được à?” Thanh âm hết sức tức giận, khiến toàn trường rung lên, trong vô hình, sóng âm hùng mạnh quét ngang qua mấy người, khiến đám người đang xì xầm hoặc đang thất thần thu hồi lực chú ý, đồng loạt nhìn về phía cửa học viện.

Nơi đó, không khí dao động, một người đàn ông trung niên xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Người đàn ông trung niên này mặc đồ đen, mạnh mẽ hào phóng, tiêu sái tự do, bản thân có một loại khí chất oai hùng tự nhiên. Hắn chậm rãi bước đi. Ông bước đi chậm chậm, hai chân như đi bộ trên không trung, không hề chạm xuống đất, nương theo bước chân ông ấy đến gần, hơi thở mạnh mẽ của ông tung bay trong không khí, phong thái dũng cảm mà tự tại, giống như chư thiên vạn giới, đều nằm trong cái búng tay của ông ấy.

Ông ấy chính là viện trưởng hiện tại của học viện Thiên Dực, Tư Đồ Trường Thắng!

“Bái kiến viện trưởng!” Các trưởng lão kinh ngạc thấy trưởng lão già lâm, đồng loạt khom người đón chào.

"Bái kiến viện trưởng!" Các học sinh ở đây đều có người biết hoặc không nhận biết viện trưởng, lúc phản ứng kịp thời, đều cúi chào người. Trong đó, có không ít người cẩn thận liếc trộm viện trưởng, trong lòng rục rịch hưng phấn, cuối cùng bọn họ cũng nhìn thấy viện trưởng --- Người mạnh mẽ nhất đại lục Hạo Thiên, bọn họ cảm thấy vô cùng vinh hạnh!

"Ừ." Tư Đồ Trường Thắng gật đầu, mặt mũi không chỗ nào không uy nghiêm.

Phượng Thiên Sách nhìn ông ấy đi tới, nhiệt tình vẫy tay với ông: “Cha nuôi, ngài cũng có thể xem là vậy! Nếu ngài không đến, con dâu của ngài nhất định bị bắt nạt thế thảm rồi. Nhìn một cái, người bắt nạt nằng đã chết, ngài xem chúng ta nên dùng roi đánh thi thể hay phơi khô? Loại chuyện tổn hại âm đức này, ngài làm thuận buồm xuôi gió nhất, vẫn là ngài đến quyết định đi!”

Hết V10

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: V11.1: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

Tư Đồ Trường Thắng tức giận trừng liếc hắt một cái, ánh mắt uy nghiêm nhìn Già Lam, đáy mắt lấp lẹt, đánh giá Già Lam từ trên xuống dưới một lần, ánh mắt kia rõ ràng là ánh mắt xem xét con dâu, chứ đâu phải ánh mắt một viện trưởng nhìn học trò của mình.

Già Lam bình tĩnh nhìn ông ấy, dáng vẻ bình tĩnh thản nhiên, lấy được vài phần ấn tượng tốt của Tư Đồ Trường Thắng.

Người bình thường bị ông nhìn chằm chằm như vậy, không toát mồ hôi cũng run lẩy bẩy, nhưng nàng lại cư xử thản nhiên, hơn nữa còn có thể bình tĩnh, có thể thấy được sự gan dạ sáng suốt của nàng.

“Ai có thể nói cho ta biết, rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?”

Nguy trưởng lão lo lắng người khác nói lung tung gây bất lợi cho Già Lam, vì vậy lão giành trước một bước, nói: “Viện trưởng là như vậy...” Lão đem mọi chuyện kể lại một lần, dựa trên tình hình thực tế, không hề thêm mắm dặm muối, cũng không có giải vây cho Già Lam, trong lúc nói còn cố ý nhấn mạnh thiên phú về cổ thuật của Tống Thiên Nhi và thiên phú chiến kỹ thiên tiên thủy linh thuật, để viện trưởng có thể xem xét cẩn thận, tự cấp thời gian trừng phạt Già Lam, lo lắng nhiều nhân tố.

Già Lam sâu sắc liếc nhìn Nguy trưởng lão, sáng mắt khế lưu chuyển.

Phượng Thiên Sách dựa sát vào tai nàng, dùng âm thanh cực thấp nói: “Tiểu Lam Lam, nàng yên tâm, có cha nuôi ở đây, mọi chuyện đều được giải quyết thôi. Còn nhớ, năm ngoái ta mắc chứng mộng du, không ngờ mộng du vào hoàng cung, trốn trong bảo thất của hoàng cung một đêm. Kết quả bị người ta phát hiện, hoàng đế nổi giận, nói muốn xử ta theo pháp luật, kết quả cha nuôi vừa ra tay... Chuyện có thành không, ta êm đẹp trở về nhà, đem bệnh mộng du của ta chữa lành. Nàng nói xem, có phải cha nuôi rất lợi hại không?”

Hắn nói xong, mặt mày hớn ha hớn hở, Già Lam có thể tưởng tượng ra hình ảnh sinh động đó. Cái gì mà mắc bệnh mộng du, không ngờ rằng mộng du vào hoàng cung, núp trong bảo thất hoàng cung một đêm. Nàng đoán hơn phân nửa là hắn lén vào bảo thất của hoàng cung ăn trộm, kết quả bị người ta bắt được. Một hắn còn nói được, mộng du á, không đem lão hoàng đế chọc tức chết, nàng thật bội phục lòng dạ rộng rãi của lão hoàng đế.

Hắn tự cho rằng âm thanh của mình rất thấp, nhưng đám học sinh đứng gần đó đều nghe rất rõ ràng. Trong lòng đám người này cười nhạo, kẻ ngu đúng là kẻ ngu, gây ra chuyện như vậy còn không biết hối lỗi, khổ thân viện trưởng, nhận một đứa con nuôi như hắn đúng là đau đầu, còn phải thường theo sau mông chùi đít (*) cho hắn, đây là tạo cái nghiệp gì vậy?

(*) Giải quyết hậu quả.

Bọn họ nói ra tiếng lòng của Tư Đồ Trường Thắng (*), nhưng cũng là do ông cam tâm tình nguyện. Nghe Phượng Thiên Sách nói, Tư Đồ Trường Thắng bắt đắc dĩ lườm hắn, trong mắt tuy có bắt đắc dĩ, nhưng ánh sáng khác thường càng nhiều hơn.

(*) Tự nhiên khúc này đối họ của viện trưởng đại nhân @~@ tác giả đổi nha, Ngừ vẫn edit theo họ Tư Đồ như cũ hén!!

Thằng nhóc thôi! Đầu óc thật không bình thường hơn!

Vì nàng dâu nhỏ của mình, gắng sức đem cha nuôi của mình bán ra ngoài. Chỉ sợ ông không giúp hắn che chở nàng dâu nhỏ, ở chỗ này ra sức tang bốc ông, thằng quý này...

Tư Đồ Trường Thắng lại bắt đầu đi lắc đầu thờ dài, nhất định kiếp trước ông thiếu nợ hân!

Phản ứng của viện trưởng khiến Già Lam kinh ngạc, rốt cuộc tình cảm viện trưởng dành cho Phụng Thiên Sách là tình cảm gì?

Viện trưởng là cha nuôi của Phụng Thiên Sách, chắc hẳn ông ấy cũng biết hân giả bộ chứ?

“Ta đã hiểu sơ sơ chuyện này, biết phải làm gì rồi. Hiện tại, ta cho ngươi một cơ hội để tự mình biện bạch, chỉ cần ngươi có thể tự mình chứng minh bản thân trong sạch, ta liền xá tội cho ngươi, nhưng nếu... Ngươi không tìm được nguyên cớ, như vậy...” Ông làm lơ ‘mị nhân’ mà Phụng Thiên Sách phóng tới, Tư Đồ Trường Thắng lạnh mặt nói: “Quy củ chính là quy củ, không có quy củ; sao thành được vuông tròn, ta phải làm gương cho học viện, hi vọng ngươi có thể hiểu.”

Ánh mắt Tư Đồ Trường Thắng sáng quắc nhìn Già Lam, không biết là cố tình khảo nghiệm nàng, hay là gửi gắm tín nhiệm và hi vọng, ông bày ra dáng vẻ người ngoài cuộc đang giải quyết việc chung, công chính liêm minh!!!

Phụng Thiên Sách không nói gì, dùng ánh mắt sáng ngời nhìn nàng, vô hình trung cổ vũ cho nàng. Có một số việc hẳn có thể làm cần, có thể nói chêm chọc cười, nhưng có một số việc hẳn phải cư xử nghiêm túc.

Già Lam không có thất vọng, trái lại nàng còn thưởng thức và kính phục đối với ngài viện trưởng này. Thân là viện trưởng, đương nhiên không thể coi thường quy củ của học viện, muốn học gì thì làm, ông ấy cho nàng cơ hội biện giải đã là nhân nhượng lớn nhất rồi. Có thể chứng minh sự trong sạch của mình hay không, đồng thời quyết định nàng có giá trị để ở lại học viện này hay không.

Nghĩ thông suốt, Già Lam mừng rỡ, bước lên phía trước nói: “Ta rất biết ơn viện trưởng đã cho ta cơ hội này. Thế nhưng, trước khi ta chứng minh bản thân mình trong sạch, có thể mời viện trưởng cứu bạn của ta hay không? Nàng ấy vì bảo vệ ta, nên bị cô trùng phản phệ, mặc kệ ta có chứng minh được bản thân trong sạch hay không, ta đều hi vọng viện trưởng ngài giúp đỡ cứu nàng ấy.”

Tư Đồ Trường Thắng đi về phía tượng băng, đột nhiên ông giơ tay lên, lòng bàn tay nhẹ nhàng dán lên mặt băng, linh khí dồi dào trút xuống trong nháy mắt. không bao lâu, cả tòa tượng băng hình người liền hòa tan, chỉ còn cô trùng như bị kinh sợ, tản đi khắp nơi, hoặc là bay về phía chân trời, hoặc là chui vào lòng đất, rất nhanh liền biến mất không thấy tăm hơi.

Sức mạnh thần kì!

Già Lam nhìn thấy, lại ném cho Tư Đồ Trường Thắng ánh mắt tán thưởng. Nếu phán đoán của nàng không sai, thứ ông ấy vừa thi triển không thuộc về bất kì loại chiến kĩ nào hết, mà đơn thuần dùng linh khí hòa tan khối băng, đồng thời dọa cô trùng lui ra.

Nếu ông ấy sử dụng bất kì loại chiến kĩ nào, đều sẽ khiến Tổng Thiên Nhi bị thương, không thể tránh khỏi. Hiện tại, ông ấy không dùng loại chiến kĩ nào hết, chỉ đơn thuần dùng linh khí ép băng mỏng hòa tan, lại uy hiếp được cô trùng, làm chúng rút lui trước. Tránh để Tổng Thiên Nhi bị cô trùng cắn bị thương.

Miếng băng mỏng hòa tan, Tổng Thiên Nhi liền mềm oặt xuống, Tư Đồ Trường Thắng bước lên đón lấy nàng ấy, đem nàng ấy giao cho một trưởng lão ở phía sau: “Đem nàng ấy đưa đi, trị liệu cho tốt.”

Già Lam lo lắng nhìn Tổng Thiên Nhi, nhưng không ngăn cản, nàng biết, giờ phút này, có lẽ cách này là cách xử lí tốt nhất với Thiên Nhi.

“Ta đi xem nàng ấy.” Mục Tư Viễn từ trong đám đông bước ra, nhanh chóng đuổi theo.

Sở Viêm Chiêu không có ngăn cản hân, cũng không có đuổi theo hân. Hân muốn ở đây chờ đợi hơn. Rốt cuộc Già Lam tự rửa sạch tội danh như thế nào.

“Bây giờ, ngươi có thể bắt đầu rồi.” Tư Đồ Trường Thắng nhìn nàng nói.

Già Lam hít sâu một hơi, bắt đầu rù rì nói: “Vừa rồi, mọi người đều nhìn thấy băng mâu trong tay ta đâm xuyên tim của gã. ... Không sai, tat u luyện linh thuật thủy, băng mâu lại là chiến kĩ cơ bản nhất của chiến kĩ linh thuật thủy, phạm là người tu luyện linh thuật thủy đều có thể thi triển chiêu này.”

Đột nhiên, nàng quay đầu nhìn về phía đám người Lâm sư tỷ: “Lúc trước, gã dùng linh thuật hỏa công kích ta. Ta dùng băng mâu chống lại, nhắm ngay cổ họng gã. Gã mới chịu dừng tay, các ngươi cũng nhìn thấy, phải không?”

Đám người Lâm sư tỷ sững sốt, không ngờ Già Lam hỏi tới bọn họ, Lâm sư tỷ gật đầu: “Đúng, bọn ta đều thấy được! Gã cười nhạo Phụng Thiểu, ngươi không ưa gã nói xấu Phụng Thiểu liền nói lời mỉa mai gã. Đem xuất thân của gã ra để châm chọc, khiến gã tức giận. Vì vậy mà các ngươi kết thù.”

Lâm sư tỷ cố tình chỉ ra quá trình kết thù oán của Già Lam cùng nạn nhân, Già Lam giết đối phương là có động cơ.

“Tiểu Lam Lam, không ngờ nàng lại bảo vệ cho ta như vậy, ta thực cảm động.” Đột nhiên Phụng Thiên Sách sấp lại, Già Lam giơ tay lên, nắm ngón tay chống đỡ gò má hân, đem gò má hân đẩy sang một bên.

Bây giờ đang nói chuyện chính sự, hân không thể nghiêm túc một chút à?

Già Lam không nhìn hân, tiếp tục nói: “Như vậy các ngươi đều nhìn thấy được băng mâu ngưng tụ trong tay ta?”

“Đừng vậy! Thấy được. Giống hệt cái người giết Hàn sư đệ.” Lâm sư tỷ cười lạnh, tựa như một khắc sau sẽ đẩy Già Lam xuống địa ngục.

Già Lam nhếch môi, hai tay chậm rãi vươn lên, linh khí chuyển động thành vòng xoáy trong lòng bàn tay, kèm theo ánh sáng u lam nhàn nhạt, một thanh bạch băng mâu trong suốt, bong bóng xuất hiện trong tay nàng.

Ánh mắt Tư Đồ Trường Thắng hơi thay đổi, rất nhanh liền bình phục lại.

Già Lam cầm băng mâu trong tay, đưa về phía bọn người Lâm sư tỷ: “Đây là băng mâu ta vừa dùng linh thuật thủy tạo thành, mời ba vị dùng hai tay cầm băng mâu, tạm thời thay ta bảo quản đi.”

Mọi người kinh ngạc, không biết nàng đang muốn làm cái gì, đám người Lâm sư tỷ cũng kinh ngạc.

“Dựa vào cái gì?” Lời vừa nói ra, ba người bọn họ đều bị ánh mắt của viện trưởng chiếu tướng. Lời nói muốn từ chối bị nghẹn trong cổ, ba người bất đắc dĩ nhận lấy băng mâu. Đều dùng hai tay cầm băng mâu, bên trái, ở giữa, bên phải ba người ba vị trí, lòng bàn tay truyền tới cảm giác lạnh lẽo, lạnh thấu tim. Có viện trưởng ở đây, các ả không dám không nghe theo, đành phải ngậm ngậm chịu đựng.

Phượng Thiên Sách cười nhìn Già Lam, hẳn đang chờ mong nàng mang đến kinh hi mới, mặc kệ nàng làm cái gì, hẳn đều ủng hộ nàng vô điều kiện.

Nạp Lan Tiêu Bạch cô đơn đứng tại chỗ, hẳn rõ ràng đang đứng giữa đám đông, lại khiến người ta không cảm nhận ra hơi thở của hắn.

Sở Viêm Chiêu khẽ híп mắt, con ngươi sâu sắc thêm một tầng.

Triệu Nhã Nhi nhú chặt mày, cũng không đoán ra được dụng ý của Già Lam, nhưng Già Lam giết người trước mắt mọi người, nàng ta muốn chống chế là chuyện không thể nào.

Ả cười lạnh ở trong lòng, để nhìn xem Già Lam còn có thể làm nên chuyện gì.

“Được rồi, kế tiếp, chúng ta liền xem chủy thủ trong tay bạn học Hàn nhé...” Lực chú ý của Già Lam liền chuyển, đồng thời cũng chuyển lực chú ý của mọi người sang hướng khác.

Được Già Lam gọi nhắc, mọi người đều thấy rõ ràng, trong tay người chết đang cầm một thanh chủy thủ. Lúc trước rất rối loạn, không phải ai cũng nhìn thấy thanh chủy thủ trong tay người chết, cho nên tất cả đều nhận định Già Lam giết người vì ân oán cá nhân. Bây giờ thấy chủy thủ trong tay người chết, mọi người không nhìn được nghĩ đến, có lẽ đối phương muốn giết Già Lam, nhưng không thành, trái lại bị Già Lam giết. Nói cách khác, Già Lam giết người vì tự vệ.

Kể từ đó, tội danh giết người của nàng liền giảm đi một nửa.

Nguy trưởng lão chen lời vừa lúc: “Viện trưởng, trong tay tên học trò kia có chủy thủ, rõ ràng là muốn ám sát Già Lam. Già Lam vì tự vệ nên mới giết người. Có thể tha thứ lỗi, xin viện trưởng suy xét.”

Bên cạnh có trưởng lão không ủng hộ: “Nguy trưởng lão, người nói như thế cũng quá mức vô đoán rồi. Trong tay nạn nhân cầm chủy thủ, nhưng có ai cam đoan, gã đã rút chủy thủ ra trước khi chết hay là gần chết mới rút chủy thủ ra? Nếu trước khi chết gã đã rút chủy thủ, muốn ám sát Già Lam, như vậy Già Lam giết người là tự vệ, có thể hiểu. Nhưng nếu lúc gã bị đâm, muốn phản kháng nên rút chủy thủ, như vậy ý nghĩa liền khác đi. Viện trưởng, hiện tại người đã chết, chỉ dựa vào một cây chủy thủ, căn bản không chứng tỏ được gì. Xin viện trưởng xử lý công bằng chuyện này, đừng để người ta nói công bằng suy bại.

Hai người bên nào cũng nói mình đúng.

Tư Đồ Trường Thắng im lặng, tiếp tục xem Già Lam, chờ mong nàng tiếp tục giải thích.

Già Lam cười nhạt: “Mọi người đừng có gấp, trọng điểm ta nói không phải cái này.”

Nàng tiện tay vút chủy thủ sang một bên, vẫy tay gọi Tàn quản gia: “Tàn quản gia, làm phiền người, đỡ gã một chút.”

Tàn quản gia bị điểm danh nhìn thoáng qua chủ tử nhà mình, lấy được sự cho phép của Phượng Thiên Sách, hẳn liền làm theo lời Già Lam, đỡ người chết lên.

“Đừng nhúc nhích, liền đứng ở chỗ này đi!”

Già Lam nói, khiến Tàn quản gia dừng lại mọi động tác, cứ như vậy ngơ ngác đỡ người chết.

Mắt nhìn thấy đầu người chết dần dần dựa sát vào vai hắn, hắn nghiêng đầu qua một bên, giữ khoảng cách xa xa với nó.

Già Lam liền chào hỏi tám vị mỹ nữ mặc đồ trắng của Phượng Thiên Sách: “Các vị cô nương, có thể giúp ta một chuyện hay không?”

Tám cô gái đều sững sốt, đều quay đầu nhìn Phượng Thiên Sách. Trong lòng mờ mịt, các nàng ta là thị nữ bên cạnh Phượng Thiệu, chưa tới lượt Già Lam khoa tay múa chân đâu!

Đáng tiếc, một khắc sau, các nàng ta phải khuất phục, bởi vì Phụng Thiên Sách không hề do dự gạt đầu.

Các nàng ta hết cách, đành bắt đắc dĩ cúi đầu đi tới.

“Mời các ngươì lần lượt đứng vào trong đám đông.”

Dưới chỉ thị của Già Lam, tám ngươì liền phân ra, đi vào đám đông mà đứng. Chợt vừa nhìn, không đầu không đuôi, nhưng khi nhìn kĩ sẽ phát hiện, thì ra tám ngươì đứng ở vị trí lúc đầu của mình. Nối liền, tạo thành hình cái quạt. Mỗi ngươì đứng ở một vị trí hình quạt, đem mọi ngươì vây ở trong.

“Hiện tại, tất cả những ngươì đứng ở đây, nếu có ai di chuyển, mời các tám vị cô nương dùng túi càn khôn, bắt hết. Bởi vì, kẻ đó rất có thể là hung thủ.”

Một lời kinh động khơi dậy con sóng, mọi ngươì càng thêm kinh ngạc, hoàn toàn không hiểu nàng đang làm cái gì.

Phụng Thiên Sách nhìn đôi mắt chậm rãi phóng to của Già Lam, hần cười nhẹ, giống như đã đoán được chuyện gì đó.

Tư Đồ Trường Thắng quay đầu liếc nhìn Phụng Thiên Sách, ánh mắt càng bí hiểm: “Để cho dễ dàng điều tra ra chân tướng, mọi ngươì đứng yên tại chỗ, nếu có ngươì dám vọng động...” Ông cố ý dừng lại, không nói hết lời nhưng sức uy hiếp quá rõ ràng.

Oai phong của viện trưởng không phải chuyện đùa, mọi ngươì nghe vậy, còn ai dám lộn xộn?

Già Lam cảm kích liếc ông một cái, hiện trường có đông ngươì như vậy, một khi nơi này hỗn loạn, rất khó khống chế được. Nhưng chỉ có viện trưởng mới có thể dùng một lời định càn khôn, đem hiện trường khống chế vững vàng.

“Ngươi có thể tiếp tục.” Âm thanh của Tư Đồ Trường Thắng rõ ràng ôn hòa hơn nhiều.

Già Lam gạt đầu với ông, xoay mặt hướng về ba ngươì Lâm sư tỷ: “Các ngươì còn nhớ, băng mâu trong tay ta đâm vào ngực Hàn sư đệ hòa tan đi mất không, trước sau phải tốn bao nhiêu thời gian?”

Lại hỏi bọn ả?

Ba ngươì cẩn thận nhớ lại, ả béo nhanh mồm nhanh miệng bật thốt: “Không bao lâu liền biến mất, máu tươi ở vết thương của gã đều hòa tan với băng.”

Già Lam cười nhạt, hỏi những ngươì khác ở quanh đó: “Mọi ngươì còn nhớ rõ? Rốt cuộc mất bao lâu?”

“Không bao lâu. Hàn sư đệ vừa ngã xuống đất, băng mâu liền tan thành nước đá.”

“Đúng vậy. Hàn sư đệ vừa ngã xuống đất, băng mâu liền tan đi.”

Nhưng ngươì khác đều hồi tưởng lại, nói.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: V11.2: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

“Các vị trưởng lão, các vị có muốn nói gì không?” Già Lam như đã dự đoán được, nhìn về phía các trưởng lão hỏi. Nếu nói ngươì nào khó đối phó, thì chính là các vị trưởng lão này khó đối phó hơn đám học sinh, bởi vì bọn họ không những muốn bảo vệ danh tiếng cho học viện, một khi đã biện hộ cho ai đó, hoặc chấp nhận chuyện gì, liền không cho phép thay đổi.

Nguy trưởng lão là ngươì đầu tiên đứng ra, cất cao giọng nói: “Bọn họ nói không sai, băng mâu tan rất nhanh.”

Mấy trưởng lão còn lại, mặc kệ là tình nguyện hay không tình nguyện, đều gạt đầu phụ họa.

“Vậy đúng rồi! Băng mâu đâm vào ngươì bạn học Hàn liền tan trong thời ngắn như vậy. Còn băng mâu của ta, đang được ba vị kia cầm giữ, đến bây giờ cũng không có một chút biến hóa. Điều này chứng tỏ cái gì?” Già Lam cố ý dừng một chút, nói tiếp: “Điều này chứng tỏ, băng mâu đâm vào ngực bạn học Hàn không phải do ta ngưng tụ! Băng mâu do chính ta ngưng tụ, là dùng linh khí thuộc tính thủy tinh khiết tạo thành, có thể duy trì rất lâu. Không thể nào tan chảy dễ dàng như vậy.”

Lúc này, ba ngươì Lâm sư tỷ mới hiểu rõ, thì ra Già Lam cố tình ra vẻ thần bí nửa ngày chính là vì chứng minh băng mâu nàng ta làm ra không dễ tan.

Đáng ghét!

Nếu chỉ đơn giản muốn chứng minh chuyện này là thật, nàng ta nói thẳng thì tốt rồi, cần gì phải kéo bọn họ xuống nước, rõ ràng là cố tình trêu chọc các ả.

Đáng ghét! Thật thật đáng ghét!

Sắc mặt Triệu Nhã Nhi cũng hơi thay đổi, lộ ra vẻ không dám tin, chuyện như ván đã đóng thành thuyền, không ngờ Già Lam còn có thể phủ định, luồn vào khe hở. Ắ không ngờ Già Lam có thể luồn lách qua khe hở, tự giải vây cho bản thân.

Đáng giận!

Nhưng mà, chỉ dựa vào điểm này, cũng không thể giúp nàng ta rửa sạch tội danh giết người được.

Ắ tạm thời đứng bên ngoài quan sát, chờ xem rốt cuộc Già Lam sẽ dùng cách gì để rửa sạch tội danh giết người này.

Đáy mắt Sở Chiêu Viêm hiện lên ý cười mà bản thân hắn cũng không phát hiện, đúng là Già Lam, khe hở nhỏ xíu như vậy mà nàng cũng tìm ra, thật sự là phục nàng. Nhưng, nguy cơ của nàng vẫn chưa có qua, kế tiếp nàng có còn dự đoán trước được nữa không?

Tư Đồ Trường Thăng im lặng đánh giá Già Lam, đáy mắt hiện lên vài phần thâm ý.

“Nếu có người không tin, có thể đến đây xác nhận.” Ánh mắt Già Lam thờ ơ quét qua mọi người có mặt ở hiện trường, nàng muốn làm cho tất cả những người ở đây đều không có chỗ để phản bác.

“Ta thử một chút.” Nạp Lan Tiêu Bạch vẫn cô độc đứng một mình, đột nhiên mở miệng, cất bước đi về phía Già Lam, khiến đám người vây quanh khẽ hô.

Lúc này, Nạp Lan Tiêu Bạch đứng ra, đầu phải muốn chất vấn nàng, rõ ràng là cố ý làm chỗ dựa cho Già Lam, chứng thực nàng không nói ngoa.

Già Lam khẽ nhếch mày, mỉm cười nhìn hần thong thả bước về phía mình. Rõ ràng không nhìn thấy gì hết, nhưng hần luôn có thể tìm được phương hướng của nàng một cách chính xác.

“Nạp Lan đại ca, cảm ơn huynh, thật ra huynh không cần nhảy vào vũng nước đục này đâu.” Già Lam dùng giọng nói cực nhỏ, đủ để hai người bọn họ nghe thấy.

“Không sao.” Nạp Lan Tiêu Bạch giơ tay lên, đưa về phía Già Lam, có lẽ do khoảng cách giữa hai người quá gần, hần vừa khoát tay, tay liền đụng vào lưng Già Lam.

Vừa chạm vào, cả hai đều chấn động, có chút ngoài ý muốn.

Tay Nạp Lan Tiêu Bạch vẫn giữ giữa không trung, còn chưa kịp thu hồi, bỗng nhiên bị người ta đụng phải, Phượng Thiên Sách cực kì bá đạo chen vào, ngăn chặn không để hai người tiếp xúc nhau.

“Ta cũng đi thử một chút.” Thanh âm của công tử quần áo lụa là vang lên, không ai nghe ra được tâm tình của hần, thân thể của hần không chút che giấu hướng về phía Già Lam, giống như sẽ dán lên người nàng, triệt để ngăn chặn nàng và Nạp Lan Tiêu Bạch.

Đột nhiên, trước mặt Già Lam bị bức tường thịt che kín, làm nàng ngây ngốc trong giây lát, sau đó đỏ mồm hôi đầm đìa. Tên này đang gây rối cái gì thế? Lẽ nào hần cũng muốn nếm thử mùi vị bị bạo hoa cú?

“Ta phải kiểm tra thật kĩ lưỡng, ngàn vạn lần không thể để cho cô gái của ta chịu chút xúi uất ức.” Phượng Thiên Sách không nhìn về mặt cam nín của Già Lam, giả vờ như thật lật xem băng mâu, còn đặc biệt nhấn mạnh, hần không quên gật đầu lia lịa bình luận: “Ừ, rất bền chắc, còn in mười hai chữ: Băng mâu cứng, hoa cú tàn, Bát công tử, đây chỗ thương!”

Hần cố ý đọc mười hai chữ này trăm bông du dương, lòng hiếu kỳ của người biết rõ và người không biết rõ chuyện đều bị treo ngược lên.

Cả người Già Lam run rẩy, lập tức nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch theo bản năng, quan sát phản ứng của hần. Bởi vì, dù sao trong mười hai chữ, hần cũng nằm trong nhóm ‘Bát công tử.’

Cuối cùng, Già Lam cũng nhìn ra, Phượng Thiên Sách là hướng về phía Nạp Lan Tiêu Bạch mà đến, không biết rốt cuộc bọn họ có thù oán gì, mỗi lần gặp nhau đều châm chọc đối phương, sóng ngầm cuộn cuộn.

Phượng Thiên Sách, tên này, đúng là chọc nàng tức chết mà.

Hiện tại là tình huống gì, hần còn cần quấy chống cự gay gắt với người ta?

Nạp Lan Tiêu Bạch đột nhiên bị đâm chột, hần cũng không lộ vẻ tức giận, càng không có vẻ mặt tò mò. Nghe xong lời Phượng Thiên Sách nói, hần hướng về phía Già Lam, khẽ môi khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười yếu ớt: “Lam Lam, thật ra muội không cần chứng minh với mọi người, phạm là người có kiến thức đều hiểu rõ, linh thuật ngưng tụ do chiến kĩ tạo thành, không thể nói tan liền tan trong thời gian ngắn được.”

Thanh âm nhẹ nhàng, dịu dàng như gió xuân lướt qua nhánh liễu, khiến người nghe thoải mái, say sưa trong đó.

Nhưng ~

Lam Lam?

Nghe cách xưng hô như thế, cả người Già Lam lại run lên, sao mà nghe như cái nickname ‘Tiểu Lam Lam’ Phương Thiên Sách đặt cho nàng dữ vậy nè, còn muốn làm cho nàng cảm thấy buồn nôn, vì muốn khiến nàng không thể chịu nổi à?

Phương Thiên Sách nghe xưng hô này, liền làm động tác khoa trương rùng mình nổi da gà, ánh mắt sâu kín quét Nạp Lan Tiểu Bạch, không rõ ý tứ.

Biểu hiện của Nạp Lan Tiểu Bạch rất tự nhiên, nói: “Trong khoảng thời gian ngắn mà cây băng mâu này tan thành nước, đủ để chứng minh, nó không phải do chiến kỹ linh thuật thủy ngưng tụ thành, là do có người làm vì muốn vu oan giá họa cho muội, mô phỏng theo chiến kỹ linh thuật thủy tạo thành. Bởi vì không phải sử dụng linh thuật thủy chân chính ngưng tụ, cho nên thời gian nó duy trì không lâu.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: V11.3: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

“Nạp Lan đại ca nói không sai. Đây cũng là điều ta muốn chứng minh, cây băng mâu kia không phải do ta ngưng tụ thành, là có người phóng băng mâu về phía ta. Thật ra đối tượng nó muốn ám sát là ta, nhưng cố tình lại có người đâm lên sau lưng ta. Ta liền tránh né, tự nhiên băng mâu sẽ đâm trúng người ở sau lưng.”

Thanh âm Già Lam nguội lạnh như băng, giữa hai chân mày ẩn hiện sát khí.

“Người này hại người rất tài tình, thời cơ và độ lớn đều ăn khớp, một kích không thể hại ta mất mạng, nhưng hắn còn có thể lợi dụng tội danh giết hại đồng môn, đưa ta vào chỗ chết!”

Hóa ra chuyện lại phức tạp như vậy?

Mọi người bắt đầu nghị luận, đáng lẽ là một vụ án giết người rất rõ ràng, hiện tại càng phức tạp. Mặc dù nói, mắt thấy là thật, nhưng sau khi nghe Già Lam giải thích, bọn họ không thể không thừa nhận, lời giải thích của nàng rất có đạo lý. Chuyện thoát nhìn không có đơn giản như bọn họ nghĩ.

“Băng mâu không phải ngưng tụ thành, vậy là ai? Đừng nói là nó tự động xuất hiện ha!” Lâm sư tỷ không phục phản bác, đặc biệt khi nhìn thấy người đàn ông hoàn mỹ như Nạp Lan Tiểu Bạch đứng ra chống lưng cho Già Lam, ngọn lửa ghen tỵ trong lòng càng thêm rục rịch.

Ả béo đứng bên cạnh âm thầm kéo ống tay áo Lâm sư tỷ, nhỏ giọng nhắc nhở: “Lâm sư tỷ, Nạp Lan công tử đã nói, có người cố tình mô phỏng chiến kỹ linh thuật thủy của Già Lam, biến ra băng mâu kia.”

Ả không nhắc thì đỡ, ả nhắc xong, mặt mũi Lâm sư tỷ mát sạch, hung ác trừng ả béo, găm nhẹ: “Ta biết rồi, không cần ngươi nhắc!”

“Nhưng...” Ả vẫn chưa còn hiểu rõ tình huống, ả béo bị Lâm sư tỷ rống, cả người liền ủ rũ, không dám nói tiếp nữa.

“Lâm sư tỷ, đừng nóng giận! Cho dù băng mâu không phải Già Lam ngưng tụ, nhưng nàng ta giết người là sự thật. Mọi người đều tận mắt nhìn thấy, là chính tay nàng ta cầm băng mâu đâm vào ngực Hàn sư đệ.” Con ả nhỏ nhắn đứng ra khuyên nhủ.

Lòng Lâm sư tỷ dần bình tĩnh lại, hừ lạnh nói: “Đúng rồi, người nói có người hãm hại người, thế thì người phải bắt hắn ta ra. Nếu người này căn bản không tồn tại, như vậy sẽ chứng minh tất cả những lời người nói lúc nãy đều là bịa đặt. Người vì muốn gột bỏ tội danh giết người, cố tình không dùng chiến kỹ linh thuật thủy ngưng tụ băng mâu, người có giết người hay không, có trời mới biết.”

“Kẻ hãm hại ta hả? Ủ, đương nhiên ta sẽ bắt được hắn.” Già Lam cười nhạt, nụ cười chứa ý lạnh, làm người khác sợ hãi.

Lúc này, Tư Đồ Trường Thắng lên tiếng: “Già Lam người đã liệu trước, vậy mau chóng chỉ ra người hãm hại người đi. Nhưng mà, người nên nhớ kỹ, muốn thuyết phục được ta, thuyết phục được mọi người, người cần phải có chứng cứ xác thực.”

Già Lam nhìn ông, trịnh trọng gật đầu: “Đương nhiên, ta tuyệt đối sẽ không gánh tội danh cho kẻ khác, nhất định chỉ ra và xác nhận kẻ giết người thật sự!”

Nàng chậm rãi xoay người, hướng tám cô gái áo trắng, gờ ngón tay chỉ: “Người hãm hại ta, đang ở trong số đó.”

Một lời kinh hãi, hiện trường lại nhắc lên một làn sóng mới.

Nơi tám cô gái đứng tạo thành hình cánh quạt, người ở bên trong hình cánh quạt người nhìn ta, ta nhìn người, đều lộ vẻ cảnh giác, còn người đứng bên ngoài hình cánh quạt thì trốn sang hai bên như tránh ôn dịch, chừa lại hàng ngũ hình quạt xếp, khiến nơi họ đứng càng bất mắt hơn.

Nhóm người đứng bên trong đội ngũ hình cánh quạt, phát hiện không đứng liền muốn vọt ra khỏi đội ngũ, tám cô gái áo trắng liền giơ túi càn khôn lên, ánh sáng túi càn khôn lấp ló, khiến mọi người dừng lại, ngoan ngoãn đứng tại chỗ.

Vừa khéo Triệu Nhã Nhi cũng đứng trong đội ngũ cánh quạt, không biết Già Lam vô tình hay cố ý, vị trí ngón tay nàng chỉ, vừa vặn đối diện ả.

Giữa trán Triệu Nhã Nhi căng thẳng, cả người buộc chặt, lúc này tám cô gái kia đến đây đứng, ả đã cảm thấy có gì đó không đúng. Hiện tại, ngón tay Già Lam chỉ ra, lời cũng nói xong. ả hoàn toàn lĩnh ngộ, thì ra Già Lam đã sớm phát hiện phương hướng của kẻ bị tình nghi, nên mới không chể nhây trước tiên.

Già Lam, rốt cuộc ngươi ngu thật hay giả ngu?

Khi trước ở thành Lạc Xuyên, người người đều nói Sở gia có một xấu nữ không hề có thiên phú linh khí, ai cũng có thể coi thường nàng. Bây giờ, nàng bộc lộ tài năng và trí tuệ, đã vượt xa khỏi tưởng tượng của ả.

Khi đối mặt với vô số người chất vấn mình, nàng chẳng những không hoảng hốt, ngược lại còn bình tĩnh phân tích, biện giả cho mình. Trình bày và chứng minh bằng chứng, lý lẽ rõ ràng, có trình tự, còn có thể trừ tính sắp đặt mà không ai hay biết, chờ mọi người phản ứng kịp, cục diện đã nằm trong tay nàng.

Phản ứng như thế, trí tuệ như thế, người bình thường há có thể làm được?

Nàng đã từng là xấu nữ ngu ngốc ở thành Lạc Xuyên, bị người người khinh bỉ đó sao?

Nghi hoặc, không cam lòng, tức giận... Trong lòng Triệu Nhã Nhi hết sức phức tạp.

Con ngươi Phượng Thiên Sách chợt lóe, khóe miệng không nhịn được hé ra nụ cười khê khen ngợi. Quả nhiên, hán không nhìn lầm, nàng đã dự tính trước.

Khóe mắt nhìn thấy nụ cười nhẹ của Nạp Lan Tiêu Bạch, sắc mặt hán hơi trầm xuống, tiến lên một bước, dùng thân thể che tầm nhìn Nạp Lan Tiêu Bạch. Nhưng, hán đã quên, ánh mắt Nạp Lan Tiêu Bạch có thấy được gì đâu, cho nên, hán có che cũng vô dụng.

“Mọi người nhìn xem, từ góc độ bạn học Hàn bị băng mâu đâm trúng, mà lúc ta chặn băng mâu giữa chừng, độ mạnh yếu vẫn còn rất mạnh, chứng tỏ nó trực tiếp từ nơi này phóng tới. Và lại, ta đem phạm vi khuếch trương lớn hơn một chút. Phạm là khu vực hình cánh quạt, đều có khả năng là người bị hiềm nghi giết người!” Già Lam xách thi thể Tần quân gia đỡ, vô cùng chuyên nghiệp ước lượng phương hướng, đầu vào đây liền trần thuật.

Khóe miệng Tư Đồ Trường Thắng chậm rãi nhếch lên, ông nói: “Ngươi nói đều có lý, như vậy ngươi liền chỉ ra và xác nhận người hiềm nghi trong số đám người đó đi.”

“Dạ, viện trưởng.” Già Lam đưa mắt, chậm rãi quét về phía đám người ở khu vực hình cánh quạt.

Trong quá trình này, nhóm người ở khu vực hình cánh quạt, mặc kệ chột dạ hay không chột dạ, tìm đều đập như đánh trống. Bởi vì không ai có thể xác định, Già Lam có tùy tiện chỉ đại một người nào đó hay không. Dù sao thì Già Lam cũng có Phượng Thiên Sách và Nạp Lan Tiêu Bạch làm nui chống lưng cho nàng, thái độ của viện trưởng rõ ràng cũng nghiêng về nàng. Nàng tùy tiện chỉ một cái, nói bọn họ là hung thủ giết người, bọn họ chết là cái chắc.

Mợ nó! Đầu năm nay, làm cái gì cũng phải có hậu trường nha!

Ai có hậu trường vững mạnh, người đó mới có quyền nói chuyện!

Cả đám cứ chờ đợi trong nỗi giãy vò, chờ Già Lam chỉ ra và xác nhận.

Hết chương V11

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: V12.1: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

Nhìn về mặt khảm trang của mọi người, Già Lam cúi đầu cười nhạt. Nàng cố ý tạo ra hiệu ứng như vậy, chính là vì muốn để bọn họ ném thứ mùi bị vu oan.

Lúc này, khi nàng bị người vu oan, trong số bọn họ có ai không vui sướng khi nàng gặp họa, hận không thể ném đá xuống giếng, đẩy nàng vào địa ngục?

Còn có Thiển Nhi...

Nghĩ đến thân trạng của Thiển Nhi, lửa giận trong lòng nàng lại bùng cháy.

Buồn bực thì buồn bực, mặt ngoài nàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh, ánh mắt cố ý quét qua quét lại trên người Triệu Nhã Nhi mười lần, cho đến khi Triệu Nhã Nhi không nhịn được run lên, nàng mới khẽ nhếch môi, dời tầm mắt.

Triệu Nhã Nhi, đừng tưởng như vậy là xong.

Trên đường đến học viện Thiên Dực, ai lừa nàng, ai cho người ám sát nàng, là ai hại nàng không thể bước vào đội ngũ học sinh ưu tú, từng khoản từng khoản nàng đều ghi nhớ.

“Nếu kẻ này muốn giết người hãm hại ta, có thể thấy được ta với gã có thù oán.” Già Lam cố ý dừng một chút, khiến cho trí tưởng tượng của mọi bay cao, ai có thù oán với nàng, như vậy người đó bị hiểm nghi lớn nhất.

Triệu Nhã Nhi đứng mũi chịu sào, đôi mắt tròn to. Già Lam ám chỉ người có thù oán với nàng ta, rõ ràng là nói ả.

“Ta tới học viện Thiên Dực chỉ được hai ngày, người quen biết không tới mười người. Trong số đó, những kẻ kết thù với ta chỉ có năm người...” Già Lam nói tiếp, ánh mắt nhìn chăm chú vào Triệu Nhã Nhi, cố ý ám chỉ khiến Triệu Nhã Nhi lo sợ không yên.

Ngay lúc Triệu Nhã Nhi căng thẳng không chịu nổi, định mở miệng nói chuyện, Già Lam bất ngờ xoay người, mặt hướng về nhóm Lâm sư tỷ: “Ba vị, ta và các người có thù oán sao?”

“Cái gì?” Nhóm ba người Lâm sư tỷ đều không kịp phản ứng.

“Ta nói, ta và các người có thù oán sao?” Già Lam lặp lại.

Ba người liếc nhìn nhau, nếu lúc này thừa nhận có thù oán với Già Lam, chẳng phải sẽ làm mọi người xem mình là kẻ tình nghi ư?

Ba người cùng lắc đầu.

Già Lam cười nhẹ, nói: “Nếu chúng ta không có thù oán, vì sao lúc này ta bị người vu oan, các người vẫn cố gắng bỏ đá xuống giếng, đưa ra nhiều nghị luận và ngờ vực vô căn cứ? Giống như vừa bắt đầu đã nhận định ta chính là hung thủ giết người. Các người dựa vào gì mà cho rằng như vậy? Là bởi vì người vốn là do các người giết, các người muốn đổ tội cho ta, nên mới dám chắc chắn như thế?”

Từng chữ bức bách, trầm bổng du dương.

Già Lam tiến lên, nhóm Lâm sư tỷ liền lùi lại, khí thế hùng mạnh và lời nói sắc bén, khiến ba người run lấy lấy.

“Người nói vậy! Sao lại là bọn ta được chứ!” Lâm sư tỷ nhanh chóng trấn định lại, ưỡn ngực phản bác.

“Nếu ta nhớ không lầm, hồi này, ba người các người cũng đứng ở đó. Kể đó, cố tình đi tới để nhục mạ ta. Nếu các người không có thù oán lớn với ta, tội gì phải đặc biệt đi tới, thừa cơ hãm hại ta, muốn đẩy ta vào chỗ chết.” Ánh mắt Già Lam đột nhiên hung ác, khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lẽo, một kích này vừa ra, nhóm Lâm sư tỷ khó mà thoát khỏi hiểm nghi.

Mọi người ở hiện trường đều hết hoảng, đứng vậy, ba người kia đúng là đứng trong khu vực hình cánh quạt. Khi ấy, tám cô gái áo trắng còn chưa đến khu vực đó làm ‘hàng rào’, các ả đã rời khỏi vị trí.

Trong quá trình Già Lam bị chất vấn, các ả chế nhạo và nhục nhã Già Lam không ít, như vậy xem ra, hiểm nghi các ả giết người giả họa cho Già Lam càng lớn.

Triệu Nhã Nhi khẽ ngạc nhiên, vốn tưởng rằng Già Lam sẽ bảm ả không tha, dù sao cũng do ả hại Già Lam không thể gia nhập đội ngũ học sinh ưu tú, ai ngờ Già Lam lại chuyển mục tiêu.

A! Xem ra ả quá mức lo lắng rồi.

Cơ hội nhục mạ ả tốt như vậy, Già Lam lại bỏ lỡ, có thể thấy được nàng ta cũng chẳng thông minh cho lắm. (#Ngữ: mụ mới ngu, cả nhà mụ đều ngu!!!)

“Già Lam, đừng có hất nước bắn lung tung! Bọn ta không hề bỏ đá xuống giếng, bọn ta chỉ ngựa mất hành vi của người, cho nên mới bênh vực lẽ phải.” Lâm sư tỷ chạy vài bước về Nạp Lan Tiêu Bạch, về mặt liền thay đổi, dịu dàng đầy tình ý, đưa tay muốn kéo ống tay áo Nạp Lan Tiêu Bạch: “Nạp Lan công tử, người nhất định phải tin ta, nói vài lời công bằng thay ta.”

Ả ái mộ Nạp Lan Tiêu Bạch đến si mê, cho dù nắm được một góc áo của hắn, ả cũng vui vẻ chịu đựng.

Thế nhưng, à không ngờ, mình vừa tới gần người hấn, đầu ngón tay còn chưa kịp chạm vào vạt áo hấn, không chiếm được chút tiện nghi nào, Nạp lan Tiêu Bạch đã cất bước ra ngoài, bàn tay à rơi vào khoảng không.

Nạp Lan Tiêu Bạch đi tới bên cạnh Già Lam, đưa tay, tìm kiếm vài cái, thực tự nhiên cầm tay Già Lam: “Ta tin tưởng Lam Lam, lời nàng ấy nói, đều đúng.”

Thanh âm hấn dịu dàng, nhẹ nhàng nhưng mọi người đều nghe rõ ràng.

Hấn chỉ tin tưởng nàng nói, nàng nói, đều là đúng...

Đáy lòng Già Lam giống như có gì đó gõ nhẹ, quên mất việc hấn đang nắm tay nàng, từ lòng bàn tay truyền đến độ ấm, nguồn ấm áp này lan truyền rộng ra, làm cả người nàng được vây trong ấm áp.

Mọi người sùng sốt, đây là thổ lộ trá hình à? Nạp Lan Tiêu Bạch cao cao tại thượng thánh khiết như trích tiên, ai thấy hấn cũng phải ngưỡng mộ, không ai dám tiếp cận, rất sợ khinh nhờ hấn đây sao?

Hấn rất ôn hòa, cũng rất lễ phép, nhưng ôn hòa của hấn là có khoảng cách, mọi người chỉ dám có lòng ngưỡng mộ hấn, lại không dám đến gần hấn.

Mà lúc này, hấn tự nhiên nắm tay Già Lam, giọng điệu dịu dàng, giống như cậu nhóc mới lớn nếm thử mùi vị tình yêu, lập tức từ trên trời rơi xuống nhân gian, càng khiến người ta điên cuồng.

Mọi người nhìn thấy đều kinh ngạc, vừa hâm mộ lại ghen tỵ.

Đây thật sự là Nạp Lan Tiêu Bạch – người đứng đầu Bát công tử của Hạo Thiên hay sao?

Rốt cuộc xấu nữ kia có cái gì tốt? Cưng nhiên được Nạp Lan công tử đối xử đặc biệt như vậy? Đây là thói đời gì? Xấu nữ ngu ngốc cũng có thể trở mình nghịch thiên à?

Lâm sư tỷ bị tức đến sắp bùng nổ, bản thân mình hoa hoa lệ lệ bị xem nhẹ, còn phải nhìn người mình ngưỡng mộ dịu dàng nắm tay một đứa con gái xấu hơn mình gấp trăm lần... Vì sao? Vì sao???

Ả mập và ả nhỏ con đứng bên cạnh Lâm sư tỷ cũng tức giận bất bình, nếu người xấu xí như Già Lam cũng có địa vị, nhận được sự đối đãi chân thành của Nạp Lan Tiêu Bạch, vì sao các ả không thể? Ít nhất, trong mắt các ả, các ả xinh đẹp hơn Già Lam gấp trăm lần!

Trong lòng ghen tỵ lại vừa âm thầm vui vẻ. Về sau, các ả càng có nhiều hi vọng đối với tương lai hơn.

Già Lam sùng sốt một chút, sau đó bất đắc dĩ cười khẽ. Nhất định là Nạp Lan đại ca muốn né tránh Lâm sư tỷ làm phiền, cho nên mới cố tình làm như vậy? Được rồi, nàng tạm thời chấp nhận làm nhiệm vụ sứ giả hộ thảo. (*)

(*) Con gái ví như hoa, con trai ví là cỏ (thảo)

Nghĩ xong, nàng cầm tay hấn, cười với hấn.

Động tác rất nhỏ, oanh động rất lớn.

Có không ít người nhiều chuyện, dùng vẻ mặt xem kịch vui nhìn về phía Phượng Thiên Sách, dù sao thì hồi nãy Phượng Thiên Sách luôn mồm gọi Già Lam là cô gái hấn, hiện tại cô gái của hấn bị người ta nắm tay, hấn sẽ có phản ứng và suy nghĩ thế nào?

Những người vui vẻ ngồi xem kịch vui bao gồm cả quân gia Tàn và Tư Đồ Trường Thắng. Trong tầm mắt bọn họ, chỉ thấy Phượng Thiên Sách nhìn chăm chăm tay Nạp Lan Tiêu Bạch và Già Lam, con ngươi sâu kín xoay tròn mấy cái, sau đó khẽ nhếch mép, toát ra nụ cười ưu nhã.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: V12.2: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

Nụ cười kia vốn không có vấn đề gì, nhưng cố tình nó quá mức rực rỡ.

Có một số người, càng cười rực rỡ, càng nguy hiểm.

Quân gia Tàn đầy xúc động, rất hiểu chủ tử nhà mình, hấn rất xác định và khẳng định, chủ tử không được vui ha.

Tư Đồ Trường Thắng cũng đang quan sát phản ứng của Phụng Thiên Sách, bởi vì ông thấy, lấy xuất sắc của Phụng Thiên Sách, trên đời này ít có người xứng đôi được với hắn, ánh mắt của hắn lại cao, người bình thường căn bản không thể lọt vào mắt hắn nổi. Hắn đối xử đặc biệt với Già Lam, khiến ông rất bất ngờ và tò mò, ông muốn biết Phụng Thiên Sách đối xử đặc biệt với Già Lam là nghiêm túc, hay chỉ là dùng nàng ấy để làm lá chắn, lừa bịp người đời?

Nhưng, từ phản ứng của Phụng Thiên Sách, mặc dù không thể nói là hoàn toàn nghiêm túc, nhưng ít ra lời nói và hành động của Già Lam đã có thể ảnh hưởng đến hắn.

“Thì ra ả mới là hung thủ thật sự, đúng là biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Không ngờ ả che giấu sâu như vậy!” Âm thanh bùng nổ trong đám đông, từ trong khu vực hình cánh quạt truyền tới.

Đội ngũ vẫn bị bao vây trong vòng tình nghi, mùi vị chờ đợi bị tra hỏi thật không dễ chịu, hiện tại Già Lam chỉ ra người bị tình nghi, bọn họ không nhân cơ hội này dậu đồ bìm leo, đem hiềm nghi trên người phải sạch thì chờ tới bao giờ? Chỉ có như vậy, bọn họ mới có thể nhanh chóng thoát khỏi hàng ngũ bị tình nghi.

Hắn ta vừa lên tiếng, mấy người ở chung quanh cũng nhao nhao theo, tức giận việc ác mà Lâm sư tỷ làm.

Hai gò má Lâm sư tỷ đỏ bừng lên, vừa tức vừa gấp, cuống quýt xua tay phủ nhận: “Ta không có! Ta không có làm gì hết! Các người đừng đổ oan cho ta!”

“Các vị trưởng lão, xin các ngài tin tưởng ta, ta thật sự không có làm!”

“Viện trưởng, ngài phải tin tưởng ta...”

Đối mặt với nhiều tiếng phê phán, Lâm sư tỷ không có cách tự rửa oan cho mình, chỉ cảm thấy mình chết oan. ả không hề làm gì hết, mọi người dựa vào cái gì mà đổ oan cho ả?

Già Lam hờ hững nhìn ả, không lên tiếng. Hiện tại, ả ta đã ném được mùi vị có lý mà không thể nói rồi chứ?

Ngẫm lại chuyện lúc nãy, ả vu oan cho người khác, chẳng lẽ ả không nghĩ tới, có lẽ đối phương cũng vô tội như ả?

Một lúc sau, Già Lam mới chịu lên tiếng: “Mọi người im lặng một chút! ả không phải hung thủ thật sự!”

Mọi người sững sốt, hiện trường vốn ồn ào lập tức không còn tiếng động.

Ánh mắt Tư Đồ Trường Thắng hiện lên kinh ngạc, cảm thấy ngoài ý muốn, nhìn ra được, đối phương và Già Lam từng có khúc mắc, hiện tại phần lớn người đều tin giải thích của nàng, đem danh hiệu người bị tình nghi là hung thủ gắn lên đầu đối phương, nàng dễ dàng gạt sạch tội danh hung thủ giết người, để cho mình an toàn. Nhưng, nàng lại lật đổ giải thích của mình, trong vô hình giúp đối phương rửa sạch tội danh.

Rốt cuộc nàng đang làm cái gì? Vì sao ông nhìn không thấu?

Mọi người ở hiện trường, bao gồm cả Phụng Thiên Sách, đều kinh ngạc, nhưng Phụng Thiên Sách khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh rất nhanh, hắn bắt đầu cười khế, dường như đã hiểu được quyết định của Già Lam.

Thật lâu sau, Lâm sư tỷ mới bừng tỉnh, ả nghĩ rằng mình nghe lầm, Già Lam giúp ả rửa sạch tội danh? ả thờ phào nhẹ nhõm, nhưng không hề cảm kích, bởi vì ả chưa từng làm, dựa vào cái gì mà nói xấu ả!! (#Ngữ: con này dở hơi. Chừng nào nó chết đây???)

Nhất định là do Già Lam sợ ả tranh giành Nạp Lan công tử, cho nên mới nói xấu ả trước mặt Nạp Lan công tử, nghĩ tới đây, ả không những không cảm kích Già Lam giúp mình, trái lại càng thêm căm hận Già Lam.

“Ta đã sớm nói, ta không phải hung thủ! Già Lam, người đừng hòng ngậm máu phun người!”

“Ngậm máu phun người? Thì ra, người cũng biết cái gì gọi là ngậm máu phun người.” Già Lam cúi đầu cười lạnh: “Cảm giác vô duyên vô cớ bị người ta hãm hại, bị dư luận gài đồ bìm leo có dễ chịu hay không?”

“Người... Người cố ý!” Cuối cùng, Lâm sư tỷ mới hiểu, Già Lam có định trả thù mình, mục đích là để ả ném mùi bị người khác vu oan.

“Lúc nãy, không phải người nghi ngờ ả là hung thủ, muốn hãm hại người sao? Vì sao lại giải vây cho ả?” Ngụ trưởng lão nhíu mày, thật ra trong lòng lão hi vọng mọi chuyện dừng lại ở đây.

Tư Đồ Trường Thắng chuyển tầm mắt, khẽ cười nói: “Già Lam, nói một chút suy nghĩ của người đi, người nhất định có căn cứ?”

Chỉ là một cô gái xấu xí, lại là học sinh mới nhập học, thế mà được viện trưởng dùng thái độ ôn hòa dò hỏi suy nghĩ, một màn này, chẳng phải giết chết bao nhiêu người ở bên ngoài rồi sao?

“Lấy thực lực yếu ớt như vậy, muốn ra tay dưới tình huống thần không biết quỷ không hay, trong thời gian ngắn để tạo ra băng mâu, căn bản không có khả năng!” Già Lam nói năng mạnh mẽ, lúc nói rõ lý do, không quên hung hăng đá kích Lâm sư tỷ. Nếu có người xem Già Lam nàng là quả hồng mềm, có thể mặc cho người vùi vè, người đó hoàn toàn sai.

Bất nạt nàng, nàng trả lại đủ!

Mặt Lâm sư tỷ đỏ bừng, vốn định phản bác vài câu, nhưng nghĩ lại mình vừa cãi được hiềm nghi, ả liền nhịn xuống. Tóm lại, thời gian còn dài, ả còn có cơ hội, đòi lại nợ ngày hôm nay, cãi bỏ hiềm nghi là quan trọng nhất.

Khỏe mắt liếc thấy tay Nạp Lan Tiêu Bạch tự nhiên nắm tay Già Lam, không xem ai ra gì.

Ả hận!

Hận không thể bước lên, kéo hai cái tay kia ra, sau đó đổi lại, ả cầm tay Nạp Lan Tiêu Bạch. Tay hắn thon dài, xinh đẹp, nếu nắm lấy tay hắn, sẽ là chuyện hạnh phúc nhất đời này?

Cô ả mê trai chìm vào ảo tưởng.

“Tiểu Lam Lam, nếu như nàng nói, ả không phải hung thủ, vậy kẻ nào hãm hại nàng?” Phượng Thiên Sách nói, ánh mắt lơ đãng xẹt qua tay của hai người, giọng nói là lạ, đáng tiếc lúc này Già Lam chỉ tập trung vào chuyện tìm ra hung thủ, cho nên không chú ý đến sự khác thường của hắn.

“Ta cũng đã nói, ta mới đến học viện Thiên Dực không lâu, mặc dù có gây thù kết oán, kẻ thù của ta không vượt quá năm người, trong năm người, trừ bỏ bạn học Hàn đã chết và nhóm ba người Lâm sư tỷ, chỉ còn một vị cuối cùng.” Già Lam chậm rãi xoay người đi chỗ khác, ánh mắt chuyển về khu vực cánh quạt, mắt cố ý đảo quanh khu vực đó, giống như muốn đem biểu hiện của từng người nhìn hết. Nhóm người trong khu vực cánh quạt không khỏi phát điên, loại tâm tình chờ đợi kết án, thật giày vò người ta!!

Thà rằng nàng trực tiếp chỉ ra, trong số bọn họ, ai mới là hung thủ, còn hơn cứ lo lắng đề phòng như vậy.

Triệu Nhã Nhi nghe Già Lam nói chuyện, trong lòng mơ hồ thấy bất an, Già Lam sẽ không trở đầu mâu chia vào ả chứ?

Trực giác của ả thật chính xác! Quả nhiên, tầm mắt Già Lam rơi trên người ả!

Ả khẽ run lên, vừa rồi còn trào phúng Già Lam làm mất cơ hội hãm hại, trả thù ả, hiện giờ cũng ném quả đấm rồi.

Không phải Già Lam không nghĩ tới chuyện trả thù ả, mà cố tình đi vòng vèo, để ả tưởng rằng mình vượt xa núi cao, rõ ràng là muốn đánh ả rơi vào đáy cốc. Nhưng, Già Lam lại cố tình để ả từ đáy cốc vọt lên chỗ cao, để ả không có khả năng an toàn qua cửa, đột ngột kéo ả tuột xuống, một lần nữa ngã vào đáy cốc.... (#Ngữ: Tóm lại là cho người ta từ đáy cốc lên cao, sau đó mới đá xuống :v cảm giác cờ mờ mờ tuyệt vời !!!)

Thủ đoạn giày vò người như vậy, thật khiến người ta hận nghiêng răng!

Cảm thấy Triệu Nhã Nhi bất an, Già Lam mỉm cười, cười đến sáng lạn, không cần Già Lam mở miệng, tầm mắt hoài nghi của mọi người đều rơi trên người Triệu Nhã Nhi.

“Là Triệu sư tỷ hả? Sao có thể? Triệu sư tỷ tuyệt đối không làm chuyện như vậy. Người đừng cần người lung tung có được không?” Trong đám đông, không ít người bị bề ngoài của Triệu Nhã Nhi mê hoặc, rất nhanh đã có người lên tiếng bảo vệ.

Trong đám người bên cạnh Triệu Nhã Nhi, có một sư muội, đứng ra nói: “Già Lam, người đừng ngấm máu phun người, nói xấu Triệu sư tỷ! Ta biết tại sao người lại nhắm vào tỷ ấy, là vì tỷ ấy tước đoạt cơ hội trở thành học sinh ưu tú của người. Người ghi hận trong lòng, nên mới nói có kết thù oán với tỷ ấy. Người đúng là lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử! Triệu sư tỷ làm như vậy, đơn thuần là vâng mệnh làm việc. Người có cần ghim người như vậy không, chỉ có người canh cánh chuyện này mãi, xem tỷ ấy là kẻ thù, bụng dạ người thật nhỏ! Người làm người như vậy, chỉ đáng bị coi thường!”

Một phen cảm phần đáng trào thật hay!

Già Lam sắc sắc liếc ả một cái, bản lĩnh mê hoặc lòng người của Triệu Nhã Nhi thật lợi hại, hình tượng dịu dàng, hào phóng của ả đã ăn sâu vào lòng người. Hiện tại, nàng đột nhiên đứng ra, nghi ngờ Triệu Nhã Nhi, không những không đá kích được Triệu Nhã Nhi, ngược lại sẽ bị người khác công kích.

Nàng cúi đầu cười, nói: “Ta có nói, ta hoài nghi nàng ta sao?”

“Không sai, ta dựa vào thực lực của mình, thông qua khảo hạch học sinh ưu tú, lại bị người thông báo nói đại công chúa đã có danh sách năm học sinh ưu tú được chọn, sau đó không phân biệt chuyện gì hết, tước đoạt tư cách gia nhập đội ngũ học sinh ưu tú của ta. Đổi lại là ai, cũng có bất mãn và không cam lòng, nhưng mà, ta căn bản không đặt chuyện này ở trong lòng. Ở một nơi không có công bằng, đều là rắm chó, không vào cũng được!”

Hiện trường lập tức ò lên.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: V12.3: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

Các học sinh ưu tú ở đây đều tức giận, lại còn nói bọn họ gia nhập vào một tập thể chó má, nàng cũng quá mức kiêu ngạo đi!

Thế nhưng, phần lớn người không được vào nhóm học sinh ưu tú đều âm thầm dựng ngón cái khen Già Lam một phen. Lời nàng nói, cũng là tiếng lòng của bọn họ.

Học sinh ưu tú thì sao? Có gì đặc biệt hơn người?

Sắc mặt Tư Đồ Trường Thắng hơi đổi, quay đầu nhìn các trưởng lão: “Thật sự có chuyện này?”

Ngự trưởng lão bước lên nói: “Đúng vậy, viện trưởng! Thật sự là do đại công chúa cho người đến thông báo, ngài từng nói, chỉ cần là yêu cầu của đại công chúa, chúng ta phải hết sức thỏa mãn, cho nên...” Nhìn sắc mặt của viện trưởng càng lúc càng kém, lão không dám nói nữa, trong lòng thầm suy đoán, lẽ nào lão hiểu sai ý của viện trưởng?

“Chuyện này, ta sẽ tra rõ.” Thanh âm Tư Đồ Trường Thắng trầm thấp, vô cùng nhiếp chấn, khiến cả người Triệu Nhã Nhi chấn động, nhẹ run lên.

Viện trưởng muốn đích thân điều tra chuyện này? Vậy phải làm sao đây? Nếu để đại công chúa biết, ả giả truyền lệnh của đại công chúa, đem danh sách học sinh ưu tú tăng lên hai người, đại công chúa sẽ phản ứng như thế nào đây?

Nghĩ tới đủ loại khả năng có thể xảy ra, trái tim ả khẽ run rẩy, vô cùng sợ hãi.

Già Lam vẫn quan sát Triệu Nhã Nhi, để nàng bắt được ánh mắt sợ hãi của ả, âm thầm ghi nhớ, chẳng lẽ đằng sau chuyện này còn có kỳ hoặc?

“Ta nói thù hận, cũng không phải chuyện sau khi đến học viện Thiên Dực. Mà là trên đường đến học viện Thiên Dực, có người ám sát ta, không muốn để cho ta dễ dàng đến học viện Thiên Dực. Các ngươi đoán xem, tên sát thủ bị ta bắt được đã khai chủ từ đứng sau màn là ai? Là ai tới cho sát thủ tới giết ta?”

Già Lam nói được phân nửa, hai chân Triệu Nhã Nhi đã mềm nhũn, động tác cực kì tinh tế, nếu không phải Già Lam nhìn chăm chăm ả, chắc chắn khó nhận ra.

Triệu Nhã Nhi không hề biết Già Lam vẫn luôn quan sát ả, cố gắng nén bất an và sợ hãi trong lòng, miễn cưỡng kéo khóe môi cười, giả vờ trấn định: “Già Lam sư muội, người nói như vậy, chẳng lẽ hoài nghi ta sai sát thủ giết người? Ta với người không thù không oán, ta không biết vì sao người lại nói như vậy, mặc kệ người khác nhìn người như thế nào, ta đều tán thưởng đầu óc của người. Lúc người ở thành Lạc Xuyên, mọi người đều xa lánh người, nói người không có thiên phú, nói người xấu xí, nói người si mê Sở đại thiếu gia, suýt chút nữa vì hấn mà mất mạng... Có đủ loại tin đồn xấu về người, ta lại không hề ủng hộ. Mặc dù người không có thiên phú, không có dung mạo, nhưng ta tán thưởng tấm lòng si mê của người dành cho Sở đại thiếu gia. Ta vẫn muốn có thể làm bạn với cô gái thành thật như vậy, nhưng sao lòng dạ và nhân phẩm của người lại kém xa như vậy?”

Giới cho một câu giải thích đầy tình cảm!

Già Lam nhìn chăm chú vào Triệu Nhã Nhi, nghe ả nói, nàng không khỏi không bội phục. Đổi lại là người khác, bị đâm chọc là hung thủ giết người, đã sớm khản trương đến rồi tung mù mịt, vậy mà ả lại dùng khoảng thời gian ngắn nhất để bình tĩnh lại, đồng thời dùng thủ đoạn kẻ yếu ớt để đánh trả, nàng phải nói một câu khâm phục với ả mới được!

Sở đại thiếu gia?

Mọi người hoàn toàn rối loạn.

Phượng Thiếu nói, Già Lam là cô gái của hắn. Nạp Lan công tử lại không nể mặt Phượng Thiếu, tự nhiên cầm tay Già Lam, đến giờ vẫn chưa buông ra. Hiện giờ, còn nhô ra một Sở đại thiếu gia?

Rốt cuộc, ai mới là người Già Lam yêu?

Quần hệ tứ giác tình yêu thật phức tạp?

Sở Chiêu Viêm vẫn không bị người hỏi thăm chú ý, đột nhiên bị người ta điểm danh, sắc mặt hắn ảm đạm, không lành.

Triệu Nhã Nhi à Triệu Nhã Nhi, nếu không nhìn thấu thủ đoạn của người, hắn cũng có thể giống như những người khác, bị ả mê hoặc. Luận bản lĩnh giả bộ, ả đúng là cao tay!

“Tiểu Lam Lam, mau nói cho mọi người biết, nàng và Sở đại thiếu gia đã hoàn toàn phân rõ ranh giới, bây giờ người nàng thích chỉ có một mình ta.” Thịnh linh, Phượng Thiên Sách bá đạo xen vào giữa Già Lam và Nạp Lan Tiêu Bạch, mạnh mẽ tách hai người ra. Cánh tay hắn vừa giơ lên, liền tự nhiên ôm eo Già Lam. Xúc cảm bất ngờ khiến eo Già Lam tê dại. Nàng khẽ xoay thắt lưng, lách người, muốn tránh né, nhưng vẫn không tránh được động tác ép buộc của Phượng Thiên Sách.

Nhắc tới cũng lạ, Nạp Lan Tiêu Bạch nắm tay nàng, nàng chỉ cảm thấy ấm áp, trừ này đó ra, không có cảm giác gì khác. Nhưng, mỗi lần Phượng Thiên Sách động chạm nàng, cả người nàng giống như bị điện giật, cả người không được tự nhiên.

Chẳng lẽ ông trời phái hán xuống để trừng phạt hán, để cho nàng khó chịu?

Tức giận liếc hán một cái, không lay chuyển được hán, liền mặc kệ hán luôn.

Hai người âm thầm đấu đá, không có đề ý, chân mày Nạp Lan Tiêu Bạch nhíu chặt lại, rất nhanh liền giãn ra.

Người buồn bực nhất không ai khác ngoài Sở Chiêu Viêm, hán thăm cẩn thận, nhìn chăm chăm Già Lam. Chỉ có mấy ngày, nàng không những trêu chọc tên Phượng Thiên Sách có tai tiếng, còn trêu chọc người đứng đầu trong bát công tử - Nạp Lan Tiêu Bạch, hành vi không đứng đắn như thế, rốt cuộc nàng đem hán đặt ở chỗ nào?

Chờ chút, sao hán lại kích động? Giống như oán phu bị bỏ rơi vậy nè?

Bỗng, hán lắc lắc đầu, phớt lờ mùi mờ trong lòng. Hán mới không có hứng thú với cô gái này, tuyệt đối không!

“Khụ khụ, bây giờ trở lại chuyện chính, nếu ngươi hoài nghi Triệu Nhã Nhi, hãy đưa ra bằng chứng, nếu không...” Tư Đồ Trường Thắng ho nhẹ, cắt ngang yêu cầu vô lý của Phượng Thiên Sách, âm thầm lườm hán, ám chỉ hán nên thu liễm một chút, đừng có quấy cho nước đục ngầu nữa, nơi này đủ loạn rồi.

Phượng Thiên Sách tròn mắt, làm bộ không nhìn thấy ám chỉ của ông.

Già Lam lại thấy, mở miệng nói: “Thưa viện trưởng, Triệu Nhã Nhi không phải hung thủ, ta hoài nghi, hung thủ là người khác.”

Cái gì? Người khác?

Nụ cười kia vốn không có vấn đề gì, nhưng có tình nó quá mức rục rờ.

Triệu Nhã Nhi kinh ngạc, ả còn nghĩ Già Lam sẽ cắn chặt không buông, dồn ả vào đường chết, ai ngờ lại một câu giúp ả gỡ bỏ hiềm nghi, cuối cùng Già Lam đang nghĩ cái gì?

Giương mắt nhìn Già Lam, đối diện đôi mắt sắc bén, tia sáng lạnh lướt qua, ánh mắt kia rõ ràng đang ra oai với ả.

Trái tim Triệu Nhã Nhi nhảy dựng, ả biết, Già Lam cũng không có ý định bỏ qua cho ả, chỉ là tạm thời cho qua mà thôi.

Chuyện có nặng nhẹ, Già Lam đem tâm trí tập trung lên việc tìm kẻ giết người, nàng rủ rì: “Cũng giống lý do ta đập đổ lý do Lâm sư tỷ là hung thủ, khả năng Triệu sư tỷ giết người cực nhỏ. Vì thực lực nàng ta chưa đủ! Muốn bắt chước ta luyện ra băng mâu, thực lực người này phải là linh sư trên cấp năm, đồng thời hành động nhanh đến mức không ai phát hiện, như vậy người này chỉ có thể là linh sư cấp sáu trở lên... Mấy người ta suy đoán, đều không có thực lực cỡ đó.”

Nói một hồi lâu, nàng đã đoán được. Nếu Lâm sư tỷ và Triệu Nhã Nhi không có đủ thực lực như nàng nói, nàng còn kéo dài thời gian làm chi vậy? Rõ ràng là thừa dịp này cọt bọn họ!

Lâm sư tỷ càng tức giận, hận không thể nhào tới xé mặt Già Lam ra.

Bên dưới nụ cười dịu dàng, bình tĩnh của Triệu Nhã Nhi là sóng to gió lớn, Già Lam, người giỏi lắm!

Tư Đồ Trường Thắng khẽ mỉm cười, ánh mắt thú vị đánh giá Già Lam: “Dựa theo ngươi nói, người bị hiềm nghi, là người có thực lực linh sư cấp sáu trở lên, những ai dưới mức đó đều được giải trừ hiềm nghi hả?”

“Không sai!” Già Lam tự tin nhếch môi: “Tất cả những người có thực lực dưới linh sư cấp sáu, có thể rời đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: V12.4: Tài năng của nàng, chấn động toàn trường

Một câu nói của nàng khiến khu vực bên trong hình cánh quạt hoan hô lên, những linh sư có thực lực dưới cấp sáu và linh sư không có thiên phú đơn thuần tu luyện kiếm thuật như nhất được đại xá, nhẹ nhàng rút lui khỏi khu vực hình cánh quạt. Triệu Nhã Nhi cùng hai ả sư muội cũng rút lui khỏi đó, vô tình được cởi bỏ hiềm nghi, nhưng trong lòng các ả lại buồn bực, không có một chút cảm giác vui sướng khi được cởi bỏ hiềm nghi.

Đến bây giờ, khu vực hình cánh quạt còn lại ba người.

Linh sư có thực lực trên cấp sáu, thực lực như vậy, cũng chỉ có học sinh ưu tú mới có. Cho nên, ba người còn lại, đều là học sinh ưu tú, không có ngoại lệ.

“Làm sao có thể, bọn họ đều là học sinh ưu tú, bọn họ làm sao có thể là hung thủ được? Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng!” Trong đám trưởng lão, có người bạo phát kháng nghị. Trong đó có ba vị trưởng lão, là ân sư của ba vị học sinh ưu tú này, thấy học sinh ưu tú của mình bị người hãm hại, sao bọn họ không tức giận được?

Cuối cùng, ba vị học sinh ưu tú ở lại nhìn nhau, không có khăn trương và phản nộ, ngược lại, bình thường ba người bọn họ đều cạnh tranh với nhau, giờ đây cả ba đều là đối tượng bị tình nghi. Bọn họ không nhận được thăm thể, hai người kia là hung thủ thì tốt biết mấy, như vậy trong số học sinh ưu tú sẽ bớt đi một người, bớt một đối thủ để cạnh tranh!

Không khí quái dị tràn ngập ở hiện trường.

Đối mặt với nhóm trưởng lão mang lòng bất mãn, tay Phượng Thiên Sách đặt bên hông Già Lam khẽ động, một động tác an ủi như muốn nói, nàng không cần sợ bọn họ, chỉ cần quan tâm chuyện của nàng là được, những thứ khác cứ để hấn lo!

Động tác nhỏ nhưng Già Lam lại hiểu được, tiếp nhận sự an ủi chu đáo từ hấn, một giây ngắn ngủi, làm Già Lam có chút cảm động. Tuy rằng hành vi của hấn luôn khiến người ta đau đầu, nhưng vào thời khắc mấu chốt, hấn luôn là chỗ dựa tốt nhất.

“Các người có thể không tin, nhưng sự thật chính là như vậy. Phía của ta vừa suy đoán tất cả quá trình, mọi người đều thấy, nếu ai có thắc mắc cứ việc hỏi ta, nếu không có, như vậy hãy xem ta bắt hung thủ thật sự từ trong ba người này ra.”

Già Lam nhìn lướt qua toàn trường, mấy vị trưởng lão đang tức giận bất bình cũng yên tĩnh lại, suy ngẫm lại quá trình Già Lam suy đoán, không có bất kì sơ hở nào, bọn họ đồng nhận thức, cho nên mới đi theo tới bây giờ.

Khi xác định vị trí của hung thủ, cùng với thực lực của hung thủ, sau đó còn thừa lại ba người bị tình nghi.

Trong số bọn họ, đến tột cùng ai mới là hung thủ thật sự?

Vô số ánh mắt tập trung lên người ba kẻ tình nghi, ngừng thờ, chờ công bố đáp án.

Phượng Thiên Sách đánh giá Già Lam, vẻ mặt nàng rất tự nhiên, xem ra đã nắm giữ mọi thứ trong tay, tràn đầy tự tin. Hấn khẽ cười một tiếng, biểu hiện của Già Lam đã vượt xa tưởng tượng của hấn. Vốn dĩ hấn còn dự định, nếu nàng không thể tự gột sạch tội danh cho mình, hấn có thể sử dụng lực lượng của chính mình, rửa sạch tội danh cho nàng. Nhưng từ đó về sau, e rằng nàng không có tư cách đặt chân ở học viện Thiên Dực.

Bây giờ xem ra, hấn lo lắng quá nhiều, nàng hoàn toàn có năng lực nắm giữ cục diện, cần bản không cần hấn giúp.

Già Lam như vậy...

Hấn lắc đầu cười khẽ, hấn nên cảm thấy mình may mắn, có thể thu được một đồ đệ thông minh có một không hai, còn là...

Hiện trường, không có người nhắc lại nghi vấn, Già Lam tiếp tục: “Nếu mọi người không có nghi vấn, vậy nghe ta nói tiếp.”

Nàng dừng lại, quay đầu nhìn về hướng quản gia Tần, nhìn tử thi trong tay hấn: “Hung thủ không có dùng thực lực thủy linh thuật chân chính để luyện thành băng mâu đàm bạn học Hấn, như vậy hấn phải mượn ngoại lực để thực hiện, muốn mô phỏng thủy linh thuật để công kích, hấn ta nhất định phải mượn một lượng nước, cái này chính là mấu chốt!”

Một lời của Già Lam khiến mọi người ở đây tĩnh mịch, rất nhiều người lộ ra vẻ mặt bình tĩnh, đúng vậy, người không tu luyện thủy linh thuật, muốn mô phỏng theo thủy linh thuật để công kích người khác, không phải cần có nước hay sao?

Nhưng đây là trước cửa học viện, lấy đâu ra nước? Nơi có nước cũng cách xa hơn trăm bước, không có ai có thể lấy nước từ nơi xa như vậy để mô phỏng thủy linh thuật công kích được, động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn sẽ bị phát hiện, trừ phi...

“Cho nên, người đó nhất định có mang theo nước bên người, hơn nữa...” Già Lam nghiêng người, khẽ nhìn người cơ thể người chết, chậm rãi nói: “Sau khi băng mâu tan thành nước, có mùi rượu nhàn nhạt... Vậy nên, hung thủ thật sự, kỳ thực là...”

Già Lam ung dung xoay người lại, ngón tay thon trắng chỉ vào số ba học sinh ưu tú đứng ở xa xa, đột nhiên dừng lại, lạnh lùng phun một chữ: “Hấn!”

Trong ba học sinh ưu tú, có một người chấn động.

Vô số ánh mắt tập trung lên người hấn ta, tiếng nghị luận trùng trùng dâng lên.

“Đúng rồi, bên hông hấn ta có đeo hồ lô rượu, lẽ nào hấn ta dùng nó đựng nước?”

“Hai người khác không có mang theo hồ lô rượu, chỉ có mình hấn có, xem ra hấn ta là người có hiềm nghi nhất.”

Cũng có âm thanh bất đồng.

“Chó má! Ngậm máu phun người, sao Ngô sư huynh có thể là hung thủ được?!”

“Già Lam, rõ ràng là người vu oan người khác! Lão phu tuyệt đối không bỏ qua cho người!”

“...”

Phượng Thiên Sách nắm tay Già Lam, khẽ dừng lại, khoe môi nở nụ cười trong sạch, Tiểu Lam Lam của hắn thật thông minh, ngay cả hắn cũng không khỏi hơi bội phục nàng.

Đầu tiên, Tư Đồ Trường Thắng khẽ kinh ngạc, chợt gật đầu, tư duy của nha đầu kia thật mạnh mẽ, toàn bộ mọi chuyện đều bị con bé nắm trong tay, có tự tin chiến thắng. Lại cô tình làm người ta choáng váng, kéo dài một vòng lớn mới chịu nói ra trọng điểm. Toàn bộ quá trình, trật tự rõ ràng, ổn định không loạn, có thể nắm bắt trọng điểm.

Thật khủng, người như vậy nếu có tâm cơ, không biết sẽ có bao nhiêu người lần lượt rơi vào tay nàng. (#Ngữ: ko ghẹo bà là được -_-)

Thảo nào, Sách Nhi nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, nàng đúng là có chỗ hơn người.

Già Lam ung dung chờ âm thanh nghị luận của mọi người dần nhỏ xuống, bỗng nhiên cất giọng: “Muốn ngưng luyện thành băng mâu có phẩm chất như vậy, ít nhất cần có một bầu nước, mọi người không tin có thể kiểm tra hồ lô rượu của hắn ta, nhìn xem bên trong có phải trống rỗng hay không?”

Ánh mắt Ngô sư huynh lóe lên, tay sờ hồ lô rượu bên hông theo bản năng, lúc ngẩng đầu, chợt thấy Già Lam cười nhạt với mình, tay hắn ta khẽ run lên.

Già Lam ép sát từng bước: “Ban ngày ban mặt, bên hông người có treo một hồ lô rượu, cũng đủ khả nghi rồi. Thậm chí, ta có thể dùng nước trong hồ lô rượu của người, sau đó, dùng nước này ngưng luyện thành băng mâu, để xem phẩm chất của nó có giống băng mâu mà mọi người nhìn thấy hay không. Người có thể tiếp tục phủ định, nhưng ta vẫn có biện pháp khác, cho đến khi chứng minh được người là hung thủ mới thôi!”

“Người...” Ngô sư huynh siết chặt hồ lô rượu bên hông theo bản năng, ánh mắt láo liên, nhìn về phía các trưởng lão, vừa muốn mở miệng nói gì đó, Già Lam đã lên tiếng trước, cắt ngang lời hắn: “Người muốn xin sự giúp đỡ từ các trưởng lão cũng vô dụng! Sự thật vô cùng chính xác, nếu lúc này bọn họ còn che chở cho người, vậy chứng minh người cùng người đó là đồng lõa! Hừ! Người đừng mơ tưởng tìm cơ hội giải vây cho mình, sự thật đánh bại biện luận, người ngoan ngoan khai ra, vì sao người làm như vậy? Đến tột cùng là ai sai khiến người?”

“Người... ta...” Ngô sư huynh hoàn toàn rối loạn, trong hoảng loạn, đột nhiên hắn thả người nhảy lên, đột phá ra ngoài khu vực cánh quạt, đúng là muốn chạy trốn!

Tám cô gái áo trắng đã có chuẩn bị từ sớm, Ngô sư huynh vừa có dấu hiệu bỏ trốn, lưới bạc lớn lập tức từ trên trời ụp xuống, thiên la địa võng phủ lên đầu Ngô sư huynh, dễ dàng nhốt hắn ta vào trong.

“Buông! Buông!” Ngô sư huynh ngơ ngậy trong lưới bạc, nhưng cuối cùng đều vô dụng, chỉ khiến lưới bạc càng buộc chặt thêm.

Già Lam thoát khỏi vòng tay của Phượng Thiên Sách, đi tới trước mặt Ngô sư huynh: “Ta hỏi người, vì sao người làm như vậy? Rốt cuộc, ta có thù hằn gì với người?”

Ngô sư huynh quay đầu đi, không phản ứng.

Già Lam hít mắt, nở nụ cười lạnh: “Ta hiểu rồi! Người và ta chẳng có thù hận gì, người làm như vậy là do có người sai khiến... Nói, hắn ta là ai?”

Xung quanh, âm thanh kinh ngạc liên tục vang lên.

Nói như vậy, hắn ta thừa nhận mình là hung thủ giết người?

Không ngờ lại là hắn ta!

Đường đường là học sinh ưu tú, không ngờ hắn ta lại làm chuyện không thể tha thứ, mọi người không nhận được ôm hoài nghi đối với nhóm học sinh ưu tú, có lẽ Già Lam nói đúng, hơn nữa nhóm học sinh ưu tú tồn tại chuyện thiếu công bằng, càng làm kẻ khác hoài nghi nhân phẩm của học sinh ưu tú.

Nói như vậy, hung thủ giết hại đồng môn cũng có thể trở thành học sinh ưu tú, thế thì nhóm học sinh ưu tú còn uy vọng gì để nói nữa?

Căn bản đều là chó má!

Vị trưởng lão vốn muốn giải vây cho Ngô sư huynh, lúc này đột ngột tắt tiếng. Cái gì? Thật sự do hắn ta làm?

Hắn ta từng là học sinh khiến ông đặc ý nhất, không ngờ hắn ta lại là hung thủ giết người?

Ông khó mà tiếp nhận sự thật này!

“Nếu hung thủ đã thừa nhận, người, đưa hắn ta áp giải vào Vô Vọng Nhai, giam giữ cả đời, không được phép để hắn ta rời khỏi Vô Vọng Nhai nữa

bước!” Tư Đồ Trường Thắng nhủ mảy, vô tình tuyên án.

Ông vừa tuyên án, chẳng khác nào hủy đi sự tự do cả đời của Ngô sư huynh, từ nay về sau, hắn ta chỉ có thể ở lại Vô Vọng Nhai cho đến chết.

Sao hắn cam tâm chứ?

“Ta không đi Vô Vọng Nhai! So với việc nhốt ta cả đời, ta tình nguyện chọn cái chết!” Hắn ta dùng sức ngo ngoáy.

“Muốn chết! Không dễ dàng như vậy đâu!” Già Lam lại tới gần một chút, hỏi: “Nói, rốt cuộc ai đứng ở phía sau sai khiến ngươi?”

“Không có! Người chủ mưu chính là ta!” Ngô sư huynh rống giận, hắn ta đã không còn gì, cùng lắm thì chết, so với việc ngày ngày sống một mình ở Vô Vọng Nhai tối tăm còn tốt hơn.

“Ngươi không chịu nói cũng không sao, ta biết một loại thôi miên đại pháp, có thể khiến ngươi ở trạng thái vô thức nói ra tất cả bí mật của mình, có muốn thử xem không?”

“Thôi miên đại pháp?” Ngô sư huynh bán tín bán nghi, nhưng con ngươi đã lộ ra vẻ hoang mang, đột nhiên, tiếng xé gió đánh tới, giống như sét đánh, không thể chống đỡ.

Bỗng dưng, thân thể Ngô sư huynh chấn động, hai mắt hắn ta trợn to, vẻ mặt co quắp vài cái, thẳng tắp ngã xuống.

“Không tốt! Hắn ta trúng ám khí!”

Một cô gái áo trắng đứng sau hắn ta, thấy phi tiêu cắm trên lưng hắn ta, không nhịn được kinh hô.

Hiện trường rối loạn, mọi người nhìn chung quanh, phi tiêu từ chỗ nào bắn tới?

Không chờ mọi người tìm ra manh mối, Tư Đồ Trường Thắng bay lên, bay ra hướng cửa học viện.

“Người nọ trốn rồi, viện trưởng đã đuổi theo. Cũng không biết đối phương là ai, đây chính là giết người bịt miệng hả?” Tiếng nghị luận lại dâng lên như thủy triều.

Già Lam đưa mắt nhìn về hướng viện trưởng đuổi theo, trong lòng thầm cầu khẩn, hi vọng viện trưởng có thể bắt được gã ta. Dựa vào quan sát, thực lực người này không tầm thường, không phải loại nàng có thể đối phó.

Rốt cuộc là ai? Là ai nhìn nàng không vừa mắt? Muốn đưa nàng vào chỗ chết?

Là người của Triệu gia sao?

Thế nhưng, lúc này nàng có để ý biểu tình của Triệu Nhã Nhi, khi biết hung thủ là Ngô sư huynh, mặt ả có toát ra vẻ kinh ngạc rất thật. Chứng tỏ, Ngô sư huynh giết người không phải ả giật dây, hay là cao thủ của Triệu gia không có thông báo cho ả biết trước là sẽ đến ám sát nàng?

Ngoại trừ Triệu gia, Già Lam không nghĩ ra ai có thù hận sâu sắc với mình, muốn đưa nàng vào chỗ chết.

Khi hồi hồn, nàng nhìn thi thể Ngô sư huynh trên mặt đất. Lúc này, Phượng Thiên Sách đã đứng bên cạnh xác Ngô sư huynh, như là lật xem vết thương trên lưng hắn ta, Già Lam vừa vặn thấy Phượng Thiên Sách đem phi tiêu giấu vào trong ngực.

Động tác cực nhanh, chỉ cần nàng chớp mắt liền bỏ lỡ màn này. Tiếc rằng, cố tình nàng đã thấy.

Hắn đang làm gì vậy? Sao lại đem phi tiêu giấu?

Nàng chau mày không hiểu, đi vào bước, chìa tay ra trước mặt hắn: “Đưa đây!”

“Cái gì?” Phượng Thiên Sách chớp mắt giả vô tội.

“Thứ ngươi giấu trong ngực.” Già Lam nhấn mạnh, càng ngày càng cảm thấy hắn kì quái, cây phi tiêu kia có cái gì đặc biệt, đáng để hắn giấu đi?

“Giấu cái gì trong lòng?” Phượng Thiên Sách làm động tác bình tĩnh, đột nhiên dùng ánh mắt mập mờ nhìn Già Lam, ngượng ngùng mỉm cười nói: “Đáng ghét à! Không ngờ bị nàng phát hiện! Người ta định tối nay cùng nàng cộng chằm sẽ tặng cho nàng, nếu bị người phát hiện, hiện tại ta đưa cho nàng!”

Nói xong, hắn đưa tay vào trong ngực lục lọi, chậm rãi móc một vật, vật này, đủ để Già Lam ngón ngang trong gió.

Hết chương V12

Chương 89: V13.1: Phụng Thiên xem mắt, ghen tuông của nàng

(Ps: Lão Sách cưới vợ, Già Lam lấy chồng, hết truyện ha :v)

Già Lam chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt.

Tơ lụa mềm mại, màu trắng đơn thuần, trên đó có thêu mấy đóa hoa lan, thanh nhã duyên dáng, hương thơm thoang thoảng, đóa hoa lan vừa vụn nở rộ ngay chỗ...

Nàng thật sự không có nhìn lầm, đây tuyệt đối chính là áo yếm tối qua nàng mặc...

“Tại sao lại ở trong tay người?” Mặt Già Lam đỏ bừng, giật lấy cái yếm, nhét vào trong lòng mình. Cuối cùng, nàng giả vờ bình tĩnh liếc nhìn xung quanh, làm bộ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tiếc là, đã muộn.

Tuy rằng học sinh học viện đã rời đi phân nửa, phần đông các trưởng lão vẫn còn ở hiện trường, còn có thù hạ của Phụng Thiên Sách là quản gia Tần và tám vị thị nữ, làm Già Lam lung tung nhất chính là Nạp Lan Tiểu Bạch vẫn còn ở đây!

Chân mày hấn khẽ chau lại, nghiêng tai lắng nghe, dường như chưa biết đã xảy ra chuyện gì.

May là hấn không nhìn thấy, bằng không thật không biết hấn nghĩ như thế nào về nàng.

Nàng vừa thờ phào nhẹ nhõm, Phụng Thiên Sách lại nói: “Ta cũng không hiểu vì sao cái yếm của nàng lại chạy tới trong lòng của ta, ta đoán... Có lẽ, nó cũng giống với nàng, đều rất thích ta.”

Già Lam nhảy dựng, sắc mặt đỏ bừng, nhất là khi thấy nụ cười giảo hoạt, quái quỷ của hấn, nàng càng bức mình.

Chắc chắn hấn có ý!

Già Lam chỉ cảm thấy mặt mũi mình mất sạch rồi, ngoảnh đầu lại, liếc nhìn Nạp Lan Tiểu Bạch, vẻ mặt của hấn vô cùng bình thường, giống như không nghe thấy Phụng Thiên Sách nói. Có lẽ hấn nhận ra ánh mắt nàng nhìn chăm chú vào hấn, hấn lạnh lạnh nói: “Lam Lam, ta mệt rồi, muốn đi nghỉ trước, nàng đưa ta về có được không?”

Bàn tay thon dài đưa về phía nàng, làm người ta không thể từ chối, Già Lam vươn tay theo bản năng, nắm tay hấn.

Lúc này, nàng để ý, Nạp Lan Tiểu Bạch đến đây một mình, bên cạnh không có bất kì thủ vệ nào, hấn muốn tự mình về chỗ nghỉ, quả thật có chút khó khăn.

Ánh mắt Phụng Thiên Sách u ám, nhìn chăm chăm tay Già Lam đang nắm tay Nạp Lan Tiểu Bạch, khí tức trên người hấn lưu động, thâm trầm khó lường.

Quản gia Tần âm thầm quan sát chủ tử của mình, phát hiện sự khác thường của hấn, đáy lòng xẹt qua lo lắng. Miệng chủ tử nói không có hứng thú với một tiểu nha đầu, thật sự như vậy sao? Bằng không, tại sao tâm tình của chủ tử thất thường như vậy?

“Phụng Thiên Sách, ta đưa Nạp Lan đại ca về trước, tìm người tính sổ sau vậy, người đừng hòng lừa bịp ta!” Già Lam trừng Phụng Thiên Sách một cái, nắm tay Nạp Lan Tiểu Bạch đi về hướng phòng nghỉ dành cho khách của học viện.

Nhìn khí lạnh trên người chủ tử càng ngày càng lạnh, quản gia Tần không nhịn được hỏi: “Nạp Lan công tử thật không biết điều, cậy mặt mũi, ăn đậu hũ của Già Lam tiểu thư, thật vô sỉ đến cực điểm!”

Ánh mắt chủ tử vẫn nhìn theo bóng lưng Già Lam và Nạp Lan Tiểu Bạch, đôi mắt u ám không nhìn thấy bờ bên, giống như bất kì lúc nào cũng có thể đem người ta cắn nuốt vào đó, hấn đang cười, ý cười trên môi càng ngày càng đậm, tựa như hoa anh túc nở rộ, mê hoặc lòng người, khiến người ta không nhìn được rừng mình.

Không hiểu sao trong đầu hấn hiện ra chuyện mười năm trước, nhớ lần kia, đột nhiên chủ tử biến mất, không ai biết ngài đã đi nơi nào.

Cho đến bảy ngày bảy đêm, rốt cuộc chủ tử cũng trở về, cả người đều là máu, giống như từ trong ao máu bước ra.

Lúc đó, chủ tử cũng cười, cười như thế này, nụ cười cuồng dã giống như đóa hoa anh túc nở rộ, đến giờ vẫn khiến hấn khắc cốt ghi tâm.

Bắt đầu từ đó, cả người chủ tử đều thay đổi, trở nên sáng nắng chiều mưa, trở nên thâm trầm khó lường, không ai biết được suy nghĩ trong lòng ngài,

cũng từ đó không ai nghĩ được khác tiếp theo ngài ấy sẽ làm chuyện hoang đường gì...

“Chủ tử, có phải chúng ta nên trở về Phụng gia rồi không? Cả đêm qua ngài không về, gia chủ và lão tử tống đều hỏi...”

Phụng Thiên Sách dần thu hồi tầm mắt, khẽ nhếch môi, ánh mắt kiêu khác nhìn quân gia Tần: “Bà nội luôn khen người tài giỏi, người làm việc rất tốt.”

Quân gia Tần hơi sững sờ, không lẽ chủ tử phát bệnh? Sao tự nhiên lại khen hắn?

“Dạ. Đây là chuyện thuộc hạ nên làm.” Quân gia Tần ôn hòa đáp lại.

“Đời này bà nội thật khô, lúc bốn mươi tuổi đã góa chồng, độc thân đến bây giờ, mỗi lần ta nhìn thấy bà lẻ loi một mình, liền không khỏi đau lòng cho bà.” Phụng Thiên Sách cảm khái.

“Đừng vậy! Lão phu nhân là người phụ nữ tài giỏi nhất mà ta từng gặp! Một tay bà chống đỡ Phụng gia, để Phụng gia đứng vững vững tại đại lục Hạo Thiên, công lao của người rất vĩ đại.” Quân gia Tần nói lời thật lòng.

Phụng Thiên Sách mỉm cười, vỗ vỗ đầu vai hắn: “Không dối gạt người, ta vẫn thay bà nội tìm một người đáng tin để chăm sóc bà, để bà được yên ổn lúc tuổi già, đáng tiếc đau khổ tìm mà vẫn chưa có ai thích hợp. Hiện tại nghe được tiếng lòng của người, ta biết người yêu thích bà nội của ta từ lâu, ta đây an tâm.”

Hắn cố ý dừng một chút, ánh mắt sáng quắc nhìn quân gia Tần, nhìn đến nỗi quân gia Tần sờn gai óc.

Làm cái lòng gì hắn cảm thấy lời của chủ tử dường như có chỗ không đúng? Hệt như trong lời của chủ tử có ẩn chứa điều gì đó?

“Quân gia Tần, ta quyết định, từ hôm nay, người không cần ở bên cạnh hầu hạ ta nữa. Ta quyết định đưa người đến chỗ bà nội, người cứ viện thanh thân ở bên cạnh lão nhân gia ngài đi.”

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: V13.2: Phụng Thiếu xem mắt, ghen tuông của nàng

Mặc kệ hiện đại hay thế giới này, nàng chưa từng gặp người đàn ông nào dịu dàng, hoàn mỹ như Nạp Lan Tiêu Bạch, hèn gì hắn có thể đứng đầu Hạo Thiên Bát Công tử, trở thành đối tượng được rất nhiều nữ giới điên cuồng theo đuổi, hắn rất có danh tiếng.

Lẽ ra, nàng nên động lòng với người đàn ông như thế mới đúng, cổ tình lại không hề sinh ra một chút động lòng nào. Có lẽ, hắn quá hoàn mỹ, hoàn mỹ đến không chân thực, khiến nàng chỉ có thể đứng ở xa xa nhìn lên, không dám khinh nhờn. Hơn nữa, hắn họ kếp Nạp Lan, nàng nghi ngờ hắn là người thân của nàng, người cùng một tộc, sao có khả năng yêu đương được?

Nàng nghĩ, miệng không nhịn được cười thành tiếng.

“Đang suy nghĩ gì vậy?” Nạp Lan Tiêu Bạch hỏi.

“Muội đang suy nghĩ, Nạp Lan đại ca xuất sắc như vậy, tương lai, người con gái như thế nào mới có thể xứng đôi với huynh?” Già Lam lắc đầu, chặc chặc than thở: “Muội thấy, khó nha!”

Nạp Lan Tiêu Bạch cười nhạt: “Đừng trêu chọc ta, ai lại đồng ý gả cho người mù?”

Nụ cười trên môi Già Lam hơi thu lại, nghe hắn tự giễu, lòng thấy khác thường, nàng đưa tay nắm vai hắn: “Nạp Lan đại ca, muội hứa với huynh, nhất định sẽ chữa lành cặp mắt cho huynh, muội sẽ không nuốt lời!”

Tay khẽ run lên, Nạp Lan Tiêu Bạch cười nhân nhạt: “Ta tin tưởng nàng.”

Cách một tầng hơi nước mỏng, hai tay cùng nắm như một lời hứa hẹn, hoặc là một loại ẩn ý.

Dưới sự cố gắng của trị Lyếu sư, cuối cùng Tống Thiên Nhi cũng tỉnh lại, trải qua khảo nghiệm sinh tử lần này, tình cảm của hai tỷ muội lại sâu nặng thêm một tầng.

Sau đó, Già Lam có gặp lại viện trưởng, không biết cuối cùng viện trưởng có đuổi kịp kẻ ám sát hay không. Nàng cũng không gặp được Phụng Thiên Sách, nghe nói hắn dần thuộc hạ rời khỏi học viện Thiên Dực rồi.

Hắn từng nói, mấy ngày nữa, hắn theo bà nội đến Triều Âm Tự để xem mắt, chẳng lẽ hắn thật sự chạy tới đó để xem mắt?

Khác thường, không giống ai!

Không chịu trách nhiệm!

Tốt nhất là người hắn xem mắt là kẻ xấu xí, có bệnh, vừa mập mạp, . . Phi phi phi! Nàng thiện lương như vậy, sao lại có tư tưởng ác Lyệt như vậy?

Không tốt! Như vậy không tốt!

Hắn là nên chúc mừng hắn, người hắn xem mắt nên là mỹ nhân bệ nguyệt tu hoa, khuynh quốc khuynh thành, một nhành hoa lê áp hải đường. . .

Già Lam tà khí nhếch môi, đẩy lòng lạnh lùng ói ra hai chữ: Nhân! Yêu!

Ngày hôm sau, rốt cuộc Già Lam cũng bắt đầu cuộc sống học sinh trong học viện Thiên Dực.

Học viện giảng bài rất đơn giản, cơ bản trên ba ngày, mọi nội dung bài giảng đều kết thúc. Thời gian kế tiếp, các học sinh tự mình tu luyện và tham gia một ít hoạt động lịch lãm không định kì. Căn cứ vào thành tích lịch lãm, mọi người đều có cơ hội nhận được điểm, khi điểm học phần đạt đến mức nhất định, bọn họ có thể thăng cấp thành học sinh nội viện.

Đối với Già Lam, có thăng cấp làm học sinh nội viện hay học sinh ưu tú hay không, nàng chẳng quan tâm. Nàng chỉ để ý mỗi lần tổ chức lịch lãm mà thôi. Bởi vì nàng tin tưởng, thực lực được tôi luyện từ thực tế mà ra.

Mỗi lần đi lịch lãm, đều không phải chỉ có một trưởng lão dẫn dắt, công phu các vị trưởng lão tu luyện không giống nhau. Dựa vào đặt điểm của từng người mà an bài nội dung lịch lãm. Như vậy, có thể khiến các học sinh học được thuộc tính chiến kĩ khác nhau, tăng kinh nghiệm tác chiến.

Già Lam rất coi trọng kinh nghiệm chiến đấu, học tập kinh nghiệm từ trên người một người thành công, đủ để chống đỡ so với mình đi thực tiễn mười lần.

Ngày thứ ba sau khai giảng, lần đầu tiên Già Lam đi rèn luyện, người dẫn đội là Mục trưởng lão, nội dung hắn muốn truyền đại chính là truy tung thuật. (Thuật theo dõi)

“Ngày hôm nay, nhiệm vụ lịch luyện của chúng ta chính là tìm Sơn Ly, dựa vào phân tích của lão phu, bình thường chúng nó hay tới lui trong vùng rừng núi. Sơn Ly là động vật giáo hoạt, vừa sinh ra đã có tính gian xảo, không dễ người bắt được. Mọi người tìm Sơn Ly, còn phải nghĩ cách bắt nó, mỗi người bắt một con, mỗi một người trong tổ sẽ được năm điểm. . .”

Mục trưởng lão tuyên bố xong, mọi người đều kích động không thôi.

Năm điểm học phần, lần đầu tiên đi lịch luyện đã được thưởng điểm cao như vậy, thử nghĩ xem, từ học sinh ngoại viện thăng cấp thành học sinh nội viện, tổng cộng cần một trăm học phần, nói cách khác, chỉ cần bọn họ bắt được hai mươi con Sơn Ly, bọn họ có thể thuận lợi từ học sinh ngoại viện thành học sinh nội viện.

Người người hưng phấn, nhao nhao muốn thử xem.

“Năm người một tổ, cho các người có hai ngày một đêm. Giờ này hai ngày sau, tập hợp tại đây. Tổ nào không bắt được một con Sơn Ly sẽ bị trừ năm điểm học phần.”

Hiện trường ồ lên.

“Mục trưởng lão, hiện tại điểm của chúng học trò đều bắt đầu từ số không, làm sao trừ năm điểm được?” Có người hỏi.

Mục trưởng lão cười âm ỉ: “Học viện quy định, điểm học phần bị trừ hết, trực tiếp bị khai trừ, không cần thương lượng gì hết!”

“Hả?!”

Hiện trường mới còn xôn xao, lập tức im lặng.

Thật nghiêm khắc!

Điểm học phần bị trừ hết, liền bị khai trừ?

Hiện tại, bọn họ chỉ mới vào học, điểm học phần đều là không, nói cách khác, chỉ cần bọn họ phạm sai lầm, liền đối mặt với nguy cơ bị khai trừ, cái này quá mức khắc khe rồi!

“Trong tay ta chính là bản đồ địa hình núi này, ta chỉ cho các người nhìn, các người nhớ được bao nhiêu thì nhớ.”

Mục trưởng lão giơ cao tấm bản đồ thô sơ lên, tranh vẽ trong bản đồ đơn giản đến không thể đơn giản hơn nữa, đường nét rất ít, tạm coi như bản đồ. Trái ngược với bản đồ chính xác, tỉ mỉ của hiện đại, tấm bản đồ này thật là không thể nhìn.

Không đợi mọi người nhìn rõ bản đồ, Mục trưởng lão ‘phách’ một tiếng thu hồi bản đồ lại, nhét vào ngực, cất giọng nói: “Thời gian sắp bắt đầu, các người có thể lựa chọn, tiếp tục ở lại đây hoặc là lập tức hành động...”

“Già Lam, người nhìn kĩ bản đồ không? Ta không nhớ một chút gì hết, làm sao bây giờ?” Tổng Thiên Nhi đã bình phục, cũng gia nhập vào nhóm người đi lịch luyện.

Già Lam yên lặng đứng đó, trong đầu còn dấu vết tấm bản đồ kia, nếu nàng nhớ không lầm, ranh giới trên bản đồ có kí hiệu kiến trúc rất quen thuộc — Triều Âm Tự.

Không lẽ chính là Triều Âm Tự mà Phụng Thiên Sách nói?

Gần như là buột miệng thốt ra, nàng hỏi: “Mục trưởng lão, Phụng Thành của các người có mấy Triều Âm Tự?”

Mục trưởng lão híp mắt, kì quái nhìn nàng: “Toàn bộ đại lục Hạo Thiên chỉ có một Triều Âm Tự, ngay cả cái này người cũng không biết? Người xác định mình là con dân của Phụng Lâm Quốc?”

Không chỉ Mục trưởng lão dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, những người còn lại đều dùng ánh mắt kì quái nhìn nàng, tựa như chuyện nàng không biết Triều Âm Tự là việc rất mất mặt.

Tổng Thiên Nhi âm thầm kéo ống tay áo Già Lam, nhỏ giọng nói: “Triều Âm Tự chính là Quốc tự của Phụng Lâm Quốc, rất nổi tiếng, có người nói, bên trong tự có rất nhiều cao thủ, bình thường bọn họ đều ẩn mình không ra ngoài, cũng ít giao tiếp với thế tục bên ngoài. Nhưng, một khi Phụng Lâm Quốc gặp tai ương, bọn họ sẽ xuất hiện, bảo hộ Phụng Lâm Quốc. Nghe nói, tổ tông của Phụng gia đều có giao tình thâm hậu với Triều Âm Tự, bình thường chỉ có lão tổ tông của Phụng gia mới mời được cao tăng Triều Âm Tự.”

Vừa nói đến Phụng gia, ánh mắt Tổng Thiên Nhi nhìn Già Lam long lanh, mập mờ, khiến Già Lam cảm nín.

Mục trưởng lão tiếp lời của Tổng Thiên Nhi: “Triều Âm Tự là nơi phạt môn thanh tịnh, nhóm cao tăng nhập thiền lễ Phật. Lúc các người bắt Sơn Ly, không được tùy tiện bước vào Triều Âm Tự, biết không?”

“Đã biết!” Mọi người đồng thanh trả lời, kế tiếp chính là phân chia tổ, năm người một nhóm, ai cũng nguyện ý chung tổ với người có thực lực mạnh, ví dụ như Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn, hai người bọn họ mau chóng bị người khác bu đầy, mời họ vào tổ mình.

Tổng Thiên Nhi liếc nhìn về hai người bọn họ, ghé sát vào Già Lam nói: “Già Lam, chúng ta có cần đi mời bọn Sở Đại Thiểu gia nhập tổ mình không? Có bọn họ, thực lực của chúng ta mạnh mẽ nhất, không sợ không bắt được Sơn Ly.”

Già Lam giương mắt nhìn qua phía Sở Chiêu Viêm và Mục Tư Viễn, đúng lúc, Sở Chiêu Viêm nhìn sang đây, bốn mắt va chạm giữa không trung.

Sở Chiêu Viêm lãnh ngạo chau mày, ánh mắt đặc ý, phảng phất như đang khoe khoang cái gì đó với nàng.

“Nhàm chán.” Già Lam nhanh chóng thu hồi tầm mắt, nói với Già Lam: “Chúng ta không cần năm người, chỉ cần hai người là đủ rồi.”

“Liên hai người chúng ta?” Tổng Thiên Nhi không có tự tin, nàng ta ngay cả bản đồ cũng không nhớ.

“Phải, chỉ hai người chúng ta.” Già Lam khẳng định, nhưng Mục trưởng lão nhanh chóng loại bỏ ý định của nàng.

“Lịch luyện không chỉ tự mình tu luyện, mà còn bao gồm tính đoàn kết trong tập thể, cho nên, năm người một tổ, nếu không hủy bỏ tư cách tham gia lịch luyện.”

Ở đây có tổng cộng năm mươi lăm người, nói cách khác, vừa vặn chia thành mười một nhóm, mọi thứ đều nằm trong tính toán của Mục trưởng lão, không để bọn họ chọn ba lấy bốn.

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, không chút chần chừ, vội vã lập nhóm.

Già Lam hít sâu một hơi, tỉnh táo suy nghĩ một lát, cuối cùng quay đầu nhìn về Sở Chiêu Viêm. Mặc dù không nguyện ý chung tổ với bọn họ, nhưng so với đám người không quen kia, bọn họ là lựa chọn tốt nhất. Dù sao bốn người cũng đã quen phối hợp với nhau, cũng từng hợp tác đối địch, phần thắng lớn hơn rất nhiều. Nếu đổi thành người khác, cùng nhau hợp tác, không những phải đề phòng trộm ngoài còn phải đề phòng trộm trong, không thể thi triển được gì.

Sở Chiêu Viêm giống như biết đọc tâm thuật, cất bước đi tới, lãnh khốc nói: “Cùng nhau đi! Các người không có lựa chọn khác tốt hơn.”

“Cũng vậy.” Già Lam đáp lại hần một câu, cuối cùng đạt thành hiệp nghị chung.

Tâm tình Mục Tư Viễn không tệ, gật đầu một cái: “Chúng ta còn thiếu một người, làm sao bây giờ?”

Hết chương V13

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: V14: Phượng Thiếu xem mắt, ghen tuông của nàng.

Đúng vậy, còn thiếu một người.

Bốn người bắt đầu quan sát xung quanh, cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, mới vừa rồi còn rất nhiều người ồn ào huyền ảo, đột nhiên, động tác trở nên nhanh nhẹn hẳn lên. Một tổ năm người, trong tích tắc mọi người đã hợp thành tổ.

Một tổ nối tiếp một tổ bắt đầu xuất phát, toàn bộ tổ người đều đi hết, cũng chỉ còn lại bốn người Già Lam và người cuối cùng vừa mới xuất hiện.

Già Lam cẩn thận đánh giá người này, cuối cùng nàng cũng hiểu, vì sao đột nhiên, động tác của những thành viên trong tổ khác lại nhanh chóng như vậy.

Ấn tượng đầu tiên của Già Lam chính là đầu tóc người này như ổ gà, nàng nhìn rất đen rất đen, không biết trời sinh đã đen sẵn, hay là từ lúc sinh ra đến giờ vẫn chưa tắm, nói chung khó mà thấy rõ ngũ quan của nàng. Tiếp đó, Già Lam thấy nàng nhếch miệng cười, để lộ ra hàm răng trắng bóc: "Hắc hắc, ta và các người cùng một tổ sao?"

Bốn người Già Lam liếc nhìn nhau, tất cả đều hơi sợ hãi, thật sự không biết tại sao học viện Thiên Dực lại có thể nhận một đóa kỳ ba như vậy làm học sinh.

Nhưng mà, dù là đóa kỳ, Già Lam cảm thấy mình đã từng gặp rất nhiều đóa kỳ ba, nên cũng không quan tâm lắm đến vẻ ngoài.

"Chúng ta còn có lựa chọn khác sao?" Già Lam dờ khóc dờ cười, theo thói quen đưa tay ra, "Hoan nghênh cô gia nhập."

Đối phương ngờ ngác nhìn nàng đưa tay ra, không biết nàng có ý gì. Khiến nàng ngần ngại một lúc. Ba người Sở Viêm Chiêu cũng sững sốt, bọn họ chính là lần đầu tiên nhìn thấy cách chào hỏi kỳ lạ như thế.

Già Lam thấy nàng không phản ứng. Vì vậy chủ động tiến lên, cầm tay nàng chạm vào tay mình, rồi mỉm cười: "Ta là Già Lam, bọn họ là bằng hữu của ta, Tổng Thiên Nhi, Sở Viêm Chiêu và Mục Tư Viễn, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

Hắc nữ sờ sờ cả ngày, cuối cùng mới hoàn hồn, hai tay nắm thật chặt tay Già Lam: "Ta...ta là Mộc Mộc, các người thật sự đồng ý cho ta vào tổ sao?"

Nhìn nàng phản ứng kích động như thế, Già Lam buồn cười, gật đầu khẳng định: "Đi nhanh lên, nếu không chúng ta sẽ bị bỏ lại rất xa đấy."

"Được được. Chúng ta đi mau lên." Mộc Mộc ngốc nghếch mỉm cười, hai hàm răng trắng lóe sáng, khiến tóc gáy dựng đứng.

Suốt đoạn đường đi, Sở Viêm Chiêu và Mục Tư Viễn cố tình tránh xa Mộc Mộc, bọn họ luôn cảm thấy với thân phận của mình, không nên đứng cùng một nơi với đóa kỳ ba đến từ rừng nguyên thủy.

Ban đầu Tổng Thiên Nhi có hơi sợ Mộc Mộc, nhưng ở chung lâu, ba nữ từ dần quen thuộc với nhau hơn.

"Mộc Mộc, vì sao tên cô lại kỳ cục thế? Còn nữa, cô từ đâu đến, làm sao có thể vào được học viện Thiên Dực...." Tổng Thiên Nhi uyển chuyển hỏi, nhưng vẫn không che giấu được lòng hiếu kỳ của mình.

Mộc Mộc cười khúc khích gãi đầu: "Tên Mộc Mộc này, là do nhạc phụ đặt cho ta. Nhạc phụ và Phó viện trưởng có giao tình với nhau, nhạc phụ nói, ta nên tiếp xúc với người ngoài nhiều một chút, kết giao với bằng hữu, nên Phó viện trưởng mới đem ta đến học viện Thiên Dực."

Có giao tình với Phó viện trưởng, nói vậy thân phận nhạc phụ của nàng ta cũng không đơn giản, chỉ là không hiểu sao lại nuôi dưỡng nàng như một người hoang dã thế?

Già Lam thật sự không hiểu nổi.

"Vậy cô là người ở đâu?" Tổng Thiên Nhi hiếu kỳ như con nít vậy, đào bới vấn đề.

Mộc Mộc suy tư một lát, trả lời: "Trước đây ta ở trong rừng, nhạc phụ nói, cách rừng không xa, là thành Lục Trúc."

"Thành Lục Trúc?" Về mặt Mục Tư Viễn hơi thay đổi, kinh ngạc liếc mắt nhìn nhau với Sở Viêm Chiêu, "Chẳng lẽ là cánh rừng...."

"Phải, cũng chỉ có nơi đó mới có thể sản xuất ra đóa kỳ ba như vậy." Sở Viêm Chiêu cười nhẹ, lời nói cực kỳ sắc bén.

Hai người đánh đổ khiến Già Lam càng khó hiểu, nhưng nàng có thể xác định, Mộc Mộc chính là một đóa kỳ ba trăm năm khó gặp.

Nhóm năm người tiếp tục lên đường, khoảng hai canh giờ sau đã đến bên trong thâm sơn.

Cảm thấy đói bụng, bốn người quyết định dừng chân nghỉ ngơi chốc lát.

"Chỗ ta có lương khô, mọi người cùng chia nhau ăn đi." Tống Thiên Nhi lấy từ trong bọc hành lý ra không ít bánh màn thầu và điểm tâm, bày ra để chia cho mọi người.

Mộc Mộc thấy thế, hai mắt sáng bừng lên, không nói hai lời, liền là người đầu tiên nhào tới, hai tay cầm bánh màn thầu, cắn một miếng thật lâu.

Đôi mắt của nàng rất đen, nhưng ánh mắt lại sáng ngời, Già Lam nhìn mắt nàng phát sáng, như hai bóng đèn sáng long lanh. Lại nhìn thấy tướng ăn như sói đói của nàng, dạ dày quay cuồng, nhất thời không muốn ăn nữa.

"Sao các người lại không ăn?" Mộc Mộc nhét đầy thức ăn vào miệng, ngầu ngẩn hời, nhìn xung quanh mới phát hiện bốn người còn lại cũng chưa có ai ăn, lương tâm nàng như phát hiện được gì đó, động tác ăn dừng lại, sợ hãi đem màn thầu đã cắn một nửa trở về chỗ cũ.

"Có phải ta....ta chọc giận các người không?" Dáng vẻ như trẻ nhỏ làm sai, nhìn thế nào cũng không đành lòng trách móc.

"Ăn đi. Không cần khách sáo." Già Lam nhìn nàng mỉm cười, Mộc Mộc liền thở phào nhẹ nhõm, nhếch miệng cười, để lộ hai hàm răng trắng sáng, nàng tung móng vuốt, yên tâm ăn nhiều hơn.

Về mặt hai người Sở Viêm Chiêu và Mục Tư Viễn cứng đờ, ngơ ngác nhìn móng vuốt Mộc Mộc vờ vết màn thầu, hai người đồng thời nuốt nước miếng, đột nhiên cảm thấy bụng không còn đói nữa.

"Cho cô." Mộc Mộc cầm lấy cái màn thầu lớn nhất đưa cho Già Lam, nụ cười thật to, khiến Già Lam nghĩ đến người dân Châu Phi đáng yêu chất phác.

Già Lam cười gượng, nhìn chằm chằm màn thầu trong tay nàng đưa tới, không biết có nên nhận hay không.

Trong lúc nàng còn do dự, đột nhiên phía trước có tiếng tiếng huyền não truyền đến, có người hô to: "Con son ly này chúng ta phát hiện trước."

Một giọng nói khác: "Bớt nói nhảm đi, ai lấy được thì là của người đó, không phục thì đánh một trận."

Năm người thu dọn hành lý, bước nhanh đến sơn đạo phía trước, thấy hai tổ vì một con son ly màu đỏ mà giằng co với nhau, cãi nhau càng lúc càng dữ dội, như muốn xông vào đánh nhau.

Trong đó có một tổ có Lâm sư tỷ cùng hai vị bạn học, nói về khả năng chửi mắng, một tổ các nàng tuyệt đối chiếm thế thượng phong, mà các nàng cũng chính là hậu sinh khả úy, muốn cướp con mồi của tổ thứ nhất.

"Các người mới không nói đạo lý, có bản lĩnh thì tự mà đi tìm."

"Mục trưởng lão cũng không có nói không được cướp son ly từ trong tay kẻ khác, dù sao chỉ cần son ly tới tay, được thêm năm điểm thì cần gì phải suy nghĩ nhiều. Các người không phục cũng không liên quan bọn ta, thực lực quyết định tất cả."

"Được, đánh thì đánh, chẳng lẽ bọn ta sợ các người?"

"... .."

Hai bên đứng đó cãi nhau, hết lần này đến lần khác chỉ dùng cái miệng mà thôi, bởi vì mọi người đều biết, không thể tùy tiện đánh nhau với đồng môn, một khi đôi phương bị thương, trên lưng sẽ có tội danh đồng môn tương tàn, hậu quả sau đó vô cùng nghiêm trọng. Chuyện Già Lam "sát nhân" lúc trước, đã dạy cho bọn họ một bài học.

Tiểu son ly màu đỏ đứng giữa hai tổ nhìn trái phải, cũng không vội chạy trốn, trái lại vô cùng lười biếng ngồi chồm hổm phơi nắng.

Thật là một con son ly phách lối,

Già Lam nhìn con son ly, cảm thấy hết sức thú vị, càng nghĩ càng thấy giống một người.

Không sai, chính là con son ly thành tinh ngàn năm, Phụng Thiên Sách.

Già Lam hướng đến chỗ hai bên đang giằng co, liếc nhìn một cái, khóe miệng không đứng đắn cong lên, có biện pháp rồi.

Nàng đi lên trước, đứng giữa hai tổ, dừng lại, lập tức thấy ánh mắt kiêng kỵ nhìn chăm chú của hai tổ. Lúc này là thời khắc máu chót của tranh chấp, lại nhảy ra một con cọp cái, ba con hổ tranh chấp, cục diện này làm sao có thể khống chế.

Già Lam cười nhạt, nói: "Ta có một đề nghị, không biết các người có thấy hứng thú không? Nếu như các người làm theo lời ta nói, không những tránh được hai hổ tranh chấp, còn có thể giúp các người tìm được nhiều son ly hơn."

"Già Lam, người đừng mơ tưởng gạt chúng ta, con son ly này là hai tổ chúng ta tìm được trước, các người muốn tìm son ly thì tự mà đi tìm." Lâm sư tỷ tức giận trừng mắt nhìn Già Lam, tình địch gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt.

"Vừa nãy ai nói, thực lực quyết định tất cả?" Già Lam nói một câu, nhất thời khiến đám người Lâm sư tử tất tiếng, bởi vì....những lời này là do các nàng nói, hiện tại Già Lam chỉ hoàn trả lại các nàng mà thôi.

Đám người tử còn lại thì khẽ bàn luận, một lát sau nói: "Người có đề nghị gì, nói thử xem. Nếu như có lý, chúng ta sẽ nghe lời người, nếu không thì đứng chỗ nào thì về chỗ đó."

Mấy người Lâm sư tử cũng lên thương nghị, lúc này, hai tổ đối phó nhau, khẳng định bọn họ sẽ bị thua thiệt. Để duy trì cân bằng hiện tại, bọn họ tạm thời phải thỏa hiệp, lắng nghe xem cuối cùng Già Lam có chủ ý ngu ngốc gì.

"Ta nghĩ như vậy, son ly cũng giống như con người, là động vật có tập tính quần cư. Bọn nó không có khả năng tách khỏi quần tộc của mình, sinh hoạt đơn độc được, sớm muộn gì nó cũng sẽ trở lại quần tộc của mình. Hiện tại chúng ta tìm được một con, căn bản không đủ để mấy tổ chúng ta chia nhau, mấy người ở đây tranh chấp đến mất thể diện cũng chỉ được có một con son ly. Chỉ bằng lợi dụng nó dẫn đường, tìm được càng nhiều son ly càng tốt, đến lúc đó, các người dựa vào bản lĩnh của mình, muốn bắt bao nhiêu con son ly mà không được, đúng không?"

Lời vừa nói ra, người trong các tổ liền lập tức thảo luận.

Sở Viêm Chiêu bắt ngờ nhủ mảy, kinh ngạc nhìn về phía Già Lam, không biết trong lòng nàng đang có chủ ý gì.

Mục Tư Viễn cảm thấy đề nghị này rất thú vị, tỏ ra rất hăng hái, hẳn vốn phải đến nhờ đến sự giúp đỡ của Viêm Chiêu mới đứng được đây, nếu không có Viêm Chiêu đặt biệt yêu cầu Phó viện trưởng, muốn dẫn theo một người để giúp đỡ, e rằng hẳn cũng chẳng có cơ hội mà bước vào học viện Thiên Dực này, ai bảo lúc khảo hạch hẳn bại dưới tay của Già Lam với Tổng Thiên Nhi chứ?

Tổng Thiên Nhi cũng không có ý kiến đặc biệt gì, nàng tuyệt đối đồng ý với bất kỳ quyết định nào của Già Lam, ngược lại là Mộc Mộc, âm thầm kéo ống tay áo Già Lam, nhỏ tiếng nói: "Già Lam, son ly có bản tính như nhà thông thái, nó nhất định sẽ phát hiện ra có người theo dõi nó, chắc chắn sẽ không trở lại quần tộc của mình, bán đứng đồng loại."

"Ta biết." Già Lam nháy mắt với nàng, làm sao nàng (đây là Già Lam) không biết đạo lý này? Chỉ việc thấy con tiểu son ly kia rất bình tĩnh ngồi chồm hổm trong đám người, nàng đã biết vật nhỏ này không hề đơn giản. Nhớ tới Phượng Thiên Sách quý quyết, nàng cũng đoán được trình độ giao hoạt của son ly.

"Vây cô....." Lời nói của Mộc Mộc liền bị Già Lam cắt đứt, "Cứ nghe lời ta là được."

Mộc Mộc gãi đầu nghi ngờ, cuối cùng vẫn lựa chọn tin nàng.

Mặt khác, người hai tổ còn lại vẫn còn đang bàn luận sôi nổi, chậm chạp không quyết định.

Già Lam thêm dầu vào lửa, nói tiếp: "Dĩ nhiên, nếu như các người cảm thấy bản thân không có năng lực đuổi kịp son ly, để nó chạy thoát, vậy hiện tại các người cứ đánh nhau một sống một chết, sau đó tranh nhau con son ly. Có điều đợi các người đánh nhau xong, các tổ khác có lẽ đã bắt không chỉ có một con son ly, ném thành tích của các người ra phía sau....."

"Lâm sư tử, nàng nói cũng rất có lý. Coi như chúng ta đánh thắng đối phương, cũng chỉ lấy được một con son ly, nếu như chúng ta thả lưới câu bắt con cá lớn hơn, nói không chừng lúc đó có thể bắt được cả bầy son ly. Một con son ly được năm điểm, nếu một bầy son ly.....Ha ha, nói không chừng chúng ta sẽ thắng cấp rất nhanh, trở thành học sinh ngoại viện." Béo nữ kích động nói, trong đầu miêu tả kế hoạch tương lai, a rất đẹp nha.

"Đúng vậy, rất có lý. Thực lực tổ đối phương tuy không bằng chúng ta, nhưng lỡ như bọn họ với đám người Già Lam hợp tác với nhau đối phó chúng ta, chúng ta coi như bị thua thiệt, nói không chừng đến lúc đó chẳng những không có con son ly nào, mà còn bị tổn thất nghiêm trọng, cái được không bù đắp đủ cái mất." Xinh xắn nữ tính toán.

Nghe hai người nói vậy, tuy trong lòng Lâm sư tử mười lần như một không muốn tiếp thu đề nghị của Già Lam, nhưng không thể không thừa nhận, trước mắt, biện pháp này quả thật là biện pháp tốt nhất.

Dù sao son ly cũng chạy không được, nếu như vận khí tốt, bọn họ có thể tìm được cả bầy son ly, vậy thì rất tốt, coi như không tìm được cả bầy son ly thì con son ly này cũng luôn ở trong tầm mắt của bọn họ, cùng lắm thì liều mạng giành giật con son ly với bọn họ là xong.

Mặt khác, một tổ học sinh sẽ luôn suy nghĩ sẽ như nhau, hơn nữa theo nguyên tắc chỉ cần bắt một con là được, bắt càng nhiều càng tốt, vì vậy bọn họ liền đồng ý với đề nghị của Già Lam.

Vì vậy, học sinh ba tổ cùng chung mục tiêu là điều kiện tiên quyết, tất cả mọi người đều tập trung lên người con son ly màu đỏ. Vật nhỏ này, dường như cũng cảm thấy được nguy hiểm, đôi tai dựng đứng lên, mắt tròn vo mở to, đảo mắt nhìn mọi người. Rất lâu rất lâu sau đó, ngay khi mọi người nghĩ rằng nó sẽ chạy trốn, thì đột nhiên nó lại ngồi chồm hổm xuống, khiến tất cả mọi người đều chặt lưỡi.

Cái này gọi là cái gì?

Không phải nó định công đây chứ?

Bọn họ mất nửa ngày tranh chấp nó thuộc về ai, vậy mà nó thì ngược lại, bình tĩnh ngồi chồm hổm, đợi mọi người tới bắt, nó tuyệt đối là con mồi bình tĩnh nhất trong lịch sử.

"Làm sao bây giờ?" Béo nữ mắt bình tĩnh lên tiếng đầu tiên, thầm nghĩ mọi người cũng không thể đứng đây trùng trùng mắt mắt nhìn con son ly đang ngủ gật kia mãi.

Có người bắt đầu tiến lên xua đuổi nó, có người cầm kiếm múa qua múa lại trước mặt nó, muốn hù dọa nó, đáng tiếc cũng không ăn thua gì. Hai mắt tiểu son ly vẫn nhắm lại, lười biếng nằm phơi nắng, bộ dạng vô cùng đáng ghét.

Mọi người đều lúng túng.

Già Lam nhú mày, ngược lại cũng không đoán được con tiểu son ly này lại khó trị như thế, hoàn toàn không theo như từng đường đi nước bước của nàng, nếu nó không đi, vậy ba tổ bọn họ chẳng phải sẽ đứng ở chỗ này mãi sao?

Nàng từ từ đến gần, đến cạnh bên tai con son ly nói nhỏ vài câu, đột nhiên, hai mắt tiểu son ly mở ra, lông trên người dựng đứng lên, sau đó vèo một cái, biến thành bóng hồng, chạy như bay về sơn đạo phía trước.

Một màn này xảy ra quá mức đột ngột, rất nhiều người không phản ứng kịp, đợi khi hiểu chuyện gì đã xảy ra, đủ loại mắng chửi thay nhau nổi lên.

"Già Lam, cuối cùng cô nói gì với nó, tại sao nó lại chạy trốn?"

"Già Lam, tốt nhất cô đừng có lừa gạt ở sau lưng bọn ta, bằng không ta sẽ không bỏ qua cho cô."

"Tiểu súc sinh, xem ngươi trốn ở đâu?"

"Còn không mau đuổi theo? Nếu không sẽ mất dấu nó."

Cả đám hò hét ầm ĩ, người hai tổ liền chạy theo son ly, chỉ có tổ của Già Lam vẫn đứng yên tại chỗ, không vội vàng đuổi theo.

Tổng Thiên Nhi rất ngạc nhiên, nhin không được hỏi tới: "Già Lam, cuối cùng cô đã nói gì với son ly, sao nó lại đột nhiên nghe lời bỏ chạy?"

Già Lam cười thần bí, không trả lời.

Mục Tư Viễn quái dị đánh giá Già Lam, thúc giục nói: "Mau nói cho chúng ta biết, rốt cục cô đã nói gì với nó?"

Già Lam cũng chỉ cười không đáp.

Sở Viêm Chiêu tàn khốc cười lạnh nói: "Nếu các người còn muốn tiếp tục ở đây lãng phí thời gian thì sẽ bị học viện đuổi đi đấy." Nói xong, hắn là người đầu tiên cất bước, đi theo hướng đám người đang truy đuổi son ly.

Lúc này Tổng Thiên Nhi và Mục Tư Viễn mới phản ứng, Mục Tư Viễn đuổi theo Sở Viêm Chiêu, còn Tổng Thiên Nhi thì lôi kéo Già Lam: "Chúng ta cũng nên đi nhanh lên, nếu không toàn bộ son ly sẽ bị bọn họ bắt hết mất."

"Không cần gấp gáp, sớm muộn gì son ly cũng là của chúng ta." Già Lam tự tin cười nói, không ai chú ý tới, trước ngực nàng đã thiếu đi một vật.

Đúng như Mục trường lão đã nói, bản tính son ly rất狡 hoạt, muốn bắt được nó cũng không phải chuyện dễ dàng, bằng không cũng sẽ không lấy nó làm phần thưởng lớn để phân định cao thấp.

Tiểu son ly dẫn đám người chạy khắp núi, cũng không biết có phải là cố tình trêu cợt bọn họ không, hay là nó hoảng sợ cái gì đó, rối loạn phương hướng. Cùng một vị trí, mà nó chạy tới chạy lui ba lần, sinh lực không gì sánh được, đuổi theo nó cũng tốn rất nhiều sức.

Trái lại năm người Già Lam, thông thả cuộc bộ vào sơn đạo, không nhanh không chậm.

Lúc hai tổ lần thứ tư chạy qua trước mặt bọn họ, mọi người vẫn thấy năm người Già Lam thông dong như vậy, trái lại bọn họ thì vô cùng chật vật, hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nhưng mà, lúc này bọn họ đã đâm lao phải theo lao, buông tha cho bọn Già Lam đi, làm thế nào cũng không thể cam lòng, phải tiếp tục đuổi theo, cũng không biết khi nào mới kết thúc, thật là tiến thoái lưỡng nan.

Năm người Già Lam nhìn rất ung dung, nhưng thật ra ngoài Già Lam ra, bốn người còn lại cũng bắt đầu lo lắng.

"Già Lam, cô thật sự chắc chắn chứ, nhất định bắt được son ly? Lỡ như để hai tổ đó cướp được, chẳng phải chúng ta cái gì cũng không có?" Tổng Thiên Nhi lo lắng, các nàng vất vả lắm mới được vào học viện Thiên Dực học, trắc trở vô cùng, cũng không thể bị đuổi đi lúc này?

"Yên tâm đi. Ta tự có biện pháp." Già Lam cho nàng một nụ cười trấn an.

"Cuối cùng cô có biện pháp gì? Cô có giỏi thì nói ra để tất cả mọi người còn chuẩn bị tâm lý, nếu không, chốc nữa cách của cô không thực hiện được, chẳng phải tất cả mọi người sẽ chịu chết vì cô sao?" Sở Viêm Chiêu trầm mặc, bất mãn nói. Không cách nào hiểu nổi suy nghĩ của nàng, trong lòng hắn quả thực rất nôn nóng.

"Đúng vậy, Già Lam, cô mau nói ra cách của cô, để mọi người có thể yên tâm chứ." Mục Tư Viễn nói.

Mộc Mộc yên lặng đứng bên cạnh, nhìn bốn người.

Già Lam cau mày, không phải nàng không muốn chia sẻ cách của nàng cho mọi người biết, mà cách của nàng có liên hệ mật thiết với bí mật của nàng, không thể tiết lộ được. Sắc mặt của nàng lạnh lẽo, thấp giọng nói: "Nếu các người tin tưởng ta thì không nên hỏi nữa, nếu các người không tin tưởng ta, vậy chúng ta chia nhau hai đường, đường các người các người đi."

Bốn người nhìn nhau, Tống Thiên Nhi lên tiếng đầu tiên: "Ta tin Già Lam, nàng thế nào ta thế ấy. Mộc Mộc còn cô?"

"Ta hả?" Mộc Mộc gãi đầu, lại lắc đầu, "Ta không biết.....Ta sẽ ở cùng một chỗ với các người."

"Được rồi, vậy bây giờ ba người chúng ta quyết định đi chung, các người thì sao?" Tống Thiên Nhi nhìn hai người Sở Viêm Chiêu và Mục Tư Viễn hỏi.

Mục Tư Viễn nhìn Sở Viêm Chiêu, đem quyền quyết định đặt lên tay hắn.

Sở Viêm Chiêu bất động thanh sắc, nhìn Già Lam chăm chăm nửa ngày, lạnh lùng nói: "Cô đã tin tưởng bản thân tuyệt đối như vậy, hai người chúng ta có tin tưởng hay không, đối với các người mà nói, cũng không quan trọng. Chúng ta chia làm hai đường, ngày mai gặp mặt ở chỗ tập hợp."

"Được." Già Lam cũng không đưa ra ý kiến gì, tôn trọng sự lựa chọn của hắn.

Ánh mắt hai người giao nhau, mang theo chiến ý và khiêu khích, rất nhanh hai người Sở Viêm Chiêu và Mục Tư Viễn cùng nhau rời đi.

Hiện trường chỉ còn lại ba cô gái Già Lam, Tống Thiên Nhi và Mộc Mộc.

"Già Lam, thật sự để cho bọn họ đi như vậy sao? Với khả năng của ba chúng ta, có thể đánh thắng người tổ khác không?" Tống Thiên Nhi lo lắng nói.

"Chỉ cần cô tin tưởng vào bản thân, nhất định cô sẽ làm được." Già Lam tươi cười nói, khiến hai người còn lại cười theo, ba người đoàn kết một lòng.

Màn đêm từ từ buông xuống, cả núi yên tĩnh lại.

Hai tổ đuổi theo sơn ly cuối cùng cũng không nhịn được dừng lại.

Nhất tới cũng lạ, bọn họ dừng lại, sơn ly cũng dừng lại, còn học theo dáng người, ôm bụng thở hổn hển. Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện, trên lưng sơn ly, có hiện ra văn lộ màu xanh nhạt, nhìn xa giống như một đường màu lam, nhìn gần sẽ cảm thấy giống như sâu lông màu xanh nhạt, dính chặt trên lưng sơn ly.

Đột nhiên, con sâu lông màu xanh nhạt khẽ động.

Màu vàng đen như những đóa hoa nhỏ, sâu lông trên người nở rộ, tựa như mộng ảo rời rạc.

Ngay cả tiểu sơn ly cũng mơ thấy vô số sơn ly, chúng nó đoàn tụ chung một chỗ, vui vẻ chơi đùa.

Già Lam đi lên phía trước, khom người ôm lấy sơn ly, nhìn hai người còn đang chờ ra nói: "Chúng ta đi thôi."

Hai người Tống Thiên Nhi và Mộc Mộc mới phục hồi tinh thần lại, Tống Thiên Nhi liền hỏi: "Già Lam, chuyện gì đã xảy ra vậy? Có phải ta mới sinh ra ảo giác hay không, vì sao khi này ta thấy rất nhiều hình ảnh quái dị?"

"Ta cũng nhìn thấy." Mộc Mộc phụ họa nói theo.

Già Lam giả vờ mê man lắc đầu: "Sao ta không thấy gì cả? Nhất định là ảo giác của các người. Thừa dịp bọn họ vẫn chưa tỉnh lại, chúng ta mau đi thôi."

"Ảo giác sao?" Tống Thiên Nhi bán tín bán nghi, những nghĩ đến chuyện các nàng đánh cắp sơn ly, nếu để người hai tổ biết, không phải các nàng sẽ bị truy sát sao, cũng không hỏi thêm gì nữa, vội vàng đi theo Già Lam rời khỏi hiện trường.

"Dễ dàng như vậy bắt được sơn ly? Già Lam thật lợi hại." Thần thờ gãi đầu, trong mắt Mộc Mộc như phát ra tia sáng kỳ dị, nhanh chân đuổi theo.

Ba người đi đường suốt đêm, bất tri bất giác, đã gần đến khu vực Triều Âm tự.

Đi đến Triều Âm tự, cũng không phải là ngẫu nhiên, trong đầu Già Lam như dẫn đến Triều Âm tự, men theo con đường trên bản đồ. Không chống cự nổi lòng hiếu kỳ của bản thân, nàng đi đến Triều Âm tự, Phụng Thiên Sách có nói sạo với nàng hay không, cuối cùng đối tượng hắn xem mắt là ai, đến tột cùng nàng vẫn muốn xem thử.

Gió đêm nhẹ nhàng đưa tới tiếng chuông, tiếng chuông đầy trang nghiêm và thiêng liêng, cũng không có nơi nào có thể sánh bằng.

Già Lam biết, các nàng sắp đến Triều Âm tự.

"Già Lam, chúng ta đừng đi về phía trước nữa, phía trước là Triều Âm tự đó. Mục trưởng lão đã dặn, chúng ta không thể tùy tiện đặt chân đến Triều Âm tự, tránh quấy rầy nơi Phật môn thanh tịnh." Tống Thiên Nhi nhớ kỹ lời Mục trưởng lão dặn, bèn nhắc nhở.

Già Lam nhón chân nhìn về phía trước, lúc này xác thực không thích hợp vào trong chùa, trước tiên tìm chỗ nghỉ một đêm, chờ hừng đông tỉnh tiếp.

"Chúng ta nghỉ ngơi ở đây đi."

Ba người ngồi xuống, gió đêm mang theo từng cơn lạnh lẽo, Tống Thiên Nhi là người đầu tiên chịu không nổi nhảy mũi một cái.

"Lạnh quá. Nếu gần đây có khách điểm thì hay biết mấy." Tống Thiên Nhi xoa xoa mũi nói.

Già Lam buồn cười lườm nàng: "Trong núi làm sao có khách điểm được, cô đừng có mơ mộng hão huyền nữa."

"Nói cũng phải." Tống Thiên Nhi nghịch ngợm lè lưỡi, hai tay ôm đầu gối, cuộn thành một cục, tiếp tục chịu lạnh.

"Trong núi không có khách điểm, nhưng cũng không có nghĩa không có phòng ở. Các người muốn ở phòng kiểu gì, ta biến ra phòng ấy, rất thuận tiện." Mộc Mộc đột nhiên đứng lên, ưỡn ngực nói với hai người.

Già Lam và Tống Thiên Nhi đồng thời sùng sốt, ánh mắt không tin nhìn Mộc Mộc, thì ra người mơ mộng hão huyền là nàng ấy mới đúng.

Mộc Mộc nhìn hai người không tin lời nàng, không khỏi nóng nảy: "Ta nói thật, các người không tin, ta sẽ biến ra một phòng cho các người xem."

Hai người nhìn kỹ hơn, hai tay Mộc Mộc kết ấn, trong miệng thầm đọc một câu thần chú.

Lẽ nào nàng ấy tu luyện mộc linh thuật?

Già Lam bỗng nhiên có chút tin tưởng, nếu đúng là nàng tu luyện mộc linh thuật như Mộc Tây Dao, thì thật sự có thể làm được. Trong đầu không khỏi nhớ đến ngày đó Mộc Tây Dao thi triển mộc linh thuật, như thế sẽ rất nguy nga đồ sộ, nàng không ngừng kỳ vọng.

Đợi một lát, trong miệng Mộc Mộc cũng không biết đã niệm chú mấy lần, xung quanh cũng không có động tĩnh. Ban đầu còn hi vọng, từ từ hóa thành thất vọng, Già Lam nhìn không được mà suy đoán, không phải nàng ta chỉ đang khoác loác ba hoa đấy chứ?

Trên mặt Tống Thiên Nhi hiện ra mấy hắc tuyến, nhìn không được an ủi: "Mộc Mộc nếu không được thì thôi. Ta cũng không cảm thấy lạnh lắm đâu."

"Đợi một chút, rất nhanh sẽ xong ngay." Vừa nói xong, khu vực xung quanh đột nhiên biến hóa, tiếng nói chuyện mắng nhiếc khi gần khi xa truyền đến, tiếng động càng lúc càng lớn.

Hai người Già Lam với Tống Thiên Nhi không tự chủ mà đứng lên, sắc mặt khê thay đổi. Các nàng nhìn rất lâu, trên người Mộc Mộc như xuất hiện một vầng sáng màu xanh, linh khí chung quanh từ từ tụ hợp nhiều hơn, tất cả tập trung hết lên người nàng.

Đây chính là linh khí thuộc tính Mộc, mang theo mùi hương nhàn nhạt của cây cỏ, liên tục bay đến.

Cây cối bốn phía mang theo linh khí không ổn định, toàn bộ đều sống động, cây cối trong rừng như đang được sống lại.

Bóng cây xinh đẹp như đang múa, những cành lá xào xạc diễn tấu cùng.

Hai mắt Già Lam với Tống Thiên Nhi càng khiếp sợ hơn, một tòa nhà gỗ cao hai tầng nằm ngay trước mặt các nàng, phải ngẩng nhìn rất lâu mới có thể thấy nóc nhà.

Thật kinh ngạc!!!!

Già Lam lúc này mới hoàn hồn, mở to hai mắt, nhìn Mộc Mộc như nhìn quái vật: "Mộc Mộc cô có chiến kỹ Mộc linh thuật sao?"

Mộc Mộc ngây người, gãi đầu, cho một đáp án vô cùng lấp lửng: "Hình như là vậy. Phó viện trưởng nói ta là bẩm sinh gì đó thiên phú gì đó...."

Già Lam nghe xong, khóa miệng không ngừng co rút, có một câu nói đúng, vĩnh viễn không nên coi thường một đứa kỳ ba, bởi vì nó sẽ đem đến cho bạn những kinh ngạc không thể tưởng tượng được.

Bẩm sinh có chiến kỹ Mộc linh thuật.....Đứa kỳ ba này, lại bẩm sinh có chiến kỹ Mộc linh thuật..

Thế giới này thật đúng là điên rồi.

"Thật là một căn nhà xinh đẹp. Mộc Mộc, cô thật sự rất giỏi. Sau này có cô ở đây, chúng ta ở đâu cũng không sợ không có khách điểm để ở." Cuối cùng Tống Thiên Nhi cũng hoàn hồn, ngược nhìn nhà gỗ to lớn trước mặt, vui vẻ nhảy nhót.

Mộc Mộc thấy hai người bạn đồng hành thích tác phẩm của mình như vậy, nàng ngượng ngùng nở nụ cười, cảm giác vô cùng thỏa mãn. Ngoại trừ nhạc phụ nàng thì đây là người thứ hai thứ ba khen ngợi nàng.

Trong lúc ba người đang vui vẻ tung tăng, muốn đi vào nhà gỗ thì phiền phức đưa tới.

Mới vừa rồi Mộc Mộc thi triển Mộc linh thuật, động tĩnh lớn như vậy, không muốn kinh động những người xung quanh cũng khó.

Cách khu rừng không xa, truyền đến tiếng nói chuyện của nữ tử: "Tam tiểu thư nhìn xem. Bên kia có ngôi nhà gỗ. Lúc chiều rõ ràng không có, sao bây giờ lại có nhà gỗ như thế? Không phải là chúng ta gặp quý chứ?"

"Tiểu Thanh, ta xin ngươi đừng có mê tín như vậy được không?" Nữ tử thứ hai lên tiếng, giọng nói vô cùng dễ nghe như tiếng hoàng oanh hát, uyển chuyển êm tai, nhưng nếu cẩn thận lắng nghe, có thể thấy còn hàm chứa cả dī dōm trong đó.

"Thiên ca, người đi xem trước đi."

Ba người Già Lam nhận ra tiếng bước chân tới gần, định thần nhìn lại, dưới ánh trăng bóng đen đi đến, là một gã nam tử mặc áo đen. Tóc dài rũ xuống che hết phần nửa khuôn mặt hắc, cả người hắc là một màu đen, như u hồn bước ra từ trong bóng tối, làm người ta sồn cả gai ốc.

Trong nháy mắt hắc đã bước ra khỏi bóng tối, chợt hắc ngừng đầu, đôi mắt sắc bén xuyên qua mái tóc dài phát ra sự rét lạnh, giống như hai thanh trường kiếm dài bắn tới, lao về phía ba người Già Lam.

Cả người Già Lam ngớ ra, liếc mắt đã nhận ra hắc.

Hắc giống như thanh cổ kiếm vạn năm phủ đầy bụi, bước trong bóng đêm, thanh kiếm như bay ra khỏi vỏ, kiếm khí như sát thương một mảnh.

Khí thế bức người như vậy, ngoại trừ hộ vệ bên người của Tam tiểu thư Phụng gia Phụng Thiên Ca thì còn ai vào đây?

~~~~ Hết V14 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 92: V15: Phụng thiếu xem mắt, ghen tuông của nàng

Edit & Beta: Tịch Liêu

Già Lam nhận ra thân phận của đối phương, Phụng Thiên Ca thì hoàn toàn không biết nàng, hắc bình tĩnh đánh giá ba nữ tử đứng đó, ánh mắt khó chịu, khiến người ta rung mình một cái.

Có lẽ hắc nghĩ ba người họ không có điểm gì đáng uy hiếp, hắc quay đầu bước đi, nhàn nhạt mở miệng: "Là ba học sinh nữ của học viện Thiên Dực."

"Thảo nào hôm nay xung quanh chùa lại không được yên tĩnh, thì ra là vì có học sinh học viện Thiên Dực ở chỗ này rèn luyện..." Giọng nói êm tai càng lúc đến gần, bóng người duyên dáng bước ra từ bóng tối trong khu rừng, ánh trăng chiếu rọi lên người, Già Lam liền kinh diễm.

Người đến hé ra gương mặt vô cùng xinh đẹp, tựa như nữ thần, mái tóc bay lất phất trong không trung, cả người tỏa ra mùi hương nhàn nhạt khiến người ta phải chú ý.

Nàng mặc y phục màu đỏ của hoa hồng, váy dài cùng tà váy phẳng phiu, trong lúc bước đi, tà váy bay bay, vừa tự nhiên vừa hoạt bát. Giày bó cũng trùng màu với y phục, bao bọc đôi chân thon dài kêu gọi, trong phút chốc, như có vô số cánh hoa hồng bay lơ lửng xung quanh nàng, mùi thơm lan tỏa khắp nơi, lay động cả tâm hồn người ta.

Nàng ắt hẳn là Tam tiểu thư Phụng gia, Phụng Thiên Tâm?

Gen Phụng gia tốt thật, mỗi vị thiếu gia tiểu thư được sinh ra đều là người vô cùng xuất chúng.

Đi phía sau Phụng Thiên Tâm là một nữ tử khác, Già Lam biết nàng, nàng ấy chính là nha hoàn Tiểu Thanh ngày đó náo loạn cửa hàng quan tài.

Phụng Thiên Tâm không coi ai ra gì bước lên trước, ngẩng đầu đánh giá nhà gỗ, con người trong suốt phát ra ánh sáng chói mắt.

"Chiến kỹ Mộc linh thuật rất tinh thông... Là ai làm ra nhà gỗ này?" Một lời của nàng đã vạch trần sự tồn tại của nhà gỗ, có thể thấy rõ hiểu biết của nàng không tầm thường. Lúc này nàng mới quay đầu lại, quan sát ba người Già Lam, ánh mắt dịu dàng như biết nói, lại còn mang theo sự dī dōm, khiến người khác không thể đoán được suy nghĩ thật sự của nàng.

Cả ba người cũng không trả lời, đầu ngón tay nhỏ bé màu ngà voi sờ cằm, môi cong lên nói: "Cho dù là ai làm cũng đều phải đi theo ta đến Triều Âm tự. Ngày mai lão tổ tông, hoàng thái hậu và hoàng hậu sẽ đến chùa lễ Phật, các người chịu trách nhiệm biểu diễn, chỉ cần để bọn họ hài lòng, ta nhất định sẽ ban thưởng các người."

Dứt khoát để người khác không có bất kỳ cơ hội nào cự tuyệt.

Già Lam khẽ nhủ mảy, muốn nói gì đó, nhưng ánh mắt Phụng Thiên Tầm lập tức xẹt qua nàng, vừa đánh giá vừa nói: "Dung mạo của cô như vậy sợ là không được, chắc sẽ hù dọa lão tổ tông mất, trở về ta sẽ chuẩn bị mặt nạ cho cô, ba người các cô đều đeo mặt nạ biểu diễn đi."

Ba người Già Lam ngơ ngác nhìn nhau, vị Tam thiếu thư Phụng gia này cũng quá bá đạo đấy chứ? Lẽ nào nàng không thử hỏi ý kiến ba người được sao, nhìn xem các nàng có cam tâm tình nguyện phối hợp biểu diễn hay không?

"Phụng tiểu thư, chúng ta bây giờ đang tham gia rèn luyện của học viện, sợ là không thể giúp được cô." Tống Thiên Nhi mở miệng từ chối.

Mộc Mộc cũng gật đầu phụ họa theo.

Già Lam không lên tiếng, trong lòng lại suy nghĩ đây là cơ hội tốt để nàng có thể đi vào Triều Âm tự, nếu đi theo Phụng Tam tiểu người thì còn có cơ hội nhìn thấy đối tượng mà Phụng Thiên Sách xem mắt.

Nàng thật sự rất tò mò, đối tượng xem mắt của hấn đến cùng là ai.

"Được, không thành vấn đề." Ngoài dự đoán của Tống Thiên Nhi và Mộc Mộc, Già Lam vui vẻ đồng ý.

Hai người Tống Thiên Nhi và Mộc Mộc khó hiểu nhìn Già Lam, xác định các nàng không phải nghe lầm thì mới thuận theo, ai kìa các nàng là một tổ làm chi.

Phụng Thiên Tầm hài lòng gật đầu, xoay người muốn đi, đột nhiên, nàng dừng lại, hỏi một câu: "Trong đám học sinh mới của học viện Thiên Dực, còn có người nào xấu hơn các người không?"

Trên mặt nàng hiện rõ vẻ hiếu kỳ đơn thuần, cũng không tìm thấy dấu vết châm biếm, Già Lam híp mắt, nhàn nhạt mỉm cười, trả lời nàng: "Độc nhất vô nhị."

Nghe được câu trả lời, ánh mắt của Phụng Thiên Tầm hơi phát sáng, nhìn nàng cũng kỳ lạ hơn, rất nhanh nàng thu hồi tầm mắt, bước chân nhẹ nhàng trở về đường cũ.

Tiểu Thanh lập tức chạy theo sau, giữ một khoảng cách nhất định với Phụng Thiên Tầm.

Phụng Thiên Ca đứng tại chỗ giống như cọc gỗ, không nhúc nhích, cũng không có cảm giác được sự tồn tại.

Già Lam biết, hấn đây là đang chờ các nàng, chỉ cần các nàng không đi, hấn cũng sẽ không động.

"Già Lam chúng ta thật sự phải đi sao? Ngày mai có trở về kịp nơi tập trung không?" Tống Thiên Nhi lo lắng hỏi.

"Không cần gấp gáp, ngày mai chúng ta trở về sớm là được rồi." Có trò hay để xem, sao có thể bỏ lỡ được? Hơn nữa, trong tay các nàng đã có một con son ly, chỉ cần đến đúng giờ, rèn luyện coi như được thông qua, chắc chắn không sai. Nếu như cứ đi loay quanh trong núi, nói không chừng có thể đụng mặt với những tổ khác, kể đó còn phải tranh giành son ly với bọn họ. Đến Triều Âm tự trốn một chút, có thể tránh được những chuyện như vậy xảy ra, đặc biệt hơn nơi này cũng không phải ai cũng có thể vào được.

Đi theo Phụng Thiên Tầm đến Triều Âm tự, đều là người hoàng thân quốc thích và người của Phụng gia, thủ vệ ở Triều Âm tự vô cùng nghiêm mật, nhưng may mắn có Phụng Tam tiểu thư dẫn đường, ba người Già Lam rất thuận lợi bước vào cửa chùa.

Tiểu Thanh dẫn ba người đến một căn phòng trống: "Đêm nay ba người các cô ngủ tạm ở đây đi, mặt nạ này là do Tam tiểu thư chuẩn bị cho các cô, nhớ kỹ, các cô phải đeo nó từ lúc bắt đầu cho đến khi các cô rời khỏi chùa. Nếu không cẩn thận hù dọa người khác, bị trách phạt, Tam tiểu thư cũng không thể cứu được các cô."

Nói xong, nàng liền rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại ba người Già Lam.

Nhìn mặt nạ hồ điệp được thiết kế tinh xảo trong tay, trong lòng Già Lam khẽ rục rịch, không biết Phụng Thiên Sách có đúng là đang ở trong chùa không, cũng không biết ở phòng nào?

"Không ngờ ta thật sự được đi tới Triều Âm tự trong truyền thuyết, trước đây ta có nghĩ cũng không dám nghĩ tới, ta quả thật rất vui." Tống Thiên Nhi đột nhiên không giải thích được, kích động nói.

"Triều Âm tự rất nổi tiếng sao? Không phải chỉ là ngôi chùa cho hòa thượng thôi ư?" Già Lam buồn cười hỏi.

"Làm sao không nổi tiếng? Cô không biết thôi, trụ trì Triều Âm tự là Thiên Dật đại sư, nhưng là một nhân vật đặc biệt tài giỏi. Hấn ta chỉ mới hai mươi tuổi, nhưng đã lĩnh ngộ thiên lý vô cùng thâm sâu, trở thành một đại tông sư, tiếp nhận chức vụ trụ trì Triều Âm tự. Không chỉ có dân chúng Phụng Lâm quốc chúng ta tôn sùng hấn như thần linh, tất cả những người trên đại lục Hạo Thiên nhìn thấy hấn đều rất cung kính." Tống Thiên Nhi hăng say nói, "Có năm hấn đến Lạc Xuyên thành của chúng ta, khai đàn luận thiện. Lúc đó toàn bộ người trong Lạc Xuyên thành đều đổ xô ra đường, chạy đi nghe hấn thuyết pháp về Phật giáo. Khi ấy ta cũng theo cha ta đến đó nghe, cảnh tượng đó ta vẫn còn nhớ rõ như in...."

Giương mặt Tống Thiên Nhi lộ rõ sự say mê, bắt đầu nhớ lại chuyện ngày trước, hai mắt thỉnh thoảng còn bắn ra trái tim đáng ngờ.

Già Lam nhìn mắt nàng, phát hiện nàng như đang tư xuân thì phải, bước lên, cốc đầu nàng nói: "Đừng quên, hần ta là người xuất gia, dù tài giỏi cỡ nào cũng là người xuất gia."

Đeo mặt nạ lên, Già Lam nói: "Các người nghỉ ngơi sớm đi, ta ra ngoài xem một chút."

Không đợi hai người phản ứng, Già Lam đã lách mình ra khỏi cửa.

Tối nay trăng sáng ít sao, vân đạm phong khinh.

Gió đêm mang theo mùi của nhang khói, Già Lam dù vô tình hay cố tình cũng bước chậm lại, cũng không dám gây ra tiếng động, sợ quấy rầy thanh tịnh trong chùa.

Trong tự viện phân phòng nam phòng nữ riêng biệt, phòng cho khách nữ nằm ở phía đông, phòng cho khách nam thì ở phía tây, ở giữa là mấy tòa phật điện.

Trong phật điện truyền đến tiếng niệm phật và âm thanh gõ mõ.

Bước qua khu phật điện cuối cùng, nơi có ánh sáng, nhìn thấy bóng hai người đứng ở dưới gốc cây, Già Lam tò mò dừng bước nhìn xung quanh.

Sở dĩ nàng hiếu kỳ là bởi vì đây là bóng của hai người, trong đó có một người là nữ tử, còn người kia là hòa thượng mặc áo cà sa. Hai người đưa lưng về phía nàng, nên không thấy rõ mặt mũi bọn họ, cũng không biết bọn họ đang nói chuyện gì. Khoảng cách giữa họ rất gần, nữ tử kia hình như đang khóc, hòa thượng bên cạnh đang an ủi nàng, còn lấy tay giúp nàng lau nước mắt. Dựa vào trực giác mà suy đoán, hai người này nhất định có gian tình.

Trong ngôi chùa lớn như vậy, lại có thể phát sinh chuyện đáng ghê pha như vậy, đây là chuyện lớn. Nếu một ngày chuyện hai người bị vạch trần, chẳng phải toàn bộ người trong chùa sẽ bị chấn động sao.

Già Lam cũng không muốn bản thân bị cuốn vào vòng xoáy thị phi đó, vội vàng quay đi chỗ khác, chuẩn bị nâng bước rời đi.

Vừa mới đi được vài bước, nghe được phía trước có tiếng bước chân truyền đến. Già Lam liền thay đổi hướng đi, lui về phía sau. Nhưng cũng thật khéo, ông trời cố ý trêu chọc nàng, phía sau nàng cũng có tiếng bước gấp gáp tới gần.

Việc này nàng nên gọi là tiền thối lưỡng nan.

Có cần phải xui xẻo thế không? Tùy tiện ra ngoài đi dạo, lại gặp chuyện phiền toái như vậy.

"Người xác định nữ tử kia là Phụng Tam?"

"Nhị công chúa, nô tỳ nhìn rất rõ, người đó thật sự là Phụng Tam thiếu thư, nô tỳ nhận ra áo khoác trên người nàng ấy. Không thể tin Phụng Tam thiếu thư lại dè tiện như vậy, lại ở cùng một chỗ với hòa thượng, thật không biết xấu hổ."

"Ha ha, không ngờ Phụng Tam ngày thường nhìn rất thuần khiết nhưng bên trong lại thấp hèn đến thế, ngay cả hòa thượng cũng không buông tha. Lén lén lút lút, lần này ta nhất định phải làm nàng ta nhục nhã một phen, để cho nàng ta từ nay về sau cũng không dám ngẩng đầu nhìn ai trong Phụng thành."

Đây là cuộc nói chuyện từ phía sau Già Lam truyền đến.

Già Lam hơi ngạc nhiên, lần nữa nhìn về bóng hai người kia, người đó thật sự là Phụng Thiên Tâm à? Làm sao có thể? Nhìn vóc dáng, nữ tử này rõ ràng thấp hơn Phụng Thiên Tâm, thói quen liếc mắt có thể đoán được chiều cao của Già Lam vô cùng chính xác, nàng có thể khẳng định, người này chắc chắn không phải là Phụng Thiên Tâm.

Nếu như không phải Phụng Thiên Tâm thì là ai đây?

Lúc này, phía trước nàng cũng truyền đến tiếng nói chuyện: "Nhị nhi gọi chúng ta đến đây là xảy chuyện gì?"

"Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, nhị công chúa phát hiện Phụng Tam thiếu thư cùng một gã hòa thượng trong chùa đêm hôm lén lén lút lút gặp nhau, hiện tại hai người đó đang ở đây khang kham ta ta."

"Thật sự có chuyện này sao? Tốt lắm, nếu lúc này có thể nắm được thóp của Phụng gia, thì ta xem sau này bọn họ còn dám ở trước mặt người hoàng thất mà kiêu căng nữa không. Kỳ nhỉ, con mau gọi thêm nhiều người đến, canh giữ những con đường quan trọng, ngăn chặn không được để bọn họ chạy thoát."

"Mẫu hậu, chuyện này không thể qua loa được, nếu chỉ dựa vào lời nói một bên của nhị tỷ, thì chứng minh được điều gì. Lỡ như đắc tội với người Phụng gia, cuộc sống về sau của chúng ta càng khó khăn hơn. Đừng quên, chúng ta đến đây là vì muốn kết thông gia với Phụng gia. Lấy thực lực hoàng thất chúng ta, cũng không thể xé rách da mặt Phụng gia..."

"Sợ cái gì? Bây giờ bắt được nha đầu Phụng tam kia, là do bản thân nàng không đứng đắn, rước họa vào thân, Phụng lão thái thái cũng không ngang nhiên mà bao che cho nàng, chúng ta làm như vậy, không những là để dạy dỗ nữ nhi Phụng gia mà còn vì tránh làm ô quế không khí trong Triều Âm"



tự."

"Được rồi, hài nhi sẽ đi an bài. Mẫu hậu nhớ kỹ, bắt đắ đi lắm mới hành động, còn không phải nhẫn nhịn, ngàn vạn lần không được xé rách da mặt Phụng gia."

"Được rồi được rồi, ta đã biết, sao con với hoàng nãi nãi con lại dài dòng như thế chứ?"

Già Lam nghe đám người trước sau nói chuyện, lông mày khẽ nhíu chặt, làm sao bây giờ? Nữ tử này khoác áo choàng của Phụng Thiên Tầm, nhưng không phải Phụng Thiên Tầm, cũng có thể là người Phụng gia. Một khi bị người hoàng thất bắt được, vạch trần thị phi, như vậy đến lúc đó danh dự Phụng gia nhất định sẽ mất hết, mà Phụng Thiên Sách....

Quên đi, hần giúp nàng nhiều lần như vậy, cũng không tính toán gì với nàng, giúp Phụng gia một tay, coi như báo đáp ân tình của hần.

Cũng không suy nghĩ nhiều, nàng lấy tốc độ nhanh nhất xông đến gốc cây: "Đi mau lên, có rất nhiều người đang đến."

Hai người dưới gốc cây bị kinh động, nhanh chóng tách ra, nữ tử kia sợ bị người khác nhìn thấy gương mặt, vội đưa lưng về phía Già Lam, ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn hòa thượng đối diện mình.

"Người đi nhanh đi, A di đà Phật."

Mượn ánh trăng nhân nhật, cuối cùng Già Lam mới thấy rõ gương mặt của hòa thượng kia, đôi mắt nàng hơi ngưng đọng, đến bây giờ nàng mới gặp được một vị hòa thượng có khí chất thần tiên như vậy.

Mới vừa rồi đứng khá xa, nàng cũng không thấy rõ, đến gần mới phát hiện, cả sà hòa thượng đang khoác trên người có khảm nạm lưu kim màu tối, vừa khiêm tốn vừa xa hoa. Mỗi hần mỏng nhân nhật màu hồng (người ta nói đàn ông mỗi mỏng bạc tình như vôi=]], sóng mũi cao, mày kiếm, giống như được thuê lên vậy, từng đường kim mũi chỉ rõ ràng. Hần đứng dưới gốc cây, ánh trăng chiếu sáng loang lổ, xuyên thấu qua tán cây, chiếu thẳng vào khuôn mặt anh tuấn của hần, thật giống như thần tiên dạo bước đến trần gian, thánh thiện mà trang nghiêm.

Già Lam khẽ sững sờ, tại sao trong chùa lại che giấu một vị mỹ nam như vậy.

Thánh thiện, trang nghiêm?

Những từ ngữ này sao phù hợp với hần?

Bản thân là người xuất gia, nếu như thật sự có tình ý với nàng thì nên lập tức hoàn tục, cho đôi phượng một câu trả lời thỏa đáng. Tại sao phải lén lả lén lút, tính toán cái gì?

Nàng có chút khinh thường.

Nữ tử kia dường như muốn rời đi, Già Lam gọi nàng lại: "Cởi áo choàng của cô ra."

Vừa nãy nghe được cuộc đối thoại của những người kia, bọn họ cũng không thấy rõ dung mạo của nữ tử này mà dựa vào áo choàng để phân biệt, chỉ cần nữ tử này cởi bỏ áo choàng thì sẽ không ai nhận ra nàng.

Nữ tử kia đưa lưng về phía Già Lam khẽ khựng lại, sau đó thật sự nghe lời cởi bỏ áo choàng trên người, ném xuống đất, sau đó thừa dịp đêm tối mà chạy như bay.

"Không biết thí chủ xưng hô thế nào?"

Hòa thượng trẻ tuổi đánh giá Già Lam, thấy nàng mang mặt nạ, mắt phượng hẹp dài híp lại, không khỏi nghi ngờ.

Già Lam tức giận liếc hần, đối với loại nam nhân đùa bỡn tình cảm nữ tử này, nàng cũng không có thiện cảm, huống chi hần còn là hòa thượng lục căn bất tịnh.

"Ta họ Mẫn, mẫn trong mẫn thịt, tên đồ lữ, đồ trong bức tranh, lữ trong lữ hành."

Gọi chung lại là mẫn thịt con lừa ngọc (\*)

"Thì ra là mẫn thịt....mẫn thịt thí chủ." Già Lam thấy rõ, khóe miệng của hần co quắp, xem ra hần cũng không ngu ngốc, thoáng cái đã hiểu nàng đang mỉa hần.

Lúc này, tiếng bước chân càng gần hơn, hai người bọn họ đã không còn đường lui.

Già Lam nhanh nhẹn nhặt áo choàng lên, đem nó khoác lên người mình, sau đó dùng sức néo bắp đùi mình thật mạnh, thật vất vả mới nặn ra được vài giọt nước mắt, đau lòng che mặt khóc: "Đại sư, ta nên làm gì bây giờ? Xin ngài chỉ đường cho ta...."

Hòa thượng trẻ tuổi lẳng lặng nhìn nàng, vô cùng bình tĩnh, cũng không bởi vì có người đến mà tỏ ra sợ hãi, khóe miệng còn cong lên nụ cười yếu ớt.

Già Lam khẽ liếc nhìn hần, hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Nam nhân bại hoại. Làm chuyện cảm thú mà còn có thể bình tĩnh như thế, xem ra ngày thường hần nhất định cũng làm không ít chuyện phong lưu, cho nên bây giờ mới không sợ hãi.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, rất nhiều người từ những phương hướng khác nhau vây đến, đem hai người vào giữa vòng vây.

"Trời ơi, ta không có nhìn lầm đấy chứ? Thánh địa Phật môn làm sao có thể xảy ra chuyện thị phi được?" Người chưa tới, đã nghe thấy tiếng, có tiếng nữ tử cổ tình la lớn, "Hoàng hậu nương nương, nhị công chúa, các người mau đến. Phụng Tam tiểu thư ở cùng một chỗ với hòa thượng trong chùa, rốt cục trong mắt bọn họ còn có phật tổ thần linh, luân lý thế tục hay không?"

"Phụng tam, cô thật không biết xấu hổ. Không ngờ cô lại dễ tiện như vậy, uổng công ta coi cô là bằng hữu, cô thật làm ta mất mặt." Đây là lời của Nhị công chúa, giọng nói muốn có bao nhiêu xấu xa thì có bấy nhiêu xấu xa, giống như nàng với Tam tiểu thư thân thiết với nhau, thậm chí còn vì nàng mà bản thân thấy bị sỉ nhục lớn lao.

Hoàng hậu làm như rất bi thương, vô cùng thương xót nói: "Tam nhi, từ trước đến nay Bồn cung đều coi ngươi như là con của ta, hy vọng ngươi có thể tri thư đạt lý (có tri thức hiểu lẽ nghĩa), tương lai gả cho người tốt, ai ngờ ngươi lại không biết tự trọng. Ngươi làm như vậy, không sợ làm Bồn cung thất vọng, làm lão tổ tông của ngươi thất vọng sao?"

Một đám người từ từ đi tới, Già Lam không nói gì, những người này cũng không thấy rõ nàng có phải là Phụng Thiên Tâm hay không, mà tiếng động ở bên kia cũng rõ hơn, diễn xuất có hơi miễn cưỡng.

"Người đâu? Còn đứng đó làm gì? Mau mời Phụng lão thái thái đến. Người Phụng gia phạm lỗi phải để Phụng lão thái thái đứng ra xử lý." Hoàng hậu phẫn nộ nói.

Già Lam với hòa thượng trẻ tuổi vẫn đứng dưới gốc cây, chỗ này tia sáng tương đối mờ, hơn nữa hai người đều đưa lưng về phía mọi người, cho nên đám người này cũng không thấy rõ mặt bọn họ, chỉ có thể thấy áo khoác màu đỏ hoa hồng khá bắt mắt trên người nàng.

Nhị công chúa cười lạnh, không thiện cảm đến gần: "Phụng tam, cô không cần trốn nữa, chuyện tới đây rồi, cô nên giải thích rõ với Phụng lão thái thái đi."

Tay của nàng đập lên vai Già Lam, bắt nàng quay lại.

Đột nhiên đập vào mắt là mặt nạ hồ điệp mà Già Lam đang đeo, Nhị công chúa đầu tiên là sùng sốt, sau đó đắc ý nở nụ cười: "Phụng tam, cô cho là cô đeo mặt nạ lên, thay đổi xiêm y là ta sẽ không nhận ra cô sao? Đừng quên, áo choàng trên người cô là lễ vật quốc chủ Tuyết Mộng quốc tặng cho cô, độc nhất vô nhị, cho dù hóa thành tro ta cũng nhận ra."

Nhị công chúa khẽ cắn môi, nhìn áo choàng, trong đáy mắt dấy lên sự đố kỵ và không cam lòng. Năm đó thấy quốc chủ Tuyết Mộng quốc đưa tới áo choàng hoa lệ, nàng liếc mắt đã chọn trúng nó, ai ngờ, áo choàng này quốc chủ Tuyết Mộng quốc lại tặng cho Phụng Thiên Tâm. Nàng thân là công chúa, cũng không có lễ vật quý báu, mà Phụng Thiên Tâm lại có được, trong lòng nàng không phục.

Hiện tại, áo choàng nàng cầu mà không thấy lại là chứng cứ chính xác để chứng minh Phụng tam tư thông với hòa thượng, đột nhiên nàng cảm thấy trả thù rất vui vẻ.

Phụng tam mi cũng có ngày hôm nay.

"Nhị công chúa, cô đang nói gì vậy? Ta nghe không hiểu. Ta ở đây xin thỉnh giáo phật lý của đại sư, hóa giải khúc mắc, sao lại biến thành thị phi?" Già Lam vô tội hỏi.

Sắc mặt Nhị công chúa liền thay đổi: "Sao giọng của cô lại khác vậy? Phụng tam cô đừng có giả thần giả quỷ, đừng tưởng thay đổi giọng nói là có thể giấu diếm được ta. Hiện tại ta tháo mặt nạ của cô xuống, cho cô hết đường chối cãi."

Nói xong còn giả vờ như muốn gỡ mặt nạ trên mặt Già Lam, Già Lam liền lắc mình tránh né, trốn sau lưng hòa thượng trẻ tuổi, lấy cớ chỗ khế chạm hần, cố ý đẩy hần ra ngoài. Con lừa ngốc chết tiệt, ngươi mau nhìn chuyện tốt của ngươi làm đi, còn dám đứng yên một bên xem trò vui hả?

Bây giờ ta sẽ lôi ngươi ra ngoài hấp thụ ánh sáng.

"A di đà Phật."

Nhị công chúa đột nhiên ngược mắt nhìn vị hòa thượng trẻ tuổi, sắc mặt của nàng hơi cứng đờ, sau đó thì hoàn toàn cứng ngắt, quên mất luôn ngôn ngữ.

Già Lam ở phía sau lưng hòa thượng trẻ tuổi thò đầu ra nhìn xung quanh, thấy nhị công chúa gần như hóa đá, không khỏi tò mò, phản ứng của nhị công chúa cũng không phải quá kỳ lạ sao?

Những người khác có mặt ở đây, nhìn thấy biểu hiện của nhị công chúa, không khỏi bước đến gần hơn, trông thấy dáng dấp của vị hòa thượng trẻ tuổi, vẻ mặt của mọi người cũng không khác Nhị công chúa bao nhiêu, tất cả đều hóa đá.

Già Lam càng ngạc nhiên hơn, hòa thượng này rốt cục là ai, vì sao bọn họ lại biểu hiện khác thường như vậy? Không lẽ bọn họ bị nhan sắc của hần mê

hoặc?

Cuối cùng, hoàng hậu là người đầu tiên lên tiếng, giọng nói run rẩy đến khó tin: "Trời, Thiên Dật đại sư?"

"A di đà Phật."

Già Lam không nói gì chỉ liếc mắt, đem con lừa gỗ này ra thì đúng là bớt việc, cái gì cũng không cần phải giải thích, tất cả giải thích đều biến thành bốn chữ "A di đà Phật."

Khoan đã, Thiên Dật đại sư.....Tên này sao nghe quen quen vậy?

Đúng rồi, hần chính là vị hòa thượng thiên phú dị bẩm trong miệng Thiên Nhi, còn trẻ tuổi nhưng đã đảm nhận vị trí trụ trì, sau đó khai đàn luận thiện, khiến muôn người Lạc Xuyên thành đều đổ xô ra đường, Thiên Dật đại sư?

Đồ mồ hôi hột.

Nàng thật muốn kéo Thiên Nhi đến mà kiểm tra thị giác nàng ấy xem, trong mắt của nàng sao có thể biến tượng gỗ thành hòa thượng phong lưu chứ.

Mọi người vẫn còn đang chăm chú nhìn Thiên Dật đại sư, nhưng chỉ được một lát, rất nhanh liền bắt đầu tranh luận.

"Phượng tam, cô thật hèn hạ vô sỉ, ngang nhiên công dẫn Thiên Dật đại sư. Thiên Dật đại sư là người cao quý, cô lại dám làm bẩn trong sạch của hần, khiến người trong Triều Âm tự hổ thẹn, cô thật đáng chết vạn lần, đáng bị thiên lôi đánh." Nhị công chúa mở đầu, vừa nãy còn nói người ta tư thông, hiện tại lại trực tiếp biến thành quyền rũ Thiên Dật đại sư, bởi theo nàng, Thiên Dật đại sư không có khả năng làm chuyện ô uế.

Hoàng hậu than thở: "Tam nhi, người thật làm Bản cung thất vọng. Bản thân người sa đọa không tự trọng còn muốn lôi kéo Thiên Dật đại sư vào, người thật sự làm thất vọng vạn vạn Phật đồ Phượng Lâm quốc. Bản cung nhất định phải nghiêm túc xử lý việc này, việc này không chỉ có quan hệ với danh tiếng của Phượng gia và Triều Âm tự, nó còn quan hệ đến danh dự của toàn bộ Phượng Lâm quốc..."

"Người đâu, mau giữ Phượng tam lại, nhốt vào thiên lao." Nhị công chúa quát một tiếng, ánh mắt sáng lên, nhẹ nhàng thụ cảm giác trả thù.

Nói ra xong, bọn thị vệ liền bước đến bao vây Già Lam, cùng lúc này, có tiếng bước chân từ xa đến, trong bóng đêm tiếng ma sát quần áo vang lên: "Người nào dám bắt muội muội Phượng Thiên Sách, đã hỏi qua ý kiến của ta chưa? Hơn nữa đêm hôm khuya khoắt không ngủ, bảy mồm tám mồm ở đây ồn ào, có phải nổi điên gì không?"

~~~~ Hết chương V15~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: V16: Phượng thiếu xem mắt, ghen tuông của nàng

Edit: Tịch Liều

Già Lam nghe được giọng nói vô cùng quen thuộc, trái tim còn đập nhanh mấy nhịp, ngẩng đầu nhìn, trong đám người đó có một người đi tới, mái tóc đen của hần lộn xộn, còn ẩm ướt dính lên mặt, càng khiến cho hần có thêm vài phần yếu mị. Trên người hần chỉ mặc áo đơn giản rộng thùng thình, lộ ra da thịt hấp dẫn, giống như đang tắm chợt bị người ta phá rối.

Chắc hần đã nghe chuyện ở bên này phát sinh, cho nên mới cấp tốc chạy tới sao?

Trái lại hần đúng là một người ca ca tốt....

Già Lam nhìn thấy hần, không khỏi nghĩ tới đêm hôm đó hai người bọn họ đùa giỡn trong thùng nước tắm, từng tác da thịt trên người hần đều bị nàng nhìn thấy, còn hần....Hai gò má không tự chủ mà ửng hồng, chết tiệt, nàng đang suy nghĩ bậy bạ gì thế?

"Phượng thiếu, người tới đúng lúc lắm, người là đại thiếu gia Phượng gia, hiện tại muội muội của người ngang nhiên quyền rũ Thiên Dật đại sư, người làm ca ca có phải hay không nên dạy dỗ nàng thật tốt?" Nhị công chúa nhìn ánh mắt ám chỉ của hoàng hậu, mở miệng lên tiếng.

Trong lúc nói chuyện, còn không quên quan sát bộ dạng vô cùng hấp dẫn của Phượng Thiên Sách lúc này, nàng nhìn không được mà âm thầm nuốt nước miếng một cái, lúc bình thường thấy Phượng Thiên Sách, nàng căn bản cũng không thèm liếc nhìn tới, bởi vì một người vô dụng phóng đảng như hần làm sao xứng với thân phận tôn quý như nàng? Nhưng mà tối nay, cũng không biết có phải vì bóng đêm hay không, hay vì nguyên nhân khác, nàng đột nhiên phát hiện Phượng Thiên Sách đặc biệt có sức quyến rũ, khiến ánh mắt nàng nhìn đến cũng không muốn dời đi nữa.

Phượng Thiên Sách cũng không nhìn ánh mắt quyến rũ trực tiếp của nàng, cất bước lướt qua vai nàng đi đến chỗ Già Lam.

Lúc hắn đi qua, mùi thơm mát lạnh trên cơ thể hắn xong thẳng vào mũi nàng, Nhị công chúa hưng hăng hít lấy, cả trái tim lập tức như bay lên. Không sai, đây là cảm giác tim đập mà nàng muốn. Nàng một mực tìm kiếm người có thể khiến trái tim mình rung động, thì ra lại gần trong gang tấc, từ trước đến nay tại sao nàng không để ý đến nhỉ?

Già Lam nhìn Phụng Thiên Sách cất bước đến chỗ nàng, hô hấp của nàng càng trở nên chậm lại, không rõ, có chút căng thẳng. Có phải hắn đã phát hiện nàng đóng giả muội muội hắn? Hắn biết nàng tới chỗ này ư?

Bốn mắt chạm nhau, trong mắt Phụng Thiên Sách xẹt qua cái nhìn sâu xa thâm thúy, giống như muốn xuyên thấu con người nàng, nhìn nàng chằm chằm. Già Lam bắt đầu do dự, không biết sau khi hắn biết thì sẽ phản ứng như thế nào, từ từ, thấy hắn vẫn nhìn mình, nàng liền bình tĩnh lại, nhìn lại hắn chăm chú.

Trong tích tắc, ánh mắt Phụng Thiên Sách khẽ híp lại, có chút chần chừ. Lúc này, hắn tiến đến chỗ nàng gần hơn, trong mắt càng sâu sắc mạnh mẽ hơn, Già Lam hít lấy mùi cơ thể nhàn nhạt của hắn, tâm trạng vừa khấn trương vừa thả lỏng.

Hắn đã phát hiện gì rồi sao?

Hô hấp như dừng lại trong ba giây, nhưng Già Lam lại cảm thấy rất lâu. Khóe môi Phụng Thiên Sách đột nhiên cong lên, xoay lại nhìn đám người kia, hắn không kiềm chế mà nở nụ cười: "Các người nói muội muội ta quyến rũ Thiên Dật đại sư, có bằng chứng gì không?"

"Cần phải có chứng cứ à? Đêm hôm khuya khoắt, hai người bọn họ cô nam quả nữ, đi tới chỗ hẻo lánh, đây không phải là có tư tình riêng hay sao?" Thấy sắc mặt Nhị công chúa có hơi khác thường, tiểu cung nữ bên cạnh thay nàng mở miệng nói.

Phụng Thiên Sách khẽ nhíu mày, miễn cưỡng liếc nhìn Tàn quân gia đi sau hắn, Tàn quân gia hiểu ý, tiến lên phía trước nói: "Hoàng thất không có ai hả? Lại đi phải một tiểu cung nữ ra nói chuyện?"

Tiểu cung nữ ngơ ngác, nhìn Tàn quân gia cười như không cười, bỗng nhiên sau lưng ớn lạnh, mơ hồ có dự cảm xấu.

"Người cũng biết, một người bình dân căn bản không có tư cách nói chuyện với đại thiếu gia Phụng gia, dựa theo gia quy Phụng gia, phải bị cắt lưỡi."

Tàn quân gia tiếp tục cười ôn hòa, thân nhiên nói, khiến cả người tiểu cung nữ phát run, theo bản năng mà gượng tay bưng kín miệng mình, không dám nói nhiều lời nữa.

Nhị công chúa hoàn hồn, lạnh lùng nói: "Nàng ta không có tư cách nói, vậy bản công chúa có tư cách nói hay không? Chúng ta không có nói oan cho Phụng tam, chính ả ta không đứng đắn, ban đêm chạy đến chỗ Thiên Dật đại sư, cố ý dụ dỗ Thiên Dật đại sư, hủy hoại danh tiếng Triều Âm tự. Hành động như thế thật đáng khinh bỉ, nếu không trừng trị thích đáng, tương lai sẽ có nhiều người làm theo, như vậy còn ra hệ thống gì nữa?"

"Theo ý của cô, phạm là buổi tối nam nữ tới đây, đều là có tư tình, ý đồ quyến rũ người khác?" Phụng Thiên Sách quần áo lụa là cong môi, đôi mắt phụng khẽ quét một vòng, sau cùng ánh mắt đầy thâm ý dừng trên người hoàng hậu, hắn như bưng bình ngọc ra, "Ừm, ta hiểu mà. Có lẽ hoàng hậu ở trong hậu cung lâu ngày, thật sự là làm khó hoàng hậu, người khác đều cho rằng hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ, trên đời này người là người tiên hữu tôn quý, ai có thể nghĩ nội tâm hoàng hậu chưa xót chứ?"

Không thêm để ý sắc mặt hoang mang, không hiểu chuyện gì đã xảy ra của hoàng hậu, Phụng Thiên Sách bắt đầu quan sát đám thị vệ đang định bắt Già Lam, hắn vừa đánh giá vừa gật gù: "Không tệ không tệ. Đáng người cường tráng, mạnh mẽ có lực, nhưng mà mặt mũi nhìn thua ta, trời sinh chỉ là thể làm nô tài, chỉ có điều, lấy thể lực của các người, hắn cũng đủ thỏa mãn nhu cầu của hoàng hậu."

Hoàng hậu trừng to mắt, chợt hiểu ý tứ Phụng Thiên Sách đang nói, sắc mặt của nàng đỏ bừng lên, lộ ra tức giận.

Phụng Thiên Sách cao giọng, biểu cảm rất khoa trương: "Ta cũng không ngờ, hoàng hậu người ở phương diện này thật sự quá phóng khoáng, cũng không ngại xài chung với con gái mình....Chắc chắn, ta thì làm không được, ta ở điểm này rất khắt khe, đồ người khác đã dùng qua, ta sẽ không chạm tới. Vì...."

Hắn cố tình kéo giọng nói thật dài, nhìn bóng dáng hoàng hậu đứng trong bóng đêm khẽ hoảng loạn, hắn mới tiêu sái mỉm cười, tiếp tục nói: "Thật sự rất bản."

Đến giờ phút này, người ở đây mà còn không hiểu được ý tứ của hắn, thì đúng là kẻ vô cùng ngu ngốc.

Ý tứ của hắn, người nói muội muội của hắn cùng Thiên Dật đại sư ban đêm ở chỗ này tư tình, như vậy một đám các người buổi tối không ngủ, đi tới chỗ này, chẳng phải cũng có tư tình sao? Hơn nữa một đám người, có trai có gái, đây là muốn chơi bầy đàn à?

Hai mẹ con các người cùng xuất trận, cái này là mẹ con cùng "cộng thị kỷ phu" hả, còn muốn chơi trò mập mờ nữa.

Phụng Thiên Sách nói xong, cuối cùng có khiến đại đa số mọi người bị đá kích, cả đám người mất trật tự, hai mẹ con hoàng hậu cực kỳ khó chịu, mặt đỏ bừng, tức giận đến méo mồm.

Phụng Thiên Sách chết tiệt, hắn cũng chỉ là người vô dụng, sao có thể nói ra những lời vừa cắt cứa vừa thô tục như thế chứ.

Rõ ràng bọn họ đến bắt gian, nhưng từ trong miệng của hắn nói ra, lại biến thành bọn họ đến chỗ này làm loạn, quan hệ nam nữ bừa bãi.

Già Lam nhìn không được phì cười, người này thật sự là biết đôi trắng thay đen mà, rất vô sỉ quý quyết, nàng dám khẳng định, kiếp trước hẳn nhất định là hồ ly tinh vạn năm, cuối cùng đòi này tu luyện thành người, đi gieo họa muôn dân.

Chẳng qua, thấy hẳn dùng bản lĩnh vô sỉ quý quyết trên người kẻ khác, nàng thấy mà sáng khoái, chỉ mong sao hẳn càng vô sỉ càng phúc hắc càng tốt. Nhưng mà, đừng sử dụng nó với nàng là được rồi.

Tiếng cười của nàng khiến ánh mắt Phụng Thiên Sách đặc biệt chiếu cố, thâm thúy xen lẫn sắc bén nguy hiểm.

Hắn hơi nghiêng người, Thiên Dật đại sư mặt không thay đổi, nhàn nhạt nhìn tất cả, tay cầm phật châu, dường như đặt bản thân bên ngoài rắc rối.

"Xú nha đầu, người làm ra chuyện đáng xấu hổ còn có thể cười được nữa sao?" Hoàng hậu kiêng kỵ thân phận Phụng Thiên Sách, đối với hẳn càng không dám hồ ngôn loạn ngữ, chỉ có thể đem tức giận xả lên người Già Lam.

Già Lam không trả lời xoay người, quả nhiên con người đều thích bóp trái hồng mềm, nhìn nàng giống trái hồng mềm lắm sao, ai cũng có thể gây khó dễ?

Vốn không có gì dễ phản bác, nhưng nàng biết, nếu nàng lên tiếng, nhất định Phụng Thiên Sách sẽ phát hiện khác thường, nói không chừng còn có thể nhận ra nàng nữa.

Hắn tới Triều Âm tự xem mắt, nàng cũng đột nhiên đến Triều Âm tự, hẳn sẽ nghĩ thế nào đây?

Già Lam không ngừng suy nghĩ trong lòng. Vì vậy lựa chọn im lặng, chỉ liếc mắt nhìn Phụng Thiên Sách, nếu như bây giờ hẳn còn xem nàng là muội muội hẳn, muội muội bị người ta bắt nạt, hẳn không tới mức bỏ mặc chứ?

Nàng hoàn toàn tin tưởng, với người bụng dạ đen tối như hẳn, nhất định có thể đánh bại hoàng hậu.

Nhìn ánh mắt long lanh vô tội của nàng, trong lòng Phụng Thiên Sách khẽ nhúc nhích, tiếp lời hoàng hậu: "Hoàng hậu, người mở miệng ngậm miệng đều nói xấu hổ, ta rất tò mò, rốt cục cái gì gọi là xấu hổ? Một nam một nữ tư tình thì gọi là xấu hổ, vậy cả đám nam nữ hỗn tạp ở cùng một chỗ có được gọi là xấu hổ hay không?"

Dáng vẻ của hẳn đầy khiêm tốn xin chỉ bảo, hoàng hậu tức giận đến run người, nói cái gì qua miệng hẳn cũng bị thay đổi vị trí thế?

Ai cũng nói Phụng Thiên Sách là cực phẩm hoang đường, lối tư duy xử lý công việc cho tới bây giờ đều không dựa theo lẽ thường, cuối cùng bà cũng hoàn toàn được lĩnh giáo.

Đáng giận, nàng nhìn không được mà nói thô tục: "Tên tiểu tử ngu ngốc nguoi, tiểu biến thái. Nguoi dám cư xử với trưởng bối như vậy à? Nhà của nguoi có dạy nguoi không? Nguoi thân là đại thiếu gia Phụng gia, thái độ đó của nguoi là thế nào?"

Phụng Thiên Sách đột nhiên nghiêm túc hỏi: "Hoàng hậu, người đang mắng ta?"

Đây không phải là câu hỏi, mà là câu trần thuật.

"Bồn cung mắng nguoi đó thì sao? Nguoi là tên tiểu tử không có dạy dỗ." Hoàng Hậu tức giận nói.

Nhị công chúa nhất thời bối rối, mẫu hậu làm sao lại mắng Phụng Thiên Sách? Lẽ nào nàng đã quên mục đích của bọn họ? Bọn họ muốn cùng Phụng gia kết thông gia, nếu cứ như vậy đắc tội với Phụng Thiên Sách, chuyện thông gia ư là.....

"Mẫu hậu, xin người bớt giận....." Nhị công chúa muốn can ngăn nàng, liền bị hoàng hậu hất tay ra, "Hôm nay ai cũng đừng mong can được Bồn cung, Bồn cung sẽ thay Phụng gia mắng hẳn, cho hẳn biết cái gì gọi là kính trọng trưởng bối."

Phụng Thiên Sách lơ đãng vuốt tóc mình, đợi khi hoàng hậu mắng xong, hẳn mới chậm rãi nói: "Ta sống ở Phụng gia đã hai mươi lăm năm, dạy dỗ của nhà ta từ đâu, trình độ đến đâu cũng có thể biết được. Hiện tại, hoàng hậu người nói ta không có gia giáo, không có trình độ, chẳng lẽ người đang hoài nghi gia giáo và trình độ Phụng gia ta? Phụng gia từ trên xuống dưới, cũng không ai dám nói nhà của ta không có gia giáo và trình độ, chỉ duy nhất hoàng hậu người dám nói. Ta có thể hiểu thành, hoàng hậu người đối gia giáo và trình độ của Phụng gia đã bất mãn từ lâu? Hoặc là nói, người hoàng thất đã sớm bất mãn với Phụng gia, muốn mau chóng loại trừ?"

Hắn nói lời này khá có trọng lượng, nếu hoàng hậu dám lên tiếng trả lời, chính là đang chứng minh hoàng thất với Phụng gia đang có mâu thuẫn xung đột. Nếu hoàng hậu không lên tiếng trả lời, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp xoay chuyển, như vậy Phụng Thiên Sách liền chiếm thế thượng phong.

Đây quả thực là nước cờ cao minh.

Già Lam âm thầm bật ngón tay cái, hẳn quả nhiên không làm cho nàng thất vọng, bàn về công phu chơi xấu trơ tráo, Phụng Thiên Sách đứng thứ hai, cũng không ai dám đứng thứ nhất.

Hoàng hậu lập tức giật mình, bình tĩnh lại, Phụng Thiên Sách nói đúng, tuy hoàng thất đã sớm bất mãn với Phụng gia, nhưng hiện tại hoàng thất tuyệt đối không đủ thực lực chống đối lại Phụng gia, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu bọn họ tới đây để nói chuyện kết thông gia với Phụng gia, nàng nhất thời tức giận, quên mất cả chuyện quan trọng này. Tội danh này một khi đã định, hoàng thất chắc chắn sẽ rối loạn, nàng đứng mũi chịu sào sẽ phải chịu thảo phạt của Phụng gia. Cho dù Phụng gia không làm gì nàng, hoàng thượng cũng sẽ giận chó đánh mèo với nàng, bởi vì nàng khiến hoàng thất và

Phượng gia xung đột.

Nàng gượng gượng nặn ra nụ cười tươi, tư thế thấp một bậc, toan tính bù đắp lại nói: "Phượng thiếu nói quá rồi, đây là ai nói chứ? Người hoàng thất chúng ta sao có thể bắt nạt với Phượng gia được? Đều là do mới vừa rồi Bồn cung tức giận, nói sai, người đại nhân đại lượng, cũng đừng nên toán tính với Bồn cung làm chi."

Phượng Thiên Sách cũng không để ý tới nàng đường đường là hoàng hậu một nước lại phải hạ bệ nhận lỗi với hân, có bao nhiêu tủi nhục, hân dựa vào cột, lạnh nhạt nói: "Hoàng hậu nói đâu có sai. Ta từ nhỏ đã được lão tổ tông nuôi lớn, cha nuôi ta lại dạy ta võ công, người nói ta không có giáo dục không có trình độ, chẳng khác nào nói lão tổ tông và cha nuôi ta không có giáo dục không có trình độ...."

Hân cố tình ngừng lại, đột nhiên sắc mặt thay đổi, oán giận nói tiếp: "Người nói ta không có giáo dục không có trình độ, ta nhin, người nói cha nuôi ta không có giáo dục không có trình độ, ta cũng không thể nhin, người nói lão tổ tông không có giáo dục không có trình độ, ta không thể nhin được nữa."

Liếc thấy sắc mặt lúc xanh lúc trắng của hoàng hậu, Phượng Thiên Sách khẽ nghiêng đầu, nhìn đằng sau bà, la lớn: "Lão tổ tông, người nghe thấy không? Nàng ta nói người không có giáo dục không có trình độ...."

Sắc mặt hoàng hậu trắng bệch, nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, bà sợ đến nỗi không dám quay lại. Phượng Thiên Sách chết tiệt, nhất định là hân cố ý, biết rõ Phượng lão thái thái tới, hân còn cố tình chọn lúc mà bắt lỗi lời nói từ ngữ của bà, khơi mào rắc rối. Phải làm sao bây giờ?

"Lão tổ tông, hoàng nãi nãi?" Nhị công chúa quay lại thấy người đến, trong lòng thầm vui mừng, tới đây không chỉ có một mình Phượng lão thái thái, còn đi cùng với hoàng nãi nãi của nàng. Lần này tốt lắm, còn hoàng nãi nãi làm chủ, cũng không sợ Phượng lão thái thái có cơ hội làm khó dễ.

"Bái kiến Phượng thái quân, hoàng thái hậu." Mọi người đồng thời cúi quỳ hai vị lão nhân.

Già Lam chú ý thấy, mọi người xưng hô với hai vị lão thái thái, Phượng thái quân đặt trước, hoàng thái hậu đứng thứ hai, điều này cũng thấy được địa vị của Phượng lão thái thái, cũng như địa vị của Phượng gia và hoàng thất là trái ngược nhau, hên chi hoàng hậu căm ghét hành vi kiêu ngạo của Phượng Thiên Sách như thế.

Thân là người hoàng thất, lại phải cúi đầu với người trong gia tộc, đôi lại là người nào đó, trong lòng cũng nhất định không cam lòng.

Phượng Thiên Sách bước nhanh sang, đi tới bên cạnh vị bên trái mặc hoa phục cây lan từ la, thân mật nắm lấy tay bà: "Lão tổ tông, người đã tới rồi, nếu người còn chưa tới, tôn nhi của người sẽ bị người ta khi dễ thê thảm."

Già Lam kinh ngạc, Phượng Thiên Sách người này lại làm nũng, quá vô liêm sỉ. Từ nãy đến giờ, hân rõ ràng còn tức giận, khiến toàn bộ mọi người ở đây tức giận một lần, hân còn có can đảm trả đũa lại, nói mình bị người ta khi dễ.

Còn có thiên lý hay không?

"Tiểu Thiên Sách, đừng sợ, có lão tổ tông ở đây, không ai dám khi dễ con." Phượng lão thái thái đau lòng vỗ lưng và tay hân, y hệt như dỗ tiểu hài tử, giọng nói êm dịu. Đôi khi bà ngẩng đầu, trừng mắt nhìn mọi người, sắc mặt trầm xuống, giọng nói ồ ồ lạnh lùng: "Rốt cục là người nào ăn gan báo, dám khi dễ Tiểu Thiên Sách của ta? Cả đám các người ban đêm không ngủ, đặc biệt chạy tới đây khi dễ Tiểu Thiên Sách của ta, có đúng vậy hay không?"

Mọi người đồng thời rớt cằm.

Ngoài dự đoán của Già Lam, cuối cùng nàng cũng hiểu tính tình Phượng Thiên Sách tại sao lại như vậy, bởi vì trên hân còn có ông tổ lưu manh, không quan tâm người ta có đúng hay không, cũng sẽ tuyệt đối che chở cho con cháu mình.

Hoàng hậu tức giận đến run người, toàn bộ uất ức phải để vào bụng cũng không dám kể ra, đối mặt với hai bà cháu không nói lý lẽ này, nàng cũng không nói lại được, càng giải thích mọi chuyện càng khiến chuyện thêm tò đen, nàng chỉ có thể âm thầm ngước mắt nhìn về phía hoàng thái hậu cầu cứu.

Ai ngờ, hoàng thái hậu cũng không thèm nhìn nàng, gương mặt vẫn tươi cười, xoa dịu Phượng lão thái thái: "Phượng tỷ tỷ, người yên tâm, ai gia nhất định sẽ dạy dỗ bọn họ một phen, để người và Sách nhi hả giận."

Phượng lão thái thái thờ hờn hờn hừ một tiếng, vỗ vào tay Tôn nhi, ngẩng đầu nhìn bầu trời, đứng nhìn người khác xử lý, có hài lòng hay không, đều do bà đánh giá.

Nhìn bộ dạng hai bà cháu y như nhau, sắc mặt hoàng thái hậu cứng đờ, biết rõ trêu chọc không nổi, chỉ đành phải khiển trách hoàng hậu, "Hoàng hậu, ngày thường ai gia thấy người thông minh hiểu chuyện, sao hôm nay lại nói ra những lời vô vị kia? Còn không mau tới xin lỗi Phượng thái quân và Sách nhi?"

Hoàng hậu càng cảm thấy tủi thân, Phượng lão thái thái không phân biệt thị phi, vừa đến đã che chở con cháu của mình, còn nàng đứng ở đây lại hoàn toàn khác, hoàng thái hậu cũng không thêm hỏi rõ phải trái đã quở mắng nàng.

Đây không phải là huyết mạch nhà mình, quả nhiên đối xử cũng không giống nhau.

"Nói xin lỗi? Ta cũng không dám nhận. Ta không phải là hồn tiểu tử, tiểu biến thái sao? Thân phận ta đây lớn bao nhiêu, làm sao có thể khiến Hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng thay hoàng thất xin lỗi?" Mặt phượng híp lại, Phượng Thiên Sách phe phẩy tay Phượng lão thái thái, oán ức nói, "Lão tổ tông, người biết không, nàng ta mắng ta là hồn tiểu tử, tiểu biến thái. Nếu như là ta hồn tiểu tử, tiểu biến thái, vậy người là cái gì, người không phải là...."

Hoàng hậu không khỏi sốt ruột: "Phượng Thiên Sách, ngươi đừng có nói vậy, nô tỳ tuyệt đối không có ý nói xấu Phượng thái quân. Nô tỳ đối với Phượng thái quân là sùng bái từ trong nội tâm, nô tỳ dám thề với trời đất."

Về mặt Phượng lão thái thái u ám, tức giận nói: "Ngươi cho là ta không biết ngươi đang mắng bà già này sao? Ngươi mắng Tiểu Thiên Sách, chẳng khác nào đang mắng ta, hơn nữa còn mắng ngay trước mặt ta. Tiểu Thiên Sách là tâm can bảo bối của bà già này, ngươi mắng hắn, chính là đang mắng ta đây."

"Giời lắm, ngươi đúng là nữ nhân trơ tráo. Hoàng muội muội, có phải toàn bộ hậu cung không thể tìm được người khác à, tại sao lại lựa chọn nữ nhân như vậy làm hoàng hậu? Còn có ý định mắng chửi bà già này, có phải hay không?" Phượng lão thái thái nổi giận, tuôn ra những lời thô tục.

Phượng Thiên Sách nín cười, một bên đồ lão tổ tông, một bên lên cười trộm, như con mèo trộm được cá: "Lão tổ tông, đừng nói giận, Phượng gia chúng ta có gia giáo, không được nói những lời thô tục, không lịch sự, không chấp nhặt với người kém hiểu biết."

"Sách nhi nói rất đúng, chúng ta là người có học, không nên tranh chấp với bọn họ."

Hai bà cháu kẻ xướng người họa, khiến cho hoàng thái hậu vô cùng xấu hổ, trong bụng thầm mắng, nói cái gì có học, lúc tức giận nói tục, bà mà có học cái rắm á?

Già Lam liên tục chất lưỡi, đây rõ là hai bà cháu dờ hoi, kỳ quái y hệt nhau. Gặp phải bọn họ, không muốn tức chết cũng phải tức chết. Nhưng mà, nàng càng lúc càng cảm thấy thích Phượng lão thái thái, toàn tâm toàn ý bao che con cháu mình, tính tình ngay thẳng, cũng không như những lão nhân gia tộc khác, luôn tỏ vẻ ta đây, cổ giả vờ lịch sự nho nhã, kỳ thực lòng dạ không biết có bao nhiêu thô tục.

Hoàng hậu tức giận đến máu trong người vọt tới đỉnh đầu, trong lòng không cam chịu, càng không phục, nàng dứt khoát quỳ xuống, liều mạng chống đối với lời quở trách của hoàng thái hậu: "Hồi bẩm Hoàng thái hậu, nô tỳ nói ra những lời không nên nói, quả thực là nô tỳ không phải, nhưng bắt nguồn mọi chuyện, xét đến cùng là vì Phượng tam tiểu thư không quan tâm lễ nghi lễ mễ, ban đêm lên ra đây cùng nam nhân, làm ra chuyện không sạch sẽ, hơn nữa người đàn ông này còn là....."

Nàng đau lòng nhìn về phía Thiên Dật đại sư, ý tứ gì không nói cũng biết. Nếu đổi thành nam tử bình thường, trai chưa vợ gái chưa chồng thì có thể dễ dàng giải quyết, nhưng mà hiện tại lại là cao tăng đặc đạo, việc này cực kỳ khác nhau.

Nàng cũng là người thông minh, biết cái gì gọi là chỗ hiểm trí mạng, nếu lúc này nàng không phản kích, chỉ sợ địa vị hoàng hậu của nàng sẽ khó bảo toàn được, nàng không dám khẳng định, hoàng thái hậu có hay không vì sợ uy hiếp Phượng gia mà phế bỏ ngôi vị hoàng hậu của nàng.

Nhìn bộ dạng phục tùng nghe theo, nàng cảm thấy vô cùng đắc ý.

Hoàng thái hậu quan sát Thiên Dật đại sư một phen, chân mày khẽ nhíu lại: "Thiên Dật đại sư, có việc này sao?"

Già Lam theo bản năng cũng quay lại nhìn Thiên Dật đại sư chăm chú, quả nhiên không ngoài dự đoán của nàng, câu trả lời của hắn cũng chỉ một câu: "A di đà phật."

Thế này, chẳng lẽ hắn muốn thừa nhận trách nhiệm??

Máu trong người nàng suýt nữa xông tới đại não, bây giờ chỉ hận không thể chạy tới đánh đòn hắn một trận, người này cuối cùng cũng không có nửa điểm giác ngộ hắn đang bị người ta bắt kẻ thông dâm tại trận, giờ phút này còn đứng đó niệm phật, hắn có ý đồ hại chết nàng phải không?

Thấy nàng trừng mắt nổi giận đùng đùng, Thiên Dật đại sư chỉ nhàn nhạt nhìn nàng một cái, hai tay chấp lại trước ngực.

Già Lam càng thêm tức giận.

Bên này, hoàng thái hậu càng nhíu mày hơn, nói với Phượng lão thái thái: "Phượng tỷ tỷ, người xem chuyện này nên xử lý như thế nào? Nếu chuyện truyền ra ngoài, đối với thanh danh khuê phòng của Tam nhi cũng không tốt, nhưng nếu qua loa giải quyết càng không ổn thỏa, người xem có nên hay không để Tam nhi vào hoàng cung một thời gian, ai gia sẽ phải ma ma có kinh nghiệm dạy dỗ nàng lễ nghi quy củ, để nàng mau chóng chặt đứt tâm tư không nên có?"

Hoàng thái hậu nói từng câu từng chữ đều hỏi ý kiến Phượng lão thái thái, thật ra trong lòng đều có chủ ý rất rõ, bà cố ý tỏ ra yếu thế ném trái bóng đá về phía Phượng lão thái thái, chủ ý này quả thật cao minh. Cái gì mà để Phượng tam tiểu thư trong cung một thời gian, rõ ràng chính là giam lỏng, để ma ma dạy nàng lễ nghi quy củ, đó chính là trông chừng và xử lý nàng.

Hoàng hậu nghe hoàng thái hậu nói, trong lòng mừng thầm, hoàng thái hậu còn có biện pháp, trước hết đem Phượng tam nhốt vào cung, đến địa bàn của nàng rồi, nàng muốn làm thế nào mà chẳng được.

Phượng lão thái thái nhíu mày: "Quy củ? Quy củ của Tam nhi là do ta tự mình dạy dỗ. Hoàng muội muội, theo ý ngươi nói, ngươi cho rằng lão thân không dạy phép tắc sao, cũng chính là bản thân bà lão này không có quy củ?"

Gương mặt Hoàng thái hậu co rút, âm thầm cắn răng, quả nhiên xuất thân từ gia tộc đứng đầu, bản lĩnh can quấy bậy bạ cũng lợi hại. Trọng điểm bà nói cũng không phải là cái này có được hay không? Hết lần này tới lần khác bà ta cứ thích cắt câu lấy nghĩa, lấy những ý không quan trọng ra nói.

Phượng Thiên Sách khẽ cười xen vào: "Lão tổ tông, người đừng nghe bọn họ nói năng xàm bậy. Bọn họ nói Thiên Tâm và Thiên Dật đại sư có tư tình, Thiên Tâm và Thiên Dật đại sư sao lại có thể có tư tình? Đạo lý này là sao? Lễ nào bọn họ nhìn thấy hai người này cời hết xiêm y, ở dưới ánh trăng tư tình, hay lần qua lần lại trong sân cỏ? Ta thấy xiêm y hai người bọn họ đều ngay ngắn, quan hệ rất trong sạch. Các người suy nghĩ đen tối, nên nghĩ ai cũng đen tối theo. Không nên tùy tiện nhìn một nam một nữ đứng chung một chỗ thì có rằng là có tư tình, quan hệ không sạch sẽ. Dựa theo những gì các người nói, ta thấy hoàng hậu và nhị công chúa đêm hôm khuya khoắt mang theo cả đám thị vệ quấy nhiễu thanh tịnh trong chùa, hành động như thế cũng rất đáng nghi ngờ....."

Đuôi lông mày hấn khẽ nhướng, mờ ám nhìn hai mẹ con hoàng hậu, hai người kia liền đỏ mặt tức giận lần nữa.

"Há??? Lão thân từ trước đến nay không nhìn ra, người hoàng thất các người lại như vậy....Như vậy....Khụ khụ..." Phượng lão thái thái che miệng lại, ho khan, làm bộ như thẹn thùng.

Cho nên, những người trong hoàng cung, năm cũng trúng đạn, cả đám bày ra vẻ mặt như ăn phải ruồi.

Tư duy của hai bà cháu nhà này cũng quá nặng khẩu vị rồi nhỉ?

Hoàng thái hậu nóng nảy hiếm thấy, lần nữa nhin xuống, sắc mặt bà không đổi, trong đáy mắt hiện vẻ u ám, sau một khắc, bà mỉm cười nói: "Tỷ tỷ, đừng đùa nữa, nói vậy cũng không hay đâu. Ai gia nghĩ, phương diện này ắt hẳn có hiểu lầm gì thôi, ai gia nhất định sẽ răn dạy bọn họ."

Bà quay lại nhìn mẹ con hoàng hậu, nghiêm nghị: "Các người đừng là chuyện bé xé ra to, nói nhăng nói cuội. Trờ về mà suy xét chuyện mình làm, sau này còn dám tái phạm, ai gia quyết không khoan dung."

Răn dạy không đến nơi đến chốn, đây là nói Phượng lão thái thái.

Bà đột nhiên ngừng đầu, nhìn về phía Già Lam, dịu dàng nói: "Tam nhi, ai gia tin tưởng người vô tội, nhưng mà, có phải hay không con cũng nên giải thích một chút, vì sao đêm hôm khuya khoắt lại ở đây với Thiên Dật đại sư? Lễ nào con không biết, làm như vậy, rất dễ khiến người khác nghi ngờ, ảnh hưởng không tốt đến thánh địa phật môn sao?"

Hoàng thái hậu tỏ ra tốt bụng, đối với hai bà cháu Phượng lão thái thái cãi bướng, bà cũng không có cách trị, bà chỉ có thể tấn công Phượng tam. Vì thế liền nhìn nàng. Nếu nàng không nói ra lý do, tội danh tư thông sẽ đổ lên đầu nàng.

Vấn đề bây giờ, rốt cục nàng có nên trả lời hay không?

Nếu nàng lên tiếng, Phượng lão thái thái và Phượng Thiên Sách nhất định sẽ phát hiện nàng căn bản không phải là Phượng Thiên Tâm. Nếu không phải Phượng Thiên Tâm, liệu bọn họ có ra sức bảo vệ nàng hay không? Nếu nàng không lên tiếng, thì làm sao ứng phó với câu hỏi của hoàng thái hậu?

Trong khi do dự, nàng đành cầu cứu Phượng Thiên Sách, đôi mắt trong trẻo lấp lánh.

Phượng Thiên Sách cũng đang nhìn nàng, đáy mắt tình mạch như vẽ một đường, đột nhiên duy trì im lặng, không có ý định đứng ra giúp đỡ nàng. Lại nhìn qua Phượng lão thái thái, trong mắt bà hiện rõ sự bình tĩnh, nhưng thật chất vẫn có tia nghi hoặc xẹt qua.

Già Lam từ từ ý thức được, hai bà cháu bọn họ e là đã sớm biết nàng không phải là Phượng Thiên Tâm chân chính. Hơn nữa, nếu nàng thật sự là Phượng Thiên Tâm, dựa vào tính tình mạnh mẽ của Phượng Thiên Tâm, làm sao có thể chấp nhận đứng đây cho mọi người chửi oan, mà không làm ra bất kỳ hành động phản kích nào?

"Thế nào? Sao người không nói nguyên nhân?" Hoàng thái hậu tiến thêm một bước ép hỏi.

Già Lam khẽ cắn môi, trong bụng tức tối, quyết định rút cùi dưới đáy nôi (ý là giải quyết tận gốc mọi chuyện)

Thấy ánh mắt mọi người nhìn mình soi mói, đột nhiên nàng cời bỏ áo choàng trên vai, tay mò đến bên hông, dùng sức xé rách đai lưng, áo khoác trên người nàng liền thuận thế mở ra.

Động tác dứt khoát, rất có nghĩa khí anh hùng liều chết.

A?!

Mọi người bất ngờ giật mình, không ai ngờ được, nàng dám ở trước mặt mọi người cời quần áo. Đây coi là cái gì? Nàng xé thất lưng cời áo, là để chứng minh sự trong sạch của mình sao?

Ở đây có vài người đều lúng túng vội quay đầu nhìn chỗ khác, những tên thị vệ đang giữ cửa cũng nhắm nghiền mắt lại, ngọc thể Phượng tam tiểu thư, bọn họ sao dám liếc nhìn lung tung?

Hai mẹ con hoàng hậu lẫn hoàng thái hậu cũng bị hù dọa, mặt mũi vút đi chỗ khác hết.

"Phượng tam, cô điên rồi sao? Cô có biết mình đang làm gì không hả?" Nhị công chúa đứng một bên nhắm mắt lại, một bên tức giận kêu lên.

"Còn ra hệ thống gì nữa?" Hoàng hậu không ngừng nói.

"Tam nha đầu, còn không mau mặc quần áo vào?" Hoàng thái hậu tức giận nói.

Phía sau đột nhiên không còn động tĩnh, Nhị công chúa là người đầu tiên quay lại liếc trộm, nàng kêu lên, nơi đó ngoại trừ Thiên Dật đại sư và áo choàng dưới chân, còn người thì không thấy bóng dáng đâu.

"Không xong rồi, nàng bỏ chạy. Mau đuổi theo."

"Đuổi cái gì mà đuổi?" Phụng lão thái thái đột nhiên quát lớn, ánh mắt bén nhọn quét nhị công chúa: "Chùa miếu lớn như vậy, Tam nhi có thể chạy đi đâu? Để chứng minh sự trong sạch của bản thân, nó đã làm như vậy, các người còn muốn bắt nó, để nó nhục nhã sao?"

"Ta....Ta không phải có ý này." Nhị công chúa nhìn Phụng lão thái thái mà muốn bắt khóc, không nén nổi sợ hãi.

"Không phải ý này thì còn ý nào. Ban đầu lão thân còn thấy ngươi không tệ, cùng có Tiểu Thiên Sách nhà ta có mấy phần xứng đôi, nếu sau này gả vào Phụng gia ta, xem như Phụng gia có thêm nửa đứa cháu gái, đến lúc đó Phụng gia chúng ta và hoàng thất đã chân chân chính chính thành người một nhà. Ai ngờ lão thân nhìn lầm....Mà thôi, chuyện thông gia hai nhà coi như không có đi."

Hoàng thái hậu nghe xấu, không khỏi nóng nảy: "Phụng tử tử, ngươi đừng nóng giận. Tiểu hài tử tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, ai gia trở về nhất định sẽ dạy dỗ nàng thật tốt. Ngươi yên tâm, ai gia nhất định sẽ dạy bảo nó trở thành con dâu đúng yêu cầu Phụng gia, không để nàng bôi nhọ danh sự hoàng thất và danh dự Phụng gia."

Hai nhà kết thông gia, đây mới chính là mục đích bọn họ tới Triều Âm tự, nếu cứ như vậy thối lui, há phải là công cốc hay sao?

Chính Phụng lão thái thái đã nói, một khi Nhị nhi gả vào Phụng gia, Phụng gia xem như có thêm nửa đứa cháu gái, đến lúc đó không phải hoàng thất của bọn họ đã thâm nhập vào bên trong Phụng gia đây sao? Đây tuyệt đối là vô cùng có lợi có hoàng thất.

Nhị công chúa mừng rỡ như điên, nàng vẫn tưởng Phụng thiếu mới xem mắt với tử tử mình, không ngờ Phụng lão thái thái lại nhìn trúng nàng. Nếu đổi lại là trước đây, có lẽ nàng đối với Phụng thiếu sẽ xem nhẹ, nhưng không hiểu vì sao, qua chuyện tối nay, đột nhiên nàng lại có cảm giác động tâm với Phụng thiếu. Nếu như có thể được gả cho hắn, cũng rất tốt đấy.

"Phụng thái quân, Nhị nhi biết sai rồi, Nhị nhi cũng chỉ là nhất thời nóng ruột, nên mới không biết lựa lời, xin thái quân tha thứ cho ta, cho ta cơ hội sửa đổi."

Hoàng hậu kinh ngạc nhìn con gái mình, không thể tin được, đây là con gái của nàng đây sao? Con gái nàng từ khi nào dễ bảo đến thế?

Phụng lão thái thái liếc mắt nhìn nàng, mỉm cười hiền hòa, đưa tay đỡ nàng đứng lên: "Được rồi, ngươi biết sai là tốt. Sắc trời hôm nay cũng không còn sớm, tất cả mọi người giải tán đi. Có chuyện gì, ngày mai hẳn nói."

"Sách nhi, con đi xem muội muội, cũng đừng để nàng nghĩ quần trong lòng, làm ra chuyện ngu ngốc." Phụng lão thái thái căn dặn.

"Dạ, ta nhất định sẽ mang muội muội nguyên vẹn không hư hao gì về." Nói xong, Phụng Thiên Sách dẫn theo Tàn quân gia rời khỏi hiện trường.

Đội Phụng Thiên Sách đi rồi, Phụng lão thái thái mới bước tới chỗ Thiên Dật đại sư, giọng nói ảm áp: "Đại sư, đã khiến người bị sợ hãi. Sau này gặp những chuyện như vậy, người cứ việc nói với lão thân, lão thân sẽ dùng hết khả năng của mình, đối phó với loại đại yêu tiểu yêu vô hoàn toàn thành thạo."

Đám người sau lưng hoàng thái hậu trong nháy mắt biến sắc, đại yêu tiểu yêu, đây không phải là nói bọn họ sao?

Phụng lão thái thái, thật sự là đáng ghét. Cùng với tôn tử của bà đáng ghét như nhau.

Hết lần này tới lần khác bọn họ vẫn chưa động đến bà, lo là chút xíu cũng để bà nắm được nhược điểm, bà nhất định sẽ lấy nó mà quấy rối bọn họ một phen, bọn họ khổ không thể tả được.

Nói chung, gặp phải hai bà cháu Phụng gia này, bọn họ hoàn toàn không có biện pháp.

"A di đà Phật." Thiên Dật đại sư triệt để sử dụng bốn chữ này, thật sự là phục hấn luôn.

Phụng lão thái thái đã sớm tạo thành thói quen, nhìn hấn mỉm cười, hai tay chấp lại chào cáo từ.

Không lâu sau, Thiên Dật đại sư cũng rời đi.

Thấy mọi người đã đi xa, hoàng hậu cố tình kéo nữ nhi lại, trừng nàng nhỏ tiếng quát: "Nhị nhi, ngươi đang làm gì vậy hả? Ngươi đừng nói với mẫu hậu, ngươi thật sự động tâm với tên tiểu tử thối Phụng gia?"

Sắc mặt Nhị công chúa ửng hồng, ngượng ngùng cúi đầu, nói quanh co: "Mẫu hậu, không, không có chuyện đó, hài nhi chỉ là không muốn chuyện kết thông gia của hai nhà thất bại."

Hoàng hậu hùng hăng một tiếng: "Ngươi đừng hồng gạt được mẫu hậu, mẫu hậu nói cho ngươi biết, ngươi tốt nhất đừng nên động tâm với hắn. Tuy nói hai nhà kết thông gia, nhưng nói về thủ đoạn và tâm kế, ngươi còn thua xa tử tử ngươi, cũng chỉ có nàng mới có khả năng nắm toàn bộ Phụng gia trong tay. Ý của ta với phụ hoàng ngươi là muốn tử tử ngươi gả vào Phụng gia, để nàng thăm dò nội tình bên trong Phụng gia, đợi một ngày nào đó, thời cơ

chính mười tiêu diệt Phụng gia. Việc hệ trọng này chỉ có tỷ tỷ người mới làm được, người tuyệt đối không làm được. Cho nên thừa dịp người còn chưa hăm sâu, ta muốn lập tức chặt đứt ý niệm đó trong đầu người, có biết không?"

Nhị công chúa không phục: "Ai nói ta không bằng tỷ tỷ. Tỷ tỷ có thể làm được ta cũng có thể làm được. Dù thế nào ta cũng mặc kệ, ta chính là muốn gả cho Phụng thiếu." Nói xong, nàng bướng bỉnh xoay người bỏ chạy, không thèm để ý hoàng hậu đang gọi.

Hoàng hậu tức giận, giậm chân tại chỗ: "Thứ không có tiền đồ. Chỉ với điểm ấy của người cũng đã không thể so với tỷ tỷ người."

Cách đó không xa, Hoàng Phổ Anh Kỳ mang theo thị vệ đi tới: "Mẫu hậu, đừng nóng giận. Nhị tỷ chỉ đơn phương tình nguyện, Phụng thiếu cũng chưa chắc đã coi trọng nàng."

Hoàng hậu thấy nhi tử đến, tâm trạng liền vui mừng: "Kỳ nhi, có phải người đã tới từ lâu không? Làm sao có thể nghe được hết lời mẫu hậu nói? Mẫu hậu mới vừa rồi suýt nữa đã bị hai bà cháu Phụng gia đùa tới chết."

Hoàng Phổ Anh Kỳ trầm ngâm cười nói: "Mẫu hậu cứ việc thả lỏng, có hài nhi ở đây, hậu vị của người sẽ được phòng thủ kiên cố. Sở dĩ hài nhi không lộ diện, là vì không ngờ người với người của Phụng gia lại phát sinh xung đột. Người cũng biết, hiện tại hài nhi đang tích cực mượn sức Phụng nhị thiếu, tạm thời không thể trở mặt với người Phụng gia được, đợi khi hài nhi đem Phụng nhị thiếu nắm chắc trong tay, đến lúc đó mới có thể ra tay với Phụng gia."

Hoàng hậu vui mừng nhìn nhi tử, tán thưởng nói: "Kỳ nhi, cũng là người suy nghĩ chu đáo, người yên tâm, mẫu hậu nhất định ở trước mặt phụ hoàng người nói tốt về người, để hần nhanh chóng lập người làm thái tử, ngày sau mẫu hậu vinh hoa phú quý toàn bộ đều trông cậy vào người."

Hai mẹ con bèn nhìn nhau cười, cả hai đều cảm thấy thỏa mãn.

"Được rồi Kỳ nhi. Mẫu hậu cảm thấy Phụng tam rất khả nghi, người nghĩ biện pháp thăm dò xem. Lúc nàng nói chuyện, giọng nói của nàng hình như không đúng, không giống giọng bình thường của Phụng tam. Không biết có phải hay không mẫu hậu suy nghĩ quá nhiều..."

"Nếu mẫu hậu đã hoài nghi, hài nhi sẽ đi thăm dò thử xem. Nếu như người này thật sự là Phụng tam, nàng ở đây lén lút với Thiên Dật đại sư, e là thật sự có tư tình. Hài nhi sẽ âm thầm quan sát nàng, chỉ cần có động tĩnh sẽ lập tức bắt tại trận, lần sau chắc chắn sẽ không để bọn họ dễ dàng trốn được."

Hai mẹ con lại nhìn nhau mỉm cười, trong đáy mắt liên tục chứa những toan tính.

Già Lam lấy tốc độ nhanh nhất, chạy một mạch thoát khỏi tầm mắt của mọi người. Khóe miệng nàng khẽ cong lên, cúi đầu nhìn bản thân, bên trong là đồng phục học viện được mặc ngay ngắn, lúc rời khỏi gian phòng, nàng cũng đã cẩn thận chú ý, sợ người trong chùa phát hiện ra nàng là học sinh học viện Thiên Dực, cho nên đã cố tình ra ngoài trao lấy một cái áo khoác khác trùm lên người.

Nàng mới không ngu ngốc để mọi người nhìn thấy hết.

Mới vừa rồi nàng cố ý ở trước mặt mọi người, đợi không ai chú ý, cởi bỏ một lớp áo khoác rồi bỏ chạy.

Phản ứng đầu tiên của mọi người hoàn toàn đúng với tính toán của nàng, tất cả xoay người, nàng thừa cơ hội này tẩu thoát. Bọn họ nhất định cũng sẽ không ngờ tới, nàng mặc tới hai lớp áo khoác, có cởi cũng chỉ cởi một lớp.

Dừng chân ngay buổi cỏ, nàng ngồi xổm xuống, dừng lại thở dốc.

Vẫn còn đang thở hổn hển, đột nhiên phía sau có tiếng bước chân nhẹ như gió đi tới, nàng cánh giác đứng dậy muốn trốn, người kia nhanh hơn, bắt lấy bả vai nàng, giữ nàng lại.

Hơi thở nóng thổi đến vành tai nàng, giọng nói quen thuộc ở bên tai nàng vang lên: "Vật nhỏ, nàng còn muốn trốn đi đâu?"

Là giọng của Phụng Thiên Sách.

Trong thời gian ngắn, tâm trạng của Già Lam cực kỳ phức tạp.

Cuối cùng hần có nhận ra nàng hay không? Nếu như không nhận ra nàng, thì sẽ xử trí nàng như thế nào? Nàng cũng không muốn cùng hần tiên phong công khai thân phận của mình.

Không nên không nên. Nếu để cho hần phát hiện mình đến Triều Âm tự, hần nhất định sẽ nghĩ bởi vì nàng biết hần muốn xem mặt, cho nên mới gấp rút tới đây.

Tuy sự thật đúng là như vậy, nhưng nàng xin thề, nàng chỉ là hiếu kỳ mà thôi, tuyệt đối không phải vì ghen tuông, tuyệt đối không phải.

~~~~ Hết chương V16 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 94: V17: Nữ nhân của hắn, đệ nhất mỹ nhân

"Còn không mau quay đầu lại?" Phụng Thiên Sách cong môi quyến rũ, trên tay dùng sức, đem người đối diện từ từ quay lại, nhìn mặt hắn, "Nàng muốn tự mình tháo mặt nạ xuống, hãy để cho ta giúp?"

Già Lam theo bản năng giơ tay lên, bảo vệ mặt nạ trên mặt, hai con mắt xuyên qua mặt nạ trừng hắn.

Trong bóng đêm, mắt phượng của hắn như ánh sáng lưu chuyển, chói lói như ngôi sao, ánh mắt nhẹ nhàng nhấp nháy, như có vô số ánh sao rời rạc tụ lại trên bầu trời.

Phụng Thiên Sách như vậy, đúng là một con yêu tinh, không lúc nào không đầu độc chúng sinh, yêu quái thiên hạ.

"Yêu nghiệt." Trong lòng Già Lam suy nghĩ, miệng không tự chủ nói ra tiếng, khi phản ứng lại thì đã muộn.

Không xong, hắn đã nghe tiếng của nàng sao?

Ngoài dự liệu của nàng, hình như Phụng Thiên Sách không nghe thấy, giữ lấy một tay của nàng, kéo nàng đi ra ngoài: "Vật nhỏ, lá gan của nàng đúng là lớn, dám giả mạo muội muội ta? Xem ta xử lý nàng như thế nào."

Già Lam dùng sức giãy dụa, nhưng vô dụng, đành phải để hắn tùy ý kéo đi.

Nhìn chằm chằm cái ốt của Phụng Thiên Sách, Già Lam một bên trừng mắt, một bên suy nghĩ tính kế thoát thân. Chỉ cần nghĩ tới việc bị hắn cười nhạo, nàng chỉ muốn đâm đầu vào tàu hủ chết cho rồi, tuyệt đối không thể để cho hắn phát hiện thân phận thật sự của mình được.

Khi này đi qua tòa phạt điện thứ nhất, Già Lam chú ý bên trong phạt điện có hơn mười tượng phạt bằng đồng, trong đó hơn phân nửa chưa được sơn nước son vàng, vẫn là bán thành phẩm, có lẽ nơi này là đại điện để chế tác và trưng bày tượng.

Trong đại điện vắng vẻ, ngoài trừ tượng cũng không có người nào.

Già Lam âm thầm để ý, tiếp tục bị Phụng Thiên Sách kéo về phía trước, đi tới hành lang cuối cùng, trùng hợp phía trước có hai vị tăng nhân đang đi tuần tra, nhìn thấy Phụng Thiên Sách, hai người đồng thời nhìn hắn ân cần hỏi thăm: "Phụng Thiên thí chủ."

Cơ hội tốt.

Nhân lúc hiện tại.

Giữa những kẽ hở ngón tay Già Lam có ánh sáng sắc bén vụt qua, một lá châm nhỏ xíu xuất hiện ở giữa hai ngón tay nàng, nàng dùng sức nhắm ngay huyệt đạo trên tay Phụng Thiên Sách đâm vào.

Theo bản năng, bắp thịt nơi mu bàn tay của Phụng Thiên Sách khẽ run lên, toàn bộ quán tính của tay trong phút chốc buông lỏng ra.

Đây là phản xạ có điều kiện của bắp thịt trên cơ thể người, đặc biệt là lúc huyệt đạo trên mu bàn tay có ngoại lực kích thích, toàn bộ bàn tay sẽ tự nhiên rơi vào trạng thái buông lỏng, mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng cũng đủ để Già Lam tay thoát khỏi tay của hắn.

Tay đã được tự do, Già Lam xoay người, bỏ chạy về hướng ngược lại.

Phụng Thiên Sách nhìn bàn tay trống trải, lại nhìn Già Lam đang chạy như bay, mắt phượng nguy hiểm nheo lại.

Già Lam không trực tiếp chạy về đại điện nơi nàng đã lưu ý, mà cố tình chạy một vòng quanh co nơi khác, sau đó mới đến trốn trong đại điện.

Trong đại điện, ánh nến lờ mờ, nàng có thể thấy hình dáng hơn mười bức tượng, nhưng lại không nhìn thấy những bức tượng này có khuôn mặt giống nhau.

Cộp cộp cộp cộp....

Tiếng bước chân không chút che dấu nào đang từ từ đến gần, hướng đến phía đại điện.

Già Lam âm thầm chửi bới, chẳng lẽ Phụng Thiên Sách có gắn định vị theo dõi trên người nàng, tại sao có thể nhanh chóng tìm tới đây? Hơn nữa hắn không những tìm tới, còn cố ý đi như vậy, hắn sợ người ta không biết hắn đang tới sao, đây rõ là coi thường đối thủ, thật đáng ghét.

Nàng nhìn một vòng xung quanh, cuối cùng ánh mắt nhìn lại ở bức tượng ở giữa, khóe môi cong lên, nhất thời có biện pháp.

Phượng Thiên Sách không nhanh không chậm bước vào đại điện, hần khẽ nhếch môi, nửa mỉa hoặc, nửa không đứng đắn: "Vật nhỏ, nàng cho rằng nàng có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta sao? Tốt nhất nàng nên trốn thật kỹ, nếu như bị ta bắt được, tội danh nàng chạy trốn nửa đường sẽ được cộng vào tội danh giả mạo muội muội ta, hai tội này đủ để xử phạt...Chắc chắn, cũng chưa có người nào nếm thử trừng phạt song trọng của ta."

Tên biến thái.

Hắn đang cố ý kích động nàng.

Già Lam thâm rủa trong lòng, cũng không dám thể hiện ra ngoài, thậm chí nín thở, khí tức cũng không rõ ràng. Bởi vì phút chốc tức giận mà thở phì phò, với thực lực của Phượng Thiên Sách, nhất định sẽ biết ngay vị trí của nàng.

Yêu nghiệt này đúng là có thực lực biến thái.

"Không tệ, nàng thật sự rất có can đảm, cũng rất thông minh. Nhưng mà, thông minh của nàng hình như chỉ có tác dụng một nửa, nửa còn lại rơi chỗ khác rồi." Phượng Thiên Sách ung dung nói, Già Lam suy nghĩ cuối cùng là quên cái gì, hần đúng lúc giải đáp nghi vấn của nàng, "Trên mặt nàng đeo mặt nạ, trên người nàng lại mặc viện phục của học viện Thiên Dực, nàng là đang muốn nói cho tất cả mọi người biết, nàng là học sinh của học viện Thiên Dực sao?"

Già Lam cúi đầu, thấy viện phục trên người mình, trong đầu liền lóe lên suy nghĩ quan trọng, lúc nàng xé bỏ quần áo thì trên người vẫn mặc viện phục, chính nó đã bán đứng mình.

Nhưng, bình tĩnh suy nghĩ lại, mặc viện phục của học viện, hần cũng không nhất định sẽ nhận ra nàng đấy chứ?

Chấn chấn là đang gạt nàng.

Ồn định. Tuyệt đối không thể bị mắc lừa.

Lấy bất biến ứng vạn biến, đó mới là vương đạo.

Con người lạnh lùng hiện ra tia sáng kỳ dị, Phượng Thiên Sách không ngờ đối phương lại cứng đầu như vậy, hần nở nụ cười ưu nhã, nụ cười càng khuếch trương càng chứng tỏ nguy hiểm.

Hần từng bước đến gần, bắt đầu đi qua tượng đồng ở giữa như con thoi: "Thấy ta với nàng cũng tương đương, ta sẽ cho nàng thêm một cơ hội nữa, nếu như bây giờ nàng ngoan ngoãn đi ra, ta sẽ miễn cho nàng tội danh thứ nhất, chỉ truy cứu tội danh giả mạo muội muội ta."

Phi.

Nàng làm cái gì, còn cần đến hần miễn tội?

Tên yêu nghiệt, đừng mơ tưởng bà đây sẽ nghe lời.

"Vẫn không chịu ra sao? Được lắm, bây giờ nàng có thêm tội thứ ba, ngoại trừ hai tội danh khi nãy, còn thêm tội danh khinh thường ta."

Hai chữ cực phẩm đã bị hần suy diễn đến trình độ cao nhất.

Già Lam trợn trắng mắt, nàng dám cam đoan, chỉ cần nàng không đi ra một phút, hần sẽ tiếp tục định tội danh cho nàng, tội càng thêm tội.

"Trước có hai tội danh, nhiều lắm cũng chỉ là mạo phạm muội muội và danh tiếng của cha nuôi ta, so với tội danh thứ ba thì còn nhẹ hơn nhiều. Nàng bây giờ công khai coi thường ta, tâm trạng ta không thoải mái. Nếu như để cho ta bắt được nàng, ta nhất định sẽ coi hết y phục của nàng, đem nàng treo trước mặt tượng Phật tổ, cho nàng sám hối trước Phật tổ ba ngày ba đêm."

Tên biến thái.

Người có cần nghĩ ra cách biến thái như vậy để hành hạ người khác hay không?

Già Lam khò sò, vô cùng khinh bỉ hần.

Tâm trạng rối loạn, hơi thở, khẽ động.

Điện, quang, lửa, thạch, trong nháy mắt.

Một cơn gió mạnh xuyên qua bức tượng, đến gần ngay phía sau nàng, chột mí mắt Già Lam co giật, quay cuồng tại chỗ một vòng, đôi tay nhanh nhẹn xuyên qua bức tượng, cả người nhảy vọt, đi tới bên ngoài cách xa chỗ ba bức tượng.

Gió lớn cũng không dừng lại, càng không thể trực tiếp đánh trả, nó giống như rắn, trườn bò quanh bức tượng.

Già Lam còn chưa kịp thở, gió lớn đã đuổi kịp.

"Chiến Hoàng, mau giúp ta ngăn nó lại."

"Giết hấn sao?" Giọng nói lãnh khốc của bút Chiến Hoàng truyền đến, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị chiến đấu.

"Ặc....Thôi quên đi." Già Lam bỏ qua, thiếu chút nữa nàng đã quên mất, bút Chiến Thần là vũ khí tấn công, nó chỉ có trách nhiệm tấn công đối thủ, nói về năng lực phòng ngự vẫn còn kém xa. Một khi nó ra trận, đó là sát chiêu, nàng không biết Phượng Thiên Sách có thể ngăn cản được không, lỡ như làm hấn bị thương...

A a a..... Nàng nhất định là trúng tà, đến lúc này rồi, nàng lại còn nghĩ có thể làm hấn bị thương hay không.

Trong lúc do dự, nàng cũng đã để mất đi cơ hội tốt nhất để chạy trốn.

Gió lớn đột nhiên phát sinh biến hóa, thay đổi thành một đoạn gấm, quán lấy hông của nàng, lực kéo cường đại, mang cả người nàng đi.

Ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt nguy hiểm của hấn, trực giác Già Lam mách bảo lần này tiêu rồi.

Làm phiền hấn động thủ mới bắt được nàng, lại thêm một tội danh nữa sao?

Đều do nàng một phút nhân từ, không dám sử dụng Chiến Hoàng bút với hấn, nàng đã bỏ lỡ cơ hội chạy trốn. Đúng là lỡ một bước chân thành thiên cổ hận.

Dù sao cũng đã thua trên tay hấn, nàng dứt khoát không đếm xỉa đến, cái cổ giương lên, thẳng lưng đứng ở đó. Mặc hấn xử lý.

Phượng Thiên Sách nhìn nàng, đáy mắt lóe lên sự trêu chọc, ba một tiếng, hấn trực tiếp điểm huyết nàng.

"Nàng bây giờ mang năm tội danh, sẽ chịu hình phạt thế nào, trong lòng nàng nhất định hiểu rõ, không cần ta phải nhắc lại chứ?"

Cái gì? Năm tội danh? Đâu có nhiều như vậy?

Già Lam mở to hai mắt nhìn, đang muốn lên tiếng cãi nhau với hấn, chợt phát hiện mình không có cách nào mở miệng ra được.

Không phải chứ?

Vừa nãy nàng dùng sức nín không nói lời nào, bây giờ muốn mở miệng nói chuyện, kết quả bị hấn thuận lợi điểm huyết tâm.

Đồ khó ưa, hấn cố ý đối địch với nàng đây mà.

Không thèm để ý nàng tức giận trừng mình, Phượng Thiên Sách một tay khiêng nàng lên, vác nàng lên vai, tư thế này chẳng khác nào vác heo, cất bước đi ra ngoài điện.

Dọc đường đi, thỉnh thoảng còn gặp phải mấy vị tăng nhân.

"Phượng thí chủ, đã xảy ra chuyện gì? Vị thí chủ này là?"

"Muội muội ta."

Già Lam tròn trắng mắt, nàng dám cam đoan, hấn tuyệt đối sẽ không đối xử thô lỗ với muội muội mình như vậy.

"Có cần phải giúp một tay không?"

"Nàng nặng lắm, các người khiêng không nổi đâu."

Coi nàng là heo à? Nàng đâu có nặng? Dáng người rất thon thả nhẹ nhàng có được hay không? Già Lam tức giận đến phát run.

"Phượng thí chủ, người đối với lệnh muội thật tốt, khiến người ta phải hâm mộ."

"Bình thường, bình thường thôi."

Già Lam không còn sức phi nhổ, chỉ có thể nói tăng nhân quá đơn thuần, người nào đó rất phúc hắc, căn bản bọn họ không phải là người cùng một thế giới, nàng cũng không phải là người cùng thế giới với hấn.

Cuối cùng, kèm theo tiếng đóng cửa loảng xoảng, Già Lam bị dẫn tới một gian phòng khác.

Già Lam nhắm mắt lại, nghe tiếng hấn đập cửa đi vào, nàng cũng có thể tưởng tượng chút nữa, nàng sẽ bị ném xuống đất như thế nào, nàng cũng đã hoàn toàn chuẩn bị tâm lý xong.

Thân thể nhẹ một chút, ánh mắt nàng càng nhắm chặt hơn, rơi xuống đất trong nháy mắt, không có đau đớn và lạnh lẽo như tưởng tượng, ngược lại, dưới

thân là cảm giác mềm mại.

Nàng mở mắt ra, trông mắt linh động qua lại, phát hiện hẳn không có nệm nàng đi, mà nhẹ nhàng đặt nàng lên giường

.

Gương mặt anh tuấn của hắn gần trong gang tấc, đáy mắt sâu thẳm, màu mực dần dần tản ra.

"Bây giờ đã đến lúc trừng phạt."

Một câu thôi khiến đại não Già Lam muốn nổ tung.

Hắn sẽ không phải làm thật đấy chứ?

Như đọc được suy nghĩ của nàng, hắn khẳng định trả lời: "Ta chưa bao giờ tùy tiện nói đùa." Giống như rất nghiêm túc nói đùa.

"Ta thấy, hẳn là nên bắt đầu cời từ chỗ này?"

Tay hắn cố ý đặt ở trước ngực của nàng, đầu ngón tay vô tình hay cố ý xẹt qua váy của nàng, cả người Già Lam vô cùng căng thẳng.

Toàn thân không dám nhúc nhích, cũng không dám mở miệng, nàng chỉ có thể dùng ánh mắt để trừng hắn.

Chết tiệt, nếu hắn đã quyết định cời, không phải hắn nên tháo mặt nạ trước hay sao, nếu thấy rõ nàng là ai, sau đó mới ra tay chứ?

Hết lần này tới lần khác hắn đối nghịch với nàng, nàng càng kỳ vọng cái gì, hắn càng không làm theo, quả thực khiến Già Lam phải bùng nổ.

Phượng Thiên Sách nở nụ cười nhàn nhạt nhìn Già Lam, nhìn vẻ mặt khấn trương của nàng vô cùng đáng yêu, thật vừa ý với hắn.

Cái đùa ngu ngốc này, nàng cho là hắn không nhận ra nàng sao? Nàng đúng là quá coi thường bản lĩnh của Phượng Thiên Sách hắn. Nếu không hắn làm sự phụ cũng vô ích. Lúc này, coi như hắn là sự phụ, có nghĩa vụ dạy dỗ tiểu đồ nhi.

"Vậy bắt đầu từ chỗ này đi.... .." Ngón tay của hắn nhẹ lướt qua, kéo thắt lưng của nàng.

Đầu óc Già Lam nổ tung, cả người run lên...Hắn thật sự sẽ làm sao?

Già Lam không khỏi hoảng sợ, ánh mắt như tóe lửa.

Động tác trên tay dừng lại, Phượng Thiên Sách nhìn nàng, trong lòng đình trệ, thở dài, không thể tiếp tục được nữa.

Ba! Phượng Thiên Sách giải huyệt đạo trên người nàng.

Bốp. Cùng lúc đó, một cái tát giáng lên trên mặt hắn.

Thời gian lúc này như dừng lại...

Hai người nhìn nhau, một người trong mắt là tức giận, người còn lại là ngạc nhiên.

Trước ngực không ngừng phập phồng, Già Lam cảm thấy trong lồng ngực là tức giận, tay cầm gối mềm, ném vào Phượng Thiên Sách.

Hắn cũng không tránh né, hay nhúc nhích, đứng ở đó, để nàng tùy ý đánh.

"Phượng Thiên Sách, ngươi là tên hỗn đản."

Bộp bộp bộp bộp....Cũng không biết đánh bao nhiêu cái, Già Lam mới dừng lại.

Trút được tức giận xong, nàng ngẩng đầu nhìn Phượng Thiên Sách, bên phải gò má của hắn còn nhọt nhọt dấu bàn tay, hắn nén ý cười nhìn nàng, lại bắt đầu mỉm cười. Áo và tóc, vì bị nàng đánh, làm mất trật tự mà trở nên diêm dúa lảng lờ.

"Hả giận chưa?" Giọng nói cực kỳ êm tai, ánh mắt Phượng Thiên Sách ôn nhu nhìn nàng, chia tay từ từ tháo mặt nạ của nàng xuống.

Già Lam chỉ cảm thấy thoáng một cái, mặt nạ đang đeo đã bị tháo đi, rơi vào trong tay của hắn.

Không có biểu hiện bất ngờ gì cả, tất cả vượt ra khỏi dự đoán.

Già Lam bỗng giật mình phát hiện, thì ra hắn đã sớm nhận ra nàng, hắn làm như vậy với nàng, chính là cố ý đùa giỡn nàng.

Trong đáy mắt, lại bộc phát tức giận lần nữa, Già Lam lại nhặt gối mềm, ném lên người hắn: "Hỗn đản. Ngươi đã sớm đoán ra ta, có đúng hay không? Ngươi còn cố ý trêu ta, cuối cùng ngươi có ý gì hả? Ta chịu thiệt bảo vệ danh dự Phượng gia các người, giáo mạo muội muội ngươi, phải rơi vào cảnh

nguy hiểm. Người không nói cảm ơn ta thì thôi, còn trêu ta, người thật quá đáng."

Phượng Thiên Sách khẽ nheo mắt lại: "Nàng là vì ta, nên mới giả mạo Thiên Tâm?"

Động tác trên tay Già Lam dừng lại, hai gò má chợt đỏ bừng, nàng vội lắc đầu phủ nhận: "Đương nhiên không phải. Ta tại sao phải vì người. Người là gì của ta, ta dựa vào gì phải giúp người?"

Gương mặt anh tuấn trong lúc bất chợt đã phóng đại ngay trước mặt, khóe miệng hần cong lên nụ cười sung sướng: "Vậy tại sao nàng phải đến Triều Âm tự? Chẳng lẽ bởi vì nghe ta nói đến đây xem mắt, cho nên nàng mới chạy đến?"

Cũng không biết có phải bởi vì tâm trạng cực kỳ tốt hay không, mà nụ cười của hắn vô cùng mê hoặc, hơi thở nam tính quen thuộc xông vào mũi, Già Lam vội lui ra, tức giận lúc trước bị chột dạ và bất an đè xuống. Nàng đỏ mặt, lắc đầu: "Người nằm mơ hả. Ta là người nhầm chán đến thế sao? Người xem mặt thì liên quan gì đến ta?"

"Vậy nàng nói cho ta biết, tại sao nàng lại đến Triều Âm tự?" Hai tay Phượng Thiên Sách để ở mép giường, cổ ý lẩn sang, đem cả người nàng nằm dưới thân hắn, tiếng nói như gãi ngứa, khiến cả người Già Lam nổi hết da gà.

Nàng dùng hai tay đẩy hắn ra, nói: "Nói thật cho người biết, ta theo trưởng lão và các bạn học viện Thiên Dực đến vùng phụ cận lịch luyện. Nửa đường gặp muội muội người, nàng nhìn trúng chiến thuật mộc linh thuật của bạn học ta, nàng muốn chúng ta ngày mai ở trước mặt Phượng lão thái thái biểu diễn. Không nói lời gì, nàng đã đưa chúng ta vào chùa. Ta căn bản cũng không nghĩ đến, là muội muội người ép ta tới."

"Phải không?" Phượng Thiên Sách vẫn giữ thái độ nghi ngờ, "Theo như những gì ta hiểu về Thiên Tâm, nếu như đương sự không đồng ý, nó sẽ tuyệt đối không miễn cưỡng. Nàng xác định nó là ép nàng đến, mà không phải do nàng tự nguyện?"

"Đương... đương nhiên là thật." Già Lam bị hắn hỏi mà chột dạ, nhưng sắc mặt vẫn thể hiện sự kiên định.

"Đương nhiên gì? Vậy sao nàng nói lấp?" Phượng Thiên Sách cười nhìn nàng, tất cả đáp án đều đã viết rõ trên mặt nàng, khiến nàng càng tránh né nhìn hắn.

"Ta...ta đâu có nói lấp." Già Lam nói xong, chỉ muốn tát mình một cái, ngày thường nàng ăn nói lưu loát như thế, tại sao giờ lại nói lấp chứ.

"Ta hiểu mà." Phượng Thiên Sách đột nhiên đứng dậy, cách xa nàng, làm bộ dạng như bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Người hiểu cái gì?" Già Lam liếc mắt nhìn hắn, nàng luôn cảm thấy trong lòng hắn đang có suy nghĩ xấu xa.

"Ta hiểu, người đến Triều Âm tự không phải vì muốn lên nhìn ta xem mắt, cũng không phải tò mò xem đối tượng ta xem mắt là ai, càng không phải vì muốn bảo vệ ta, tự dừng đến đây là vì muốn tư tình với Thiên Dật đại sư...." Những chuyện nghiêm túc qua lời nói của Phượng Thiên Sách lại càng quái dị làm sao.

Gò má Già Lam ửng hồng, cắn răng trừng mắt nhìn hắn, hận không thể bóp chết tên này. Hắn là cố ý, tuyệt đối cố ý. Nói ra những lời trái ngược, mục đích không phải là muốn vạch trần nàng đây sao?

Mắc cỡ chết được.

Trong lòng hắn nhất định đang cười nhạo nàng.

Ngoài miệng nói không có, không quan tâm, nhưng người lại đến Triều Âm tự, nàng thật sự không còn mặt mũi gặp ai.

"Phượng, thiên, sách---"

Nghiến răng nghiến lợi gọi tên hắn, Già Lam đột nhiên nhào tới, Phượng Thiên Sách không có phòng bị, thuận thế ngã về phía sau, còn bị nàng đè lên trên mặt đất.

Hai cái tay hổ khẩu (khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ), hung hãn bóp cổ đối phương, Già Lam đem suy nghĩ cuối cùng của mình ra hành động, đem cổ hắn lay động: "Bây giờ trong lòng người nhất định đang cười nhạo ta đúng không? Nói ta khẩu thị tâm phi, xen vào chuyện của người khác..."

"Không có."

"Mặc dù người cười nhạo ta, ta cũng không quan tâm, ta...Người mới nói cái gì?" Già Lam suýt chút nữa tưởng mình bị lảng tai.

Phượng Thiên Sách nhẹ nhàng cười nói: "Ta nói, không có, ta không có cười nhạo nàng."

"Người đừng hòng lừa ta. Cười nhạo chính là cười nhạo, ta cũng không quan tâm." Già Lam nhìn hắn gằm nhẹ, căn bản không tin lời hắn nói.

Sắc mặt Phượng Thiên Sách đột nhiên thay đổi, nghiêm túc nói: "Ta thật sự không có cười nhạo nàng, ngược lại, ta có chút cảm động."

Xúc động? Già Lam nhìn Phượng Thiên Sách nghiêm túc, trái tim chợt đập nhanh hơn. Nàng giật mình, nhảy ra khỏi người hắn, chẳng hiểu sao có hơi tức giận nói: "Nếu lời của người có thể tin được, heo mẹ cũng biết leo cây. Người muốn xem mắt ai liên quan gì đến ta. Sáng sớm ngày mai ta cũng rời đi, với

ngươi cũng không có liên can gì."

Nói xong, Già Lam liền đi đến cửa.

Cửa phòng sắp được mở ra, Phụng Thiên Sách đột nhiên kéo nàng lại, ngón trỏ đặt trên môi, "Có người đến."

"Người lại gạt ta, ở đây làm gì có người?" Già Lam giùng giàng, né tránh tay hắn, lúc này quả nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

Động tác của nàng dừng lại, ngẩng đầu nhìn Phụng Thiên Sách, hắn nhủ mảy vô tội, ý nói những người kia cũng không phải người hắn đưa tới, cho hắn nhìn hắn cũng không thèm nhìn.

Tiếng gõ cửa vang lên: "Phụng thiếu, đã ngủ rồi sao?" Là giọng nam nhân.

"Ai?" Phụng Thiên Sách nhắm mắt khi nghe tiếng người này.

"Tại hạ Hoàng Phổ Anh Kỳ, mới vừa rồi có thích khách xông vào Triều Âm tự, sợ thích khách kinh động Phụng thiếu, cho nên mới đặc biệt đến đây kiểm tra."

Hoàng Phổ Anh Kỳ? Thích khách?

Rõ ràng là đang nói nàng.

"Tam hoàng tử từ khi nào đã quan tâm ta như vậy? Ở đây không cần kiểm tra, căn bản không có thích khách nào như lời ngươi nói."

Hoàng Phổ Anh Kỳ đã sớm dự liệu trước, đối phương nhất định sẽ cự tuyệt, hắn lạnh lùng cười, nháy mắt với tên thị vệ phía sau, hò hét dẹp đường: "Tên nô tài chết bầm, rốt cục ngươi có thấy rõ hay không, thích khách có chạy đến hướng này chứ?"

"Hồi bẩm tam hoàng tử, thuộc hạ thấy rất rõ, tên thích khách chạy hướng này. Tam hoàng tử điện hạ, ngài nhất định phải tin tưởng thuộc hạ, a---"

Phanh một tiếng, cửa phòng đột ngột bị mở ra.

Những người trong và ngoài phòng giờ khắc này đứng im lại.

Ngoài phòng, Hoàng Phổ Anh Kỳ nhìn xung quanh phòng, ánh mắt sắc bén nhìn những nơi khả nghi nhất.

Trong phòng, Phụng Thiên Sách quần áo nửa kín nửa hở, nằm trên giường, như đang bị kinh hãi, tư thế nửa nằm nửa ngồi. Ở bên người hắn, giường bên trong, có vật nhô ra, hình như là người khác đang nằm. Người này hơn phân nửa bị Phụng Thiên Sách che lại, cho nên nhìn không rõ lắm.

Không nhìn thấy một màn như dự đoán, Hoàng Phổ Anh Kỳ nhìn hai người vừa mới tiến vào phòng, lúc này hắn cho hai người tới tập kích, nhất định có thể thấy rõ gương mặt cô gái kia, ai ngờ, người trong phòng lại cẩn thận như vậy....

Hắn không chết tâm, cất bước đi vào phòng, vừa nói xin lỗi vừa trực tiếp đi đến bên giường: "Khiến Phụng thiếu hoảng sợ, trở về ta nhất định dạy dỗ lại hạ nhân."

"Đứng lại. Ngươi muốn làm gì?" Phụng Thiên Sách ôm chặt vật áo trước ngực, ánh mắt như đèn phòng sắc lang, trừng mắt với đối phương: "Ngươi muốn rình coi ngọc thể của ta sao?"

Suýt chút nữa Hoàng Phổ Anh Kỳ trượt chân té ngã, mặt hắn co rúm lại, không dám nhìn Phụng Thiên Sách, có phải tên này đã suy nghĩ quá nhiều hay không? Nếu hắn (Hoàng Phổ Anh Kỳ) muốn rình coi, cũng sẽ không rình coi hắn (Phụng Thiên Sách), mà nên rình coi nữ tử ở bên cạnh hắn (Phụng Thiên Sách) kia.

Không đạt được mục đích không bỏ qua.

Hắn liền bước lên trước, lúc này đây, hắn cũng thấy rõ là một nữ tử ở bên trong, mặc dù chỉ thấy bóng lưng, nhưng cũng đủ để hắn quên mất hô hấp trong mấy giây.

Lưng dẻ nửa trần, đường cong gợi cảm mê người, da thịt như trẻ con, mái tóc đen nhánh xõa dài.

Thấy không rõ cả khuôn mặt nàng, chỉ có thể thấy một bên gò má, mà mỗi đường cong hay ngũ quan đều tinh xảo nhãn nhụy, giống như che một lớp vải mỏng, mịn hoặc mà thần bí.

Nhất là đôi môi đỏ mọng hơi khấp kìa, vênh lên độ cong mê người, khiến máu toàn thân hắn sôi trào lên.

Nữ nhân xinh đẹp như vậy, như cây thuốc phiện nở rộ, tản ra sức quyến rũ trí mạng.

Hắn dám chắc, toàn bộ Phụng Lân quốc cũng không tìm ra vị mỹ nhân như vậy, thậm chí toàn bộ đại lục Hạo Thiên, cũng nhất định không tìm được người thứ hai có thể đẹp hơn nàng.



Bức tranh mê người như vậy, khắc thật sâu trong đầu hắn, khiến hắn quên cả phản ứng.

Hắn cũng không phát hiện, ánh mắt Phụng Thiên Sách khẽ trầm xuống, vén chặn lên, che toàn bộ người bên cạnh, ngăn chặn hình ảnh không nên để người khác nhìn.

"Tam hoàng tử, người nhìn chăm chăm nữ nhân của ta như vậy là có ý tứ gì?"

Hoàng Phổ Anh Kỳ mới hoàn hồn, nhận ra sự luống cuống của mình, trong đáy lòng liền ảo não. Từ trước đến nay định lực của hắn rất tốt, cũng có lúc thất thần như vậy, đủ thấy cô gái này có sức quyến rũ thế nào.

"Bên ngoài đồn đãi, Phụng Thiên Sách không thích nữ nhân, thì lời đồn không phải là thật. Bỏn hoàng tử hiểu kỳ, không biết nữ nhân thế nào mới có thể hấp dẫn được ánh mắt Phụng Thiên Sách?"

Báu vật như vậy, lại bị người ngu ngốc như Phụng Thiên Sách đoạt lấy, thật sự là đáng tiếc.

Trong lòng Hoàng Phổ Anh Kỳ xẹt qua một tia ghen tuông.

Phụng Thiên Sách sao không thấy ánh mắt cực nóng bỏng của Hoàng Phổ Anh Kỳ, đều là nam nhân, làm sao hắn không hiểu hàm ý ánh mắt đó? Sắc mặt của hắn càng lúc càng đen, cất bước từ trên giường đi xuống, cả người phát ra nguy hiểm, khiến Hoàng Phổ Anh Kỳ sinh ra ảo giác, giống như đứng trước mặt hắn là hợp thể của Hoàng Kim chiến vương và Nạp Lan Tiêu Bạch vậy, cuồng vọng nguy hiểm, nội liễm thâm trầm, một khi xuất kích, sẽ ra đòn trí mạng.

Theo bản năng, hắn thối lui về phía sau.

Hoàng Phổ Anh Kỳ còn tưởng hắn sẽ ra tay, đột nhiên, khoe miệng Phụng Thiên Sách cong lên, bước đến gần hắn: "Thật ra, đồn đãi bên ngoài đều là thật, ta có hứng thú với nam nhân, còn hứng thú hơn cả nữ nhân. Những năm gần đây, trong lòng ta vẫn còn ôm một mối tình, đến nay vẫn chưa quên được."

Hắn tiến thêm một bước, Hoàng Phổ Anh Kỳ lui một bước.

Nhìn ánh mắt mang ý nghĩa khác của Phụng Thiên Sách, cả người Hoàng Phổ Anh Kỳ như nổi da gà.

Có đúng là yêu không? Hay là người bị bệnh?

Bất tri bất giác, hắn đã lui đến bên cửa.

Phụng Thiên Sách tiếp tục 'tình cảm chân thành' nhìn hắn nói: "Chuyện này phải kể từ mùa xuân hai mươi năm trước, đó là lần đầu tiên ta vào cung, người đoán xem, ta gặp ai?"

Hắn nháy mắt mấy cái, điện lực bắn ra tứ phía, Hoàng Phổ Anh Kỳ sực chút nữa té ngã, không cần hắn nói tiếp, hắn cũng đoán được tiếp theo sẽ là câu chuyện cầu huyết nào.

Biến thái.

"Không quý rầy Phụng Thiên Sách, tại hạ xin cáo từ trước." Không thể nào tiếp tục trao đổi với hắn, Hoàng Phổ Kỳ Anh xoay người chạy trốn chết.

Phụng Thiên Sách dựa cửa nhìn, không quên nhìn đám người Hoàng Phổ Kỳ Anh vội vã chạy đi hô lớn: "Tam hoàng tử, đừng vội đi chứ, chuyện xưa của ta mới bắt đầu thôi mà."

Hoàng Phổ Kỳ Anh không những chậm bước mà còn chạy trốn nhanh hơn, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

"Ha ha ha ha....." Trên giường, phát ra tiếng cười lớn, Già Lam lấy chăn phủ kín toàn thân mình, nhìn bộ dạng đề tiện của Phụng Thiên Sách, không ngừng cười lớn, sau đó mới nói được mấy chữ.

"Giỏi, rất giỏi. Tiện, rất tiện."

Phụng Thiên Sách đóng cửa phòng lại, bước thong thả trở lại, tức giận liếc nhìn nàng khinh thường: "Ta vì nàng, không tiếc bán đứng nhan sắc, nàng không những không cảm kích, còn cười nhạo ta?"

"Ha ha ha, ai biết người diễn y như thật, còn tỏ ra lẳng lơ như vậy. Cả người ta nổi hết da gà nè...." Già Lam nhìn hắn, bắt chước giọng điệu hắn nói, "Những năm gần đây, trong lòng ta vẫn còn ôm một mối tình, đến nay vẫn chưa quên được....."

Chấn động đến da gà rớt đầy đất, Già Lam thật sự bội phục khả năng diễn xuất của hắn.

"Hai mươi năm trước, khi đó người mới năm sáu tuổi? Nhỏ như vậy đã biết yêu, hơn nữa khi đó còn bắt đầu có xu hướng không bình thường, thảo nào Mộc Tây Dao đối với người như vậy, yêu chết đi sống lại. Ha ha ha, ta cười chết mất."

Cười được phân nửa, không khí trong căn phòng trở nên quái dị, Già Lam ngẩng đầu, thấy ánh mắt Phụng Thiên Sách đang quan sát nàng, nàng bật

đây, mới vừa rồi phối hợp với hân, nàng phải cởi bỏ xiêm y, hiện tại trên người chỉ còn lại một cái yếm.

Mặc một cái yếm, cùng phòng với một nam nhân, đây là việc vô cùng nguy hiểm.

Nhưng mà, không hiểu sao, nàng đối với Phụng Thiên Sách lại vô cùng tín nhiệm hân, tin hân sẽ không lợi dụng người ta lúc khó khăn. Nếu hân là loại nguy quân từ lợi dụng lúc người ta khó khăn, mấy lần trước ôm nhau ngủ, hân đã sớm làm ra chuyện không nên với nàng.

Nghĩ tới đây, trái lại nàng buông lỏng, thoải mái nhìn lại: "Người đi ra ngoài trước đi, ta phải mặc quần áo."

"Đây là phòng của ta, tại sao ta phải đi ra ngoài? Nói không chừng bọn Hoàng Phổ Anh Kỳ còn đang ở bên ngoài, nếu như lúc này ta đi ra, chẳng phải càng khiến hân thêm nghi ngờ sao?"

Nhìn cả người nàng tròn trong chăn, chỉ để lộ cái đầu, bộ dạng cực kỳ thú vị, Phụng Thiên Sách tiếp tục đánh giá nàng, không nhận được mà trêu chọc.

Nha đầu này sao có thể thú vị đến thế chứ?

Già Lam suy nghĩ một lát, cũng không loại trừ khả năng này, ai biết trong lòng tên tiểu tử Hoàng Phổ Anh Kỳ nghĩ cái gì.

"Vậy người xoay người đi chỗ khác đi, xoay vào tường, chưa được ta cho phép, người không được xoay lại."

"Đầu cần phải như vậy. Cũng đâu phải chưa từng thấy qua." Phụng Thiên Sách làm mặt ghét bỏ, quở trách nói, "Trên người nàng có mấy lượng thịt, phía trước cũng như hai hạt đậu, cũng không đủ để ta nhét kẽ răng. Nàng xin ta nhìn, ta cũng không có hứng nhìn."

Già Lam tức giận nghiêng răng, nhìn hân nói: "Ai cần người nhìn. Người cũng chẳng có gì đặc biệt, chỗ nào cũng thiếu hụt, muốn bỏ sung cũng không bỏ sung được, tùy tiện tìm nam nhân khác cũng mạnh hơn người."

Trong tích tắc sắc mặt Phụng Thiên Sách đen như đất nồi, nguy hiểm nhìn nàng chằm chằm: "Nàng nói lại lần nữa xem."

Nhìn khí thế uy hiếp của Phụng Thiên Sách, Già Lam không tự chủ mà rụt cổ, ngoài miệng vẫn không bỏ qua nói: "Ta chỉ nói một lần duy nhất, người chính là tên chỗ nào cũng thiếu hụt, muốn bỏ sung cũng không bỏ sung được, tùy tiện tìm nam nhân cũng mạnh hơn người."

"Ví dụ như?" Phụng Thiên Sách đột nhiên cong môi, nở nụ cười vô cùng kinh khủng.

"Ví dụ?" Già Lam nhìn thần sắc đáng sợ của hân, giống như chỉ cần nàng nói ra tên của nam nhân, hân sẽ lập tức chặt đứt của quý tên đó. Nhưng, cúi đầu chịu thiệt, tuyệt đối không phải là phong cách của nàng, cổ nàng ngẩng cao, trừng mắt nhìn hân nói: "Nạp Lan đại ca còn mạnh hơn người nhiều."

Lời vừa nói ra, nhiệt độ căn phòng xuống thấp, như có cuồng phong luân chuyển xung quanh.

Già Lam cũng không chịu nổi ánh mắt giết người của hân, nhắm mắt la lớn: "Phụng Thiên Sách, là người cười nhạo ta trước, ta chỉ phản kích mà thôi, lẽ nào chỉ cho châu quan phóng hỏa mà bách tính không được đốt đèn?"

Một lúc sau cũng không thấy ai trả lời, Già Lam mở một con mắt, len lén nhìn sắc mặt không khả quan hơn của Phụng Thiên Sách.

Khóe môi hân khẽ nhếch lên, cười xấu xa: "Biết sợ là tốt. Sau này còn dám ở trước mặt ta nói những lời như vậy, ta cam đoan, tên mù Nạp Lan kia cả đời đừng hòng nói dối tông đường." Hân chậm rãi lui đi đến góc tường, lưng quay về phía nàng.

Già Lam bĩu môi, nhìn không được âm thầm phi nhò, làm gì được nhau? Đùa chút cũng không được.

Nhìn bóng lưng Phụng Thiên Sách vài lần, thấy hân đứng ở đó, cả người lạnh lẽo, như còn đang hờn dỗi. Già Lam chậm rãi thu ánh mắt, cẩn thận lấy xiêm y trong chăn, mặc vào.

Lại nói Hoàng Phổ Anh Kỳ sau khi rời đi, phải nói là vội vã bỏ chạy, trở về phòng mình, tỉnh táo lại, hân bắt đầu ảo não. Biết rõ Phụng Thiên Sách là cố ý trêu mình, mục đích chính là vì che chở cho nữ nhân, lúc này nếu hân trở lại điều tra nữ nhân kia, e là không thích hợp.

Trong đầu lại hiện bóng lưng và gò má của nàng, trên người chột dâng lên kích thích, bấu vệt như vậy, ngay cả hân cũng có thể bị động tâm, huống chi là những người khác?

Chỉ tiếc, nàng đã là người của Phụng Thiên Sách.

Ánh mắt của hân chợt sáng lên, nảy ra một suy nghĩ, đây chính là cơ hội tốt để hân đánh tan Phụng gia.

Lấy bút mực ra, hân đem ký ức trong đầu, toàn bộ vẽ ra trên giấy.

Mỹ nhân lưng trần, mái tóc rối xõa dài, bờ môi gợi cảm, không có chỗ nào là mê hoặc trí mạng.

Hân nhìn bức họa thật lâu, ánh mắt như thiêu đốt, không chỉ xuất phát từ dã tâm của hân mà còn từ...

"Người đâu."

Một người đứng bên ngoài vội chạy vào, Hoàng Phổ Kỳ Anh đem bức họa đưa qua, lạnh lùng nói: "Đi tìm mấy người họa sĩ, vẽ lại một nghìn bức như thế này, sau đó mang đi các quốc gia, nhất là các danh môn vọng tộc và hoàng thất, đồng thời tung ra tin đồn, bức họa này chính là đệ nhất mỹ nhân Phụng Lân quốc."

~~~~ Hết chương 17 ~~~~

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Vô Lương, Ma Nữ Phúc Hắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.